Președintele elocvent:

Un portret al lui Lincoln prin cuvintele sale

Cel mai mare discurs al lui Lincoln:

Al doilea discurs inaugural

Libertate și dreptate pentru toți:

Reforma rasială și Evanghelia socială

O arenă nesigură:

Religia și Declarația Drepturilor

(editor împreună cu Albright G. Zimmerman)

Parteneri pentru pace și educație

(editor împreună cu Eugene J. Fisher)

Creștinismul american:

O abordare de caz

(în colaborare cu Garth Rosell și Louis B. Weeks)

Evanghelia socială:

Religie și reformă în America în schimbare

(cu C. Howard Hopkins)

Pentru soția mea,

Cynthia Conger White

CONȚINUT

...

LISTA HĂRȚILOR

DISTRIBUȚIA PERSONAJELOR

CAPITOLUL 1 A. Lincoln și promisiunea Americii

CAPITOLUL 2 Familii nedespărțite 1809-16

CAPITOLUL 3 Persistența în învățare 1816-30

CAPITOLUL 4 Să mă fac vrednic de stima lor 1831-34

CAPITOLUL 5 Întregul popor din Sangamon 1834-37

CAPITOLUL 6 Fără să mă gândesc la consecințe 1837-42

CAPITOLUL 7 O chestiune de profundă uimire 1831-42

CAPITOLUL 8 Adevărul este că mi-ar plăcea foarte mult să plec 1843-46

CAPITOLUL 9 Cea mai bună impresie a mea despre adevăr 1847-49

CAPITOLUL 10 Ca pacificator, avocatul are o șansă superioară 1849-52

CAPITOLUL 11 Să nu lăsăm pe nimeni să se lase înșelat 1852-56

CAPITOLUL 12 O casă divizată 1856-58

CAPITOLUL 13 Lupta eternă între aceste două principii 1858

CAPITOLUL 14 Gustul mi-e în gură, puțin 1858-60

CAPITOLUL 15 Dreptate și echitate față de toți MAI 1860-NOIEMBRIE 1860

CAPITOLUL 16 Un instrument umil în mâinile Atotputernicului NOIEMBRIE 1860-FEBRUARIE 1861

CAPITOLUL 17 Nu trebuie să fim dușmani FEBRUARIE 1861-APRIL 1861

CAPITOLUL 18 O competiție populară APRILIE 1861-JULIE 1861

CAPITOLUL 19 Fundul a ieșit din cadă IULIE 1861- IANUARIE 1862

CAPITOLUL 20 Noi venim, părinte Abraham IANUARIE 1862-JULIE 1862

CAPITOLUL 21 Trebuie să gândim din nou IULIE 1862-DECEMBRIE 1862

CAPITOLUL 22 Ce va spune țara? IANUARIE 1863-MAI 1863

CAPITOLUL 23 Spuneți că nu veți lupta pentru eliberarea negrilor MAI 1863-SEPTEMBRIE 1863

CAPITOLUL 24 O nouă naștere a libertății SEPTEMBRIE 1863-MARTIE 1864

CAPITOLUL 25 Voința lui Dumnezeu prevalează MARTIE 1864-NOIEMBRIE 1864

CAPITOLUL 26 Fără răutate față de nimeni, cu caritate pentru toți DECEMBRIE 1864-APRIL 1865

RECUNOȘTINȚE

NOTE

BIBLIOGRAFIE SELECTATĂ

CREDITE PENTRU ILUSTRAȚII

LISTA HĂRȚILOR

...

LEGEA KANSAS-NEBRASKA DIN 1854

WASHINGTON, D.C., ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI CIVIL

CÂMPURILE DE LUPTĂ DIN TIMPUL RĂZBOIULUI CIVIL

DISTRIBUȚIA PERSONAJELOR

...

E

DWARD

D

ICKINSON

B

AKER (1811

-

61)

Prieten apropiat, Baker a lucrat alături de Lincoln în legislatura din Illinois. Lincoln și-a numit cel de-al doilea fiu, Edward, după Baker. Ales senator american din partea Oregonului, a ridicat Regimentul California la izbucnirea Războiului Civil.

E

DWARD

B

ATES (1793

-

1869)

Avocat din Missouri și politician whig conservator care nu a avut timp să intre în Partidul Republican. A concurat cu Lincoln pentru nominalizarea republicană în 1860 și apoi a fost procuror general în timpul Războiului Civil.

M

ONTGOMERY

B

LAIR (1813

-

83)

Membru al unei distinse familii democrate care a devenit republican din cauza problemei sclaviei. A servit ca avocat pentru Dred Scott. Controversat ministru general al poștei în cabinetul lui Lincoln.

N

OAH

B

ROOKS (1830

-

1903)

Corespondent al Sacramento Daily Union, care a devenit un prieten apropiat al lui Abraham și Mary Lincoln. A relatat despre viața din interiorul Casei Albe a lui Lincoln și a fost programat să devină secretarul lui Lincoln în cel de-al doilea mandat al acestuia.

O

RVILLE

H

ICKMAN

B

ROWNING (1806

-

81)

Republican conservator din Illinois care l-a susținut pe Edward Bates la convenția republicană. După moartea lui Stephen Douglas în 1861, Browning a fost numit pentru a-i încheia mandatul. Jurnalul său este o sursă de informații despre Lincoln.

A

MBROSE

E

VERETT

B

URNSIDE (1824

-

1881)

Un West Pointer simpatic și plin de autodepășire, Burnside și Lincoln s-au luptat pentru a găsi strategia potrivită pentru înaintarea Armatei Potomac spre sud și pentru reducerea mișcării Copperhead din Midwest.

S

IMON

C

AMERON (1799

-

1889)

În calitate de senator de Pennsylvania, a devenit candidat la nominalizarea republicană pentru funcția de președinte în 1860. Cu unele reticențe, Lincoln l-a numit secretar de război în cabinetul său.

P

ETER

C

ARTWRIGHT (1785

-

1872)

Evanghelist metodist care a participat la circuite și care, în calitate de candidat democrat, a candidat împotriva lui Lincoln la alegerile pentru Congres din 1846.

S

ALMON

P

.

C

HASE (1808

-

73)

Senator și guvernator al statului Ohio și lider politic anti-sclavie, Chase a devenit candidat la nominalizarea republicană pentru președinție în 1860. Chase a ocupat funcția de secretar al Trezoreriei în cabinetul lui Lincoln. A încercat să îl flancheze pe Lincoln pentru nominalizarea republicană în 1864. În ciuda tuturor divergențelor dintre ei, Lincoln l-a numit pe Chase președinte al Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite.

H

ENRY

C

LAY (1777

-

1852)

Lincoln l-a admirat pe Clay, un compatriot din Kentuckian, care a candidat de trei ori fără succes la președinție. El a susținut "Sistemul american" al lui Clay, care prevedea un sprijin guvernamental puternic pentru creșterea economică. Lincoln l-a numit pe Clay "frumosul său ideal de om de stat".

J

AMES

C

.

C

ONKLING (1816

-

99)

Vecinul și colegul de breaslă al lui Lincoln; când Lincoln a decis că nu se poate întoarce pentru a vorbi la un miting al Uniunii în Springfield în septembrie 1863, i-a trimis lui Conkling discursul său pentru a-l citi la întâlnire.

D

AVID

D

AVIS (1815

-

86)

Avocat și judecător din Illinois și prieten apropiat al lui Lincoln atunci când au călătorit împreună prin cel de-al optulea circuit judiciar în anii 1850. A fost directorul de campanie al lui Lincoln la convenția republicană din Chicago din 1860.

S

TEPHEN

A

.

D

OUGLAS (1813

-

61)

Rival democrat din Illinois, a sponsorizat Legea Kansas-Nebraska din 1854, al cărei limbaj privind extinderea sclaviei în teritorii a contribuit la revenirea lui Lincoln în politică. Dezbaterile lor din 1858 i-au adus lui Lincoln atenția națională, chiar dacă a pierdut în fața lui Douglas într-o competiție pentru Senat. Douglas a candidat împotriva lui Lincoln în competiția prezidențială din 1860.

F

REDERICK

D

OUGLASS (1818

-

95)

Editor și abolиționist, Douglass l-a urmărit pe Lincoln de la distanță începând din 1858, iar apoi l-a întâlnit de două ori la Casa Albă în timpul Războiului Civil. Fost sclav, Douglass a format o relație distinctă cu Lincoln, care a culminat cu prezența lui Douglass la cea de-a doua inaugurare a lui Lincoln.

J

OHN

C

.

F

RÉMONT (1813

-

90)

Primul candidat republican la președinție, a pierdut în fața lui James Buchanan în 1856. Lincoln l-a numit comandant al Departamentului de Vest în iulie 1861, dar președintele, Frémont și soția lui Frémont, Jessie, au avut în curând divergențe cu privire la politica guvernamentală, inclusiv cu privire la sclavie.

U

LYSSES

S

.

G

RANT (1822

-

85)

După ce a eșuat în mai multe locuri de muncă civile în anii 1850, Grant a avansat în armata Uniunii pentru a deveni general șef până la sfârșitul Războiului Civil. În timp ce Lincoln trecea de la un general la altul în primii ani ai războiului, Grant a câștigat admirația președintelui, care i-a fost returnată în aceeași măsură.

H

ORAȘ

G

REELEY (1811

-

72)

Editor fondator al New York Tribune și puternic formator de opinie, Greeley și-a schimbat adesea părerea despre Lincoln. Răspunsul lui Lincoln la rugămintea lui Greeley de a se mișca mai repede în privința

emancipării a marcat începutul unei serii de scrisori publice pentru a-și prezenta opiniile unui public mai larg.

P

HINEAS

D

ENSMORE

G

URLEY (1816

-

68)

Lincoln a apreciat predicile acestui erudit preot al Bisericii Prezbiteriene de pe New York Avenue din Washington, D.C. Lincoln l-a întâlnit pe Gurley în anii în care acesta regândea sensul credinței și activitatea lui Dumnezeu în istorie.

J

OHN

J

.

H

ARDIN (1810

-

47)

Prieten, avocat și politician whig din Jacksonville, Illinois, Hardin s-a opus lui Lincoln în legislatura din Illinois în ceea ce privește îmbunătățirile interne și l-a învins pentru nominalizarea whig pentru Congres în 1843.

J

OHN

H

AY (1838

-

1905)

Tânărul John Hay, absolvent al Universității Brown, a fost unul dintre secretarii lui Lincoln. Cu un fler literar, el și Lincoln își citeau unul altuia. Jurnalul lui Hay este unul dintre cele mai pătrunzătoare ghiduri pentru istoria internă a administrației Lincoln.

W

ILLIAM

H

.

H

ERNDON (1818

-

91)

Alegerea surprinzătoare a lui Lincoln ca partener de drept în 1844. Herndon, atât de diferit de partenerul său senior ca temperament și mai radical în opiniile sale politice, a sprijinit în mod activ ascensiunea lui Lincoln în politica din Illinois.

J

OSEPH

H

OOKER (1814

-

1879)

Și-a câștigat porecla "Fighting Joe" pentru curajul său în fața focului în campania din Peninsula Virginia din primăvara anului 1862. Lincoln l-a numit comandant al Armatei Potomac în ianuarie 1863 și a urmărit, atât cu admirație, cât și cu îngrijorare, modul în care Hooker și-a exercitat conducerea militară într-un moment critic al războiului.

N

ORMAN

B

.

J

UDD (1815

-

78)

Ca democrat anti-Nebraska, a votat împotriva lui Lincoln în cadrul votului legislativ pentru Senat din 1855. Judd a devenit un republican proeminent, a prezidat comitetul de stat și a devenit o voce pentru Lincoln în nordul statului Illinois și la convenția republicană de la Chicago din 1860.

G

EORGE

B

.

M

C

C

LELLAN (1826

-

85)

Lincoln l-a numit pe McClellan, care a primit porecla "Tânărul Napoleon", comandant al Armatei Potomacului în iulie 1861, iar apoi general șef al armatei Uniunii. Excelent în organizarea și pregătirea oamenilor săi pentru luptă, el s-a ferit totuși să lupte, exagerând adesea puterea forțelor inamice.

J

OHN

G

.

N

ICOLAY (1832

-

1901)

Secretarul loial al lui Lincoln, l-a admirat pe președinte în toate privințele. Notele sale despre viața de la Casa Albă vor deveni material de bază pentru o biografie a lui Lincoln pe care o va scrie împreună cu John Hay.

W

ILLIAM

H

.

S

EWARD (1801

-

72)

Principalul adversar al lui Lincoln pentru nominalizarea republicană la președinție în 1860; Lincoln i-a cerut să devină secretar de stat. Neplăcut și criticat de mulți, Seward va deveni cel mai bun prieten al lui Lincoln în cabinetul său.

W

ILLIAM

T

ECUMSEH

S

HERMAN (1820

-

1891)

După un început dificil la West Point, în afaceri și în primii ani ai Războiului Civil, Sherman a devenit un general al Uniunii foarte iubit și criticat, care a obținut victorii la Atlanta și în tot sudul în controversatul său marș spre mare.

J

OSHUA

F

.

S

PEED (1814

-

82)

Compatriot din Kentuckian, Speed a devenit singurul prieten cu adevărat apropiat al lui Lincoln. S-au cunoscut când Lincoln s-a mutat la Springfield în 1837 și au rămas prieteni chiar și atunci când Speed s-a mutat înapoi în Kentucky în 1841.

E

DWIN

M

.

S

TANTON (1814

-

69)

Avocat renumit, Stanton l-a întâlnit pentru prima dată pe Lincoln în "Cazul Secerătorului" din Cincinnati în 1855. Lincoln l-a invitat pe Stanton, un democrat, să devină cel de-al doilea secretar de război al său în ianuarie 1862.

C

HARLES

S

UMNER (1811

-

74)

Senator republican antisclavagism din Massachusetts. La începutul războiului, a considerat că Lincoln a acționat prea încet în ceea ce privește ajutorul acordat afro-americanilor. În calitate de președinte al Comisiei Senatului pentru relații externe, s-a dovedit a fi de mare ajutor pentru Lincoln.

L

EONARD

S

WETT (1825

-

89)

Un avocat care l-a întâlnit pe Lincoln în 1849 în cadrul celui de-al optulea circuit judiciar, i-a spus lui Lincoln în 1854: "Folosește-mă în orice mod crezi că poți". Swett a sprijinit toate campaniile politice ulterioare ale lui Lincoln și a călătorit la Casa Albă din Illinois, deoarece Lincoln îi prețuia foarte mult sfaturile.

L

YMAN

T

RUMBULL (1813

-

96)

Avocat și democrat din Illinois, a candidat împotriva lui Lincoln pentru postul de senator al statului Illinois în 1855. A sprijinit înființarea Partidului Republican în Illinois în 1856 și, ulterior, a devenit un aliat critic al lui Lincoln.

E

LIHU

B

.

W

ASHBURNE (1816

-

1887)

Congresman republican antisclavagism din nordul statului Illinois, l-a susținut pe Lincoln în cursele pentru Senat din 1855 și 1858. Washburne a devenit ochii și urechile lui Lincoln la Washington în timpul lungii ierni a secesiunii, înainte de învestirea sa în martie 1861.

G

IDEON

W

ELLES (1802

-

78)

În calitate de secretar al Marinei în cabinetul lui Lincoln, a devenit unul dintre cei mai simpatici susținători ai președintelui. Jurnalul său este o sursă neprețuită pentru înțelegerea președinției lui Lincoln.

Cea mai cunoscută sculptură a lui Abraham Lincoln se află în spațiul templu al Memorialului Lincoln. Daniel C. French a sculptat acest model de lucru în 1916. Reprezentarea sa finală a imensei statui a fost dedicată în 1922.

CAPITOLUL 1

A. Lincoln și promisiunea Americii

e și-a semnat numele A. Lincoln. Un vizitator al casei lui Abraham Lincoln din Springfield, Illinois, situată la intersecția străzilor Eighth și Jackson, găsea "A. Lincoln" în caractere romane argintate, aplicat pe o placă neagră octogonală de pe ușa din față. De-a lungul întregii sale vieți, oamenii au căutat să completeze litera A - pentru a-l defini pe Lincoln, pentru a-l eticheta sau a-l defăima. Imediat după

moartea sa și continuând până în prezent, americanii au încercat să îl explice pe cel mai venerat președinte al națiunii. A. Lincoln continuă să ne fascineze pentru că el scapă definițiilor simple și judecăților definitive.

Înalt, cu oase crude și cu un șoc rebel de păr negru, înfățișarea sa nu ar fi putut fi mai diferită de cea a lui George Washington și a celorlalți părinți fondatori. Walt Whitman, care l-a văzut în mod regulat pe președinte în Washington, D.C., a scris că fața lui Lincoln era "atât de îngrozitor de urâtă încât devine frumoasă". Dar atunci când Lincoln vorbea, publicul uita de înfățișarea sa în timp ce îi asculta cuvintele inspirate.

El este unul dintre puținii americani a căror viață și cuvinte fac legătura între timp. Senatorul de Illinois Everett Dirksen a spus acum cincizeci de ani: "Prima sarcină a fiecărui politician este să se pună bine cu Lincoln". În momentele critice din istoria națiunii noastre, cuvintele sale elocvente devin contemporane.

În tinerețe, a câștigat porecla "Honest Abe" atunci când magazinul său din New Salem, Illinois, "a făcut cu ochiul". În loc să fugă de datorii în toiul nopții, așa cum se întâmpla la frontieră, a rămas și a plătit ceea ce el a numit "datoria națională". Adversarii săi politici au inventat o listă lungă de denunțuri, de la "republicanul negru" la "gorila originală" și până la "dictatorul". Susținătorii săi au creat porecle de admirație: "Bătrânul Abe", atașat cu afecțiune de el pe când era încă un om relativ tânăr, și "Spărgătorul de șine", pentru a le reaminti alegătorilor din campania prezidențială din 1860 rădăcinile sale din ceea ce era atunci frontiera de vest. În timpul Războiului Civil, admirația s-a transformat în afecțiune când soldații pe care i-a condus în calitate de comandant suprem l-au numit "Părintele Abraham". După decizia sa controversată de a semna Proclamația de emancipare în ziua de Anul Nou 1863, americanii recunoscători, albi și negri, l-au onorat cu titlul de "Marele Emanci pator".

Fiecare nume a devenit un stâlp de semnalizare care indică modul în care Lincoln a crescut și s-a schimbat prin episoadele critice din viața sa. Fiecare a fost o încercare de a-l defini, fie prin caracterizare, fie prin caricatură.

Totuși, cum s-a definit Lincoln pe sine însuși? Nu a ținut niciodată un jurnal. A scris trei scurte declarații autobiografice, una dintre ele la persoana a treia. În timp ce soții Lincoln se pregăteau să plece la Washington în iarna anului 1861, Mary Lincoln, pentru a-și proteja intimitatea, a ars corespondența cu soțul ei pe aleea din spatele casei lor din Springfield. Într-o epocă în care nu se spunea totul, Lincoln rareori își împărtășea în public cele mai intime sentimente. Partenerul de avocatură al lui Lincoln, William Herndon, a rezumat situația astfel: "Era cel mai... tăcut om care a existat vreodată". Cu toate acestea, atunci când Lincoln a vorbit, a oferit unele dintre cele mai inspirate cuvinte rostite vreodată cu privire la semnificația Americii.

Fiecare generație de americani cere, pe bună dreptate, un nou angajament cu trecutul. Din experiențele contemporane se nasc întrebări noi. Merită el titlul de "Marele Emancipator"? A fost Lincoln un rasist? A inventat el, așa cum au acuzat unii, președinția autoritară și imperială? Cum a remodelat Lincoln rolul modern al comandantului suprem? Cum trebuie să o înțelegem pe Mary Lincoln și căsătoria lor? Care erau convingerile religioase ale lui Lincoln? Cum a legat religia de politică? Pe măsură ce desprindem fiecare strat al vieții lui Lincoln, aceste întrebări nu fac decât să nască alte întrebări.

De fapt, Lincoln a ținut un jurnal, dar nu a scris niciodată într-o singură carte de evidență. Ceea ce eu numesc "jurnalul" lui Lincoln constă în sute de notițe pe care le-a compus pentru el însuși de-a lungul vieții sale de adult. Și-a notat ideile pe bucăți de hârtie, pe care le îndosaria în pălăria de sus sau în sertarul de jos al biroului său. Le-a scris doar pentru ochii lui. Aceste reflecții scot în evidență un Lincoln privat. Ele dezvăluie un om cu o curiozitate intelectuală care testa o gamă largă de idei, deslușea probleme, construia silogisme filosofice și, uneori, își dezvăluia sentimentele personale. În aceste însemnări găsim gândurile sale în evoluție cu privire la sclavie, invidia sa față de cariera fulminantă a lui Stephen Douglas și fundamentele intelectuale ale celui de-al doilea discurs inaugural.

Integritatea morală a lui Lincoln este trunchiul puternic din care au crescut toate ramurile vieții sale. Integritatea sa are multe rădăcini - în pământ, în Shakespeare și în Biblie. Ambiția a fost prezentă aproape de la început, iar el a trebuit să învețe să taie această ramură pentru ca ea să nu crească peste măsură în viața sa. Adesea, atunci când americanii contemporani încearcă să dea de urma unei idei inspirate sau a unui adevăr strălucitor despre identitatea noastră națională, găsim din nou și din nou inițialele lui Lincoln gravate pe vreun copac-AL - căci el a fost acolo înaintea noastră.

Lincoln s-a simțit întotdeauna confortabil cu ambiguitatea. Într-o meditație privată, el a prefațat o afirmație: "Sunt aproape gata să spun că acest lucru este probabil adevărat". Avocatul din Lincoln era încântat să abordeze o întrebare sau o problemă din cât mai multe puncte de vedere posibil, ceea ce îl ajuta să aprecieze opiniile celorlalți, chiar și atunci când aceste opinii erau opuse celor proprii.

Într-o viață alternativă, Lincoln s-ar fi putut bucura de o carieră de actor în piesele shakespeariene pe care le iubea. În calitate de avocat, a devenit actor principal pe scenele tribunalelor din cel de-al optulea circuit judiciar din centrul statului Illinois. În calitate de președinte, a fost un regizor abil al unei distribuții diverse de personaje, civile și militare, dintre care multe au încercat adesea să-l eclipseze. Deși experiența sa militară s-a limitat la câteva luni în Războiul Șoimului Negru din 1832, Lincoln avea să devină primul comandant șef adevărat al națiunii, definind și modelând această poziție în ceea ce este astăzi.

Lincoln este președintele care râde cu noi. Personalitatea sa fermecătoare se dezvăluie în umorul său plin de autoironie. În calitate de tânăr avocat și membru al Congresului, satira sa putea înțepa și răni dușmanii politici, dar mai târziu în viață a dat dovadă de un simț al umorului mai blând, care se baza pe

simțul său ascuțit al ironiei și al paradoxului. În timpul Războiului Civil, unii politicieni s-au întrebat cum de Lincoln mai putea să râdă, dar el a apreciat că umorul și tragedia, așa cum sunt descrise în piesele lui Shakespeare, sunt întotdeauna tovarăși apropiați.

Recent, întrebarea a fost pusă cu o intensitate reînnoită: Ce credea cu adevărat Lincoln despre sclavie? Născut în Kentucky, crescut în Indiana și devenit politician în Illinois, Lincoln a răspuns diferit la această întrebare în angajamentul său în curs de dezvoltare față de sclavie de-a lungul vieții. Unul dintre motivele pentru care a urât sclavia a fost faptul că aceasta le refuza afro-americanilor dreptul american de a se ridica. În dezbaterile cu Stephen Douglas și în conversațiile cu liderul afro-american Frederick Douglass, Lincoln a înțeles că, luptând cu sclavia, se lupta cu sufletul Americii.

Lincoln a fost deseori prezentat ca nefiind religios, în parte pentru că nu s-a alăturat niciodată unei biserici. Cum se poate împăca acest lucru cu profundele intuiții religioase din cel de-al doilea discurs inaugural al său, rostit cu doar câteva săptămâni înainte de moartea sa? Unde sunt piesele lipsă în odiseea sa spirituală? Un indiciu este o meditație privată asupra chestiunii activității lui Dumnezeu în Războiul Civil, găsită după moartea sa de tânărul său secretar, John Hay, într-un sertar de jos al biroului său. Un al doilea indiciu este un mentor religios din Washington care a jucat un rol mult ignorat în povestea evoluției convingerilor religioase ale lui Lincoln.

Lincoln ar fi savurat fiecare nou progres al revoluției informaționale. Înainte de conferința de presă modernă, a devenit priceput în a modela opinia publică prin curtarea editorilor de ziare puternice. În timpul Războiului Civil a învățat cum să ajungă la un public larg prin scrierea de "scrisori publice". A înțeles potențialul noului și zgomotosului telegraf magnetic, care i-a permis să comunice instantaneu cu generalii de pe teren și să devină un comandant șef practic. În ultimul an și jumătate din viața sa, i-a surprins pe membrii cabinetului său acceptând un rol evident secundar în cadrul dedicației de la Gettysburg, doar pentru a rosti doar 272 de cuvinte care au emoționat o națiune.

Chiar dacă nu avem nicio înregistrare audio a cuvintelor lui Lincoln, el încă ne vorbește prin scrisorile sale expresive și discursurile sale elocvente. Poate că Lincoln nu a citit Tratatul de retorică al filozofului grec antic Aristotel, dar a întruchipat definiția acestuia potrivit căreia ethosul, sau "integritatea", este cheia persuasiunii. Chiar și atunci când Lincoln dispare în discursurile sale - așa cum face în Discursul de la Gettysburg, nefolosind niciodată cuvântul "eu" - acestea dezvăluie centrul moral al omului.

Lincoln avea un temperament conservator. În tinerețe, el credea că rolul generației sale era pur și simplu să "transmită" valorile fondatorilor națiunii. Cu timpul, a ajuns să creadă că fiecare generație trebuie să redefinească America în raport cu problemele timpului său. La sfârșitul anului 1862, Lincoln avea să declare: "Dogmele trecutului liniștit sunt inadecvate pentru prezentul furtunos". În ultimii doi ani și jumătate din viața sa, Lincoln a început să gândească la timpul viitor: "Trebuie să gândim din nou și să acționăm din nou". Oricum s-ar decide să-l definească cineva pe Lincoln, indiferent de întrebările pe care

le aduce povestea sa, viața și ideile sale sunt o prismă pentru trecutul Americii, precum și pentru viitorul ei.

CAPITOLUL 2

Familii nedespărțite

1809-16

ESTE O MARE NEBUNIE SĂ ÎNCERCI SĂ ÎNCERCI SĂ

SĂ ÎNCERCI SĂ FACI CEVA DIN VIAȚA MEA TIMPURIE.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Autobiografie scrisă pentru John L. Scripps, Chicago Press and Tribune, iunie 1860

N MAI 1860, ABRAHAM LINCOLN A DEVENIT CANDIDATUL SURPRIZĂ AL

Partidului Republican pentru funcția de președinte. Această selecție l-a catapultat pe avocatul puțin cunoscut din Springfield, Illinois, în centrul vieții americane. Cetățenii obișnuiți erau atât curioși, cât și neliniștiți în legătură cu acest occidental slab, cu o educație precară și o experiență politică limitată. El a fost curtat rapid de pretendenți jurnaliști care doreau să-i scrie biografia de campanie. În timp ce candidatul Lincoln era ocupat să se gândească la viitorul națiunii, publicul era dornic să afle mai multe despre trecutul său.

John Locke Scripps, un editor senior al Chicago Press and Tribune, a reușit să-l convingă pe Lincoln să scrie o relatare autobiografică care să servească drept bază pentru o biografie de campanie. Acest eseu de puțin peste trei mii de cuvinte se va dovedi a fi cea mai lungă lucrare autobiografică a lui Lincoln.

Descrierea educației sale timpurii este tipică pentru stilul neobișnuit al eseului la persoana a treia: "A. crede acum că agregatul întregii sale școlarizări nu a însumat nici măcar un an. Nu a fost niciodată student la un colegiu sau la o academie; și nu a intrat niciodată în clădirea unui colegiu sau a unei academii până când nu a obținut licența de avocat. Ceea ce are în materie de educație, a învățat de la el."

Lincoln și-a început autobiografia referindu-se la el însuși ca "A" și a progresat până la "Mr. L.". Remarcabil de succint cu privire la anumite perioade din viața sa, eseul se oprește în 1856 și nu include dezbaterile din 1858 cu Stephen A. Douglas, care l-au adus pentru prima dată în atenția națională. Relatarea sobră a lui Lincoln ne spune atât cât a vrut el să știe publicul.

Scripps avea să își amintească dificultatea pe care a întâmpinat-o "pentru a-l determina [pe Lincoln] să comunice faptele și incidentele casnice ale vieții sale timpurii". Simțindu-se în mod evident inconfortabil vorbind despre copilăria sa din Kentucky și Indiana, Lincoln i-a spus lui Scripps: "Este o mare nebunie să încerci să faci ceva din viața mea timpurie".

AMERICANII AU AUZIT DE MULT TIMP

că Lincoln era puțin interesat de strămoșii săi. Acest punct de vedere ratează paradoxul curiozității sale persistente față de istoria familiei sale. Pe măsură ce s-a maturizat, Lincoln și-a explorat trecutul familial, scriind rudelor despre care se zvonea că ar fi rude în Massachusetts și Virginia, dar, pe măsură ce se apropiau alegerile prezidențiale din 1860, a dorit să concentreze portretul său ca om realizat de unul singur. În lumea politicii publice din secolul al XIX-lea, în care era un avantaj să exemplifici idealul eroic al individului autoconstruit, Lincoln s-a interesat în privat de familia sa. În decembrie 1859, a răspuns la o cerere de informații autobiografice din partea unui editor de ziar din Bloomington, Illinois. Lincoln a spus răspicat: "Părinții mei s-au născut amândoi în Virginia, din familii nedistincte".

Lincoln a devenit descurajat de faptul că nu a putut să își urmărească în mod definitiv descendența dincolo de bunicul său patern. Cu toate acestea, povestea strămoșilor lui Lincoln este mult mai complexă și, cu siguranță, mai diversă din punct de vedere geografic decât ar fi putut bănui Lincoln vreodată. El nu știa aproape nimic despre generațiile de Lincoln care se întindeau până la începutul secolului al XVII-lea, când au migrat împreună cu unii dintre primii coloniști din Anglia în Lumea Nouă.

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ FURTUNOASĂ,

8 aprilie 1637, tânărul Samuel Lincoln s-a îmbarcat pe vasul Rose în portul Great Yarmouth din comitatul Norfolk, în Anglia, pentru dificila traversare transatlantică spre Noua Anglie. La doi ani după ce Mayflower a debarcat la Plymouth, Samuel a fost botezat în biserica St. Andrews de lângă Norwich, la 24 august 1622. La vârsta de cincisprezece ani a decis să lase în urmă satul său Hingham din estul Angliei și să călătorească spre o viață nouă în Noua Anglie.

Samuel Lincoln a fost unul dintre miile de bărbați și femei englezi care au fost împinși, dar și scoși din casa lor de pe insulă în timpul deceniului tumultuos din punct de vedere politic al anilor 1630. Cu steagul Angliei, o cruce verticală de culoare roșu închis a Sfântului Gheorghe pe fond alb, fluturând în vânt, tânărul Samuel a făcut parte din "Marea Migrație", formată din aproape două sute de nave și peste treisprezece mii de persoane care și-au stabilit cursul spre așa-numita Lumea Nouă între 1630 și 1640.

Numiți în mod derizoriu "puritani" de către adversarii lor, acești emigranți își pierduseră speranța de a purifica Anglia de tirania dublă a statului și a bisericii. Între 1629 și 1640, regele Carol I a încercat să guverneze în mod absolut fără Parlament. În același timp, arhiepiscopul William Laud a încercat să scape Biserica Angliei de membrii puritani, în timp ce aceștia căutau să o purifice și mai mult în conformitate cu credințele și practicile noilor biserici protestante din Europa. Acești disidenți erau pregătiți să traverseze oceanul pentru a-și putea practica liber credința.

La fel ca mulți dintre colegii săi imigranți, este posibil ca Samuel Lincoln să fi navigat spre Noua Anglie atât din motive religioase, cât și economice. Ajungea la maturitate ca ucenic țesător de lenjerie chiar în momentul în care o depresiune economică lovea Anglia de Est. Auzise povești despre salarii mai mari în Lumea Nouă, dar știa că viața acolo putea fi și mai grea.

După o călătorie de mai bine de două luni, Samuel Lincoln a debarcat în Salem, în colonia Massachusetts Bay, la 20 iunie 1637. El s-a stabilit în noul sat Hingham, la 15 mile sud de Boston. Din cauza abundenței de țesători, Samuel s-a orientat inițial spre agricultură. În timp, el va continua să se implice în afaceri, câștigând suficientă avere pentru a construi o casă substanțială. A devenit membru al Bisericii Old Ship, pe care a ajutat-o să o construiască și care se află și astăzi în picioare. Pentru puritani, apartenența la biserică nu reprezenta doar o cale individuală de a ajunge la Dumnezeu, ci și o comunitate care transcendea distincțiile economice. Samuel Lincoln, primul strămoș american al lui Abraham Lincoln, a trăit o viață lungă după standardele vremii, murind în 1690 la vârsta de șaizeci și șapte de ani.

GENERAȚIILE URMĂTOARE

de Lincoln americani au purtat simțul de rătăcire al lui Samuel. Aceștia au călătorit succesiv din ce în ce mai departe de casele lor, în căutarea de noi pământuri și oportunități la frontieră. Aventurile generațiilor următoare ale familiei Lincoln oferă un portret al formării caracterului american.

Fiul lui Samuel, Mordecai Lincoln, s-a mutat de două ori, la Hull și Scituate, ambele în cadrul Coloniei Massachusetts Bay. Mordecai Lincoln, Jr. nepotul lui Samuel, s-a aventurat la începutul secolului al XVIII-lea la aproape 500 de kilometri spre sud, în orașul de piață Freehold, sediul comitatului Monmouth, în ceea ce avea să devină New Jersey. Acolo s-a căsătorit cu Hannah Salter, fiica și nepoata a doi membri ai adunării din New Jersey. Mordecai Jr. a devenit un proprietar de terenuri și un om de afaceri de succes.

În cele din urmă, și-a mutat familia spre vest, de-a lungul drumului Burlington, în sud-estul Pennsylvaniei. Și-a mărit proprietățile funciare și a devenit prosper în industria fierului care se dezvolta recent. A ridicat o forjă acolo unde French Creek se varsă în râul Schuylkill, la Phoenixville, la aproximativ treizeci de mile vest de Philadelphia. În 1733, a construit o casă spațioasă din cărămidă cu acoperișuri abrupte, amplasată pe versantul unui deal la câteva mile est de Reading, Pennsylvania. Aceasta se află și astăzi în picioare. Mordecai Lincoln, Jr. stră-stră-străbunicul lui Abraham Lincoln, a trăit în trei colonii diferite înainte de a muri în 1735, la vârsta de 49 de ani. A lăsat în urmă o avere substanțială, inclusiv peste o mie de acri de pământ, plus afacerea sa cu fier.

Fiul său cel mare, John Lincoln, a moștenit terenuri în New Jersey, dar a decis să locuiască în continuare în Pennsylvania. Acolo s-a căsătorit cu Rebecca Flower, care provenea dintr-o familie prosperă de quakeri. În 1768, John, care a condus cea de-a patra generație de Lincoln americani, a călătorit de-a lungul Marelui Drum al Căruțelor din Philadelphia, care trecea prin Lancaster, York și Gettysburg. A continuat spre sud, ajungând în cele din urmă la Virginia Road, în Valea Shenandoah. "Virginia John" Lincoln s-a stabilit pe Linville Creek, un afluent al râului Shenandoah, în comitatul Rockingham, în apropiere de locul unde se află astăzi Harrisonburg. La acea vreme, virginienii îi numeau pe acești emigranți din Pennsylvania "oamenii din nord", o denumire care însemna că această parte a nordului Virginiei devenea o extensie sudică a Pennsylvaniei. John Lincoln s-a stabilit într-o parte a Văii Shenandoah unde europenii începuseră să locuiască abia în anii 1730. Aceștia au dezvoltat ferme mici, destul de diferite de marile plantații de tutun din regiunile mai vechi ale Virginiei. Mulți dintre acești noi imigranți erau fermieri quakeri care nu voiau să aibă de-a face cu sclavia.

FIUL LUI JOHN, ABRAHAM LINCOLN

, bunicul lui Abraham Lincoln, s-a născut în Pennsylvania în 1744. El ar fi fost ultimul strămoș despre care Abraham Lincoln ar fi putut afla multe lucruri. În 1770, Abraham s-a căsătorit cu Bathsheba Herring, fiica uneia dintre cele mai importante familii din Rockingham County. S-a înrolat în Miliția din Virginia, devenind căpitan în 1776, chiar în momentul în care coloniile își declarau independența. Căpitanul Lincoln, așa cum îi spunea toată lumea, și-a făcut un nume distins în comunitatea sa.

În acest timp, Daniel Boone era ocupat cu explorarea părții vestice a Virginiei, o regiune numită de către Cherokee "Ken-tah-the". Rapoartele despre Kentucky ca fiind un nou "Eden al Vestului" au stârnit un mare interes, în special în Pennsylvania, Virginia și Carolina de Nord. În martie 1775, Boone și echipa sa de oameni de frontieră au început să construiască "Drumul sălbăticiunilor" spre Kentucky. Tabloul lui George Caleb Bingham, artistul western din secolul al XIX-lea, Daniel Boone escortând o trupă de pionieri în Țara de Vest, îl înfățișează pe un Daniel Boone încorsetat mărșăluind prin Cumberland Gap, traversând Munții Apalași chiar la nord de locul unde se întâlnesc statele Virginia, Tennessee și Kentucky. Această imagine a contribuit la mitizarea marii aventuri a deschiderii frontierei din Kentucky.

Este posibil ca poveștile despre explorările lui Daniel Boone în Kentucky, "Edenul Vestului", să-l fi inspirat pe bunicul lui Lincoln, Abraham Lincoln, să-și ducă familia prin Cumberland Gap în Kentucky.

Este posibil ca decizia bunicului Abraham Lincoln de a continua modelul de migrație al familiei să fi pornit de la descrierile lui Boone despre Kentucky. În Virginia, se obișnuia să se răspundă la întrebările referitoare la locul unde se afla o persoană prin răspunsul: "A plecat în iad sau în Kentucky". În 1782, în timp ce la Paris începeau discuțiile de pace pentru a pune capăt Războiului de Independență, Abraham și Bathsheba Lincoln și familia lor au părăsit Valea Shenandoah într-o călătorie de două sute de mile prin terenuri dificile spre Kentucky. Traversând drumul Wilderness Road, soții Lincoln și-au cărat bunurile de uz casnic și uneltele agricole, precum și Biblia și o pușcă cu cremene.

Dacă dorința de a călători era romantică, ea putea fi și periculoasă. După ce Războiul francez și indian s-a încheiat în 1763, nativii americani au fost surprinși când coloniștii americani au pătruns în teritoriile lor. Chiar și după ce Congresul Continental a stabilit râul Ohio ca linie de demarcație între indienii americani și coloniști, coloniștii au continuat să atace triburile de la nord de Ohio, în căutarea neobosită a mai multor pământuri. Indienii au ripostat cu raiduri în Kentucky. Trăind la marginea frontierei în continuă mișcare, coloniștii au învățat să își construiască casele în sau lângă palisade fortificate.

Căpitanul Abraham Lincoln și-a construit o cabană din bușteni pe un teren din apropierea Hughes Station, probabil chiar la est de ceea ce este astăzi Louisville. Într-o după-amiază de mai din 1786, în timp ce căpitanul Abraham Lincoln și cei trei fii ai săi semănau porumb, un nativ american, probabil un Shawnee, l-a împușcat pe Abraham din pădurea din apropiere. Îngroziți, fiii săi, Mordecai, în vârstă de 14 ani, și John, în vârstă de 12 ani, au fugit în siguranță la palisadă, lăsându-l pe fratele lor Thomas, în vârstă de șase ani, plângând alături de tatăl său pe moarte. Războinicul s-a repezit din pădure, coborând asupra fratelui mai mic, care putea fi ucis sau luat. Tânărul Mordecai s-a întors, și-a îndreptat pușca cu cremene și a tras în semiluna de argint atârnată de gâtul războinicului Shawnee, ucigându-l pe agresorul tatălui său.

Abraham Lincoln, bunicul viitorului președinte, a fost înmormântat în piei de căprioară lângă Hughes Station. Deși avea doar 42 de ani, el a urmat modelul de îmbogățire al tatălui și bunicului său din Pennsylvania și Virginia, acumulând mai mult de cinci mii de acri de pământ în Kentucky. Șaizeci și opt de ani mai târziu, la vârsta de patruzeci și cinci de ani, nepotul său, Abraham, avea să-i reamintească unei rude nou descoperite povestea morții bunicului său, această "legendă s-a imprimat mai puternic decât toate celelalte în mintea și memoria mea".

ÎNTR-O SOCIETATE DE FRONTIERĂ

, moartea unui tată a dat totul peste cap. Avraam i-a lăsat soției sale, Betsabea, și celor cinci copii ai lor o proprietate amplă, dar fiii săi erau prea tineri pentru a continua defrișările și cultivarea necesară a pământului.

Thomas Lincoln, tatăl viitorului președinte, avea doar șase ani când tatăl său a murit sub ochii lui. Viața sa fără tată și cu fratele său mai mare, Mordecai, care gestiona averea tatălui lor, avea să fie acum trăită în condiții diferite de cele ale înaintașilor săi.

Abraham Lincoln avea să spună despre tinerețea tatălui său: "Chiar și în copilărie [a fost] un băiat rătăcitor și muncitor". Acest scurt comentariu ar putea sugera că Thomas Lincoln, încă de la o vârstă foarte fragedă, nu a avut un cămin sau un sprijin. În realitate, rudele lui Bathsheba Lincoln i-au întins mâna pentru a-l ajuta după moartea soțului ei. Hannaniah Lincoln, un văr care servise ca căpitan în Războiul de Independență, i-a primit pe Bathsheba și pe cei cinci copii ai ei în casa lui, la patruzeci de mile spre sud, lângă Springfield, Kentucky.

La câțiva ani de la moartea tatălui său, tânărul Thomas Lincoln a fost trimis la muncă. A muncit la fermele vecine, a câștigat trei șilingi pe zi la o moară și a lucrat un an pentru unchiul său Isaac la ferma acestuia din valea râului Watauga din Tennessee. Întorcându-se în Kentucky, Thomas a făcut ucenicie ca tâmplar și dulgher într-un atelier din Elizabethtown.

Obiectivul istoriei l-a filtrat adesea pe Thomas Lincoln în culori întunecate și dezaprobatoare, detractorii încadrându-l ca fiind lipsit de inițiativă și de realizări economice. O parte din acest portret provine de la un fiu care avea să spună că tatăl său "a crescut literalmente fără educație", chiar valoarea pe care Abraham Lincoln avea să ajungă să o prețuiască cel mai mult.

Filtrul ar trebui îndepărtat pentru a colora o imagine mai exactă. Amintirile despre tatăl lui Abraham Lincoln oferă un raport ambiguu cu privire la ce fel de om a fost cu adevărat. Thomas Lincoln era un bărbat voinic, înalt de aproximativ 1,70 metri, cu ochi negri de culoarea alunei, păr negru și pometi înalți. Deși îi lipsea educația formală, acest lucru nu era neobișnuit la începutul frontierei americane. A servit în miliția locală, a făcut parte din jurați și a devenit un membru activ al bisericii baptiste. Dennis Hanks, un văr al mamei lui Abraham Lincoln, a spus despre Thomas: "Era un om care lua lumea cu ușurință - nu poseda prea multă invidie", observând că Thomas "nu a crezut niciodată că aurul este Dumnezeu". Un vecin și-a amintit de el ca fiind un "om simplu, fără pretenții și muncitor". Un altul l-a numit "un bun cetățean liniștit", iar un al treilea a spus că spunea povești cu un simț al umorului ironic, o trăsătură pe care fiul său avea să o moștenească.

Un vecin și-a amintit că Thomas "a acumulat o proprietate considerabilă pe care a reușit întotdeauna să o facă să dispară la fel de repede cum a făcut-o". La fel ca și ceilalți Lincoln dinaintea lui, Thomas Lincoln avea o foame de pământ. La vârsta de douăzeci și cinci de ani, în 1803, a cumpărat o fermă de 238 de acri pe Mill Creek, un afluent al râului Salt, pentru 118 lire în numerar. Cam în același timp, a cumpărat două loturi în Elizabethtown. Acumularea de proprietăți de către Thomas Lincoln a fost de așa natură încât, în decurs de un deceniu, el se va situa pe locul 15 din cei 98 de proprietari de proprietăți enumerate în Hardin County în 1814. Pentru o lungă perioadă de timp în istoria prezidențială americană, înjosirea lui Thomas Lincoln a devenit un mijloc de a stabili un contrast cu realizările fiului său presupus autodidact. Adevărul, ca întotdeauna, este mult mai complex.

LA 12 IUNIE 1806

, Thomas Lincoln s-a căsătorit cu Nancy Hanks. Cum și când Thomas și Nancy s-au cunoscut și curtat prima dată a dispărut, din păcate, în negura timpului.

Strămoșii lui Nancy Hanks sunt, de asemenea, învăluiți în mister. Este foarte posibil ca strămoșii ei să fi călătorit pe același traseu ca John Lincoln și familia sa din Pennsylvania în Virginia, stabilindu-se și ei în Rockingham County în jurul anului 1770. Nancy s-a născut în Virginia, probabil în 1784, iar când era un copil mic a călătorit în Kentucky la sfârșitul anilor 1780.

Tatăl ei, Joseph Hanks, a murit când Nancy era o fetiță, iar mama ei, Nancy Shipley, a murit la scurt timp după aceea. Familia de opt copii s-a împrăștiat printre diverse rude. Mătușa ei, Lucy Shipley Berry, a luat-o pe Nancy în familia lor, la ferma lor de lângă Springfield, Kentucky.

Deși nu știm când, Thomas Lincoln și Nancy Hanks s-au întâlnit probabil în casa de lemn cu două etaje a familiei Berry. Căsătoria lor, prezidată de Jesse Head, un cunoscut pastor metodist, a avut loc la apusul soarelui într-o seară de vară timpurie. Nunțile erau ocazii sociale grandioase pentru oamenii care locuiau la mari distanțe unul de celălalt la frontieră. Prietenii lui Thomas și ai lui Nancy s-au bucurat de ospățul de nuntă, un grătar, însoțit de cântecele vechilor melodii "The Girl I Left Behind" și "Turkey in the Straw". În noaptea nunții lor, Thomas avea douăzeci și opt de ani, iar Nancy douăzeci și doi de ani.

Thomas Lincoln a trăit aproape toată viața ca fermier în Kentucky și Indiana. Relația sa cu fiul său a fost subiectul a numeroase speculații.

Tânărul cuplu s-a mutat la Elizabethtown la scurt timp după nuntă. Etown, așa cum se numea, era o așezare de frontieră brută, formată în principal din cabane din bușteni. Se mândrea cu câteva case cu cadre, un nou tribunal construit din cărămidă de la fabrica de cărămizi locală și o societate de dezbateri. Thomas a construit o cabană din bușteni pe unul dintre cele două loturi pe care le deținea.

Primul copil al lui Thomas și al lui Nancy, Sarah, s-a născut la 10 februarie 1807. Numele biblic pentru fiica lor apăruse adesea la generațiile anterioare de Lincoln. Sarah avea părul negru și ochii gri. Pe măsură ce a crescut, mulți vecini au remarcat că semăna cu tatăl ei.

În decembrie 1808, Thomas și-a vândut prima fermă și a cumpărat o a doua fermă pe Big South Fork of Nolin Creek, la 12 mile sud-est de Elizabethtown. Ferma Sinking Spring și-a luat numele de la izvorul său de apă dulce aflat la poalele unei peșteri adânci. Thomas a construit o cabană rudimentară cu o singură cameră pe o colină deasupra izvorului fermei. Construcția simplă a cabanei de 16 pe 18 picioare era alcătuită din bușteni căptușite cu lut. Avea o podea de pământ și un șemineu de piatră, standard pentru acea vreme. Este posibil ca această cabană să fi avut o fereastră, fără geam, acoperită cu hârtie unsă. Nancy l-a născut pe cel de-al doilea copil al ei, Abraham, în această nouă cabană din bușteni, la 12 februarie 1809. El a fost numit după bunicul său asasinat.

ÎN MOMENTUL ÎN CARE A FOST UCIS LINCOLN

naștere, Kentucky întruchipa tot ce era nou într-o regiune pe care oamenii o numeau "Vestul". Ca și părinții lui Abraham, majoritatea coloniștilor veniseră din altă parte. Viața era dificilă la graniță, dar scrisorile către rudele de pe coasta atlantică relatau povești despre oameni care alegeau viața de pionier, oricât de grea ar fi fost, în detrimentul vieții mai așezate pe care o lăsau în urmă.

George Washington, primul președinte al națiunii, a murit în 1799, cu zece ani înainte de nașterea lui Lincoln. Atât de mare era statura lui Washington încât noua națiune încă îi plângea moartea, respectând în cadrul unor ceremonii elaborate datele nașterii și morții sale. La o lună de la nașterea lui Lincoln, Thomas Jefferson, autorul Declarației de Independență, avea să își încheie cel de-al doilea mandat ca al treilea președinte al Statelor Unite. Atunci când Jefferson și-a exprimat viziunea unei Americi a micilor fermieri, se gândea la oameni ca familia Lincoln.

În anii de mai târziu, Lincoln avea să spună că nu-și mai amintește nimic despre locul său de naștere și despre cabana din bușteni de la ferma Sinking Spring. Când era mic, este posibil să se fi plimbat pe dealuri sau să fi explorat peștera de lângă izvor. Există puține motive să credem că a fost un loc nefericit pentru a se naște.

În 1811, când Abraham avea doi ani, Thomas și Nancy Lincoln s-au mutat din nou, a treia lor mutare în cinci ani. Atrași de un teren mai fertil, s-au mutat șase mile spre nord, la o fermă din Valea Knob Creek. Thomas putea acum să muncească lungile limbi de pământ plat îmbogățite de Knob Creek. Ferma era delimitată de faleze abrupte de calcar, puternic împădurite, marcate de râpe adânci și de mici dealuri în formă de noduri, de la care valea și pârâul își trag numele. Pârâul, care își croia drum prin stânca calcaroasă, era împodobit cu sicomori și ulmi, cu ramurile lor atârnând într-un model protector deasupra apelor. Principala cultură a lui Thomas Lincoln a fost porumbul, dar a plantat și fasole. Abraham, la fel ca tatăl și bunicul său dinaintea lui, a crescut ca fiu de fermier.

Tânărul Abraham a locuit în apropierea vechiului Cumberland Trail, drumul călătorilor care se îndreptau de la Nashville la Louisville. În multe zile, băiatul putea să privească și să se minuneze de tot felul de oameni care treceau pe lângă el: soldați în drum spre casă după Războiul din 1812, evangheliști care luau parte la renașterea religioasă numită a doua mare trezire, vânzători ambulanți care vindeau bunuri procurate dintr-o lume mai mare, promotori de planuri funciare și - din când în când - un cârd de sclavi care se plimba în spatele unui negustor de sclavi.

ABRAHAM LINCOLN

a ajuns la maturitate în mijlocul unei controverse tot mai mari cu privire la sclavie în Kentucky. David Rice, un preot presbiterian, ținuse un discurs în fața Convenției constituționale din Kentucky din 1792, în care numea "Sclavia incompatibilă cu justiția și buna politică". Rice a susținut că sclavia era "un monument permanent al tiraniei și inconsecvenței guvernelor umane". El a declarat că sclavia nu este rea doar pentru negri, ci și corozivă pentru valorile albilor.

Atât Thomas, cât și Nancy Lincoln au experimentat sclavia oriunde au trăit. Familia Berrys, cu care Nancy a locuit înainte de căsătorie, deținea cinci sclavi. Când Thomas a lucrat timp de un an în Tennessee, a ajuns să îi cunoască pe cei șase sclavi ai unchiului său Isaac. În 1811, la doi ani după nașterea lui Abraham Lincoln, pe lista de impozite pentru Hardin County figurau 1.007 sclavi pentru impozitare, în timp ce populația masculină albă cu vârsta de peste șaisprezece ani era de 1.627 de persoane.

Bisericile din Kentucky au devenit actori centrali în dezbaterea privind sclavia. Baptiștii, metodiștii și prezbiterienii - cele mai mari biserici pro-testamentale din primele așezări din Kentucky - au fost sfâșiate și uneori divizate de controversă. Jesse Head, preotul metodist care i-a căsătorit pe Thomas și Nancy, avea reputația de a vorbi cu îndrăzneală împotriva sclaviei; este probabil că l-au auzit predicând pe această temă.

Thomas și Nancy Lincoln au frecventat Biserica Baptistă South Fork, o congregație baptistă separată aflată la două mile de ferma lor din Sinking Spring. La acea vreme, baptiștii din Kentucky erau împărțiți în trei varietăți principale. Baptiștii generaliști puneau accentul pe liberul arbitru, crezând că mântuirea era

deschisă oricui o dorea. Baptiștii particulari erau mai exclusiviști, crezând într-un calvinism strict care sublinia inițiativa providențială a lui Dumnezeu în mântuire mai degrabă decât liberul arbitru uman. Baptiștii separați, de departe cel mai mare grup al baptiștilor din Kentucky, erau mai experiențiali și, prin urmare, emoționali în închinarea lor.

În anul de dinaintea nașterii lui Abraham Lincoln, Biserica Baptistă South Fork s-a destrămat în urma unei dezbateri pe tema sclaviei. În decembrie 1807, preotul, William Whitman, se declarase "amansapater" (emancipator). În august 1808, cincisprezece membri "au ieșit din biserică din cauza sclaviei. "

Thomas și Nancy Lincoln au decis să se alăture celor care au ajutat la fondarea noii Biserici Baptiste Little Mount, situată la trei mile nord-est de ferma Sinking Spring. William Downs, pastorul organizator, a fost recunoscut ca fiind unul dintre "oratorii străluciți și fascinanți" din rândul baptiștilor din Kentucky. Soții Lincoln, care au asistat la predicile emoționante antisclavagism ale lui Downs, au adus cu siguranță acest lucru în conversațiile de familie cu tinerii Abraham și Sarah.

"CEA MAI VECHE AMINTIRE A MEA

se referă la localul Knob Creek", avea să-i spună Lincoln unui prieten mulți ani mai târziu. "Îmi amintesc foarte bine acea casă veche". Lincoln și-a amintit de acea după-amiază de sâmbătă, când "ceilalți băieți au plantat porumbul în ceea ce noi numeam câmpul mare; conținea șapte acri - și eu am scăpat semințele de dovleac. Am scăpat câte două semințe la fiecare deal și la fiecare rând". Nu a uitat niciodată ce s-a întâmplat în continuare. "A venit o ploaie mare pe dealuri; în vale nu a plouat nici măcar o picătură, dar apa care a venit prin defileuri a spălat pământul, porumbul, semințele de dovleac și toate cele de pe câmp." Avea opt ani.

Abraham și-a amintit, de asemenea, de fratele său, Thomas Jr. născut în 1812. Abraham trebuie să fi sperat că va avea un tovarăș de joacă, dar Thomas a murit în câteva zile, data exactă fiind necunoscută.

Autobiografia de campanie a lui Lincoln din 1860 includea puține mențiuni despre mama sa. Într-o secțiune în care își descria tatăl, el a scris: "S-a căsătorit cu Nancy Hanks, mama subiectului de față". Vecinii își aminteau că avea un ten deschis, cu părul deschis și ochi albaștri. Prietenii și vecinii au spus despre ea că era "liniștită și amabilă", cu "o dispoziție amabilă", ca fiind "foarte afectuoasă în familia ei" și cu vecinii. Era analfabetă. Nancy Hanks Lincoln a murit înainte de inventarea fotografiei, în 1839. Cu toate acestea, cel mai bun prieten al lui Lincoln, Joshua Speed, și-a amintit că acesta vorbea despre ea ca despre "mama lui înger".

-

ABRAHAM A FRECVENTAT ȘCOALA CU O SINGURĂ CAMERĂ

școală de bușteni la două mile nord de ferma Sinking Spring doar pentru perioade scurte de timp, nu mai mult de trei sau patru luni în total în cei cinci ani petrecuți la fermă. Termenele acestor școli cu abonament erau neregulate, în mare măsură pentru că coloniștii trebuiau să asigure un stipendiu și, uneori, cazare și masă pentru profesor.

Această pagină din Noul ghid al limbii engleze al lui Thomas Dilworth arată ce a învățat tânărul Abraham Lincoln la școală. Dilworth, un preot din secolul al XVIII-lea, a folosit Psalmii pentru a preda ortografia.

Zachariah Riney, un catolic născut în Maryland, a fost primul profesor al lui Abraham. O bucată de lemn aspră, așezată în întregime în cealaltă parte a încăperii, servea drept birou pentru elevi.

Aceste prime școli erau numite școli "blab". Profesorii îi încurajau pe elevi să folosească cele două simțuri, văzul și auzul. Abraham și-a învățat lecțiile citind și recitând cu voce tare, repetând lecțiile la nesfârșit. Pentru tot restul vieții sale, a citit întotdeauna cu voce tare.

Ortografia a ocupat un loc central în programa școlară. Noul Ghid al limbii engleze al lui Thomas Dilworth a servit drept manual principal. Dilworth a început cu cuvinte de o silabă de trei litere și a trecut la cuvinte de o silabă cu patru, cinci și șase litere. Lincoln a întâlnit pentru prima dată cuvinte de o silabă cu trei litere în versuri:

Nimeni nu poate să se lepede de Legea lui Dumnezeu.

Calea lui Dumnezeu nu este o cale rea.

Bucuria mea este în Dumnezeu toată ziua.

Un om rău este un dușman al lui Dumnezeu.

Dilworth, un pastor englez din secolul al XVIII-lea, preda educație morală în timp ce preda vocabularul și gramatica. Lincoln a citit și a memorat cuvinte din Vechiul și Noul Testament, în special din Psalmi și Proverbe. Dilworth a folosit Psalmii pentru ca elevii să învețe rima și cadența.

Caleb Hazel, cel de-al doilea profesor cu jumătate de normă al lui Lincoln, un fermier și topograf, locuia la o fermă vecină. El "ar putea, poate, să predea cititul ortografic și scrisul indiferent și poate ar putea să descifreze după regula de trei". Calitatea pentru care mulți și-au amintit de el a fost "mărimea mare și forța sa corporală de a bate orice băiat sau tânăr care venea la Școală".

O carte a administratorilor pentru Hardin County includea instrucțiuni pentru profesori pentru a menține ordinea: să limiteze jocul de cărți și jocurile de noroc și să elimine "înjurăturile". Abraham Lincoln și alți elevi nu aveau voie să tragă cu pistoale cu gloanțe, pistoale cu ace sau arcuri și săgeți, nici să arunce cu pietre sau să folosească alte arme periculoase.

ÎN 1816, CÂND

Abraham Lincoln a împlinit șapte ani, familia Lincoln s-a mutat din nou. După ce a locuit în Kentucky timp de treizeci și patru de ani, Thomas Lincoln a repetat modelul familiei Lincoln de a se ridica și de a se muta în căutarea unor pământuri mai bune. Patruzeci și patru de ani mai târziu, Abraham Lincoln avea să scrie în biografia sa din campania din 1860 că tatăl său a părăsit Kentucky "în parte din cauza sclaviei, dar mai ales din cauza dificultății obținerii titlurilor de proprietate asupra terenurilor în Kentucky".

O glumă a făcut înconjurul Kentucky-ului timpuriu: "Cine [vreodată] cumpără pământ în Kentucky, cumpără un proces". Thomas Lincoln a cumpărat o fermă declarată a fi de 230 de acri, dar limitele erau inegale. Teritoriul Kentucky a fost inițial partea de vest a Virginiei, iar Virginia nu a furnizat măsurători ale terenurilor sale publice. Această neglijență a dus la achiziționarea de către coloniști a unor proprietăți "în șindrilă", terenuri care se suprapuneau unele peste altele.

Thomas Lincoln a avut probleme cu metodele de topografie și cu titlurile de proprietate pentru toate cele trei ferme ale sale. Aproape jumătate dintre primii coloniști din Kentucky și-au pierdut o parte sau toate terenurile din cauza unor nereguli legale. Unii coloniști au fost nevoiți să își cumpere terenurile de trei sau patru ori în încercarea de a obține un titlu de proprietate clar. Thomas s-a trezit prins într-o luptă pentru titlul de proprietate asupra fermei Knob Creek. Zece familii de fermieri, printre care și familia Lincoln, au cumpărat părți din terenul de zece mii de acri al familiei Middleton. Moștenitorii lui Thomas Mid-dleton căutau acum terenul. Lincoln urma să fie cazul test al celor zece, dar înainte ca acest caz să fie decis, Thomas a luat decizia de a se muta.

Familia Lincoln și vecinii lor erau conștienți de faptul că sclavia nu va trece niciodată la nord de râul Ohio. Ordonanța de Nord-Vest din 1787, carta de organizare a Teritoriului de Nord-Vest, prevedea în articolul 6: "Nu va exista sclavie și nici servitute involuntară în teritoriul respectiv". Zona definită în ordonanță se referea la teritoriile și noile state care s-ar afla "la nord-vest" de "râul Ohio". Chiar și în timp ce se lupta cu procesul în instanță, Thomas Lincoln a decis să facă ceea ce făceau mulți dintre prietenii și vecinii săi:

să caute o oportunitate mai bună pentru familia sa și să găsească o nouă fermă la nord de Ohio, în statul liber Indiana.

DE-A LUNGUL A ȘAPTE GENERAȚII

, americanii Lincoln au migrat în căutare de noi pământuri și noi oportunități. După Samuel și Mordecai Lincoln, fiecare strămoș care i-a urmat lui Abraham Lincoln a trăit în cel puțin trei colonii sau state diferite. Moștenirea culturală a lui Lincoln a fost puritană, yankee, Middle Atlantic și Upland South. Unul câte unul, toți fiii lui John Lincoln care au făcut călătoria din Virginia în Kentucky își vor continua migrația spre statele libere Indiana sau Illinois. Câteva dintre fiice s-au căsătorit cu bărbați din Kentucky și vor continua să trăiască în sud.

Abraham Lincoln credea că trecutul familiei sale era "lipsit de distincție". El a făcut această judecată în primul rând pe baza a ceea ce credea că era lipsa de realizări a tatălui său. Dacă ar fi putut să vadă mai departe în istorie, poate că și-ar fi schimbat părerea. Generațiile anterioare de Lincoln americani au inclus curajul puritan, migrația aventuroasă, aventurile comerciale îndrăznețe, serviciul militar mândru și ocuparea de funcții politice. Mai degrabă decât să fie "nedistincte", multe dintre calitățile pe care Abraham Lincoln avea să ajungă să le prețuiască în propria viață erau prezente în strămoșii familiei sale îndelungate și distinse.

CAPITOLUL 3

Persistența în învățătură 1816-30

TÂNĂRUL ABE ERA SÂRGUINCIOS ÎN CĂUTAREA CUNOAȘTERII - DOREA SĂ ȘTIE & DACĂ PRIN MUNCĂ ȘI EFORTURI AR FI OBȚINUT-O, ERA SIGUR CĂ O VA OBȚINE

S

ARAH

B

USH

L

INCOLN

Interviu cu William Herndon, 8 septembrie 1865

AICI AM CRESCUT - ESTE MODUL DISCRET ÎN CARE ABRAHAM LINCOLN A FOST DESCRIS ÎN MOD DISCRET.

și-a descris cei paisprezece ani petrecuți în Indiana în declarația autobiografică din campania din 1860. Sosit împreună cu familia sa la sfârșitul toamnei anului 1816, la vârsta de șapte ani, Lincoln avea să crească de la un băiat la un tânăr care avea să se dovedească diferit de orice tânăr din lumea din jurul său.

Anii de formare, de la șapte la douăzeci și unu de ani, sunt esențiali pentru orice persoană, și mai ales pentru Lincoln. În Indiana, tânărul Lincoln va crește fizic, astfel încât la vârsta de douăzeci și unu de ani avea o înălțime de un metru optzeci și patru și cincizeci de centimetri și cântărea peste două sute de kilograme, forța sa fizică diferențiindu-l de timpuriu în cultura masculină de la frontieră. Lincoln avea să crească și din punct de vedere intelectual cu ajutorul unei diete mici, dar constante, de cărți pe care le stăpânea. Încă de timpuriu, indiferent cât de sumbră și limitativă a devenit viața la ferma familiei sale, a învățat să se bazeze pe cărți și pe imaginația sa pentru a-și satisface curiozitatea și intelectul. În cele din urmă, în Indiana, Lincoln își va dezvolta busola morală interioară care îi va permite să navigheze nu doar prin pădurile și râurile statului, ci și pe terenul mai dificil al deciziilor etice într-o tânără Americă în plină ascensiune.

ÎN TOAMNA ANULUI 1816

, Thomas Lincoln a început prima dintre cele două călătorii pentru a-și muta tânăra familie peste râul Ohio, din Kentucky în Indiana, care urma să devină cel mai nou stat liber. Pe o barcă plată din cedru galben, Thomas a plutit pe Knob Creek în Rolling Fork, și-a condus barca în Beach Fork și, în cele din urmă, s-a deplasat spre vest pe râul Ohio, un râu lat.

Ajungând la țărm în Indiana, la o curbă ușoară a râului Ohio, Thomas și-a tăiat propriul traseu prin șaisprezece mile de sălbăticie densă. Doar opt luni mai târziu, în iulie 1817, Elias Pym Fordham, un tânăr fermier englez, avea să descrie Indiana ca fiind "o pădure imensă, mai mare decât Anglia". În mijlocul acestei păduri uriașe, Thomas a ales un sfert de secțiune, adică patruzeci de acri. Și-a marcat revendicarea prin stivuirea de tufișuri la colțurile proprietății sale. Thomas cumpărase "terenul Congresului", care fusese cercetat de guvern; titlul de proprietate ar fi fost incontestabil.

După mai multe săptămâni petrecute pe noua sa proprietate, Thomas Lincoln s-a întors la soția sa, Nancy, și la Sarah și Abraham, la ferma lor din Knob Creek, în Kentucky. Familia s-a bucurat de rapoarte

despre un teren bun, cu un sol adânc și bogat. La vârsta de șapte ani, Abraham s-a alăturat pregătirii familiei pentru a se muta pentru a treia oară în viața sa tânără.

Thomas și Nancy erau căsătoriți de zece ani și acumulaseră o bună parte din bunurile casei. Au decis să lase mobila în urmă, deoarece Thomas, un tâmplar priceput, putea să facă mobilă pentru noua lor casă. Și-au împachetat căruțele cu patul lor de pene, o roată de tors, ustensile de gătit și multe unelte, inclusiv un topor pentru a-și curăța noul teren.

La sfârșitul toamnei anului 1816, familia Lincoln și-a început călătoria spre Indiana. Chiar înainte de a pleca, au mers până la cimitirul din vârful unui deal pentru a se opri la o mică piatră de câmp marcată cu inițialele T.L., mormântul micuțului Thomas Lincoln, Jr. care murise cu patru ani înainte.

Familia Lincoln a făcut opriri pentru a-și lua rămas bun de la prietenii din Eliza-bethtown și de la diferite ferme de pe drum. În timp ce călătoreau, Abraham și Sarah erau entuziasmați să vadă cine va fi primul care va avea priveliștea mărețului râu Ohio. Râul șerpuitor de 981 de mile devenise principala autostradă interstatală care îi transporta pe coloniști spre noi pământuri și aventuri.

După câteva zile, soții Lincoln au ajuns la un feribot aflat la aproximativ două mile și jumătate la vest de Troy, Indiana. Taxele de traversare a râului erau de un dolar pentru cal și căruță, doisprezece cenți și jumătate pentru fiecare adult și gratuit pentru copiii sub zece ani, printre care se numărau și Abraham și Sarah. În timp ce traversau, copiii erau cu ochii în patru după bărci plate și barje. Thomas Lincoln le-a spus lui Abraham și Sarah că ar putea vedea un vapor, poate Washington sau Pike, coborând râul Ohio în drum spre îndepărtatul New Orleans.

-

DUPĂ CE A PĂȘIT PE

pământ din Indiana, familia a trebuit să "împacheteze" prin 16 mile de pădure și tufișuri aproape impenetrabile. Ceața densă putea întuneca pădurea în mijlocul zilei. Cu toporul și cuțitul de vânătoare, Thomas și-a croit drum spre fermă, tăind stejarii, carpenii, fagii, arțarii și nucii încâlciți cu vița de vie. Nu e de mirare că primii pionieri numeau aceste tufișuri de pădure "aspre".

Ajunși în regiunea de lângă Pigeon Creek, soții Lincoln s-au apucat imediat să construiască o "tabără cu jumătate de față", un adăpost din bușteni brut închis pe trei laturi, cu un foc aprins pe a patra. După câteva zile, au început să ridice o cabană pe o colină care le domina terenul.

Învățând să folosească toporul, Abraham și-a ajutat tatăl să construiască cabana și să înființeze ferma. Thomas a construit un pat de stâlp într-un colț opus șemineului, unde Abraham se putea urca pentru a dormi. Tânărul Abraham a învățat de la tatăl său tâmplar să construiască un scăunel cu trei picioare, care, deși mic, se sprijinea solid datorită echilibrului său precis. Fotografiile de mai târziu din secolul trecut înfățișau adesea cabane vechi și dărăpănate de la graniță, dar cabana lui Lincoln era nouă și mirosea a lemn proaspăt tăiat.

Amintirea defrișării pământului din Indiana cu toporul său a devenit parte din biografia campaniei lui Lincoln treizeci și patru de ani mai târziu: "A., deși era foarte tânăr, era mare pentru vârsta lui și i s-a pus imediat un topor în mână; și de atunci și până în anul 23, a mânuit aproape în permanență acest instrument extrem de util."

Un topor din vremea lui Lincoln ar fi fost forjat manual din fier bară și oțel turnat, ceea ce îi dădea forma potrivită în raport cu greutatea sa. Era nevoie de până la două zile pentru a face un astfel de topor. Prețul ar fi fost enorm, între trei și cinci dolari. Mulți tăietori de lemne au ales să despice și să își finiseze singuri mânerele din nuc de a doua generație. Bărbații din Kentucky și Indiana de la graniță ar fi călătorit o sută de kilometri pe cal pentru a cumpăra un astfel de topor sau pentru a avea toporul lor preferat reșapat. Pionierii discutau adesea despre greutatea potrivită a unui topor și despre cel mai bun tip de mâner la fel de mult ca și despre politică.

Abraham și-a ajutat tatăl să curețe pământul, să taie lemne și să despice șine de gard. Încă de timpuriu, el a dezvoltat coordonarea musculară necesară pentru o lovitură puternică. Pe măsură ce creștea în mărime și coordonare, tânărul Abe putea să doboare copaci cu diametrul de patru până la șase picioare. Manevrarea unui topor cu o asemenea îndemânare era un semn că un băiat devenea bărbat.

Animalele sălbatice înfloreau în pădurea din jurul Pigeon Creek. Cerbi, lupi, pantere, pisici sălbatice, urși, curcani, prepelițe și cocoși de câmp erau toți abundenți. În timpul primei ierni a soților Lincoln în Indiana, înainte de a putea planta legume, familia a trăit din vânat din pădure.

Peste mai bine de două decenii mai târziu, Lincoln s-a întors în Indiana și a scris un poem în care descria scena tinereții sale:

Când tatăl meu s-a stabilit aici,

"era atunci linia de frontieră:

Țipătul panterei umplea noaptea de frică.

Și urșii prădau porcii.

PRIMUL AN AL FAMILIEI LINCOLN

în Indiana, 1817, a fost singuratic. Cei mai apropiați vecini ai lor, cu copii de vârsta apropiată de cea a lui Abraham, locuiau la câțiva kilometri distanță - prin pădure. Iarna, încercuirea de copacii nesfârșiți sporea sentimentul de întuneric și de izolare.

La câteva luni de la sosirea lor, "cu câteva zile înainte de împlinirea celui de-al optulea an [al meu], în absența tatălui [meu]", Abraham i-a cerut permisiunea mamei sale să împrumute arma tatălui său, pentru că zărise un stol de curcani sălbatici care zburau deasupra lui. Într-o gospodărie de la frontieră, armele făceau parte din viața de zi cu zi, iar utilizarea lor a devenit o parte centrală a ritualului de trecere a băiatului. În declarația sa de campanie, el a descris ceea ce s-a întâmplat în continuare. "A., care stătea înăuntru, a tras printr-o crăpătură și a ucis unul dintre ei."

Lincoln s-a surprins pe sine însuși cu reacția la precizia sa de țintaș. După ce a examinat frumoasa pasăre moartă, s-a trezit cuprins nu de mândrie, ci de tristețe. În acel moment, tânărul Abraham a făcut o alegere neașteptată: "[De atunci nu am mai apăsat niciodată pe trăgaciul unui vânat mai mare." Și mai neașteptat, a decis să includă această mărturisire în autobiografia sa din campania prezidențială.

În toamna anului 1817, o pauză în singurătate a venit odată cu sosirea mătușii lui Nancy, Elizabeth Sparrow, a soțului acesteia, Thomas, și a lui Dennis Hanks, vărul mamei lui Lincoln. Soții Sparrow veniseră din Kentucky, victimele unui proces de "expulzare" precum cel care contribuise la convingerea lui Thomas Lincoln să se mute în Indiana cu un an înainte. Abraham a fost deosebit de încântat să îl primească pe Dennis Hanks, care, la optsprezece ani, emana bună dispoziție. Abe a ajuns să se bucure de el ca de un prieten mai în vârstă.

-

LA SFÂRȘITUL VERII

anului 1818, o boală devastatoare s-a răspândit în sudul statului Indiana, o boală misterioasă care a infectat comunități întregi. Nimeni nu a putut anticipa venirea ei și nici nu a înțeles cum se poate

vindeca. Mai târziu, s-a descoperit că se contracta boala prin consumul de lapte de la o vacă care ingerase o plantă otrăvitoare de snakeroot alb în timp ce păștea.

În septembrie, "boala laptelui" a lovit familia Lincoln. Aceasta i-a luat mai întâi viața lui Thomas Sparrow și, la scurt timp după aceea, a soției sale, Elizabeth.

La sfârșitul lunii septembrie, Nancy, mama lui Abraham, a început să aibă "tremurături", simptome ale temutei boli. Ea a murit șapte zile mai târziu, cea mai tristă zi din tânăra viață a lui Abraham. El l-a privit pe tatăl său, care făcuse sicrie pentru alții, mânuind un fierăstrău pentru a construi un sicriu din pin verde pentru soția sa de doisprezece ani. La 5 octombrie 1818, Abraham a stat într-o pădurice densă de kaki în timp ce mama sa, în vârstă de treizeci și patru de ani, era înmormântată la aproximativ un sfert de milă de cabana de lemn a familiei. El avea doar nouă ani. Abraham nu a menționat-o niciodată în niciuna dintre scrierile sale autobiografice. Că ea a fost o prezență iubitoare și hrănitoare o aflăm de la alții. Nathaniel Grigsby, prietenul din Indiana din copilărie al lui Lincoln, a spus despre Nancy Hanks Lincoln: "Râsul ei plin de bună dispoziție îl văd și acum - este la fel de proaspăt în mintea mea ca și cum ar fi fost ieri".

Moartea lui Nancy Hanks Lincoln, care a murit de "boala laptelui" la vârsta de 34 de ani, pe 5 octombrie 1818, a lăsat un gol imens în inima lui Abraham Lincoln, în vârstă de nouă ani.

La 12 februarie 1819, Abraham și-a sărbătorit cea de-a zecea aniversare într-o casă care nu avea prea multe motive de sărbătoare. Odată cu moartea familiei Sparrows și a lui Nancy Hanks Lincoln, viața de familie a lui Thomas, Abraham, Sarah și Dennis Hanks aluneca în dezordine. În toamnă, la treisprezece luni de la moartea soției sale, Thomas a decis să se întoarcă în Kentucky pentru a căuta o nouă soție și o mamă pentru copiii săi. În Elizabethtown a apelat la Sarah Bush Johnston, o văduvă. Thomas o cunoștea pe Sarah de mulți ani și este posibil să o fi curtat înainte de a se căsători cu Nancy. Sarah fusese căsătorită cu Daniel Johnson, temnicerul orașului, care a murit în 1816. Ea a trebuit să se ocupe de cei trei copii ai săi, Elizabeth, John și Matilda, și a rămas cu datoriile considerabile ale soțului ei.

Thomas a sosit neanunțat la ușa lui Sarah. Oricare ar fi fost sentimentele romantice pe care le-ar fi trăit, aveau nevoi practice urgente de satisfăcut. Fiecare dintre ei își pierduse un soț sau o soție. Thomas și copiii săi aveau nevoie de o soție și de o mamă. Sarah și copiii ei aveau nevoie de un soț și de un tată. O parte din propunerea lui Thomas către Sarah era angajamentul său de a-i plăti datoriile. S-au căsătorit în Elizabethtown la 2 decembrie 1819. Thomas avea acum patruzeci și unu de ani, iar Sarah treizeci și unu. O a doua procesiune Lincoln a pornit spre Indiana la trei ani după prima.

La sosirea la Pigeon Creek, Sarah a descoperit cât de multă muncă era de făcut. Ea a preluat conducerea și a dirijat toate mâinile să atace cabana murdară și dezordonată. Nu mai vânați pentru Thomas Lincoln și Dennis Hanks, a spus ea, până când nu vor fi construit o podea, nu vor fi pus o ușă și nu vor fi făcut niște mobilier adecvat.

L-a găsit pe Abraham îmbrăcat doar în piele de căprioară. "Ea a săpunit- frecat și a spălat copiii, astfel încât să arate destul de îngrijit-bine și curat", a descris Dennis. Apoi i-a îmbrăcat pe Abraham și pe sora lui în câteva haine proprii.

Adevărata reparație pe care Sarah a adus-o a fost vindecarea a două familii destrămate. Impactul ei a fost enorm. Ea a adus ordine într-o gospodărie; mai important, a adus dragoste și grijă pentru tânărul Avraam. Ani mai târziu, în autobiografia sa de campanie, el a remarcat: "S-a dovedit o mamă bună și amabilă pentru A.".

Mersul la moară era o parte indispensabilă a rutinei pionierilor. Când Abraham avea zece ani, tatăl său l-a lăsat să meargă singur la moară, cărând un sac greu de porumb și un sac de făină. A călărit o milă și jumătate până la moara lui Noah Gordon, apoi și-a așteptat rândul în timp ce caii se învârteau în cerc, furnizând energie pentru măcinarea porumbului. Când i-a venit rândul, și-a atârnat iapa de brațul morii. Cu nerăbdarea tinereții, Abraham a lovit iapa cu un comutator pentru a o mișca mai departe. Calul a răspuns cu o lovitură promptă de picior care l-a făcut pe tânărul Abe să se prăbușească la pământ. A zăcut inconștient și sângerând până când Gordon l-a ridicat. În 1860, el și-a amintit de acest incident. "În al zecelea an [al meu] am fost lovit de un cal și, aparent, am fost ucis pentru o vreme".

Sarah Bush Lincoln, mama vitregă a lui Abraham Lincoln, a intrat în viața acestuia când avea zece ani. L-a iubit și l-a încurajat în mod constant să se instruiască. Această fotografie a fost făcută mult mai târziu, când ea locuia în Illinois.

LA VÂRSTA DE ZECE ANI, LINCOLN A DEVENIT

atenția și afecțiunea lui Abraham Lincoln ar fi început în mod normal să treacă de la mamă la tată, însă familia Lincoln nu a urmat întotdeauna tiparele tipice. Chiar dacă Sarah Bush Johnston devenea o forță obligatorie în familie, între tată și fiu se producea o dezlegare.

Vărul Dennis Hanks, care a continuat să locuiască cu familia Lincoln, a oferit mai târziu amintiri contradictorii despre relația dintre Thomas și Abraham. Pe de o parte, Dennis a declarat: "L-am văzut pe tatăl său cum l-a doborât", dar, pe de altă parte, și-a amintit: "Bătrânul își iubea copiii". Ani mai târziu, Dennis s-a îndoit dacă "Abe își iubea tatăl foarte bine sau nu". Augustus H. Chapman, ginerele lui Dennis

Hanks, a adăugat perspectiva sa. "Thos. Lincoln nu a arătat niciodată, prin acțiunile sale, că se gândea mult la fiul său, Abraham, când era copil."

Mulți ani mai târziu, când Lincoln a fost membru al Congresului, a răspuns la o întrebare a lui Solomon Lincoln din Massachusetts despre istoria familiei sale. "Din cauza faptului că tatăl meu a rămas orfan la vârsta de șase ani, în sărăcie și într-o țară nouă, a devenit un om complet needucat; ceea ce presupun că este motivul pentru care știu atât de puțin despre istoria familiei noastre." Cum se interpretează comentariile lui Lincoln? Sunt cuvintele sale descriptive - este pur și simplu așa cum își amintea el de tatăl său? Sau prescriptive - își judecă el tatăl? Ca adult care s-a descurcat pe cont propriu, Abraham a arătat puțină empatie față de tatăl său, care, ca băiat, s-a trezit brusc lipsit de tată și, ca tânăr fermier, s-a luptat cu procese care au pus în pericol părți sau toate cele trei ferme.

În același timp, dragostea și încurajările mamei vitrege a lui Abraham au devenit esențiale pentru dezvoltarea sa. Sarah Bush Lincoln credea că ceea ce dădea se întorcea în natură. "Pot să spun ceea ce abia o femeie - o mamă - poate spune într-o mie și este următorul lucru - Abe nu mi-a adresat niciodată o vorbă sau o privire urâtă și nu a refuzat niciodată... să facă tot ceea ce i-am cerut."

Câteva decenii mai târziu, când Lincoln călătorea în circuitul judiciar din Illinois, i-a spus partenerului său de drept William Herndon: "Dumnezeu să o binecuvânteze pe mama mea; tot ceea ce sunt sau sper să fiu vreodată îi datorez ei". Există unele dispute cu privire la faptul dacă Lincoln se referea la mama sa naturală sau la mama sa vitregă, dar ceea ce contează cel mai mult este faptul că lauda mamei sale nu a făcut decât să sublinieze tăcerea sa cu privire la sentimentele sale pentru tatăl său.

DACĂ GENERAȚIILE ANTERIOARE

de americani Lincoln aveau o foame de pământ, Abraham dezvolta o foame insațiabilă de învățătură. Mama sa vitregă a spus că tânărului Abe " nu-i plăcea munca fizică - era sârguincios pentru cunoaștere - dorea să știe și dacă durerile și munca îl vor face să obțină, el era sigur că va obține". Cea mai tânără soră vitregă a sa, Matilda Johnston, și-a amintit: "Abe nu era energic decât într-un singur lucru - era activ și perseverent în a învăța". Încă de la o vârstă fragedă, acest dor de a învăța a dirijat modul în care tânărul Abraham își petrecea timpul liber.

La vârsta de zece ani, Lincoln a mers pentru prima dată la școală în Indiana. În iarna anului 1818-19, el și sora sa au frecventat o școală într-o cabană din bușteni tăiați grosolan la ferma lui Noah Gordon. Durata primelor școli de subscripție din comitatul Spencer era de obicei de numai una până la trei luni, din decembrie până la începutul lunii martie, înainte ca băieții să se întoarcă la munca câmpului. În districtele îndepărtate, precum Pigeon Creek, școala se ținea adesea doar o dată la doi ani.

Primul profesor al lui Abraham în Indiana a fost Andrew Crawford. Pe lângă predarea ortografiei și a gramaticii, acesta i-a instruit pe copii în ceea ce privește politețea și manierele, inclusiv arta de a prezenta și de a primi oaspeți. Un elev părăsea școala, iar când revenea, un alt elev îl prezenta pe oaspete tuturor copiilor din sală.

Lincoln își va aminti de studiile sale cu jumătate de normă în școlile rustice din Indiana cu un amestec de afirmație, amuzament și regret. Într-o scurtă declarație autobiografică scrisă în 1859, Lincoln și-a amintit: "Existau unele școli, așa numite; dar nu se cerea niciodată nicio calificare pentru un profesor, în afară de "a citi, a scrie și a descifra" după Regula a Treia. Dacă un vagabond care se presupunea că înțelege latina, se întâmpla să poposească în cartier, era privit ca un vrăjitor". Regretul său cu privire la ceea ce a pierdut este surprins în observația sa: "Nu era absolut nimic care să stârnească ambiția pentru educație". "Nimic" despre care vorbea Lincoln includea lipsa unei încurajări reale din partea tatălui său. Motivația lui Lincoln ar fi trebuit să vină din interior.

Nathaniel Grigsby și Abraham Lincoln au mers împreună la școală în Indiana. Grigsby își amintea că "în timp ce alți băieți își pierdeau timpul, Lincoln era acasă și studia din greu". Grigsby a spus că lui Lincoln îi plăcea să "cifreze pe tablă [să calculeze numere]". Persistența lui l-a frapat pe Grigsby. "Abe se punea târziu să citească și se trezea devreme făcând același lucru." David Turnham, un vecin și prieten, și-a amintit că "Ceea ce citea Lincoln citea și recitea".

Foamea de învățătură a lui Lincoln nu a putut fi niciodată satisfăcută de profesori cu jumătate de normă și de semestre școlare de două luni. Ani mai târziu, avea să spună în vocea sa autobiografică la persoana a treia: "Ceea ce are în materie de educație, a cules". Tânărul Abe a cerșit, a împrumutat și apoi a devorat o mică bibliotecă de cărți. Fiecare carte pe care Lincoln o citea lângă șemineul din Indiana devenea un buștean la temelia școlii minții sale.

Dennis Hanks și-a amintit că "Abe devenea flămând de cărți, citind tot ce-i pica în mână". Printre aceste cărți se numărau clasici precum Fabulele lui Esop, Robinson Crusoe, Nopțile Arabe, precum și Lecții de elocvență de William Scott și Cartea americană de ortografie a lui Noah Webster. Hanks a adăugat: "Era un cititor constant și aș putea spune încăpățânat."

Tabloul atrăgător al lui Eastman Johnson, The Boyhood of Lincoln, îl înfățișează pe tânărul Lincoln citind la lumina focului în casa sa din cabană de lemn. Pictura sugerează că, indiferent de poziția socială, învățarea este cheia lui Lincoln pentru o viață cu scop și sens.

Lincoln citea versiunea King James a Bibliei, care la începutul secolului al XIX-lea funcționa adesea ca un manual pentru cititorii săi. Lincoln nu a citit pur și simplu Biblia. În Indiana, el a început practica sa de o viață întreagă de a memora secțiuni întregi. Una dintre porțiunile sale preferate pentru a memora era Psalmii.

Când Lincoln citea Fabulele lui Esop, nu citea doar povești antice; prin prefața editorului, a învățat lecții pentru tinerii americani. O ediție pe care este foarte posibil ca Lincoln să o fi citit deplângea învățăturile religioase și politice puse în fața copiilor europeni. Edițiile americane ale Fabulelor lui Esop conțineau îndemnuri la sfârșitul fiecărei povești. Este foarte posibil ca tânărul Lincoln să fi fost atras de morala adăugată în încheierea "Corbul și ulciorul". De-a lungul timpului, tinerii au reacționat la povestea corbului însetat care, zburând deasupra unei ferme, vede un ulcior cu o cantitate mică de apă în el așezat pe o masă de picnic. Cioara încearcă să bea apa, dar nu poate ajunge la ea. În cele din urmă adună pietre și le aruncă una câte una în ulcior până când poate bea.

Morala tradițională a poveștii este că necesitatea este mama invenției. Editorul american a îmbogățit morala spunându-le tinerilor săi cititori că, atunci când întâlnește "o dificultate", persoana "cu sagacitate" ar trebui să fie gata să își folosească "inteligența și ingeniozitatea... pentru a evita sau a trece peste un impediment" și "nu are niciun scrupul să iasă din calea strămoșilor săi".

Lincoln a citit probabil și povestea "Leul și cei patru tauri". Leul nu îi poate ataca pe cei patru tauri atâta timp cât aceștia stau împreună pe pășune. Dar, odată ce se separă, devin o pradă ușoară. Morala acestei fabule este "Un regat divizat împotriva lui însuși nu poate rezista" - cuvinte care vor avea o semnificație profundă în viața lui Lincoln.

Potrivit lui Grigsby și Turnham, lui Lincoln îi plăcea, de asemenea, cartea Hymns and Spiritual Songs a lui Starke Dupuy. Dupuy, de origine hughenota franceză, a fost fiul unui pastor baptist din Woodford County, Kentucky. Publicată la Louisville în 1818, cartea sa de imnuri a devenit populară în Kentucky și Tennessee. Pe lângă imnurile tradiționale care se concentrau asupra lui Dumnezeu, "Cântecele spirituale" ale cărții se concentrau asupra experienței vieții cu Dumnezeu și erau cântate pe melodii populare ale vremii. Deși tânărul Abraham nu avea o voce pentru a cânta, i-a plăcut practica de a citi imnurile cu voce tare.

Lincoln ar fi citit, de asemenea, "Pilgrim's Progress" de John Bunyan, care îi atrăgea atât pe copii, cât și pe adulți, într-o cultură în care întrebările religioase pătrundeau în conversațiile de zi cu zi. Dacă o familie de pionieri avea doar câteva cărți în casă, era probabil ca două dintre ele să fie Biblia și Pilgrim's Progress. Prefețele edițiilor americane ale Pilgrim's Progress de la începutul secolului al XIX-lea încurajau cititorii să citească poveștile lui Bunyan cu voce tare în "seara zilei Domnului", precum și în serile din timpul săptămânii. Poveștile domnului Înțelept Lumea, Obstinatului, Bunăvoinței și Răbdării au inspirat bărbați și femei a căror viață de zi cu zi era presărată în mod regulat cu incendii și inundații, boală și moarte; mulți au văzut în povești o hartă către o viață mai bună.

Potrivit surorii sale vitrege, Matilda Johnston, Lincoln a citit Istoria Statelor Unite a lui William Grimshaw, publicată în 1820. Grimshaw, care a emigrat din Irlanda, unde a cunoscut intoleranța, nu a găsit scuze pentru faptul că coloniștii au închis ochii în fața sclaviei. "Ce apogeu al cupidității și turpitudinii umane! Coloniștii... pun ultimul nit în lanț". În ultimul paragraf al istoriei sale, Grimshaw, la acea vreme locuitor al Philadelphiei, îi spunea cititorului: "Să nu declarăm doar prin cuvinte, ci să demonstrăm prin acțiunile noastre că "toți oamenii sunt creați egali". "

Mama vitregă a lui Abraham, Sarah Bush Lincoln, și-a amintit că, atunci când Abraham dădea peste un pasaj care îl impresiona în mod deosebit, "îl scria pe tablă dacă nu avea hârtie și îl păstra acolo până când făcea rost de hârtie - apoi îl rescria - se uita la el și îl repeta". Ea a relatat că fiul ei vitreg "avea o carte de copiat - un fel de album în care nota toate lucrurile și astfel le păstra".

Cartea de copiat a lui Abraham avea mai multe scopuri. O folosea ca un ajutor în memorarea poeziei și a prozei. De asemenea, își scria propriile versuri. Cartea de copiat pe care a început-o în 1826, la vârsta de șaptesprezece ani, a început:

Abraham Lincoln este numele meu

Și cu stiloul meu am scris același lucru

Am scris în grabă și în viteză

Și l-am lăsat aici pentru ca proștii să-l citească.

Deși și alți tineri au folosit caiete de copiat în școala lor, caietul de copiat al lui Lincoln a devenit și un precursor al reflecțiilor pe care le-a scris pe bucăți de hârtie ciudate ca adult.

Cărțile pe care le-a citit tânărul Lincoln ne spun că era atras de poveștile de moralitate despre triumful binelui asupra răului. Mai presus de toate, ceea ce lega cărțile sale era posibilitatea ca oamenii obișnuiți să poată face lucruri extraordinare.

LA UN MOMENT DAT, ÎN INDIANA

Abraham și-a dat seama că era diferit de ceilalți băieți pe care îi cunoștea. Îi plăcea să asculte conversațiile adulților, adesea întorcând ideile pe care le auzea iar și iar în minte în timp ce adormea. Deși lua parte cu desăvârșire la lumea tinerilor bărbați care se ocupau cu lupte, alergări și sărituri, își croia, de asemenea, o lume interioară a curiozității intelectuale, a lecturii și memorării și a imaginației.

Ce putea fi mai bun decât să călătorească cu Shakespeare și Bunyan în Anglia, cu Robert Burns în Scoția și cu Lord Byron în Italia?

"Era diferit de cei din jurul lui", își amintește Nathaniel Grigsby. "Mintea lui se înălța deasupra noastră". Grigsby, care l-a cunoscut bine pe Lincoln în Indiana, a rezumat sentimentele tinerilor prieteni ai lui Abraham: "Și-a asumat în mod natural conducerea băieților".

-

ÎN ACEȘTI ANI DIN INDIANA

, Lincoln a citit cărți încărcate de fructe morale - fructe pe care le-a cules și le-a consumat cu ușurință. Într-o seară, când Lincoln era puțin mai mare, el și prietenul său David Turnham se întorceau acasă de la Gentryville. "Am văzut ceva zăcând lângă sau într-o groapă de noroi", își amintește Turnham, "și am văzut că era un om: l-am rostogolit și l-am trezit pe om - era mort de beat - noaptea era rece - aproape înghețat". Cine suntem noi poate fi definit prin acțiunile noastre etice atunci când nu avem timp să ne gândim. Turnham nu și-a dat note mari în descrierea a ceea ce s-a întâmplat în continuare. "L-am luat sus - mai bine zis Abe - l-am dus la Dennis Hanks - am făcut un foc și l-am încălzit - am plecat - Be a stat toată noaptea - treieram grâul - am trecut pe lângă casa lui Lincoln - Lincoln s-a oprit și a avut grijă de bietul om." Turnham nu a uitat niciodată întâlnirea cu bunul samaritean. A fost genul de acțiune morală pe care Lincoln o învățase din lecturile sale timpurii.

"UN DEVOTAT

C

HRISTIAN

de ordin baptist" - așa a fost considerat Thomas Lincoln de Nathaniel Grigsby. În 1821, Biserica Baptistă Little Pigeon i-a cerut lui Thomas Lincoln să supravegheze construirea noii lor case de adunare. Selecția sa vorbea atât despre poziția sa în cadrul bisericii și al comunității, cât și despre aprecierea abilităților sale în domeniul construcțiilor și al prelucrării lemnului. De asemenea, Thomas a construit amvonul și a realizat dulapurile din interiorul casei de adunare. Abraham, acum în vârstă de 12 ani, a lucrat alături de tatăl său.

Thomas și Sarah Bush Lincoln au devenit membri ai Bisericii Baptiste Little Pigeon la 7 iunie 1823. Din moment ce Thomas fusese membru al Bisericii Baptiste Little Mount din Kentucky, de ce nu s-a alăturat unei biserici baptiste atunci când s-a stabilit în Indiana? În secolul al XIX-lea, cu standarde mai stricte pentru apartenență, nu era deloc neobișnuit ca oamenii să frecventeze o biserică în mod regulat, dar să nu devină membri. Poate că Thomas Lincoln a așteptat pentru că făcuse parte dintr-o congregație baptistă separată din Kentucky, în timp ce Biserica Baptistă Little Pigeon era baptistă regulată. O mișcare

de unitate în rândul baptiștilor se răspândise în Indiana chiar în momentul în care Thomas s-a înscris în Biserica Baptistă Little Pigeon. El a devenit membru printr-o scrisoare de transfer de la Little Mount Baptist, indicând că era membru cu acte în regulă într-o altă congregație. Evident, Sarah nu fusese membră a unei biserici înainte; ea a fost înscrisă "prin experiență". Sora lui Abraham, Sarah, s-a alăturat Bisericii Baptiste Little Pigeon pe 8 aprilie 1826, prin "Experiență de har".

Abraham, însă, nu a devenit membru al Bisericii Baptiste Little Pigeon. El nu a spus niciodată de ce nu s-a alăturat. Într-o societate orientată spre familie, faptul că nu s-a alăturat ar fi părut neobișnuit pentru alții din comunitate. Potrivit mamei sale vitrege, "mergea uneori la biserică". Tânărul Abraham, cu atracția sa timpurie pentru cuvinte, a devenit într-adevăr fascinat de limbajul predicatorilor. Mama vitregă a lui Lincoln și-a amintit: "Auzea predicile ținute - venea acasă - lua copiii afară - se urca pe o buturugă sau pe un buștean și aproape că repeta cuvânt cu cuvânt". Matilda, sora vitregă a lui Lincoln, și-a amintit, de asemenea, cum Abe "chema copiii și prietenii în jurul lui" și "se urca pe o buturugă și repeta aproape cuvânt cu cuvânt predica pe care o auzise în duminica precedentă". Ea și-a amintit că Thomas Lincoln nu era de acord cu predicile lui Abraham și "venea și îl făcea să renunțe - îl trimitea la muncă".

CÂND ABRAHAM A FOST

treisprezece sau paisprezece ani, a început să lucreze pentru alți fermieri. Era obiceiul ca banii câștigați de tineri să fie dați tatălui pentru cheltuielile familiei, dar o sumă mică să fie returnată tânărului muncitor. Faptul de a se angaja să recolteze porumb sau să despice șine l-a adus pentru prima dată în contact cu un cerc mai larg de oameni decât familia și vecinii săi apropiați. Lucrând pentru oamenii din vecini, Abraham a întâlnit personalitățile și obiceiurile altor tați, mai ales în raport cu fiii lor.

Pe măsură ce pionierii s-au mutat în vest și au cultivat pământul, nevoia de garduri a crescut. Gardurile îi protejau pe coloniști de atacuri, păstrau grădinile și rezervele de hrană și acționau ca linii de demarcație între vecini. Acestea au devenit mai înalte pe măsură ce pericolele de atac creșteau la frontieră și pe măsură ce liniile de demarcație deveneau disputate din cauza titlurilor de proprietate inadecvate asupra terenurilor. Pionierii aveau o regulă conform căreia un gard de șine trebuia să fie înalt pentru cai, rezistent pentru tauri și strâns pentru porci - suficient de înalt pentru ca un cal să nu poată sări peste el, suficient de rezistent pentru ca un taur să nu poată trece prin el și suficient de strâns pentru ca un porc să nu poată trece prin el.

La vârsta de șaisprezece ani, când Abraham Lincoln se apropia de maturitatea fizică deplină, îndemânarea sa cu toporul i-a deschis posibilități nelimitate de muncă. Spintecătorii de șine erau în continuă căutare. Cele mai bune lemne pentru șine proveneau din frasin, carpen, stejar, plop și nuc. În mod obișnuit, șinele aveau o lungime de trei metri și o lățime de zece centimetri.

J. L.L.G. Ferris l-a pictat pe Lincoln Spintecătorul de șine în 1909, anul Centenarului Lincoln. Artistul, înfățișându-l pe tânărul Lincoln cu un topor, a dorit să înfățișeze atât puterea, cât și umanitatea acestuia.

Abraham lucra adesea de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui. Un tăietor de lemne priceput putea face în mod regulat până la patru sute de șine într-o zi. Tariful fix era de douăzeci și cinci de cenți pe zi, deși uneori plata era calibrată la bucată. Adesea, cel care despica șinele monta și gardul.

În august 1826, în timp ce despicau șine pentru diverse ferme, Abraham, Dennis Hanks și cumnatul vitreg al lui Lincoln, Squire Hall, au avut ideea că ar putea face mai mulți bani din despicare de lemne de codru pentru vapoarele cu aburi aflate nu departe de locul unde râul Anderson se unea cu Ohio. Au primit o parte din salariu în bunuri. Abraham a acceptat nouă metri de pânză albă de casă, ceea ce i-a permis să aibă cusută prima cămașă albă pe care a avut-o vreodată.

În această perioadă, Abraham, atât de îndemânatic cu mâinile sale, a construit un scow, o barcă mică cu fundul plat. Într-o zi, doi bărbați s-au apropiat de el și l-au întrebat dacă vrea să vâslească împreună cu bagajele lor până la un vapor de pasageri de pe Ohio. Lincoln i-a dus cu barca și le-a încărcat la bord cuferele grele. În momentul în care se pregătea să plece, cei doi bărbați i-au mulțumit lui Lincoln, aruncând fiecare câte o jumătate de dolar de argint în vâsla. Abia îi venea să creadă ce vedea.

Mulți ani mai târziu, Lincoln a povestit această întâmplare secretarului său de stat, William H. Seward, și altor câtorva oficiali guvernamentali. "Domnilor, s-ar putea să credeți că a fost un lucru mărunt... dar a fost un incident foarte important în viața mea. Cu greu puteam să cred că eu, un băiat sărac, am câștigat un dolar în mai puțin de o zi." El a declarat: "Lumea părea mai largă și mai dreaptă în fața mea."

Norocul lui Lincoln nu a durat mult timp. După ce a mai ajutat câțiva pasageri, Lincoln s-a trezit cu mari probleme legale. John și Lin Dill, feribotori din Kentucky, credeau că au drepturi exclusive de traversare a Ohio. L-au acuzat pe Lincoln de încălcare a drepturilor. Lincoln a fost târât în fața lui Squire Samuel Pate, judecător de pace, în Lewisport, Kentucky, și a fost acuzat de exploatarea unui feribot fără licență. În primul proces juridic al lui Lincoln a fost acuzat: Statul Kentucky împotriva lui Abraham Lincoln.

Lincoln și-a pledat nevinovăția și a declarat că nu a încălcat nicio lege - el doar răspundea la solicitările pasagerilor de pe partea Indiana. Squire Pate a pus mâna pe cartea de legi din Kentucky și a consultat legea respectivă, descoperind că aceasta interzicea persoanelor fără licență să tranziteze persoane peste sau peste râu, dar nu și să treacă vapoarele cu aburi pe râu. Squire Pate a respins imediat acuzațiile. În timp ce Lincoln se întorcea cu barca pe râul Ohio spre Indiana, a ajuns impresionat de măreția legii în mâinile unui judecător de pace priceput.

LINCOLN A RĂMAS APROAPE

de sora sa, Sarah, pe tot parcursul copilăriei lor. Când avea 17 ani, Sarah s-a căsătorit cu Aaron Grigsby la 2 august 1826. Noul cuplu s-a mutat într-o cabană aflată la două mile sud de cabana lui Lincoln. La un an și jumătate după nuntă, Sarah s-a pregătit să dea naștere primului copil al cuplului. În timp ce se chinuia să treacă prin durerile nașterii, și-a chemat tatăl. Thomas Lincoln a pornit să aducă un doctor. Dar era prea târziu. Copilul s-a născut mort. La scurt timp după aceea, Sarah, în vârstă de 21 de ani, a murit la 20 ianuarie 1828.

Până la vârsta de optsprezece ani, Abraham Lincoln și-a pierdut atât mama, cât și sora.

ÎN TOAMNA ANULUI 1828

, când Abraham avea nouăsprezece ani, o invitație i-a deschis un nou orizont. James Gentry, proprietarul magazinului Gentry's și unul dintre cei mai bogați oameni din zonă, dorea un tânăr de încredere care să-l însoțească pe fiul său, Allen, în luarea unei bărci plate de marfă la New Orleans pentru a face comerț cu bunuri. L-a rugat pe Lincoln.

Lincoln și Gentry au plecat din Rockport, Indiana, la sfârșitul lunii decembrie, pentru o călătorie de 1.222 de mile. Lincoln a servit ca mână de prova. Când Ohio, care se deplasa încet, s-a alăturat Mississippi, care se mișca mai repede, fiecare băiat trebuia să fie ocupat în permanență cu navigația. Mai la sud, băieții au început să-și schimbe încărcătura cu zahăr, tutun și bumbac când au trecut pe lângă Natchez și au intrat în partea inferioară a Mississippi-ului, cu stejarii săi plini de mușchi.

Chiar sub Baton Rouge, băieții și-au legat barca pentru noapte lângă o plantație unde făcuseră comerț. Lincoln nu avea să uite niciodată următoarea lor experiență. După cum i-a povestit reporterului John Locke Scripps mulți ani mai târziu, "Într-o noapte au fost atacați de șapte negri cu intenția de a-i ucide și jefui". Cei șapte nu se bazaseră pe puterea și curajul celor doi tineri. Lincoln și Gentry s-au luptat cu atacatorii lor. "Au fost răniți puțin în încăierare, dar au reușit să-i alunge pe negri din barcă".

Câteva zile mai târziu, ajungând în New Orleans, au fost uimiți să vadă sute de nave de toate felurile - brigane, goelete, sloops, bărci plate și vapoare cu aburi - care navigau spre sau dinspre New York și Philadelphia, precum și spre Havana și Veracruz. Și-au legat barca și au trecut pe deasupra a zeci de alte bărci în drumul lor spre oraș. Zona de pe malul mării, plină de viață, a devenit prima imagine a lui Lincoln despre un oraș la lucru. În timp ce mergea pe străzile pietruite, a văzut baloți de bumbac și butoaie mari de zahăr. A observat frunzele de tutun uscate, desprinse de pe tulpini și legate într-un mănunchi numit "mână", apoi strâns ambalate în butoaie de patru sute de kilograme. A văzut și a gustat multe dintre produsele unei noi economii de piață.

Tânărul Lincoln a vizitat un oraș care se lăuda și dansa ca un centru cosmopolit. Cei doi bărbați au stat probabil într-o zonă numită "the swamp", locul de întâlnire al barcagiilor. Încă de la începuturile sale, reputația orașului New Orleans s-a bazat pe amestecul său de culturi - franceză, creolă, spaniolă, africană și engleză. Până în 1828, orașul sudic era plin de sclavi. Bărbați, femei și copii erau cumpărați și vânduți zilnic ca produse pe piața de sclavi. Lincoln nu a lăsat niciun raport despre experiențele sale în orașul în sine, dar, în lumina denunțurilor sale ulterioare privind sclavia, ne rămâne să ne întrebăm în ce măsură experiențele sale din New Orleans, la vârsta impresionabilă de nouăsprezece ani, i-au influențat opiniile viitoare.

Lincoln câștiga opt dolari pe lună pentru munca sa. A câștigat mult mai mult decât atât în experiența de viață. După câteva zile amețitoare în New Orleans, el și Gentry s-au întors acasă, în Indiana, pe un vapor cu aburi.

ÎN IARNA ANULUI 1830

, Thomas Lincoln a decis să plece din nou la drum. John Hanks, vărul mamei lui Abraham, se stabilise în Illinois în 1829 și a trimis înapoi un raport despre solul bun și o invitație de a trage țărușii și de a veni mai departe în vest. Thomas Lincoln se mutase de patru ori de la prima sa căsătorie, iar acum a decis să-și parieze viitorul pe preeriile din Illinois.

Abraham s-a gândit la ce voia să facă cu viața lui și unde voia să trăiască. A rezistat dorinței de a-și părăsi familia și de a porni pe cont propriu. Mai degrabă, a decis să-și ajute tatăl să se mute. La 1 martie, după ce și-au încărcat bunurile în căruțe mari trase de boi, familia Lincoln din Indiana și-a vândut porcii și porumbul și și-a luat rămas bun de la vecinii lor din Pigeon Creek. Abraham a condus una dintre căruțe spre vest, pentru o călătorie de 225 de mile.

Probabil că caravana Lincoln a călătorit spre nord pentru a se alătura Troy- Vincennes Trace, un vechi traseu de creastă. Fără îndoială că s-au oprit în Vincennes la sfârșitul primelor 80 de kilometri din drumeție. După patru sau cinci zile, au traversat râul Wabash, care era umflat de ploile de primăvară. Pe măsură ce Lincoln au continuat spre vest, au lăsat în urmă pădurile imense și tufișurile încâlcite din Indiana pentru a găsi preerii vaste cu ierburi înalte și flori. Când Lincoln a traversat râul Wabash din Indiana în Illinois, avea douăzeci și unu de ani și era acum bărbat din punct de vedere legal. Se deosebea de normele culturii masculine în care fusese crescut, îndepărtându-se de alcool, tutun și arme, dar era extrem de apreciat de tinerii din Indiana. Atât în idei, cât și în acțiuni, el învăța să-și asculte propria voce interioară.

Dar multe întrebări îi rămâneau lui Lincoln. Unde urma să locuiască? Ce avea să facă? Cum putea să-și continue autoeducația?

În seara zilei de 14 martie 1830, familia Lincoln și-a instalat tabăra în piața satului din Decatur, Illinois. Decatur, care primise un oficiu poștal cu o săptămână înainte de sosirea lor, era un oraș nou, cu doar o duzină de case de lemn situate într-o livadă de stejari.

A doua zi, familiile s-au mutat pe malul nordic al râului Sangamon, unde se întâlneau pădurea și terenul de preerie, la aproximativ șapte mile vest și două mile sud de Decatur. Pe acest loc, Abraham și tatăl său au construit o cabană din bușteni, apoi o afumătoare și un hambar. Abraham a despicat șine pentru a împrejmui terenul lor. Nefiind obligat să mai lucreze pentru tatăl său, a continuat să facă acest lucru în vara și toamna anului 1830, dar s-a angajat, de asemenea, ca muncitor agricol și despicător de șine la noii săi vecini.

În vara anului 1830, Lincoln a ținut primul său discurs politic în fața magazinului lui Renshaw din piața orașului Decatur. William Ewing și John F. Posey, candidați pentru legislativul din comitatul Macon, adunaseră o mulțime denunțând "Old Line Whigs" ca fiind rupți de problemele moderne. Când vorbitorii au terminat, Lincoln a făcut un pas în față pentru a oferi un răspuns. Purtând pantaloni din pânză de cânepă, o cămașă de nuc și o pălărie de paie, Lincoln a surprins și a încântat mulțimea respingând acuzațiile, punctându-și în permanență remarcile cu umor. El nu și-a îndreptat cuvintele către vorbitorii anteriori, ci mai degrabă către mulțime. În timp ce vorbea despre problemele contemporane cu care se confrunta mica comunitate, în special perspectivele navigației pe râul Sangamon, Lincoln vorbea despre propriul său viitor în Illinois, cu o nouă viață care se întindea în fața lui.

CAPITOLUL 4

Cum să mă fac demn de stima lor 1831-34

SE SPUNE CĂ FIECARE OM ARE AMBIȚIA LUI SPECIFICĂ. FIE CĂ ESTE ADEVĂRAT SAU NU, EU POT SPUNE PENTRU UNUL DINTRE EI CĂ NU AM ALTA ATÂT DE MARE CA ACEEA DE A FI CU ADEVĂRAT STIMAT DE SEMENII MEI, FĂCÂNDU-MĂ DEMN DE STIMA LOR.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Jurnalul Sangamo din Springfield, 15 martie 1832

NTR-O ZI FURTUNOASĂ DE PRIMĂVARĂ DIN APRILIE 1831, LOCUITORII DIN

satul recent înființat New Salem, Illinois, s-au adunat pe o faleză pentru a privi cum trei tineri se luptau cu furie cu o barcă lungă și plată care rămăsese blocată pe barajul morii de pe râul Sangamon, chiar mai jos. Echipajul încerca să conducă barca, încărcată cu butoaie de carne de porc, porumb și porci vii, peste baraj. Cu capătul său pătrat, barca rămăsese blocată, cu pupa în apă și cu prova în aer. Din ce în ce mai mult din încărcătură se deplasa încet, dar sigur, spre acea pupă.

Pilotul ambarcațiunii, un tip zdravăn, în pantaloni de blugi albaștri, cu părul negru ascuns sub o pălărie de bucureștean, atrăgea atenția datorită staturii sale înalte și angulare. În timp ce își dirija eforturile echipajului său, aceștia au împrumutat o barcă mai mică pentru a transfera o parte din marfă și a ușura încărcătura. La scurt timp, străinul a coborât la țărm și s-a îndreptat spre atelierul de tâmplărie, deținut de Henry Onstot, pentru a împrumuta o mașină de găurit. Întorcându-se la apă, bărbierul a făcut o gaură în capătul bărcii plate pentru a lăsa să se scurgă o parte din apă. A astupat rapid gaura și, cu barca astfel ușurată, au putut trece peste barajul morii.

Înainte de a pleca, echipajul a împins bărcuța până la mal și a coborât la mal în mijlocul comentariilor admirative ale mulțimii. Astfel, Abraham Lincoln și comunitatea din New Salem s-au întâlnit pentru prima dată.

L

INCOLN A PLECAT DIN NEW SALEM

pentru a pilota șalupa spre New Orleans. El fusese angajat de Denton Offutt, un om de afaceri întreprinzător, deși uneori lipsit de practică, pentru a conduce călătoria pe râul Mississippi. Lincoln i-a recrutat pe John D. Johnston, fratele său vitreg, și pe John Hanks, vărul său, să i se alăture în această călătorie.

Călătoria lui Lincoln spre New Orleans în 1831, spre deosebire de călătoria sa din Indiana cu trei ani înainte, s-a desfășurat fără incidente majore. Odată ajuns la New Orleans, Lincoln a vândut atât încărcătura, cât și barca. Apoi a urcat pe Mississippi cu vaporul cu aburi până la St. Louis. Louis, a mers pe jos până la Coles County, în sudul statului Illinois, pentru a-și vizita tatăl și mama vitregă, care se mutaseră acolo de la prima lor casă de lângă Decatur. De acolo, Lincoln a mers pe jos aproape 180 de mile până la New Salem, ajungând în iulie, pe punctul de a se rupe de trecut și de a intra într-un nou capitol decisiv din viața sa. Offutt, impresionat de spiritul descurcăreț al tânărului Lincoln, i-a oferit un loc de muncă la o băcănie pe care intenționa să o deschidă.

"

A OPRIT PE TERMEN NEDEFINIT,

și, pentru prima dată, ca să zic așa, de unul singur la New Salem." Lincoln avea să petreacă doar șase din cei cincizeci și șase de ani ai săi în New Salem, din 1831 până în 1837, dar a decis să dedice aproape un sfert din declarația autobiografică din campania electorală din 1860 acestei perioade de timp. El a înțeles că intra în anii critici de dezvoltare și schimbare.

Lincoln, în vârstă de 22 de ani, spera că ar putea găsi în New Salem un loc în care să înceapă o viață nouă. Chiar în timp ce își pilota barca pe Sangamon, venind la New Salem intenționa să se debaraseze de o parte din încărcătura vieții sale anterioare și să se despartă de tatăl său. În timp ce mergea spre New Salem, s-a îndepărtat și de vocația de fermier a strămoșilor săi.

CELE DOUĂ CUVINTE

- "New Salem"- au sunat cu o promisiune impresionantă. Doi sudiști, James Rutledge și John Cameron, fondaseră satul în 1829, pe o stâncă de pe malul râului Sangamon, la douăzeci de mile nord-vest de Springfield. Rutledge și Cameron doreau să construiască o moară și căutau un loc pe râu cu un debit de apă puternic și constant.

Așezarea în Illinois s-a dezvoltat de la sud la nord. Când a fost fondat New Salem, puține sate de orice mărime fuseseră așezate mai la nord. Peoria, Dixon's Ferry de pe râul Rock și Galena erau puncte mici în mijlocul preriei nesfârșite. Satele din Illinois au fost înființate de-a lungul râurilor și lacurilor cu acces ușor la apă și la lemn. În 1831, noua așezare din Chicago, situată la gura de vărsare a râului Chicago pe Lacul Michigan, avea o populație de șaizeci de locuitori.

La fel ca și alți coloniști, Lincoln a găsit preeriile o experiență frumoasă, dar seducătoare. În primii ani ai secolului al XIX-lea, nimeni nu visa că le-ar putea cultiva. Sub ceea ce primii fermieri au numit "marea de iarbă" se afla un sol bogat, fertil în mod natural, dar ierburile din preerie erau legate între ele pe o distanță de câțiva metri sub suprafață. Mai mult de un pionier, atunci când a folosit pentru prima dată o simplă sapă, a simțit că a lovit o stâncă solidă în încercarea de a străpunge suprafața.

Locuitorii din New Salem sperau că așezarea lor va deveni un oraș fluvial înfloritor. Până la mijlocul deceniului, New Salem se va mândri cu aproximativ douăzeci și cinci de familii și poate o sută de oameni.

Călătoriile rutiere în centrul statului Illinois erau nesigure. Călătorii trebuiau să își croiască drum prin noroi și noroi, iar rutele erau deseori schimbate. Călătoria pe râu era mult mai fiabilă. În anii 1830, râul Sangamon se mândrea cu o cantitate mai mare de apă decât în prezent. Râul Sangamon se vărsa în râul Illinois la Beardstown, care se unea cu râul Mississippi la Grafton. Rutledge și Cameron, cărora li s-a alăturat în curând și Lincoln, au manifestat optimism cu privire la faptul că vapoarele cu aburi cu pescaj ușor ar putea naviga pe Sangamon.

New Salem nu avea biserică, dar asta nu însemna că exista o absență a religiei. Baptiștii se întâlneau în școala din localitate. Prezbiterienii și metodiștii se întâlneau în case. Charles James Fox Clarke, un tânăr din Noua Anglie care îi scria acasă mamei sale, a luat notă de venirea întâlnirilor de tabără în timpul verii. "Întâlnirile de tabără sunt la modă aici acum, există una în fiecare săptămână timp de două luni". Evanghelistul metodist Peter Cartwright a condus mai multe întâlniri de trezire în New Salem. În timp ce intensitatea emoțională a revigorărilor a încălzit inimile multora, Lincoln nu s-a numărat printre ei. Anti-intelectualismul și emoționalismul renașterilor i-au îndepărtat pe unii locuitori, în timp ce pe alții i-a inspirat în căutarea unei credințe mai raționale.

LA 1 AUGUST 1831, LINCOLN

a participat la primele sale alegeri. A votat la secția de votare de la casa lui John Cameron, anunțând cu voce tare - fără vot secret aici - alegerile sale pentru Congres, magistrat și jandarm în fața funcționarilor care stăteau în spatele unei mese. Aceștia au înregistrat voturile lui Lincoln pe foi de pontaj.

La sfârșitul lunii august, bunurile și mărfurile lui Offutt au sosit din Beardstown. Lincoln l-a ajutat pe Offutt să le despacheteze, iar magazinul s-a deschis în jurul datei de 1 septembrie într-o clădire mică din bușteni, aproape de marginea falezei de deasupra morii. Lincoln și Offutt au aprovizionat rafturile cu produse uscate, semințe, unelte, unelte, șei și arme, precum și cu zahăr, sare, cafea, ouă și legume. Butoaiele de băutură erau aliniate pe un perete.

Lincoln a lucrat ca funcționar în magazinul lui Offutt pentru un salariu de 15 dolari pe lună. Offutt l-a angajat pe Bill Greene pentru a-l asista pe Lincoln, iar cei doi bărbați dormeau printre lăzile și butoaiele din magazia din spate. Greene și-a amintit că cei doi "dormeau pe aceeași colibă și când unul se întorcea, celălalt trebuia să facă la fel".

Bill Greene a lucrat cu Lincoln în magazinul lui Denton Offutt din New Salem și a servit în miliția voluntară care l-a ales pe Lincoln căpitan în timpul Războiului Șoimului Negru

OFFUTT A CÂȘTIGAT UN

reputația de lăudăros, de obicei despre el însuși și despre ceea ce putea face, dar curând a început să se laude cu noul său funcționar, Lincoln. Se lăuda că Lincoln putea alerga mai repede și să sară mai departe decât oricine din ținut și că putea bate pe oricine la lupte libere. Tinerilor de la graniță le plăcea să participe la o varietate de jocuri populare. Lăudăroșenia lui Offutt l-a băgat pe Lincoln, în vârstă de 22 de ani, într-un concurs pe care nu l-a ales.

Jack Armstrong, un bărbat puternic și musculos, conducea o bandă locală numită Clary's Grove Boys, care își luase numele de la un mic sat cu acest nume aflat la mai puțin de cinci kilometri de New Salem. Într-o vreme în care bărbații își reglau disputele cu pumnii, băieții din Clary's Grove erau bătăușii cartierului. Își câștigau supremația prin lupte, în special prin lupte libere.

Armstrong era cunoscut ca fiind campionul la lupte libere din zonă. Nu mulți bărbați erau dispuși să îl provoace. Offutt l-a propus pe Lincoln ca fiind un nou venit care ar fi mai mult decât capabil să facă față. Armstrong și prietenii săi nu aveau nimic împotriva lui Lincoln, dar auzeau mereu afirmații despre acest nou venit în oraș.

Luptele libere erau în familia Lincoln. Unchiul său, Mord, avea, se pare, un talent în acest domeniu, iar Lincoln făcuse destul de mult wrestling în Indiana, în copilărie. Picioarele și brațele sale lungi îi dăduseră întotdeauna un mare avantaj în fața adversarilor săi.

În toamna anului 1831, Armstrong și Lincoln s-au întâlnit pentru un meci. Cu cinci ani mai în vârstă decât Lincoln, dar cu zece centimetri mai scund, Armstrong avea reputația de a se folosi de șiretlicuri pentru a-și câștiga meciurile. Relatările despre meci variază, oferite la mult timp după ce acesta a avut loc. Cei doi bărbați nu s-au învârtit unul în jurul celuilalt, așa cum sugerează legenda, cu brațele libere, căutând o deschidere pentru a sări și a-l arunca pe adversar. Mai degrabă, au început cu prize prescrise, convenite în prealabil, în care forța, pârghia și agilitatea erau principalele atuuri. Acest obicei, transmis din nordul Angliei, îl favoriza pe Lincoln, care avea o înălțime mai mare și, prin urmare, un efect de pârghie. Lincoln și Armstrong s-au împins și au tras până când - și aici mulți martori sunt de acord - Armstrong, frustrat, a rupt strânsoarea sau a pierdut contactul cu Lincoln. În conformitate cu regulile libere ale luptelor de la frontieră, Lincoln ar fi putut fi declarat în acest moment câștigător, dar în schimb el și Armstrong și-au dat mâna și au convenit să declare meciul de lupte la egalitate.

Lincoln a câștigat ceva mai important decât un meci de wrestling în acea zi. Și-a dovedit puterea și curajul față de el însuși și față de noua sa comunitate luptând cu campionul recunoscut al zonei. După aceasta, noul venit a fost acceptat în cultura tinerilor bărbați din regiune.

LA ÎNCEPUTURILE LUI LINCOLN

a dormit acolo unde lucra - în magazinul lui Denton Offutt. Mai târziu, a urmat practica aproape tuturor bărbaților singuri din vremea sa: S-a cazat la diverse familii, rămânând săptămâni sau chiar luni la rând, câștigându-și existența prin treburi casnice. Fermierul James Short își amintea: "În mod frecvent, când domnul L. era la mine acasă, mă ajuta să adun porumbul". Când Lincoln a locuit cu familia Bennett și Elizabeth Abell, ea îi spăla rufele, iar el făcea munci ciudate în schimbul unui pat.

Lincoln purta haine caracteristice zilei. Soția lui Jack, Hannah Armstrong, și-a amintit: "I-am făcut vulpea la pantaloni", sau i-am făcut cu o căptușeală din piele, și "i-am făcut cămășile". Lincoln purta o "haină albastră rotundă", o jachetă mulată preferată de tinerii bărbați, și pantaloni albaștri de tip cassinette drept pantaloni, care erau o combinație de bumbac și lână. El purta pantofi Conestoga, o cizmă aspră. Ceea ce îl deosebea pe Lincoln cel înalt, comentat de mulți din New Salem, era diferența persistentă dintre partea de jos a pantalonilor și partea de sus a pantofilor.

ÎN IARNA ANULUI 1832

, a fost testată navigabilitatea râului Sangamon. Entuziasmul a crescut atunci când Lincoln și ceilalți cetățeni din New Salem au aflat că Talisman, un mic vapor cu aburi, plecase din Cincinnati într-o călătorie menită să demonstreze că râul Sangamon poate fi folosit pentru traficul comercial cu barca.

Vincent A. Bogue, un om de afaceri, dorea să construiască o fabrică de cherestea pe râul Sangamon, într-un loc numit Portland's Landing. Scopul său era de a deservi valea râului Sangamon, conectând oamenii și produsele lor cu lumea exterioară. "Sunt conștient de faptul că această întreprindere este periculoasă, dificilă și costisitoare; totuși, sunt dispus să risc totul pentru ea", a scris Bogue. El a stipulat că barca ar trebui să fie "sub conducerea unui om cu experiență", unul care să fi "coborât râul cu bărci plate". Lincoln îndeplinea această condiție și s-a oferit voluntar pentru această sarcină.

Bogue a adus Talismanul în siguranță la confluența râurilor Illinois și Sangamon, la Beardstown, pe 9 martie, dar gura de vărsare a râului Sangamon era blocată de gheața de iarnă. Lincoln s-a alăturat echipajului ambarcațiunii și a lucrat timp de patru zile pentru a face un canal prin gheață. "Om cu experiență", Lincoln a ajutat la pilotarea navei Talisman în momentul în care aceasta a pornit în călătoria sa triumfală. Bărbați și băieți, pe jos sau călare, au aplaudat în timp ce barca își croia drum pe râu. Vasul a trecut de New Salem și a acostat la moara lui Bogue 's. Lincoln a participat la un bal grandios în noul tribunal din Springfield pentru a sărbători marele eveniment. Sangamo Journal a exclamat: "Springfield nu mai poate fi considerat un oraș din interiorul țării". Lincoln a primit 40 de dolari pentru serviciile sale.

ÎN 1832, LINCOLN

, în vârstă de 23 de ani, a făcut primul său pas în politică. Prietenii lui Lincoln, printre care Bowling Green, jovialul judecător de pace, și James Rutledge, fondatorul unei societăți de dezbateri, l-au încurajat să candideze pentru legislativul de stat. Ei îl admirau pe Lincoln, dar aveau nevoie și de un reprezentant în

legislativ care să le promoveze interesele, în special dorința lor de a încuraja traficul comercial cu bărci pe râul Sangamon. După mai puțin de un an în New Salem, Lincoln și-a anunțat prima candidatură în Sangamo Journal, la 15 martie.

CONCETĂȚENI

: După ce am devenit candidat pentru onorabila funcție de unul dintre reprezentanții voștri în următoarea Adunare Generală a acestui stat, în conformitate cu un obicei stabilit și cu principiile adevăratului republicanism, devine de datoria mea să vă fac cunoscute vouă - oamenii pe care îmi propun să îi reprezint - sentimentele mele în ceea ce privește afacerile locale.

Lincoln a direcționat cea mai mare parte a anunțului său de 1.800 de cuvinte către o discuție despre îmbunătățirile interne - măsuri de îmbunătățire a drumurilor, râurilor și canalelor. El s-a poziționat ca fiind persoana cea mai demnă de încredere în această privință: "Este probabil că, în ultimele douăsprezece luni, am acordat o atenție la fel de deosebită stadiului apei din acest râu ca orice altă persoană din țară". În multe zile, oamenii din sat îl văzuseră pe Lincoln în râu măsurând adâncimea apei în diferite locuri și luând notițe despre caracteristicile râului. Recenta sa asociere cu călătoria reușită a Talismanului i-a sporit reputația.

După ce a discutat pe scurt subiectul educației, Lincoln a trecut la concluzia sa.

Se spune că fiecare om are ambiția lui specifică. Fie că este adevărat sau nu, pot spune în ceea ce mă privește că nu am alta atât de mare ca aceea de a fi cu adevărat apreciat de semenii mei, făcându-mă demn de stima lor. În ce măsură voi reuși să îmi satisfac această ambiție, rămâne încă de dezvoltat. Sunt tânăr și necunoscut multora dintre voi. M-am născut și am rămas mereu în cea mai umilă condiție socială. Nu am rude bogate sau populare care să mă recomande. Cazul meu este pus exclusiv pe seama alegătorilor independenți din acest ținut, iar dacă voi fi ales, ei îmi vor fi făcut o favoare, pentru care voi fi neobosit în eforturile mele de a compensa. Dar dacă oamenii de bine, în înțelepciunea lor, vor considera că este potrivit să mă mențină în fundal, am fost prea familiarizat cu dezamăgirile pentru a fi foarte supărat.

Ultimul paragraf este remarcabil pentru ceea ce dezvăluie despre tânărul Lincoln. Apelând la simpatia comunității, el își subliniază propria "ambiție" - folosind cuvântul de două ori - dar modifică această aspirație sugerând că fiecare om are ambiție. Lincoln nu se vedea singur în dorința sa; el a evocat o motivație care creștea în rândul tinerilor din generația sa, care căutau să își modeleze propria viață, în contrast cu căile bine rodate ale vieților părinților lor în primele decenii ale unei noi națiuni. Lincoln a schimbat echilibrul și tonul ultimelor sale cuvinte transformând acea ambiție într-o dorință "de a fi cu adevărat apreciat de semenii mei". În spatele acestor cuvinte se află conștientizarea lui Lincoln că

ambiția poate duce la egoism egoist în politică. Întrebarea sa nevorbită a fost: Cum pot fi apreciat? Răspunsul său: "Făcându-mă pe mine însumi demn".

LA 19 APRILIE 1832

un călăreț singuratic a galopat în New Salem cu vești uimitoare. Lincoln și alți săteni s-au adunat în jurul lui pentru a auzi că indienii Sauk și Fox și-au părăsit așezările din Iowa, au traversat râul Mississippi și au înaintat pe malul estic. Acum se deplasau în sus pe râul Rock River, traversând colțul de nord-vest al statului Illinois. Nimeni nu le cunoștea intențiile, dar unii au spus că doreau să se întoarcă pe fostele lor pământuri din nordul statului Illinois. Prima incursiune a lui Lincoln în politică era pe cale să fie suspendată de o urgență militară.

Mișcările indienilor au provocat panică în rândul locuitorilor albi din Illinois. Guvernatorul statului Illinois, John Reynolds, a sporit alarma numindu-le acțiunile lor o "invazie", chiar dacă cei aproape patru sute de războinici erau însoțiți de trei ori mai multe femei și copii.

Black Hawk, liderul lor, era un om în vârstă, născut în 1767. El și adepții săi erau înrăiți de faptul că renunțaseră la casele lor în cadrul unui tratat disputat, negociat în 1804. Recentul aflux de coloniști albi în Illinois a precipitat ostilitățile sporadice dintre coloniști și indienii care își apărau pământurile.

Reynolds a cerut recruți pentru a respinge "invazia". Lincoln s-a oferit voluntar cu promptitudine și a depus jurământul de înrolare la 21 aprilie. În armată, unitățile își aleg singure ofițerii. Unii dintre băieții din Clary's Grove Boys au propus numele lui Lincoln. Bill Kirkpatrick, care deținea o fabrică de cherestea, și-a declarat candidatura. Fiecare dintre bărbați a fost rugat să facă un pas în față pe platoul verde al satului. Voluntarii au format apoi o linie în spatele candidatului pe care îl doreau căpitan. Două treimi dintre bărbați s-au așezat în spatele lui Lincoln. Restul l-au abandonat rapid pe Kirkpatrick, făcându-l pe Lincoln alegerea unanimă. Lincoln și-a descris mai târziu experiența: "spre surprinderea sa, a fost ales căpitan al acesteia".

Războiul Șoimului Negru, precipitat de mișcarea șefului Șoimului Negru și a războinicilor săi peste Mississippi înapoi în Illinois în 1832, a fost prima afirmare a conducerii lui Lincoln.

La 28 aprilie, căpitanul Lincoln a supravegheat înrolarea companiei sale în miliția statului. Jack Armstrong, fostul adversar de lupte libere al lui Lincoln, a fost primul său sergent. A doua zi, Lincoln și oamenii săi și-au început marșul spre nord de la Beardstown, de-a lungul unei vechi poteci indiene de lângă râul Mississippi. Lincoln nu a avut o sarcină ușoară în a insufla disciplina în grupul de voluntari.

Cu o ocazie, un indian bătrân pe nume Jack a apărut în tabăra lui Lincoln. Acesta a arătat o hârtie semnată de generalul Lewis Cass, în care se afirma că era "un om bun și adevărat", dar unii dintre bărbați voiau să-l ucidă. Unul dintre ei a spus: "Am venit să ne luptăm cu indienii și, pe Dumnezeu, intenționăm să o facem". În timp ce temperamentele se înfierbântau și pușile se ridicau, Lincoln a intervenit între Jack și oamenii săi. Un alt bărbat i-a vorbit cu severitate lui Lincoln. "Este o lașitate din partea ta, Lincoln". Lincoln a replicat că dacă "dacă cineva crede că sunt un laș, să o testeze". Cuvintele sale i-au redus la tăcere pe bărbații din compania sa și i-au salvat viața lui Jack.

Pe 15 mai, chiar înainte de apusul soarelui, Lincoln și oamenii săi au întâlnit rezultatele mortale ale unei bătălii din ziua precedentă: unsprezece cadavre de soldați scalpate și mutilate. Compania sa a ajutat la îngroparea soldaților morți.

Când înrolarea lui Lincoln a expirat, s-a înrolat pentru încă douăzeci de zile, de data aceasta ca soldat. La 16 iunie 1832, compania lui Lincoln a fost lăsată la vatră de locotenentul Robert Anderson, dar el s-a înrolat din nou. În cele din urmă, la 10 iulie, a primit eliberarea.

Lincoln a câștigat titlul de "căpitan", dar nu l-a folosit niciodată, deși majoritatea bărbaților care au servit în Războiul Șoimului Negru și-au păstrat cu mândrie titlurile pentru tot restul vieții. Lincoln nu a participat niciodată la lupte, dar și-a exprimat sentimentele despre experiențele sale militare în declarația sa autobiografică din 1860. "El spune că de atunci nu a mai avut niciun succes în viață care să-i ofere atâta satisfacție".

Lincoln locuia în New Salem de numai nouă luni când Războiul Șoimului Negru a pătruns în viața sa. Alegerea sa în funcția de căpitan a reprezentat cât de repede și-a câștigat loialitatea și afecțiunea vecinilor săi. A primit 125 de dolari pentru serviciul său militar. În timp ce se întorcea la New Salem, s-a gândit ce ar trebui să facă cu această sumă substanțială.

LINCOLN S-A ÎNTORS LA

New Salem la sfârșitul lunii iulie, cu doar două săptămâni înainte de alegeri. A început campania electorală în mod serios. În timp ce începea să vorbească în campanie în Pappsville, a izbucnit o bătaie în mulțime. Văzând că mai mulți bărbați îl atacau pe prietenul său Rowan Herndon, Lincoln a părăsit tribuna, s-a împins prin mulțime, l-a luat pe principalul agresor de fundul pantalonilor și l-a aruncat la doi metri. Lupta s-a terminat, Lincoln și-a reluat locul și a ținut unul dintre cele mai scurte discursuri politice ale sale.

Stimați cetățeni, presupun că știți cu toții cine sunt. Sunt umilul Abraham Lincoln. Prietenii mei m-au rugat să devin candidat pentru Legislativ. Politica mea este scurtă și dulce, precum dansul bătrânei. Sunt în favoarea unei bănci naționale. Sunt în favoarea sistemului de îmbunătățire internă și a unui tarif de protecție ridicat. Acestea sunt sentimentele și principiile mele politice. Dacă voi fi ales, voi fi recunoscător; dacă nu, va fi la fel.

Lincoln a învins prin fapte la fel de mult ca și prin cuvinte.

Alegerile pentru funcțiile de stat au avut loc pe 6 august 1832. Comitatului Sangamon i-au fost atribuiți patru reprezentanți în camera inferioară a legislativului de stat. Lincoln s-a clasat al optulea într-un grup de treisprezece candidați, cu 657 de voturi. Totuși, nu a fost prea descurajat, deoarece în circumscripția care includea New Salem, a primit 277 din cele 300 de voturi.

Își descoperise apetitul pentru politică. Lincoln știa că înfrângerea sa se datora în mare parte faptului că era necunoscut în restul comitatului și era hotărât să își lărgească baza de susținere politică.

LINCOLN ȘI-A PĂRĂSIT FAMILIA

și agricultura în urmă când a migrat din Indiana, dar nu și-a lăsat în urmă dragostea pentru învățătură. Distanța care s-a creat între Abraham și tatăl său s-a datorat în parte curiozității intelectuale și dragostei lui Lincoln pentru lectură și învățătură. Acum, "de unul singur", Lincoln a devenit mai liber să citească. Învățătura avea să capete noi dimensiuni în spațiul deschis din New Salem.

Lincoln a devenit rapid un obișnuit al societății de dezbateri care se întâlnea de două ori pe lună. Astfel de societăți apăreau în toate așezările de la granița americană. În fața șemineului unei taverne sau în salonul unei biserici, bărbații se întâlneau pentru a dezbate dacă societatea ar trebui să aibă grijă de săraci, dacă femeile ar trebui să fie educate, dacă ar trebui să se folosească banii publici pentru a construi canale și drumuri și dacă sclavia era bună sau rea.

Societatea de dezbateri din New Salem a devenit un loc în care Lincoln și-a continuat educația. În Indiana, imitase predicatori și ținuse discursuri improvizate în fața prietenilor săi din copilărie, dar societatea de dezbateri i-a oferit prima ocazie susținută de a învăța arta de a vorbi.

Robert Rutledge, vărul lui James Rutledge, fondatorul societății, a descris prima încercare a lui Lincoln de a se adresa unei întâlniri. "În timp ce se ridica pentru a vorbi, forma sa înaltă se înălța deasupra micii adunări". La început nervos, Lincoln și-a băgat mâinile adânc în buzunarele pantalonilor. "Pe măsură ce se încălzea cu subiectul, mâinile îi părăseau buzunarele și își impunea ideile prin gesturi ciudate".

Entuziasmul și integritatea lui Lincoln i-au câștigat dreptul de a fi ascultat în cadrul societății de dezbateri, chiar dacă nervozitatea sa era prea evidentă în timp ce se lupta cu cuvintele potrivite pentru a-și exprima ideile.

"După ce a împlinit douăzeci și trei de ani și s-a despărțit de tatăl său, a studiat gramatica engleză - imperfect, desigur, dar astfel încât să vorbească și să scrie la fel de bine cum o face acum", a scris Lincoln mai târziu. Un învățător, Mentor Graham, care locuia la aproximativ o milă de New Salem, i-a spus lui Lincoln că John C. Vance, un fermier local, deținea un exemplar al Gramaticii engleze a lui Samuel Kirkham. Lincoln a mers pe jos șase mile pentru a cere să împrumute cartea.

Gramatica lui Kirkham era una dintre zecile de gramatici care circulau în prima jumătate a secolului al XIX-lea. În prefața sa, Samuel Kirkham afirmă că Gramatica "nu pretinde să instruiască cunoscătorul literar", ci mai degrabă "încearcă să accelereze mersul minții juvenile". Lincoln nu era un minor, dar era într-adevăr într-un marș intelectual.

Kirkham și-a împărțit subiectul în patru secțiuni:

- Ortografie

- Etimologie

- Sintaxa

- Prozodie

Lincoln a devorat textul lui Kirkham. Uneori se întindea pe tejgheaua magazinului lui Denton Offutt, în timp ce înmemora secțiuni întregi din carte. Rowan Herndon își amintea că lui Lincoln îi plăcea să "citească la lumina focului" noaptea, în magazinul de tâmplărie al lui Henry Onstot. Kirkham i-a cerut elevului să învețe pe de rost. "Adverbele califică verbe, adjective și alte adverbe". Adesea, Lincoln îl convingea pe Bill Greene sau pe alți prieteni să îl ajute să exerseze sarcinile de recapitulare de la sfârșitul fiecărui capitol. Progresia ordonată a predării lui Kirkham l-a ajutat pe Lincoln să-și îmbunătățească abilitatea de a scrie și de a vorbi limba engleză.

"MINTEA LUI ERA PLINĂ

de o teribilă curiozitate - și era sceptică în sensul bun al cuvântului", așa descria prietenul său Isaac Cogdal, fermier și pietrar, curiozitatea intelectuală a lui Lincoln. În New Salem, Lincoln a simțit libertatea de a pune întrebări. După ce a urmărit rivalitățile sectare dintre baptiști și dintre baptiști, metodiști și prezbiterieni, spiritul incluziv al lui Lincoln a fost respins de diviziunile confesionale.

La douăzeci de ani, în cadrul societății de dezbateri publice și în lecturile sale private, Lincoln a început să pună numeroase întrebări și să ridice îndoieli cu privire la adevăruri presupus stabilite. Mai multe cărți au contribuit la creșterea scepticismului său. Constantin Volney, istoric și filozof francez, a scris "Ruinele" în 1791, în plină Revoluție Franceză. Volney a pledat pentru răsturnarea celor două tiranii medievale gemene, a statului și a bisericii. Tradusă în limba engleză de Thomas Jefferson, cartea a oferit o critică iluministă a religiei revelate, susținând că moralitatea este adevărata măsură a credinței.

Magazionerul Abner Y. Ellis a relatat că Lincoln "a citit câteva din lucrările lui Tom Pains". Paine, un propagandist revoluționar, a contribuit la aprinderea focului Revoluției americane atunci când a publicat "Common Sense" în 1776. Mai târziu, în timp ce se afla în închisoare în Franța, în timpul Revoluției Franceze, Paine a scris The Age of Reason (Vârsta rațiunii), care a atacat biserica și religia revelată. Lincoln a citit respingerea Bibliei de către Paine: "Este o carte de minciuni, răutate și blasfemie, căci ce poate fi mai blasfemator decât să atribui răutatea omului la ordinele Celui Atotputernic?".

James Matheny, pe care Lincoln l-a întâlnit în 1834, pe când lucra ca șef de post adjunct în Springfield, credea că afinitatea crescândă a lui Lincoln pentru poezia lui Robert Burns i-a încurajat și scepticismul. Burns, un refugiat din calvinismul scoțian, a strigat împotriva învățăturilor presbiteriene despre predestinare. Matheny a observat: "Cred că Burns l-a ajutat pe Lincoln să fie un necredincios - cel puțin a găsit în Burns un gânditor și un simțitor asemănător".

Tot ceea ce citea Lincoln se regăsea adesea în ceva ce a scris. În iarna anului 1834, este posibil ca Lincoln să fi scris o lucrare cu opiniile sale despre credințele creștine tradiționale. Mulți locuitori din New Salem își amintesc că au auzit de o lucrare citită într-o seară în magazinul lui James Hill care punea la îndoială, dacă nu chiar ataca, divinitatea Scripturilor în spiritul lui Volney și Paine. A da glas unor astfel de întrebări într-o cultură de frontieră impregnată de ortodoxia protestantă însemna să fii supus cenzurii, dacă nu chiar ostracizării. Lincoln nu a terminat de citit lucrarea sa înainte ca Samuel Hill să i-o smulgă și să o arunce în focul deschis. Hill era fie indignat de impietatea lui Lincoln, fie își salva prietenul de la jenă.

În New Salem, Lincoln a fost liber să rupă legăturile cu tradiția baptistă a familiei sale, chiar dacă această tradiție era prezentă în sat. În cercul său tot mai larg de lecturi, a întâlnit autori eminenți care contestau învățăturile creștine tradiționale. Lincoln nu se putea întoarce la tradiția baptistă a părinților săi.

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL ANULUI

verii anului 1832, Lincoln s-a trezit învins pentru o funcție politică și fără loc de muncă, magazinul lui Offutt eșuând în primăvară. Putea încerca din nou să candideze pentru o funcție politică în viitor, dar avea nevoie de un loc de muncă în prezent. "A studiat ce ar trebui să facă - s-a gândit să învețe meseria de fierar negru - s-a gândit să studieze dreptul - mai degrabă s-a gândit că nu ar putea reuși în acest domeniu fără o educație mai bună." A avut tot felul de locuri de muncă, inclusiv o slujbă cu jumătate de normă la magazionerul Ellis, în timp ce căuta ceva mai permanent.

Rowan Herndon s-a oferit să-i vândă lui Lincoln jumătatea lui de parteneriat într-un magazin din New Salem. Lincoln și William F. Berry, celălalt partener și unul dintre caporalii din compania de miliție a lui Lincoln, au încercat acum să facă ceea ce o serie de alți aspiranți nu reușiseră să facă - să concureze cu Samuel Hill, un comerciant care acaparase piața din New Salem. Și-au pus la bătaie solda militară, notele personale, animalele și terenurile pentru a-și urma visul, dar partenerii s-au trezit rapid în dificultate.

Încă de la început, au fost împiedicați de propriile obiceiuri. Lui Berry îi plăcea whisky-ul, și din belșug. Lincoln petrecea la fel de mult timp vorbind despre politică cu clienții ca și gestionând registrul contabil al magazinului. În martie, lucrurile s-au înrăutățit când Berry a semnat cu numele său și al lui Lincoln o licență de tavernă care le permitea să vândă băuturi alcoolice. Butoaie de whisky și sticle de vin, rom și coniac au umplut în curând pereții și rafturile.

"Bineînțeles că nu au făcut altceva decât să se adâncească în datorii", își amintea Lincoln în 1860. La nouă luni de la deschiderea magazinului, Lincoln și Berry aveau mari probleme financiare. Mulți localnici și-au amintit că decizia de a vinde alcool - Lincoln nu bea - a pus la grea încercare parteneriatul. Lincoln a decis să își vândă participația în magazin lui Berry. Ani mai târziu, un Lincoln mai în vârstă și mai înțelept a rezumat tranșant sfârșitul aventurii lor comune: "Magazinul s-a stins."

PE 7 MAI 1833

, Lincoln a fost numit șef de post din New Salem. Președintele Andrew Jackson, un democrat, a fost primul președinte care a introdus oficiul poștal în sistemul de sporuri, în care locurile de muncă erau oferite susținătorilor președintelui. Cum putea atunci Lincoln, care nu îl susținuse pe Jackson, să câștige o astfel de funcție? El a pus numirea sa guvernamentală pe seama faptului că funcția era "prea nesemnificativă, pentru ca politica sa să fie o obiecție".

În 1833, poșta a ajuns la New Salem prin intermediul unui călăreț poștal. Înainte de plicuri și timbre, scrisorile erau împăturite și sigilate cu ceară. Taxa poștală era calculată în funcție de numărul de pagini din scrisoare și de distanța pe care urma să o parcurgă. Lincoln marca valoarea de francatură datorată în colțul din dreapta sus al scrisorii sigilate, iar persoana care primea scrisoarea plătea taxa de francatură.

În calitate de șef de post, Lincoln câștiga între 25 și 30 de dolari pe an. Remunerarea sa depindea de chitanțele pe care le păstra într-o șosetă albastră veche, într-un cufăr de lemn aflat sub tejghea. Dar slujba avea și alte beneficii. Lincoln era acum un oficial federal, ceea ce îi ridica poziția în comunitate. Cel mai important, slujba nu era cu normă întreagă, ceea ce îi permitea să-și suplimenteze veniturile. S-a întors să îl ajute pe Ellis la magazin și să le dea o mână de ajutor fermierilor la recoltare.

De asemenea, noua sa poziție i-a oferit lui Lincoln ocazia de a cunoaște oameni din afara New Salemului. Livrările la domiciliu nu au început în Statele Unite până în 1825. Când a început acest serviciu, la fiecare scrisoare se adăuga o suprataxă de până la doi cenți. Lincoln, în livrarea scrisorilor către clienții îndepărtați, a adoptat obiceiul de a pune scrisorile în pălărie.

Într-o scrisoare adresată fratelui său, George, Matthew S. Marsh a oferit o fereastră în modul în care Lincoln își îndeplinea sarcinile: "Șeful de poștă este foarte neglijent în a-și lăsa biroul deschis și descuiat în timpul zilei. Jumătate din timp intru și îmi iau hârtiile, etc., fără să fie nimeni acolo, așa cum s-a întâmplat ieri". Dar lucrurile nu au fost chiar atât de rele. "Scrisoarea era marcată doar cu douăzeci și cinci [de cenți] și chiar dacă ar fi fost acolo și ar fi știut că este dublă, nu m-ar fi taxat mai mult - din fericire, este un tip inteligent și un prieten deosebit al meu."

Un alt beneficiu pentru acest șef de poștă particular a fost timpul pe care îl avea la dispoziție pentru a citi numeroasele ziare care ajungeau în New Salem, în parte pentru că oamenii întârziau să sune pentru corespondența lor. Adesea, când ajungeau ziarele, oamenii se adunau în jurul lor în timp ce Lincoln citea povești din ele. Un comerciant din New Salem a relatat că Lincoln "în general, citea pentru cei care stăteau în picioare când veneau bărbații, ceea ce era săptămânal".

Lincoln a început să citească în mod regulat National Intelligencer din Washington, care conținea reportaje bune despre Congres. Învățătorul Graham, comentând despre învățarea continuă a lui Lincoln, a spus: "Cartea lui de învățătură era Louisville Journal". Journal oferea relatări excelente despre evenimentele naționale și regionale și îl susținea pe Henry Clay, politicianul preferat al lui Lincoln. În calitate de șef de post, Lincoln avea acces și la alte ziare, printre care Cincinnati Gazette și Missouri Republican, un ziar democrat publicat în St. Louis. Prin intermediul ziarelor, Lincoln a învățat singur despre politică. A descoperit, pentru prima dată, puterea ziarelor de a influența opinia publică, o lecție pe care avea să o folosească din nou și din nou mai târziu.

MAI TÂRZIU, ÎN 1833

, în timp ce era încă șef de post, Lincoln și-a găsit un alt loc de muncă ca topograf. "[Am] acceptat, mi-am procurat un compas și un lanț, am studiat Flint și Gibson un pic și am trecut la treabă", își amintea el. Angajat de către agrimensorul din comitatul Sangamon, John Calhoun, ca adjunct al acestuia, Lincoln a

lucrat în partea de nord a comitatului. Calhoun a fost un susținător convins al președintelui Andrew Jackson. Acceptând postul, Lincoln a făcut cunoscut faptul că nu își va compromite principiile politice.

Lincoln nu știa nimic despre topografie. A achiziționat un compas vernier de topograf fabricat de Rittenhouse and Company din Philadelphia, un lanț Gunter de șaizeci și șase de picioare, câteva plombe, un set de ace de marcaj și un set de stâlpi de distanță sau de steag - toate pe credit. Avea deja un topor. De asemenea, și-a procurat un cal și a început să traseze drumuri și să stabilească locațiile orașelor. În anii următori, Lincoln avea să facă măsurători la o serie de ferme, precum și la orașele Albany, Bath, Huron, New Boston și Petersburg. De asemenea, a măsurat terenuri rezervate pentru școli publice. Sosirea rapidă a coloniștilor a făcut ca topografia să devină o meserie populară.

În ianuarie 1834, Russell Godbey l-a angajat pe Lincoln pentru a măsura o suprafață de teren de optzeci de acri la șase mile nord de New Salem și la o milă est de râul Sangamon. Godbey a spus că Lincoln "a stat cu mine toată noaptea și i-a vândut două piei de căprioară - bine îmbrăcate ca să se îmbrace în pantaloni de topograf". Topografia devenise mult mai viabilă din punct de vedere economic și mai oportunistă din punct de vedere politic decât slujba sa de șef de post. "Asta îi asigura pâinea și îi ținea sufletul și trupul împreună".

În 1833, Lincoln și-a găsit un loc de muncă ca topograf. Printre instrumentele sale se numărau un compas vernier, un lanț Gunters, plombe și un set de ace de marcare. Măsurătorile efectuate de Lincoln atât pentru ferme, cât și pentru orașe noi, i-au lărgit cercul de prieteni.

-

ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1834

, Lincoln a decis să candideze pentru a doua oară pentru legislatura din Illinois. Și-a anunțat candidatura în Sangamo Journal la 19 aprilie. Treisprezece bărbați candidau pentru cele patru locuri alocate comitatului Sangamon pentru cea de-a noua Adunare Generală. Ce ar face ca această a doua candidatură să fie diferită de prima?

Pentru că votul a avut loc într-un an în care nu erau alegeri prezidențiale, competiția s-a axat mai mult pe personalitățile locale. Cercul de prieteni și cunoștințe al lui Lincoln crescuse foarte mult. De la ultimele alegeri, Lincoln ocupase posturile de magazioner, șef de post și topograf. Fiecare slujbă i-a oferit ocazia de a cunoaște o sferă mai largă de oameni din comitatul Sangamon. Robert L. Wilson, un politician whig, își amintea: "Toată lumea îl cunoștea; și el îi cunoștea pe toți". De asemenea, reputația sa atât pentru abilitățile politice, cât și pentru capacitatea de a vorbi a crescut. Chiar și în timp ce Whigs și Democrații se

grăbeau să construiască mașinării naționale de partid, problemele locale aveau să continue să fie decisive în vara anului 1834.

În următoarele patru luni, Lincoln și-a împărțit timpul între campanie și topografie, folosindu-se deseori de aceasta din urmă pentru a face campanie prin țară. Lincoln a făcut campanie montând o buturugă sau, uneori, o cutie. Chiar dacă liniile de partid deveneau tot mai definite, iar Lincoln era ștampilat de alții ca fiind un Whig, el a decis să ducă o campanie bipartizană. În discursurile sale, nu a menționat nici criticile sale la adresa președintelui democrat Andrew Jackson, nici sprijinul său pentru liderul whig Henry Clay.

Rowan Herndon a vorbit despre stilul de campanie al lui Lincoln. Într-o zi călduroasă de vară din 1834, în timpul îndeplinirii îndatoririlor sale de inspector adjunct, Lincoln a venit la noua casă a lui Herndon din Island Grove. Oamenii lucrau pe câmp. Herndon le-a făcut cunoștință cu Lincoln, dar unii dintre bărbați au replicat că "nu puteau vota pentru un om dacă nu putea face o mână de lucru". Lincoln a răspuns: "Dacă asta este tot, sunt sigur de voturile voastre" și, cu asta, a luat în mână leagănul folosit pentru recoltarea grâului și i-a condus pe bărbați un tur complet al câmpului. "Băieții au fost mulțumiți", își amintește Herndon, "și nu cred că a pierdut niciun vot în mulțime".

Fostul client al lui Lincoln, Russell Godbey, un democrat și fermier, a fost un votant tipic pentru Lincoln. "Am votat pentru Lincoln în opoziție cu propriul meu crez & credință în Politică".

Când voturile au fost numărate pe 4 august 1834, Lincoln a fost ales. A terminat pe locul al doilea dintre cei treisprezece candidați, devansându-l pe John Dawson, un whig cu optsprezece ani mai în vârstă decât el, cu doar paisprezece voturi.

ÎN CAMPANIA SA

din 1832, Lincoln le-a spus locuitorilor din comitatul Sangamon că principala sa dorință era să fie "stimat de semenii mei, făcându-mă demn de stima lor". În doar doi ani, abilitățile și experiențele lui Lincoln au început să se coaguleze în darurile sale de lider. Curiozitatea sa intelectuală a depășit clasicii romantici și religioși pe care îi citise în anii petrecuți în Indiana, ajungând la autorii Iluminismului care ofereau critici ale religiei. Acum, simțindu-se ca acasă după ce a locuit trei ani în New Salem, a început să își găsească propria voce, nu doar în jurul focului de la magazinul de țară, ci și în campaniile electorale din afara orășelului, unde a fost cunoscut pentru gândirea sa lucidă, povestirile sale capricioase și umorul său autoironic. Ambițiile lui Lincoln pentru serviciul public urmau să fie testate și modelate în arena mai largă a celei de-a noua Adunări Generale din Illinois.

CAPITOLUL 5

Întregul popor din Sangamon 1834-37

ÎN TIMP CE ACȚIONEZ ÎN CALITATE DE REPREZENTANT AL ACESTORA, VOI FI GUVERNAT DE VOINȚA LOR, PE TOATE SUBIECTELE. ... AM MIJLOACELE DE A CUNOAȘTE CARE ESTE VOINȚA LOR; IAR ÎN PRIVINȚA ALTORA VOI FACE CEEA CE PROPRIA MEA JUDECATĂ MĂ ÎNVAȚĂ CĂ VA PROMOVA CEL MAI BINE INTERESELE LOR.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Scrisoare către editorul Jurnalului Sangamo, 13 iunie 1836

T 6 A.M. VINERI, 28 NOIEMBRIE 1834, ABRAHAM LINCOLN

s-a urcat în diligența săptămânală din Springfield pentru călătoria de nouăzeci și cinci de mile până la Vandalia, capitala statului Illinois. Trăsura, înțesată cu alți reprezentanți ai comitatului Sangamon, a bubuit, dar Lincoln nu s-a supărat din cauza nerăbdării sale de a-și ocupa locul în cea de-a noua Adunare Generală din Illinois. La un moment dat, în timpul călătoriei, trebuie să se fi gândit la cât de departe a călătorit în cei puțin peste trei ani de când a sosit pentru prima dată în New Salem.

Înainte de a pleca spre Vandalia, Lincoln l-a întrebat pe prietenul său Coleman Smoot, un fermier prosper, "Ai votat pentru mine?". Smoot i-a răspuns: "Da".

Lincoln i-a răspuns, atunci "trebuie să-mi împrumuți bani ca să-mi cumpăr Îmbrăcăminte potrivită, pentru că vreau să am o înfățișare decentă în Legislativ".

Smoot i-a împrumutat două sute de dolari. Lincoln a plătit prompt șaizeci de dolari pentru primul costum pe care l-a avut vreodată.

Diligența a parcurs un traseu sinuos, trecând prin Macoupin Point și Hillsboro. După treizeci și patru de ore, șoferul a suflat în cele din urmă în claxon pentru a semnala că au ajuns în Vandalia. Lincoln și-a luat geanta și l-a urmat pe John Todd Stuart, un lider whig proeminent din Springfield, până la unul dintre hanurile din piața orașului, unde urmau să împartă o cameră și un pat. Puțini oameni care au sosit pentru acea sesiune a legislativului din Illinois știau ceva despre Lincoln, dar acesta parcursese un drum lung în cei douăzeci și cinci de ani ai săi și a venit în Vandalia hotărât să își lase amprenta.

LINCOLN A SOSIT ÎN

o capitală inventată de politicieni. Vandalia fusese fondată în 1819 ca a doua capitală a noului stat Illinois, deoarece prima capitală, Kaskaskia, devenise neîncăpătoare din cauza inundațiilor de rutină ale râului Mississippi. Planificatorii au construit Vandalia pe o faleză cu multă vegetație, în zona sălbatică de deasupra râului Kaskaskia. Legislativul din Illinois s-a întrunit pentru prima dată acolo în decembrie 1820.

Până în decembrie 1834, cea de-a doua capitală a devenit un oraș cu opt sute - nouă sute de locuitori. În timpul sesiunilor bianuale de șaizeci-șaptezeci de zile ale legislaturii, orașul era plin până la refuz de cincizeci și cinci de reprezentanți și douăzeci și șase de senatori, precum și de lobbyiști, persoane în căutare de funcții și persoane dependente. În timpul acestor sesiuni se întrunea și Curtea Supremă de Stat, care aducea avocați, reclamanți și martori. Hotelurile mici din piața orașului - Vandalia Inn, Charter's Tavern, National Hotel, New White House și Sign of the Green Tree - găzduiau fiecare între treizeci și patruzeci de persoane. Erau numite "taverne de pensiune", deoarece legislatorii și avocații se înghesuiau seara în sălile lor pentru a se bucura de băuturi tari, trabucuri și discuții politice. Deși un statut interzicea acest lucru, jocurile de noroc au înflorit în toate hotelurile în timpul sesiunilor legislative.

Clădirea Capitoliului în care urma să lucreze Lincoln era de fapt al doilea capitol de stat ridicat în Vandalia, primul arzând în decembrie 1823. Structura simplă din cărămidă cu două etaje, situată pe latura de vest a pieței publice, era veche de zece ani. Pe lângă sălile de ședință pentru Cameră și Senat, capitoliul conținea și o sală de judecată pentru Curtea Supremă din Illinois. Când Lincoln a urcat scările până la etajul al doilea, a văzut că, din cauza faptului că clădirea fusese construită atât de repede, podelele erau slăbite și pereții umflați. Căderile de tencuială întrerupeau adesea dezbaterile.

LUNI, 1 DECEMBRIE 1834

, Lincoln a sosit pentru prima sa sesiune în legislativul din Illinois. La douăzeci și cinci de ani, Lincoln era al doilea cel mai tânăr dintre cei cincizeci și cinci de reprezentanți. Treizeci și șase de reprezentanți se aflau, de asemenea, la primul lor mandat, însă toți aduceau mai multă experiență decât Lincoln.

În prima zi a noii sesiuni, cei mai mulți membri purtau paltoane negre lungi, cămăși albe cu gulerul ținut sus de ciorapi și o bandă largă de eșarfă în jurul gâtului. Fermierii constituiau cel mai mare grup din adunarea generală; aproximativ un sfert dintre membri erau avocați. Lincoln a participat la tragerea la sorți a locurilor la o serie de mese lungi, fiecare construită pentru a găzdui câte trei membri. Fiecare membru avea o cerneală făcută din plută. Cutiile de nisip amplasate în jurul podelei îi găzduiau pe numeroșii legislatori care mestecau tutun. Lumânările luminau încăperea. O singură găleată cu apă era prezentă cu trei căni de tablă.

La 3 decembrie 1834, în a treia zi a sesiunii, statul Illinois și-a sărbătorit cea de-a șaisprezecea aniversare. Illinois crescuse rapid de la patruzeci și cinci de mii de locuitori în 1818 la peste două sute de mii de oameni în 1834. Marea majoritate a imigranților erau fermieri de frontieră.

Două zile mai târziu, Lincoln s-a ridicat pentru prima dată și, cu o voce înaltă de tenor cu accent din Kentucky, a intonat: "Domnule președinte". A prezentat primul său proiect de lege, "un act pentru a limita jurisdicția judecătorilor de pace". Proiectul de lege al lui Lincoln a întâmpinat dificultăți; a fost repartizat unei comisii, iar apoi unei a doua comisii speciale. În următoarele câteva săptămâni, și-a văzut proiectul de lege împotmolindu-se în procesele obscure ale legislaturilor de stat, pentru a nu mai reapare niciodată.

În primele săptămâni petrecute în Vandalia, Lincoln a răspuns "prezent" pentru fiecare zi de sesiune. Apelul nominal nu a marcat momentele în care s-a strecurat în mijlocul sesiunilor legislative pentru a observa procedurile Curții Supreme de Stat. El participase la ședințele instanțelor locale din Indiana și Illinois și nu a vrut să rateze ocazia de a asista la procedurile unei curți supreme de stat.

Seara, Lincoln s-a alăturat conversațiilor animate din jurul șemineului din diverse hanuri. Aici a auzit nu doar bârfe și dezbateri politice, ci și discuții juridice de atelier ale avocaților care veniseră la Vandalia pentru a-și prezenta cazurile în fața Curții Supreme. Acești avocați ambițioși, încurajați de băuturile alcoolice, vorbeau liber despre onorariile pe care le primeau pentru munca lor.

Pe lângă îndatoririle sale publice din cadrul legislativului, Lincoln a început să își dezvolte o altă abilitate în timp ce se afla în Vandalia. Fiind de mult timp un cititor avid de ziare, Lincoln a început să scrie pentru acestea. Simeon Francis, editor al Sangamo Journal, ziarul Whig din Springfield, era dornic să aibă rapoarte de primă mână despre sesiunea legislativă. La 13 decembrie 1834, Sangamo Journal a tipărit o scurtă scrisoare "De la corespondentul nostru", care rezuma cinci măsuri importante care urmau să ajungă în fața legislativului în timpul sesiunii. Alte două scrisori "De la corespondentul nostru" aveau să apară în ianuarie și februarie. Scrisorile proveneau dintr-o mână anonimă, dar stilul și substanța păreau a fi ale lui Lincoln, pline de umor.

ÎNTR-O LUNĂ

, Lincoln și-a câștigat dreptul de a fi ascultat în legislativ. În mijlocul unui lung raport privind îmbunătățirile interne, William Dawson a reamintit Camerei că, cu ceva timp înainte, au făcut demersuri pentru ocuparea postului de topograf pentru comitatul Schuyler, deoarece se primise un raport potrivit căruia titularul murise. Camera l-a nominalizat, iar Senatul l-a confirmat pe Samuel McHatton pentru a fi noul topograf. Cu toate acestea, reprezentantul Dawson tocmai aflase că titularul era de fapt în viață, iar acum că nu mai era niciun post vacant, a propus ca nominalizarea lui McHatton "să fie anulată".

Lincoln s-a ridicat în picioare pentru a protesta. El a calificat moțiunea lui Dawson drept o neregulă de procedură parlamentară. Lincoln a subliniat caracterul ilogic al faptului că nu exista un post vacant și totuși existau doi inspectori. Ce putea face adunarea generală? Lincoln a oferit o soluție. "Nu exista niciun pericol ca noul topograf să-l înlăture pe cel vechi atâta timp cât acesta persista să nu moară." Lincoln a sugerat apoi "oportunitatea de a lăsa lucrurile să rămână așa cum erau, astfel încât, dacă vechiul topograf ar trebui să se decidă să moară, să existe unul nou, gata făcut fără a deranja legislatura".

Lincoln și-a regăsit vocea legislativă cu ironie. În prima sa sesiune, a descoperit că umorul a ajutat mult la spargerea zidurilor în organismele legislative partizane. Lincoln l-a impresionat pe președintele Parlamentului, James Semple, un democrat jacksonian din Madison. Speakerul l-a numit pe Lincoln în zece comisii speciale și l-a chemat în mod regulat să ia cuvântul la moțiuni cheie.

Portarul casei a suflat în lumânări la 13 februarie 1835, iar prima sesiune legislativă a celei de-a noua Adunări Generale s-a încheiat a doua zi după cea de-a douăzeci și șasea aniversare a lui Lincoln. În primul său serviciu ca legiuitor, Lincoln a ascultat în cea mai mare parte. A fost regulat în prezență și a învățat tainele politicii de la colegul său de cameră Stuart, liderul Whig. După ce a primit a doua parte a salariului său, 258 de dolari, Lincoln s-a îmbarcat în diligență înapoi la Springfield.

Când Lincoln s-a întors acasă, vechiul său șef, Abner Ellis, a crezut că l-a văzut pe un Lincoln mai încrezător în sine și mai capabil. "Întotdeauna am crezut că domnul Lincoln s-a îmbunătățit rapid la minte și maniere după ce s-a întors din Vandalia, la prima sa sesiune în Legislativ".

ÎN CIUDA NOULUI SĂU SALARIU

, Lincoln s-a întors acasă cu greutăți financiare. Fostul său partener de magazin, William F. Berry, a continuat să bea și a murit la 10 ianuarie 1835, lăsând datorii considerabile. Lincoln însuși datora mai mult de cinci sute de dolari pentru magazinul lor eșuat și, deoarece el și Berry erau parteneri, Lincoln a devenit responsabil și pentru datoriile lui Berry. Luate împreună, datoria lui Lincoln era de ceva mai mult de 1.100 de dolari, o sumă mare de bani în 1835 și echivalentul a 25.000 de dolari în dolari de astăzi.

În lunile următoare, creditorii au intentat diverse procese împotriva lui Lincoln. Acesta a fost nevoit să își avanseze calul, șaua, frâul, instrumentele de topografie - și casa - pentru a-și plăti datoriile către un singur creditor. Când bunurile lui Lincoln au fost scoase la vânzare, James Short, un prieten apropiat din New Salem, fără știrea lui Lincoln, a licitat cu succes pentru toate bunurile și apoi le-a returnat lui Lincoln.

Datoriile lui Lincoln nu erau neobișnuite într-o viață de pionier bazată pe agricultura de subzistență și pe o economie de troc. Era ceva obișnuit ca datornicii să nu-și plătească datoriile, scăpând de creditori în toiul nopții. Primul angajator al lui Lincoln din New Salem, Denton Offutt, a procedat astfel. Căpitanul Vincent Bogue, proprietarul Talismanului, a fugit din Springfield.

Dar Lincoln a rămas. Le-a promis tuturor creditorilor săi că își va achita datoria. A început să o numească "Datoria națională", sugerând nu numai că datoria sa era uriașă, ci și că datornicii săi erau de la o distanță mare, de la Cincinnati. Din această cauză, Lincoln nu și-a putut plăti datoria prin muncă sau prin troc; a trebuit să o achite în timp, în numerar.

Din această debandadă, Lincoln a câștigat o poreclă care avea să îl însoțească toată viața: "Honest Abe". Da, Lincoln a vrut să devină un om care s-a făcut singur, dar a învățat că reputația sa depindea de opinia celorlalți. Este posibil ca aventura sa cu magazinul Lincoln-Berry să fi eșuat, dar decizia sa de a rămâne și de a-și răsplăti vecinii i-a sporit stima în rândul unui cerc de prieteni tot mai mare.

ÎN TIMPUL CAMPANIEI

pentru legislatura din 1834, prietenul lui Lincoln, John Todd Stuart, un avocat de succes, l-a îndemnat pe Lincoln să studieze dreptul. Stuart îl îndrăgise pe Lincoln atunci când au servit împreună ca voluntari în Războiul Șoimului Negru. În Vandalia, Stuart a văzut potențial în Lincoln și a făcut tot posibilul pentru a-l încuraja să ia în considerare această vocație.

Lincoln a început să citească cărți de drept la scurt timp după sosirea sa în New Salem. A redactat documente juridice pentru vecinii săi dintr-o carte veche de formulare, întocmind un document pentru James Eastep pentru o porțiune de teren în 1831, pentru John Ferguson pentru "dreptul și titlul" pentru feribotul din New Salem în 1832, precum și mai multe acte înregistrate în 1833 și 1834. Jason Duncan, un medic din New Salem, a povestit că "întrucât [nu] nu existau avocați mai aproape de Springfield, serviciile sale erau uneori solicitate în procese, la drept".

Lincoln a început să susțină cazuri în fața judecătorului de pace local, Bowling Green. Lincoln s-a împrietenit cu Green, un bărbat rotund, cu un râs larg, care îl primea frecvent pe Lincoln în casa sa. Lincoln a citit cărți din mica bibliotecă de drept a lui Green, iar acesta l-a încurajat pe Lincoln să redacteze

formulare juridice simple. În Vandalia, Lincoln a observat cum mulți dintre colegii săi legislatori erau atât politicieni, cât și avocați, și cum Stuart s-a folosit de acest prestigiu pentru a-l ajuta să devină liderul minorității Whig.

În 1860, Lincoln și-a amintit că în 1834 "s-a gândit să încerce să studieze dreptul", dar "a crezut că nu ar putea reuși în acest sens fără o educație mai bună". Stuart s-a oferit să devină mentorul său.

Ca și Lincoln, Stuart era din Kentucky, dar în toate celelalte aspecte cei doi nu puteau fi mai diferiți. Un bărbat cu o frumusețe izbitoare și cu o manieră captivantă, absolvise Centre College din Danville, Kentucky. Ajuns în Springfield în 1828, la doar 21 de ani, și-a înființat rapid un cabinet de avocatură de succes. A fost ales în legislativul de stat în 1832, la vârsta de 25 de ani, și a devenit rapid un lider în politica județului și a statului.

După prima sa sesiune în legislativul de stat, Lincoln s-a întors la New Salem în iarna anului 1835, hotărât să devină avocat. La acea vreme, existau doar șapte școli de drept în Statele Unite - niciuna în Illinois. În 1832, avocatul din Massachusetts Josiah Quincy descrisese starea rudimentară a studiului dreptului: "Instruire regulată nu exista; examinare în ceea ce privește progresul în cunoașterea legii,-nimic; prelegeri ocazionale,-nimic; supraveghere în ceea ce privește atenția și comportamentul general,-nimic." Aspiranții la avocatură învățau, în general, profesia studiind și lucrând în biroul unui avocat experimentat.

Stuart, în calitate de îndrumător al lui Lincoln, i-a oferit protejatului său administrarea bibliotecii sale juridice din birourile Stuart și Dummer din Springfield, situate la douăzeci de mile de New Salem. El nu i-a cerut lui Lincoln să fie avocatul său, ci i-a oferit toate resursele pe care le avea la dispoziție, considerând că Lincoln avea atât capacitatea, cât și autodisciplina de a se pregăti pe cont propriu.

Partenerul de drept al lui Stuart, Henry Dummer, un englez din Noua Anglie care a emigrat în Springfield în 1833, și-a amintit cum a apărut Lincoln în aceste vizite inițiale. "Era cel mai necizelat tânăr cu aspect necizelat pe care l-am văzut vreodată". Dar Lincoln a crescut cu el. Lincoln "părea că nu prea avea multe de spus; părea să se simtă timid, cu o nuanță de tristețe vizibilă pe chip, dar când vorbea toate acestea dispăreau pentru moment și demonstra că era puternic și ager". Dummer a concluzionat: "Ne-a surprins din ce în ce mai mult la fiecare vizită".

Lincoln a abordat studiul dreptului cu aceeași disciplină cu care aplicase anterior studiul gramaticii, al elocuțiunii și al topografiei. A cumpărat la o licitație Comentariile la legile Angliei ale lui Sir William Blackstone, tratatul juridic standard al vremii. Blackstone, care fusese profesor de drept comun la Oxford, și-a scris Comentariile între 1765 și 1769. Lincoln, după propriile sale cuvinte, "s-a apucat de el cu seriozitate". A descoperit la Blackstone un sistem ordonat și cuprinzător care a făcut apel la sensibilitatea sa rațională.

Henry McHenry, care s-a căsătorit cu sora luptătorului Jack Armstrong, își amintea că, pe vreme bună, Lincoln putea fi văzut citindu-și cărțile de drept stând "pe o cutie de marfă sub un stejar alb mare din Salem, desculț, așa cum a venit pe lume". În biografia de campanie pe care a scris-o în 1860, William Dean Howells a dezvoltat această descriere.

Locul său preferat de studiu era o colină împădurită de lângă New Salem, unde s-a aruncat sub un stejar cu frunze largi și și-a făcut din deal un birou de lectură expansiv. Aici îl răsfoia pe Blackstone zi de zi, schimbându-și poziția în funcție de răsăritul și apusul soarelui, astfel încât să rămână la umbră, fiind complet inconștient de orice altceva decât de principiile de drept comun.

LINCOLN ȘI-A DECLARAT CANDIDATURA

pentru un al doilea mandat în Adunarea Generală din Illinois la 19 martie 1836. La numai câteva zile mai târziu, Lincoln a făcut primul pas oficial pentru a deveni avocat, când și-a înscris numele în registrul Curții de Circuit din Sangamon ca persoană de bună reputație morală. Prin aceste două acțiuni, Lincoln s-a înscris pe drumul dublu al politicii și al dreptului pe care avea să îl urmeze timp de aproape douăzeci și cinci de ani.

Lincoln și-a expus argumentele pentru realegere în Sangamo Journal. "În ziarul dumneavoastră de sâmbăta trecută, văd un comunicat peste semnătura "Many Voters", în care candidații care sunt anunțați în Journal, sunt chemați să "își arate mâinile". De acord. Iată-o pe a mea!"

O întrebare persistentă în politica americană este aceasta: Pe cine reprezintă un reprezentant? Legiuitorul votează voința alegătorilor sau propria voință? Lincoln, după ce a servit un singur mandat, a făcut din răspunsul la această întrebare inima anunțului său. "Dacă voi fi ales, voi considera întregul popor din Sangamon drept alegătorii mei, atât pe cei care se opun, cât și pe cei care mă susțin." La începutul carierei sale politice, Lincoln a stabilit o valoare care avea să devină un reper care să-l ghideze în viitoarea sa profesie politică. "În timp ce acționez în calitate de reprezentant al lor, voi fi guvernat de voința lor, în toate subiectele în legătură cu care am mijloacele de a cunoaște care este voința lor; iar în privința altora, voi face ceea ce propria mea judecată mă învață că va promova cel mai bine interesele lor."

Lincoln credea că un politician ales deținea o funcție doar pentru o perioadă scurtă de timp, în cel mai bun caz; poporul era reprezentantul permanent într-o republică. În prima sa sesiune din Vandalia, el întâlnise deja prea mulți politicieni care nu simțeau nevoia de a se ghida după dorințele oamenilor pe care îi reprezentau.

În 1836, în timp ce Lincoln se lansa în campania de realegere, președintele Andrew Jackson, pe care Whigs îl numeau în derizoriu "Regele Andrew I", a refuzat să candideze pentru un al treilea mandat. Democrații, dorind să evite o competiție care să creeze diviziuni, au decis să se ralieze în jurul unui singur candidat. Convenția lor l-a ales pe vicepreședintele lui Jackson, Martin Van Buren. Whigs, care nu erau încă organizați la nivel național și care nu aveau o convenție națională de nominalizare, au ajuns să aibă trei candidați secționali, Daniel Webster din New England, William Henry Harrison din Midwest și Hugh L. White din sud.

Lincoln a încheiat anunțul candidaturii sale din 1836 declarând: "Dacă voi fi în viață în prima zi de luni din noiembrie, voi vota pentru Hugh L. White ca președinte". Lincoln nu spusese nimic despre politica prezidențială în primul său anunț pentru legislativul din 1832.

Puterea președinției președintelui Andrew Jacksons a planat asupra primilor ani de politică ai lui Lincoln. El a devenit un Whig în parte ca răspuns la "Regele Andrew I", caricaturizat aici ca un monarh despotic. Whigs l-au acuzat pe Jackson că a uzurpat puterea Congresului.

Cu popularitatea sa personală în creștere în 1834, un an nelucrător pentru alegerile prezidențiale, el a câștigat cu sprijinul ambelor partide. Decizia sa de a-și proclama alegerea pentru președinte în anunțul de campanie din 1836 - White era un senator sudist whig anti-Jackson din Tennessee - a indicat importanța tot mai mare a politicii naționale în alegerile locale. Lincoln a început campania electorală activă la mijlocul lunii iunie 1836. Șaptesprezece cetățeni politicieni își declaraseră candidatura pentru legislativul din Illinois în comitatul Sangamon și toți călătoreau călare de la o livadă la alta. Discursurile au început dimineața și au continuat până după-amiaza, până când fiecare candidat a avut ocazia să vorbească. Robert L. Wilson, un candidat whig din Athens, a descris stilul de vorbire și conținutul discursului lui Lincoln. "Domnul Lincoln a avut un rol principal, îmbrățișând partea whig în toate acele chestiuni, manifestând abilitate și tact în dezbaterile ofensive și defensive, prezentându-și argumentele cu forță și abilitate."

În ziua alegerilor, 1 august 1836, Lincoln a primit cel mai mare număr de voturi dintre cei șaptesprezece candidați pentru legislativul local, clasându-se pe primul loc în New Salem și pe locul trei în Springfield. În acel an, odată cu creșterea populației, comitatul Sangamon a trimis la Vandalia o delegație mai numeroasă, formată din șapte membri ai Camerei și doi senatori. Cei mai mulți dintre ei aveau totuși mai multă experiență decât Lincoln. Toți legislatorii nou aleși aveau peste 1,80 metri înălțime și au fost imediat supranumiți "cei nouă lungi", ca un ecou al unei expresii folosite de marinari pentru a descrie un tun cu țeavă lungă care trăgea bile de nouă lire. Așa cum țeava mai lungă dădea tunului o rază de acțiune mai mare, "cei nouă lungi" urmau să extindă raza de influență a comitatului Sangamon.

DEȘI ERA

avea doar douăzeci și șapte de ani și își începea al doilea mandat, când Lincoln s-a întors la Vandalia în decembrie 1836, whigs l-au ales lider de sală, un semn al poziției tot mai mari pe care o avea în rândul colegilor săi din partea whigilor.

Cea de-a zecea sesiune avea să rămână mult timp în memorie pentru numărul remarcabil de viitori lideri naționali pe care i-a inclus. "Actuala legislatură cuprinde, poate, mai mult talent decât orice alt corp legislativ adunat vreodată în Illinois", scria Sangamo Journal. Dar editorul nu ar fi putut prezice că trei viitori guvernatori, șase viitori senatori americani, opt congresmeni, un membru al cabinetului, mai mulți generali, doi candidați la președinție și un viitor președinte vor ieși în cele din urmă din sesiune.

Lincoln a întâlnit în curând un om a cărui viață și carieră aveau să fie legate pentru totdeauna de a sa. Stephen A. Douglas avea să devină mai cunoscut decât mulți președinți, dar în acea iarnă, la Vandalia, era un avocat de 23 de ani din comitatul Morgan, ales pentru primul său mandat. Avea o înălțime de abia un metru și jumătate, părul șaten și des și o față care transmitea forță, cu o falcă puternică și o bărbie agresivă. Din cauza înălțimii sale, unii credeau că arată ca un băiat printre bărbați, până când a vorbit. Vocea lui profundă de bariton impunea atenție.

Douglas s-a născut în Brandon, Vermont, la 23 aprilie 1813. Crescut în munții și văile verzi, a studiat la Academia din Brandon. În 1830, familia sa s-a mutat la o fermă lângă Canandaigua, lângă lacul strălucitor cu același nume, în regiunea Finger Lakes din vestul statului New York. Aici și-a continuat educația la Academia din Canandaigua și a început să studieze dreptul.

La 1 ianuarie 1833, Douglas a părăsit școala pentru a studia dreptul cu normă întreagă pe cont propriu. Șase luni mai târziu, la vârsta de 20 de ani și încrezător în propriile abilități, a decis să își părăsească familia pentru a-și căuta faima și averea în "marele vest". După scurte opriri în Cleveland, Cincinnati și Louisville, a ajuns în St. Louis și a apelat la Edward G. Bates, un fost congresman din Missouri, dar Bates nu avea oportunități în biroul său de avocatură. Pe vapor, Douglas i-a auzit pe mulți dintre colegii săi imigranți vorbind elogios despre Illinois, așa că a pus ochii pe statul de preerie de pe cealaltă parte a Mississippi.

În noiembrie 1833, în timp ce Lincoln lucra în New Salem ca șef de post și topograf, Douglas a coborât de pe diligență în Jacksonville, Illinois, cu cinci dolari în buzunar. Pentru a se întreține, a deschis o școală în apropiere, în Winchester, în timp ce își continua studiile de drept. În martie 1834, Douglas a fost examinat de Curtea Supremă din Illinois și a primit un certificat pentru a practica avocatura. Și-a deschis un birou în tribunalul din Jacksonville.

Stephen Douglas și Abraham Lincoln s-au întâlnit în Vandalia în timpul celui de-al doilea mandat al lui Lincoln în legislatura statului Illinois. Mic de statură, Douglas era un politician democrat puternic care avea să se intersecteze cu Lincoln din nou și din nou în deceniile următoare.

Politica a devenit pasiunea sa. Citise scrierile lui John Adams, Thomas Jefferson și Alexander Hamilton și cunoștea bine Documentele Federaliste. În primul său an în Illinois, și-a stabilit o reputație ca un abil debater politic. La o ședință la tribunal în primăvara anului 1834, după ce mai mulți dintre cei mai importanți avocați din Jacksonville s-au dezlănțuit împotriva președintelui Andrew Jackson, Douglas a vorbit timp de o oră într-o apărare viguroasă a lui Old Hickory și a războiului său împotriva celei de-a doua bănci a Statelor Unite. Mulțimea a aclamat efortul lui Douglas, l-a ridicat pe umeri și l-a salutat pe "Micul Uriaș".

Lincoln și Douglas se aflau amândoi în Vandalia pentru începutul celei de-a noua sesiuni legislative din decembrie 1834, Lincoln ca legislator pentru prima dată, iar Douglas ca aspirant la funcția de procuror de stat pentru Primul District Judiciar. Dacă Lincoln și Douglas s-au întâlnit, niciunul dintre ei nu a consemnat întâlnirea; ei erau destinați să se întâlnească doi ani mai târziu.

ÎN DECEMBRIE 1836

, o febră expansionistă care cuprinsese Illinois a generat o convenție de îmbunătățiri interne la Vandalia înainte de deschiderea legislaturii. Lincoln își făcuse campanie pe această temă în 1832, 1834 și 1836. Acum, el conducea campania de promovare a unui sistem complet nou de canale, căi ferate și drumuri care să favorizeze creșterea și dezvoltarea.

Reuniunile publice din tot statul au atras fermieri și oameni de afaceri care cereau îmbunătățiri pentru a-și îmbunătăți capacitatea de a aduce produsele pe piață, iar ziarele și-au adăugat vocile de susținere. "A sosit momentul

SĂ ACȚIONĂM,

", a scris editorialistul Sangamo Journal. Susținătorii au subliniat că alte state avansau rapid cu îmbunătățiri interne și că Illinois trebuie să facă același lucru dacă nu vor să piardă potențiali noi cetățeni care se mută în vest. Fiecare legiuitor a adus la Vandalia idei de proiecte care ar trebui construite în sau prin districtul său. Speculatorii de terenuri, care sperau să obțină profituri uriașe de pe urma numeroaselor propuneri, au călătorit la Vandalia pentru a face lobby în fața legislativului.

Câteva voci au încercat să încetinească procesul. Nu se făcuseră studii, spuneau acestea. Nu s-au făcut sondaje. Care ar fi fost costul acestui nou plan îndrăzneț? Încă de la începutul carierei sale politice, Lincoln a fost un credincios fervent al îmbunătățirilor interne pentru a stimula naționalismul economic.

Atent la evoluțiile rapide ale revoluției transporturilor în statele vecine, i-a fost greu să recunoască întrebările și obiecțiile colegilor preocupați de problemele și posibilitățile specifice din Illinois. El a susținut în cadrul legislativului că îmbunătățirile se vor plăti singure. Convenția premergătoare adunării a recomandat ca legislativul să aloce 10 milioane de dolari care să fie finanțate prin obligațiuni de stat.

Guvernatorul Joseph Duncan, în mesajul său anual adresat legislativului, a avertizat că statul ar trebui să furnizeze doar o treime din banii publici solicitați, dar legislatorii, speriați de monopolurile private, s-au grăbit să avanseze cu planurile lor de a finanța întregul cost. Lincoln s-a temut că statul va fi penalizat din punct de vedere economic dacă nu va avansa rapid. Succesul proiectelor din state dezvoltate precum New York și Pennsylvania a oferit un precedent. Unii legislatori au încercat să sublinieze faptul că Illinois, un stat care abia ieșea de la frontieră, nu dispunea de banii, forța de muncă sau materiile prime ale statelor mai vechi, stabilite de mult timp. Dar, într-o perioadă de planuri expansive și retorică hiperbolică, nu mulți legislatori se puteau concentra asupra problemelor atunci când posibilitățile păreau atât de strălucitoare.

Comisia pentru îmbunătățiri interne a Camerei a propus un proiect de lege de 10 milioane de dolari pentru îmbunătățiri interne la 9 ianuarie 1837. Cea mai mare alocare, de 3,5 milioane de dolari, era pentru o cale ferată a Căii Ferate Centrale din Illinois de la Cairo, în sud, până la Galena și minele de plumb din nord. Lincoln a susținut argumentul potrivit căruia statele surori "adoptau și continuau proiecte gigantice de îmbunătățire" și era timpul ca "oamenii de stat patrioți și luminați din Illinois" să acționeze. Guvernatorul Duncan a amenințat că va veta proiectul de lege. John J. Hardin, un reprezentant Whig aflat la primul mandat din Jacksonville, și-a exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că alocarea era precară, fără niciun rezultat.

Cu Lincoln ajutând la conducerea efortului, Camera a adoptat proiectul de lege la 31 ianuarie; Senatul a urmat câteva săptămâni mai târziu. Adoptarea finală a declanșat sărbători sălbatice. Pe străzile din Vandalia au fost construite focuri de tabără. Lincoln și susținătorii proiectului de lege au salutat adoptarea acestuia ca fiind marele pas înainte care va permite statului Illinois să își ocupe locul de drept ca stat de frunte în Vest. Până a doua zi dimineața, oamenii dornici să achiziționeze proprietăți s-au înghesuit la birourile de terenuri, chiar dacă prețurile s-au dublat, alimentate de perspectivele atâtor îmbunătățiri în tot statul.

Entuziasmul avea să fie de scurtă durată. Panica financiară națională din 1837, cauzată în parte de speculațiile fără limite - în special în domeniul funciar - a adus distrugere economică în Illinois. Încrederea s-a diminuat. Băncile au suspendat tranzacțiile. Valoarea terenurilor s-a prăbușit. Unele orașe au dispărut. Guvernatorul Duncan a sugerat oprirea îmbunătățirilor interne deja aprobate, dar Lincoln a fost ferm convins că legislativul nu va limita diferitele planuri de construcție. Boom-ul legislativ și prăbușirea economică au dus la o piatră de moară de 10 milioane de dolari în jurul gâtului locuitorilor din Illinois pentru anii următori. La patru ani de la aprobarea pachetului de îmbunătățiri interne, statul Illinois avea o datorie de 15 milioane de dolari, iar obligațiunile de stat se vindeau la 15 cenți pe dolar.

LA ÎNCEPUTUL ANILOR 1830

, devenise evident că creșterea în Illinois se accelera în părțile centrale și nordice ale statului. Vandalia, deși era situată la nord de prima capitală, Kaskaskia, era încă situată în sud. În plus, legiuitorii au descoperit că cea de-a treia clădire a capitoliului nou construită era deja prea mică. Aceștia au decis să găsească o nouă locație pentru capitală. O serie de orașe - Alton, Peoria, Jacksonville, Decatur - au sărit în concurs. Springfield și-a prezentat, de asemenea, cazul.

În calitate de lider al deputaților whig, Lincoln, împreună cu cei nouă din Long Nine, a reprezentat cea mai mare delegație din orice comitat din stat. Ei au făcut lobby intens pentru Springfield ca fiind cea mai centrală locație din Illinois. Acest efort a necesitat toate abilitățile legislative ale lui Lincoln. El a adăugat un amendament care obliga orașul selectat să contribuie cu 50.000 de dolari și cu doi acri de teren pentru noul sediu al clădirilor de stat. Lincoln credea că amendamentul va asigura selecția orașului Springfield, deoarece era singurul oraș care își putea permite această nouă stipulare. Unul dintre cei Nouă Lungi, Robert T. Wilson, a declarat că Lincoln "nu a disperat nicio clipă" când, în mai multe rânduri, "după toate aparențele", proiectul de lege părea "imposibil de resuscitat". Votul a fost controversat, având loc multe schimburi de cai, sau de căi ferate. Un membru, dezgustat, și-a exprimat votul pentru Purgatoriu, un loc care nu putea fi găsit pe nicio hartă a statului Illinois. În cele din urmă, la 28 februarie 1837, la al patrulea tur de scrutin, Camera și Senatul au votat pentru stabilirea noii capitale la Springfield. Lincoln și ceilalți membri ai celor Nouă Lungi au invitat pe toată lumea la o petrecere de celebrare fastuoasă la taverna lui Ebenezer Capps, unde au consumat optzeci și una de sticle de șampanie și o mulțime de trabucuri, stridii, migdale și stafide.

-

ALARMAT DE ASCENSIUNEA ABOLIȚIONISMULUI

și apelul acestuia la intervenția în instituția sclaviei în statele din sud, guvernatorul Duncan a adus în fața legislativului memorii din Virginia, Alabama, Mississippi, New York și Connecticut. La 12 ianuarie 1837, o rezoluție deplângea "condiția nefericită a semenilor noștri, a căror soartă este aruncată în robie într-o țară a libertății și a păcii", dar afirma că "brațul guvernului general nu are puterea de a le smulge cătușele". Scopul rezoluției era atât de a denunța societățile abolitioniste, cât și de a afirma "că dreptul de proprietate asupra sclavilor este sacru pentru statele deținătoare de sclavi prin Constituție". Rezoluția afirma că guvernul federal nu avea dreptul de a aboli sclavia în Districtul Columbia fără "consimțământul" cetățenilor din district. Fără prea multe dezbateri, legislativul a adoptat rezoluția cu un vot de 77 la 6. Lincoln a fost unul dintre cei șase care au votat împotrivă, aceasta fiind prima sa luare de poziție publică cu privire la problema sclaviei.

Illinois, deși se considera un stat "liber", nu era atât de liber în anii 1830. În cele două decenii de după ce Illinois a devenit stat în 1818, cel mai mare număr de noi coloniști a venit din sud. Sclavia a persistat în folclorul popular al statului, în ciuda prevederilor împotriva ei din constituția din 1818. Iar sclavia era în creștere în Missouri, vecinul de vest al statului, care are o graniță lungă cu Illinois.

Pe măsură ce Illinois creștea ca populație, dezbaterea despre sclavie a devenit mai divizivă. Imigranții din Noua Anglie și New York s-au stabilit în general în nordul statului Illinois. Deși reprezentau o minoritate mică din totalul populației, aceștia aveau voci puternice împotriva sclaviei. Imigranții din Virginia, Carolina, Tennessee și Kentucky au avut tendința de a se stabili în centrul și sudul statului Illinois, iar majoritatea erau pro-sclavie. Dar nu toți. Unii, precum Thomas Lincoln, imigraseră în Illinois tocmai pentru că nu le plăcea sclavia în statele lor de origine.

În ultimele zile ale sesiunii legislative, Lincoln, gândindu-se cu siguranță la felicitările pe care le va primi în Springfield pentru că a contribuit la relocarea capitalei, a decis să participe la un protest. Își îndeplinise deja cel mai de succes mandat, dar credea că trebuie să restabilească un oarecare echilibru în rezoluția de condamnare a abolиționismului. A vrut să-și exprime dezacordul și a găsit un co-sponsor în Dan Stone, un avocat whig din Springfield. Stone, din Vermonter, se opunea sclaviei.

"Protestul lui Lincoln și Stone împotriva adoptării" rezoluției deja adoptate începea astfel: "Ei cred că instituția sclaviei se bazează atât pe nedreptate, cât și pe o politică proastă, dar că promulgarea doctrinelor abolиționiste tinde mai degrabă să sporească decât să reducă relele acesteia".

În centrul protestului lui Lincoln se afla schimbarea accentului pe inițiativa de a pune capăt sclaviei în Districtul Columbia. Rezoluția originală a declarat chestiunea în sens negativ: "Se hotărăște că guvernul general nu poate aboli sclavia în Districtul Columbia, împotriva consimțământului cetățenilor din acest district, fără o încălcare evidentă a bunei credințe."

Lincoln și Stone au răsturnat această parte a rezoluției, declarând: "Ei consideră că, în conformitate cu Constituția, Congresul Statelor Unite are puterea de a aboli sclavia în Districtul Columbia, dar că această putere nu ar trebui exercitată decât la cererea locuitorilor din acest district".

Protestul lui Lincoln și Stone a fost adesea numit "precaut", dar amendamentul lor nu trebuie subestimat. În 1837, Lincoln a definit public sclavia ca fiind atât nedreaptă, cât și o politică proastă. El a inversat intenția rezoluției privind sclavia în Districtul Columbia, afirmând că Congresul avea puterea de a o aboli în temeiul Constituției. Lincoln știa că nu va câștiga niciun punct politic în centrul statului Illinois pentru elementele din protestul său. El a luat poziție, nu față de majoritate și de dorința acesteia de a admite doar un rol negativ sau pasiv al guvernului, ci mai degrabă față de rolul pozitiv, activ al guvernului în abolirea sclaviei.

Douăzeci și trei de ani mai târziu, în declarația sa autobiografică din 1860, Lincoln a spus puține lucruri despre mandatele sale în legislativul din Illinois, dar s-a oprit pentru a-și aminti de protestul său, făcându-și chiar o grijă să citeze exact paginile din jurnalul Camerei din Illinois în care protestul este încă tipărit. El i-a cerut lui Scripps să insereze întregul protest în biografia de campanie, lucru pe care redactorul de la Chicago Tribune nu l-a făcut.

A ZECEA SESIUNE LEGISLATIVĂ

a fost suspendată la 6 martie 1837, iar Lincoln s-a întors la New Salem. Micul oraș era pe moarte, în timp ce alte orașe din Illinois se ridicau. Râul Sangamon s-a dovedit a fi imposibil de navigat. În 1836, New Salem își pierduse oficiul poștal. A fost începutul sfârșitului. Mulți locuitori și-au luat pur și simplu casele și magazinele și le-au mutat la trei kilometri în aval, în noul oraș Petersburg.

În timp ce locuia în New Salem, Lincoln a testat apele atât în politică, cât și în avocatură și a descoperit că putea naviga în ambele cu putere și dexteritate. La vârsta de douăzeci și opt de ani, a părăsit New Salem ca un tânăr profund diferit de cel care sosise cu doar șase ani mai devreme.

Era pregătit să se mute la Springfield, pe care a avut un rol esențial în desemnarea noii capitale a statului Illinois. Cu serviciul său politic în curs de desfășurare și pe cale să devină un avocat cu drepturi depline, aștepta cu nerăbdare următorul capitol din viața sa.

Lincoln s-a mutat la Springfield în 1837 și avea să-și petreacă o mare parte din viață în birourile de avocatură, tribunalele și magazinele din această piață. Orașul a crescut în statură și populație atunci când capitala statului Illinois s-a mutat acolo de la Vandalia în 1839.

CAPITOLUL 6

Fără să contemple consecințele 1837-42

DACĂ VREI SĂ CÂȘTIGI UN OM PENTRU CAUZA TA, CONVINGE-L MAI ÎNTÂI CĂ EȘTI PRIETENUL LUI SINCER.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discurs despre temperanță, Springfield, Illinois, 22 februarie 1842

N DIMINEAȚA ZILEI DE 15 APRILIE 1837, ABRAHAM LINCOLN A ÎNCĂLECAT ÎN ȘA

un cal împrumutat, și-a împachetat toate bunurile în două genți de șa și a călărit douăzeci de mile până în Springfield. A descălecat în fața magazinului general al lui Abner Ellis de pe strada 103 South Fifth Street, una dintre clădirile care se înghesuiau în partea de vest a pieței orașului Springfield. Lincoln lucrase pentru Ellis pentru o scurtă perioadă de timp în magazinul său din New Salem. A intrat în magazinul din Springfield, și-a pus sacii pe tejghea și s-a interesat de un tânăr vânzător despre o saltea, pături, cearșafuri și perne pentru un pat de o persoană. Joshua F. Speed, un bărbat zvelt, cu ochi albaștri, care era de fapt unul dintre proprietari, s-a plimbat prin magazin cu Lincoln în timp ce acesta se uita la articolele de lenjerie de pat și nota costurile.

Nu se cunoscuseră niciodată, dar Speed știa multe despre Lincoln, care își făcuse deja un nume ca politician din Illinois. Speed fusese prezent în luna iulie a anului precedent, când Lincoln, care candida pentru un al doilea mandat în legislativul statului, participase la o dezbatere a candidaților. Este posibil ca Speed să fi citit, de asemenea, ziarul Sangamo Journal din 15 aprilie 1837, care anunța că "J. T. Stuart și A. Lincoln, avocați și consilieri juridici, vor practica, împreună, în instanțele din acest circuit judiciar. Biroul nr. 4, Hoffman's Row, la etaj".

În timp ce Lincoln și Speed se întorceau la tejgheaua din față cu marfa, Speed și-a luat creionul și tabla și a calculat costurile lenjeriei de pat la 17 dolari.

Lincoln a răspuns: "Probabil că este destul de ieftină; dar vreau să spun că, așa ieftină cum este, nu am bani să o plătesc. Dar dacă îmi veți face credit până la Crăciun, iar experimentul meu aici ca avocat este un succes, vă voi plăti atunci". După o pauză lungă, a continuat: "Dacă nu reușesc, probabil că nu voi putea să vă plătesc deloc."

Speed a fost frapat de tristețea omului din fața lui. "Nu am văzut în viața mea un chip atât de sumbru și melancolic." I-a plăcut tânărul avocat cu umerii largi și i-a oferit o soluție. "Contractarea unei datorii atât

de mici, pare să vă afecteze atât de profund, încât cred că vă pot sugera un plan prin care veți putea să vă atingeți scopul, fără a contracta vreo datorie." Speed a sugerat: "Am o cameră foarte mare, și un pat dublu foarte mare în ea; pe care ești perfect binevenit să o împarți cu mine, dacă vrei."

"Unde este camera ta?" a întrebat Lincoln.

"La etaj." Speed l-a îndrumat pe Lincoln spre scările care duceau la etajul al doilea, deasupra magazinului. În liniște, Lincoln și-a luat gențile și a urcat scările.

În câteva minute, Lincoln s-a întors jos cu o altă înfățișare. El a declarat: "Ei bine, Speed, sunt mișcat".

SPRINGFIELD-UL LA CARE

Lincoln a sosit în primăvara anului 1837 era un oraș fără pretenții, cu douăsprezece sau treisprezece sute de locuitori. Cu o vechime mai mică de douăzeci de ani, fusese colonizat pentru prima dată de vânători și negustori în 1818 și devenise sediul comitatului Sangamon în 1821. Promotorii locali au numit comitatul, care avea jumătate din mărimea Rhode Island, "comitatul Empire", datorită întinderii sale mari și bogățiilor naturale.

Cei mai mulți dintre cetățenii din Springfield locuiau în case mici, cu cadre. Câteva reședințe impresionante din cărămidă cu două etaje se remarcau, chiar dacă mai rămăseseră câteva cabane din bușteni de pe vremea pionierilor. În centrul orașului se afla un tribunal de cărămidă cu două etaje, cu clădiri mici - în mare parte magazine - care se întindeau pe piața din jurul acestuia. La 4 iulie 1837, la două luni și jumătate de la sosirea sa, Lincoln a asistat la punerea pietrei de temelie la noua clădire a Capitoliului de stat în stil renascentist grecesc. A ascultat un discurs elocvent de dedicație rostit de avocatul și politicianul Edward Dickinson Baker.

Un recensământ din 1836 a arătat că în Springfield existau nouăsprezece magazine de produse uscate, șase magazine alimentare cu amănuntul, două magazine de îmbrăcăminte, două magazine de încălțăminte și patru hoteluri. Printre meșteșugari se numărau tinichigii, croitori, pălărieri, cizmari, tâmplari, fierari și un bărbier. Tânărul oraș se mândrea cu optsprezece medici și unsprezece avocați care deserveau un teritoriu larg care cuprindea mai multe comitate.

Străzile largi ale orașului nu erau pavate. În timpul iernii, bărbații și femeile se puteau afunda în noroi, în timp ce vara trăsurile și căruțele care treceau ridicau valuri de praf. Vaci, porci și găini șerpuiau pe străzi disputându-și dreptul de trecere. "Deranjul porcilor" a fost unul dintre cele mai mari iritanți din Springfield. Găurile de porci îi întâmpinau pe locuitorii de pe aproape fiecare stradă. Porcii umblau peste

tot, iar cetățenii dezbăteau dacă mizeria porcilor sau grohăitul constant al acestora era cea mai mare neplăcere.

Atunci când legislativul din Illinois a votat pentru ca Springfield să devină noua capitală a statului în februarie 1837, orașul a început să zumzăie de energie și entuziasm. Simeon Francis, editor al Sangamo Journal, a scris despre noile perspective ale orașului. "Proprietarul de bunuri imobiliare își vede proprietatea crescând rapid în valoare; comerciantul anticipează o mare creștere a populației noastre și o vânzare suplimentară corespunzătoare pentru mărfurile sale; mecanicul are deja mai multe contracte oferite pentru construcții și îmbunătățiri decât poate executa; fermierul anticipează, în creșterea unui oraș mare și important, o piață pentru produsele variate ale fermei sale." Cetățenii din Springfield, printre care și Abraham Lincoln, credeau că zilele cele mai bune ale noii capitale erau înainte.

ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1837

Lincoln și-a primit licența de avocat. Deși era o realizare frumoasă pentru un tânăr fără relații familiale și cu o educație formală redusă, această realizare a adus cu ea propriul său tip de teroare. Este adevărat că își câștigase drumul în politică, dar centrul statului Illinois era plin de avocați remarcabili. Una era să primești licența de a profesa, alta era să fii capabil să-ți câștigi existența. Cum putea un tânăr avocat ca Lincoln, fără capital, să deschidă un birou și să obțină clienți?

Primul noroc al lui Lincoln a apărut atunci când John Todd Stuart i-a spus că are nevoie de un nou partener de avocatură. Orice tânăr avocat ar fi sărit în sus la oportunitatea de a deveni partenerul junior al unuia dintre cei mai de succes avocați din Springfield. Stuart avusese destule ocazii de a-l observa pe Lincoln în legislatura din Illinois. În primăvara anului 1837, l-a invitat pe Lincoln să se alăture cabinetului său.

Lincoln s-a simțit privilegiat să se instaleze în biroul de avocatură al lui Stuart, situat la etajul al doilea în Hoffman's Row, pe North Fifth Street nr. 109. Biroul nu era ostentativ; era mobilat doar cu o canapea, o masă, un scaun, o bancă și ceea ce părea a fi o bibliotecă.

Lincoln a devenit partener junior cu Stuart chiar în momentul în care prăbușirea financiară națională din 1837, provocată de speculațiile fără limite și de creditele ieftine, a făcut ravagii în tot statul Illinois. Mii de oameni și-au pierdut locurile de muncă și casele. În calitate de legislator, Lincoln fusese unul dintre principalii susținători ai îmbunătățirilor interne; ca nou avocat, a încercat să colecteze ceea ce era datorat pentru contractele nefinalizate ale proiectelor oprite brusc.

Firma Stuart și Lincoln a invocat cazuri de calomnie, violare de proprietate și agresiune. Printre primele cazuri ale lui Lincoln s-au numărat recuperarea daunelor aduse unei sobe de gătit; recuperarea unei

datorii de trei dolari pentru un porc; apărarea calității făinii superfine; reprezentarea proprietarului unei bărci încărcate cu porumb care fusese obstrucționată de pescari în râul Sangamon; și pledoaria pentru autenticitatea a numeroase titluri de proprietate.

După puțin mai mult de un an ca avocat, Lincoln a participat la primul său caz penal. În seara zilei de 7 martie 1838, Jacob Early, medic și predicator metodist, stătea în fața șemineului din hotelul Spottswood's din Springfield și citea Sangamo Journal. Registrul Biroului funciar al SUA din Galena, Henry B. Truett, a intrat în cameră și l-a acuzat imediat pe Early că a scris un set de rezoluții la o convenție democrată recentă din Peoria care îl criticau și cereau înlăturarea sa din funcție. Surprins, Early a vrut să știe cine a făcut această acuzație. Truett, înfuriat, a început să-l numească pe Early "laș blestemat". Early, simțindu-se amenințat, a încercat să se protejeze cu un scaun. Truett a scos un pistol din haină și, în timp ce cei doi bărbați se mișcau prin încăpere, a reușit să tragă un foc de armă clar și l-a lovit pe Early. Truett a fugit din hotel. Early a murit trei zile mai târziu.

Truett a fost pus sub acuzare pentru crimă la 14 martie 1838. El l-a angajat pe unul dintre cei mai vechi avocați din Springfield, Stephen Logan, ca avocat principal - alături de Lincoln, Stuart, Edward D. Baker și Cyrus Walker - pentru a-l apăra. Stephen Douglas a fost desemnat să reprezinte poporul în calitate de procuror. Cazul implica doi politicieni democrați proeminenți, iar pasiunile erau la cote înalte. Lincoln, care avea să devină maestrul tacticilor de amânare, a ajutat la amânarea procesului din iulie până în octombrie pentru a ajuta la risipirea pasiunii și a prejudecăților.

Procesul a început luni, 8 octombrie 1838, la Tribunalul de Circumscripție Sangamon, situat chiar sub biroul lui Stuart și Lincoln. Avocații ambelor părți au examinat 215 jurați potențiali înainte de a se stabili un număr final de doisprezece. Toate dovezile păreau să indice vinovăția acuzatului. Early dăduse chiar și o declarație pe patul de moarte în care îl acuza pe Truett. Procurorii au subliniat faptul că Truett intrase înarmat în hotel și fugise după incident.

Avocatului novice Lincoln i s-a încredințat pledoaria finală. Apărarea a susținut că Truett avea dreptul să ceară dacă Early era autorul rezoluției din Peoria care îi rănise atât de mult caracterul. În plus, Early avea o armă mortală - un scaun - cu care intenționa să-l lovească pe Truett. Stephen Logan a caracterizat apelul lui Lincoln către juriu ca fiind "un discurs scurt, dar puternic și sensibil". La sfârșitul zilei de vineri, 12 octombrie 1838, judecătorul Jesse B. Thomas, Jr. a dat instrucțiuni juriului, care s-a retras în biroul lui Stuart și Lincoln de deasupra sălii de judecată pentru a delibera.

Sâmbătă dimineața, în fața unei săli pline, juriul și-a anunțat verdictul: nevinovat. Oamenii s-au grăbit să îl felicite pe Lincoln pentru pledoaria finală. Comunitatea din Springfield a înțeles verdictul în contextul societății de frontieră; jurații erau dispuși să condamne un asasin, dar nu și o persoană prinsă într-un conflict pasional cu o altă persoană. Lincoln a primit onorariul mare de 250 de dolari pentru acest caz.

Mai important, faima lui Lincoln a crescut, oamenii lăudându-l ca fiind un avocat capabil, priceput în a convinge jurații.

ÎN CALITATE DE PARTENER JUNIOR LA BIROU

de pe Hoffman's Row din Springfield, Lincoln a pregătit pledoariile și memoriile legale. Încă de la început a fost un bun redactor, scriind cu o mână îngrijită. Atunci când comparăm scrierile juridice ale lui Lincoln cu cele ale colegilor săi, ne frapează absența corecturilor. Fie că scria o declarație sau o pledoarie, în momentul în care Lincoln punea stiloul pe hârtie știa ce să spună și cum să o spună. În ciuda a ceea ce trebuie să fi fost anxietatea sa față de noua sa provocare, o încredere calmă era evidentă în scrisul său fin.

Lincoln putea fi flexibil în ceea ce privește ortografia într-o epocă în care arta ortografiei nu era atât de exactă cum avea să devină în anii următori. El a scris "colateral" și "colatteral" pentru colateral și a variat ortografia între "prossecution" și "prosecutor". În comparație cu contemporanii săi, totuși, ortografia sa era în mare parte lipsită de particularități.

Stuart i-a dat lui Lincoln sarcina de a ține evidența financiară a firmei. Este suficient să ne uităm la registrul de onorarii pentru a vedea că Lincoln nu a fost întotdeauna adeptul acestei sarcini. Există intervale lungi între înregistrări, iar înregistrările în sine sunt uneori destul de întâmplătoare; de exemplu, "Am primit cinci dolari de la Deed of Macon, cinci de la Lewis Keeling, cinci de la Andrew Finley, din care jumătate îi aparține lui Stuart și nu a fost înregistrată în registre".

John Todd Stuart a decis să candideze pentru a doua oară pentru un loc în Congres la un an după ce l-a invitat pe Lincoln să devină partener. El a candidat în 1836 și a pierdut în fața democratului William L. May. Adversarul său democrat din 1838 avea să fie Stephen Douglas. Competiția dintre Stuart și Douglas a întruchipat o campanie la frontieră. Candidații călătoreau adesea împreună, luau masa împreună și, din când în când, "dormeau în același pat". Stuart și Douglas "au dezbătut problemele alegerilor de pe aceeași platformă" în tot Districtul al treilea al Congresului, care reprezenta jumătate din teritoriul statului. Alegerile au avut loc în luna august, dar abia la 1 septembrie 1838, Stuart a fost declarat câștigător în fața lui Douglas cu 36 de voturi din totalul de 36.495.

După ce Stuart a plecat la Washington în noiembrie 1839, Lincoln a scris în caietul lor de taxe: "Începutul administrației Lincoln 1839 Nov 2". Lincoln urma să rateze acum îndrumarea lui Stuart, însă, odată cu absența acestuia, a câștigat posibilitatea de a pleda o varietate mai mare de cazuri. În acest fel, a fost nevoit să completeze lacunele din cunoștințele sale teoretice. Chiar mai important, a trebuit să stea singur, în săli de judecată din sate mici, precum și în fața tribunalului districtual și a Curții Supreme din Illinois, care se întruneau la Springfield. În această perioadă, Lincoln a căutat rareori sfatul altor avocați. A învățat de timpuriu în drept, ca și în politică, să aibă încredere în propriul sfat.

Numărul de cazuri ale lui Lincoln și Stuart a crescut atunci când au decis să extindă teritoriul pe care urmau să îl deservească. Când Lincoln s-a alăturat pentru prima dată firmei, în 1837, atât el, cât și Stuart au călătorit în ceea ce era pe atunci Primul Circuit Judiciar. În 1839, legislativul a împărțit statul în nouă circuite judiciare, fiecare circuit fiind prezidat de unul dintre cei nouă judecători ai Curții Supreme. Samuel H. Treat a fost judecător al noului Al optulea Circuit Judiciar, care includea cincisprezece comitate. Cu Stuart plecat în Congres, lui Lincoln i-a revenit sarcina de a călători în noul circuit, lucru pe care l-a făcut de două ori pe an.

Lincoln a călătorit călare la începutul primăverii, pe drumuri acoperite de noroi și traversând cursuri de apă umflate. Podurile erau puține. De obicei, drumurile treceau chiar prin mijlocul preeriilor. Existau porțiuni în care avocații puteau călători aproape toată ziua fără să întâlnească pe nimeni. Aproape toată lumea din circuit avea un zăvorâtor atârnat la casele lor pentru a oferi ospitalitate avocaților călători.

James C. Conkling, vecinul lui Lincoln din Springfield și un coleg avocat, a descris acele zile de început ale călătoriei în circuit. Cazarea la hotel era sărăcăcioasă. "Camerele erau în general aglomerate de jurați, martori, părți litigante" și avocați. Norocoșii dormeau în paturi, uneori doi sau trei împreună, dar frecvent ocupanții dormeau pe podea. Venirea tribunalului de circuit în aceste orașe mici a devenit centrul unei sărbători comunitare. Fermierii și oamenii din satele învecinate se adunau în oraș "nu doar pentru a asista la tribunal, ci și pentru a asista la o cursă de cai, la un circ sau la o reprezentație teatrală, care erau în general spectacolele secundare ale unui tribunal de circuit în acele locuri primitive".

Sculptura Life on the Circuit (Viața în circuit) a Annei Hyatt Huntington îl înfățișează pe Lincoln ca tânăr avocat călare, studiind în timp ce călătorea prin cel de-al optulea circuit judiciar din centrul statului Illinois.

Lincoln strălucea nu numai ziua la tribunal, ci și seara, în jurul șemineului dintr-un hotel sau tavernă locală. Cât timp se aflau în circuit, avocații aveau mult timp pentru conversație, cărți, muzică și pentru a face glume unul altuia. Lincoln "părea să posede un fond inepuizabil" de povești și anecdote. "Nimeni nu putea să povestească o întâmplare fără să-i amintească de una cu caracter asemănător". În cadrul acestor sesiuni, Lincoln a devenit cunoscut și pentru râsul său, simțindu-se încântat de propriul umor, dar și de cel al celorlalți. Exista ceva în "inima propriei sale plăceri" care îi atrăgea pe ceilalți spre el.

Viața în circuit a combinat politica și legea. Călătorind prin uriașul Circuit Judiciar al Optulea, Lincoln își construia un nume care să se traducă în voturi. Trimestrul de toamnă se desfășura adesea în mijlocul campaniilor politice. Politicienii avocați se mutau direct de la tribunal în piața orașului pentru dezbateri politice. Pe măsură ce Lincoln a învățat să practice dreptul în interiorul numeroaselor săli de judecată din

orașele mici, a ajuns să cunoască și să fie cunoscut de fermieri și comercianți, stând în casele lor și făcând comerț în magazinele lor. De asemenea, a semănat prietenii și alianțe cu alți politicieni avocați pe care avea să le culeagă în anii următori.

ÎN SPRINGFIELD

, prietenia sa cu Joshua Fry Speed, funcționarul magazinului, a continuat să crească. La douăzeci și doi de ani, Speed era cu cinci ani mai tânăr decât Lincoln. Era un consătean din Kentuckian, dar trecutul lor era foarte diferit. Botezat după tatăl mamei sale, Speed s-a născut într-o familie bogată pe o proprietate mare numită "Farmington", la opt kilometri sud-est de Louisville. Tatăl său, John Speed, era proprietarul unei plantații care deținea peste șaptezeci de sclavi. Tânărul Joshua a urmat școli private pentru a-l pregăti pentru o carieră profesională. După ce a lucrat timp de câțiva ani într-un magazin din Louisville, s-a mutat la Springfield în 1835. Amândoi tinerii și-au căutat propria identitate părăsindu-și părinții și vocațiile părinților lor și luând un nou început într-un oraș nou.

Speed și-a dat seama rapid că Lincoln, în ciuda poziției sale în legislativul din Illinois, era "aproape fără prieteni" în Springfield. Lincoln s-a gândit să participe la o biserică din Springfield, dar a remarcat: "Nu am fost niciodată la biserică până acum și probabil că nici nu voi fi curând. Stau deoparte pentru că sunt conștient că nu aș ști cum să mă comport". Lincoln, timid în relațiile sociale obișnuite, i-a fost recunoscător lui Speed pentru că a devenit un mijloc de a face noi cunoștințe. În acea primă iarnă, Lincoln a început să treacă peste unele dintre inhibițiile sale sociale. Opt sau zece bărbați - "spirite alese" - se adunau "lângă un foc mare de lemne" în magazinul general al lui Speed pentru a vorbi, a râde, a dezbate și a purta o conversație continuă despre multe subiecte. Veneau seară de seară "pentru că erau siguri că îl vor găsi pe Lincoln" și poveștile și spiritul său. Speed a observat paradoxul de a-l vedea pe acest om rezervat în centrul atenției. "Domnul Lincoln era un om sociabil, deși nu căuta compania, ci aceasta îl căuta pe el". După ce vorbeau despre politică și își împărtășeau poveștile în jurul focului, când ceilalți plecau, Lincoln și Speed discutau ore în șir în timpul nopții.

O SOCIETATE ORIENTATĂ ÎN JURUL

de cuvântul rostit îi răsplătea pe cei care îi învățau obiceiurile. În dorința sa constantă de autoperfecționare, Lincoln a căutat oportunități de a-și îmbunătăți capacitatea de a vorbi. În ianuarie 1838, a acceptat o invitație de a vorbi la Liceul Tinerilor din Springfield. Liceul a fost înființat în 1835, iar la sosirea lui Lincoln în 1837 ocupa un loc cultural de frunte în comunitate.

Într-o sâmbătă seara de iarnă, Lincoln, în vârstă de 28 de ani, s-a ridicat în picioare pentru a se adresa reuniunii Lyceum-ului de la Biserica Presbiteriană a doua, cu tema "Perpetuarea instituțiilor noastre politice". A început prin a aduce laude fondatorilor republicii. A evocat moștenirea transmisă generației sale. Tânărul Lincoln, care încă învăța arta retoricii, folosea adesea mai multe cuvinte decât era necesar, astfel: "Ne aflăm sub guvernarea unui sistem de instituții politice, care conduce mai esențial la scopurile libertății civile și religioase decât oricare dintre cele despre care ne vorbește istoria vremurilor trecute".

Dacă melodia principală a discursului său a fost onoarea față de fondatori, o temă contrapunctică a fost rolul generației lui Lincoln, abia acum ajunsă la maturitate, în modelarea viitorului națiunii. Sarcina lor era mult mai limitată, a concluzionat Lincoln; "'tis our only, to transmit these" valori "to the latest generation".

Sub limbajul impunător al lui Lincoln auzim o lamentație. La o jumătate de secol după alegerea lui George Washington ca prim președinte al națiunii, Lincoln a ajuns să fie convins că munca epică de alcătuire a țării fusese deja consumată. În loc de constructori, lui Lincoln și generației sale li s-a conferit rolul mai puțin important de transmițători, sau custozi.

El a recunoscut însă misiunea generației sale de a proteja libertatea cu greu obținută de națiune. Lincoln, întotdeauna atent la contextul său social, a vorbit despre amenințarea unui "spirit mobocratic", văzut într-o izbucnire a violenței mafiote care "a cuprins țara, din New England până în Louisiana". Ocazia imediată a discursului ar fi putut fi uciderea, cu două luni și jumătate mai devreme, a lui Elijah Lovejoy, un pastor presbiterian și editor ucis în timp ce își apăra ziarul aboliționist din Alton, Illinois, peste râu de St. Louis. Lincoln, îmbrățișând Partidul Whig în anii 1830, credea că o abatere de la tradiție și ordine avusese loc sub supravegherea administrațiilor democrate jacksoniene.

Lincoln a prezis că pericolul pentru "Perpetuarea instituțiilor noastre politice" nu va veni din partea "vreunui gigant militar transatlantic", ci mai degrabă din partea unor dușmani și forțe care "trebuie să răsară printre noi". În cuvinte care vor rămâne în memorie, Lincoln a declarat: "Dacă distrugerea este soarta noastră, noi înșine trebuie să fim autorii și să terminăm cu ea. Ca națiune de oameni liberi, trebuie să trăim în toate timpurile sau să murim prin sinucidere".

O LUNĂ MAI TÂRZIU

, la 24 februarie 1838, Lincoln și-a anunțat intenția de a candida pentru un al treilea mandat în legislativul din Illinois. Susținerea sa pentru îmbunătățiri interne, urmată de recesiunea economică dezastruoasă din 1837, nu pare să-i diminueze perspectivele de realegere. Până atunci, el câștigase încrederea unei părți tot mai largi a publicului. Pe 6 august, Lincoln a primit cel mai mare număr de voturi dintre cei șaisprezece candidați.

Într-o dimineață rece de vineri, 30 noiembrie 1838, Lincoln s-a îmbarcat pe diligență pentru a-și ocupa locul în cea de-a unsprezecea Adunare Generală, ultima care avea loc în Vandalia. Ca o indicație a cât de departe și de repede a călătorit, Whigs l-a nominalizat pe Lincoln pentru funcția de președinte al camerei inferioare a legislativului. În calitate de candidat al partidului minoritar, Lincoln a fost învins la al patrulea tur de scrutin, într-un vot strâns: 43 la 38.

La începutul sesiunii, legislatorii au vorbit neîncetat despre stadiul legislației și al programului de îmbunătățiri interne. John J. Hardin, din comitatul Morgan, a adus o rezoluție prin care cerea o investigație a îmbunătățirilor interne, pe care el și alții le numeau cu dispreț "marele sistem". În cursul dezbaterii care a urmat, Lincoln a reafirmat că "propriul său curs s-a identificat cu sistemul". Nu avea de gând să dea înapoi acum. "Am mers prea departe pentru a ne retrage, chiar dacă am fi dispuși să o facem". Raportând pentru Comisia de Finanțe pe 17 ianuarie 1839, el a recunoscut problemele unei economii serios slăbite, dar a rămas inflexibil. "Suntem acum atât de avansați într-un sistem general de îmbunătățiri interne încât, dacă am vrea, nu ne putem retrage din el, fără rușine și mari pierderi." După ce a discutat despre cumpărarea a încă mai multor terenuri publice ca parte a programului de îmbunătățiri interne, Lincoln a declarat: "Concluzia este, deci, că trebuie să avansăm".

În spatele propunerilor specifice ale lui Lincoln pentru construirea de drumuri și canale se afla credința sa arzătoare în promisiunea statului Illinois. "Illinois întrece orice alt loc de aceeași întindere de pe fața pământului, în ceea ce privește fertilitatea solului și în ceea ce privește cantitatea proporțională de sol care este suficient de plană pentru a fi cultivată." La douăzeci și nouă de ani, Lincoln era dovada vie că în Illinois un tânăr poate începe cu nimic și, prin muncă asiduă, poate ajunge să aibă influență la nivel de stat.

Sesiunea a fost suspendată la 4 martie 1839. În timp ce Lincoln se pregătea să părăsească Vandalia, putea să se uite în urmă la un palmares de realizări solide, în special în ceea ce privește susținerea transportului ca fiind cel mai bun mijloc de a promova creșterea economică în tot statul. Din decembrie 1834 până în martie 1839, petrecuse aproape un an întreg, patruzeci și patru de săptămâni în total, în Vandalia. Ajunsese în mare parte necunoscut; a plecat cu o reputație tot mai mare de inteligență politică, judecată și onestitate.

ÎN TIMPUL PAUZEI

dintre sesiunile legislative, Lincoln s-a alăturat colegilor săi whigs într-o serie de dezbateri cu democrații, ca un preludiu al campaniilor politice din 1840. Stephen Douglas, considerat încă lider al Partidului Democrat în ciuda înfrângerii sale în Congres, a început dezbaterile apărând planul președintelui Van Buren pentru un sistem de subtrezorerie, o nouă modalitate de a rezolva vechea problemă a unei bănci naționale.

Banca națională fusese o problemă controversată pe parcursul celor două mandate ale președintelui Jackson. Propusă pentru prima dată de Alexander Hamilton, Banca Statelor Unite a fost înființată în 1791, în timpul președinției lui George Washington, ca mijloc de a aduce ordine și responsabilitate în domeniul bancar și monetar în noua națiune. Acuzată de dușmanii săi că este neconstituțională, banca a fost dizolvată doar douăzeci de ani mai târziu, în 1811. Confruntate cu dificultăți financiare cauzate de Războiul din 1812, Statele Unite au înființat o a doua Bancă a Statelor Unite în 1816. Cea de-a doua bancă a acționat pentru a controla bancnotele emise de băncile de stat și de băncile speculative private.

În 1832, Henry Clay și Daniel Webster au adoptat în Congres un proiect de lege pentru a reînființa cea de-a doua bancă, chiar dacă statutul de bancă nu era scadent până în 1836. Whigs doreau să-i forțeze mâna lui Jackson în viitoarele alegeri prezidențiale. Cu siguranță, Jackson a pus veto la proiectul de lege, criticând banca pentru că era o enclavă a celor bogați și puternici și că încălca Constituția, era împotriva drepturilor statelor și submina drepturile poporului. Succesorul lui Jackson, Martin Van Buren, a insistat pentru înființarea unei trezorerii independente, care a fost numită "subtrezorerie".

Whigs au fost susținătorii fermi ai unei bănci naționale. Lincoln a încheiat dezbaterea cu un atac inteligent la adresa subtrezoreriei, piesa centrală a unui plan democrat pentru un sistem de trezorerie independent. El a susținut convingerea politică a Whigilor în ceea ce privește rolul guvernului de a promova creșterea și dezvoltarea economică, iar banca națională se încadra bine în această filozofie.

În seara următoare, Lincoln a luat din nou cuvântul, dar de data aceasta remarcile sale nu au atins ținta. "Domnul L. de miercuri seara nu era L. de marți". Raportând despre dezbateri, Illinois State Register, un ziar democrat din Springfield, l-a acuzat pe Lincoln de "clovnerie" în felul său de a fi și de a vorbi, lucru pe care ziarul l-a sfătuit să îl corecteze. Lincoln, supărat pe el însuși, știa că nu dăduse tot ce avea mai bun. Colegul său legislator Joseph Gillespie a comentat: "Era conștient de eșecul său și nu am văzut niciodată un om atât de chinuit". După această întâmplare, Lincoln a căutat o oportunitate de a se răscumpăra.

Legislativul din Illinois s-a reunit pentru prima dată în Springfield la 9 decembrie 1839. În condițiile în care construcția noului Capitoliu se afla abia la început, Camera s-a reunit la a doua biserică prezbiteriană. Springfield, care acum se umfla de aproape trei mii de locuitori, a oferit cu mândrie ospitalitate legislatorilor sosiți.

În seara zilei de 26 decembrie 1839, după o pregătire minuțioasă, Lincoln a ținut un discurs despre subtrezorerie. Deși, de obicei, vorbea cu puține sau chiar fără notițe, el a venit pregătit cu o documentație completă pentru un discurs extins. În mod clar dezamăgit de audiența redusă de după Crăciun, a început prin a le spune celor câtorva prezenți că i se pare "deosebit de jenant" să fie pus în această situație. Și-a lăsat să se vadă irascibilitatea când s-a plâns că motivul prezenței scăzute trebuie să fie "interesul mai mare pe care comunitatea îl simte față de vorbitorii care li s-a adresat atunci [referindu-se la Stephen Douglas] decât față de cel care o va face acum". Lincoln a declarat: "Această circumstanță aruncă o umezeală asupra spiritului meu, pe care sunt sigur că nu voi putea să o depășesc în cursul serii".

Într-un discurs extrem de partizan, Lincoln a criticat planul democraților de a înființa un subtrezoreria care să colecteze, să dețină și să distribuie veniturile. El s-a plâns că noul sistem bancar va diminua

cantitatea de bani în circulație. Și-a petrecut o mare parte din discurs argumentând că subtrezoreria ar fi un depozitar mai puțin sigur al banilor publici.

Dar concluzia sa a fost cea care a atras atenția pe scară largă. Îndepărtându-se de descrierile atente și tehnice ale chestiunilor monetare, Lincoln a articulat problemele de fond aflate în joc. "Multe țări libere și-au pierdut libertatea; și a noastră ar putea să și-o piardă pe a ei". Lincoln s-a lansat apoi într-un atac împotriva adversarilor săi.

Știu că marele vulcan de la Washington, stârnit și condus de spiritul malefic care domnește acolo, aruncă lava corupției politice într-un curent larg și adânc, care mătură cu o viteză înspăimântătoare întreaga țară, cerând să nu lase neatins niciun loc verde sau ființă vie, în timp ce pe pieptul său călătoresc ca niște demoni pe valurile iadului, demonii acelui spirit malefic, și îi batjocoresc diabolic pe toți cei care îndrăznesc să se opună cursului său distrugător.

După ce a descris intențiile malefice ale adversarilor săi într-un limbaj romantic - chiar apocaliptic - Lincoln a răspuns provocării lor într-un crescendo tot mai mare de cuvinte puternic evocatoare. A început simplu și direct. "Rupt de ea, pot fi și eu; înclinat în fața ei nu mă voi înclina niciodată." Dacă adversarii săi au călărit pe "valurile Iadului", Lincoln și-a stabilit propria poziție sub "Arhitectul Atotputernic" și "în fața Înaltului Cer". Lincoln, care a fost întotdeauna atent atât la cuvintele, cât și la acțiunile sale ca politician, a declarat că era hotărât să acționeze "fără să contemple consecințele".

După ce și-a expus poziția politică prin folosirea pronumelui personal "eu" de douăsprezece ori în ultima propoziție, a trecut brusc la "noi", ca și cum ar fi vrut să-i ralieze pe cei din auditoriul său la cauză: "Vom avea în continuare mândra consolare de a spune conștiințelor noastre și umbrei dispărute a libertății țării noastre, că cauza aprobată de judecata noastră și adorată de inimile noastre, în dezastru, în lanțuri, în tortură, în moarte, NU am greșit NICIODATĂ în apărarea ei."

În concluzia sa, Lincoln, în vârstă de treizeci de ani, a expus nucleul moral al viziunii sale economice naționale. Respingând acuzația că Whigs erau partidul privilegiilor, el a pus la picioarele adversarilor săi democrați acuzația de corupție economică și politică a acestora. Folosirea continuă a lui Lincoln a lui "eu", propozițiile sale lungi și complexe și folosirea unor contraste dramatice între iad și rai au reflectat spiritul unui tânăr legislator încrezător în sine, deși uneori verbos. Discursul său, reprodus pe scară largă în campaniile politice din 1840, a devenit un strigăt de mobilizare. Lincoln a descris în imagini morale dramatice modul în care Whigs, concurenți, dar niciodată învingători, vedeau miza viitoarelor alegeri prezidențiale.

Camera a fost suspendată la 3 februarie 1840. Pe 10 februarie, cu două zile înainte de a împlini 31 de ani, Lincoln a fost lăudat la un "Festival" Whig de o zi întreagă în Peoria pentru că "a expus fără teamă și cu

elocvență nelegiuirile schemei subtrezoreriei" în discursul său de șase săptămâni mai devreme. Lincoln se afla pe o culme a popularității politice.

-

CU LEGISLATURA SUSPENDATĂ

, Lincoln a intrat pentru prima dată într-o campanie prezidențială. Andrew Jackson, ales în 1828, îndeplinise două mandate și apoi își alesese manual succesorul, vicepreședintele Van Buren. Combinația dintre panica economică din 1837 și maniera efemeră a lui Van Buren în comparație cu predecesorul său a erodat încrederea electoratului în Van Buren după primul său mandat. La prima lor convenție națională din Harrisburg, Pennsylvania, în decembrie 1839, Whigs au renunțat la stâlpii partidului, Henry Clay și Daniel Webster, și l-au nominalizat pe William Henry Harrison, un erou cărunt al bătăliei de la Tippecanoe din Războiul din 1812.

Lincoln nu a participat la convenție, dar s-a aruncat în campania prezidențială, preluând conducerea în organizarea Whigs în Illinois. Lăsând la o parte temerile sale anterioare că o mașinărie de partid extinsă ar putea fi gata să fie manipulată de către bătrânii partidului, în ianuarie 1840, a devenit coautor al unei circulare care "numea o persoană în fiecare comitat drept căpitan de comitat", iar căpitanul de circumscripție și căpitanul de secție "să îndeplinească cu promptitudine toate sarcinile care îi sunt atribuite". Whigs, puși în defensivă de structurile organizatorice ale adversarilor lor democrați, erau hotărâți să își înăsprească propria organizare. "Intenția noastră este de a organiza întregul stat, astfel încât fiecare whig să poată fi adus la urne la viitoarele alegeri prezidențiale".

Lincoln a pornit în primăvară într-o campanie fulminantă de discursuri în numele lui Harrison și al altor candidați Whig. El a vorbit la mitingurile Whig din Carlinville, Alton și Belleville. A dezbătut cu Stephen Douglas și alți democrați în Tremont. Mulți membri ai campaniei Whig, simțind că campania din 1840 le-ar putea aduce prima lor victorie prezidențială, au vorbit despre eroul de război Harrison și au evitat să vorbească despre probleme. Lincoln, pe de altă parte, a vorbit cu perspicacitate despre problemele economice. El a lăudat cea de-a doua bancă a Statelor Unite, atât "constituționalitatea", cât și "utilitatea" acesteia, și a atacat "deformarea hidoasă și efectele dăunătoare" ale subtrezoreriei. Quincy Whig a scris despre discursul său de la Decatur că forțele de opoziție "nu au fost în stare să pornească un om care să-i poată ține piept în dezbaterile politice".

La 3 august 1840, în ziua alegerilor de stat, comitatul Sangamon a ales cinci whigs în camera inferioară a Adunării Generale din Illinois. Lincoln a votat pentru patru whigs, dar, nefiind dispus să voteze pentru el însuși, și-a dat ultimul vot pentru un democrat. El a câștigat alegerile pentru un al patrulea mandat, primind cel mai mic număr de voturi Whig, deși cu 578 mai multe decât cel mai important democrat.

Abraham Lincoln s-a aruncat în campania prezidențială din 1840 pentru a-l alege pe candidatul Whig William Henry Harrison, erou al bătăliei de la Tippecanoe din Războiul din 1812, așa cum este ilustrat pe această panglică de campanie.

La 18 august 1840, Lincoln a pornit din Springfield într-o călătorie de campanie în partea de sud a statului. Călătorind pe o vreme aburindă, punctată de furtuni, Lincoln s-a întâlnit cu liderii Whig în orașele din județe. De-a lungul traseului, a ținut un discurs în Waterloo, a dezbătut cu John A. McClernand despre banca de stat și a continuat la Carmi, Mount Carmel, Shawneetown, Marshall și Casey. La Equality, Lincoln a fost "ascultat cu atâta răbdare încât Whigs erau în extaz".

Lincoln nu a vorbit doar în favoarea lui Harrison, ci și împotriva lui Van Buren. Sangamo Journal a relatat că Lincoln, vorbind la Tremont, "a analizat din nou cursul politic al domnului Van Buren, și în special voturile sale din cadrul Convenției din New York în ceea ce privește acordarea dreptului de vot pentru negrii liberi".

Lincoln, nou în politica națională, a devenit de mai multe ori antagonist - dacă nu chiar furios - cu adversarii din campanie. Într-o după-amiază de vară, Jesse Thomas, un tânăr avocat și politician democrat, l-a criticat pe Lincoln în timp ce vorbea într-o dezbatere politică la tribunalul din comitatul Sangamon. Nefiind prezent când Thomas și-a început discursul, dar alertat de prieteni, Lincoln a venit rapid. A venit furios. A cerut tribuna pentru a răspunde, iar apoi a trecut la atacul împotriva lui Thomas. Atacul său a trecut rapid dincolo de conținutul remarcilor lui Thomas. "L-a imitat pe Thomas în gesturi și voce, uneori caricaturizându-i mersul și însăși mișcarea corpului". Mulțimea a început să strige și să aplaude. Lincoln, încurajat de răspunsul mulțimii, și-a continuat ridiculizarea până când Thomas, umilit și redus la lacrimi, a fugit de pe platformă.

Povestea a devenit repede cunoscută în Springfield ca "jupuirea lui Thomas". Incidentul avea să rămână în memoria publicului ani de zile. Lincoln a fost umilit. Ceva mai târziu, l-a găsit pe Thomas și i-a prezentat scuze. Tânărul Lincoln, bărbatul care prețuia rațiunea, se străduia să-și controleze emoțiile atunci când simțea că a fost nedreptățit.

În noiembrie, alegerile prezidențiale din 1840 au atras la urne un procent uluitor de 80,2% din alegătorii cu drept de vot, față de 57,8% în 1836. Democrația politică americană era în plină ascensiune.

Pentru Lincoln, care lucrase atât de mult în campania electorală, rezultatele au fost dulci-amare. Harrison a devenit primul whig care a câștigat președinția, dar nu a reușit să câștige în Illinois, pierzând în fața lui Van Buren cu 47.433 la 45.576. Alegerile prezidențiale din 1840 au reprezentat pentru Lincoln, în vârstă

de 31 de ani, un moment de maturitate în politica națională. Conducerea sa ca organizator de partid, precum și discursurile sale de campanie bine gândite l-au adus în fruntea Partidului Whig din Illinois.

ALEGEREA LUI JOHN TODD STUART

la un al doilea mandat în Congres i-a determinat pe partenerul senior și pe partenerul junior să își dizolve cabinetul de avocatură. În patru ani, firma se ocupase de cel puțin șapte sute de cazuri. Stuart a fost primul mentor al lui Lincoln, dar când acesta s-a mutat la Washington în 1839, Lincoln a pierdut beneficiul tutelei sale.

Lincoln a intrat imediat în parteneriat cu Stephen T. Logan, cel mai apreciat jurist din Springfield. Logan, de neam scoțian-irlandez, avea o înfățișare mică și severă, cu o față zbârcită și un cap enorm de păr roșcat. Îmbrăcămintea simplă și zdrențuită a lui Logan și vocea stridentă și neatrăgătoare mascau o minte juridică impresionantă. Pe banca de judecată, Logan era cunoscut atât pentru imparțialitatea comportamentului său în sala de judecată, cât și pentru înclinația sa pentru cioplit; ținea întotdeauna la îndemână un teanc de șindrilă de pin alb.

Înainte de a deveni parteneri, Lincoln și Logan s-au confruntat de trei ori la Curtea Supremă din Illinois, iar tânărul Lincoln a câștigat toate cele trei verdicte judecătorești. Lincoln era idealist, dar brut, gata să fie asezonat de judecătorul Logan. Partenerul senior l-a instruit pe Lincoln în disciplina pregătirii. Stuart, care fusese mai mult sau mai puțin absent în cei patru ani de parteneriat, îl lăsase destul de mult pe Lincoln în seama propriilor modele de pregătire. Logan nu permitea nicio abordare spontană sau pripită a unor chestiuni juridice serioase.

Logan îl relua pe Blackstone în fiecare an. El credea că succesul era un produs secundar al unei munci grele și consecvente. L-a învățat pe Lincoln că ar trebui să cunoască cazul adversarului său la fel de bine ca și pe al său, astfel încât să nu fie niciodată surprins de argumentele unui adversar. I-a imprimat lui Lincoln că era crucial să înțeleagă atât logica, cât și pasiunea celor care se aflau de cealaltă parte a sălii de judecată.

CHIAR ȘI DUPĂ CE A TRĂIT

timp de cinci ani în Springfield, Lincoln nu a aderat la societăți, organizații sau biserici. Se bucura de timpul petrecut singur, când putea citi fără întrerupere. Deși se simțea bine la întâlnirile politice, a rămas inconfortabil în adunările sociale obișnuite.

Cu toate acestea, a luat cuvântul la întâlnirile diferitelor societăți voluntare, în special ale societăților de temperanță. Societatea Americană de Temperanță a înființat o filială în Springfield în 1832. A fost una dintre miile de societăți care au apărut și în care membrii au făcut un angajament de abstinență totală.

De ziua de naștere a lui George Washington, la 22 februarie 1842, Lincoln a ținut un discurs la prima mare adunare a filialei din Springfield a noii mișcări naționale de temperanță. Washingtonienii, numiți după primul președinte, fuseseră fondate în Baltimore în 1840. În timp ce Uniunea Americană pentru Temperanță lucra prin intermediul organizațiilor religioase, Washingtonians era o organizație seculară care se adresa direct bețivului, încercând să îl prezinte nu ca pe un păcătos, ci ca pe un om demn de respect.

Lincoln și-a început discursul prin a recunoaște că "cauza" temperanței, deși lucra de câteva decenii, "tocmai acum, era încununată de un grad de succes, până acum neegalat". Apoi, a oferit o critică ascuțită și usturătoare a ideilor fondatoare ale mișcării de temperanță, înainte de a oferi analiza sa despre calea de urmat. Problema consta atât în lideri, cât și în tactici. Primii campioni fuseseră "predicatori, avocați și agenți angajați", dar el i-a criticat pe toți trei pentru "lipsa lor de accesibilitate". Lincoln a afirmat că acești primii lideri nu au simpatizat cu persoanele pe care încercau să le ajute. El credea că existau "prea multe denunțuri împotriva vânzătorilor și băutorilor de băuturi alcoolice". Mai degrabă decât "tonurile tunătoare ale anatemei și denunțului", Lincoln a sfătuit "accentele rugăminții și convingerii". El a vorbit din propria sa moralitate socială când a spus audienței sale: "Dacă vrei să câștigi un om pentru cauza ta, convinge-l mai întâi că ești prietenul lui sincer".

Deși aparent despre temperanță, acest discurs a dezvăluit înțelegerea mai largă a lui Lincoln despre natura umană. El a susținut că dacă te apropii de un om și "îl marchezi ca fiind unul care trebuie evitat și disprețuit... el se va retrage în sine, își va închide toate căile de acces la cap și la inimă". Lincoln a stabilit un contrast între reformatorii vechi și cei noi. Pentru vechii reformatori, "toți bețivii obișnuiți erau cu totul incorigibili și, prin urmare, trebuiau să fie trimiși în derivă și condamnați fără nici un remediu". Lincoln a găsit această abordare "respingătoare pentru umanitate, atât de lipsită de caritate, atât de lipsită de sânge rece și de sentimente".

O problemă apărută în cadrul noii mișcări washingtoniene a fost locul și atitudinea celor care nu fuseseră niciodată bețivi. "Dar", spuneau unii, "noi nu suntem bețivi; și nu ne vom recunoaște ca atare dacă ne alăturăm unei societăți de bețivi reformați, indiferent de influența pe care am putea-o avea". Răspunsul lui Lincoln la un grup secular de temperanță care critica eforturile anterioare de reformă religioasă a fost, în mod paradoxal, să invoce analogia centrală a narațiunii creștine. "Omnipotența a condescendent să ia asupra sa forma omului păcătos și, ca atare, să moară de o moarte rușinoasă de dragul lor, cu siguranță nu vor refuza supunerea la condescendența infinit mai mică... a unei clase mari, rătăcitoare și nefericite a propriilor lor semeni." În ciuda folosirii de către Lincoln a analogiei cu moartea lui Hristos pe cruce, criticile sale la adresa reformatorilor religioși anteriori ai temperanței au sfârșit prin a antagoniza unii lideri religioși din Springfield.

INVITAȚIA DE A VORBI

către Washingtonieni în 1842 a fost încă un semn care arăta cât de departe ajunsese Lincoln în viața sa profesională și publică în cei cinci ani petrecuți în Springfield. Acum fusese ales de patru ori în legislativul din Illinois. Se bucura de un parteneriat cu unul dintre cei mai eminenți avocați din Illinois. Abilitățile sale deosebite de orator i-a adus numeroase invitații de a vorbi în numele candidaților Whig și în fața unei varietăți de organizații reformatoare.

Dacă în acești ani Lincoln își găsea echilibrul profesional în Springfield, în plan privat se simțea adesea stânjenit și nesigur pe sine. Se dovedea în viața publică cu bărbații, dar putea găsi o femeie cu care să își împărtășească viața privată?

Această primă fotografie a lui Mary Lincoln, în vârstă de 28 de ani, dezvăluie stilul și gustul ei. Ea poartă o rochie de mătase cu un ac mare și volane vizibile la încheieturi. Spre deosebire de fotografiile celor mai multe alte femei din acea vreme, ea prezintă o senzualitate feminină.

CAPITOLUL 7

O chestiune de profundă mirare 1831-42

SUNT ACUM CEL MAI NEFERICIT OM ÎN VIAȚĂ.

I

F CE

I

SIMȚI AR FI DISTRIBUIT ÎN MOD EGAL ÎNTREGII FAMILII UMANE, NU AR EXISTA NICI MĂCAR O FAȚĂ VESELĂ PE PĂMÂNT.

A

BRAHAM

L

INCOLN

LA

J

OHN

T

ODD

S

TUART

23 ianuarie 1842

UÂND LINCOLN A CRESCUT ÎN INDIANA, MAMA LUI VITREGĂ, SALLY BUSH

Lincoln, își amintea: "Nu prea îi plăceau fetele, așa cum mi s-a părut mie". Anna Caroline Gentry, o colegă de școală, a relatat că Lincoln "nu prea mergea cu fetele - nu-i plăceau mulțimile - nu-i plăceau prea mult fetele". În New Salem, Lincoln se sfia chiar să servească tinerele femei în magazinul său.

Dar dacă femeile tinere nu știau ce să facă cu Lincoln, femeile mai în vârstă îl adorau. În New Salem, mai multe femei mai în vârstă l-au îngrijit pe acest tânăr incomod, gătind și făcând curățenie pentru el și reparându-i hainele. Lincoln le-a răspuns cu aceeași afecțiune, găsind un refugiu sigur în compania lor matroană. O tânără din New Salem își amintea: "Lincoln o iubea pe mama mea și îi cerea frecvent sfatul în legătură cu diferite chestiuni - cum ar fi dragostea-prudența mișcărilor". Soția lui Jack Armstrong, Hannah, l-a îndrăgit pe Lincoln. Jack, iubitor de distracție, se bucura să le spună oamenilor că unul dintre băieții din familia sa ar putea fi de fapt "fiul lui Abe", aluzie pe care Lincoln, deși era el însuși un glumeț destul de bun, nu o găsea amuzantă. Unele dintre aceste femei, în calitatea lor de mamă a lui Lincoln, doreau, de asemenea, să-l ajute să găsească o mireasă potrivită.

ÎN NEW SALEM

, Lincoln și-a depășit timiditatea pentru a o curta pe tânăra Ann Rutledge. Nu a fost nevoie să meargă prea departe pentru a o găsi; în primele luni petrecute în New Salem, s-a cazat la familia James și Mary Rutledge.

Ann avea optsprezece ani când Lincoln a sosit în 1831. Avea o înălțime de un metru și jumătate și era drăguță, cu ochi albaștri și păr deschis, castaniu. Bill Greene a numit-o "o tânără domnișoară... de o

frumusețe rafinată". Vecinii își aminteau de ea ca fiind "inteligentă" și "deșteaptă". Fratele ei, Robert Rutledge, a spus: "Sora mea era considerată cea mai inteligentă minte din familie".

Lincoln a fost atras de această tânără blândă, dar știa că mâna lui Ann era căutată de mai mulți bărbați. Ea s-a logodit cu John McNeil în 1832. McNeil i-a spus lui Ann că își schimbase numele din McNamar în McNeil deoarece tatăl său eșuase în afaceri, iar fiul era hotărât să facă destui bani pentru a se întoarce la New York, să plătească datoriile tatălui său și să restabilească numele familiei. A promis că la întoarcerea sa din New York se vor căsători. Ann a împărtășit povestea lui cu membrii familiei sale, dintre care unii au avut îndoieli cu privire la veridicitatea acesteia.

Logodna ei nu l-a descurajat pe Lincoln, iar o ușă s-a deschis pentru ca acesta să o viziteze pe Ann atunci când McNeil a plecat. Nu se știe cum a înflorit prietenia lor în romantism. Nu s-au păstrat scrisori de la Ann Rutledge și nimic din corespondența lui Abraham Lincoln nu ne spune nimic despre ea. Cum și-a depășit Abraham inhibițiile?

La un moment dat, în 1835, Lincoln și Ann au intrat în ceea ce cuplurile din acea vreme numeau o "înțelegere" cu privire la relația lor. Vărul lui Ann, James McCrady Rutledge, de aproximativ aceeași vârstă cu ea, și-a amintit că, în timp ce Lincoln era la pensiune cu unchiul său, "s-a îndrăgostit profund de Ann". Lincoln, în calitate de șef de post, ar fi avut cunoștință de primele scrisori și apoi de lipsa scrisorilor de la McNeil. A devenit evident pentru toată lumea că McNeil nu avea să se întoarcă, dar jurămintele au fost onorate pentru mult timp în acea epocă. Este posibil ca Lincoln și Ann să fi făcut o pauză și pentru că el nu avea încă nicio profesie, cu excepția celei de legislator cu jumătate de normă, iar ea dorea să urmeze mai multe studii. Rutledge a spus că verișoara sa Ann "a fost de acord să aștepte un an pentru Căsătoria lor după Logodnă până când Abraham Lincoln a fost admis în barou". Rutledge credea cu tărie că "dacă ar fi trăit până în primăvară, urmau să se căsătorească".

În vara lungă, caldă și ploioasă a anului 1835, Ann s-a îmbolnăvit de ceea ce oamenii numeau "febră cerebrală", probabil febră tifoidă, poate cauzată de inundarea fântânii Rutledge. A murit la 25 august 1835. Unchiul ei, John M. Cameron, un pastor prezbiterian Cumberland, a ținut predica de înmormântare.

Lincoln a fost devastat de moartea lui Ann. Își pierduse mama și sora în urma unei morți premature, iar acum o pierduse pe prima femeie pe care o iubise. Poate că se surprinsese pe sine însuși întinzându-și mâna către tânăra Ann Rutledge, iar acum aceasta îi fusese luată prematur.

Lincoln locuia la Elizabeth și Bennett Abell în acea perioadă. Elizabeth Abell a declarat mai târziu: "A fost un mare șoc pentru el și nu am văzut niciodată un bărbat să jelească pentru o parteneră mai mult decât a făcut-o pentru ea[.] Într-o zi, când ploua, a făcut o remarcă, spunând că nu putea suporta ideea că va

ploua pe mormântul ei." Robert Rutledge a remarcat: "Efectul asupra minții domnului Lincoln a fost teribil; s-a cufundat în disperare, iar mulți dintre prietenii săi s-au temut că rațiunea își va părăsi tronul". Locuitorii din New Salem, în amintirea lui Abraham și a lui Ann, nu au pretins că știau detaliile iubirii dintre ei, dar, așa cum a rezumat Robert Rutledge, "emoțiile extraordinare ale lui Lincoln au fost considerate ca o dovadă puternică a existenței celor mai tandre relații între el și defunctă".

PUȚIN MAI MULT DE UN AN

după moartea lui Ann, Lincoln a intrat într-o relație cu o femeie mai matură și mai impunătoare. Mary Owens, născută în Green County, Kentucky, în 1808, a crescut într-o familie înstărită, beneficiind de o educație bună. Lincoln a cunoscut-o în timp ce se afla în vizită la sora ei, Elizabeth Abell, în New Salem, în 1833. Mary, o femeie arătoasă, cu ochi negri, păr negru și o siluetă generoasă, a dat dovadă de o personalitate plină de spirit și de spirit.

Trei ani mai târziu, în 1836, Elizabeth Abell se pregătea să călătorească în Kentucky pentru a-și vizita sora. Elizabeth i-a spus lui Lincoln cu ușurință că o va aduce pe Mary înapoi dacă acesta se va căsători cu ea. Mary, în vârstă de douăzeci și opt de ani, ajungea la vârsta la care societatea ar fi catalogat-o drept o fată bătrână. Lincoln, probabil în același spirit vesel, s-a lăudat că se va căsători cu Mary dacă aceasta se va întoarce. După moartea lui Ann Rutledge, Abell și alte femei din sat îl încurajaseră pe Abraham să își caute o soție.

Mary Owens s-a întors la New Salem în noiembrie 1836, conștientă de lauda lui Lincoln. Relația lor a înflorit, dar de la început a și înțepat. Cu o ocazie, un grup de bărbați și femei călare care se îndreptau spre o adunare a trebuit să traverseze un pârâu. Mary a spus: "Ceilalți domni au avut grijă ca partenerele lor să treacă în siguranță", dar Lincoln nu s-a uitat niciodată înapoi "să vadă cum mă descurc". Când Mary a încălecat alături de el, a remarcat: "Ești un tip drăguț; presupun că nu ți-a păsat dacă aveam gâtul rupt sau nu". Lincoln a râs și a răspuns că "știa că sunt destul de deștept ca să am grijă de mine".

Abraham și Mary abia își începuseră curtea când Lincoln a părăsit New Salem pentru deschiderea noii sesiuni legislative în Vandalia. Este posibil să fi ajuns la un fel de înțelegere, dar fiecare dintre ei se confrunta deja cu unele rețineri în relația lor. Lincoln a fost circumspect cu privire la natura exactă a neliniștii sale. Oare a comparat-o pe această femeie puternică și matură, cu un an mai în vârstă decât el, cu tânăra și frumoasa Ann? El nu spune. Mary, o femeie născută din privilegii, ar fi putut foarte bine să se întrebe despre un bărbat care nu se stabilise încă într-o profesie și căruia îi lipseau grațiile sociale ale unui gentleman.

După două săptămâni petrecute în Vandalia, Lincoln i-a scris lui Mary, exprimându-și tot felul de disconfort. A început prin a-i povesti despre "mortificarea" lui de a căuta o scrisoare de la ea și de a nu o găsi. În restul scrisorii sale, a vorbit mai ales despre el însuși și nu a spus aproape nimic despre ea. Spre

final, el a mărturisit că nu se simțea bine: "Împreună cu alte lucruri pe care nu le pot explica, au conspirat și mi-au scăzut atât de mult moralul, încât simt că aș prefera să fiu în orice loc din lume decât aici". Pe când era pe punctul de a încheia, probabil după ce a recitit scrisoarea, Lincoln a răbufnit: "Această scrisoare este atât de seacă și de [proastă] încât mi-e rușine să o trimit, dar cu sentimentele mele pres[ent] nu pot face mai bine". Scrisoarea dezvăluia nesiguranța profundă a lui Lincoln în sinea sa în raport cu femeile.

Lincoln a început să o curteze pe Mary Owens, fiica unei familii înstărite din Kentucky, la aproximativ un an după moartea lui Ann Rutledges. Aveau o pregătire educațională și un temperament diferite, iar relația lor s-a zbătut și apoi s-a încheiat.

La o lună după ce s-a mutat la Springfield în 1837, Lincoln i-a scris lui Mary, care se întorsese în Kentucky. Până acum, Lincoln părea să caute o cale de ieșire din relația lor. I-a spus lui Mary că nu i-ar fi plăcut să locuiască în Springfield. "Chestia asta de a trăi în Springfield este mai degrabă o afacere plictisitoare până la urmă, cel puțin așa mi se pare mie". El a mărturisit: "Mă simt la fel de singur aici cum [am fost] oriunde în viața mea. Nu mi-a vorbit decât o singură femeie de când sunt aici, și nu ar fi trebuit să vorbească cu mine, dacă ar fi putut să o evite" - un comentariu neobișnuit pentru a spune unei alte femei. În curtarea lui Lincoln cu Mary Owens, acesta s-a străduit, în mod atipic, să sublinieze aspectele negative. Este posibil ca acesta să fi fost modul său invers de a vorbi despre propria lipsă de siguranță de sine. El a scris: "Mă tem că nu vei fi mulțumită" trăind în Springfield. Femeile se plimbă "înfloritoare" în trăsuri, dar "ar fi condamnarea ta să vezi fără să participi la ea". Owens "ar trebui să fie săracă fără a avea mijloacele de a-ți ascunde sărăcia". În cele din urmă, Lincoln a ajuns în sfârșit să vorbească despre propriile sale angajamente. "Orice femeie și-ar arunca soarta alături de a mea, dacă vreuna ar face-o vreodată, intenția mea este să fac tot ce-mi stă în putință pentru a o face fericită și mulțumită".

În august 1837, Lincoln a călătorit la New Salem pentru a o vedea pe Mary, care se întorsese din Kentucky. În ziua în care s-au despărțit, el i-a scris o scrisoare sinceră, dar dureroasă. "Vreau în toate cazurile să fac bine și, mai ales, în toate cazurile cu femeile". El a invocat "ignoranța" cu privire la adevăratele ei sentimente pentru el. "Ceea ce îmi doresc este ca relația noastră viitoare să depindă de tine." Lincoln și-a revărsat apoi inima, dar într-o frază plină de rezerve. "Dacă te simți legată de mine în vreun fel, sunt dispus acum să te eliberez, cu condiția ca tu să dorești acest lucru; pe de altă parte, sunt dispus și chiar nerăbdător să te leg mai repede, dacă pot fi convins că acest lucru va contribui în mod considerabil la fericirea ta." În cele din urmă, el i-a spus: "Dacă îți convine mai mult să nu răspunzi la această - bine, o viață lungă și veselă să te însoțească." El spera că ea îi va răspunde în scris și "va vorbi la fel de clar ca și mine".

Ea nu a răspuns niciodată.

Scrisoarea lui Lincolns către Mary Owens din 16 august 1837 reflectă sentimentele sale contradictorii cu privire la relația lor. Scrie mai ales despre el însuși și despre sentimentele sale, și puțin despre ea.

Lincoln s-a trezit profund rănit - din nou. A fost el luat prin surprindere de tăcerea ei? Scrisorile lui Lincoln către Owens îl dezvăluie, din nou și din nou, în conflict cu privire la ce să facă. Părea că mintea lui îi spunea că ar trebui să o ceară în căsătorie, dar inima lui nu era de acord.

Faptul că rana nu s-a vindecat repede a devenit evident printr-o scrisoare pe care Lincoln a scris-o aproape opt luni mai târziu - către o altă femeie. De data aceasta i-a scris Elisei Caldwell Browning, soția prietenului său avocat Orville Browning, și a vărsat povestea relației sale cu Mary Owens cu detalii uimitoare. Acum nu mai era atât de elogios la adresa lui Mary, scriind, cu un pic de cruzime, "pentru că pielea ei era prea plină de grăsime, pentru a permite contractarea ei în riduri; dar din cauza lipsei dinților, aspectul ei bătut de vreme în general". Dar povara scrisorii sale era propriul său sine profund rănit. Mărturisea: "Eram umilit, mi se părea, într-o sută de feluri diferite. Vanitatea mea era profund rănită de reflecția că fusesem atât de mult timp prea prost ca să-i descopăr intențiile și, în același timp, nu mă îndoiam niciodată că le înțelegeam perfect". Este revelator faptul că Lincoln nu a scris unui prieten de sex masculin. Cumva, el a simțit libertatea de a-i recunoaște Elisei Browning lipsa sa de inteligență socială în ceea ce privește femeile. A recunoscut ceva mai mult. Mary Owens "mă respinsese de fapt cu toată măreția mea închipuită".

Ani mai târziu, Mary Owens a spus că l-a găsit pe Lincoln "deficitar în acele mici verigi care alcătuiesc lanțul fericirii unei femei, cel puțin așa a fost în cazul meu". Ea a adăugat rapid: "Nu că ar fi provenit din lipsa de bunătate a inimii". De ce nu a funcționat relația lor? Mary Owens a presupus: "Pregătirea lui fusese diferită de a mea, de aceea nu exista acea congenialitate care ar fi existat altfel".

Lincoln, care își pierduse prima iubire din cauza morții, ajunsese acum la o despărțire tulbure cu o femeie pe care nu a iubit-o niciodată cu adevărat.

CÂND CAPITALA S-A MUTAT

la Springfield în 1839, Lincoln a început să socializeze mai mult ca niciodată. Cu legislativul programat să se întrunească pentru prima dată în Springfield în decembrie, sentimentul de siguranță de sine al lui Lincoln a devenit mai sigur. Acum se simțea mai liber să întâlnească femei tinere în noua capitală. Era pe cale să o întâlnească pe femeia care avea să-i schimbe viața.

Mary Elizabeth Todd s-a născut la 13 decembrie 1818, în Lexington, Kentucky. Bunicii ei, Levi Todd și Robert Parker, au ajutat la stabilirea orașului Lexington. Tatăl ei, Robert Smith Todd, a crescut în casa

familiei, Ellerslie, un conac cu douăzeci de camere. Familia Todd l-a avut ca vecin pe Henry Clay, un politician în plină ascensiune din Kentucky. Înalt de 1,80 metri, cu păr șaten și ochi mari căprui, Robert Todd a devenit un lider proeminent al celei de-a doua generații din Lexington, care se considera un oraș civilizat care depășise granița.

La 21 de ani, Todd s-a căsătorit în 1812 cu adolescenta Eliza Parker, o verișoară îndepărtată. Mary, cel de-al patrulea copil al lor, a crescut într-o casă georgiană din cărămidă, cu două etaje și nouă camere, situată pe Short Street, în centrul orașului Lexington. Copil privilegiat, ea știa că face parte din una dintre cele mai importante familii politice din Kentucky.

Mama lui Mary, Eliza, a murit în vara anului 1825, după nașterea celui de-al șaptelea copil, probabil din cauza unei infecții bacteriene postnatale, la vârsta de 31 de ani. Mary avea șase ani. Când Mary avea opt ani, tatăl ei s-a căsătorit cu Elizabeth Humphreys, o tânără bogată a cărei familie avea legături politice puternice cu familia Todd. "Betsy" Humphreys, din Frankfort, cu nouă ani mai tânără decât soțul ei, avea să nască nouă copii în următorii cincisprezece ani. Mary avea să crească acum în vâltoarea unui tată absent, adesea plecat cu afaceri sau în politică, și a unei mame vitrege despre care mulți spuneau că își favoriza proprii copii.

Robert Todd a fost un tată neobișnuit care a încurajat educația fiicelor sale, precum și a fiilor săi. În toamna anului 1827, Mary a intrat la Academia feminină Shelby, găzduită într-o casă de cărămidă cu două etaje la colțul dintre Second și Market. Dr. John Ward, un ministru episcopal excentric, conducea școala, care mai târziu a fost cunoscută sub numele de Academia Dr. Ward.

Una dintre verișoarele lui Mary, Elizabeth Humphreys, și-a amintit de ea ca fiind o școlăriță aspirantă. "Mary era cu mult înaintea fetelor de vârsta ei în ceea ce privește educația". Dr. Ward credea în începerea orelor de curs la ora 5 dimineața în diminețile de vară și în conducerea unor recitări de dimineață devreme pe tot parcursul anului. Mary a înflorit în această atmosferă academică disciplinată. Vărul ei a spus: "Avea o memorie retentivă și o minte care îi permitea să înțeleagă și să înțeleagă temeinic lecțiile pe care trebuia să le învețe".

O mare parte din zilele de duminică le petrecea la Biserica Prezbiteriană McChord. Tatăl ei fusese unul dintre membrii fondatori ai bisericii. În 1823, când Mary a împlinit cinci ani, biserica a organizat prima școală duminicală din Lexington. Aici, Mary a participat la educația presbiteriană standard a copiilor și tinerilor prin catehizare, o metodă folosită de presbiterieni, precum și de congregaționaliști și mulți baptiști, în America. Se aștepta ca tinerii să memoreze cele 107 întrebări și răspunsuri din Catehismul scurt de la Westminster, începând cu binecunoscuta primă întrebare.

Q. Care este scopul principal al omului?

A. Scopul principal al omului este de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a se bucura de El pentru totdeauna.

În 1832, la vârsta de paisprezece ani, Mary a intrat la internatul doamnei Mentelle. De regulă, Mary și-ar fi încheiat educația după cei cinci ani petrecuți la Dr. Ward's, deoarece doar câteva mii de fete din America au primit mai mult de patru ani de educație. Augustus și Charlotte Mentelle, directorii aristocrați ai școlii, au fugit din Franța în 1792, în timpul Revoluției Franceze. Mary a primit o educație clasică de calitate, inclusiv limba franceză, ceea ce a diferențiat-o de multe dintre femeile pe care avea să le cunoască la vârsta adultă.

În acel an, familia lui Mary s-a mutat într-o casă nouă și chiar mai impresionantă pe Main Street, cu paisprezece camere, un salon simplu și unul dublu, șase dormitoare și grădini formale. Soții Todd prețuiau atât educația, cât și viața frumoasă.

Când Henry Clay a vizitat Lexington în vara anului 1832, în timp ce făcea campanie pentru președinție, Mary dezvoltase deja cunoștințe remarcabile de politică. Cu patru ani înainte, la vârsta de zece ani, refuzase din principiu să participe la un eveniment din Lexington în onoarea candidatului la președinție Andrew Jackson și se certase cu un vecin pro-Jackson. Devenită acum o Whig pasionată, ea a luat cuvântul la un dineu în onoarea lui Clay pentru a-i promite sprijinul său. Ea a adăugat rapid, în auzul tuturor, că și ea se aștepta să locuiască la Washington într-o zi.

În timp ce creștea în Lexington, Mary a întâlnit sclavia peste tot. Producția de cânepă de pe plantațiile de bluegrass din împrejurimi depindea de munca sclavilor. Familiile albe foloseau sclavi pentru a munci în interiorul și exteriorul caselor lor. Când Mary avea 12 ani, tatăl ei avea câte un sclav pentru fiecare membru al familiei sale. Sclavii de sex feminin găteau mesele, spălau și coseau hainele și aveau grijă de copii. Sclavii masculi făceau totul în afara casei, inclusiv aveau grijă de cai.

Lexington era o piață de sclavi importantă. Negustorii treceau cu grupurile de sclavi - bărbați, femei și copii - chiar pe lângă casa lui Mary în drumul lor spre sudul îndepărtat. Ea a văzut sclavii, tineri și bătrâni, înlănțuiți împreună, doi câte doi. În timp ce Mary mergea la și de la școală, observa frecvent licitațiile de sclavi organizate la Cheapside, locul de întâlnire publică din Lexington, adiacent tribunalului din Fayette County, în piața orașului. Într-un alt colț al pieței se afla stâlpul de biciuire din lăcuste negre, ridicat în 1826. Când un stăpân de sclavi biciuia un sclav, un strigăt străbătea aerul acestui oraș autoproclamat civilizat.

PÂNĂ CÂND MARY

avea optsprezece ani, era considerată de prietenii ei, femei și bărbați, o tânără frumoasă. Înaltă de un metru și jumătate, cu părul șaten și moale, avea o frunte lată, un nas mic și răsucit, ochi albaștri și un ten roz. Mary dădea dovadă de o hotărâre fermă de a obține ceea ce dorea, iar cercul restrâns al familiei sale îi cunoștea "temperamentul și limba". O bărbie proeminentă dădea impresia unei personalități hotărâte. Mâinile îi săgetau impulsiv în gesturi în timp ce vorbea.

În primăvara anului 1837, Mary a decis să urmeze un model al familiei Todd și să viziteze Springfield, Illinois. Sora mai mare a lui Mary, Elizabeth, se căsătorise cu Ninian Edwards, fiul guvernatorului din Illinois, și se mutase cu el la Springfield. După moartea mamei lor, Elizabeth îi fusese lui Mary atât o mamă, cât și o soră. Sora lor, Frances, locuia, de asemenea, în Springfield, la fel ca un unchi, doctorul John Todd, și trei veri, John Todd Stuart, partenerul de drept al lui Lincoln, Stephen T. Logan, viitorul său partener de drept, și John J. Hardin. Familia Todd și familia Stuart - kentuckieni, scoțieni și prezbiterieni - formau un adevărat clan în Springfield.

La începutul lunii mai, Mary s-a îmbarcat în trenul spre Frankfort, Kentucky, pentru a începe o călătorie cu trenul, cu barca și cu diligența spre Springfield. Dacă toate legăturile erau făcute, îi va lua două săptămâni să ajungă la noua casă impresionantă a lui Elizabeth și Ninian Edwards de pe Second Street, în partea de sud a orașului. Este posibil ca ea să fi aflat de la John Todd Stuart că acesta invitase un tânăr avocat pe nume Abraham Lincoln să i se alăture ca partener, dar este îndoielnic că l-a întâlnit pe Lincoln în timpul acestei vizite. Ea s-a întors la Lexington în toamna anului 1837; ei nu se vor mai întâlni timp de încă doi ani.

În vara anului 1839, Mary s-a întors la Springfield, cu intenția de a rămâne de data aceasta pentru mai mult decât o vizită. Ea a devenit rapid parte a unei clici de femei și bărbați tineri care își spuneau "Coterie" și care se adunau adesea la casa de cărămidă cu două etaje a soților Edwards, situată în vârful "Aristocracy Hill". James C. Conkling, un avocat care se mutase în Springfield în 1838 și care era membru al Coterie, a descris-o pe Mary ca fiind "o creatură a agitației" și a spus că "niciodată nu se distrează mai mult decât atunci când se află în societate și este înconjurată de o companie de prieteni veseli". Când, într-o zi, Mary a imitat manierele unora dintre pretendenții ei, Ninian Edwards a exclamat: "Mary ar putea face un episcop să-și uite rugăciunile".

Unii dintre cei mai căsătoriți tineri din Springfield au participat la întâlnirile Coterie, printre care Stephen A. Douglas; Edward D. Baker; Lyman Trumbull, un avocat zvelt și arătos din Belleville; și James Shields, originar din Irlanda, care a devenit auditor al statului Illinois în 1839. Un nou invitat a fost Abraham Lincoln.

Alături de sora lui Mary locuia avocatul Lawrason Levering. Sora acestuia, Mercy Levering, o vizitatoare din Baltimore, a devenit rapid cea mai dragă prietenă a lui Mary în Springfield. Timp de mulți ani, Mary și Mercy au schimbat lungi scrisori. Scrisul de scrisori era o oportunitate pentru femei de a împărtăși

sentimente intime pe care nu le puteau exprima în public, nici măcar în conversații între prieteni. Corespondența lui Mary dezvăluie o tânără femeie cu o profunzime intelectuală și o intensitate emoțională capabilă să își comunice gândurile și sentimentele într-o proză lucidă. Ea scria cu litere mici și înclinate, umplând fiecare foaie până la marginea paginii, stilul ei de scris fiind o metaforă pentru modul în care dorea să-și extindă viața până la și uneori dincolo de sfera feminină prescrisă în vremea ei.

Ninian și Elizabeth Edwards au găzduit Coterie în casa lor de pe Aristocracy Hill Elizabeth nu l-a plăcut niciodată pe Lincoln, considerând că acesta era sub nivelul social al lui Mary.

Mary a atras mulți pretendenți - tineri și bătrâni, scunzi și înalți. Un avocat și legislator pe nume Edwin Webb a devenit foarte interesat, dar Mary i-a spus lui Mercy că era "un văduv cu merite modeste", pe lângă faptul că "exista o mică diferență de vreo optsprezece sau douăzeci de veri între anii noștri". Stephen Douglas se mutase din Jacksonville la Springfield în 1837, după ce fusese numit în funcția de registru al Oficiului de Cadastru. El și Mary erau văzuți frecvent împreună prin oraș, iar zvonurile circulau despre relația lor. Era vorba de prietenie sau de o poveste de dragoste?

ABRAHAM LINCOLN ȘI

Mary Todd au început să se cunoască probabil în vara anului 1839. Ei au împins vechea axiomă "contrariile se atrag" până la limită. Mary se descria ca fiind o "roșcată", dar în realitate era drăguță și vioaie. Sora lui Mary, Frances, l-a descris pe Lincoln ca fiind "cel mai simplu om" din Springfield. Mary era bine educată, în timp ce Abraham nu primise decât o educație formală minimă.

Diferențele dintre poziția socială a lui Abraham și a lui Mary au fost expuse la vedere pe ringul de dans. James Conkling, iubitul lui Mercy, i-a scris acesteia că atunci când Lincoln dansa dădea impresia că este "bătrânul Părinte Jupiter aplecat din nori pentru a vedea ce se întâmplă". Lui Lincoln nu-i plăcea să danseze, dar poate că nu s-a putut abține să nu o invite pe această tânără arătoasă și spirituală. "Domnișoară Todd, vreau să dansez cu dumneavoastră în cel mai rău mod", a spus el.

Mai târziu, Mary, cu un zâmbet răutăcios, i-a povestit dansul verișoarei sale Elizabeth, spunând: "Și cu siguranță a făcut-o".

Existau și alte diferențe, mai profunde, care încă nu au fost descoperite în acest cuplu ciudat. Dar, în multe privințe, erau asemănători. Amândoi prețuiau educația și munciseră din greu pentru a o obține. În Mary, Lincoln a recunoscut un suflet pereche în curiozitatea intelectuală și în învățare.

Curtarea lui Lincoln cu Mary a fost o poveste de dragoste atât a minții, cât și a inimii. Plăcerea lor reciprocă pentru idei și politică l-a pus pe Abraham în largul său. Amândoi iubeau poezia, în special pe cea a lui Robert Burns, și se bucurau să își citească unul altuia cu voce tare. Lincoln, care conducea adesea conversațiile cu bărbații, s-a trezit ascultând-o pe Mary. Elizabeth Edwards i-a surprins o dată când erau împreună și a observat: "Mary conducea conversația - Lincoln o asculta și o privea ca și cum ar fi fost atras de o putere superioară".

Abraham și Mary împărtășeau, de asemenea, o pasiune comună pentru politică. Fiica unui whig important din Kentucky, ea a participat la discursurile candidatului prezidențial whig Harrison în 1840 și a discutat adesea despre politică cu prietenii ei. I-a scris lui Mercy: "În această toamnă am devenit un adevărat politician, o profesie mai degrabă neadecvată pentru o doamnă".

Dar în mijlocul încântării a apărut îndoiala. Spre deosebire de încrederea sa în sine în politică, încrederea lui Lincoln că ar putea reuși în căsnicie a fost întotdeauna pe un teren șubred. Se îndoia de el însuși la fel de mult sau chiar mai mult decât Mary. Experiența sa cu Mary Owens era încă proaspătă în mintea lui. La treizeci și unu de ani, politician cu jumătate de normă aflat la începutul unei cariere în avocatură, s-a alăturat multor tineri din vremea sa care se întrebau dacă ar putea întreține o soție. Amintindu-și atașamentul jenant al calului său și al instrumentelor de topografie din New Salem, ca să nu mai vorbim de "datoria națională" de la magazinul său eșuat pe care încă o plătea, Lincoln avea multe întrebări în minte în timp ce curtea lui Mary avansa.

Mai era și problema opoziției membrilor familiei lui Mary. Sora mai mare, Elizabeth, și-a exprimat împotrivirea față de această relație. Ea credea că Lincoln, care venea la casa ei elegantă în cizmele sale Conestoga, era inferior lui Mary din toate punctele de vedere. "Am avertizat-o pe Mary că ea și domnul Lincoln nu erau potriviți. Domnul Edwards și cu mine credeam că erau diferiți din punct de vedere al naturii, al educației și al creșterii." Ea a concluzionat: "Erau atât de diferiți încât nu puteau trăi fericiți ca soț și soție".

Abraham și Mary s-au curtat într-o societate victoriană segregată sexual. Diverse manuale de căsătorie îi sfătuiau pe îndrăgostiți să se "testeze" reciproc. Femeile erau încurajate să arunce "obstacole mari și mici în calea bărbatului curtat pentru a măsura profunzimea și intensitatea iubirii sale romantice". Mary, indiferent dacă a urmat sau nu sfaturile unui manual, era foarte pricepută la acest tip de testare.

Un Dicționar al iubirii din secolul al XIX-lea afirma că îndoiala era "un mare ascuțitor și intensificator al pasiunilor tandre". Lincoln ar fi putut fi un studiu de caz pentru Dicționarul iubirii, mai întâi cu îndoielile sale cu privire la dragostea sa pentru Mary Owens, iar acum cu îndoielile sale despre el însuși în relația sa în curs de dezvoltare cu Mary Todd.

La un moment dat, în 1840, relația dintre Abraham și Mary a avansat de la prietenie la curtare și la un acord că s-ar putea căsători. Aceasta nu a fost o logodnă în sensul modern al cuvântului. El nu i-a dat niciun inel. Nu au anunțat pe nimeni despre decizia lor. Mai degrabă, ei au încheiat o "înțelegere". Mary a descris această schimbare ca având "ochii îndrăgostiților".

La sfârșitul acelui an, însă, relația lor s-a destrămat brusc. Nu este clar când sau de ce a avut loc ruptura. Este posibil să fi survenit în ziua de Anul Nou 1841, dar s-ar putea să fi avut loc și mai devreme, în cursul lunii decembrie 1840.

Este posibil să fi existat o altă femeie. Matilda Edwards, fiica politicianului whig Cyrus Edwards și verișoară a cumnatului lui Mary, Ninian Edwards, a sosit la casa familiei Edwards în acea toamnă. Nimeni, bărbat sau femeie, nu putea să nu o remarce pe frumoasa tânără de 16 ani. Mary i-a descris-o lui Mercy Levering ca fiind "o tânără foarte interesantă", care "a atras în jurul nostru o mulțime de frumuseți și companie".

Unii contemporani au sugerat că este posibil ca Lincoln să fi fost atras de "fascinația" tinerei Matilda. Cu siguranță, este posibil să se fi uitat, iar Mary să îl fi văzut uitându-se, dar știa, de asemenea, că avea aproape de două ori vârsta Matildei.

Prietenii au avut păreri diferite cu privire la cine a pus capăt relației. Conkling credea că Mary a încălcat înțelegerea lor; Joshua Speed credea că Lincoln a făcut-o. Speed a spus că cel mai bun prieten al său "s-a dus să o vadă pe "Mary" - i-a spus că nu o iubește". El a mai crezut că "Lincoln o iubea pe domnișoara Edwards" și că "Mary a văzut asta". Lincoln, acționând în mod onorabil, i-a spus lui Mary "motivul schimbării sale de opinie", iar ea, la rândul ei, "l-a eliberat". Conversația s-a încheiat, potrivit lui Speed, Lincoln "a tras-o pe genunchi, a sărutat-o și s-a despărțit".

JAMES CONKLING I-A SCRIS LUI MERCY LEVERING

, "Sărmanul L! Cum au căzut cei puternici!" Lincoln nu căzuse pur și simplu; era copleșit. Pe 2 ianuarie 1841, secretarul legislativului de stat a făcut apelul de patru ori, dar Lincoln nu a răspuns "Prezent". Luni, 4 ianuarie, Lincoln a ratat opt voturi. Marți, 5 ianuarie, nu a răspuns la trei apeluri nominale de după-amiază. Lincoln a fost întotdeauna prezent cu regularitate, dar despărțirea de Mary l-a aruncat într-o asemenea disperare încât nu s-a prezentat la lucru.

Melancolia lui Lincoln a devenit subiect de discuție în Springfield. Conkling i-a spus lui Mercy că, atunci când Lincoln s-a întors în cele din urmă în legislativ, era "emaciat în aparență și părea că abia posedă suficientă putere pentru a vorbi mai mult de o șoaptă". Joshua Speed i-a scos briciul lui Lincoln de teama a ceea ce ar putea face prietenul său.

Lincoln i-a trimis o scrisoare vărului Mariei, fostul său partener de drept John Todd Stuart, la 23 ianuarie 1842. "Acum sunt cel mai nefericit om în viață. Dacă ceea ce simt eu ar fi distribuit în mod egal la întreaga familie umană, nu ar exista nici măcar o față veselă pe pământ". Lincoln era pesimist în ceea ce privește viitorul său. "Nu pot spune dacă voi fi vreodată mai bine; presimt teribil că nu voi fi. Să rămân așa cum sunt este imposibil; trebuie să mor sau să fiu mai bun, așa mi se pare."

Aproape cincisprezece luni mai târziu, Lincoln i-a scris lui Speed și s-a referit la "fatala zi de 1 ianuarie '41". Ce voia să spună? S-a presupus mult timp că Lincoln se referea la ruperea înțelegerii cu Mary. Citită însă în contextul unei serii de scrisori cu Speed, în care Speed se lupta cu propria logodnă și cu o eventuală căsătorie, referirea ar putea face referire și la durerea din viața lui Speed.

Mary a suferit și ea, iar sentimentele ei pentru Lincoln nu s-au diminuat odată cu absența și cu timpul. La aproape șase luni de la despărțire, ea i-a scris lui Mercy: "[Lincoln] mă consideră nedemnă de atenție, deoarece nu l-am mai întâlnit în lumea veselă de luni de zile, cu obișnuita mângâiere a mizeriei, îmi imaginez că alții au fost la fel de rar bucuroși de prezența lui ca și umila mea persoană, totuși aș vrea ca situația să fie diferită, ca "Richard" să fie din nou el însuși, multă fericire mi-ar oferi."

Când Mary a pus ghilimele în jurul lui "Richard", se referea la Richard al II-lea al lui Shakespeare. Mary ar fi fost o tânără neobișnuită să fie familiarizată cu Shakespeare. La început pare o aluzie ciudată. Richard al II-lea a urcat pe tronul englez ca tânăr în 1377, dar s-a dovedit rapid a fi neînțelept în alegerea consilierilor și nesăbuit în cheltuirea banilor. Este posibil ca Mary să își fi exprimat îngrijorarea cu privire la bunăstarea mentală a lui Abraham și, totuși, încrederea ei că, în ciuda începuturilor sale umile, exista regalitate în viitorul lui Lincoln.

CÂNDVA ÎN 1842

, la mai bine de un an de la despărțire, Eliza Francis, soția editorului de ziare Simeon Francis, a luat problema în propriile mâini. I-a invitat pe Abraham și pe Mary la ea acasă, fiecare dintre ei neștiind că celălalt va veni. Stând în salonul ei, doamna Francis i-a îndemnat pe Abraham și Mary să fie din nou prieteni. A fost nevoie de o a treia persoană pentru a-i face să se confrunte cu rănile și durerea și să se îndrepte spre iertare și reconciliere. Abraham și Mary au început să se întâlnească în mod clandestin în casa familiei Francis și în casa medicului și prietenului Whig al lui Lincoln, Dr. Anson Henry.

În acea toamnă, când Lincoln și Mary participau la campania bienală pentru funcțiile de stat, Lincoln i-a oferit un cadou neobișnuit. A legat cu o panglică roz o listă cu rezultatele ultimelor trei alegeri legislative în care el fusese unul dintre candidații câștigători. Nu știm dacă Mary a găsit acest lucru romantic.

Unul dintre cele mai bizare episoade din viața lui Lincoln, care l-a pus față în față cu posibilitatea morții, a avut loc chiar în momentul în care el și Mary își reluau relația. La începutul anului 1842, Banca de Stat din Illinois fusese forțată să se închidă. În august, guvernatorul, trezorierul și auditorul au ordonat perceptorilor de taxe din comitate să nu accepte bancnotele de hârtie ale statului pentru plata impozitelor și a datoriilor școlare. Doar aurul și argintul urmau să fie acceptate. Cetățenii, însă, nu aveau aproape deloc aur sau argint.

Problema a escaladat atunci când auditorul de stat James Shields a emis un ordin prin care îi sfătuia pe funcționarii statului cum să restabilească o monedă sănătoasă. În acest moment, opoziția față de planul statului începuse să ia amploare. Shields, un tânăr imigrant irlandez și un politician democrat în plină ascensiune, a devenit punctul central al unui răspuns energic din partea Whigs din Illinois.

Lincoln, un apărător convins al băncii de stat, a văzut o oportunitate de a culege ceva fân politic în viitoarele alegeri din 1842 pentru legislativul și guvernatorul statului. Unde era cel mai bine să-i atace pe democrați decât în vehiculul preferat al lui Lincoln - ziarul?

Sangamo Journal tipărise de curând o scrisoare satirică adresată redacției de către "Rebecca", o femeie de la țară care locuia în "Lost Townships". Această scrisoare, în dialogul său familiar, enunța idei whig importante. Lincoln l-a contactat pe editorul Simeon Francis sugerându-i să scrie o scrisoare de follow-up. Lincoln și-a asumat personajul "Rebecca" și și-a ascuțit sabia de scriitor pentru a-l ataca pe Shields și politicile Partidului Democrat. Lincoln i-a arătat scrisoarea sa lui Mary, iar ea și prietena ei, Julia Jayne, au ajutat la revizuirea umorului și a satirei.

Publicată pe 2 septembrie 1842, scrisoarea "Rebeccăi" îl scotea în evidență pe Shields pentru ridiculizare din cauza rolului său în dilema monetară. Ea nu s-a menajat: "Shields este atât un prost, cât și un mincinos".

Lincoln l-a descris pe Shields la o petrecere din Springfield. "Dacă aș fi surd și orb, l-aș putea recunoaște după miros". Plasându-l pe Shields în mijlocul unui grup de femei, Lincoln, de obicei galant, a fost autorul unei descrieri deosebit de grosolane: "Toate galerele din oraș erau acolo, și toate văduvele frumoase și femeile căsătorite, care se hârjoneau, încercând să arate ca niște galere, legate la fel de strâns la mijloc și umflate la ambele capete ca niște pachete de furaje care nu fuseseră încă stivuite, dar care doreau să fie stivuite destul de rău."

Argintul, motivul invectivelor politice ale lui Lincoln, era acum folosit cu ironie împotriva lui Shields. "Își plătea banii la unul, la altul și la altul, și suferea mari pierderi pentru că era argint în loc de hârtie de stat." În cele din urmă, Lincoln a pus cuvintele în gura lui Shields: "Dragi fete, este dureros, dar nu mă pot

căsători cu voi toate. Știu prea bine cât de mult suferiți, dar nu, nu uitați, nu este vina mea că sunt atât de frumos și atât de interesant".

Mary și Julia, prinse în escapada lui Lincoln, au decis să extindă distracția scriind o a treia scrisoare a Rebeccăi, publicată în Sangamo Journal pe 16 septembrie 1842.

Shields, cunoscut pentru temperamentul său violent, s-a înfuriat. A cerut numele persoanei care îl batjocorise atât de mult. Francis i-a spus că era vorba de Lincoln. Este posibil ca Lincoln să-i fi permis lui Francis să dezvăluie numele său, poate pentru a proteja numele celor două tinere. Mândria lui Shields fusese rănită, dar, mai important, Lincoln îi amenințase cariera politică în plină ascensiune.

Shields a ripostat. L-a confruntat pe Lincoln în Tremont, la tribunalul din comitatul Tazewell. Intenționa să obțină o retractare din partea lui Lincoln. Sau altfel. Shields l-a provocat pe Lincoln la duel. Auditorul de stat, care luptase în Războiul Șoimului Negru, se bucura de reputația de trăgător excepțional cu pistolul.

Duelul devenise o caracteristică recurentă a vieții americane la începutul secolului al XIX-lea. Națiunea a fost uimită când Alexander Hamilton a murit într-un duel cu Aaron Burr în 1804, dar șocul a fost provocat de moartea unuia dintre cei mai talentați lideri americani, nu din cauza unui duel. Primul duel american a avut loc în 1621, în colonia Massachusetts Bay. Oameni din toate categoriile sociale au participat la dueluri, chiar dacă multe state au adoptat legi împotriva duelurilor. Duelul, conform statutului penal din Illinois din 1839, era o infracțiune penală, pedepsită cu cinci ani de închisoare.

În calitate de persoană provocată, Lincoln avea prerogativa de a selecta armele. Conștient de abilitățile lui Shields cu armele de foc, Lincoln a ales săbiile lungi ale cavaleriei în locul pistoalelor. Înalt de 1,80 metri, Lincoln știa ce avantaj enorm îi dădeau înălțimea și întinderea sa față de Shields, care avea 1,65 metri.

Duelul nu era interzis în Missouri. La fel cum Hamilton și Burr, cu aproape patruzeci de ani mai devreme, traversaseră râul Hudson de la New York la New Jersey în 1804, joi dimineața devreme, 22 septembrie 1842, două bărci s-au îmbarcat din Alton, Illinois, și au traversat Mississippi-ul în ceața dimineții până la un țărm noroios de pe malul Missouri. Grupul a mers câțiva pași până la un luminiș care avea să servească drept teren de duel.

Relatările sunt contradictorii cu privire la ceea ce s-a întâmplat în continuare. Unii au spus că Lincoln, întinzându-și brațul lung și sabia cea mai lungă, a tăiat ramura unei sălcii aflate la mare înălțime deasupra combatanților și l-a speriat pe Shields cu demonstrația întinderii sale vaste. Un alt raport a spus că

Shields a râs la acest gest. Dar în râsul său, sau în frica sa, și-a dat seama de absurditatea situației și a acceptat să facă pace. Duelul s-a încheiat înainte de a începe.

Ce trebuie să înțelegem din aproape duelul dintre Lincoln și Shields? S-a comportat Lincoln, aproape incapabil să-și oprească participarea la duel, mai degrabă ca tânărul luptător decât ca un bărbat matur? A fost de acord să participe pentru a apăra onoarea lui Mary și Julia Jayne, care scriseseră cea de-a treia scrisoare? Pare cert că Lincoln nu a vrut să-i facă rău lui Shields. Înțelegea că putea dezarma cu o sabie, dar nu și cu un pistol. Unii au sugerat că Lincoln și Shields au crezut că ar putea obține publicitate politică în urma duelului.

Când totul s-a terminat, Lincoln s-a simțit profund stânjenit de întreaga afacere. Ani mai târziu, când oamenii aduceau în discuție duelul, Lincoln a făcut repede să se știe că nu dorea să discute despre el.

CU DUELUL ÎN SPATE

, și acum reunit cu Mary, Lincoln încă se lupta dacă ar trebui să se căsătorească cu Mary. I-a scris prietenului său Speed pentru un sfat. Lincoln primise scrisori de la Speed în timp ce prietenul său se zbătea în legătură cu propria logodnă cu Fanny Henning. Acum, Lincoln dorea să știe cum a decurs totul. "Te bucuri acum, atât din punct de vedere sentimental, cât și al judecății, că ești căsătorit așa cum ești?". Lincoln a recunoscut că "din partea oricărui altcineva în afară de mine, aceasta ar fi o întrebare obraznică, care nu ar fi tolerată", dar era încrezător că Speed ar fi acceptat întrebarea din partea lui, cel mai apropiat prieten al său. "Te rog să răspunzi repede, căci mă simt nerăbdător să știu".

Speed trebuie să fi răspuns, dar nu există nicio scrisoare. Ani mai târziu, Speed a scris: "Un lucru este clar sesizabil - dacă nu aș fi fost căsătorit și fericit - mult mai fericit decât mă așteptam să fiu vreodată - el nu s-ar fi căsătorit".

În dimineața zilei de vineri, 4 noiembrie 1842, Abraham și Mary au anunțat că intenționează să se căsătorească - chiar în acea seară. Cuplul nu a anunțat pe nimeni în prealabil. Erau multe de făcut și puțin timp pentru a le face.

Au decis să organizeze o slujbă de căsătorie privată. Lincoln a sunat la casa cu cadre maro de la intersecția dintre strada Opt și Jackson pentru a-l întreba pe reverendul Charles Dresser, rectorul bisericii episcopale St. Paul, dacă ar vrea să-i căsătorească în casa lui. Când Mary le-a dat vestea nunții surorii și cumnatului ei, Elizabeth și Ninian Edwards au izbucnit din cauza bruscității deciziei. Elizabeth se opusese de mult timp lui Lincoln, dar acum, când actul urma să fie făcut, Ninian a insistat, în calitate de tutore legal al lui Mary, ca nunta să aibă loc în casa lor.

Lincoln a cumpărat o verighetă de la magazinul de bijuterii Chatterton's Jewelry Store din partea de vest a pieței orașului. A pus ca pe inel să fie inscripționat "Dragostea este eternă". În jurul prânzului, Lincoln l-a rugat pe colegul său avocat din Springfield, James H. Matheny, să fie cavalerul său de onoare. Mary s-a grăbit să le ceară verișoarei sale "Lizzie" Todd și bunei sale prietene Julia Jayne să stea alături de ea. Elizabeth Edwards, neliniștită cu privire la ce mâncare să ofere, a trimis la Dickey's, singura brutărie din Springfield, pentru turtă dulce și bere, iar mai târziu a decis să facă un tort, care nu a ieșit bine.

La ora șapte, într-o seară ploioasă și furtunoasă, Lincoln, în vârstă de 33 de ani, și Mary, în vârstă de 24 de ani, și-au ocupat locurile în fața șemineului din salonul familiei Edwards. Pe șemineu erau aprinse două lămpi. Diferența mare dintre înălțimile lor, el un unghiular de un metru optzeci și patru, iar ea abia de un metru cincizeci și doi, era izbitoare. Mary purta o fustă albă de muselină. Reverendul Dresser, îmbrăcat în veșmintele Bisericii Episcopale, a ținut slujba de nuntă din Cartea de Rugăciuni Comune. Abraham și Mary au făcut schimb de jurăminte, jurându-și unul altuia. Spunând "Cu acest inel te iau de soție", Lincoln a strecurat verigheta pe degetul lui Mary.

O SĂPTĂMÂNĂ DUPĂ

nunta lui Lincoln, acesta i-a scris prietenului său Sam Marshall, un avocat din Shawneetown, Illinois, încheindu-și scrisoarea astfel: "Nimic nou aici, cu excepția căsătoriei mele, care pentru mine este o chestiune de profundă mirare".

De acum încolo, viața lui Lincoln va fi asemenea scaunului cu trei picioare pe care îl făcuse când era copil în Indiana. Cele trei picioare dădeau stabilitate taburetului; dacă un picior era vreodată scurtat sau alungit, echilibrul putea deveni precar. În primul picior al vieții sale de adult, Lincoln a avut succes în politică; în al doilea picior, s-a afirmat ca avocat; în al treilea picior, a intrat în căsătorie. Provocarea care îl aștepta va fi cum va reuși Lincoln să se echilibreze pe toate cele trei picioare, pe măsură ce va ajunge la funcții politice mai înalte.

Această primă fotografie cunoscută a lui Abraham Lincoln a fost realizată de Nicholas H. Shepherd în magazinul său de dagherotipuri din piața orașului Springfield. Mâinile musculoase ale lui Lincoln dezvăluie trecutul său, dar îmbrăcămintea sa indică viitorul său ca membru al Congresului.

CAPITOLUL 8

Adevărul este că mi-ar plăcea foarte mult să plec 1843-46

SĂ LĂSĂM CA MIEZUL ÎNTREGULUI ARGUMENT SĂ FIE "ÎNTOARCEREA ESTE FAIR-PLAY".

"

A

BRAHAM

L

INCOLN

Scrisoare către Benjamin F. James, editor, Tazewell Whig, 6 decembrie 1845

UȘA CĂTRE UN SERVICIU POLITIC MAI MARE S-A DESCHIS ÎN MOD NEAȘTEPTAT

pentru Abraham Lincoln la începutul anului 1843. John Todd Stuart, fostul său partener de drept care reprezentase cel de-al treilea district al Congresului ca prim congresman whig din Illinois, a anunțat că nu va mai candida pentru un al treilea mandat în Camera Reprezentanților. Lincoln, după ce refuzase în anul precedent să candideze pentru un al cincilea mandat în legislativul statului, a făcut un pas înainte cu entuziasm pentru a-și prezenta scrisorile de acreditare pentru Congres.

Când Lincoln a ajuns în Illinois în 1830, statul avea încă dreptul la un singur reprezentant, la fel ca atunci când a obținut statutul de stat în 1818. Până în 1833, odată cu creșterea imigrației, numărul a crescut la doi, iar apoi la trei în 1835. Pentru alegerile din 1843, Illinois avea să aibă șapte mandate. Noul al șaptelea district al Congresului urma să fie format din unsprezece comitate, majoritatea populației provenind din comitatul Sangamon.

Whigs credeau că pot câștiga noul al șaptelea district. Trei bărbați - John J. Hardin, Edward D. Baker și Abraham Lincoln - toți tineri avocați, veterani ai Războiului Șoimului Negru și prieteni în legislativul din Illinois, au devenit acum rivali pentru nominalizarea Whig pentru Congres. Toată lumea știa că câștigarea nominalizării Whig ar fi echivalat cu câștigarea alegerilor generale. Cursa politică a început.

-

JOHN J. HARDIN

, cu un an mai tânăr decât Lincoln, s-a născut în 1810 într-o familie politică proeminentă din Frankfort, Kentucky. A absolvit Universitatea Transylvania din Lexington, a studiat dreptul cu judecătorul-șef John Boyle de la Curtea Supremă din Kentucky și a intrat în avocatură în 1831. În același an, Hardin s-a mutat în Illinois, înființând un cabinet de avocatură în Jacksonville, sediul comitatului Morgan County. Înalt, cu părul și ochii negri, Hardin avea o față îndrăzneață care îi reflecta personalitatea hotărâtă. Era un orator excelent, chiar dacă avea un ușor impediment de vorbire. A servit în Războiul Șoimului Negru în 1832. Ales pentru prima dată în legislativul de stat în 1836, a renunțat la locul său în 1842, în același an în care Lincoln a renunțat. Ca și coleg whig, Hardin s-a opus activ lui Lincoln în privința legislației privind îmbunătățirile interne. În calitate de prieten personal, Hardin a încercat să oprească duelul dintre Lincoln și James Shields.

Edward D. Baker, cu doi ani mai tânăr decât Lincoln, s-a născut la Londra, în Anglia, și a emigrat în Statele Unite împreună cu familia sa în 1816. Baker a locuit în Philadelphia până în 1825, când familia sa s-a mutat în comunitatea utopică a socialistului britanic Robert Owens din New Harmony, Indiana. Mai târziu, în același an, s-au stabilit în Illinois, mai întâi în Belleville și apoi în Carrollton. În 1835, Baker a deschis un birou de avocatură în Springfield. Frumos de frumos și înalt, cu ochi albaștri, Baker a fost o persoană inspirată, deși impetuoasă. A fost ministru laic în Biserica Discipolilor lui Hristos, o denominație formată în 1832 din două curente de renaștere, "Creștin" și "Discipoli", care urmăreau să restaureze creștinismul nou-testamentar. Experiența de predicator a lui Baker l-a pregătit pentru a fi un orator convingător la mitingurile politice Whig. A fost ales în legislatura de stat în 1837 și în senatul de stat în 1840. Politica whig i-a adus pe Baker și Lincoln împreună ca spirite înrudite.

John J. Hardin, un avocat și politician talentat din Jacksonville, se număra printre prietenii lui Lincoln, dar a devenit adversarul său pentru nominalizarea Whig la Congres în 1843.

Lincoln l-a apreciat atât de mult pe politicianul whig Edward D. Baker încât l-a numit pe cel de-al doilea fiu al său Edward după bunul său prieten. Baker și Lincoln au concurat pentru sprijinul Whigs din comitatul Sangamon în perioada premergătoare alegerilor pentru Congres din 1843.

ÎN CAMPANIA SA

pentru Congres, Lincoln a folosit o strategie agresivă pe mai multe fronturi. Cu câteva luni înainte de alegeri, a început să le scrie prietenilor Whig despre aspirațiile sale pentru Congres. La 14 februarie 1843, i-a scris lui Richard S. Thomas, coleg avocat și whig activ din Virginia, Illinois. "Acum, dacă vei auzi pe cineva spunând că Lincoln nu vrea să meargă în Congres, aș vrea ca tu, ca prieten personal al meu, să-i spui că ai motive să crezi că se înșeală. Adevărul este că mi-ar plăcea foarte mult să merg." Ambiția

politică a lui Lincoln, înăbușită în primele sale curse pentru legislativul statal, a devenit mai directă și mai vizibilă atunci când a decis să candideze pentru Congres.

La 4 martie 1843, Whigs a publicat o "Adresă către poporul din Illinois", semnată colectiv de cinci politicieni, printre care și Lincoln, care probabil că a scris-o. Cine altcineva în afară de Lincoln ar fi pledat pentru o acțiune politică făcând apel la Esop, "acel mare fabulist și filozof", și la Iisus, "cel a cărui înțelepciune o depășește pe cea a tuturor filozofilor", care "a declarat că "o casă împărțită împotriva ei însăși nu poate sta în picioare"""? Circulara de campanie se încheia astfel: "La fiecare alegere, fiecare whig să acționeze ca și cum ar ști că rezultatul depinde de acțiunile sale".

Prin susținerea unui sistem de convenție pentru nominalizarea candidaților, Lincoln a trecut în fruntea whigs. El știa că democrații au avansat interesele partidului lor în ultimii ani în parte datorită adoptării unui sistem de convenții, care asigura faptul că partidul se va uni în spatele unui singur candidat, mai degrabă decât să-și împartă voturile între mai mulți candidați. Mulți Whigs s-au opus sistemului convenției, deoarece se temeau că șefii de partid l-ar putea manipula cu ușurință, propunând candidați care nu erau alegerea poporului. Dar Lincoln a putut vedea că un sistem de convenții îi putea ajuta pe Whigs atât la nivel statal, cât și la nivel național. Prima convenție de desemnare a candidaților pentru noul al șaptelea district a fost programată să aibă loc la 1 mai 1843.

Pe măsură ce convenția se apropia, două dificultăți au întunecat candidatura lui Lincoln. În primul rând, adversarii săi au acuzat că, în urma recentei sale căsătorii cu Mary Todd, era acum un candidat al celor bogați și influenți. Acești detractori l-au acuzat pe Lincoln că este membru al "Junto", un grup de lideri politici și de afaceri proeminenți din Springfield. Noul cumnat al lui Lincoln, Ninian Edwards, era, de asemenea, membru al Junto. Aerul aristocratic al lui Edwards nu a fost bine primit de Whigs, iar Lincoln a devenit vinovat prin asociere. Lincoln a comentat ironia acestei situații într-o scrisoare către Martin S. Morris, un delegat din comitatul Menard. "Ar fi uimitor, dacă nu amuzant, pentru cetățenii mai în vârstă să afle că eu (un băiat ciudat, fără prieteni, needucat, fără bani, care muncește cu zece dolari pe lună) am fost prezentat ca fiind candidatul mândriei, al bogăției și al distincției familiei aristocratice."

O a doua problemă a fost cea a religiei. Era bine cunoscut faptul că Lincoln nu era membru al niciunei biserici. Mary frecventa Biserica Episcopală, văzută de mulți ca fiind biserica celor bogați. Baker, pe de altă parte, era un membru activ al Bisericii Discipolilor lui Hristos și devenise cunoscut pentru predicile sale laice fermecătoare. Whigs se mândriseră întotdeauna cu afirmarea valorilor creștine protestante. Îi criticau pe democrați fie că nu aveau nicio credință religioasă, fie că aveau o credință greșită, prin aceasta înțelegând credința catolică.

În scrisoarea sa către Morris, Lincoln a scris: "A existat cea mai ciudată combinație de influențe bisericești împotriva mea". El a spus că Mary avea rude atât în biserica prezbiteriană, cât și în cea episcopală și că adesea "am fost pus în situația de a fi fie una, fie alta". Dar în ultima vreme, s-a plâns el,

"peste tot se susținea că niciun ch[r]istian nu ar trebui să meargă pentru mine, pentru că nu aparțineam niciunei biserici, eram suspectat de a fi deist și vorbisem despre duel". El a continuat să-i spună lui Morris că nu Baker era cauza problemelor sale. "Vreau doar să spun că acele influențe au impus o taxă de un procent considerabil, asupra forței mele în întreaga comunitate religioasă". Scrisoarea lui Lincoln subliniază rolul religiei în politica americană din vremea lui Lincoln.

Whigs din tot comitatul Sangamon s-au întâlnit pentru primul pas în procesul de nominalizare la 20 martie 1843. Adepții lui Baker au sosit mai devreme la sediul statului din Springfield și au reușit să îi depășească pe susținătorii lui Lincoln. După primele buletine de vot, Baker conducea. După-amiază, susținătorii lui Baker i-au cerut lui Lincoln, în numele unității partidului, să-și retragă numele, deoarece devenise evident că nu va câștiga.

Dar atunci s-a întâmplat un lucru ciudat. Grupul dorea ca Lincoln să devină președintele delegației comitatului Sangamon. El a încercat să refuze, dar ei au insistat, iar lui Lincoln, un susținător timpuriu al sistemului de convenții, i-a fost greu să spună nu. Așa se face că Lincoln a sosit dimineața candidat la Congres și a plecat seara președinte al unei delegații care s-a angajat față de Baker. Lincoln, capabil să vadă umorul în orice situație, i-a scris lui Speed: "În obținerea nominalizării lui Baker, voi fi aranjat ca un tip care este făcut cavaler de onoare pentru un bărbat care l-a îndepărtat și se căsătorește cu propria lui fată dragă".

LINCOLN S-A ALĂTURAT WHIGS

din tot districtul care s-au adunat pentru convenția de la tribunalul comitatului Tazewell din Pekin pe 1 mai. Lincoln a sosit în fruntea delegației Baker. El știa că pierduse încercarea de a fi ales în 1843, dar nu-și pierduse ambiția de a servi în Congres.

John J. Hardin a câștigat nominalizarea Whig pentru Congres. În acest moment, Lincoln s-a ridicat în picioare și a îndemnat convenția să adopte o rezoluție prin care să îl susțină pe Baker ca fiind "o persoană potrivită pentru a fi votată de către Whigs din district" la următoarele alegeri. Convenția districtului a adoptat moțiunea sa cu un vot de 18 la 14. De fapt, delegații au fost de acord ca Hardin să servească doar un singur mandat. Lincoln a pledat pentru un principiu de rotație, o practică deja în vigoare în multe state. Acordul, în spirit, dacă nu și în literă, spera să-i asigure lui Lincoln nominalizarea după Baker.

Convenția Whig pentru selectarea candidatului lor la Congresul din 1843 a avut loc la tribunalul comitatului Tazewell din Pekin. Lincoln a pierdut nominalizarea în fața lui Hardin, dar a sugerat un sistem de rotație prin care mai întâi Edward Baker și apoi el să aibă asigurată nominalizarea ca și candidați pentru viitoarele mandate.

Lincoln a plecat din Pekin în relații bune cu Baker, dar în dezacord cu Hardin în ceea ce privește principiul rotației. Zece zile mai târziu, Lincoln, după ce a auzit că Hardin avea unele îndoieli "dacă whigs din Sangamon îl vor susține [pe el] cordial", i-a scris lui Hardin. "Trebuie să îndepărtezi imediat toate temerile pe acest subiect. Am hotărât deja să facem un efort deosebit pentru a vă oferi cea mai mare majoritate posibilă în comitatul nostru." El a căutat să-l liniștească pe Hardin. "Avem multe obiecte pentru a face acest lucru. Facem din asta o chestiune de onoare și mândrie; o facem, pentru că iubim cauza whig; o facem, pentru că ne place de dumneavoastră personal."

În ziua alegerilor, Lincoln a votat pentru funcțiile de judecător de pace și constable, dar nu a votat pentru niciun alt candidat. Întrucât votul se făcea încă prin voce, votul lui Lincoln a devenit cunoscut. El nu a votat pentru Hardin sau pentru oricare dintre candidații Whig pentru funcțiile de comitat și de stat. Nu a fost oferită niciodată o explicație. Hardin a câștigat locul pentru Congres în noul District 7, primind o majoritate de 504 voturi în comitatul Sangamon.

CAMPANIA PENTRU CONGRES

din 1843 a început chiar în momentul în care Abraham și Mary Lincoln și-au început viața de căsătorie împreună. Ei au închiriat o cameră la Globe Tavern, un hotel din lemn simplu cu două etaje, situat pe partea de nord a străzii Adams, pentru patru dolari pe lună, inclusiv masa. Soții Lincoln locuiau într-o cameră înghesuită de opt pe paisprezece picioare la etajul al doilea și luau masa într-o cameră comună atât cu pensionarii pe termen lung, cât și cu oaspeții hotelului. Un loc de întâlnire pentru politicienii whig, Globe era zgomotos zi și noapte, în parte pentru că hotelul era și biroul principal pentru liniile de diligență care deserveau Springfield. Un clopot suna la ore ciudate, anunțând sosirea unei diligențe.

Primul copil al soților Lincoln, Robert Todd Lincoln, numit după tatăl lui Mary, s-a născut la 1 august 1843, la nouă luni după nunta lor. L-au numit Bob. Bucuria nașterii sale a mai atenuat din durerea pierderii nominalizării. După nașterea copilului, Lincoln a început să i se adreseze soției sale cu "Mamă". Ea îi spunea, în stil victorian, "domnul Lincoln".

La scurt timp după nașterea lui Robert, Abraham și Mary au închiriat o căsuță din cadre la 214 South Fourth Street pentru 100 de dolari pe an. Această reședință cu trei camere nu era decât o stație de trecere pe drumul spre achiziționarea unei case. Lincoln, care câștiga acum aproximativ 1.500 de dolari pe an ca avocat în plină ascensiune și care lucra din greu pentru a retrage ultima "datorie națională" de pe vremea când locuia în New Salem, a început să caute o locuință permanentă.

La începutul anului 1844, Abraham și Mary au cumpărat prima lor casă, aceeași casă de cadre cu un etaj și jumătate de la intersecția dintre Eighth și Jackson, unde Lincoln îl chemase pe reverendul Henry Dresser în ziua nunții lor, cu șaisprezece luni mai devreme. Lincoln a fost de acord să îi plătească lui

Dresser 1.200 de dolari în numerar, plus transferul unui teren situat imediat la vest de piața publică, pe care Lincoln și partenerul său de drept Stephen T. Logan îl achiziționaseră împreună cu doi ani mai devreme.

Abraham, Mary și Bob, în vârstă de nouă luni, s-au mutat în noua lor casă vineri, 3 mai 1844. Ce emoții amestecate trebuie să fi adus acest eveniment. Este posibil ca mintea lui Abraham să se fi dus cu gândul la numeroasele locuri în care trăise în ultimii treisprezece ani, niciunul dintre ele neputând fi numit acasă. Mary poate că și-a amintit de marile case de cărămidă în care a locuit în timp ce creștea în Lexington, Kentucky, sau de magnifica casă din Springfield a surorii și cumnatului ei, Elizabeth și Ninian Edwards, unde a locuit timp de trei ani. Această casă nouă era mult mai puțin decât tot ceea ce cunoscuse ea înainte, în timp ce pentru Lincoln era mult mai mult.

Casa, situată pe o ușoară elevație, părea puțin mai înaltă decât unele dintre casele vecine. Construită în stil renascentist grecesc, era tipică pentru multe dintre casele mai noi din Springfield și se afla la doar șapte străzi de centrul orașului Springfield și de biroul de avocatură al lui Lincoln.

Deoarece casele nu au fost numerotate în Springfield până în 1873, acestea erau de obicei identificate cu plăcuțe cu numele pe ușa din față. Ușa din față a casei lui Lincoln purta o simplă plăcuță neagră inscripționată cu caractere romane argintate: "A. Lincoln".

CASA NOUĂ

avea să rămână centrul familiei Lincoln pentru următorii șaptesprezece ani. Un al doilea copil, Edward Baker Lincoln, numit după Edward Baker, prietenul și colegul politic al lui Lincoln, s-a născut la 10 martie 1846.

Harriet Chapman, fiica surorii vitrege a lui Lincoln, Sarah Elizabeth Johntson Hanks, a venit la casa Lincoln la scurt timp după ce s-au mutat, lucrând ca fată angajată timp de un an și jumătate. Ea a relatat cât de mult îi plăcea lui Lincoln să citească, mai ales cu voce tare. Postura sa tipică era să "întoarcă un scaun pe podea și să pună o pernă pe el și să stea acolo ore întregi și să citească". Ea și-a adăugat vocea la observația generală potrivit căreia Lincoln era "remarcabil de iubitor de copii".

Mary era, de asemenea, o cititoare pasionată. Și ea citea, de obicei, cu voce tare, iar Abraham îi cerea uneori să îi citească. După nunta lor, soții Lincoln s-au abonat la publicația bisăptămânală Lexington Observer and Reporter. Mary avea plăcerea de a-i citi cu voce tare soțului ei din ziarul de acasă.

Îi plăcea să citească romane și poezii ale lui Sir Walter Scott fiului ei cel mare, Bob. Într-o zi, a auzit zgomote în afara ferestrei din față. S-a uitat și l-a văzut pe Bob și un mic prieten de joacă angajați într-o "bătălie regală". Bob flutura o palmă de gard în loc de lance și declara cu o voce stridentă: ""Această stâncă va zbura de la baza ei fermă de îndată ce voi zbura eu". " Mary, scânteind de râs, a exclamat din "Doamna lacului" a lui Scott: ""Gramercy, bravi cavaleri. Rugați-vă să fiți mai milostivi decât sunteți musculoși'. "

ÎN PRIMĂVARA ANULUI

1841, Lincoln a început să lucreze cu noul său partener, Stephen T. Logan. Deși cei doi bărbați erau destul de diferiți ca temperament, Lincoln s-a bucurat de o relație de lucru mult mai apropiată cu Logan, cu nouă ani mai în vârstă, decât cu Stuart. Partenerul senior era conștiincios, harnic și exact în abordarea legii. Logan nu era un orator, dar își susținea cazurile cu putere de convingere și rațiune. În urma panicii financiare din 1837, Congresul a adoptat Legea falimentului la 1 februarie 1842, prima lege de acest fel din ultimii patruzeci de ani. Logan și Lincoln au pledat în peste șaptezeci de cazuri, reprezentând atât creditorii, cât și debitorii, dar susținând în principal ușurarea situației debitorilor, înainte ca legea să fie abrogată treisprezece luni mai târziu.

Lincoln și Logan s-au mutat în august 1843 în birourile de la etajul al treilea al noii clădiri Tinsley din piața din centrul orașului Springfield. O trapă făcea legătura între birouri și sala de judecată federală, de unde avocații puteau asculta dezbaterile de dedesubt. Lincoln prezenta din ce în ce mai multe cazuri în fața Curții Supreme din Illinois, iar reputația sa profesională era în creștere. Avocații care locuiau departe de Springfield au început să îi trimită cazurile lor, încrezători că le va susține cu pricepere în fața celei mai înalte instanțe a statului.

O nouă oportunitate s-a deschis pentru Lincoln atunci când Logan a decis să renunțe la călătorii și i-a cerut partenerului său mai tânăr să reprezinte firma în cel de-al optulea circuit judiciar. Până în 1843, cel de-al optulea circuit judiciar cuprindea paisprezece comitate din centrul statului Illinois. Ocazional, Lincoln a călătorit dincolo de acest circuit, până în Clark County, în apropiere de linia de demarcație cu Indiana, și în Madison County, la granița cu Missouri, pentru a participa la procese. Firma devenea una dintre cele mai proeminente din stat.

Logan a ajuns să aprecieze abilitățile deosebite ale tânărului său partener. "L-am văzut cum primea un caz și părea dezorientat la început, dar se apuca de el și, după un timp, îl stăpânea. Era foarte tenace în stăpânirea unui lucru pe care îl prindea o dată."

După trei ani de succes, parteneriatul lui Lincoln cu Logan a luat sfârșit în 1844. Logan l-a informat pe Lincoln că dorea să-l ia ca partener pe fiul său David. Acest lucru a fost de înțeles, iar partenerii s-au despărțit și au rămas prieteni.

Logan și Lincoln s-au ocupat împreună de aproximativ 850 de cazuri. Lincoln a învățat autodisciplina și arta pregătirii cazurilor de la Logan, care fusese anterior judecător de circuit și care l-a învățat pe Lincoln să privească cazurile din toate punctele de vedere posibile. După ce a învățat multe despre lege și tribunale, Lincoln era nerăbdător să își deschidă propria firmă și a început să caute un partener.

ÎN DECEMBRIE 1844

, Lincoln a selectat un candidat puțin probabil, unul care a făcut ca limbile din Springfield să se agite. William Herndon, un tânăr curios din punct de vedere intelectual, dar cu opinii și guraliv, s-a născut la Greens-burg, Kentucky, la 25 decembrie 1818; tatăl său, Archer Herndon, își mutase familia în Illinois în 1820. După ce s-au luptat cu agricultura, s-au mutat în Springfield în 1825. Archer a înființat Indian Queen Tavern and Hotel, primul hotel de anvergură din Springfield, situat la intersecția Second și Jefferson. Billy, în vârstă de șapte ani, l-a ajutat pe tatăl său să servească băuturi și să țină caii în grajduri. Archer a făcut parte din Senatul statului Illinois timp de opt ani și a fost unul dintre cei "Nouă lungi" care s-au alăturat efortului lui Lincoln de a muta capitala statului de la Vandalia la Springfield.

Archer Herndon nu poseda nicio educație formală, dar era hotărât ca copiii săi să primească ceea ce lui i s-a refuzat. După ce a plătit pentru ca fiul său să frecventeze școlile din Springfield, l-a trimis pe Billy la departamentul pregătitor al Colegiului Illinois din Jacksonville în toamna anului 1836.

În timpul anului petrecut acolo, Billy și-a sporit interesul în devenire pentru filozofie, împrumutând de la bibliotecă alocarea școlii de o carte mare sau două cărți mici pentru fiecare elev în fiecare săptămână. De asemenea, a intrat în mai multe necazuri cu oficialii școlii, mai mult decât i-a fost alocat, pentru că făcea pe clovnul și glumele sale.

Illinois College s-a dezvoltat din visul lui John M. Ellis, un misionar prezbiterian, care a acceptat nevoia de educație în vestul țării în 1829. Edward Beecher și-a părăsit amvonul de la renumita Park Street Church din Boston pentru a deveni primul președinte al colegiului în 1830. Președintele Beecher și membrii facultății Jonathan B. Turner și Julian M. Sturtevant și-au adus cu toții convingerile antisclavagism din Noua Anglie. Ei credeau că o convertire imediată ar trebui să-i pună pe oameni pe calea abolirii imediate, obiectivul urgent al reformei morale americane. Beecher a jucat un rol important în fondarea primei societăți antisclavagiste din Illinois în 1837.

Archer Herndon, un democrat al lui Jackson și un om pro-sclavie, își trimisese fiul la facultate, fără să se aștepte ca acesta să se întoarcă ca un whig convins și un antisclavist. Când Billy s-a întors acasă, la Springfield, s-a certat cu tatăl său din cauza noilor sale convingeri antisclavagiste și s-a mutat din casa tatălui său. A ajuns să lucreze la magazinul general al lui Speed și a fost invitat să stea în camera de deasupra magazinului cu Speed și Lincoln.

Lincoln l-a încurajat pe Herndon să citească dreptul în biroul lui Logan și Lincoln în 1841. Herndon a fost admis în barou la 9 decembrie 1844. Când Lincoln l-a invitat pe Billy să se alăture cabinetului său, acesta avea 26 de ani, cu nouă ani mai tânăr decât Lincoln.

Lincoln și Herndon au închiriat un birou în noua clădire Tinsley din piața publică din Springfield. O șindrilă cu numele "Lincoln & Herndon" atârna de balamale la piciorul scării.

Încă de la început, Lincoln l-a numit pe Herndon "Billy", în timp ce partenerul junior i se adresa cu "domnul Lincoln". În cadrul parteneriatului lor, Lincoln a decis că el va călători în circuit, în timp ce tânărul Herndon va administra firma și se va ocupa de contabilitate, o sarcină care nu i-a plăcut niciodată lui Lincoln. Dar Herndon nu s-a dovedit a fi mai priceput decât Lincoln în ceea ce privește responsabilitatea fiscală; în mare parte din timp, registrele au fost neglijate. În calitate de partener junior al lui Logan, Lincoln primise doar o treime din veniturile firmei. Deși acum era partenerul senior, Lincoln împărțea toate onorariile în mod egal cu noul său coleg mai tânăr.

CHIAR ȘI CÂND LINCOLN

își schimba partenerii de avocatură, s-a implicat profund în campaniile politice din 1844. Competiția prezidențială îl opunea pe Henry Clay din Kentucky, liderul Whigs, și James K. Polk din Tennessee, care, în calitate de președinte al Camerei, fusese locotenentul principal al președintelui Andrew Jackson în războiul bancar. James G. Birney din Michigan, un fost whig, a fost purtătorul stindardului Partidului Libertății antisclavagist. Pe parcursul campaniei, Lincoln a primit numeroase invitații de a vorbi în numele lui Clay și al diverșilor candidați whig, ceea ce reflecta statura sa în creștere ca politician whig în ascensiune.

A fost invitat să vorbească în sudul statului Indiana și abia aștepta să se întoarcă în casa copilăriei sale pentru prima dată în ultimii cincisprezece ani. În dimineața zilei de joi, 24 octombrie 1844, Lincoln a părăsit Springfield călare. Călătorind din preeriile din Illinois spre est, spre Indiana, a întâlnit culorile schimbătoare ale toamnei în pădurile de arțar, stejar, fag, carpen și nuc din sudul Indiana.

În timp ce vorbea despre un tarif de protecție la Rockport, la 30 octombrie 1844, un bărbat de vârsta lui Lincoln a intrat în tribunal. În mijlocul discursului său, Lincoln a exclamat: "Iată-l pe Nat". Lincoln îl recunoscuse pe vechiul său coleg de școală Nathaniel Grigsby. S-a oprit, "a trecut peste bănci" și l-a salutat cu bucurie pe prietenul său din copilărie.

A doua zi, Lincoln a călătorit la Gentryville, unde a vizitat mai mulți prieteni vechi. Vizita sa în locurile din copilărie din zona Pigeon Creek i-a trezit amintiri amestecate. "Am mers în cartierul din acel stat în care

am fost crescut, unde mama și singura mea soră au fost îngropate", a povestit el mai târziu unei cunoștințe.

Un an și jumătate mai târziu, în scrisorile adresate lui Andrew Johnston, un avocat din Quincy, Lincoln a scris despre "starea de spirit poetizantă" declanșată de experiența emoționantă de a se întoarce în casa copilăriei sale. Lincoln a inclus un poem despre sentimentele sale de a vizita din nou Indiana.

Casa copilăriei mele pe care o văd din nou,

Și mă întristez cu priveliștea;

Și încă, ca și cum amintirea îmi înghesuie creierul,

Există și plăcere în ea.

Lincoln a mărturisit că nu era sigur "dacă exprimarea mea a acestor sentimente este poezie". Chiar și așa, el avea nevoie să articuleze emoții atât de profunde.

Aproape douăzeci de ani au trecut

De când mi-am luat rămas bun de aici

La păduri și câmpuri, și la scene de joacă,

Și la tovarășii de joacă iubiți atât de bine.

A încheiat cu un sentiment de moarte și pierdere.

Cutreier câmpul cu pași gânditori,

Și mă plimb prin camerele goale,

Și simt (tovarășul morților)

Că trăiesc în morminte.

Lincoln i-a spus lui Johnston că poate publica aceste cuvinte, sub anonimat, dacă dorește, în Quincy Whig, ceea ce Johnston a făcut doi ani și jumătate mai târziu.

ALEGERILE PREZIDENȚIALE DIN

noiembrie 1844 l-au dezamăgit pe Lincoln și pe Whigs. James K. Polk, un democrat mai degrabă incolor, l-a depășit în sondaje pe Clay, iar Birney, candidatul antisclavagism al Partidului Libertății, s-a clasat pe un îndepărtat al treilea loc. Competiția s-a învârtit în jurul a doar câteva comitate din mai multe state. Clay, un deținător de sclavi, a fost totuși un candidat infinit mai bun decât Polk, care promisese anexarea Texasului, ceea ce însemna posibilitatea extinderii sclaviei într-un nou stat. Lincoln, profund dezamăgit, credea că, dacă Birney nu ar fi fost în cursă, Clay ar fi câștigat.

Înfrângerea l-a învățat pe Lincoln că aboliționiștii și alți antisclavi extremiști preferau să aibă dreptate - ceea ce el numea "dreptate" - decât să câștige. Faptul că rezultatul alegerilor a continuat să-l roadă a fost evident în corespondența purtată unsprezece luni mai târziu cu Williamson Durley din Hen-nepin, care se numea pe sine un abolиționist și un "om al libertății". Lincoln i-a spus lui Durley: "Dacă abolиționiștii whig din New York ar fi votat cu noi toamna trecută, domnul Clay ar fi acum președinte, principiile whig ar fi în ascensiune, iar Texasul nu ar fi fost anexat".

Lincoln i-a povestit lui Durley că a întâlnit un alt Liberty man care a spus că principiile sale religioase îi interzic să voteze pentru Clay, un deținător de sclavi. "Nu trebuie să facem răul pentru ca binele să vină", spusese bărbatul. Lincoln, destul de exersat, a oferit ca răspuns atât religia sa, cât și logica. "Această propoziție generală, generală, este fără îndoială corectă; dar s-a aplicat? Dacă prin voturile voastre ați fi putut împiedica extinderea, etc. sclaviei, nu ar fi fost bine și nu rău să vă folosiți voturile, chiar dacă asta ar fi implicat să le acordați unui proprietar de sclavi?". Folosind imagini biblice, Lincoln a declarat: "După fructe, pomul trebuie cunoscut. Un copac rău nu poate aduce fructe bune. Dacă fructul alegerii domnului Clay ar fi fost acela de a împiedica extinderea sclaviei, ar fi putut fi actul de alegere rău?". Sensibil la folosirea abuzivă a religiei, Lincoln nu avea să uite niciodată această lecție politică.

ÎN TOAMNA ANULUI 1845

, Lincoln și-a început campania pentru a câștiga nominalizarea Whig pentru Congres, deși convenția districtuală Whig mai avea opt luni până la convenția districtuală Whig. Se întâlnise cu Baker, care îi succedase lui Hardin, și primise asigurări că acesta nu va candida pentru un al doilea mandat. În septembrie, Lincoln a călătorit la Jacksonville pentru a se întâlni cu Hardin. Două luni mai târziu, i-a scris lui Henry E. Dummer, fostul partener de drept al lui Stuart: "Bănuiesc cu tărie că generalul Hardin dorește să candideze din nou". Lincoln știa că trebuie să se asigure că Hardin nu va fi într-o poziție favorabilă pentru a căuta o nouă nominalizare.

A decis să pună în aplicare o strategie cuprinzătoare. A scris scris scrisori către potențialii delegați, făcând apel la simțul lor de corectitudine. În scrisoarea adresată lui Dummer, Lincoln i-a reamintit înțelegerea din 1843 dintre Hardin, Baker și el însuși. "Nu cunosc niciun argument care să-mi dea o preferință față de el, decât dacă nu este 'Turn about is fair play'. " Lincoln a avut grijă să nu-l denigreze pe Hardin. Doctorului Robert Boal din Lacon, el i-a scris: "Că Hardin este talentat, energic, de obicei generos și mărinimos, v-am afirmat, înainte de aceasta, și nu neg acum. Știți că singurul meu argument este că "întoarcerea este un joc corect". Acest lucru el, cel puțin practic, îl neagă." Pe 8 ianuarie 1846, congresmanul Baker a publicat în Sangamo Journal declarația sa de retragere, momentul anunțului fiind coordonat între el și Lincoln. Trei zile mai târziu, Boal îi scria lui Hardin: "Nu văd prea bine cum putem evita să adoptăm maxima că "turn around is fair play", fie că este corect sau nu, acesta este singurul meu motiv pentru a favoriza pretențiile domnului Lincoln."

Lincoln a început să curteze editorii de ziare. Noul său partener de avocatură, William Herndon, a observat: "Nu a trecut cu vederea niciun ziarist care a avut posibilitatea de a spune un lucru bun sau rău despre el". Lincoln a înțeles puterea presei de a influența opinia publică. I-a scris patru scrisori lui Benjamin F. James, editorul ziarului Tazewell Whig, în decembrie 1845 și ianuarie 1846, în care discuta despre campanie și îl întreba despre pozițiile probabile ale altor editori și ziare. Lincoln i-a spus lui James că avea nevoie de șaptesprezece voturi pentru a câștiga nominalizarea în fața lui Hardin la convenția Whig și apoi a enumerat de unde ar putea veni acestea în fiecare comitat. A încheiat sfătuindu-l pe editor: "În acest sens, să nu se spună nimic împotriva lui Hardin... nimic nu merită să fie spus împotriva lui. Să lăsăm ca miezul întregului argument să fie 'Turn about is fair play'. "

Lincoln devenise practicant în politica de convingere personală. El a decis să viziteze cât mai mulți delegați sau persoane influente pe lângă delegați. "Intenționez să fac o călătorie liniștită prin orașele și cartierele din comitatul Logan, Delevan, Tremont, și mai departe & prin comitatele superioare." În același timp, Lincoln nu a vrut să ia nimic de la sine înțeles. I-a spus editorului James: "Nu vorbi despre asta și nu lăsa să se relaxeze vigilența ta".

Lincoln credea că era pregătit să câștige nominalizarea la convenția districtuală. Hardin a primit același mesaj, chiar și din partea prietenilor săi. Unul dintre susținătorii înflăcărați ai lui Hardin i-a scris că Lincoln "învârte o poveste bună, este ceea ce noi numim un tip inteligent, s-a amestecat mult cu

cetățenii noștri și a făcut multe pentru a susține principiile Whig în Illinois. ... Oamenii noștri cred că acum este rândul lui Abraham".

Cu toate acestea, Hardin și-a urmărit obiectivul de a se întoarce în Congres. El și susținătorii săi l-au propus pe Lincoln pentru funcția de guvernator, dar acesta nu a fost interesat. În continuare, Hardin a prezentat un plan de anulare a convenției districtuale și de organizare în schimb a unor primare districtuale în fiecare comitat, stipulând că fiecare candidat și prietenii săi nu puteau face campanie în afara propriului comitat.

În spatele acestor manevre publice, între cei doi adversari politici avea loc o corespondență privată. Hardin i-a scris lui Lincoln la 16 ianuarie 1846 despre noile reguli de alegere a candidaților. El susținea că sistemul de convenții, pe care Lincoln se străduise să-l pună în aplicare, era nedemocratic, deoarece îi limita pe cei care puteau candida. Lincoln i-a răspuns la 19 ianuarie: "Sunt pe deplin mulțumit de vechiul sistem în baza căruia tu și Baker ați fost nominalizați și aleși succesiv în Congres". Hardin i-a răspuns lui Lincoln într-o a doua scrisoare. Conținutul acestei scrisori, care nu s-a păstrat, poate fi dedus, deoarece Lincoln a returnat o scrisoare lungă, răspunzându-i lui Hardin punct cu punct. Lincoln, care avea toate motivele să fie iritat de Hardin, a scris cu conciliere. "Cred că nu intenționați să fiți nedrept sau lipsit de generozitate; și, prin urmare, îmi este greu să cred că nu veți gândi încă mai bine și nu veți gândi diferit în această chestiune." Hardin nu era încă pregătit să accepte raționamentul lui Lincoln, deoarece a trimis propunerea sa completă de douăsprezece pași la Sangamo Journal pe 16 februarie.

Cu toate acestea, la câteva zile după ce a primit propunerile lui Hardin, Sangamo Journal și alte ziare Whig au tipărit un anunț prin care Hardin se retrăgea din concurs.

Whigs din cel de-al șaptelea district electoral s-au reunit la tribunalul din comitatul Menard din Petersburg vineri, 1 mai 1846. Comitetul pentru nominalizări a propus numele lui Abraham Lincoln, care a fost adoptat în unanimitate. Începând cu numărul din 7 mai 1846, Sangamo Journal a purtat ca antet:

ALEGERILE DIN AUGUST

Pentru Congres

ABRAHAM LINCOLN

din comitatul Sangamon

ÎN DOUĂ SĂPTĂMÂNI

de la nominalizarea lui Lincoln, au început evenimente dramatice îndepărtate care aveau să aibă implicații neprevăzute pentru cariera politică a lui Lincoln. Încăierările militare dintre forțele americane și mexicane într-o zonă de frontieră disputată l-au determinat pe președintele Polk să declare război împotriva Mexicului la 11 mai 1846. Deși au existat întrebări cu privire la cine a inițiat ostilitățile, atunci când Congresul a fost de acord cu președintele pe 13 mai, febra războiului a cuprins țara. Atât orașele mari, cât și cătunele mici s-au adunat în jurul steagului în cadrul unor mitinguri patriotice.

Springfield a organizat un miting în masă pe 30 mai 1846. John Hardin, general de brigadă în miliția din Illinois, s-a oferit voluntar să organizeze Primul Regiment de Voluntari din Illinois, iar șaptezeci de oameni s-au înrolat. Edward Baker, aflat la Washington, a anunțat că va conduce în curând Regimentul 4 Illinois. Discursurile oferite de o serie de lideri, printre care Lincoln și guvernatorul Thomas Ford, au cerut "o acțiune promptă și unită pentru a susține Războiul din Mexic".

Unii whigs influenți au văzut în declarația de război a lui Polk o încercare abia deghizată de a obține mai multe teritorii pentru sclavie. Dar acești whigs au fost imediat prinși în dilema cum să se opună în același timp președintelui, să sprijine trupele și să nu pară nepatrioți.

CU DOUĂ ZILE ÎNAINTE

mitingul de la Springfield, democrații au anunțat adversarul lui Lincoln în alegerile pentru Congres: Peter Cartwright, una dintre cele mai colorate figuri de la graniță. Cartwright, faimos ca revizionist, călătorise călare prin circuitele metodiste din Kentucky, Tennessee, Ohio, Indiana și Illinois. Predicator și fost re, el a devenit un dușman declarat atât al sclaviei, cât și al whisky-ului.

Cu douăzeci și patru de ani mai în vârstă decât Lincoln, Cartwright s-a născut la 1 septembrie 1785, în Amherst County, Virginia. De mic copil, s-a mutat împreună cu familia sa în Logan County, Kentucky, în apropiere de granița cu Tennessee. La începutul secolului, o serie de întâlniri de tabără din regiune a aprins ceea ce s-a numit "Marea Renaștere". În 1801, în Cane Ridge, Kentucky, peste douăzeci de mii de oameni au campat timp de câteva zile într-o atmosferă de festival pentru a asculta predicile prelungite. Cartwright, în vârstă de cincisprezece ani, a fost convertit la una dintre aceste întâlniri de tabără. S-a alăturat Bisericii Metodiste și și-a început rapid vocația de predicator de trezire.

Cartwright s-a stabilit în comitatul Sangamon în 1824 pentru că, așa cum avea să declare în autobiografia sa, "voiam să scap complet de răul sclaviei". Cartwright ura sclavia, dar a disprețuit și abolиționismul, deoarece credea că retorica și tacticile abolиționiștilor făceau mai dificilă discuția cu proprietarii de sclavi pentru a-și schimba modul de viață.

După patru ani petrecuți în Illinois, Cartwright și-a transformat convingerile religioase în acțiune politică, candidând la o funcție în stat; a fost ales în Adunarea Generală din Illinois în 1828. Învins în 1830, a candidat din nou în 1832, de data aceasta în fața tânărului Abraham Lincoln din New Salem, învins în prima sa candidatură la o funcție politică.

Acum, paisprezece ani mai târziu, Lincoln și Cartwright s-au înfruntat pentru a deveni reprezentantul celui de-al șaptelea district al Congresului din Illinois. Un bărbat robust, înalt de aproximativ 1,70 metri, Cartwright purta cele aproape două sute de kilograme ale sale pe un cadru mediu. Personalitatea sa hotărâtă emana de pe o față cu pomeți înalți, maxilar ferm și ochi negri pătrunzători. Districtul metodist al lui Cartwright acoperea o parte din același teritoriu ca și Districtul al șaptelea, dar democrații știau că se vor confrunta cu o bătălie grea în singurul district presupus sigur pentru Whig din stat.

Urma campaniei pentru Congresul din 1846 a lăsat puține urme. Lincoln și Cartwright nu au apărut niciodată împreună în niciun moment al competiției. Nu au avut loc dezbateri.

În ultimele zile ale campaniei, prieteni whig l-au informat pe Lincoln că "domnul Cartwright șoptea acuzația de infidelitate [religioasă] împotriva mea" în unele comitate din nordul celui de-al șaptelea district. Lincoln nu știa ce să facă. Într-o scrisoare adresată lui Allen Ford, editorul ziarului Illinois Gazette din Lacon, el a declarat că "Cartwright, nu m-a auzit în viața lui să fi rostit vreun cuvânt care să indice în vreun fel părerea mea despre chestiuni religioase". Lincoln a considerat că "nouă din zece nu au auzit deloc această acuzație" și că, dacă i-ar răspunde, nu ar face decât să ridice întrebări despre convingerile sale religioase pe care adversarul său intenționa să le ridice. În cele din urmă, Lincoln a decis să publice un pliant în care să răspundă acuzațiilor, l-a trimis în anumite comitate și a lăsat la latitudinea prietenilor săi dacă va ajuta sau va dăuna.

În pliant, Lincoln a recunoscut că Cartwright îl acuzase că este "un batjocoritor deschis al creștinismului". Ca răspuns, el a declarat: "Este adevărat că nu sunt membru al niciunei biserici creștine, dar nu am negat niciodată adevărul Scripturilor și nu am vorbit niciodată cu lipsă de respect intenționată față de religie în general sau față de vreo confesiune de creștini în particular". El a recunoscut că "la începutul vieții" a crezut în "Doctrina necesității", pe care a definit-o ca fiind "mintea umană este împinsă la acțiune sau ținută în repaus de o putere asupra căreia nu are control". El a adăugat rapid: "Obiceiul de a argumenta astfel, totuși, l-am lăsat, în întregime, de mai bine de cinci ani". În cele din urmă, Lincoln a declarat: "Nu cred că aș putea fi determinat să susțin un om pentru o funcție, despre care știam că este un dușman deschis și un batjocoritor al religiei". Deși a fost distribuită sub formă de pliant, declarația nu a fost publicată în ziare decât după alegeri.

Cartwright ar fi putut fi un predicator popular și un revigorist, dar era un slab militant de campanie. Unii alegători, inclusiv democrați, nu credeau că un predicator ar trebui să se implice în politică. În momentul în care a avut loc votul, rezultatul era deja o concluzie anticipată. La alegerile care au avut loc la 3 august

1846, Lincoln a primit 6.340 de voturi față de 4.829 ale lui Cartwright. Lincoln a obținut cea mai decisivă victorie de până acum în cel de-al șaptelea district, devansând marjele de câștig ale ambilor săi predecesori, Baker și Hardin.

"A FI ALES ÎN CONGRES

, deși sunt foarte recunoscător prietenilor noștri, pentru că am reușit, nu m-a mulțumit atât de mult pe cât mă așteptam", i-a scris Lincoln lui Speed, la două luni după alegerea sa. Poate că lipsa de euforie s-a datorat în parte faptului că, în calendarul politic al acelor ani, aveau să treacă șaisprezece luni până când Lincoln își va ocupa locul la Washington, în decembrie 1847.

În timpul acestui lung interval, Lincoln a decis să participe la marea Convenție a Râurilor și Porturilor din vara anului 1847. A călătorit cu diligența timp de patru zile în prima sa vizită la Chicago, alăturându-se celor peste zece mii de oameni din orașul plin de noroi la 4 iulie 1847. Prima convenție națională organizată vreodată în acest oraș în ascensiune de șaisprezece mii de locuitori a atras oameni de afaceri și fermieri, politicieni și presă, dornici să încurajeze navigația și afacerile pe râuri și lacuri.

Veto-ul președintelui Polk la Legea de alocare a creditelor pentru râuri și porturi din august 1846 a fost impulsul pentru convenție. Polk a calificat efortul de îmbunătățire internă drept neconstituțional, argumentând că multe dintre creditele sale nu aveau un scop federal, ci erau limitate la un singur stat. Whigs, care susțineau de mult timp îmbunătățirile interne, au profitat de o oportunitate strategică pentru a-și prezenta cazul. Decizia de a organiza convenția "la capătul de navigație al lacurilor", recunoștea nu doar numărul mare de râuri și lacuri afectate, ci și migrația uriașă a oamenilor spre vest.

În dimineața zilei de 6 iulie 1847, David Dudley Field, un avocat proeminent din New York, a luat cuvântul în apărarea poziției administrației Polk. El a respins obligația guvernului federal de a contribui la dezvoltarea navigației pe râul Illinois, care traversa un stat solitar.

Lincoln s-a ridicat în picioare pentru a oferi un răspuns, vorbind pentru prima dată în fața unei audiențe naționale. Observațiile sale complete nu au fost înregistrate, dar remarcile lui Field au scos în evidență cele mai bune elemente ale satirei lui Lincoln. Lincoln, care, ca de obicei, își făcuse temele, a aflat că Field era în favoarea unui credit federal pentru râul Hudson din New York. Lincoln a întrebat "prin câte state trece domnul Hudson".

Comentariile lui Lincoln au făcut o impresie de neșters asupra unui important editor de ziar din New York. Horace Greeley, un reformator și politician înrăit și editor fondator al New York Tribune, a avut întotdeauna nasul pentru cei care se ridicau. Credea că a văzut asta în congresmanul înalt ales. A doua zi, Greeley a scris în semn de apreciere: "Onorabilul Abraham Lincoln, un specimen înalt de Illinoian, care

tocmai a fost ales în Congres din singurul district whig din stat, a vorbit pe scurt și cu bucurie în replică la domnul Field."

-

CONGRESMANUL ALES ABRAHAM LINCOLN

a pozat pentru prima sa fotografie, un dagherotip, cândva în ultima jumătate a anului 1846, probabil la scurt timp după alegerea sa în Congres. Dagherotipul era un procedeu care crea o imagine extrem de detaliată pe o foaie de tablă de cupru fără a folosi un negativ.

Lincoln a fost candidatul perfect pentru primii dagherotipiști, care căutau personalități politice pe care să le fotografieze pentru a putea plasa produsele finite în fața studiourilor lor pentru a atrage alți clienți. Până în 1850, în New York existau peste șaptezeci de studiouri de dagherotipuri. Chiar și în micul oraș Springfield existau până la patru fotografi la sfârșitul anilor 1840.

Nicholas H. Shepherd și-a deschis galeria de miniaturi daguerrotipice deasupra farmaciei lui J. Brookie, în colțul de nord-vest al pieței din Springfield. El și-a anunțat pentru prima dată serviciile fotografice în Sangamo Journal la 30 octombrie 1845 și probabil că l-a abordat pe Lincoln, ca figură politică în ascensiune, pentru a poza pentru o fotografie. El s-a oferit să realizeze un dagherotip separat al lui Mary. Robert Lincoln își amintește că aceste fotografii ale părinților săi erau atârnate pe perete într-un loc vizibil în casa lor din Springfield.

În 1846, fotografia era supusă limitărilor unui meșteșug și ale unei tehnologii aflate încă la început. Abraham și Mary trebuiau să stea nemișcați timp de până la cincisprezece minute, ceea ce însemna că expresiile lor faciale apăreau directe și fără zâmbet. În prima sa fotografie, Abraham Lincoln, la treizeci și șapte de ani, poartă hainele unui avocat și politician de succes. Părul său ciufulit nu este moțul ciufulit cunoscut de prietenii lui Lincoln; acesta a fost aranjat cu siguranță de fotograf sau de asistentul său în încercarea de a reflecta poziția lui Lincoln. Mâinile sale mari și musculoase sunt o trăsătură izbitoare care nu a putut fi rearanjată. Ochii săi reflectă un om hotărât să își lase amprenta în Congres.

Lincoln a admirat trei legislatori pentru oratoria lor. Henry Clay din Kentucky, John C. Calhoun din Carolina de Sud și Daniel Webster din Massachusetts au devenit cunoscuți sub numele de "Marele Triumvirat".

CAPITOLUL 9

Cea mai bună impresie a mea despre adevăr 1847-49

CUM SUNTEȚI CU TOȚII ATÂT DE NERĂBDĂTORI CA EU SĂ MĂ DISTING,

I

AM AJUNS LA CONCLUZIA DE A FACE ACEST LUCRU, ÎN SCURT TIMP.

A

BRAHAM

L

INCOLN

către W

ILLIAM

H. H

ERNDON

,

13 decembrie 1847

BRAHAM ȘI MARY LINCOLN SE PREGĂTESC SĂ PĂRĂSEASCĂ SPRINGFIELD

spre Washington pe 25 octombrie 1847, încurajați de ziarul Illinois State Journal din Springfield. "Succes pentru talentatul nostru membru al Congresului! El va găsi mulți oameni în Congres care posedă de două ori mai multă frumusețe și nici măcar jumătate din bunul simț al reprezentantului nostru."

Cu două zile înainte de a pleca, Lincoln a închiriat casa familiei lor de la intersecția străzilor Eighth și Jackson lui Cornelius Ludlum, un antreprenor de cărămidă din Jacksonville, pentru nouăzeci de dolari pe an. În timp ce soții Lincoln se îmbarcau în călătoria lor de șase săptămâni, așteptau cu nerăbdare să viziteze familia lui Mary în Lexington. Era prima ei vizită acasă din 1839. Tatăl ei, Robert S. Todd, vizitase

Springfield, dar mama ei vitregă, Elizabeth, și frații și surorile vitrege, nu-l cunoscuseră niciodată pe soțul ei.

Soții Lincoln au călătorit de la Springfield cu diligența până la Alton, unde s-au îmbarcat pe un vas cu aburi care îi va duce pe apele noroioase ale Mississippi-ului până la St. Louis. La Cairo, extremitatea sudică a statului Illinois, s-au transferat pe un vapor cu aburi pentru a urca pe apele mai limpezi ale râului Ohio. În timp ce vaporul cu aburi înainta spre nord, cu culorile toamnei la vedere atât pe malul Indiana cât și pe cel al Kentucky, Lincoln poate că și-a amintit de prima sa călătorie pe Ohio cu treizeci și unu de ani înainte. A trecut pe lângă Thompson's Landing, unde, pe când era un băiat de nouă ani, el și familia sa au debarcat în 1816 și au început călătoria spre noua lor casă din Pigeon Creek. Cei patru Lincolns au continuat cu barca pe râul Kentucky până la Frankfort, Kentucky, unde s-au urcat în trenul Lexington and Ohio, care era format dintr-o mică locomotivă cu aburi și un vagon de vagoane solitar, pentru un drum accidentat de treizeci de mile până la Lexington. Pe 2 noiembrie 1847, într-o zi crudă și vântoasă, întreaga familie Todd s-a aflat lângă fața conacului de cărămidă de pe West Main Street pentru a-i întâmpina. Mary a intrat prima cu micuțul Eddie în brațe, urmată de Abraham care îl purta pe Bob, în vârstă de patru ani.

Șederea de trei săptămâni în Lexington i-a oferit lui Lincoln numeroase ocazii de a observa din nou sclavia. În fiecare zi a întâlnit-o în casa familiei Todd. Licitațiile de sclavi aveau loc la Cheapside, în centrul Lexingtonului, în majoritatea săptămânilor. De asemenea, Lincoln s-a confruntat cu această problemă de fiecare dată când a luat un ziar din Lexington. La 3 noiembrie 1847, Lexington Observer and Reporter a tipărit un anunț:

NEGRI DE VÂNZARE.

35 de negri în loturi care să se potrivească cumpărătorilor sau în întregime, constând în muncitori de câmp, servitori de casă, un bun șofer de trăsură, ospătari, un fierar și femei și copii de toate felurile.

James H. Farish

Lincoln ar fi văzut, de asemenea, o mulțime de anunțuri despre sclavi fugari. O recompensă de cinci sute de dolari a fost oferită pentru arestarea unui sclav în vârstă de patruzeci de ani, pe nume Joshua, "care vorbește greu, cu o ușoară sufocare când este agitat și care pretinde că este predicator".

În timp ce se afla în Lexington, Lincoln a avut ocazia singulară de a participa la o întâlnire politică organizată de tatăl lui Mary, în cadrul căreia Henry Clay a ținut un discurs. Lincoln îl admira de mult timp pe Clay, dar nu se întâlniseră niciodată. Viziunea sa politică era de mult timp îndatorată "Sistemului american" al lui Clay de progres economic prin îmbunătățiri interne și responsabilitate fiscală. Cât de întâmplător a fost să-l audă pe Clay, eroul său politic, discutând despre subiectele supărătoare ale războiului cu Mexicul și sclavagismului american cu doar câteva săptămâni înainte ca Lincoln să își ocupe locul în cel de-al treizecelea Congres.

La vârsta de șaptezeci de ani, Clay a evocat emoții puternic amestecate în rândul prietenilor și dușmanilor săi politici. Unii l-au etichetat drept "Steaua Vestului", un politician curajos, strălucit și elocvent, care și-a dedicat viața cauzei nobile a Uniunii. Alții îl considerau pe Clay ambițios, nemilos și demagog, a cărui voce argintie nu era de crezut și care lua puterea de la state și o dădea guvernului federal. În ciuda vârstei sale și a sfaturilor prietenilor, Clay testa apele pentru o a patra candidatură la președinție.

Lincoln, oprindu-se în Lexington, Kentucky, în drumul său spre Washington, l-a auzit pe Clay ținând un discurs înflăcărat în care își declara opoziția față de războiul cu Mexicul.

Clay și-a început discursul spunând publicului din Lexington că ziua era "întunecată și sumbră, instabilă și nesigură", din cauza războiului "nefiresc" cu Mexicul. Fiul lui Clay, Henry, Jr. fusese ucis în bătălia de la Buena Vista din februarie anul precedent. Până în vara anului 1847, Războiul din Mexic devenise o problemă partizană, majoritatea Whigs opunându-se acestuia, iar democrații, care făceau apel la sentimentul Destinului Manifest și îl vedeau ca pe o oportunitate de a extinde sclavia, îl susțineau. În detalii vii, Clay a povestit gafele și minciunile care au dus la "pericolele și pericolele" cu care se confruntau acum Statele Unite.

El a pus în contrast războiul cu Mexicul cu ceea ce el a numit "războiul britanic" din 1812, susținând că războiul anterior a fost defensiv și "drept", în timp ce angajamentul actual cu Mexicul nu a fost "un război de apărare, ci unul inutil și de agresiune ofensivă". Clay a aruncat vina pe președintele Polk. Senatorul din Kentucky a atins apogeul oratoriei sale declarând că, deși Congresul ar fi putut inițial să consimtă la susținerea cererii președintelui de a ridica cincizeci de mii de soldați, "niciun considerent pământesc nu m-ar fi tentat sau provocat vreodată să votez pentru un proiect de lege, cu un fals palpabil imprimat pe față". El a invocat Constituția pentru a îndemna Congresul să se ridice și să rezolve acum scopurile corecte ale războiului.

În încheiere, Clay a cerut audienței sale să se alăture lui "pentru a nega, în modul cel mai pozitiv, orice dorință, din partea noastră, de a achiziționa orice teritoriu străin, indiferent care ar fi acesta, cu scopul de

a introduce sclavia în el". El și-a reiterat convingerile sale "bine cunoscute" cu privire la sclavie. "Am privit întotdeauna sclavia ca pe un mare rău", dar sclavii se aflau aici, iar viitorul lor ar trebui să fie rezolvat în cele din urmă "cu luarea în considerare a tuturor circumstanțelor care afectează securitatea, siguranța și fericirea ambelor rase".

LINCOLNII SE PREGĂTEAU SĂ PLECE

Lexington în ziua de Ziua Recunoștinței, 25 noiembrie 1847. Dimineața au participat la slujba din noul sanctuar al celei de-a doua biserici prezbiteriene. Predicatorul invitat a fost Robert J. Breckenridge, un binecunoscut ministru prezbiterian și politician, "cunoscut pentru ostilitatea sa față de sclavie". Opiniile lui Breckenridge au fost tipărite în mod regulat în Lexington Observer and Reporter, dar cuvintele predicii pe care Lincoln a ascultat-o în ultima sa zi în Lexington nu s-au păstrat.

După-amiază, soții Lincoln au început călătoria cu diligența, cu vaporul și, în cele din urmă, cu trenul spre Washington. Au ajuns în capitala națiunii șase zile mai târziu, în seara zilei de 2 decembrie 1847. S-au dus direct la Brown's Indian Queen Hotel, un hotel cu fațadă de marmură și preț moderat de pe Pennsylvania Avenue. Lincoln și-a înregistrat familia ca fiind "A. Lincoln & Lady 2 copii, Illinois".

Nu au stat mult timp la Brown's, mutându-se curând în camere la o pensiune administrată de Ann Sprigg, o văduvă din Virginia. Pensiunea era a patra dintr-un șir de case cunoscut sub numele de Carroll Row, pe East First Street, între străzile A și East Capitol, situat pe locul unde se află astăzi Biblioteca Congresului.

LINCOLN A SOSIT DORNIC SĂ EXPLOREZE

Washington, care avea o populație de peste treizeci și cinci de mii de locuitori, dintre care aproape opt mii de sclavi și două mii de negri liberi. Era doar al treisprezecelea oraș ca mărime din țară. Mulți membri ai Congresului locuiau într-unul dintre noile hoteluri din centrul orașului, cum ar fi United States și National. În 1847, cu puțin timp înainte de sosirea soților Lincoln, City Hotel, aflat la colțul nord-vestic dintre Pennsylvania Avenue și Fourteenth Street, fusese remodelat de frații Edwin D. și Henry A. Willard. Noul Willard Hotel a căpătat rapid reputația de cel mai bun hotel din Washington.

Capitala națională, care nu avea nici cinci decenii de existență, a rămas un cvasi-oraș. Trăsurile zornăiau pe pietrele aspre ale Pennsylvania Avenue, principala arteră de circulație. Charles Dickens, care vizitase Statele Unite cu cinci ani mai devreme, descrisese Washingtonul ca fiind "Orașul intențiilor magnifice", cu "bulevarde spațioase, care nu încep din nimic și nu duc nicăieri; străzi, lungi de kilometri, care nu au nevoie decât de case, drumuri și locuitori; clădiri publice care nu au nevoie decât de un public pentru a fi complete". Pennsylvania Avenue era singura stradă luminată de lămpi cu petrol, și numai atunci când Congresul era în sesiune.

"Washington poate fi numit sediul central al salivelor cu tentă de tutun", scria Dickens, îngrozit de manierele, în special de omniprezența tutunului de mestecat, ale verilor săi americani. El a descris o scenă în care "m-au chemat mai mulți domni care, în cursul conversației, au ratat frecvent scuipătoarea la cinci pași". Mai grav, Dickens și-a exprimat dezgustul față de țarcurile și licitațiile de sclavi din capitala țării.

CEL DE-AL TREIZECILEA CONGRES

al Statelor Unite s-a întrunit la 6 decembrie 1847, în prima zi obișnuită de luni a lunii decembrie. Capitoliul era situat chiar vizavi de pensiunea lui Ann Sprigg. În fiecare zi, Lincoln trecea pe lângă statuia colosală a lui George Washington, realizată de sculptorul american Horatio Greenough în grădinile estice ale Capitoliului. Controversata statuie neoclasică, comandată pentru Capitoliu în 1832, se dovedise a fi prea grea pentru podeaua sa.

Camera Reprezentanților se întrunea într-un spațiu situat la sud de Rotondă, care avea să devină astăzi National Statuary Hall. Camera originală, incendiată de britanici în 1814, fusese reconstruită și redeschisă în 1819. O statuie a lui Clio, muza istoriei, se afla deasupra intrării. Sala semăna cu un teatru antic grecesc, cu un scaun al președintelui Parlamentului bogat drapat în față. Cu toată frumusețea sa arhitecturală, Sala, ca și camera mai veche, era un coșmar acustic. Nu numai că se auzea greu, dar tavanul boltit înalt redirecționa discursurile și conversațiile.

Congresul al 30-lea era format din 232 de membri, adică doar puțin mai mult de jumătate din cei 435 de membri ai Camerei Reprezentanților de astăzi. Legislativul național reprezenta o secțiune transversală a unei națiuni în schimbare rapidă. Mai mult de jumătate dintre membri se aflau, ca și Lincoln, la primul lor mandat. Doar doi membri din întreaga Cameră aveau peste șaizeci și doi de ani.

Abraham Lincoln a sosit la Washington în decembrie 1847, pentru a fi întâmpinat de această priveliște a Capitoliului situată chiar vizavi de pensiunea Ann Spriggs, unde el și Mary locuiau.

În cea de-a doua zi de sesiune, reprezentanții și-au tras la sorți locația scaunelor. Scaunele au fost aranjate în șase rânduri semicirculare. Lui Lincoln i-a revenit locul 191, ceea ce l-a plasat în rândul din spate, pe partea stângă, sau Whig. Lincoln a primit numiri în două comisii: Oficiile poștale și drumurile poștale și Cheltuielile Departamentului de Război.

Dintre membrii Camerei celui de-al Treizelea Congres au făcut parte câțiva oameni care aveau să joace roluri importante în viitoarele lupte politice ale țării. Joshua R. Giddings, un whig voinic de 1,80 m din Western Reserve din Ohio, a condus forțele radicale antisclavagiste din Cameră și avea să devină un

aboliționist proeminent în anii de dinaintea Războiului Civil. Democratul Andrew Johnson, cu șase săptămâni mai în vârstă decât Lincoln și viitorul său vicepreședinte, reprezenta Tennessee. Johnson a votat împotriva aproape tuturor creditelor guvernamentale, inclusiv pentru pictarea portretelor președinților, asfaltarea străzilor din Washington și înființarea instituției Smithsonian, precum și împotriva tuturor activităților antisclavagiste.

Din ziua în care a sosit, Horace Greeley, editor al New York Tribune, a început să încerce să reformeze Camera, în special înclinația acesteia spre risipă și lăcomie. Kilometrajul plătit membrilor pentru deplasarea lor la și de la Congres trebuia să fie calculat în funcție de ruta cea mai directă. Hotărât să se lupte cu "cei care se ocupă cu kilometrajul", Greeley a publicat în Tribune sumele primite de fiecare membru. Pentru o singură sesiune a Congresului, Greeley a calculat un excedent de 47.223,80 dolari. Lista lui Greeley a dezvăluit că Lincoln a fost unul dintre principalii vinovați. Congresmanul ales Lincoln a înțeles că va fi rambursat pentru această călătorie la Washington cu suma de 40 de cenți pe kilometru. Cel mai scurt traseu de la Springfield la Washington era de 840 de mile. Lincoln a trimis o factură pentru 1.626 de mile, aproape dublu față de cel mai scurt traseu, și a încasat astfel o rambursare de 1.300,80 de dolari. Greeley a publicat, pentru ca toată lumea să vadă, 676,80 dolari ca fiind suma în plus primită de Lincoln.

Un sudist a atras în mod special atenția și urechea lui Lincoln. Alexander H. Stephens, un congresman whig din Georgia, a introdus o rezoluție care susținea că nu este de acord cu confiscarea teritoriului mexican. Războiul era "un ultraj gratuit la adresa Constituției". Într-un discurs fulminant de o oră, Stephens a atacat politicile președintelui Polk ca fiind "dezonorante", "nechibzuite" și "rușinoase". Tânărul Charles Lanman, viitorul istoric al Congresului, a fost prezent pentru prima dată în tribuna Camerei și a fost captivat de "minunata seriozitate" a discursului lui Stephens. Dar Lanman i-a mai spus unui prieten așezat alături de el că nu credea că oratorul slăbănog "va trăi să-și termine discursul".

Lincoln a fost impresionat de Alexander Stephens, un mic congresman whig din Georgia, după ce l-a auzit ținând un discurs în care critica războiul cu Mexicul.

Și Lincoln s-a trezit profund impresionat de discursul lui Stephens. El i-a scris lui "Billie": "Domnul Stephens din Georgia, un bărbat mic și subțire, cu fața palidă, consumat, cu o voce ca a lui Logan, tocmai a încheiat cel mai bun discurs, de o oră, pe care l-am auzit vreodată". Lincoln, care a apreciat întotdeauna oratoria splendidă, a concluzionat: "Ochii mei bătrâni, ofiliți și uscați, sunt încă plini de lacrimi".

Lincoln era nerăbdător să îl vadă pe cel mai bătrân și mai distins membru al Congresului. John Quincy Adams avea optzeci de ani când s-a întrunit cel de-al Treizelea Congres. Adams, fiul celui de-al doilea

președinte al națiunii, John Adams, a fost singura persoană care a fost aleasă în Camera Reprezentanților după ce a ocupat funcția de președinte. El i-a apărat pe sclavii răzvrătiți de pe Amistad în 1839. În 1844, a reușit în cele din urmă să obțină eliminarea "regulii călușului", care împiedicase mult timp introducerea petițiilor antisclavie. Adams era slăbit de la un atac cerebral în 1846, iar Lincoln a simțit imediat o aură de măreție în legătură cu vechiul patriarh din Noua Anglie, care avea să moară la scurt timp după sosirea lui Lincoln.

Deși era foarte sârguincios în ceea ce privește prezența sa în Cameră, Lincoln trecea uneori să se așeze în tribuna Senatului și să asculte discursurile. Îl ascultase pe Henry Clay, care nu se afla în acel moment în Senat, la Lexington. Acum dorea să-i audă pe ceilalți doi giganți din "Marele Triumvirat".

Lincoln era nerăbdător să îl vadă pe John Quincy Adams, fost președinte și membru al celui de-al treizecilea Congres.

Primul, Daniel Webster, născut în 1782, se ridicase la faimă în New England ca avocat și politician. Prietenii spuneau că arăta ca un leu, un bărbat mare, cu un cap mare - "Daniel ca un zeu", îl numeau unii - cu părul și ochii negri. Vorbea cu o voce elocventă care adesea provoca lacrimi în audiență, ca atunci când a vorbit în 1820 la aniversarea a două sute de ani de la debarcarea pelerinilor la Plymouth Rock. Însuflețit de Biblie, Shakespeare și Milton, Webster a devenit un purtător de cuvânt al aspirațiilor colective ale Noii Anglii, mai întâi, și apoi ale Uniunii. Lincoln cunoștea foarte bine dezbaterea din Senat din 1830 dintre Webster și Robert Hayne din Carolina de Sud, despre drepturile statelor și sclavie: Webster a apărat Uniunea cu aceste cuvinte celebre: "Libertatea și Uniunea, acum și pentru totdeauna, una și inseparabilă".

Cel de-al treilea membru al triumviratului, John C. Calhoun, s-a născut la două luni după Webster, la 18 martie 1782, pe o fermă înfloritoare de pe dealurile roșii din ținutul de sus al Carolinei de Sud. A călătorit opt sute de mile spre nord pentru a studia la Colegiul Yale, absolvind în 1804. Calhoun era o figură angulară, a cărei vârstă îi accentua fața palidă și ochii scufundați; părul său cărunt îi stătea drept pe cap. În ultimele patru decenii, Calhoun servise atât în Camera Deputaților, cât și în Senat, ca secretar de război și secretar de stat, precum și ca vicepreședinte al Statelor Unite sub președinții John Quincy Adams și Andrew Jackson. Calhoun își căpătase reputația de politician "metafizic" care aborda problemele în mod teoretic. În sesiunea finală a Congresului al 29-lea, a prezentat o serie de rezoluții privind sclavia, iar Lincoln este foarte posibil să-l fi auzit pe Calhoun vorbind despre acestea în timpul Congresului al 30-lea. Calhoun a susținut că Congresul nu avea puterea de a legifera cu privire la prezența sclaviei în noile teritorii. Împiedicarea cetățenilor din statele sudiste de a intra în oricare dintre teritorii cu proprietatea lor - sclavi - ar fi fost o discriminare împotriva egalității cetățenilor din acele state.

La 12 decembrie 1847, Lincoln i-a scris lui Herndon, spunându-i: "De îndată ce va începe să apară Congressional Globe and Appendix [registrul oficial al procedurilor Congresului], vă voi trimite o copie a acestuia în mod regulat". El i-a cerut partenerului său de drept "să păstreze toate numerele, astfel încât să putem avea un dosar complet al acestuia". Poate că noul congresman se afla în funcție doar de o săptămână, dar se gândea deja la construirea dosarelor sale politice pentru viitor.

Lincoln a profitat, de asemenea, de privilegiile de corespondență gratuită pentru membrii Congresului, trimițând alegătorilor săi copii ale multor discursuri. El a trimis 7 080 de copii ale propriilor sale discursuri, precum și 5 560 de copii ale discursurilor altor membri, inclusiv ale lui Daniel Webster.

JOSHUA GIDDINGS, CONGRESMANUL DIN OHIO

, a folosit pensiunea lui Ann Sprigg ca loc de întâlnire a congresmenilor antisclavagism. În afară de Lincoln, alți opt whigs s-au cazat acolo, inclusiv câțiva abolioniști de frunte. Prezența lor a garantat că sclavia era un subiect obișnuit de conversație la mese. Lincoln nu mai fusese niciodată în preajma atâtor politicieni capabili, cu convingeri morale atât de profunde și de serioase cu privire la sclavie.

Samuel C. Busey, un tânăr doctor în medicină care lua masa la pensiune, s-a trezit intrigat de felul în care Lincoln lua parte la conversații. Busey a spus că Lincoln întrerupea adesea conversațiile tensionate cu o anecdotă care avea un efect vindecător asupra tuturor, inclusiv asupra contestatarilor. "Când se pregătea să povestească o anecdotă în timpul mesei, el lăsa jos cuțitul și furculița, își punea coatele pe masă, își odihnea fața între mâini și începea cu cuvintele: "asta îmi amintește". " Când Lincoln începea, "toată lumea se pregătea pentru exploziile care urmau cu siguranță." Lincoln avea abilitatea de a influența "tenorul discuției" astfel încât părțile implicate să se despartă cu bună dispoziție sau să continue conversația fără discordie. Dr. Busey și-a amintit că "dispoziția prietenoasă a lui Lincoln l-a făcut foarte popular în gospodărie".

DISCURSURILE AU RĂMAS LA

centrul activității zilnice a Camerei Reprezentanților în acest al șaselea deceniu de la fondarea națiunii. Atât Camera cât și Senatul păstrau încă un etos parlamentar care avea să dispară în întregime în secolul următor. Turiștii din zilele noastre, la prima lor vizită în Congres, ar putea fi șocați să afle că un vorbitor vorbește adesea în fața unei camere goale. Pe vremea lui Lincoln, vizitatorii stăteau la coadă pentru a asculta oratori celebri precum Marele Triumvirat, care susțineau discursuri grandioase despre problemele principale ale zilei. Cei mai buni legislatori erau de comun acord cei mai buni oratori, persoane care își puteau convinge colegii în discursuri lungi și bine susținute.

Majoritatea congresmenilor și senatorilor își pregăteau discursurile cu atenție, petrecând ore și uneori zile întregi scriind și rescriind. Dar nu-și citeau niciodată discursurile. Un observator contemporan a relatat: "Ar fi fost scoși în râs din Cameră dacă ar fi venit în sală cu și ar fi încercat să citească un discurs

scris". Aceasta nu era o posibilitate. "Acești oameni s-au întâlnit față în față", vorbind cu elocvență și pasiune.

Cu toate acestea, o bună vorbire și o bună ascultare nu mergeau întotdeauna împreună. Maria Horsford, soția congresmanului whig din New York Jerediah Horsford, scriindu-le acasă copiilor ei, a descris intensitatea ridicată și zgomotul din camera Camerei. "Confuzia și zgomotul din Camera Reprezentanților sunt obositoare. ... Nu am văzut niciodată o școală districtuală concediată la prânz atât de grosolană și zgomotoasă... mai degrabă ca o sută de roiuri de albine." Zgomotul era continuu punctat de strigăte de "Speaker"-"Speaker"-"Speaker"-"Speaker" cu voci care se ridicau "din ce în ce mai sus".

În cea de-a doua zi a sesiunii, președintele Polk a transmis al treilea mesaj anual către Congres, marea majoritate a acestuia tratând despre războiul cu Mexicul. Calificând Statele Unite drept "națiunea păgubită", Polk a afirmat: "Istoria nu prezintă nicio paralelă cu atâtea victorii glorioase obținute de vreo națiune într-o perioadă atât de scurtă". Într-adevăr, în momentul în care Lincoln a auzit mesajul lui Polk, luptele erau aproape încheiate. Generalul Zachary Taylor obținuse victorii la Palo Alto, Resaca de la Palma și Monterrey și respinsese un atac mexican la Buena Vista în februarie 1847. Generalul Winfield Scott a condus o expediție de zece mii de soldați americani pentru a captura Veracruz și apoi a condus un asalt asupra capitalei, Mexico City, obținând capitularea apărătorilor mexicani la 14 septembrie 1847.

Polk a venit la Congres pentru a cere ratificarea planului său de a cere ca Mexicul să plătească Statelor Unite o despăgubire în schimbul cedării "unei părți din teritoriul său". Președintele a făcut apel la Achiziția Louisianei din 1803 și la cedarea Floridei din 1819 ca precedente. El a respins atacurile criticilor care spuneau că Statele Unite ar trebui să adopte o poziție morală înaltă, aceea de a nu accepta niciun teritoriu. Polk a replicat: "Doctrina de a nu accepta niciun teritoriu este doctrina de a nu acorda despăgubiri... și dacă ar fi aprobată ar fi o recunoaștere publică a faptului că țara noastră a greșit și că războiul declarat de Congres cu o unanimitate extraordinară a fost nedrept și ar trebui abandonat - o recunoaștere nefondată în fapt și degradantă pentru caracterul național".

Proaspeții membri ai Congresului se străduiau uneori să își găsească vocea pe noul teren al capitalei națiunii. Dar Lincoln, la numai o săptămână după ce și-a ocupat locul în cel de-al Treizelea Congres, i-a scris pentru a treia oară lui Herndon, declarând: "Întrucât sunteți cu toții atât de nerăbdători ca eu să mă disting, am ajuns la concluzia că voi face acest lucru, în scurt timp".

La două săptămâni după mesajul anual al lui Polk, pe 22 decembrie 1847, Lincoln a luat cuvântul pentru a prezenta o serie de opt rezoluții prin care îi cerea președintelui să informeze Camera despre acțiuni specifice ale Statelor Unite. Discursul lui Lincoln a început prin a folosi citate directe din mesajul președintelui Polk către Congres din 11 mai 1846 și din mesajul său anual către Congres din decembrie 1846 și 1847. Scopul lui Lincoln era de a contesta veridicitatea președintelui. Greutatea observațiilor congresmanului aflat la primul mandat era cuprinsă în prefața rezoluțiilor: "Această Cameră dorește să

obțină o cunoaștere completă a tuturor faptelor care să stabilească dacă locul special de pământ pe care s-a vărsat sângele cetățenilor noștri a fost sau nu a fost, la acea vreme, propriul nostru pământ". Lincoln contesta în mod direct afirmația președintelui că mexicanii au tras primul foc de armă în război. El a folosit din nou cuvântul "loc" în prima rezoluție, precum și în a doua și în a treia, subliniind faptul că locul nu era pe teritoriul nostru, ci de fapt pe teritoriul Mexicului, ceea ce face ca Statele Unite să fie agresorul inițial. Rezoluțiile lui Lincoln nu au fost remarcabile, oferind un rezumat al obiecțiilor care fuseseră auzite de alți whigs pe holurile din Washington și în ziarele din întreaga țară. Dar, din cauza folosirii de către Lincoln a cuvântului inofensiv "pată", contestațiile aveau să devină cunoscute sub numele de rezoluțiile "pătate". El era doar la început.

ATACURILE WHIGS

asupra "Războiului domnului Polk" au fost reluate în noul an. La 3 ianuarie 1848, în cursul unei dezbateri asupra unei rezoluții prin care i se aduceau mulțumiri generalului Taylor, congresmanul George Ashmun din Massachusetts a propus un amendament în care se afirma că războiul cu Mexicul fusese "început în mod inutil și neconstituțional de către președintele Statelor Unite". Amendamentul a primit voturile a optzeci și cinci de whigs, inclusiv ale lui Lincoln.

Nouă zile mai târziu, Lincoln a luat din nou cuvântul, de data aceasta pentru a vorbi despre implicațiile mai largi ale războiului. Într-un discurs minuțios pregătit, Lincoln a articulat diferența dintre susținerea trupelor și susținerea președintelui și a politicilor sale. El a declarat că, în mai 1846, credea că, indiferent de preocupările care ar putea exista cu privire la constituționalitatea sau necesitatea războiului, "în calitate de cetățeni și patrioți", persoanele ar trebui "să păstreze tăcerea în această privință, cel puțin până când războiul se va fi încheiat". El a spus că a continuat să susțină acest punct de vedere până când și-a ocupat locul în Congres și l-a auzit pe președintele Polk "argumentând fiecare vot tăcut dat pentru provizii, ca o aprobare a justiției și înțelepciunii comportamentului său".

Lincoln a contestat afirmația președintelui Polk potrivit căreia trupele mexicane au tras primul foc de armă în războiul cu Mexicul. Lincoln a cerut să afle dacă "pata de pământ" în care s-a vărsat sângele se afla în Statele Unite.

Lincoln a declarat în fața Camerei că a examinat toate mesajele președintelui pentru a vedea dacă afirmațiile lui Polk cu privire la precedente se ridică la nivelul adevărului. "Acum îmi propun să arăt că toată această,-problemă și dovezi-este, de la început până la sfârșit, cea mai mare înșelăciune." După ce a analizat șase propoziții ale dovezilor președintelui, Lincoln a oferit propriul său precedent. "Să răspundă cu fapte, și nu cu argumente. Să-și amintească faptul că stă acolo unde a stat Washington și, amintindu-și astfel, să răspundă așa cum ar răspunde Washington." În focul unei controverse actuale, Lincoln a găsit util să facă apel la părinții fondatori.

În escaladarea retoricii, Lincoln a continuat să pună la îndoială atât motivele, cât și conștiința lui Polk. "Mai mult decât bănuiesc deja că este profund conștient că a greșit - că simte că sângele acestui război, ca și sângele lui Abel, strigă la Cer împotriva lui". Lincoln a încheiat cu o ultimă lovitură. Președintele Polk "este un om dezorientat, confuz și mizerabil de perplex", a spus el. Cuvintele puternice ale lui Lincoln la adresa președintelui în exercițiu s-au răspândit rapid dincolo de capitala națiunii.

ÎNAPOI ÎN ILLINOIS

, atacul energic al lui Lincoln împotriva președintelui Polk i-a luat prin surprindere pe prietenii și dușmanii lui Lincoln. Da, mulți whigs erau împotriva războiului, dar după discursul lui Lincoln, mulți oameni din districtul său au ajuns să creadă că vorbele sale se apropiau de trădare. Locuitorii din Illinois, mândri de efortul trupelor americane, s-au resemnat cu ceea ce au spus că a fost eșecul lui Lincoln de a le susține.

De la o distanță atât de mare, voturile lui Lincoln au fost denaturate de adversarii săi locali și neînțelese de mulți dintre prietenii săi. Lincoln a continuat să voteze "da" la toate proiectele de lege pentru finanțarea trupelor și a proviziilor acestora. La 12 ianuarie 1848, a ținut un discurs menit să arate că se putea susține trupele și nu președintele, o distincție greu de comunicat într-o perioadă de febră patriotică.

Registrul democrat al statului Illinois din Springfield s-a dezlănțuit împotriva lui Lincoln. "Slavă cerului, Illinois are opt reprezentanți care vor sta alături de onoarea națiunii". Amintind de eroismul militar al soldaților din Illinois, Register spunea despre Lincoln: "Va avea o socoteală înspăimântătoare de reglat cu ei, în cazul în care își va acorda ajutorul într-un efort de a le neutraliza eforturile și de a le distruge faima". The Register a tipărit ceea ce spera să fie epitaful politic al lui Lincoln: "A murit de febră pătată".

Chiar și Billy Herndon și-a exprimat îngrijorarea cu privire la votul partenerului său de drept pentru amendamentul Ashmun, trimițând o scrisoare pe 19 ianuarie 1848. Lincoln i-a răspuns imediat: "Dacă ai înțeles greșit, mă tem că și alți prieteni vor înțelege". Lincoln i-a spus lui Herndon: "Pun pariu pe viața mea că, dacă ai fi fost în locul meu, ai fi votat la fel ca mine". L-a întrebat pe Hern-don: "Ați fi votat ceea ce ați fi simțit că știți că este o minciună?".

Ceea ce l-a supărat cu adevărat pe Lincoln a fost felul în care Polk și democrații au încercat în mod viclean să facă o confuzie între sprijinul pentru război și votul pentru trimiterea de provizii pentru trupe. "Întotdeauna am intenționat și încă intenționez să votez pentru provizii", i-a spus Lincoln lui Herndon. Democrații, a mai spus el, "sunt neobosiți în efortul lor de a lăsa impresia că toți cei care votează pentru provizii... în mod necesar, aprobă comportamentul președintelui la începutul acestuia". Poziția Whig, după cum a explicat Lincoln, "de la început, a făcut și a păstrat distincția între cele două".

Herndon a scris o a doua scrisoare și Lincoln i-a răspuns din nou. Era evident acum că partenerii nu erau de acord dacă vreun președinte devine "singurul judecător" în inițierea războiului. Lincoln a apărat "prevederea din Constituție care conferă Congresului puterea de a face război". El i-a spus lui Herndon: "Permiteți-i președintelui să invadeze o națiune vecină, ori de câte ori va considera necesar să respingă o invazie, și îi permiteți să facă acest lucru, ori de câte ori va alege să spună că îl consideră necesar în acest scop - și îi permiteți să facă război după bunul plac".

ÎN MARTIE 1848

, curiozitatea lui Lincoln cu privire la strămoșii săi din America a fost stârnită de o corespondență de la o rudă pierdută de mult timp pe nume Solomon Lincoln. Răspunzând la o scrisoare de anchetă din partea lui Solomon Lincoln, Lincoln a scris: "Avem o tradiție vagă, potrivit căreia străbunicul meu, John Lincoln, a plecat din Pennsylvania în Virginia; și că era un quaker. Mai mult decât atât, nu am auzit niciodată nimic". Având curiozitatea stârnită, Lincoln a decis să îl întrebe pe James McDowell, fost guvernator al Virginiei și acum coleg în Cameră, "dacă știa persoane cu numele nostru acolo". McDowell a răspuns că știa de un David Lincoln. Lincoln i-a scris o a doua scrisoare lui Solomon Lincoln, trei săptămâni mai târziu, în care îl anunța de această nouă descoperire.

Lincoln, "foarte mulțumit", a primit o scrisoare de la David Lincoln la 30 martie 1848. Acesta i-a răspuns rapid: "Nu mai există nicio îndoială că unchiul tău, Abraham, și bunicul meu au fost același om". Lincoln l-a asaltat pe David Lincoln cu întrebări. "A fost sau nu, un quaker? Cam pe când a emigrat din Berks count, Pa. în Virginia? Știi ceva despre familia ta (sau mai degrabă aș putea spune acum, familia noastră) mai departe de bunicul tău?". Departe de a fi neinteresat de trecutul familiei sale, Lincoln a vrut să afle mai multe. În mod ironic, Solomon Lincoln i-a scris lui Abraham Lincoln din Hingham, Massachusetts, unde strămoșii lui Lincoln s-au stabilit pentru prima dată în America - un fapt pe care Abraham Lincoln nu avea să îl știe niciodată.

ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1848

, Mary Lincoln și băieții lor au părăsit Washington și s-au întors la Lexington. Se plictisise de reținerea în pensiunea lui Ann Sprigg, unde, în cea mai mare parte a timpului, se afla singură cu cei doi copii mici. Lincoln a participat la sesiunile Congresului în timpul zilei și își petrecea adesea serile la ședințele Whig.

Corespondența dintre Abraham și Mary din primăvara anului 1848 - unele dintre puținele scrisori dintre ei care au supraviețuit - dezvăluie modul în care afecțiunea lor a devenit mai puternică în absență. Lincoln scria la 16 aprilie 1848: "În această lume problematică, nu suntem niciodată pe deplin satisfăcuți. Când erai aici, credeam că mă împiedicai să mă ocup de afaceri, dar acum, neavând nimic altceva decât afaceri - fără vanitate - a devenit extrem de lipsit de gust pentru mine". Lincoln a recunoscut: "Nu-mi place să stau singur în vechea cameră". A vrut să includă un salut din partea celorlalți, dar și-a amintit că

nu toți cei de la Ann Sprigg's aveau o părere bună despre ea, așa că a scris: "Toată casa - sau mai degrabă toți cei cu care erai în relații hotărât bune - îți trimit dragostea lor. Ceilalți nu spun nimic". De asemenea, a întrebat-o pe Mary, pe viitor: "Să presupunem că nu mai pui prefixul "Hon" la adresa de pe scrisorile tale către mine".

Mary i-a scris în luna mai, spunându-i lui Abraham că vrea să se întoarcă la Washington pentru a fi alături de el. El i-a răspuns, jucăuș: "Vei fi o fată cuminte în toate lucrurile, dacă voi fi de acord?". Aceasta a fost, fără îndoială, o altă referire la comportamentul ei cu ceilalți oaspeți de la pensiune. "Atunci vino, și asta cât mai curând posibil. După ce mi-a intrat ideea în cap, voi fi nerăbdător până când te voi vedea."

Corespondența dintre Abraham și Mary, în al șaselea an de căsnicie, scoate la lumină atât profunzimea iubirii lor, cât și dificultățile din relația lor. Lincoln, așa cum făcea adesea, o tachina cu blândețe pe Mary în legătură cu relațiile tensionate pe care le avea cu unii dintre pensionari, dar comentariile sale lasă de asemenea să se întrevadă tensiunile dintre ei. Mary, drăguță și veselă, putea fi și dificilă și exigentă.

CU MARY ȘI

cei doi băieți plecați, Lincoln a avut mai mult timp pentru a-și continua autoeducația. A participat la sesiunile Curții Supreme a SUA, ascultându-l pe Daniel Webster susținând un caz în fața celei mai înalte instanțe din țară. Cu siguranță că a avut ocazia să-l vadă pe Roger B. Taney din Maryland, care în 1836 fusese numit de președintele Andrew Jackson pentru a-l înlocui pe legendarul John Marshall în funcția de președinte al Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite.

Lincoln traversa frecvent strada de la pensiune până la Biblioteca Congresului. Biblioteca a început să funcționeze în 1800, când capitala s-a mutat din Philadelphia la Washington. În timpul Războiului din 1812, când britanicii au dat foc Capitoliului, au folosit cărți din Biblioteca Congresului pentru a aprinde infernul. Biblioteca a început să se reconstruiască atunci când fostul președinte Thomas Jefferson a oferit Congresului biblioteca sa privată. După dispute partizane, oferta lui Jefferson a fost acceptată, iar Congresul a cumpărat biblioteca sa de 6.487 de volume pentru 23.950 de dolari. Cărțile au fost transportate cu căruțele de la Monticello la Washington. Biblioteca aflată la început de drum a continuat în sediul său temporar până în august 1824, ultimul an al președinției lui James Monroe, când s-a mutat în noul său sediu din centrul fațadei de vest a Capitoliului.

Douăzeci și trei de ani mai târziu, Abraham Lincoln a devenit unul dintre cei mai activi împrumutători ai Bibliotecii Congresului. Unde își petrecea timpul liber noul congresman a devenit "o enigmă și un subiect de amuzament" pentru colegii săi reprezentanți. Aceștia au observat: "Nu bea, nu folosea tutun, nu paria, nu înjura". Ceea ce făcea Lincoln era "să se plimbe printre cărțile" de la bibliotecă. Lincoln alegea adesea cărți pe care să le ducă în camera sa de la pensiune, înfășurându-le într-o bandană, punând un

băț în nod și transportându-le pe umăr. Pentru colegii săi din Congres, indiferent ce altceva credeau despre Lincoln, mulți erau convinși: "Este un șoarece de bibliotecă!"

A FOST UN

alegeri prezidențiale în 1848, iar în iunie Lincoln a participat la convenția Whig în Sala Muzeului Chinezesc din Philadelphia. Competiția îl opunea pe Henry Clay și pe generalul Zachary Taylor. Din punct de vedere intelectual, Lincoln înclina spre Clay și ideile sale, dar l-a susținut pe Taylor dintr-un motiv strict pragmatic: Whigs trebuiau să câștige. Whigs au luat exemplu de la democrați, care îl nominalizaseră pe generalul Andrew Jackson în 1828 și 1832, și și-au desemnat propriul erou militar, generalul Zachary Taylor, drept candidat la președinție în 1848.

Taylor, un tip cu picioarele pe pământ, cunoscut sub numele de "Old Rough and Ready", a servit în armată timp de patruzeci de ani. Era cel mai bine cunoscut pentru că și-a condus trupele spre o victorie improbabilă în bătălia disperată de la Buena Vista din Războiul din Mexic. Nu știa să scrie sau să vorbească bine și era extrem de ignorant în materie de afaceri externe. Whigs au sperat că Taylor, un naționalist puternic, ar putea atrage votanții lor din nord datorită experienței sale militare. În același timp, ei sperau că va atrage și sudiștii, deoarece era din Louisiana și deținea o plantație cu o sută de sclavi în Mississippi.

Lincoln a luat decizia pragmatică de a-l susține pe generalul Zachary Taylor, un erou al Războiului din Mexic, în detrimentul lui Henry Clay la alegerile prezidențiale din 1848.

Nominalizarea lui Taylor i-a permis lui Lincoln și altor tineri whigs din Cameră să continue să îi atace pe democrați pentru că au început un război nedrept, dar în același timp să îl preamărească pe unul dintre generalii responsabili de câștigarea acestuia. Dosarul politic al lui Taylor era inexistent, dar el oferea speranța de a fi eligibil. "Sunt în favoarea gen: Taylor ca și candidat whig pentru președinție, deoarece sunt convins că îl putem alege, că ne va oferi o administrație whig și că nu putem alege niciun alt whig." Celălalt whig, fără nume, era Henry Clay. Lincoln a spus acest lucru într-o scrisoare adresată unui prieten din Illinois: "Singura noastră șansă este cu Taylor. Merg pentru el, nu pentru că eu cred că ar fi un președinte mai bun decât Clay, ci pentru că eu cred că ar fi unul mai bun decât Polk, Cass sau Buchanan". În 1848, pragmatismul politic al lui Lincoln a triumfat asupra idealismului său.

Democrații l-au nominalizat pe Lewis Cass din Michigan. Cass luptase în Războiul din 1812, fusese secretar de război în administrația Jackson și ocupa funcția de senator al SUA din partea statului Michigan. În ceea ce privește problema sclaviei, Cass era în favoarea a ceea ce el numea "suveranitate populară", lăsând locuitorii din fiecare dintre noile teritorii să decidă dacă doresc sau nu sclavia.

Un al treilea partid antisclavagism, Partidul Solul Liber, a apărut în 1847-48 ca protest atât împotriva lui Cass, de care se temeau că va permite "suveranitatea ocupanților ilegali" în teritorii, cât și împotriva lui Taylor, un proprietar de sclavi. Partidul Solul Liber l-a desemnat pe fostul președinte Martin Van Buren drept candidat în 1848. Această coaliție liberă formată din foști membri ai Partidului Libertății, plus Whigs și Democrați antisclavagism, a făcut campanie pe sloganul "Sol liber, vorbire liberă, muncă liberă, oameni liberi".

Pe măsură ce mandatul lung și fierbinte de vară al Congresului se încheia, politica prezidențială se încălzea. Campania prezidențială de la începutul secolului al XIX-lea a fost în mare parte opera unor surogate. Cei mai mulți americani considerau că nu era potrivit pentru candidați să vorbească în nume propriu. Înainte de încheierea celei de-a treizecea sesiuni a Congresului, susținătorii candidaților au luat cuvântul pentru a rosti cele mai bune oratorii politice ale lor. La 27 iulie 1848, Lincoln s-a trezit vorbind al optulea, în spatele a trei democrați și patru whigs, în fața unei galerii pline. După ore și ore de discursuri, cum putea Lincoln să iasă în evidență?

El a decis să întoarcă criticile lui Cass la adresa lui Taylor împotriva omului lor. Vorbitorii democrați din acea zi se plânseseră că nu cunoșteau nici principiile, nici politicile generalului Taylor. Lincoln a răspuns prin expunerea principiilor Whig - tarife, monedă și îmbunătățiri interne. Dar democrații au susținut că Whigs au abandonat toate principiile lor și s-au refugiat sub armura militară a generalului Taylor. Lincoln a simțit mirosul unei deschideri.

Ce zicea de coada militară a generalului Jackson? "Ca o hoardă de căpușe înfometate v-ați lipit de coada leului din Hermitage până la sfârșitul vieții sale". O parte din reputația lui Cass era dată de isprăvile sale militare din Războiul din 1812. În timp ce Lincoln s-a concentrat asupra lui Cass, a exclamat: "Voi, democrații, sunteți acum angajați în a vă lipi de marele Michigander... legându-l de o coadă militară".

Lincoln a ridicat acum suspiciuni cu privire la dosarul de război al lui Cass, prezentând un recital autoironic al propriului său dosar militar. "Apropo, domnule Speaker, știați că sunt un erou militar?". Lincoln și-a captivat ascultătorii declarând: "Da, domnule; în zilele războiului Black Hawk, am luptat, am sângerat și am scăpat". Până acum era clar că își bătea joc de cariera militară a lui Cass. "Vorbind despre gen: Cass, îmi amintește de cariera mea." Lincoln a vorbit în mod satiric cu un set de comparații derizorii despre bătălii, arme și dușmani, toate menite să spună că Cass nu a văzut mai multă acțiune decât a văzut Lincoln. În cele din urmă, cu un umor sardonic, Lincoln le-a spus colegilor săi, care acum se convulsionau de râs: "Dacă a văzut indieni vii, luptând, a fost mai mult decât am văzut eu; dar eu am avut parte de multe lupte sângeroase cu muscali".

Relatând discursul lui Lincoln, Baltimore American a descris puterea acestuia de a hipnotiza publicul. Lincoln "a fost atât de binevoitor, iar stilul său atât de deosebit, încât a ținut Camera într-un hohot continuu de veselie". Manierele lui Lincoln au atras atenția reporterului, la fel ca și pe cea a colegilor săi din Congres. "Începea un punct din discursul său departe, pe unul dintre coridoare, și continua să vorbească, să gesticuleze și să se plimbe până când se trezea, la sfârșitul unui paragraf, jos, în centrul zonei din fața biroului vorbitorului. Apoi se întorcea, lua o altă perlă și lucra din nou în jos." Lincoln, probabil simțindu-se mai mult acasă, a oferit un discurs de modă veche din Illinois în puțul Camerei Reprezentanților.

MARY, BOB ȘI EDDIE

s-au întors la Washington la sfârșitul lunii iulie, găsindu-i pe soț și pe tată ocupați în mod activ cu ultimele două săptămâni ale primei sesiuni a Congresului. După o ședință care a durat toată noaptea, la 13 august 1848, Congresul s-a suspendat pentru vară. Lincoln a decis să-și petreacă vacanța lucrând pentru alegerea lui Taylor.

La începutul lunii septembrie, cu un discurs de campanie de bază în mână, Lincoln a părăsit Washingtonul împreună cu familia sa pentru un turneu de campanie în Massachusetts. Statul Bay State fusese un bastion al whigilor, condus de giganți precum Daniel Webster și Rufus Choate, dar în ultima vreme unitatea și dominația whigilor se fracturau. Mulți membri, indignați de lipsa de progrese în problema sclaviei, se alăturau Partidului Solilor Liberi, care se înființa chiar în momentul în care campania prezidențială din 1848 intra în plină desfășurare. Până la mijlocul anilor 1840, două grupuri de whigs din New England au intrat în dispută. "Whigs cu conștiință" vedeau bătălia asupra sclaviei ca pe o luptă morală; "Cotton Whigs", deși admiteau relele sclaviei, nu doreau totuși să se înstrăineze complet de Sud, al cărui bumbac era necesar în fabricile de textile din Noua Anglie. În timp ce Lincoln se pregătea să vorbească în Massachusetts, știa că mulți dintre Whigs din Massachusetts erau profund supărați de faptul că candidatul Whig la președinție, generalul Taylor, deținea sclavi în Louisiana.

Lincoln a sosit la Worcester marți, 12 septembrie 1848, în ajunul convenției de stat a Whigilor. Andrew Bullock, un politician Whig local, plănuia un miting public pentru seara respectivă, dar toți vorbitorii au refuzat invitația de a lua cuvântul. Auzind că congresmanul din Illinois se afla în Worcester, l-a găsit pe Lincoln la Worcester House și l-a rugat să ia cuvântul la miting. În acea seară, la ora 19.00, Lincoln, îmbrăcat într-un pulover lung de in, a ajuns la primărie și a găsit peste o mie de oameni înghesuiți înăuntru. Președintele adunării l-a prezentat pe Lincoln ca fiind un "Free Soil Whig", lucru pe care acesta nu l-a negat.

Dăruind din discursul pe care îl ținuse în Congres în luna iulie, Lincoln a vorbit timp de două ore. Avea în minte două obiective principale. În primul rând, a vrut să asigure audiența că Taylor întruchipa într-adevăr valorile Whig. În al doilea rând, Lincoln a insistat asupra faptului că Van Buren, candidatul Solilor Liberi, nu putea câștiga alegerile; un vot pentru Van Buren ar fi sfârșit prin a fi un vot pentru candidatul

democrat Cass. Lincoln jurase să nu uite niciodată lecția campaniei prezidențiale din 1844, și anume că puritatea morală poate fi contraproductivă dacă deschide ușa către o înfrângere politică. The Springfield (Massachusetts) Republican a relatat că publicul "l-a întrerupt frecvent" pe Lincoln "prin aplauze puternice". Boston Daily Advertiser a fost impresionat de discursul său inițial. "Domnul Lincoln are o figură foarte înaltă și subțire, cu o față intelectuală, care arată o minte scrutătoare și o judecată rece". Ziarul Whig a numit discursul lui Lincoln "un discurs cu adevărat magistral și convingător".

Trei zile mai târziu, Lincoln a sosit cu trenul la Boston. Diferitele cartiere din acest oraș de 130.000 de locuitori nu erau legate între ele prin intermediul cailor de rulare, ci prin mai multe linii de diligență. Obișnuiți cu pensiunile grosolane din centrul statului Illinois, Lincoln și familia sa s-au bucurat de șederea lor la eleganta Tremont House.

În zilele următoare, Lincoln a călătorit cu trenul pentru a ține discursuri în Lowell, Dorchester, Chelsea, Dedham, Cambridge și Taunton. În seara zilei de joi, 21 septembrie 1848, Lincoln a ținut un discurs la Union Hall din Taunton, un oraș care zumzăia de industrializare. Un ziar Whig din Taunton, Old Colony Republican, a surprins dinamismul lui Lincoln în calitate de orator și a descris modul în care Lincoln "a avansat asupra ascultătorilor săi".

A fost un spectacol cu totul nou pentru noi - un vorbitor de campanie din vest. ... Sprijinindu-se de perete, când a început, și vorbind în cel mai simplu mod și pe cel mai indiferent ton, dar, treptat, fixându-și poziția și devenind stăpân pe membrele sale, dezlegându-și limba și aprinzându-și gândurile, până când a pus stăpânire pe el însuși și pe publicul său.

Conținutul discursului lui Lincoln i s-a părut reporterului și mai deosebit. "Argumente și anecdote, spirit și înțelepciune, imnuri și profeții, platforme și silogisme, zburau în fața audienței ca vânatul sălbatic în fața vânătorului feroce din prerie." Reporterul a concluzionat: "Nu a existat nicio adunare a vreunui partid într-o regiune în care răspunsurile publicului să fi fost atât de frecvente și atât de viguroase."

Punctul culminant al turneului său de discursuri a fost un uriaș miting Whig în aer liber, seara, la Boston. Vorbitorul principal al serii nu a fost Lincoln, ci William H. Seward. Fost guvernator al New York-ului, zveltul Seward fusese ales în Senat în 1848 și a vorbit la Boston ca un lider consacrat al mișcării antisclavagism. Seward a ținut un discurs oficial, argumentând că un al treilea Partid al Solilor Liberi, oricât de bine intenționat ar fi fost în ideile sale, nu ar fi putut decât să atragă voturi de la Whigs și să ajute la alegerea unor democrați care nu ar fi făcut nimic pentru a opri răspândirea sclaviei.

Seward a ținut un discurs atât de lung încât, în momentul în care Lincoln a fost prezentat, era deja ora 21:30. Dar Lincoln nu avea de gând să își scurteze remarcile. A vorbit timp de o oră întreagă, Boston Courier relatând că Lincoln a ținut "un discurs foarte puternic și convingător, care a stârnit tunete de

aplauze". În seara următoare, Lincoln și Seward, care avea să devină secretarul de stat al lui Lincoln, au împărțit o cameră în Worcester. Seward și-a amintit: "Ne-am petrecut cea mai mare parte a nopții vorbind despre pozițiile și principiile anti-sclavie". Lincoln i-a spus lui Seward: "M-am gândit la ceea ce ai spus în discursul tău. Consider că aveți dreptate. Trebuie să ne ocupăm de această problemă a sclaviei și trebuie să îi acordăm o atenție mult mai mare decât am făcut-o până acum".

CU DISCURSUL SĂU

obligațiile din Noua Anglie, Lincoln și familia sa au pornit în cele din urmă spre casă. S-a oprit în Albany, New York, pentru a se întâlni cu Millard Fillmore, candidatul Whig la funcția de vicepreședinte, și cu Thurlow Weed, fondatorul Albany Evening Journal și prieten apropiat al lui Seward. În Buffalo, soții Lincoln au făcut o excursie cu barca pentru a vedea Cascada Niagara. Lincoln a fost "copleșit de contemplarea vastei puteri pe care soarele o exercită în mod constant în operațiunea liniștită și silențioasă de a ridica apa pentru a o face să plouă din nou". El a scris câteva note despre această experiență, gândindu-se să o transforme într-un eseu. "Evocă trecutul nedefinit. Când Columb a căutat pentru prima dată acest continent - când Hristos a suferit pe cruce - când Moise l-a condus pe Israel prin Marea Roșie - ba chiar și când Adam a ieșit pentru prima dată din mâna Creatorului său - atunci, ca și acum, Niagara răcnea aici."

Soții Lincoln au călătorit cu vaporul Globe de la Buffalo la Chicago, parcurgând cele 1.047 de mile în timpul uimitor de 60 de ore. În timpul călătoriei, vasul a eșuat pe un banc de nisip. Căpitanul a cerut personalului să adune scânduri libere și butoaie și butoaie goale și să încerce să le forțeze sub barcă pentru a ajuta la ridicarea acesteia de pe bancul de nisip. Lincoln a urmărit îndeaproape această operațiune, probabil că își amintea de probleme similare în navigarea pe Sangamon și Mississippi.

La 10 octombrie 1848, soții Lincoln au ajuns în cele din urmă acasă, în Springfield. Lincoln a aflat rapid că mulți dintre alegătorii săi îl aveau în defavoarea lor. În timp ce făcea campanie pentru Taylor în Districtul al șaptelea, Lincoln s-a trezit criticat pentru că s-a opus președintelui Polk în privința războiului cu Mexicul. Illinois State Register scria: "Lincoln nu a câștigat nimic venind în această parte a țării pentru a ține discursuri. Mai bine ar fi stat departe". Cu toate acestea, în ziua alegerilor, 7 noiembrie, Lincoln s-a alăturat aclamațiilor din orașul său natal când Taylor a câștigat președinția, câștigând Districtul al șaptelea cu aproape o mie cinci sute de voturi.

LA SFÂRȘITUL LUNII NOIEMBRIE

Lincoln a părăsit Springfield pentru a se întoarce la Washington pentru ultima sesiune, scurtă, a celui de-al Treizelea Congres, prezentându-se "prezent" sâmbătă, 7 decembrie 1848.

Sesiunea restrânsă avea să fie dominată de dezbateri înverșunate pe tema sclaviei, atât despre teritorii, cât și în capitala națiunii. Lincoln a păstrat în mare parte tăcerea în timpul dezbaterilor privind sclavia din

prima sesiune, dar s-a întors la Washington hotărât să ofere o măsură de compromis. Cu doisprezece ani înainte, în legislatura din Illinois, Lincoln susținuse abolirea sclaviei în capitala națiunii, dar numai cu aprobarea cetățenilor din Washington. El a scris acum o propunere în același spirit. La 8 ianuarie 1849, Lincoln i-a arătat-o lui Joshua Giddings, care l-a încurajat să meargă mai departe, chiar dacă congresmanul aboliționist din Ohio dezaproba caracteristica de despăgubire pentru proprietarii de sclavi.

Lincoln s-a ridicat la 10 ianuarie pentru a-și anunța intenția de a prezenta un proiect de lege în ultima sa sesiune în Cameră. Lincoln a urmărit concilierea într-un Congres aspru divizat. Pe de o parte, proiectul său de lege le-ar permite oficialilor din statele deținătoare de sclavi să își aducă sclavii în capitala națiunii atunci când se află în misiune guvernamentală. Proiectul de lege al lui Lincoln permitea, de asemenea, arestarea sclavilor fugari care ar putea scăpa în district. Dar Lincoln a fost clar în primul și principalul său punct: "Nicio persoană din cadrul Districtului nu va fi ținută în sclavie în cadrul acestuia".

În seara următoare, la pensiunea doamnei Spriggs, pensionarii whig au rămas după cină pentru a discuta despre proiectul de lege al lui Lincoln. Giddings a scris în jurnalul său despre propunerea lui Lincoln: "Am crezut că este cel mai bun proiect de lege pe care îl puteam obține în acest moment."

În martie 1849, Lincoln a depus o cerere de brevet la Washington pentru invenția sa care să ajute la ridicarea bărcilor peste bancurile de nisip sau bancurile de nisip.

La 12 ianuarie, Lincoln a intenționat să prezinte proiectul său de lege, dar în cele din urmă nu a făcut-o. În câteva zile, a descoperit că sprijinul pentru măsura sa de compromis s-a epuizat, iar proiectul său de lege nu a ajuns niciodată în hopper, cutia de lemn de lângă biroul președintelui Camerei Deputaților în care erau depuse toate proiectele de lege noi înainte de a fi tipărite pentru a fi examinate de comisii. Vorbind despre ceea ce Lincoln spera să fie rezultatele emancipării compensate, el a elaborat un limbaj ("astfel de sclavi vor fi liberi pentru totdeauna") pe care avea să îl reia la un moment dat.

LA 12 FEBRUARIE 1849

, congresmanul Abraham Lincoln a împlinit 40 de ani. Trei săptămâni mai târziu, cel de-al treizecelea Congres a lucrat toată noaptea pentru a-și încheia lucrările, încheindu-se în cele din urmă la ora 7 dimineața, duminică, 4 martie. Luni, 5 martie, o zi cenușie și înnorată, Lincoln a participat la inaugurarea președintelui Zachary Taylor.

Două zile mai târziu, Lincoln a susținut primul și singurul său caz în fața Curții Supreme a Statelor Unite. În timp ce se afla în Congres, el urmărise cazurile susținute, dar acum a avut plăcerea de a sta în fața celor nouă judecători îmbrăcați în robe negre. La 7 martie 1849, Lincoln a susținut cauza Lewis pentru a

se folosi de cauza Longworth v. Lewis, trimisă la înalta curte de către Curtea de Circuit a SUA din Illinois, care implica o dispută cu privire la semnificația unui statut de prescripție. La 13 martie 1849, președintele Curții Supreme Roger Taney s-a pronunțat împotriva pledoariei lui Lincoln.

Trei zile mai târziu, Lincoln a depus o cerere de brevet, fiind singurul președinte care a făcut acest lucru. Lincoln avea de mult timp curiozitatea unui inginer în ceea ce privește aparatele mecanice. Atunci când stătea la un fermier în timp ce călătorea pe circuit, era încântat să coboare pe pământ și să inspecteze din toate unghiurile un nou utilaj agricol. Impulsul pentru acest brevet a pornit de la experiența sa din călătoria de întoarcere acasă din luna octombrie a anului precedent, când barca sa a rămas blocată pe un banc de nisip. Odată întors în Springfield, Lincoln a construit un model la scară a invenției sale cu ajutorul lui Walter Davis, un mecanic cu un birou în apropierea cabinetului de avocatură al lui Lincoln. În cererea sa de brevet, Lincoln a declarat că a "inventat o modalitate nouă și îmbunătățită de a combina camere de aer plutitoare reglabile cu o barcă cu aburi sau cu alte nave, pentru a le permite reducerea ușoară a pescajului, astfel încât să poată trece peste baraje sau prin ape puțin adânci, fără a-și descărca încărcătura".

Lincoln a fost mulțumit de noul său brevet, dar proprietarii de nave nu s-au înghesuit să îl folosească. Herndon, întotdeauna un pic sceptic în legătură cu planurile idealiste ale partenerului său, a raportat că "revoluția amenințată în arhitectura și navigația vapoarelor cu aburi nu s-a produs niciodată".

Lincoln a rămas la Washington lucrând neobosit la patronajul politic și luând parte la discursuri în orașele din apropierea Washingtonului. El a susținut o serie de revendicări pentru concetățenii din Illinois în fața noii administrații. Fiind singurul congresman whig din Illinois, el a considerat aceste oportunități de patronaj ca fiind modalități de a consolida Partidul Whig. Lincoln a scris multe scrisori în care îi recomanda pe toți, de la Edward Baker pentru un loc în cabinet până la mulți prieteni din Illinois pentru funcții locale. În ciuda eforturilor sale, Lincoln s-a plâns: "Nici un om recomandat de mine nu a fost încă numit în vreun post, mic sau mare, cu excepția câtorva care nu au avut nicio opoziție".

Cea mai importantă funcție de patronaj din Illinois era cea de comisar al Oficiului General de Terenuri, pământul fiind un bun cheie în vestul țării. Funcția oferea un salariu de trei mii de dolari pe an. Inițial, Lincoln a făcut lobby pentru Cyrus Edwards, fratele lui Ninian Edwards. Dar prietenul lui Lincoln, Edward Baker, acum membru al Congresului din Galena, a avut propriul candidat, Don Morrison. Nici candidații, nici sponsorii nu au putut ajunge la un compromis. Unii dintre prietenii lui Lincoln au sugerat ca el însuși să devină candidatul de compromis, dar acesta a refuzat. "Trebuie să fiu nu numai castă, ci și mai presus de orice suspiciune".

În cele din urmă, la 20 martie 1849, Lincoln a început călătoria dificilă spre casă, în Illinois. Un Lincoln pedepsit a ajuns în Springfield sâmbătă seara, 31 martie. Întoarcerea sa nu a fost întâmpinată cu urările de bine din partea presei și a publicului cu care plecase la Washington cu doar șaisprezece luni mai

devreme. Whigs, care aderau la sistemul de rotație, îl prezentaseră pe fostul partener de drept al lui Lincoln, Stephen Logan, pentru Congres, dar acesta a suferit o înfrângere la limită în efortul său de a deveni al patrulea Whig consecutiv care să reprezinte al șaptelea district al Congresului. Lincoln a primit o mulțime de reproșuri pentru această înfrângere. Democrații au murmurat că Lincoln ar fi oferit "ajutor și confort inamicului". Experții mai înțelepți au recunoscut că manierele crunte ale lui Logan și lipsa capacității de a vorbi nu se ridicau la nivelul celor ale lui Lincoln și ale candidaților Whig anteriori.

Blocajul pentru postul de la Biroul de Cadastru amenința să fie depășit atunci când un alt candidat a intrat brusc în competiție. Justin Butter-field, un avocat proeminent din Chicago și susținător înfocat al lui Clay, a contestat până la capăt campania prezidențială a lui Zachary Taylor și nu a lucrat pentru a construi Partidul Whig în Illinois. Lincoln s-a întrebat cu voce tare de ce ar trebui să primească acum această prună de patronaj. "Este prietenul meu personal și este calificat pentru a îndeplini îndatoririle funcției, dar dintre cei o sută de locuitori din Illinois, la fel de bine calificați, nu cunosc niciunul care să aibă mai puține pretenții la ea."

Aflând că Butterfield era alegerea probabilă a secretarului de interne Thomas Ewing și supărat de dovezile cumulative că susținătorii lui Taylor nu primeau posturile de patronaj pe care le meritau, Lincoln a decis să obțină postul pentru el însuși. El a orchestrat rapid o campanie de scrisori din partea prietenilor săi către secretarul Ewing, cerându-i chiar lui Mary să scrie scrisori susținătorilor în numele său. De asemenea, a încercat să îl ocolească pe Ewing și să apeleze direct la președintele Taylor. Dar, fără ca Lincoln să știe, mai mulți whigs din Springfield îi scriseseră secretarului Ewing criticându-l pe Lincoln pentru discursul său din Congres împotriva războiului mexican, "care a provocat o rană adâncă și răutăcioasă întregului partid whig din stat".

La 10 iunie 1849, Lincoln s-a grăbit să se întoarcă la Washington pentru a face lobby pentru postul respectiv, crezând că scrisorile trimise lui Ewing fuseseră cumva reținute de la președintele Taylor. A sosit pe 19 iunie doar pentru a afla două zile mai târziu că Taylor a urmat recomandarea secretarului Ewing și l-a numit pe Butterfield. Lincoln a fost devastat.

Când Lincoln s-a întors la Springfield, i-a scris lui Ewing: "M-am opus numirii domnului B deoarece am crezut că va fi o chestiune de descurajare pentru prietenii noștri activi și muncitori de aici, și nu m-am opus din niciun alt motiv". I-a spus secretarului de interne: "Nu mi-am dorit niciodată, în adevăratul sens al cuvântului, postul pentru mine".

În august 1849, lui Lincoln i s-a oferit un premiu pe locul al doilea: secretar al Teritoriului Oregon. I-a scris rapid secretarului de stat John M. Clayton pentru a refuza funcția. În septembrie, secretarul Ewing i-a oferit postul de guvernator al statului Oregon. A avut nevoie de ceva timp pentru a analiza această ofertă, împotriva căreia Mary a argumentat. Lincoln recunoștea viitoarea putere a statelor care se formau în Vestul îndepărtat, dar știa, de asemenea, că Oregon se afla în acel moment în mâinile

democraților și, prin urmare, vedea puțin viitor acolo pentru un politician whig. El credea că funcția ar însemna exil politic. A refuzat postul.

LINCOLN A FĂCUT CAMPANIE

pentru legislativul din Illinois jurând că va fi un legislator care va susține cu fidelitate convingerile și opiniile oamenilor pe care îi reprezenta; acum era criticat pentru că a adoptat o poziție privind Războiul din Mexic care nu reprezenta convingerile oamenilor din districtul său. Secretarul de stat Clayton și secretarul de interne Ewing îi oferiseră poziții pe care nu le dorea și refuzau să îi ofere singura poziție pe care ar fi acceptat-o. Herndon avea să spună mai târziu că, atunci când Lincoln s-a întors la Springfield, "s-a hotărât să evite politica din acel moment și să se dedice în întregime legii".

CAPITOLUL 10

Ca pacificator, avocatul

are o șansă superioară

1849-52

CONVINGE-ȚI VECINII SĂ AJUNGĂ LA UN COMPROMIS ORI DE CÂTE ORI POȚI.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Note pentru o prelegere de drept ca. 1 iulie 1850

BRAHAM LINCOLN S-A ÎNTORS ÎN ILLINOIS ÎN PRIMĂVARA ANULUI 1850.

1849, singurul său mandat în Congres fiind încheiat de poziția sa principială, dar nepopulară, împotriva Războiului din Mexic. Singura sa opțiune de carieră a fost să reia practicarea avocaturii. Încă din 1832, când a candidat pentru prima dată, fără succes, la legislativul statului, Lincoln a făcut campanie pentru o

funcție politică. Având acum timp să se dedice cabinetului său de avocatură, Lincoln spera să îi sporească reputația și să își mărească veniturile pentru a o întreține mai bine pe Mary și pe cei doi băieți ai lor. Grant Goodrich l-a invitat la Chicago pentru ceea ce ar fi putut deveni un parteneriat de avocatură profitabil, dar Lincoln a răspuns: "Dacă [mă] duc la Chicago, atunci [ar trebui] să stau jos și să studiez din greu - asta m-ar omorî [pe mine]". Lincoln a preferat genul de avocatură pe care o putea practica în instanțele federale și superioare din Springfield, precum și în micile comunități rurale din al optulea circuit judiciar din centrul statului Illinois. Ani mai târziu, Lincoln avea să-și amintească: "Din 1849 până în 1854, ambele inclusiv, [am practicat avocatura cu mai multă asiduitate decât oricând înainte".

William Herndon a ținut firma ocupată în timpul cât Lincoln a fost la Washington. Din 1847 până în 1849, Herndon a folosit o agendă de onorarii în care exista un titlu: "Aceste cazuri de care ne-am ocupat de când Lincoln a plecat în Congres". Herndon s-a oferit să împartă cu partenerul său senior onorariile încasate pentru aceste cazuri, dar Lincoln a refuzat, spunând că nu avea niciun drept asupra acestor sume de bani.

După eșecul carierei sale politice, Lincoln s-a gândit adesea la întrebarea cu privire la scopul și sensul vieții sale. În 1850, Lincoln i-a spus lui Herndon: "Cât de greu, oh, cât de greu este să mori și să nu-ți lași țara mai bine decât dacă nu ai fi trăit niciodată". Herndon a observat efectul pronunțat pe care declinul norocului său politic l-a avut asupra lui Lincoln în acești ani. "A intrat sub piele și a făcut din el un om schimbat".

În timp ce Lincoln s-a întors la avocatură, s-a hotărât să își continue autoeducația. Aștepta cu nerăbdare să călătorească singur ore întregi, sau chiar o zi întreagă, în preeriile deschise, având ca tovarăși de drum ediții bine uzate ale lui Shakespeare și ale Bibliei. Își găsea revigorarea mentală în poezia lui Lord Byron și a lui Robert Burns, ale căror strofe cu rime le citea întotdeauna cu voce tare. La sfârșitul fiecărei zile de carnaval la tribunal, Lincoln își găsea întotdeauna timp pentru singurătate și reflecție.

În timp ce Lincoln a parcurs vastul teritoriu fizic al circuitului, s-a aventurat pe un nou teritoriu intelectual. A cumpărat o copie a Elementelor lui Euclid și și-a stabilit sarcina de a memora cele șase teoreme geometrice ale matematicianului grec. Adesea studia la lumina lumânărilor, noaptea târziu, în timp ce colegii săi avocați dormeau.

Lectura lui Lincoln i-a oferit ocazia de a pătrunde mai adânc în propriul spirit și mai larg pe tărâmul imaginației. Din 1849 până în 1854, Lincoln va cultiva o viață interioară profundă.

ÎN CEA MAI MARE PARTE A ANULUI 1849

, Lincoln a parcurs zilnic pe jos cele aproape șapte străzi de la casa sa la biroul său din Springfield, ajungând uneori chiar de la ora 7 dimineața. pentru un whig devotat ordinii, Lincoln și-a păstrat biroul de avocatură în mare parte în dezordine. Podeaua nu era niciodată curată. John H. Littlefield, care a studiat dreptul cu Lincoln în această perioadă, a descoperit, în timp ce încerca să curețe biroul, că o varietate de semințe de fructe aruncate au încolțit în murdărie și praf. Avocatul Henry C. Whitney a descris ferestrele din biroul lui Lincoln ca fiind "nevinovate de apă și de măturător de la zorii creației sau de la așezarea din Springfield".

Când Lincoln a ajuns în biroul său, s-a întins imediat pe canapeaua din piele uzată, piesa centrală de mobilier din încăpere. Era prea mică pentru corpul său mare, așa că își punea un picior pe un scaun și celălalt pe o masă din apropiere. Odată poziționat, Lincoln a început să citească ziarele - întotdeauna cu voce tare, indiferent de cine era prezent. Faptul că Lincoln citea cu voce tare îl enerva pe Herndon. Odată, când Herndon l-a întrebat pe partenerul său senior de ce citește cu voce tare, Lincoln a răspuns: "Când citesc cu voce tare, două simțuri captează ideea: în primul rând, văd ceea ce citesc; în al doilea rând, o aud și, prin urmare, mi-o pot aminti mai bine".

Atât Lincoln, cât și Herndon citeau ziarele cu insațietate. După ce s-a întors de la Washington, Lincoln s-a abonat la New York Tribune, influentul ziar național al lui Horace Greeley, la National Intelligencer din Washington, marele ziar whig, și la Chicago Tribune, fondat în 1847, care susținea o opinie whig și Free Soil cu privire la sclavie. Herndon l-a încurajat pe Lincoln să se aboneze, de asemenea, la mai multe ziare antisclavie importante, printre care Anti-Slavery Standard, săptămânalul oficial al Societății Americane Antisclavie, și National Era, un săptămânal abolиționist publicat la Washington.

Uneori, când Herndon îi impunea lui Lincoln opiniile sale antisclavagiste, partenerul senior îi răspundea că era important să asculte și partea sudistă. În timp ce Lincoln se lupta cu problema sclaviei, el dorea să ia în considerare toate punctele de vedere. În urma acestor schimburi de opinii, Lincoln a decis să se aboneze la mai multe ziare sudiste. Richmond Enquirer a stabilit standardul în jurnalismul sudist și a devenit o voce de frunte în valul de mișcare spre secesiune. Charleston Mercury a adoptat o poziție pro-sclavie feroce și a dat drumul în mod regulat la atacuri jurnalistice împotriva Nordului, în special a abolиționiștilor. Aceste ziare divergente au devenit instrumente pentru gândirea și meditațiile lui Lincoln cu privire la sclavie. "Să avem ambele părți la masă", i-a spus Lincoln lui Herndon. "Fiecare dintre ele are dreptul la o zi în instanță".

Lincoln i-a delegat lui Herndon o parte din cercetările sale juridice, dar partenerul senior și-a redactat întotdeauna propriile pledoarii. Scrisese multe când lucrase ca partener junior cu John Todd Stuart, dar aproape toate pledoariile pentru firma Logan și Lincoln au ieșit din mâna lui Stephen Logan. Acum, Lincoln se întorcea la practica laborioasă de a scrie aceste documente juridice lungi cu caligrafia sa elegantă.

Legea se schimbase foarte mult în cei doisprezece ani de când Lincoln începuse să profeseze cu Stuart în primăvara anului 1837. Formalitatea în sala de judecată începuse să înlocuiască informalitatea care domnea în anii 1830 și '40. Precedentul juridic devenise mai presus de argumente. Oratoria spontană, în cea mai mare parte, fusese înlocuită de pregătirea și prezentarea atentă. În loc ca înțelesul clar al legii să se aplice tuturor cazurilor, acum înțelesul complex al legii se aplica la cazuri specifice.

UN PROVERB POPULAR

în vremea lui Lincoln era că Biblia, Shakespeare și Comentariile lui Blackstone 's constituiau fundamentul oricărei biblioteci juridice bine aprovizionate. Cei mai buni avocați din prima jumătate a secolului al XIX-lea erau de obicei bine versați atât în literatură, cât și în drept. După Războiul Civil, traiectoria dreptului avea să indice formarea profesională și specializarea. Din această perspectivă, unii observatori îi descriu pe avocații de dinainte de Războiul Civil ca fiind deficitari în pregătirea lor, dar dintr-un alt punct de vedere putem vedea că aceștia au abordat dreptul din tradițiile consacrate ale literaturii și religiei occidentale. Se pot găsi descrieri frecvente ale elocvenței avocaților în sala de judecată de dinainte de Războiul Civil, unde expresia literară și retorică avea o valoare ridicată. În ceea ce-l privește pe Lincoln, elocvența sa crescândă nu a izvorât din cunoașterea precedentelor juridice, ci din familiaritatea sa cu resursele clasice ale Bibliei, cu operele de istorie și biografie și cu literatura, în special cu Shakespeare.

Lincoln a folosit Comentariile lui Blackstone ca bază de autoeducație în domeniul dreptului.

Unii avocați care au practicat cu Lincoln au declarat că cunoștințele sale de drept erau deficitare. Dar trebuie să calificăm această observație prin înțelegerea atât a observatorului, cât și a contextului. Stephen Logan, cel de-al doilea partener al lui Lincoln, își amintea: "Cunoștințele de drept ale lui Lincoln erau foarte reduse atunci când l-am luat în primire", dar, bineînțeles, această amintire venea din partea unui om care dorea să fie amintit pentru că l-a ajutat să îl mediteze pe tânărul Lincoln. Judecătorul David Davis, care avea să devină unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Lincoln pe circuit în anii 1850, a oferit o evaluare mai echilibrată. Este posibil ca Lincoln să nu fi fost un student meticulos al legii, dar, atunci când a fost presat de necesitate, a folosit sursele disponibile de informații juridice. Davis a spus: "Uneori, Lincoln studia lucrurile, dacă nu putea să scoată gunoiul dintr-un caz". În multe privințe, Lincoln a abordat practica dreptului într-un mod tipic avocaților ocupați care călătoreau prin marile circuite judiciare din statele de frontieră.

Atunci când Lincoln avea nevoie să se perfecționeze în drept, traversa strada pentru a folosi resursele Bibliotecii Curții Supreme din Illinois, găzduită în clădirea statului. De asemenea, se baza pe compendiile publicate care conțineau rezumate ale cazurilor importante. United States Digest cuprindea cazuri atât din instanțele de stat, cât și din cele federale; Illinois Digest era, de asemenea, un instrument rapid și de încredere pentru cercetarea cazurilor.

DE DOUĂ ORI PE AN

, primăvara și toamna, Lincoln a călătorit mai mult de cinci sute de mile pentru un ciclu al celui de-al optulea circuit judiciar. Circuitul, care s-a extins și s-a contractat în această perioadă, se întindea pe o suprafață de aproape cincisprezece mii de mile pătrate, mai mare decât statul Connecticut. Programul lui Lincoln a fost o excepție față de cel al altor avocați din vremea sa: Cei mai mulți au practicat avocatura doar în câteva comitate din jurul orașului natal și al biroului lor.

Lincoln s-a bucurat de stilul de viață itinerant al unui avocat de circuit. Când a revenit în circuit în toamna anului 1849, pentru prima dată după ce a părăsit Congresul, a trecut de la călătoria călare la o trăsură trasă de calul său "Old Buck", care avea zile mai bune. În loc de genți de șa, acum își căra documentele juridice, câteva cărți și o cămașă în plus într-o geantă de covor. La 17 septembrie 1849, a cumpărat o umbrelă mare de bumbac pentru șaptezeci și cinci de cenți pentru a se proteja de vremea din Illinois. Și-a cusut numele înăuntru cu ață albă și a legat umbrela cu sfoară pentru a nu se deschide în zbor.

Lincoln crescuse în pădurile din Indiana, dar a fost captivat de preeriile nesfârșite din Illinois. Preeriile erau un amestec izbitor de ierburi albastre de tulpină, indiene și de secară albă canadiană. Până la sfârșitul verii, erau cu un metru mai înalte decât capul lui Lincoln. Pe măsură ce vara indiană de la sfârșitul lui septembrie a făcut loc nopților mai reci din octombrie, preeriile au trecut de la verde la cafeniu și vermilion. Susanii cu ochi negri, varza de aur și floarea-soarelui dinți de fierăstrău au înflorit definitiv, prosperând nu doar datorită ploilor de toamnă, ci și datorită subsolului bogat de sub preerii. În păduri, frunzișul stejarilor roșii și albi s-a aprins în portocaliu și purpuriu închis în ultimele zile din octombrie și la începutul lui noiembrie. Preeriile erau minunat de liniștite, cu doar vocea unei bufnițe sau a unei vulpi care să spargă singurătatea lui Lincoln.

Cu toate acestea, în ciuda frumuseții lor, preeriile puteau fi înșelătoare. Vremea era mereu schimbătoare. Până în octombrie, Lincoln trebuia să fie pregătit pentru furtuni, vânturi și zăpadă viscolită, care puteau transforma drumurile în râuri de noroi. Focul, generat doar de o scânteie în iarba înaltă a toamnei, putea să răbufnească peste preerii cu o viteză uriașă, depășind călătorii și distrugând ferme. Viscolele puteau să vină brusc dinspre nord și să producă troiene care puteau ucide oameni și animale.

Cu toate acestea, după ce a petrecut șaisprezece luni în capitala națiunii, Lincoln părea să se bucure să călătorească pe drumurile celui de-al optulea circuit judiciar. Circuitul era în creștere ca populație și oferea noi oportunități juridice, precum și prietenii. S-a apucat de treabă pentru a restabili vechile relații și pentru a face altele noi, care aveau să devină esențiale pentru a-și recâștiga proeminența ca avocat, precum și pentru viitoarea sa reintrare în politică.

Lincoln era deosebit de nerăbdător să îl revadă pe judecătorul David Davis. Lincoln îl întâlnise pentru prima dată pe avocatul Davis în 1835. În timp ce Lincoln era membru al Congresului, legislativul îl alesese pe Davis judecător al celui de-al optulea circuit. Născut pe plantația bunicului său din Sassafras Neck, pe coasta de est a statului Maryland, în 1815, Davis a absolvit Colegiul Kenyon, în interiorul statului Ohio, în 1832. Unul dintre colegii săi de clasă a fost Edwin M. Stanton, un tânăr din Steubenville, Ohio, care suferea de astm.

După absolvire, Davis a lucrat în biroul de avocatură al lui Henry W. Bishop din Lenox, în vestul statului Massachusetts. În 1835, a decis să călătorească spre vest pentru a practica avocatura. După ce s-a stabilit mai întâi în Pekin, Illinois, s-a mutat la douăzeci și cinci de mile est, la Bloomington, un oraș de 450 de locuitori construit la nord de o mare livadă de copaci cunoscută sub numele de Blooming Grove.

Judecătorul David Davis avea să devină unul dintre cei mai apropiați prieteni juridici și politici ai lui Lincoln.

Lincoln se deosebea de Davis în multe privințe. Judecătorul Davis, un aristocrat simpatic, se îmbrăca imaculat. În momentul în care Lincoln a început să călătorească împreună cu Davis pe circuitul al optulea, judecătorul, înalt de un metru și jumătate, cântărea aproape trei sute de kilograme; Lincoln, cu o statură de 1,80 metri, avea mai puțin de două sute de kilograme. Dimensiunea uriașă a lui Davis a făcut imposibil ca acesta să împartă patul cu Lincoln în hoteluri. Era atât de mare încât trebuia să se deplaseze în jurul circuitului într-o trăsură trasă de nu una, ci de două iepe gri.

În ciuda acestor diferențe superficiale, Davis și-a format o părere extrem de favorabilă despre Lincoln. Într-o scrisoare, Davis spunea: "Lincoln este cel mai bun orator de campanie din stat". Pe parcursul anilor 1850, viețile și carierele lui Abraham Lincoln și ale judecătorului David Davis se vor împleti în mod repetat în timp ce călătoreau de la un tribunal la altul în micile orașe din centrul statului Illinois.

ÎN TOAMNA ANULUI 1849

, Lincoln l-a întâlnit pe Leonard Swett, un nou avocat din circuit. Originar din Maine și veteran al Războiului din Mexic, Swett a început să practice avocatura în 1849 în Clinton, Illinois, un orășel nu departe de Bloomington. Un bărbat înalt, drept, cu o față luminoasă și inteligentă, a început să călătorească în cel de-al optulea circuit judiciar chiar în momentul în care Lincoln s-a întors în el.

În octombrie 1849, cei doi s-au întâlnit pentru prima dată în fața tribunalului de tip Greek Revival din Mount Pulaski. Imediat, Swett, cu șaisprezece ani mai tânăr, și Lincoln au legat o prietenie care avea să dureze șaisprezece ani.

În acea toamnă, Lincoln, Davis și Swett au format ceea ce avocații din circuit aveau să numească "marele triumvirat", un omagiu adus lui Calhoun, Clay și Webster. Bucurându-se unul de compania celuilalt, au călătorit peste tot împreună și adesea au stat în aceleași camere de hotel. Alți avocați le admirau abilitățile și râdeau de glumele și umorul lor invariabil. Acest triumvirat nu numai că avea să devină important în instanțele juridice din centrul statului Illinois, dar într-o zi și în cercurile politice din Illinois și nu numai.

ÎN TIMP CE AU EXISTAT

fost întotdeauna mulți avocați care au devenit politicieni, Lincoln a fost unul dintre puținii politicieni care a devenit ulterior avocat. Lincoln a fost un Whig în parlamentul statului înainte de a deveni un Whig în tribunal. El a adus în practica dreptului o constelație de idei whig.

Ca un prim principiu, Whigs credeau în ordine. Lincoln credea că națiunea nu se putea moderniza și extinde atâta timp cât anarhia și violența rămâneau predominante în societate. În calitate de Whig, Lincoln era convins că legile pot fi folosite pentru a construi un cadru politic și social. Lincoln a îmbrățișat, de asemenea, ideea Whig că guvernul servește drept protector al idealurilor comunității și al valorilor morale.

Politicile lui Lincoln nu erau din soiul florilor tăiate, care înfloreau doar pentru moment; mai degrabă, ele au crescut din solul adânc al tradiției. În anii 1850, în discursurile și scrierile sale, s-a referit din ce în ce mai mult la ideile fondatorilor națiunii - în special la George Washington, John Adams, Benjamin Franklin, Thomas Jefferson și James Madison - citându-i ca precedente pentru problemele și posibilitățile din zilele sale.

De asemenea, Lincoln ajunsese să creadă că fiecare generație trebuia să redefinească America pentru propriul timp. În 1838, în discursul său ținut în fața Liceului Tinerilor din Springfield, el declarase că rolul generației sale era destul de limitat - ei trebuiau să "transmită" ideile și instituțiile fondatorilor generației lor și generațiilor viitoare. Dar, prin anii 1850, Lincoln începea să ajungă la un echilibru creativ - adesea o tensiune creativă - între tradițiile din trecut și posibilitățile noi și diferite ale prezentului și viitorului.

ÎN TIMP CE LINCOLN CĂLĂTOREA ÎN CEL DE-AL OPTULEA CIRCUIT

, s-a ținut la curent cu evenimentele politice de la Washington. A aplaudat eforturile senatorului Henry Clay, care în ianuarie 1850 era ocupat să pună la cale o serie de măsuri pentru a atenua tensiunile crescânde dintre Nord și Sud. Clay, în vârstă de șaptezeci de ani, a introdus opt rezoluții care propuneau "un aranjament amiabil al tuturor problemelor controversate între statele libere și cele sclavagiste, care

decurg din sclavie". Clay spera ca rezoluțiile sale, care aveau să devină cunoscute sub numele de Compromisul din 1850, să promoveze "un mare plan național de compromis și armonie".

Inițiativele lui Clay au produs un mare dramatism. Cei doi celebri colegi seniori ai săi, John C. Calhoun și Daniel Webster, aflați și ei la sfârșitul anilor de serviciu, au decis să reacționeze.

La 4 martie 1850, Calhoun, în vârstă de șaizeci și șapte de ani, stătea la biroul său din Senat, prea slăbit pentru a vorbi, tușind neîncetat, în timp ce ultimul discurs important din viața sa era citit de senatorul de Virginia James M. Mason. În discurs, Calhoun a întrebat: "Cum poate fi păstrată Uniunea?", după care a urmat o a doua întrebare: "Cum a fost pusă în pericol Uniunea?". El a răspuns la ambele întrebări repetând modul în care mai întâi Ordonanța de Nord-Vest și apoi Compromisul din Missouri au ținut interesele sudiste în afara teritoriilor și statelor occidentale. Calhoun a declarat că corzile spirituale care legau națiunea au fost deja rupte în recentele diviziuni ale celor trei mari confesiuni protestante - baptistă, metodistă și prezbiteriană. El a văzut în această separare o tendință nefastă și s-a întrebat dacă nu cumva vor fi rupte și corzile politice. El a avertizat împotriva unui compromis suplimentar.

Trei zile mai târziu, Calhoun s-a întors în Senat pentru a-l auzi pe Daniel Webster vorbind în favoarea rezoluțiilor lui Clay. Așteptările au reverberat în tot Washingtonul, iar toate locurile din camera Senatului au fost ocupate, oamenii stând pe culoare. Webster a început: "Doresc să vorbesc astăzi, nu ca un om din Massachusetts, nici ca un om din nord, ci ca un american". El a declarat: "Vorbesc astăzi pentru păstrarea Uniunii". Apoi și-a surprins audiența, pedepsindu-i pe aboliționiști și declarând că nu ar putea susține niciodată Proviso Wilmot, care ar fi ținut sclavia în afara oricărui teritoriu achiziționat din Mexic. În cele din urmă, a susținut fiecare dintre propunerile lui Clay, inclusiv consolidarea legii sclavilor fugari.

Chiar și de la distanță, Lincoln a înțeles că Compromisul din 1850 a fost doar un armistițiu temporar. Fiecare dintre elementele Compromisului fusese dezbătut cu acribie. California urma să intre în Uniune ca stat liber. Teritoriile din New Mexico, Nevada, Arizona și Utah vor fi organizate fără o declarație privind sclavia, lăsând la latitudinea cetățenilor să decidă. Comerțul cu sclavi, dar nu și sclavia, urma să fie abolit în Washington și în Districtul Columbia. Compromisul a rezolvat o dispută privind granițele dintre Texas și New Mexico. În cea mai profundă plecăciune față de Sud, care nu primise un alt stat sclavagist în cadrul înțelegerii, Compromisul a modificat vechea Lege a sclavilor fugari din 1793 pentru a le cere cetățenilor să ajute la recapturarea sclavilor fugari și pentru a le refuza acestora un proces cu juriați.

Deși a menținut națiunea unită, Compromisul din 1850 nu a mulțumit pe nimeni. Aboliționiștii nu au făcut decât să își intensifice eforturile de a pune capăt sclaviei o dată pentru totdeauna. Conducătorii de pe Căile Ferate Subterane și-au intensificat activitățile, astfel încât, între 1850 și 1860, peste douăzeci de mii de sclavi au călătorit de la ferme la case sigure de-a lungul căii ferate din Statele Unite până în Canada. Noua lege privind sclavii fugari a instituit un regim de teroare, negrii liberi fiind reținuți și trimiși

în Sud fără proces. Mulți sudiști erau și ei extrem de nemulțumiți, susținând că Clay, Marele Compromis, își vânduse sudul natal.

Pentru trei vechi actori - Clay, Calhoun și Webster - dezbaterea privind Compromisul din 1850 avea să fie ultimul lor apel în Senat. Calhoun a murit la 31 martie 1850, înainte ca dezbaterea să se încheie. Clay și Webster aveau să moară amândoi în următorii doi ani. Problema supărătoare a sclaviei, chiar dacă a fost temporar dezamorsată, va fi lăsată în seama voinței și vicleniei următoarei generații a Americii pentru a fi rezolvată. Departe de scena de la Washington, Lincoln a citit rapoarte despre Compromisul din 1850 în Congressional Globe și în ziarele pe care le citea în mod obișnuit, dar nu a făcut niciun comentariu public.

ÎN VARA

anului 1850, Lincoln a început să ia notițe pentru o prelegere despre lege și avocați. Deși nu există nicio înregistrare a faptului că Lincoln ar fi ținut vreodată această prelegere, ideile exprimate în notițe dezvăluie modul în care își înțelegea profesia.

"Nu sunt un avocat desăvârșit", a început Lincoln cu autoironie. El a mărturisit: "Găsesc la fel de mult material pentru o prelegere în acele puncte în care am eșuat, ca și în cele în care am avut un succes moderat". Lincoln a dat aici glas unui principiu - dorința de a recunoaște greșelile și de a învăța din ele - care devenea o parte a caracterului său moral.

El credea că "regula principală" pentru orice avocat era "sârguința". Lincoln a sfătuit: "Nu lăsați pentru mâine nimic din ceea ce poate fi făcut astăzi. ... Orice afacere pe care o aveți în mână, înainte de a vă opri, faceți toată munca aferentă care poate fi făcută atunci". El i-a sfătuit pe avocații care pregătesc un proces de drept comun să "scrie imediat declarația".

Lincoln a oferit, de asemenea, un rezumat privind utilitatea discursului în public. "Este calea avocatului către public. Vorbirea extemporală ar trebui practicată și cultivată." Deși recunoștea că existau multe calități ale unui avocat de succes, el credea că această virtute le întrece pe toate celelalte. "Oricât de capabil și de credincios ar fi în alte privințe, oamenii întârzie să îi aducă afaceri dacă nu poate ține un discurs."

În centrul prelegerii sale se afla o definiție a ceea ce înțelegea el prin vocația unui avocat. "În calitate de pacificator, avocatul are o șansă superioară de a fi un om bun." Aici Lincoln a oferit cel mai practic sfat al său: "Descurajați litigiile". Viața în statele de frontieră era marcată de dispute. Localnicii din mediul rural și orășeni erau gata să "meargă la judecată" pentru cea mai mică agravare. Sfatul lui Lincoln: "Convingeți-vă vecinii să ajungă la un compromis ori de câte ori puteți. Arătați-le cum câștigătorul nominal este adesea adevăratul perdant - în taxe, cheltuieli și pierdere de timp." În acest moment, Lincoln pare să

anticipeze o întrebare din partea audienței sale imaginare: Nu este litigiul chiar sursa afacerilor și a onorariilor unui avocat? El răspunde: "Vor fi în continuare destule afaceri".

LINCOLN ȘI-A ÎNȚELES ROLUL

ca avocat să fie un mediator în diferitele comunități mici în care a practicat avocatura. Abram Bale, care s-a mutat în zona New Salem din Kentucky în 1839, l-a angajat pe Lincoln în februarie 1850 pentru a-l reprezenta într-o dispută cu frații Hickox în legătură cu 1.000 de dolari de "făină bună, vandabilă și superfină". Lincoln, bazându-se atât pe experiența sa agricolă, cât și pe cea de magazioner, a susținut că cele douăzeci de butoaie de făină nu erau caracterizate în mod corect, ci erau de calitate inferioară. El știa că are un caz bun, dar în mijlocul procedurilor și-a sfătuit clientul să ajungă la o înțelegere. "Sper din toată inima că veți ajunge la o înțelegere. Cred că puteți, dacă vreți, pentru că întotdeauna l-am găsit pe domnul Hickox un om corect în relațiile sale." Lincoln i-a spus apoi lui Bale: "Nu voi percepe nicio taxă pentru ceea ce am făcut și vă mulțumesc pentru asta". El și-a încurajat în continuare clientul: "Prin înțelegere, cel mai probabil vă veți primi banii mai repede; și cu mult mai puține probleme și cheltuieli."

Lincoln a fost mai mult un mediator decât un procuror. La fel cum în discursurile sale era sensibil la atitudinile și întrebările publicului său, în sălile de judecată din al optulea circuit judiciar a depus eforturi pentru a înțelege motivele și atitudinile clienților, martorilor și judecătorilor. A fost sensibil la diferitele contexte locale în care și-a desfășurat activitatea. A fost adesea singurul avocat care a rămas în circuit pe parcursul unui întreg ciclu de toamnă și primăvară. Cazat în case, el a împărtășit timpul liber al oamenilor în weekend-uri și a aflat preocupările, luptele și întrebările lor. În concepția sa despre avocatul ca mediator, Lincoln a recunoscut că, în aceste orașe mici, cazurile care la prima vedere păreau a fi între două persoane implicau aproape întotdeauna întreaga comunitate. Prezența sa activă în aceste comunități i-a conferit lui Lincoln atât o poziție cât și o sensibilitate față de instituțiile și sentimentele locale. Chiar dacă justiția era universală, Lincoln a apreciat că, în mod esențial, legea era locală.

În primăvara anului 1850, ziarul Illinois Citizen din Danville a surprins atât abilitățile lui Lincoln, cât și reputația sa în creștere ca avocat.

În interogarea martorilor, el dă dovadă de o ingeniozitate magistrală... care derutează disimularea și sfidează înșelăciunea. Iar când se adresează unui juriu, nu se descoperă nici o strălucire falsă, nici un sentimentalism bolnăvicios. În zadar căutăm un spectacol retoric. ... Profitând de cele mai mărunte puncte, el le împletește în argumentația sa cu o ingeniozitate cu adevărat uimitoare. ... Îndrăzneț, forțat și energic, el impune convingerea în minte și, prin claritatea și concizia sa, o imprimă acolo, pentru a nu mai fi șterasă. ... Acestea sunt câteva dintre calitățile care îl plasează pe domnul L. în fruntea profesiei în acest stat.

Lincoln a practicat avocatura ca un pacificator. Primele sale cazuri se refereau la persoane fizice, nu la companii sau corporații. Fie că era vorba despre porci, sobe de gătit, terenuri sau calomnii, aproape întotdeauna erau implicate persoane care se cunoșteau față în față și care se încurcaseră.

Motivul pentru care Lincoln i-a îndemnat pe atât de mulți dintre clienții săi să ajungă la o înțelegere era că știa că acești oameni trebuiau să continue să trăiască unii lângă alții în micile lor sate și orașe după ce își aveau ziua lor în instanță. Abilitățile pe care le dezvolta ca avocat - în special arta subtilă a medierii - aveau să fie folosite într-o zi, în curând, pe un circuit mult mai mare.

CU CHELTUIELILE LUI LINCOLN

din ce în ce mai mult timp călătorind, viața sa de avocat, politician și familist se dezechilibra. Politica, pentru moment, se diminuase, în timp ce practica sa juridică devenise atotcuprinzătoare. Orice speranță pe care Mary ar fi putut să o aibă că Abraham va veni mai des acasă acum că se întorsese de la Washington a fost curând spulberată. În 1850, primul său an complet acasă, Lincoln a fost plecat din Springfield 175 de zile.

Mary a suportat aceste absențe ca una care se simțea abandonată. La vârsta de șase ani, își pierduse mama. Un an mai târziu, tatăl ei s-a căsătorit cu o femeie de care Mary nu s-a apropiat niciodată. În cea mai mare parte a copilăriei lui Mary, tatăl ei a fost absent, fiind adesea plecat cu afaceri sau în politică.

Mary a făcut față sentimentului de părăsire și pierdere concentrându-se intens asupra copiilor ei. În timp ce manualele de familie din această perioadă recomandau să alăpteze copiii până la zece luni, Mary și-a alăptat fiecare dintre băieții ei timp de aproape doi ani. Unul dintre băieți a dormit întotdeauna cu ea, indiferent dacă Lincoln era sau nu acasă. Fără asistentă medicală și fără bunici în apropiere, Mary și-a crescut copiii aproape ca o mamă singură.

Și apoi a venit moartea. În iulie 1849, chiar când familia se întorcea de la Washington, tatăl lui Mary, Robert Todd, a murit brusc de holeră în timp ce făcea campanie pentru Senatul din Kentucky. Cinci luni mai târziu, micuțul Eddie Lincoln, în vârstă de trei ani și jumătate, s-a îmbolnăvit. Mary l-a îngrijit pe băiat în lunile decembrie și ianuarie, dar practica medicală din acea vreme nu a putut face mare lucru pentru a combate ceea ce era probabil tuberculoză pulmonară. După cincizeci și două de zile de suferință, Eddie Lincoln a murit la 1 februarie 1850, la ora 6 dimineața.

Moartea lui Eddie le-a adus o tristețe imensă atât lui Abraham, cât și lui Mary. Casa Lincoln era plină de sunetul plânsului lui Mary. Probabil că nu s-a dus la cimitir, unde ar fi putut ceda, deoarece convenția de atunci dicta ca femeile să jelească în privat. Tot ceea ce știm despre Mary sugerează că moartea lui Eddie a dat o lovitură imensă sentimentului ei de sine și stabilității sale.

Modul în care Lincoln a reacționat la moartea fiului său cel mic este mai greu de determinat. Herndon a relatat că Lincoln s-a scufundat adânc în melancolie. Un prieten și-a amintit că Lincoln a încercat să o consoleze pe Mary rugând-o: "Mănâncă, Mary, căci trebuie să trăim". La trei săptămâni după moartea lui Eddie, Lincoln a scris: "Ne lipsește foarte mult".

IMEDIAT DUPĂ MOARTEA LUI EDDIE

, Abraham și Mary au încercat să-l contacteze pe bărbatul care îi căsătorise, reverendul Charles Dresser de la biserica episcopală St. Paul, unde Mary se închina, pentru a-i cere să țină slujba de înmormântare. Din păcate, Dresser era plecat din oraș.

Așa că soții Lincoln au apelat la reverendul James Smith, noul preot de la Prima Biserică Prezbiteriană din Springfield. Slujba de înmormântare a avut loc la casa familiei Lincoln la ora 11 dimineața, pe 2 februarie. Atât înainte, cât și după înmormântare, Smith a adus îngrijire pastorală și alinare părinților îndurerați.

Mai puțin de doi ani mai târziu, Mary s-a alăturat First Presbyterian, o congregație fondată în 1828, care se întâlnise pentru prima dată în casa unchiului ei John Todd. Alăturându-se First Presbyterian, Mary s-a reîntâlnit cu biserica prezbiteriană pe care o frecventa în Lexington în copilărie. A devenit membră la 13 octombrie 1852, "prin examinare". Bătrânii conducători ai congregației au ascultat povestirea ei de credință, ceea ce au numit în procesul-verbal al sesiunii "religie experimentală". Soții Lincoln au închiriat banca numărul douăzeci din rândul al șaptelea pentru o taxă anuală de cincizeci de dolari.

Originar din Scoția, reverendul James Smith a emigrat în Statele Unite ca tânăr care era un deist convins, după ce îi citise pe Constantin Volney și Thomas Paine. Îi făcea plăcere să conteste ideile religioase ale predicatorilor de la întâlnirile de tabără din apropierea casei sale din sudul statului Indiana. Însă, ascultând predicile unui pastor al Bisericii Prezbiteriene Cumberland, Smith s-a convertit. A primit licența de a predica în 1825.

Smith a scris The Christian's Defence (Apărarea creștinului) în 1843. Cartea a apărut în urma dezbaterilor sale cu un liber-cugetător popular, Charles G. Olmstead, pe parcursul a optsprezece seri succesive în Columbus, Mississippi, în 1841. Smith a apărat autoritatea și veridicitatea Vechiului și Noului Testament. Criticând abaterile contemporane de la credința adevărată, el era preocupat de faptul că "exercițiile înțelegerii trebuie separate de tendințele fanteziei sau ale inimii", o referire la credința emoțională, revizionistă, din care tocmai ieșea atunci.

Intenția tot mai mare a lui Smith de a îmbrățișa o credință mai rațională l-a condus treptat la Biserica Prezbiteriană în 1844. A fost chemat la Prima Biserică Prezbiteriană din Springfield în primăvara anului

1849, cu mai puțin de un an înainte de moartea lui Eddie Lincoln. În octombrie 1849, după moartea tatălui lui Mary, soții Lincoln au călătorit la Lexington, Kentucky, pentru a ajuta la soluționarea averii tatălui ei. În timp ce răsfoiam în biblioteca din casa familiei Todd, Lincoln a dat peste tratatul de 650 de pagini al lui Smith.

Când Lincoln l-a întâlnit pe Smith în Springfield, în jurul datei morții lui Eddie, fie i-a cerut, fie i s-a oferit un exemplar din Apărarea creștinului. Robert Lincoln și-a amintit că un exemplar al cărții lui Smith se afla pe raftul din casa Lincoln de la intersecția străzilor Eighth și Jackson. Prezentarea logică a credinței creștine de către Smith trebuie să fi fost pe placul înclinației lui Lincoln pentru ordine și rațiune. Descurajat de emoționalismul religiei revizioniste din tinerețea sa, Lincoln ar fi fost probabil de acord cu propunerea lui Smith că atunci când meditează la religie "mintea trebuie antrenată la hărnicia unei inteligențe abstracte și nesimțitoare". Smith susținea că, în materie de credință, "totul trebuie să fie cedat supremației argumentului".

La începutul anilor 1850, Lincoln a frecventat rar Prima Biserică Prezbiteriană. El era plecat în călătorie pe circuitul al optulea în fiecare toamnă și primăvară, pe lângă alte călătorii în calitate de avocat și politician. Cu toate acestea, în primăvara anului 1853, Lincoln a acceptat o invitație de a fi unul dintre cei trei avocați care să reprezinte biserica într-un proces în cadrul Prezbiteriului Sangamon.

John Todd Stuart, fostul partener de drept al lui Lincoln și membru al First Presbyterian, și-a amintit că Lincoln a început să meargă la biserică mai regulat la sfârșitul anilor 1850. Atât Abraham, cât și Mary îl apreciau pe Smith, "un om intelectual, puternic", care, în cuvintele verișoarei apropiate a lui Mary, Lizzie Grimsley, "putea să tune teroarea legii, precum și să proclame dragostea Evangheliei". Lincoln, care respinsese expresiile emoționale de credință ale tatălui său atunci când s-a mutat la New Salem în anii 1830, a început să privească altfel religia.

ÎN MAI PUȚIN DE UN AN

de la moartea lui Eddie, durerea lui Mary a fost ușurată în parte când l-a născut pe William Wallace Lincoln la 21 decembrie 1850. El a fost numit după cumnatul lui Mary, Dr. William Wallace. Cel de-al treilea fiu al soților Lincoln avea să crească și să devină băiatul care semăna cel mai mult cu tatăl său.

Un al patrulea fiu, Thomas Lincoln, s-a născut la 4 aprilie 1853, numit după tatăl lui Abraham. A căpătat rapid porecla "Tad", prescurtare de la "Tadpole", din cauza felului în care arăta la naștere. Tad a crescut ca un glumeț într-o familie de băieți care făceau pozne - cu acordul și adesea cu încurajarea tatălui lor.

Tad Lincoln a fost botezat la First Presbyterian Church pe 4 aprilie 1855. Thomas a fost singurul fiu născut după ce Mary s-a alăturat Primei Biserici Prezbiteriene și se pare că a fost singurul dintre băieții Lincoln

care a fost botezat. Toți băieții au frecventat cu regularitate școala duminicală de la biserică. Soții Lincoln începuseră să se atașeze de pastorul James Smith și îl invitau frecvent la ei acasă. Lincoln a descoperit în Smith pe cineva care se îndoise și el în tinerețe, citise și el Volney și Paine, dar ajunsese să afirme atât rațiunea, cât și credința.

LINCOLN, DEȘI NU CĂUTA O FUNCȚIE PUBLICĂ

el însuși, a continuat să facă lobby pentru funcții publice pentru prietenii săi. I-a scris președintelui Taylor, în ianuarie 1850, pentru a-l recomanda pe Stephen T. Logan pentru funcția de judecător american la Curtea Districtuală din Illinois. În primăvara anului 1850, numele lui Lincoln a fost propus de un ziar Whig pentru un nou mandat în Congres, dar el a respins rapid această idee.

În iulie 1850, în timp ce se afla la Chicago pentru a participa la un caz în fața Curții Districtuale a SUA, Lincoln a aflat că președintele Taylor, după ce a participat la ceremoniile patriotice pe un 4 iulie canicular, a contractat o afecțiune stomacală și a murit cinci zile mai târziu. La Chicago, două comitete au planificat imediat un eveniment pentru a-l comemora pe președintele mort. Primind vestea că Lincoln se afla în oraș, acestea l-au invitat pe 22 iulie pentru a ține un elogiu. Onorat de solicitare, dar îngrijorat de faptul că avea mai puțin de două zile la dispoziție pentru a se pregăti, Lincoln a răspuns: "Lipsa de timp pentru pregătire va face ca această sarcină, pentru mine, să fie una foarte greu de îndeplinit, în orice măsură satisfăcătoare pentru ceilalți sau pentru mine însumi".

Cu toate acestea, pe 24 iulie 1850, Lincoln a oferit un elogiu la primărie. Discursul avea toate semnele unor cuvinte pregătite în grabă. Lincoln a preluat o mare parte din elogiul său din biografiile lui Taylor din campania din 1848, dintre care unele conțineau informații inexacte.

Cu toate acestea, Lincoln a folosit ocazia pentru a-și oferi perspectiva sa asupra politicii contemporane. "Mă tem că singura mare problemă a zilei, nu este acum atât de probabil să fie parțial acceptată de diferitele secțiuni ale Uniunii, așa cum ar fi fost, dacă generalul Taylor ne-ar fi fost cruțat." Lincoln, care nu a fost niciodată la fel de îndrăgostit de Taylor cum a fost de Henry Clay, a sperat totuși că președintele, un proprietar de sclavi, va fi o figură mediatoare în criza tot mai mare a sclaviei.

În concluzia neobișnuită a lui Lincoln, acesta a reamintit publicului său "că și noi trebuie să murim". El a încheiat cu șase strofe întregi din poemul "Mortalitate" al poetului scoțian William Knox, pe care îl descoperise într-un ziar în 1846 și pe care îl memorase.

Elogiul a spus la fel de multe despre Lincoln ca și despre Taylor. Lincoln, prin intermediul poemului, a evocat propriile sale lupte cu sensul vieții și al morții.

Da! Speranță și deznădejde, plăcere și durere,

sunt amestecate împreună în soare și ploaie;

Și zâmbetul și lacrima, și cântecul și cântecul,

Încă se succed, ca valuri peste valuri.

Lincoln a cunoscut melancolia și deznădejdea.

"E o clipire a unui ochi, e o răsuflare.

De la floarea sănătății, la paloarea morții.

De la salonul aurit, la sicriu și giulgiu.

Oh, de ce ar trebui spiritul muritorilor să fie mândru!

Poemul, cu evocarea ritmurilor eterne și neschimbătoare ale vieții, l-a atras pe Lincoln în căutarea sensului și a împlinirii.

LA SCURT TIMP DUPĂ NAȘTERE

lui Willie, Lincoln a primit o scrisoare de la fratele său vitreg, John D. Johnston, care îl anunța că tatăl său era foarte bolnav și s-ar putea să nu se mai însănătoșească. Thomas Lincoln și cea de-a doua soție a sa, Sara Bush Lincoln, locuiau din 1840 la o fermă din Goosenest Prairie, în comitatul Coles din sud-estul statului Illinois. Johnston i-a reamintit lui Lincoln că îi scrisese două scrisori anterioare și s-a întrebat de ce nu primise niciun răspuns. Lincoln, confirmând primirea ambelor scrisori, a scris: "nu pentru că le-am uitat sau pentru că nu m-au interesat - ci pentru că mi s-a părut că nu am putut scrie nimic care să fie de folos". Lincoln a adăugat: "Știi deja că îmi doresc ca nici tata și nici mama să nu ducă lipsă de nici o alinare, nici în sănătate, nici în boală, cât timp vor trăi" și a adăugat că fratele său vitreg ar trebui să se folosească de numele său "pentru a procura un doctor sau orice altceva pentru tata în boala sa actuală". Lincoln l-a rugat apoi pe fratele său vitreg să îi transmită tatălui său o consolare de credință: "Spune-i să-și amintească să apeleze și să se încreadă în marele și bunul și milostivul nostru Creator, care nu se va îndepărta de el în nici o situație limită. El ia aminte la căderea unei vrăbii și ne numără firele de păr de pe cap. El nu-l va uita pe muribundul care își pune încrederea în El."

Unii au sugerat că cuvintele religioase ale lui Lincoln au fost un apel neconvingător la limbajul credinței baptiste primitive la care au aderat părinții lui Lincoln. Dar este mai plauzibil că Lincoln a oferit un limbaj sincer pe care el însuși îl auzise de la reverendul Smith cu unsprezece luni mai devreme, la înmormântarea fiului său Eddie, și pe care acum îl transmitea ca o consolare propriului său tată.

În concluzia sa, Lincoln a scris despre distanța care crescuse între fiu și tată. "Spune-i că, dacă ne-am putea întâlni acum, este îndoielnic dacă nu ar fi mai mult dureros decât plăcut".

Thomas Lincoln a murit cinci zile mai târziu, pe 17 ianuarie 1851. Lincoln nu a participat la înmormântare. Distanța nu a putut fi recuperată.

CA UNIC MOȘTENITOR

, Lincoln a moștenit ferma de optzeci de acri de pe Goosenest Prairie. Nu a dorit să beneficieze de fermă și a vândut-o fratelui său vitreg pentru un dolar la 12 august 1851.

Când, spre sfârșitul acelui an, a aflat că Johnston se gândea să vândă pământul și să se mute în Missouri, Lincoln nu și-a putut stăpâni indignarea. "M-am tot gândit de atunci la acest lucru; și nu pot să nu cred că o astfel de idee este complet nebună". L-a asaltat pe Johnston cu întrebări. "Ce poți face în Missouri, mai bine decât aici? Este pământul mai bogat? Poți acolo, mai mult decât aici, să cultivi porumb, grâu și ovăz, fără să muncești? Va face cineva acolo, mai mult decât aici, munca în locul tău?" Lincoln nu s-a menajat. "Simt că este de datoria mea să nu particip la o asemenea prostie." Era deosebit de supărat pe "contul mamei", pentru că lipsa muncii și a venitului lui Johnston o va lăsa pe mama sa vitregă în sărăcie.

Lincoln, citind această scrisoare puternică, și-a început ultimul paragraf astfel: "Acum nu înțelegeți greșit această scrisoare, nu o scriu cu rea-credință". El i-a spus fratelui său vitreg că a scris "pentru a te face să privești adevărul în față... cele o mie de pretexte ale tale pentru că nu te înțelegi mai bine sunt toate fără sens - ele nu înșală pe nimeni în afară de tine însuți". Ultima frază a lui Lincoln a articulat nu doar speranțele sale pentru fratele său, ci și propriul său crez. "Mergi la muncă este singurul remediu pentru cazul tău".

SENATORUL HENRY CLAY

a murit la Washington, D.C., la 29 iunie 1852. Pe 6 iulie, Springfield a suspendat toate activitățile orașului în semn de recunoaștere a unei zile de doliu național. Cetățenii din Springfield au organizat două reuniuni comemorative, una la biserica episcopală condusă de reverendul Charles Dresser, care a citit "Serviciul pentru morți" din Cartea de rugăciuni comune, iar cea de-a doua la Capitoliul de stat, cu un elogiu rostit de Lincoln. Ceea ce Jefferson a însemnat pentru Madison, Clay a însemnat pentru Lincoln.

Lincoln și-a început discursul prin a face legătura între nașterea națiunii și nașterea lui Clay. "Națiunea copilăroasă și copilul copilăros au început cursa vieții împreună". Lincoln și-a construit elogiul în jurul lecțiilor pe care viața lui Clay încă le mai poate oferi țării. Comentând despre educația "relativ limitată" a

lui Clay, Lincoln a spus că aceasta "ne învață cel puțin o lecție profitabilă", că "cu greu poate cineva să fie atât de sărac, dar că, dacă vrea, poate dobândi suficientă educație pentru a trece prin lume în mod respectabil". Este posibil ca Lincoln să fi exagerat lipsa de educație a lui Clay, dar, prin introducerea acestei teme, a oferit identificarea sa cu politicianul pe care îl idealiza.

Spre deosebire de sutele de alte elogii la adresa lui Clay, cel al lui Lincoln a evidențiat angajamentul viguros al Kentuckianului față de sclavie de-a lungul vieții sale politice. El a subliniat faptul că Clay, de la începutul carierei sale publice, "s-a opus întotdeauna, din principiu și din punct de vedere sentimental, sclaviei". Recunoscând paradoxul că Clay a fost proprietar de sclavi, Lincoln a declarat că acesta a fost totuși "în favoarea emancipării treptate a sclavilor din Kentucky". Lincoln l-a admirat pe Clay pentru că s-a opus "ambelor extreme" în ceea ce privește sclavia: cei care "ar fi făcut să tremure în fragmente Uniunea" și cei care ar fi "sfâșiat Constituția" în dorința lor de a răsturna imediat sclavia. Lincoln avea intenția de "a-și "arbora numele, opiniile și influența" împotriva "unui număr din ce în ce mai mare de oameni" care, se temea Lincoln, începeau să atace "declarația conform căreia "toți oamenii sunt creați liberi și egali". "

Lincoln i-a adus acest omagiu lui Clay la trei ani după ce acesta ocupase ultima dată o funcție publică. El nu avea în vedere nicio viitoare funcție politică. Elogiul său a comemorat politicianul său ideal, dar a enunțat, de asemenea, idealurile care îl vor aduce din nou pe Lincoln în viața publică, mult mai devreme decât anticipase.

Această fotografie din 17 octombrie 1854, realizată de Polycarp Von Schneidau în Chicago, surprinde un Lincoln intelectual, dacă nu viclean, în anul în care a reintrat în politică.

CAPITOLUL 11

Să nu lăsăm pe nimeni să fie înșelat 1852-56

HAINA NOASTRĂ REPUBLICANĂ ESTE MURDARĂ ȘI TÂRÂTĂ ÎN ȚĂRÂNĂ SĂ O REPURIFICĂM SĂ NE ÎNTOARCEM ȘI SĂ O SPĂLĂM ÎN ALB, ÎN SPIRITUL, DACĂ NU ÎN SÂNGELE REVOLUȚIEI.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discurs ținut la Peoria, Illinois, 16 octombrie 1854

AM FOST TRĂSNIȚI ȘI UIMIȚI; ȘI NE-AM CLĂTINAT ȘI AM CĂZUT ÎN

confuzie totală." Abraham Lincoln a rostit aceste cuvinte în una dintre primele sale reacții la adoptarea Legii Kansas-Nebraska din 1854. S-a trezit rapid prins în mijlocul unei furtuni, iar cuvintele sale au dezvăluit conștiința sa acută că nu era pregătit pentru sarcina politică care îl aștepta. Cu toate acestea, avea să descopere în lunile următoare cum să vorbească cu o nouă definiție și claritate despre semnificația promisiunii Americii în dezbaterea națională despre sclavie. Felurile în care Lincoln a răspuns la această furtună vor marca un punct de cotitură semnificativ în viața sa.

LA 4 IANUARIE 1854

, senatorul Stephen A. Douglas, președintele puternicei Comisii pentru Teritorii, a adus în Senat un proiect de lege pentru înființarea unui guvern în vastul Teritoriu Nebraska. Urgența creștea din cauza presiunii tot mai mari de a organiza acest teritoriu în centrul vechii Achiziții a Louisianei. Achiziționarea de către președintele Jefferson de la Franța, în 1803, a peste un milion de mile pătrate a extins suprafața Statelor Unite pe tot drumul de la râul Mississippi până la Munții Stâncoși și de la Golful Mexic până la granița canadiană. La momentul achiziției Louisiana, Statele Unite erau formate din șaptesprezece state - nouă libere și opt sclavagiste - cu o populație aproape egală.

Luptele politice interne legate de organizarea teritoriului Nebraska, de dimensiuni considerabile, izbucniseră în Congresele anterioare, iar patru proiecte de lege anterioare eșuaseră din cauza dezacordurilor privind extinderea sclaviei. Doug las a oferit acum ceea ce el a numit o măsură de "compromis", argumentând că controlul local, ceea ce el a numit o valoare "sacră" americană de lungă durată, ar fi atenuat în cele din urmă problema sclaviei. În forma sa finală, legea prevedea nu unul, ci două noi teritorii, Nebraska și Kansas. Proiectul de lege prevedea că "toate chestiunile referitoare la sclavie în aceste teritorii urmau să fie lăsate la latitudinea oamenilor care locuiesc în ele". Intenția proiectului de lege al lui Douglas era de a transfera puterea de a decide dacă sclavia va fi permisă sau nu de la Congres la populația din teritoriu.

Furtuna a început în momentul în care a fost introdusă Legea Kansas-Nebraska. Salmon P. Chase, ales în Senat din partea statului Ohio în 1849 de către o coaliție de Free Soilers și democrați, a fost ales omul de bază pentru contraatac. Chase avea să fie ajutat cu pricepere de Charles Sumner, noul senator din Massachusetts, ales tot de Free Soilers și democrați. Chase, înalt și chipeș, a pus la îndoială interpretarea

lui Douglas asupra istoriei americane și a declarat că liderii generației revoluționare detestaseră sclavia, o toleraseră ca preț pentru a obține aprobarea Constituției și, prin restricționarea creșterii sale viitoare, se așteptau ca aceasta să dispară până la a doua sau a treia generație a noii națiuni. În cursul comentariilor sale, Chase a acuzat că senatorul din Illinois a "sudizat sudul".

Douglas a fost surprins și iritat de intensitatea criticilor. Un moment dramatic a avut loc atunci când senatorul Edward Everett din Massachusetts a adus în Senat un memorial de 250 de metri lungime împotriva proiectului de lege, semnat de 3.050 de preoți din Noua Anglie de diferite confesiuni. Douglas s-a înfuriat la ceea ce el a descris ca fiind o imixtiune nepotrivită a liderilor religioși în politică.

La 2 martie 1854, Senatul a început o dezbatere finală asupra proiectului de lege. Toată lumea a vrut să ia cuvântul, au urmat certuri și au fost schimbate insulte. Pe 3 martie, s-a instalat epuizarea și a izbucnit lichiorul. La lăsarea întunericului, lumânările din marea cameră au fost aprinse pentru ca dezbaterea să poată continua. În cele din urmă, Douglas și-a început rezumatul la ora unsprezece și jumătate seara, cu galeriile încă pline. Și-a întemeiat pledoaria pe convingerea sa că suveranitatea populară va distruge pe termen lung "toate partidele secționale și agitațiile secționale". După o ședință neîntreruptă de peste șaptesprezece ore, la ora cinci dimineața, pe 4 martie, Senatul a adoptat Legea Kansas-Nebraska cu un vot de 37 la 14. Dimensiunea majorității dezmințea tensiunile din cadrul partidelor democrat și whig.

Proiectul de lege s-a confruntat cu o opoziție mai mare în Cameră. În timp ce proiectul de lege era blocat în comisie, prietenul lui Lincoln din Congresul al XXX-lea, Alexander Stephens din Georgia, a jucat o mână parlamentară experimentată pentru a-l supune la vot. Legea Kansas-Nebraska a fost aprobată de Cameră la 22 mai 1854, într-un vot mult mai strâns, 113 la 110. Președintele Franklin Pierce, care s-a aliniat la intențiile lui Douglas, a semnat Legea Kansas-Nebraska la 30 mai. Lupta din Congres fusese câștigată, dar adevărata bătălie urma să înceapă.

Dezbaterea și adoptarea Legii Kansas-Nebraska au schimbat dramatic peisajul politic al țării. Compromisurile politice construite cu grijă în 1820 și 1850 fuseseră răsturnate; furia susținătorilor antisclavagismului a fost intensificată; însă acțiunea legislativă nu a reușit să îi liniștească pe mulți dintre cei din sud. Partidul Whig, care alesese un președinte cu doar șase ani mai devreme, era acum demoralizat și dezorganizat; se străduia să reacționeze. Partidul Democrat, pe care Douglas spera să îl reunească, a suferit disensiuni între membrii din nord și cei din sud. Liderii religioși americani, care nu erau uniți în răspunsul lor la Legea sclavilor fugari din 1850, s-au reunit în amvoane și în presă pentru a-și îndemna alegătorii să își ridice vocea în semn de protest. O mișcare "anti-Nebraska" s-a dezvoltat rapid, înrolând grupuri disparate care au depășit liniile de partid.

Cum Clay, Calhoun și Webster nu mai erau prezenți, pe scena politică au intrat lideri noi, mai tineri. Douglas, în vârstă de patruzeci de ani, aflat la al doilea mandat în Senat și ambițios să treacă în centrul scenei, s-a poziționat ca actor principal într-o dramă națională în desfășurare. Departe de scenă, Abraham Lincoln, la vârsta de patruzeci și patru de ani, la cinci ani de la unicul său mandat în Congres și călătorind pe drumurile prăfuite ale celui de-al optulea circuit judiciar, a ieșit din exilul politic pentru a vorbi cu o nouă putere ca răspuns la adoptarea Legii Kansas-Nebraska. În lunile din 1854 și după aceea, Lincoln și Douglas se vor afla pe un curs de coliziune.

ÎN TIMP CE LEGEA SE MIȘCA

înainta prin Congres în iarna și primăvara anului 1854, Lincoln a citit rapoarte ale dezbaterii în Congressional Globe. Herndon își făcuse de mult timp datoria de a-i arăta lui Lincoln discursuri importante, rapoarte din ziare și editoriale despre problemele naționale. La trei săptămâni după ce Douglas și-a prezentat proiectul de lege, Lincoln a citit în National Era "Un apel al democraților independenți" peste numele a șase lideri ai Congresului, printre care senatorii Chase și Sumner, plus prietenul său din Congresul al XXX-lea, Joshua Giddings din Ohio. "Apelul" era plin de un limbaj incendiar. "Noi acuzăm acest proiect de lege ca fiind o încălcare grosolană a unei promisiuni sacre; ca o trădare criminală a unor drepturi prețioase; ca parte integrantă a unui complot atroce pentru a exclude dintr-o vastă regiune neocupată imigranții din Lumea Veche și muncitorii liberi din propriile noastre state și pentru a o transforma într-o regiune mohorâtă de despotism, locuită de stăpâni și sclavi."

Faptul că Lincoln nu a reușit să se exprime nu a fost surprinzător. El nu deținea funcții politice și nici nu a fost candidat la o funcție. Cu toate acestea, era extrem de ocupat cu practica sa de avocat generalist. În lunile ianuarie și februarie, a început să lucreze la un apel în fața Curții Supreme din Illinois în primul său caz de anvergură pentru Illinois Central Railroad, Illinois Central v. McLean County. A fost implicat în mod continuu în procese judiciare până când Tribunalul de Circumscripție Sangamon s-a suspendat la Springfield, la 15 iunie 1854. Și a continuat să își practice disciplina intelectuală obișnuită. Însemnările sale din anii 1850 includ reflecții despre drept, guvern, sclavie, secționism, Stephen A. Douglas și formarea Partidului Republican.

În primele luni ale anului 1854, mișcarea anti-Nebraska a accelerat dezintegrarea Whigs, dar Lincoln a fost, dacă nu cumva, loial. El a rămas fidel partidului lui Clay și nu era pregătit să abandoneze moștenirea Whig sau viitorul acestuia.

Artistul îi face vinovați pe democrați pentru violențele împotriva Free Staters din Kansas în urma Legii Kansas-Nebraska.

Iar el nu știa cu siguranță în ce direcție suflau vânturile politice. În anii 1850, națiunea a cunoscut cea mai mare reordonare a partidelor politice din istoria sa. Partidul Libertății, format din abolioniști energizați de o teologie evanghelică perfecționistă, cunoscuse un oarecare succes la începutul anilor 1840, în special în New York, dar baza sa era prea radicală și ideologia sa prea concentrată pentru a-i permite să devină un partid național. Partidul Free Soil a arătat promisiunea unei atracții mai largi în 1848, atrăgând atât whigs, cât și democrați din New England, New York și din toate statele din nordul Midwest să se alăture rândurilor sale, dar nu a reușit încă să obțină o atracție mai largă. Ambele partide s-au dezvoltat dintr-un val de sentimente antisclavagism și sectare din nord.

În aceiași ani, Lincoln a fost descurajat de nativismul care cuprinsese țara. Imigrația a crescut brusc în anii 1840, aducând nou-veniți care fugeau de revoluțiile din Europa continentală și de foametea din Irlanda. Ca răspuns, a apărut o mișcare anti-imigrație. Diferite societăți secrete s-au unit la începutul anilor 1850 în Partidul American, cunoscut popular sub numele de Know-Nothings, deoarece membrii, atunci când erau întrebați despre organizația lor, își declarau cu fermitate că nu știau nimic despre acest partid. Cel mai mare grup de imigranți - irlandezii -, precum și mulți germani, erau catolici și au devenit ținta atacurilor protestanților. Mulți americani au considerat obediența catolică față de un papă conservator ca fiind o amenințare la adresa credinței liberale americane în libertatea religioasă. În mod paradoxal, Know-Nothings și alte grupuri nativiste au atras adesea aceiași alegători care erau pentru temperanță, ostili irlandezilor catolici care beau din greu și care erau împotriva sclaviei. Acest apel la naționalism i-a unit pe Whigs, Democrați și Free Soilers într-o mișcare Know-Nothing care a cunoscut câteva victorii electorale spectaculoase în 1854 și 1855. The New York Herald a prezis chiar că "Know-Nothings" va câștiga președinția în 1856.

Lincoln a devenit bolnav de inimă în timp ce privea cum "Know-Nothings" făcea incursiuni în Partidul Whig. I-a scris lui Owen Lovejoy, ministrul abolicionist al bisericii congregaționale din Princeton, Illinois, al cărui frate, Elijah, fusese ucis în 1837 pentru că și-a apărat tipografia din Alton: "Nu înțeleg cum cineva care se declară sensibil la nedreptățile negrilor poate să se alăture unei ligi pentru a înjosi o clasă de oameni albi". El a fost și mai categoric într-o scrisoare adresată vechiului său prieten Joshua Speed. "Eu nu sunt un "Know-Nothing". Asta este sigur. Cum aș putea fi?" Lincoln a abordat apoi evenimentele amețitoare care se desfășurau în întreaga națiune.

Lincoln a devenit consternat de pătrunderea mișcării nativiste în Partidul Whig în anii 1850. "Cetățeanul care nu știe nimic" înfățișează un tânăr cu părul blond, menit să fie întruchiparea cetățeanului născut în țară.

Progresul nostru în degenerare mi se pare a fi destul de rapid. Ca națiune, am început prin a declara că "toți oamenii sunt creați egali. "Acum, practic, citim: "toți oamenii sunt creați egali, cu excepția negrilor". Când cei care nu știu nimic vor prelua controlul, se va citi "toți oamenii sunt creați egali, cu excepția

negrilor, a străinilor și a catolicilor". Când se va ajunge la această situație, aș prefera să emigrez într-o țară în care nu se pretinde că iubesc libertatea - Rusia, de exemplu, unde despotismul poate fi luat pur, fără aliajul josnic al ipocriziei.

LINCOLN A PRIVIT DE LA DISTANȚĂ

cum un alt partid nou se lupta să se nască. Începând din 1852, o mișcare antisclavagism moderată a început să atragă Whigs, Democrați și Free Soilers nemulțumiți. Dacă problema sclaviei a devenit un catalizator principal pentru această nouă mișcare, primii săi lideri au exprimat, de asemenea, convingeri economice de lungă durată despre tarifele de protecție, îmbunătățirile interne și utilizarea terenurilor publice din vest. Urgența de a acționa acum a apărut din sentimentul că ideile lor erau blocate de o oligarhie sudică care, de prea mult timp, exercita prea multă putere la Washington. Opoziția față de Legea Kansas-Nebraska a dus la întâlniri locale în Wisconsin și Michigan, precum și în Vermont, Maine, Ohio, Indiana și Iowa. Această nouă mișcare a fost denumită sub diferite nume, dar numele "republican" - probabil folosit pentru prima dată în Ripon, Wisconsin, în februarie 1854 - a devenit rapid cartea sa de vizită. Preocupați de viitor, acești primii lideri republicani se vedeau pe ei înșiși ca moștenitori ai vechilor democrați-republicani Jeffersonieni din trecut.

ÎN 1854 SAU 1855

, Lincoln a scris două note despre sclavie.

În prima, referindu-se probabil la lucrarea Sociologia sclaviei a lui George Fitzhugh, a afirmat: "Deși se scriu volume peste volume pentru a dovedi că sclavia este un lucru bun, nu auzim niciodată de omul care dorește să profite de binele ei, devenind el însuși sclav". Fitzhugh, un avocat și teoretician social din Virginia, susținuse în cartea sa din 1854 că sclavul nu era "decât un copil crescut" care avea nevoie de protecția oferită de societatea din Sud, în timp ce forța de muncă liberă din Nord putea fi exploatată cu ușurință.

Lincoln și-a început cea de-a doua notă cu o întrebare filosofică. "Dacă A. poate dovedi, oricât de concludent ar fi, că poate, de drept, să-l înrobească pe B. - de ce nu ar putea B. să smulgă același argument și să dovedească, în egală măsură, că îl poate înrobi pe A.? ... Spuneți că A. este alb, iar B. este negru. Este vorba de culoare, atunci; cel mai deschis, având dreptul de a-l înrobi pe cel mai întunecat?" El a încercat același argument cu caracteristicile "superiorității intelectuale" și "interesului". În fiecare caz, răspunsul său este, atenție, "trebuie să fii sclavul primului om pe care îl întâlnești", cu o culoare, un intelect sau un interes superior celui al tău. Acest fragment este o privire rară a unui Lincoln privat care își dădea seama de cea mai publică problemă a zilei.

Cititul, contemplarea și scrisul lui Lincoln au fost mijloacele sale nu doar pentru a dobândi mai multe cunoștințe sau pentru a se pregăti pentru un viitor discurs, ci și pentru a-și forja caracterul moral.

Întotdeauna un observator iscusit al caracterului celorlalți, el era foarte conștient de propria sa dezvoltare morală. Lincoln a încercat să își clarifice identitatea etică chiar și atunci când se pregătea să vorbească cu o nouă claritate despre problemele morale cu care se confrunta națiunea.

Multe dintre ideile din aceste note și, uneori, limbajul exact, aveau să se regăsească mai târziu în discursurile sale. Deși este amintit ca un mare orator spontan, Lincoln a preferat din ce în ce mai mult o pregătire atentă înainte de a ține un discurs.

De asemenea, el asculta. Într-o zi călduroasă de iulie din 1854, Cassius M. Clay, un editor antisclavagism din Kentucky, a ținut o conferință la Springfield în cadrul turneului său în Illinois. Nu i s-a permis să folosească rotonda clădirii centrale din cauza opiniilor sale aboliționiste, Clay a vorbit într-o livadă de copaci de la marginea orașului. Lincoln a fost prezent, "cioplind bețe în timp ce stătea întins pe gazon".

Clay și-a îndreptat armele retorice împotriva lui Douglas și a purtătorului său de cuvânt din Springfield, Illinois State Register, editat de apărătorul lui Douglas, Charles H. Lamphier. Clay, născut fiul unui mare proprietar de sclavi din Kentucky, era vărul lui Henry Clay, eroul politic al lui Lincoln. În calitate de student la Yale, tânărul Cassius a fost impresionat de dinamismul economiei de muncă albă liberă din New England. La întoarcerea sa în Kentucky, a văzut cu alți ochi sărăcirea propriei sale regiuni, pe care a atribuit-o dependenței sale de munca sclavilor negri. Modul în care Clay a făcut legătura între oamenii liberi și munca liberă a atins o coardă sensibilă la Lincoln.

Clay și-a axat comentariile din Springfield pe fidelitatea față de Declarația de Independență ca fiind cheia dezbaterii actuale privind sclavia. "Declarația de Independență a afirmat un adevăr nemuritor. A declarat egalitatea politică în ceea ce privește drepturile personale, civile și religioase." Când și-a îndreptat tirul asupra Legii Kansas-Nebraska, Clay a țintit impactul economic asupra noilor state. "Ca oameni de comerț, simpli oameni de lume, conștienți că sclavia duce înapoi la barbarie, nu putem privi cu indiferență la convertirea acestei vaste regiuni la sclavie." Lincoln, pătruns de credința în dreptul fiecăruia de a se ridica, a criticat sclavia pentru că neagă acest drept.

LINCOLN A VORBIT ÎN CELE DIN URMĂ

la sfârșitul lunii august 1854, la trei luni după adoptarea Actului Kansas-Nebraska. El a vorbit ca răspuns la o cerere din partea lui Richard Yates de a-l ajuta în campania sa pentru realegerea în Congres în districtul natal al lui Lincoln. Yates a fost un adversar timpuriu al Actului Kansas-Nebraska, condamnându-l în martie, în fața Camerei Reprezentanților. Vineri, 25 august, Lincoln a călătorit la casa lui Yates din Jacksonville și a rămas peste noapte; cei doi au călătorit împreună la Convenția Whig din comitatul Scott din Winchester. Discursul lui Lincoln s-a axat pe "marea greșeală și nedreptate a Compromisului din Missouri și pe extinderea sclaviei în teritoriile libere". Ziarul local credea că Lincoln a oferit "un efort magistral... egal cu oricare altul pe același subiect din Congres".

La 12 septembrie 1854, Lincoln s-a adresat unei adunări germane anti-Nebraska în Bloomington, Illinois. Imigranții germani din Illinois, în număr de peste treizeci de mii până în 1850, se îndepărtaseră de la sprijinul lor inițial pentru Partidul Democrat din cauza problemei sclaviei. Într-un sezon cu o retorică din ce în ce mai incendiară, Lincoln s-a adresat audienței germane pe un ton categoric diferit. El a fost mai degrabă incluziv decât abuziv. "A declarat mai întâi că deținătorii de sclavi din Sud nu erau nici mai buni, nici mai răi decât noi, cei din Nord", a relatat Bloomington Pantagraph. El a mai declarat: "Dacă noi am fi fost situați ca ei, am fi acționat și simțit ca ei; și dacă ei ar fi fost situați ca noi, ar fi trebuit să acționeze și să simtă ca noi. Nu ar trebui să pierdem niciodată din vedere acest fapt atunci când discutăm despre acest subiect". Lincoln, care la începutul carierei sale politice își atacase adversarii fără milă, și-a început comentariile cu o pledoarie pentru înțelegere față de oamenii din Sud, pe care alții care tocmai se alăturau coaliției anti-Nebraska se bucurau să îi denigreze.

Discursul lui Lincoln a fost mai mult o lecție de istorie decât o harangă. El a relatat povestea dezvoltării văii râului Mississippi după ce a fost dobândită de la francezi. A invocat numele și precedentul lui Thomas Jefferson, pe care Lincoln l-a identificat ca fiind un sudic - un virginian - care declarase că "sclavia nu ar trebui introdusă niciodată în" teritorii. Lincoln a apelat la precedentul Compromisului Missouri din 1820, care a declarat că, pentru totdeauna, teritoriile aflate la nord de linia de 36°30' latitudine, limita sudică a statului Missouri, "ar trebui să fie libere".

ÎN ANII 1850, STEPHEN A.

D

OUGLAS

devenea unul dintre cei mai vizibili politicieni naționali. Micul Uriaș, mic de statură, mânuia un ciocan puternic cu cuvintele sale puternice. Prietenii și criticii lui Douglas se întrebau cum de un politician atât de isteț a putut interpreta atât de greșit semnele de la orizontul Nebraska. Oare nu a înțeles că acțiunile sale vor stârni o furtună de proteste? Motivele personale sunt extrem de complexe, iar Douglas a acționat dintr-un sortiment de motive. A început prin a crede în autonomia locală. Douglas a avut, de asemenea, dorința de a ajuta Vestul să se dezvolte. A vrut să-i domolească pe extremiștii din Nord și din Sud în problema sclaviei. A sperat că acțiunile sale ar putea unifica Partidul Democrat. În cele din urmă - unii ar spune că a fost primul - Douglas a fost un om cu o ambiție politică enormă.

Oricine ar fi îndrăznit să îl provoace pe Douglas își crea inevitabil un spațiu mare. Începând de la sfârșitul anului 1854, Lincoln a intrat în acel spațiu; avea să-l provoace pe Douglas din nou și din nou în lunile și anii următori.

Când Congresul a fost suspendat la 7 august 1854, Douglas s-a grăbit să se întoarcă acasă, în Illinois, pentru a-și apăra atât proiectul de lege, cât și reputația. Unii prieteni l-au îndemnat să stea departe. El a glumit că ar fi putut să călătorească spre Illinois la lumina efigiilor sale în flăcări.

La 1 septembrie 1854, Douglas s-a pregătit să țină un discurs la Chicago. În prima parte a serii, clopotele bisericilor locale au început un cântec funerar constant pentru a-și exprima dezaprobarea. Mai mult de opt mii de oameni s-au înghesuit în Market Square într-o seară sufocantă de vară, iar alte sute de persoane au stat la ferestre și pe acoperișurile clădirilor adiacente. Când Micul Uriaș a început să vorbească, publicul l-a întâmpinat cu o tăcere stranie. În scurt timp, cuvintele sale au fost întâmpinate de huiduieli și șuierături. Scuturându-și pumnii, cu fața înroșită de furie, a acuzat mulțimea că este o gloată. După ce a suferit două ore de tăcere și de batjocură, a renunțat și a coborât de pe platformă.

Hotărât să-și expună cauza, Douglas a pornit într-un turneu de discursuri în tot statul, urmărit de reporteri de ziar și întâmpinat mereu de diverși vorbitori anti-Nebraska, dornici să-i respingă remarcile. Scopul anunțat al lui Douglas a fost acela de a educa publicul cu privire la adevăratul sens al Actului Kansas-Nebraska. Învățând din experiența de la Chicago, a încercat să își stăpânească temperamentul, dar nu s-a putut abține să nu strige epitete - "aboliționiști", "republicani negri" și "iubitori de negri" - pe măsură ce mulțimea devenea ostilă.

Când Douglas a ajuns la Bloomington, pe 26 septembrie 1854, Lincoln îl aștepta. Era nerăbdător să aducă lunile sale de lectură și pregătire solitară și săptămânile de perfecționare a discursurilor sale într-un angajament cu autorul Actului Kansas-Nebraska. Registrul Statului Illinois s-a plâns că Lincoln "își băgase nasul de săptămâni întregi în Biblioteca de Stat, bombardându-și creierul și imaginația pentru puncte și argumente". Locuitorul din Bloomington Jesse W. Fell, un prieten al lui Lincoln, i-a propus lui Douglas să se alăture lui Lincoln într-o dezbatere, dar Douglas a refuzat, răspunzând că aceasta era întâlnirea lui. Douglas a vorbit după-amiaza la tribunal. Când a încheiat, mulțimea a strigat: "Lincoln, Lincoln, Lincoln, Lincoln". Deși prezent, Lincoln a refuzat să răspundă în acel moment, invitând în schimb mulțimea să se întoarcă pentru a-l asculta seara.

Câteva ore mai târziu, Lincoln a răspuns la caracterizarea făcută de Douglas despre noul partid ca fiind "republicanii negri", respingând această remarcă drept o "lingușire a prejudecăților". Lincoln a cerut publicului să compare vechiul Douglas din 1849 cu noul Douglas din 1854. Vechiul Douglas vorbise "într-un limbaj mult mai fin și mai elocvent decât" Lincoln despre Compromisul din Missouri. "Acest Compromis devenise canonizat în inimile poporului american ca fiind un lucru sacru, pe care nicio mână nemiloasă nu ar trebui să încerce să-l tulbure". Lincoln a întrebat apoi: "Cine a fost cel care a rostit acest sentiment? Care "republican negru"?". În timp ce mulțimea râdea în hohote, o voce a strigat: "Douglas." Lincoln a expus în detaliu "sofismele" prin care Compromisul Missouri a fost abandonat pentru a trece Legea Kansas-Nebraska. Lincoln își făcuse munca de detectiv istoric. Avea cu el decupaje din discursurile lui Douglas. Discursul său de la Bloomington strălucea de înțelepciune și spirit.

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

, atât Lincoln, cât și Douglas au participat la deschiderea Târgului Statului Illinois din Springfield. Douglas a vorbit în aer liber pe 3 octombrie 1854 și, pentru a doua oară, a refuzat invitația de a apărea pe aceeași platformă cu Lincoln. Când ploile abundente au inundat târgul, Douglas a vorbit în sala Camerei Reprezentanților. În timp ce Douglas își ținea discursul, Lincoln asculta în hol, plimbându-se înainte și înapoi. După ce discursul s-a încheiat și mulțimea a părăsit sala, Lincoln a stat pe scări și a anunțat că îi va răspunde lui Douglas a doua zi.

În după-amiaza următoare, Lincoln a apărut la ora 14.00 în Sala Reprezentanților, care era plină până la refuz într-o după-amiază mohorâtă. Lincoln, îmbrăcat doar în mâneci de cămașă și pantaloni nepotriviți, l-a invitat pe Douglas, în ținuta sa formală obișnuită, să se așeze chiar în fața lui, în primul rând.

Horace White, un corespondent în vârstă de douăzeci de ani pentru Chicago Tribune, a scris mai târziu că Lincoln a vorbit în acea zi cu "o voce de falset subțire și ascuțită, cu multă putere de purtare, care putea fi auzită de la o distanță mare, în ciuda agitației mulțimii ... [cu] accentul și pronunția specifice statului său natal, Kentucky".

Discursul lui Lincoln de la Springfield purta semnele unui orator care a revizuit și rafinat un discurs de bază pe care îl ținuse timp de mai bine de o lună. În atmosfera extrem de încărcată, el a început cu conciliere. "Nu îmi propun să pun la îndoială patriotismul sau să atac motivele vreunui om sau ale unei categorii de oameni, ci mai degrabă să mă limitez strict la meritele goale ale problemei." În ceea ce privește sclavia, el a precizat că pe tot parcursul discursului său a intenționat să "

SĂ FACĂ

și să mențină distincția între instituția EXISTENTĂ și EXTINDEREA ei". Lincoln a oferit "o înțelegere clară" a logicii și semnificației Compromisului din Missouri, concentrându-se din nou asupra lui Jefferson, pe care l-a numit "cel mai distins politician al istoriei noastre". El s-a străduit să sublinieze că Jefferson, care s-a opus extinderii sclaviei în legislația Ordonanței de Nord-Vest, a fost el însuși un deținător de sclavi.

În centrul discursului, Lincoln a reluat "dreptul sacru al lui Douglas la autoguvernare". Douglas susținuse că Legea Kansas-Nebraska nu se referea la sclavie, mergând până la a spune că era "indiferent" în privința sclaviei. În acest punct al discursului său, narațiunea istorică a lui Lincoln a devenit brusc un rechizitoriu etic.

Nu pot să nu urăsc această indiferență declarată, dar, după cum trebuie să cred, un zel real ascuns pentru răspândirea sclaviei. Îl urăsc din cauza monstruoasei nedreptăți a sclaviei în sine. Îl urăsc pentru că

privează exemplul nostru republican de influența sa justă în lume - permițându-le dușmanilor instituțiilor libere, cu plauzibilitate, să ne ironizeze ca fiind ipocriți.

Lincoln a cerut audienței sale să se gândească la ceea ce va deveni "suveranitatea populară" la finalul zilei. Această linie de gândire, a spus Lincoln, "forțează atât de mulți oameni cu adevărat buni dintre noi să intre într-un război deschis cu principiile fundamentale ale libertății civile - criticând Declarația de Independență și insistând că nu există niciun principiu corect de acțiune în afară de interesul propriu."

În acest discurs, precum și în altele din 1854, Lincoln a dezvoltat un ritm alternativ de conciliere și provocare. După ce și-a exercitat indignarea morală față de sclavia pe care o detesta, a revenit rapid la empatie față de oamenii din Sud. A început cu o plecăciune în fața trecutului. "Când oamenii din sud ne spun că nu sunt mai responsabili decât noi pentru originea sclaviei; recunosc acest lucru". Apoi a trecut de la trecut la prezent. "Când se spune că instituția există și că este foarte dificil să scăpăm de ea, într-un mod satisfăcător, pot înțelege și aprecia această afirmație." În cele din urmă, el a personalizat problema punând responsabilitatea pe el însuși și, implicit, pe publicul său, când a declarat: "Cu siguranță nu-i voi învinui pentru că nu fac ceea ce eu însumi nu aș ști să fac". Prin aceste cuvinte generoase, el s-a identificat nu numai cu Sudul, ci și cu mulți dintre cei din publicul din centrul Illinois pe care încerca să îl convingă.

Lincoln, care era încântat de contrastele retorice, a citat apoi Eseu despre critică al lui Alexander Pope, "'Nebunii se grăbesc acolo unde îngerii se tem să calce'", și a spus audienței sale: "Cu riscul de a fi considerat unul dintre nebuni... mă grăbesc, iau taurul de coarne". El a fost cel mai bun când a combinat cu plăcere cultura înaltă și cea joasă, adesea prin autoironie.

Lincoln și-a concentrat atenția asupra "marelui argument" pentru abrogarea Compromisului din Missouri, dreptul la autoguvernare. El s-a apucat să demonteze doctrina, dar mai întâi i-a dat ceea ce i se cuvine. "Doctrina autoguvernării este corectă - absolut și veșnic corectă - dar nu are o aplicare corectă, așa cum se încearcă aici". De ce nu? Pentru Lincoln, era o convingere prealabilă care trebuia rezolvată: "Totul depinde de faptul dacă un negru nu este sau este un om". Vocea sa crescând în intensitate și volum, a declarat: "Când omul alb se guvernează pe sine însuși, aceasta este autoguvernare; dar când guvernează un alt om, este mai mult decât autoguvernare - este despotism."

Care a fost răspunsul? Lincoln, făcând apel la ceea ce el a numit "credința sa străveche", a declarat: "Să nu se lase nimeni înșelat. Spiritul de la șaptezeci și șase și spiritul din Nebraska sunt complet antagoniste, iar primul este rapid înlocuit de cel de-al doilea". El credea că America asista la un regres față de valorile morale ale Declarației de Independență.

Apoi a folosit imagini biblice pentru a reaminti adevărul Declarației de Independență. El a lansat un apel la pocăință în imaginile apocaliptice extrem de sugestive ale cărții Apocalipsa, unde, în contextul persecuției creștinilor din Imperiul Roman, Ioan cel Bătrân a descris modul în care hainele martirilor creștini au fost spălate și făcute albe, simbolul purității. "Haina noastră republicană este murdară și târâtă în praf", a spus Lincoln. "Haideți să o repurificăm. Să întoarcem sclavia de la pretențiile sale de "drept moral", înapoi la drepturile sale legale existente și la argumentele sale de "necesitate". " La fel cum scriitorul cărții Apocalipsa i-a chemat pe oameni să se întoarcă la prima lor credință, Lincoln a cerut o întoarcere la prima credință a fondatorilor. "Să o întoarcem în poziția pe care i-au dat-o părinții noștri; și acolo să se odihnească în pace. Să readoptăm Declarația de Independență și, odată cu ea, practicile și politica, care se armonizează cu ea."

Pentru publicul lui Lincoln, sensul argumentului său nu ar fi fost neapărat înțeles. Înainte de 1854, Lincoln făcuse apel la Declarația de Independență doar de două ori în comentariile sale publice, mai întâi în discursul ținut în fața Liceului Tinerilor în 1838 și apoi în elogiul său pentru Henry Clay. Începând din 1854, Lincoln va ajunge din nou în spatele Constituției pentru a invoca din nou și din nou Declarația.

Pentru generația revoluționară, Declarația de Independență se referea în primul rând la actul actual de separare de Marea Britanie. Accentul lor nu a fost pus atât de mult pe introducere,

Noi considerăm că aceste adevăruri sunt evidente de la sine, că toți oamenii sunt creați egali, că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile, că printre acestea se numără Viața, Libertatea și căutarea Fericirii.

ca și concluzia,

că aceste colonii unite sunt și ar trebui să fie, de drept, state libere și independente, că sunt absolvite de orice supunere față de Coroana Britanică și că orice legătură politică între ele și statul Marii Britanii este și ar trebui să fie complet dizolvată.

În primii cincisprezece ani de după 1776, Declarația a lâncezit în neglijență. Creatorii Constituției abia dacă au menționat-o, fie în substanță, fie în limbaj, în cadrul deliberărilor lor.

Ea a reintrat în dialogul național atunci când noul Partid Democrat-Republican al lui Thomas Jefferson i-a provocat pe federaliști la alegeri în primii ani ai secolului al XIX-lea. Federaliștii, care nu îl iubeau deloc pe Jefferson, și-au concentrat sărbătorile naționale patriotice nu pe 4 iulie, ci pe 22 februarie, ziua de naștere a lui George Washington.

Lincoln a crescut participând la sărbătorile de 4 iulie, unde se citea întreaga Declarație. Cu toate acestea, în anii 1840, mulți dintre colegii whigs ai lui Lincoln au interpretat Declarația și Revoluția nu ca fiind "crearea a ceva nou", ci mai degrabă o recunoaștere a unei realități care fusese deja realizată în experiența colonială anterioară. Astfel, Rufus Choate, politician conservator whig din Massachusetts, a declarat în 1834: "Declarația de Independență, desfășurarea ulterioară a războiului, înființarea guvernelor noastre locale și generale" nu au fost evenimente noi, ci pur și simplu "efecte, fructe, manifestări exterioare!". Pentru mulți whigs, Declarația a devenit demnă de luat în seamă mai ales ca un indicator istoric. Acest punct de vedere, așa cum bine a înțeles Lincoln, a dezamorsat Declarația ca un impuls pentru reforme în viața americană de la mijlocul secolului al XIX-lea.

Pe măsură ce dezbaterea privind sclavia s-a intensificat, sudiștii au intervenit și ei în ceea ce privește semnificația Declarației. Într-o dezbatere din Senat din 27 iunie 1848 privind modul în care ar trebui să fie organizat Oregon, senatorul John C. Calhoun din Carolina de Sud a susținut că amestecul guvernului în sclavie era înglobat în "presupunerea falsă și periculoasă" că "toți oamenii sunt creați egali". Calhoun a afirmat că această idee a fost "introdusă în Declarația de Independență fără nicio necesitate" pentru scopul principal al separării de Marea Britanie. Mai mult, el a susținut că afirmația din Declarație era "un truism ipotetic" despre egalitatea oamenilor în starea de natură, extras din scrierile lui John Locke și Algernon Sidney, dar în starea politică actuală ideea că "toți oamenii sunt creați egali" era "cea mai falsă și periculoasă dintre toate erorile politice".

În discursul său de la Springfield, Lincoln a tranșat argumentele politice, sociale și economice despre sclavie pentru a expune problema morală aflată în joc. Imaginația sa intelectuală a strălucit prin folosirea Declarației de Independență ca piesă centrală a argumentului său.

A doua zi, Lincoln a redactat un rezumat al discursului pentru Illinois State Journal. Herndon a scris un editorial în Journal despre discurs, afirmând: "Discursul anti-Nebraska al domnului Lincoln a fost, în opinia noastră, cel mai profund pe care l-a ținut în întreaga sa viață". Douăsprezece zile mai târziu, Lincoln a ținut, în esență, același discurs în Peoria. De data aceasta, el a redactat întregul discurs pentru a fi publicat și, astfel, a devenit cunoscut sub numele de discursul din Peoria, care, distribuit ca document de campanie din 1854, a început să răspândească vestea despre Lincoln dincolo de Illinois.

LA 4 OCTOMBRIE 1854

, în aceeași zi în care Lincoln a vorbit la târgul de stat, doi pastori congregaționali, Owen Lovejoy și Ichabod Codding, au încercat să adune un grup în Springfield cu intenția de a înființa un partid republican de stat. Îmbinând teologia lor evanghelică cu practica aboliționistă, ei doreau să adune laolaltă toate grupurile de soldați liberi. Dorind să îl audă pe Lincoln vorbind, și-au amânat întâlnirea. Când s-au întâlnit a doua zi, Lincoln, deși invitat, nu a participat. Potrivit lui Herndon, care era empatic cu

idealurile republicane radicale, dar știa că partenerul său nu era, l-a sfătuit pe Lincoln să plece din oraș, "sub pretextul că are afaceri în Tazewell County".

Cu sau fără prezența lui Lincoln, Lovejoy și Codding au fost atât de impresionați de discursul său cu două zile înainte, încât sperau să îl recruteze pentru conducerea noului partid. În entuziasmul lor, au plasat numele lui Lincoln într-un nou comitet de stat, fără aprobarea acestuia.

Această acțiune a fost una din ceea ce avea să devină un număr din ce în ce mai mare de încercări în anii 1850 de a-l defini pe Lincoln chiar în timp ce acesta se străduia să se definească pe sine. Unul dintre motivele pentru care Lincoln s-a înțeles atât de bine cu Herndon a fost faptul că știa că partenerul său junior, care avea opinii mai radicale despre sclavie decât Lincoln, nu va încerca să își impună opiniile sau să denatureze opiniile lui Lincoln. Nu se putea spune același lucru despre alți prieteni, colegi și chiar cunoștințe, care nu numai că au încercat să-l definească pe Lincoln, dar au încercat să-l coopteze pentru cauza lor.

Când Lincoln a descoperit, câteva săptămâni mai târziu, ceea ce făcuseră Lovejoy și Codding, i-a scris o scrisoare cu cuvinte ferme lui Codding. "Am fost nedumerit să înțeleg de ce numele meu a fost plasat în acel comitet. Nu am fost consultat pe această temă; nici nu am fost informat de numire". El a adăugat rapid: "Opoziția mea față de principiul sclaviei este la fel de puternică ca a oricărui membru al partidului republican".

De ce nu a fost dispus să se alăture? În primul rând, Lincoln a continuat să spere la întinerirea Partidului Whig. În al doilea rând, era îngrijorat de faptul că republicanii păreau a fi un partid îngust de aboliționiști extremiști, mai degrabă decât un partid larg de oameni antisclavagism. Într-adevăr, la întâlnirea lui Lovejoy și Codding de la Springfield se pledase pentru abolirea imediată a sclaviei în întreaga națiune și pentru abrogarea Legii sclavilor fugari din 1850. Din cauza poziției radicale a convenției, Illinois Journal, care s-a aliat cu Lincoln, a descurajat formarea unui partid republican în Illinois. În cele din urmă, când Lincoln a început să se gândească să candideze din nou la o funcție politică, s-a întrebat dacă Partidul Republican nou-înființat va avea putere de rezistență. Lovejoy și Codding se întâlniseră doar cu câteva zeci de persoane în Springfield și nu reușiseră să convingă alți whigs proeminenți să se alăture, astfel că un Partid Republican în Illinois nu a mai apucat să se înființeze în 1854.

CÂND LINCOLN A REAPĂRUT

în politică la alegerile pentru Congres din 1854, el a declarat că "a ieșit la tribună fără un scop sau un obiectiv practic mai larg decât acela de a asigura, dacă era posibil, realegerea în Congres a lui Hon Richard Yates". Dar lucrurile se mișcau rapid. Pe măsură ce oamenii anti-Nebraska căutau să umple legislativul statal, l-au abordat pe Lincoln pentru a candida. Un grup de Know-Nothings l-a informat, de asemenea, că partidul lor îl nominalizase - în secret - pentru legislativul. La 3 septembrie, doctorul

William Jayne, medicul de familie al lui Lincoln, a publicat în Illinois State Journal un anunț privind candidatura lui Lincoln și a lui Logan pentru legislativul statului. Anunțul surpriză a înfuriat-o pe Mary Lincoln, care a mărșăluit până la birourile ziarului și a cerut editorului să retragă anunțul. A doua zi, doctorul Jayne l-a chemat pe Lincoln pentru a-și prezenta personal cauza. Ani mai târziu, Jayne și-a amintit răspunsul lui Lincoln. Profund supărat, Lincoln a exclamat: "Nu - nu pot. Nu le știți pe toate. Eu spun că nu începi să știi nici măcar jumătate și asta e de ajuns".

Ce nu știa Jayne? Legislativul statal i s-a părut probabil lui Lincoln un pas înapoi după ce servise în Camera Reprezentanților. Lincoln nu și-a explicat niciodată rezervele, dar s-a răzgândit rapid. Și-a anunțat candidatura ca Whig pentru legislativul statal, crezând că l-ar putea ajuta pe Yates în cursa sa strânsă pentru Congres și, în același timp, ar putea întări Whigs în legislativ. Alegerile din 1854 au confirmat puterea mișcării anti-Nebraska în Illinois. În ziua alegerilor, Lincoln a primit cel mai mare număr de voturi dintre toți candidații din comitatul Sangamon.

La un moment dat, în această perioadă, Lincoln și-a propus un obiectiv mai înalt. În ultimele săptămâni ale campaniei pentru legislativul statal, a început să vorbească dincolo de districtul său, călătorind până la Chicago, un indiciu că se gândea la o candidatură pentru Senatul SUA. Într-un discurs ținut la Chicago, pe lângă obișnuitele sale atacuri la adresa lui Douglas, a luat în vizor un detractor recent al Declarației de Independență, senatorul John Pet-tit, un democrat din Indiana, care se pronunțase în favoarea extinderii sclaviei în Kansas. În 1853, în plenul Senatului, Pettit a spus că decretul Declarației că "toți oamenii sunt creați egali" nu era un "adevăr evident", ci, în schimb, "nu este pentru mine decât o minciună evidentă". Lincoln a întrebat acum: "Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus-o în vechea Sală a Independenței? Portarul l-ar fi luat de gât și i-ar fi oprit respirația ticăloasă o vreme, apoi l-ar fi aruncat în stradă".

James Shields, vechiul dușman de duel al lui Lincoln, fusese ales în Senat în 1849. La acea vreme, toți senatorii americani erau aleși de legislativele statelor. Toată lumea era de acord că Shields putea fi învins de un candidat anti-Nebraska în alegerile din 1855. Apetitul lui Lincoln pentru o funcție publică, stimulat de răspunsurile la discursurile sale anti-Nebraska, s-a trezit din nou.

Dar imediat după alegerea sa în legislativ, Lincoln a făcut o descoperire tulburătoare. A aflat că constituția statului impunea ca legislativul să nu-și poată alege unul dintre membrii săi ca senator. Câștigând o alegere, el însuși s-a făcut neeligibil pentru o a doua alegere. La 25 noiembrie 1854, după mai bine de două săptămâni de deliberări, Lincoln a refuzat locul recent câștigat în legislativul țării.

Retragerea lui Lincoln nu a picat bine. Unii dintre Whigs, coaliția anti-Nebraska și Know-Nothings s-au simțit trădați. O parte dintre ei credeau că Lincoln era un oportunist care punea ambiția personală înaintea cauzei și a partidului.

În timp ce își începea campania pentru Senatul SUA, Lincoln și-a arătat ingeniozitatea de politician. În decurs de cinci zile, în noiembrie, a scris numeroase scrisori prietenilor din tot statul, cerându-le sprijinul. Era timpul să apeleze la șansele pe care le câștigase atât în cariera sa juridică, cât și în cea politică. Cu Charles Hoyt, comerciant proeminent din Aurora, legătura a fost legală. Lincoln îl reprezentase pe Hoyt într-un proces îndelungat la Chicago pentru brevetul unei roți hidraulice în 1850. Patru ani mai târziu, Lincoln i-a scris pentru a-i cere sprijinul politic. Pentru alții, a fost în primul rând politic. Lincoln l-a întrebat pe Joseph Gillespie, un coleg politic din sudul statului Illinois, dacă intenționează să candideze și i-a spus: "Nu îți cer să cedezi în fața mea". Lincoln le-a scris și editorilor, cum ar fi Hugh Lemaster, editorul ziarului Fulton Republican din Lewistown. În fiecare scrisoare, Lincoln le mulțumea corespondenților săi pentru sprijin și încheia solicitând "numele, oficiile poștale și "poziția politică" a membrilor din jurul dumneavoastră". În fiecare scrisoare a inclus o copie a discursului său din Peoria.

În timp ce își examina perspectivele, Lincoln a înțeles că avea mult de lucru. Pentru a câștiga alegerile, ar fi trebuit să obțină voturile unor democrați anti-Nebraska. Majoritatea democraților, revoltați împotriva lui Douglas, se alăturau guvernatorului Joel A. Matteson, care era foarte apreciat. O alternativă era Lyman Trumbull, fost secretar de stat și judecător la Curtea Supremă din Illinois, care tocmai fusese ales în Congres din partea celui de-al optulea district. Soția lui Trumbull, fosta Julia Jayne, era o prietenă apropiată a lui Mary Lincoln. Democrații obișnuiți îl disprețuiau pe Trumbull din cauza poziției sale anti-Nebraska, dar el atrăgea interesul democraților independenți care rupseseră rândurile cu Douglas și care, totuși, nu ar fi votat niciodată pentru un whig de linia veche.

Lincoln și-a intensificat eforturile în decembrie, aducând în ajutor vechi prieteni și colegi. Judecătorul David Davis a scris scrisori, iar Leonard Swett a călătorit prin stat pentru a alinia aleși pentru Lincoln. Răspunsurile la scrisorile lui Lincoln din noiembrie au fost încurajatoare. Charles Hoyt a promis sprijinul său: "Îmi va face plăcere să fac tot ce pot pentru numirea ta la Sennet". Hugh Lemaster a răspuns: "Vrem pe cineva care să poată sta în fața micului Uriaș (scuzați-mă) este nevoie de un mare Blackguard (știți) pentru a face asta - și tu ești (scuzați-mă din nou) omul potrivit".

Abraham Lincoln a candidat împotriva lui Lyman Trumbull, un democrat anti-Nebraska, pentru un loc în Senatul SUA în 1854-55.

Lincoln a făcut un efort special pentru a ajunge la Elihu B. Washburne. Avocat din Galena și fost whig, Washburne a fost unul dintre primii republicani aleși în Congres. La 11 decembrie 1854, Lincoln a scris că era "un străin total" pentru membrii districtului nordic al lui Washburne și a întrebat: "Nu ați putea să le trimiteți un mesaj unora dintre ei?". Pe 14 decembrie, Lincoln a scris din nou, plângându-se că "cei mai intimi prieteni ai mei" din Chicago "nu răspund la scrisorile mele" și cerându-i lui Washburne să ia legătura atât cu republicanii, cât și cu democrații. La 19 decembrie, după ce a auzit îngrijorările legate de

faptul că nu va reprezenta partea de nord a statului, care se dezvoltă rapid, Lincoln l-a asigurat pe Washburne că va reprezenta întregul stat.

Când legislativul s-a reunit la Springfield la 1 ianuarie 1855, Lincoln a scris numele tuturor celor o sută de membri ai Senatului și Camerei pe șapte pagini de hârtie cu linii. După fiecare nume a pus un "W" pentru Whig, "D" pentru Democrat sau "A.N.D." pentru Anti-Nebraska Democrat. A redactat mai multe copii ale listei sale și le-a trimis unora dintre contactele sale cheie din tot statul. Davis, Swett și alte câteva persoane au venit la Springfield pentru a ajuta. Pe 6 ianuarie, Lincoln i-a trimis lui Washburne o analiză detaliată a evaluării sale asupra situației în care se aflau lucrurile. Era prudent de optimist. "Nu mă pot îndoi, dar am mai multe angajamente decât oricare alt om".

După întârzieri cauzate de cea mai puternică furtună de zăpadă din Illinois din ultimii douăzeci și patru de ani, Camera și Senatul s-au reunit în ședință comună la ora 15.00, pe 8 februarie 1855, pentru a începe scrutinul. Mary Lincoln a urmărit dezbaterile din galeria plină de oameni.

La finalul primului tur de scrutin, Lincoln avea 45 de voturi; urmat de Shields, actualul președinte, cu 41 de voturi; Trumbull cu 5 voturi; guvernatorul Mat-teson și alți opt candidați cu câte un vot fiecare. Lui Lincoln îi lipseau șapte voturi pentru a obține majoritatea. Lincoln îi spusese lui Washburne cu două luni înainte: "Nu știu dacă este un mare avantaj să ai cel mai mare număr de voturi la început". Nimic nu s-a schimbat prea mult de-a lungul a încă cinci buletine de vot; deși Lincoln a scăzut încet, ajungând la 34 de voturi în al cincilea tur de scrutin, totalul voturilor sale a revenit la 36 în al șaselea tur de scrutin. În al șaptelea tur de scrutin, democrații obișnuiți au făcut o mișcare de flancare. L-au abandonat pe Shields, care a scăzut de la 41 la 1, și și-au transferat voturile către Matteson, care a crescut de la 0 la 44. În cel de-al optulea tur de scrutin, Lincoln a scăzut la 27, iar în cel de-al nouălea la 15. Între timp, Matteson ajunsese la 47, cel mai mare număr de voturi pe care îl primise vreun candidat până atunci și cu doar patru voturi mai puțin pentru a fi ales.

Ce putea face Lincoln? Pe de o parte, Lincoln a sperat că, dacă îl putea împiedica pe Matteson să câștige în încă unul sau două tururi de scrutin, susținătorii săi inițiali s-ar putea întoarce la el. Vechii săi colegi avocați, Stephen Logan și judecătorul Davis, l-au încurajat să reziste. Pe de altă parte, Lincoln era îngrijorat de faptul că Matteson ar putea fi capabil să câștige o parte din susținătorii lui Trumbull. În acest moment critic, Gillespie l-a întrebat pe Lincoln ce ar trebui să facă. "Ar trebui să renunți la mine și să mergi pe mâna lui Trumbull", l-a sfătuit Lincoln. Lincoln a decis că nu putea risca ca democrații să-l aleagă pe Matteson, care era pro-Nebraska. Și-a eliberat susținătorii și și-a instruit prietenii să meargă pentru Trumbull, un democrat, dar un anti-Nebraska declarat. Lincoln a hotărât că cauza pe termen lung a opririi sclaviei era mai importantă decât ambiția sa pe termen scurt. Trumbull a fost ales în al zecelea tur de scrutin, cu cele 51 de voturi necesare.

BULETINELE DE VOT PENTRU SENATUL STATELOR UNITE

1855

Lincoln a fost atât filozofic, cât și amabil în înfrângere. A doua zi, i-a spus congresmanului Washburne: "Regret moderat înfrângerea mea, dar nu sunt nervos din această cauză". El a adăugat: "În ansamblu, poate că este la fel de bine pentru cauza noastră generală că Trumbull a fost ales".

Familia și prietenii lui Lincoln nu au primit la fel de bine înfrângerea. Mary Lincoln a rupt prietenia de lungă durată cu Julia Trumbull, care îi ținuse partea lui Mary la nunta ei. Gândindu-se la rolul ei în cadrul propriei căsnicii, Mary credea că Julia ar fi putut influența deciziile politice ale soțului ei.

Logan și Davis au fost furioși. Ei au subliniat că Lincoln, care a început cu 45 de voturi, a avut de fapt 47 de persoane diferite care au votat pentru el, în timp ce Trumbull a început cu doar 5 voturi.

Imediat după înfrângerea sa, Lincoln i-a spus lui Gillespie că "nu va mai lupta niciodată pentru o funcție". Cu toate acestea, cu mai mult timp pentru a lua în considerare tot ceea ce se întâmplase, Lincoln a început să vadă lucrurile într-o altă lumină. Și-a dat seama că persoana care fusese învinsă nu era Matteson, nici Shields, nici măcar el însuși, ci Douglas. Douglas devenise personificarea Actului Kansas-Nebraska, care, după cum spuneau criticii săi, deschidea ușa sclaviei, nu doar în teritorii, ci peste tot. Lincoln i-a spus lui Wash-burne: "înfrângerea lui îmi face acum mai multă plăcere decât îmi provoacă durerea mea".

Lincoln îl respecta pe Trumbull și mintea sa ascuțită și logică și știa că va asigura un echilibru față de Douglas în Senat. În seara de după alegeri, Ninian și Elizabeth Edwards au găzduit o recepție care fusese inițial gândită ca o petrecere pentru victorie. Învinsul Lincoln i-a surprins pe mulți participând. Elizabeth a încercat să îl consoleze spunându-i că știa că trebuie să fie foarte dezamăgit. El a răspuns: "Nu prea dezamăgit pentru a-l felicita pe prietenul meu Trumbull" și, cu aceste cuvinte, s-a îndreptat spre noul senator pentru a-i strânge mâna. Trumbull, admirând comportamentul lui Lincoln, i-a scris mai târziu: "Voi continua să muncesc pentru succesul cauzei republicane și pentru promovarea la următoarele alegeri în locul ocupat acum de Douglas a acelui prieten, care a contribuit la promovarea cauzei mele".

"M-AM BĂGAT ÎN POLITICĂ;

și, bineînțeles, neglijând afacerile. După ce am fost între timp învins, m-am apucat din nou de treabă." Așa a scris Abraham Lincoln o scrisoare mult așteptată către o firmă de avocatură din New York, la 10 martie 1855.

Lincoln prevăzuse viitorul căilor ferate cu douăzeci de ani înainte ca acestea să aducă o revoluție în domeniul transporturilor în Illinois. În primul său anunț de candidatură pentru legislativul din Illinois, în 1832, Lincoln a declarat: "Nicio altă îmbunătățire pe care rațiunea ne va justifica să o sperăm nu poate egala în utilitate calea ferată". Când s-a întors din mandatul său în Camera Reprezentanților a SUA în 1849, prima cale ferată își croia drum spre sud de Chicago. Nenumăratele probleme și blocaje rutiere au făcut ca, până în 1850, să fie trasate doar 110 mile de cale ferată.

Lincoln a început să reprezinte Illinois Central Railroad în 1852. Întâi întâmpinată ca o binefacere pentru transport, Illinois Central și-a făcut rapid o reputație de mare și nepopulară bătăușă. Era renumită pentru că lovea vacile pe șine, incendia hambarele cu scântei rătăcite și pierdea mărfurile clienților săi.

Pentru a avea succes, căile ferate aveau nevoie de prieteni sus-puși. Lincoln, la fel ca alți lideri politici, își "creta pălăria" sau călătorea în mod regulat pe pasaje de cale ferată. Politicienii au fost supuși unui lobby intens în legislativul de stat de către fiecare orășel care dorea să fie pe noua linie de cale ferată. Mulți politicieni și avocați urmau să se îmbogățească prin speculații cu terenuri în apropierea traseelor liniilor de cale ferată. Mulțumit să își câștige existența din avocatură, Lincoln s-a îndepărtat de astfel de speculații, deși acestea erau practicate cu rezultate profitabile de prietenul său apropiat David Davis. Căile ferate aveau nevoie de avocați care să le reprezinte în contractele și litigiile din anii 1850. Lincoln, cu statura sa în creștere, a constatat că căile ferate veneau la ușa sa în căutarea serviciilor sale juridice.

Din 1852 și până la sfârșitul deceniului, Lincoln va reprezenta căile ferate în aproximativ cincizeci de cazuri, deși rareori singur, în cinci comitate din Circuitul al Optulea și în cazuri de apel în fața Curții Supreme. Nu a fost niciodată angajat al Illinois Central, cea mai puternică cale ferată din stat, deși a lucrat în diverse momente în baza unui contract de mandat. De asemenea, a intentat procese împotriva acesteia în mai multe rânduri.

Munca lui Lincoln pentru calea ferată a fost o schimbare față de practica sa juridică anterioară. Când a pledat pentru "dreptul economic de a se ridica" în America, avea în vedere calea ascendentă a fermierului sau a micului proprietar pe care ajunsese să o cunoască în anii 1830 și 1840. El crescuse ca avocat într-o societate de tip "față în față", în care își îndemna clienții să se stabilească, deoarece trebuiau să trăiască unii cu alții în comunități mici. Cei mai mulți dintre clienți se aflau mai mult sau mai puțin pe picior de egalitate între ei. Ca Whig, el a susținut idealul independenței fiecărei persoane, dar ca avocat în anii 1850 a reprezentat o corporație puternică, hotărâtă să își folosească mușchii corporativi pentru profit.

Chiar și atunci când a avut de-a face cu corporațiile, Lincoln a căutat oportunități de a fi un mediator. În 1854, i-a scris lui Milton Brayman, avocatul Illinois Central, despre un bătrân din comitatul DeWitt care

dorea ca Lincoln să dea în judecată calea ferată pentru că aceasta nu se ținea de cuvânt în ceea ce privește ridicarea și repararea gardurilor. Lincoln i-a oferit un sfat lui Brayman, potrivit căruia calea ferată ar trebui să fie atentă să își repare gardurile, atât cele fizice, cât și cele politice. "O cusătură la timp poate salva nouă în această chestiune".

Pe măsură ce Illinois Central a continuat construcția, a finalizat o secțiune în 1853 între La Salle și Bloomington, în comitatul McLean. Atunci, oficialii comitatului au prezentat o factură pentru o evaluare fiscală. Calea ferată a protestat, argumentând că, în conformitate cu prevederile cartei sale, legiuitorul a scutit-o de toate impozitele comitatului, cu condiția ca aceasta să plătească o taxă de înființare de 5% din veniturile sale brute anuale în primii șase ani de la constituirea sa în 1851 și de 7% după aceea. Oficialii din McLean au susținut că statul nu avea puterea de a scuti calea ferată de impozitarea comitatului. Calea ferată avea probleme dacă fiecare comitat încerca să perceapă o taxă.

Ambele părți l-au contactat pe Lincoln în timp ce fiecare se pregătea să meargă în instanță. El credea că în discuție "este cea mai mare problemă de drept care poate fi ridicată acum în stat". Abordat de comitat, Lincoln a răspuns că are nevoie de o scrisoare oficială prin care să promită plata, dacă doresc ca el să îi reprezinte. "Nu-mi pot permite, dacă pot să mă abțin, să pierd cu totul un onorariu". După ce a așteptat optsprezece zile, Lincoln a scris celor de la Illinois Central că va accepta oferta lor. Patru zile mai târziu, Brayman i-a trimis lui Lincoln un cec personal în valoare de 250 de dolari ca avans pentru caz.

Comitatul McLean a contractat serviciile unei echipe de avocați proeminenți - Stephen Logan, John Todd Stuart și Benjamin S. Edwards. Acesta a fost primul caz important al lui Lincoln pentru Illinois Central și a înțeles foarte bine că succesul ar putea duce la multe altele. S-a pregătit cu grijă. În apelul său din 28 februarie 1854, Lincoln a citat, ca precedent, douăzeci și șase de cazuri: patru decizii ale Curții Supreme a Statelor Unite și douăzeci și două de decizii din treisprezece instanțe de stat. Din cauza importanței și complexității cazului, tribunalul de circuit a ordonat rejudecarea cauzei în fața Curții Supreme din Illinois.

Curtea Supremă a audiat cauza pentru ultima dată în ianuarie 1856. Lincoln a argumentat că, deoarece calea ferată era deținută în custodie de către stat, aceasta era scutită de impozitare pentru primii șase ani de construcție. El a apărat autoritatea legiuitorului de a lua o astfel de măsură. Judecătorul Walter G. Scates a susținut argumentul lui Lincoln, hotărând că legiuitorul avea autoritatea de a scuti calea ferată de plata impozitelor județene. În lunga sa opinie, judecătorul Scates a citat treisprezece dintre precedentele din apelul lui Lincoln.

Lincoln, încântat de rezultat, credea că a salvat pentru calea ferată cel puțin 500.000 de dolari. El a prezentat personal la Chicago o factură de 2.000 de dolari pentru onorariul său.

Factura a fost respinsă. Calea ferată a replicat că solicitarea lui Lincoln era la fel de mare ca cea pe care ar fi putut-o cere Daniel Webster. Refuzat, Lincoln a pornit înapoi spre Springfield. Oprindu-se în Bloomington, s-a consultat cu câțiva colegi avocați. Colegii săi, surprinși de faptul că Lincoln a înaintat un onorariu atât de modest, l-au încurajat să retrimită o factură de 5.000 de dolari. Când calea ferată a refuzat din nou să plătească, Lincoln a intentat un proces în ianuarie 1857, la McLean Circuit Court. Șase luni mai târziu, un juriu a dat un verdict de plată a întregii sume de cinci mii de dolari către reclamant.

Lincoln avea să lucreze din nou pentru Illinois Central. Acest episod ne arată cât de departe ajunsese ca avocat în douăzeci de ani. Omul cu reputația de mediator pașnic pentru clienții săi a luat atitudine pentru el însuși împotriva celei mai mari corporații din Illinois.

ÎN TIMPUL CIRCUITULUI DE TOAMNĂ

din 1855, Lincoln și-a întrerupt rutina obișnuită pentru un caz de brevet care atrăgea atenția la nivel național. "Cazul secerătorului", așa cum avea să devină cunoscut, avea să fie un caz test crucial cu implicații uriașe pentru comunitatea agricolă în creștere. De asemenea, a oferit o oportunitate splendidă pentru un avocat în plină ascensiune din Illinois.

Cyrus McCormick, născut la trei zile după Lincoln în 1809, inventase în Virginia o secerătoare mecanică care putea secera, aduna, lega și stivui grâul, combinând astfel funcțiile mașinilor de recoltat anterioare. McCormick și-a brevetat mașina în 1834 și a deschis o fabrică în Chicago în 1847. John H. Manny a dezvoltat o mașină similară în Wisconsin și ulterior și-a mutat fabrica la Rockford, Illinois. McCormick l-a dat în judecată pe Manny pentru încălcare, cerând daune de 400.000 de dolari.

Ambele părți erau pregătite să angajeze cei mai buni avocați și să cheltuiască tot ce era necesar pentru a câștiga procesul. McCormick a angajat avocații de renume național Edward M. Dickerson din New York și Reverdy Johnson din Washington. Compania Manny a angajat cei mai importanți avocați de brevete din țară, George Harding din Philadelphia și Peter H. Watson din New York, precum și Edwin M. Stanton, un tânăr avocat în plină ascensiune din Pittsburgh. Deoarece cazul urma să fie judecat la tribunalul federal din Chicago, Harding l-a trimis pe Watson în Illinois în iunie pentru a găsi un avocat local proeminent care să aibă încrederea judecătorului federal. Watson, un bărbat scund și robust, cu părul și barba roșcate, la întâlnirea cu Lincoln, înalt și brunet, la domiciliul său, nu a fost entuziasmat. Cu toate acestea, l-a invitat pe Lincoln să se alăture echipei de apărare și i-a dat un avans de 500 de dolari, spunându-i că va primi un onorariu substanțial la finalizarea unui caz de succes. De asemenea, Watson i-a spus lui Lincoln că el va susține pledoaria finală în calitate de avocat din Illinois în acest caz.

Lincoln s-a hotărât să pregătească acest caz cu cea mai mare atenție. La 7 iulie 1855, în timp ce se afla la Chicago pentru sesiunea de vară a Curții Federale a SUA, a mers la Rockford și a petrecut ceva timp la fabrica Manny, familiarizându-se cu secerătoarea lor. Pe 23 iulie, i-a scris lui Watson, îngrijorat că nu

primise încă depozițiile pentru acest caz. "În cursul lunii august și în restul acestei luni, pot dedica ceva timp acestui caz și, desigur, vreau toate materialele care pot fi obținute." Scrisoarea lui Lincoln nu a primit niciun răspuns. Frustrat, Lincoln a scris în cele din urmă la sediul Manny din Rockford la 1 septembrie, cerând materiale și solicitând clarificări cu privire la locul procesului. În săptămânile dinaintea procesului, cazul a fost transferat de la Chicago la Cincinnati.

În dimineața zilei de 19 septembrie 1855, în timp ce Harding și Stanton se îndreptau spre tribunal de la Casa Burnett din Cincinnati, au dat peste, după spusele lui Harding, "un pădurar înalt, cu oase crude, cu spatele neîndemânatic, cu haine grosolane și nepotrivite", care stătea pe treptele de piatră. Amintindu-și de descrierea neplăcută a lui Lincoln făcută de Watson, au știut că trebuie să fie avocatul din Springfield. Lincoln a sugerat să urce la tribunal "în gașcă", dar Stanton l-a convins pe Harding să meargă fără Lincoln.

În Cincinnati, avocații companiei Manny l-au informat pe Lincoln că nu va susține pledoaria finală. De fapt, el nu va avea niciun rol în acest caz. Harding nu a deschis niciodată memoriul lung pe care Lincoln îl pregătise. Când a fost informat despre acest lucru, Lincoln a cerut ca memoriul să fie returnat pentru a-l putea distruge.

Cazul a durat o săptămână. În tot acest timp, echipa apărării nu l-a inclus niciodată pe Lincoln în deliberările lor și nici măcar nu l-a invitat să li se alăture la mesele de la hotel. Judecătorul John McLean i-a invitat pe toți avocații la o cină la el acasă, dar Lincoln nu a fost invitat.

Lincoln s-a simțit umilit. A rămas în Cincinnati, asistând la toate ședințele de judecată - acum redus la rolul de spectator. A admirat expertiza avocaților în materie tehnică a brevetelor. După ce cazul a fost decis în favoarea companiei Manny, Watson i-a trimis lui Lincoln un cec ca plată pentru participarea sa. Lincoln a returnat cecul, răspunzând că nu avea dreptul la nici un onorariu în afară de onorariul inițial. Watson i-a trimis din nou cecul, spunând că l-a câștigat prin pregătirea sa. În cele din urmă, Lincoln l-a încasat.

Stanton, care era cunoscut pentru manierele sale bruște și limba adesea acidă, a fost deosebit de nepoliticos cu Lincoln. Se spune că l-a descris pe Lincoln ca fiind "o creatură lungă și slabă, din Illinois, purtând în loc de haină un ștergar de in murdar". Lincoln i-a spus lui Herndon, după ce s-a întors la Springfield, că a fost "tratat cu asprime de către acel om, Stanton". Stanton, un scriitor de scrisori atent, a scris cu lux de amănunte despre ceea ce el numea "cel mai important caz de brevet care a fost judecat vreodată", dar nu a spus nimic despre Lincoln în scrisorile sale. Cei doi bărbați aveau să se întâlnească din nou șapte ani mai târziu, în circumstanțe foarte diferite.

CÂND LINCOLN S-A ÎNTORS

la practica sa de succes în avocatură, a continuat să fie profund preocupat de politică, fiind la curent cu evoluțiile, chinuindu-se cu realinierea partidelor și așteptând timpul necesar. Deși nu a ținut discursuri publice, și-a dezvăluit gândurile și luptele în scrisori private.

La 18 iulie 1855, a deschis un pachet care conținea un cadou: Scrap Book on Law and Politics, Men and Times, de George Robertson, un vechi prieten care era în prezent profesor de drept la Universitatea Transylvania din Lexington, Kentucky. Volumul conținea discursurile și scrisorile lui Robertson dintr-o carieră juridică și politică distinsă, care se întindea pe o perioadă de peste patruzeci de ani. La 15 august, Lincoln i-a scris lui Robertson pentru a-i mulțumi și pentru a-și oferi gândurile sale cu privire la problemele declanșate de prelegerile lui Robertson.

Robertson, în calitate de tânăr congresman din Kentucky în 1819, vorbise despre perspectiva "extincției pașnice a sclaviei". Lincoln a răspuns: "De atunci am avut treizeci și șase de ani de experiență; și această experiență a demonstrat, cred, că nu există nicio perspectivă de extincție pașnică a sclaviei pentru noi". În 1855, Lincoln spunea în privat ceea ce nu voia încă să spună în public. "Eșecul semnalat al lui Henry Clay și al altor oameni buni și mari, în 1849, de a realiza ceva în favoarea emancipării treptate în Kentucky, împreună cu o mie de alte semne, stinge complet această speranță."

Lincoln a răspuns, de asemenea, la discuția lui Robertson despre libertate. "În ceea ce privește chestiunea libertății, ca principiu, nu suntem ceea ce am fost". El a continuat: "Când eram sclavii politici ai regelui George și doream să fim liberi, am numit maxima "toți oamenii sunt creați egali" un adevăr evident; dar acum, când ne-am îngrășat și am pierdut orice teamă de a fi noi înșine sclavi, am devenit atât de lacomi să fim stăpâni, încât numim aceeași maximă "o minciună evidentă". " Ce înseamnă toate acestea? "Ziua de 4 iulie nu a dispărut cu totul; este încă o zi minunată - pentru a arde petarde!!!"

Lincoln a exprimat atât disperare, cât și speranță. "Autocratul întregii Rusii va renunța la coroana sa și își va proclama supușii republicani liberi mai repede decât vor renunța de bunăvoie stăpânii noștri americani la sclavii lor." Apoi a pus ceea ce credea el că este "Problema noastră politică. Putem noi, ca națiune, să continuăm împreună permanent-pentru totdeauna-jumătate sclavi și jumătate liberi?". Lincoln a încheiat cu o mărturisire și o speranță. "Problema este prea măreață pentru mine. Fie ca Dumnezeu, în mila Sa, să supravegheze soluția". Această scrisoare emoționantă adresată lui Robertson, într-o perioadă în care Lincoln nu mai ținea discursuri, a urmărit modul în care gândea în timp ce rumega idei care aveau să devină esențiale pentru viitorul său atac asupra sclaviei.

Pe 24 august 1855, Lincoln i-a scris o scrisoare și mai revelatoare lui Joshua Speed. Primise o scrisoare anterioară de la Speed, în care bunul său prieten scria că devenise clar că el și Lincoln aveau acum poziții destul de diferite cu privire la natura și perspectiva sclaviei. Speed a declarat că putea foarte bine să fie împotriva sclaviei în principiu, dar în practică, în parafraza lui Lincoln: "Tu spui că, mai curând decât să cedezi dreptul tău legal la sclav - mai ales la cererea celor care nu sunt ei înșiși interesați, ai vedea

Uniunea dizolvată". Lincoln s-a confruntat aici, nu cu un adversar anonim sau cu un dușman declarat, ci cu ideile celui mai vechi și mai drag prieten al său.

La începutul scrisorii sale, Lincoln și-a amintit experiența lor comună din 1841, când au întâlnit zece sau doisprezece sclavi "înlănțuiți împreună cu fiarele" pe un vapor care călătorea de la Louisville la St. Louis. Paisprezece ani mai târziu, Lincoln i-a spus lui Speed: "Acea priveliște a fost un chin continuu pentru mine; și văd ceva asemănător de fiecare dată când ating Ohio sau orice altă graniță cu sclavi". Apoi l-a provocat pe vechiul său prieten. "Ar trebui mai degrabă să apreciezi cât de mult își răstignesc sentimentele cei mai mulți oameni din nord pentru a-și menține loialitatea față de Constituție și Uniune." Lincoln a fost îndurerat să vadă că el și Speed "diferă în privința legii Nebraska". În particular, Lincoln i-a spus lui Speed: "Eu privesc acea promulgare nu ca pe o lege, ci ca pe o violență de la început. A fost concepută prin violență, a fost adoptată prin violență, este menținută prin violență și este promulgată prin violență".

Speed, în scrisoarea sa, îl întrebase pe Lincoln care era poziția sa. Lincoln a răspuns: "Acesta este un punct disputat. Eu cred că sunt un whig; dar alții spun că nu există whigs și că sunt un abolиționist. Când eram la Washington am votat pentru Wilmot Proviso, o măsură adoptată de adversarii sclaviei pentru a împiedica introducerea acesteia în teritoriile dobândite în Războiul mexican, de patruzeci de ori, și nu am auzit niciodată pe nimeni încercând să mă dezvinovățească pentru asta. Acum fac mai mult decât să mă opun extinderii sclaviei." Lincoln a exagerat de câte ori a votat pentru Wilmot Proviso, dar încă o dată a dezvăluit lupta sa continuă cu identitatea - inclusiv cu identitatea de partid - chiar dacă i-a spus prietenului său că alții căutau să îl identifice în moduri pe care el nu era dispus să le accepte.

-

ÎN IARNA ANULUI 1856

, Lincoln își regândea afilierea la Whigs, pe măsură ce partidul continua să se divizeze, dar, fie din loialitate, fie din încăpățânare, nu s-a grăbit să se alăture vreuneia dintre noile mișcări. De ziua de naștere a lui Washington, o convenție republicană de organizare națională urma să se întrunească la Pittsburgh. Trenul republican lua viteză. Se va urca Lincoln la bord?

La începutul lunii februarie, doi bărbați au venit la Springfield pentru a strânge bani și a asigura arme pentru forțele "statului liber" din Kansas. William Herndon a ajutat la organizarea unei întâlniri pentru a le asculta apelul și, în mijlocul unei mari emoții, beligeranțe și exagerări, Lincoln a fost invitat să ia cuvântul. El a sfătuit la moderație și a vorbit împotriva coerciției care ar duce la vărsare de sânge. "Revoluționați prin intermediul urnelor de vot și redați guvernului încă o dată afecțiunea și inimile oamenilor, făcându-l să exprime, așa cum a fost menit să o facă, cel mai înalt spirit de dreptate și libertate." La finalul întâlnirii, Lincoln a făcut o donație care va fi transmisă susținătorilor statului liber din

Kansas. Ca de obicei, Lincoln a rămas mai moderat în public decât în conversațiile sale mai sincere cu prietenii de încredere.

La 22 februarie 1856, Lincoln s-a urcat în trenul pentru Decatur. Paul Selby, editorul ziarului Morgan Journal din Jacksonville, și William Usrey, editorul ziarului Illinois State Chronicle din Decatur, lansaseră un apel pentru o adunare anti-Nebraska, care a fost aprobat de editorii a douăzeci și cinci de ziare din Illinois. Scopul reuniunii era de a planifica viitoarele alegeri statale și naționale. Planificatorii au invitat o figură politică bine cunoscută să participe. Lincoln, care cultivase o relație cu editorii de ziare, a acceptat invitația acestora. Editorii au fost de acord să se opună introducerii sclaviei în teritorii și să militeze pentru restabilirea Compromisului din Missouri. Aceștia au convocat o convenție anti-Nebraska care urma să se întrunească la Bloomington în luna mai.

La un banchet organizat în acea seară la Cassell House, unul dintre editori a propus ca Lincoln să candideze pentru funcția de guvernator. Lincoln a răspuns rapid că nu ar fi bine ca un whig de linia veche să fie cap de listă; ar fi mai bine să încerce să aleagă un democrat anti-Nebraska. Richard J. Oglesby din Decatur, un erou al Războiului din Mexic, a fost chemat să țină un toast. El a închinat pentru Lincoln "ca prieten cald și consecvent al statului Illinois și următorul nostru candidat pentru Senatul SUA".

Lincoln s-a ridicat în picioare și a spus: "Ultima parte a acestui sentiment este în favoarea mea". Apoi s-a adresat invitaților la cină. Le-a spus că "a nu fi editor" i-a amintit de "bărbatul urât care călărea printr-o pădure și care a întâlnit o femeie, de asemenea călare. Ea s-a oprit și a exclamat: "Ei bine, pentru numele pământului, ești cel mai gospodar om pe care l-am văzut vreodată".

" "Da, doamnă, dar nu mă pot abține", a spus el.

" "Nu, presupun că nu", a observat ea, "dar ai putea să rămâi acasă". "

Lincoln le-a dat cuvântul editorilor că "își va pune armura pentru competiția care se apropie".

În primăvară, Herndon a preluat inițiativa de a convoca o convenție județeană pentru a selecta delegați pentru convenția anti-Nebraska de la Blooming-ton. Lincoln era plecat din oraș, iar Herndon, încrezător că îi cunoștea sentimentele lui Lincoln, a semnat cu numele său. Lista delegaților a fost apoi publicată în Illinois State Journal.

Lista abia fusese tipărită când John Todd Stuart a dat buzna în biroul de avocatură al lui Herndon și Lincoln, întrebând: "V-a autorizat Lincoln să semnați lista?".

Herndon a răspuns cu un "Nu" categoric.

Stuart a răspuns rapid: "Atunci l-ați ruinat". Stuart, care fusese primul mentor al lui Lincoln în studiul dreptului, era încă o persoană care dorea să-l definească. Până în 1856, Stuart devenise profund îngrijorat de faptul că Lincoln era recrutat de republicani, pe care îi asimila cu abolиționismul radical.

Herndon a crezut că știe ce gândește Lincoln, dar i-a scris imediat în comitatul Tazewell, unde se afla la tribunal. I-a spus lui Lincoln cât de multă agitație a provocat acest lucru printre prietenii săi conservatori. Herndon avea nevoie de un răspuns imediat.

Lincoln a răspuns: "În regulă; dă-i drumul. Ne vom întâlni cu tine - cu radicalii și cu tot".

PE 28 MAI 1856

, Lincoln a călătorit cu trenul de la Danville la Decatur, în drum spre Bloomington. După ce a aflat că nu exista niciun tren spre nord până în dimineața următoare, s-a plimbat prin oraș împreună cu alți delegați la viitoarea convenție anti-Nebraska. În timp ce stătea pe trunchiul unui copac căzut, Lincoln și-a amintit despre venirea în Decatur cu douăzeci și cinci de ani mai devreme, pe când era un tânăr din Indiana. El a indicat locul exact din piața publică unde oprise căruța și atelajul de boi pe care îl conducea. Lincoln a mărturisit că era îngrijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla în Bloomington. Se temea că radicalii din comitatele nordice vor fi bine reprezentați la Bloomington, dar și-a exprimat îngrijorarea că s-ar putea să nu fie mulți reprezentanți din comitatele conservatoare din sudul statului Illinois.

Ajuns în Bloomington a doua zi, Lincoln s-a îndreptat spre conacul judecătorului Davis, unde a fost invitat să rămână. Mai târziu, s-a oprit într-un mic magazin de bijuterii, unde și-a cumpărat prima pereche de ochelari pentru treizeci și șapte de cenți și jumătate. I-a spus tovarășului său de plimbare, avocatul Henry C. Whitney, că "ajunsese la vârsta de patruzeci și șapte de ani și "mai bine" avea nevoie de ei".

Seara, o mulțime s-a adunat în fața hotelului Pike House și a cerut discursuri. Lincoln a făcut un pas în față, a susținut că nu era pregătit să vorbească în acea seară, dar apoi a continuat să o facă. El a vorbit despre "scandalurile" din Kansas și a spus: "Un om nu putea să gândească, să viseze sau să respire despre un stat liber acolo, ci ceea ce a fost lovit cu piciorul, încătușat, împușcat și spânzurat".

În dimineața zilei de 29 mai 1856, toată lumea aștepta cu nerăbdare sosirea ziarelor din Chicago. Isaac N. Arnold, un fost democrat și acum politician al Solului Liber din Chicago, a stat pe scara principală și a citit din două povești pe care le urmăreau delegații. Cu opt zile mai devreme, o imensă poteră din Kansas, printre care se aflau și "bătăuși de la graniță" din Missouri, pătrunsese în Lawrence, Kansas, cu intenția de a semăna teroarea în rândul populației în creștere a statului liber. Aflând că liderii statelor libere au fugit, au început să arunce în stradă două tipografii și au îndreptat cinci tunuri asupra Hotelului Free State, dând în cele din urmă foc clădirii. Deși nimeni nu a fost ucis, casele și afacerile au fost jefuite, iar povestea "Sacului din Lawrence" i-a aprins pe antisclavișstii din Nord.

Arnold a citit apoi cu voce tare despre evenimentele din Washington. Senatorul Charles Sumner din Massachusetts a ținut un discurs elocvent, dar cu un antagonism acerb, intitulat "Crima împotriva Kansasului", la 19 și 20 mai 1856, incluzând critici personale acerbe la adresa senatorului James Mason din Virginia și a senatorului Andrew P. Butler din Carolina de Sud. Pe 22 mai, în timp ce Senatul se ridica, Sumner a fost atacat de tânărul reprezentant al Carolinei de Sud Preston S. Brooks, un nepot al lui Butler, și a fost bătut cu un baston până la pierderea cunoștinței sângeroase.

În timp ce toată lumea vorbea despre Kansas și Sumner, convenția a fost chemată la ordine. Aproximativ 270 de delegați, majoritatea din nordul și centrul statului Illinois, s-au reunit în Major's Hall, situat la etajul al treilea deasupra magazinului Humphrey's Cheap Store. Apelul care fusese lansat era pentru o "Convenție de stat a Partidului Anti-Nebraska din Illinois". Existau cel puțin două piedici pentru folosirea numelui "republican". În primul rând, numele devenise asociat cu aboliționiștii, iar mulți delegați îi detestau pe aboliționiști la fel de mult ca și pe Douglas. În al doilea rând, Douglas folosise caracterizarea "republicanilor negri" ca o modalitate de a juca cartea rasială.

Artistul fotografiază biciuirea senatorului Charles Sumner la 22 mai 1856. Deasupra scenei se aflau cuvintele lui Henry Ward Beecher: "Simbolul Nordului este stiloul; simbolul Sudului este ciomagul".

Orville Browning, un avocat conservator din Quincy, a condus efortul de a elabora o platformă. În forma sa finală, aceasta nu a îmbrățișat cererile aboliționiștilor, ci mai degrabă a reiterat logica mai veche conform căreia Congresul avea dreptul de a ține sclavia departe de teritorii. A condamnat abrogarea Compromisului Missouri și a cerut admiterea imediată a Kansasului ca stat liber. Făcând un semn din cap germanilor - o potențială forță nouă pentru republicani - a rămas tăcut în privința temperanței. În ceea ce privește problema supărătoare a nativismului, a inclus declarația că noul partid nu va "interzice pe nimeni, prin legislație sau în alt mod, din cauza opiniilor religioase sau a locului de naștere". Din Bloomington a ieșit un Partid Republican din Illinois, moderat în convingeri și în ton, gata să își ocupe locul în cadrul a ceea ce devenise un Partid Republican național.

Când lucrările oficiale ale convenției au fost încheiate, s-au auzit strigăte: "Lincoln! Lincoln! Lincoln!" Lincoln a făcut un pas în față, în "aplauze asurzitoare", pentru a ține ultimul discurs al convenției. A vorbit timp de aproape o oră și jumătate. Discursul a fost atât de puternic încât reporterii de ziar din sală, vrăjiți, au lăsat creioanele după primele minute și nu au reușit să înregistreze ce a spus Lincoln. Se pare că a fost unul dintre cele mai convingătoare discursuri din viața sa. Unii au spus că a vorbit extemporaneu, dar de acum Lincoln nu s-a apropiat niciodată nici măcar de posibilitatea unui astfel de discurs fără o pregătire atentă.

Alton Weekly Courier a fost singurul ziar care a publicat un rezumat al discursului, iar acesta a fost extrem de scurt. Lincoln a vorbit despre "motivele urgente" pentru care Partidul Republican trebuia să facă un pas înainte în acest moment. În ceea ce privește perspectiva amenințărilor cu dezbinarea venite dinspre Sud, Lincoln a răspuns: "Uniunea trebuie să fie păstrată în puritatea principiilor sale, precum și în integritatea părților sale teritoriale".

Pentru că niciun stenograf nu a înregistrat discursul, acesta a căpătat titlul de "Discursul pierdut" al lui Lincoln. Este surprinzător faptul că Lincoln, deși a vorbit fără notițe, nu a redactat ulterior discursul, cel puțin sub formă de rezumat, pentru a fi publicat de ziarele locale. Cu toate acestea, pasiunea și elocvența sa nu au fost pierdute de audiența sa. Herndon a scris zece ani mai târziu: "Am ascultat sau am citit toate marile discursuri ale domnului Lincoln și dau ca fiind opinia mea că discursul de la Bloomington a fost marele efort al vieții sale. ... Avea fervoarea unui nou convertit; flacăra înăbușită a izbucnit; un entuziasm neobișnuit pentru el s-a aprins, ochii îi străluceau de o inspirație, simțea dreptate."

VA FI DEZBĂTUT PENTRU TOTDEAUNA

dacă cariera politică a lui Lincoln a fost în esență continuă sau dacă a existat un nou început în 1854. Prietenii care îl cunoșteau cel mai bine - chiar și cu marele lor respect pentru ceea ce realizase deja - ar spune că a existat ceva nou în Lincolnul anti-Nebraska. În 1854, prin discursul pe care l-a ținut la Springfield și din nou la Peoria, a pus bazele ideilor pe care avea să le construiască în următorii șase ani. Ca orice lucru nou, ideile lui Lincoln au trecut printr-un proces de rafinare. A început prin a se opune extinderii sclaviei în Vest sub masca politică a "suveranității populare". Dar el învățase de mult timp că simpla opoziție la expansiune nu va putea niciodată să se impună. Acolo unde a început să se distingă de colegii săi a fost capacitatea sa de a oferi afirmarea - a vechii Declarații de Independență și a unei noi viziuni pentru America.

Sub figura publică se ascundea un om privat care își făurise un caracter moral mai profund pe măsură ce își clarifica identitatea personală și politică. Pe măsură ce steaua politică a lui Lincoln a început să crească, prietenii și colegii săi au încercat adesea să definească și uneori chiar să limiteze cine devenea. Dar dinamismul lui Lincoln în devenire nu putea fi limitat. Subliniindu-și "credința străveche" în Declarația de Independență, el nu avea să fie legat nici măcar de Revoluția Americană și de generația fondatoare. Deși a deplâns Partidul Whig, dispariția acestuia i-a deschis noi perspective de realizare

politică și de serviciu pe care nu le cunoscuse până atunci. Odată cu nașterea Partidului Republican, Lincoln a plecat din Bloomington fără nicio funcție politică, dar cu ceva mult mai important - o viziune politică asupra promisiunii Americii care îl va conduce în viitor.

În timp ce Lincoln se afla la Chicago, unde lucra la un proces, niște prieteni avocați i-au cerut o fotografie. El a răspuns: "Nu știu de ce vreți voi, băieți, o față atât de familiară". Alexander Hesler a încercat să îi îndepărteze părul lui Lincoln de pe frunte. Această fotografie cu "părul ciufulit" l-a făcut pe Lincoln să zâmbească și i-a mulțumit pe prietenii săi.

CAPITOLUL 12

O casă divizată 1856-58

CRED CĂ ACEST GUVERN NU POATE REZISTA, PERMANENT JUMĂTATE SCLAV ȘI JUMĂTATE LIBER.

NU MĂ AȘTEPT CA UNIUNEA SĂ FIE DIZOLVATĂ - NU MĂ AȘTEPT CA ACEASTĂ CASĂ SĂ CADĂ - DAR MĂ AȘTEPT CA EA SĂ ÎNCETEZE SĂ MAI FIE DIVIZATĂ.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discurs la convenția republicană, Springfield, Illinois, 16 iunie 1858

N IUNIE 1856, ÎN AJUNUL PRIMEI CONVENȚII NAȚIONALE REPUBLICANE

convenție republicană din Philadelphia, Abraham Lincoln se afla departe, în Urbana, Illinois. Sosise marți, 17 iunie, pentru a participa la o sesiune specială a tribunalului din comitatul Champaign. S-a cazat într-o

cameră la hotelul American House, unde i s-au alăturat prietenii săi apropiați, judecătorul David Davis și avocatul Henry C. Whitney.

Proprietarul, John Dunaway, și-a chemat oaspeții la masă bătând energic într-un gong situat chiar sub camera în care dormeau cei trei juriști. Joi dimineața, după ce somnul le-a fost tulburat pentru a doua oară, Davis și Whitney, cu majoritate de voturi, l-au ales pe Lincoln să se ocupe de deranjul zgomotos. A doua zi, după ședința de dimineață a tribunalului, Lincoln s-a întors la hotel, a dat jos gongul și l-a "ascuns" între două straturi ale unei mese din sufragerie. Atunci când proprietarul a încercat să-și cheme pensionarii la masa de prânz, a căutat peste tot, dar nu a putut găsi gongul lipsă. Când Whitney și Davis au ajuns în camera lor, acolo stătea Lincoln, "cu o privire amuzată, rușinată și vinovată, ca și cum ar fi făcut ceva ridicol, dar și condamnabil". Gluma merita un mare râs, și nimeni nu a râs mai tare decât Lincoln.

A doua zi, pe 20 iunie 1856, ziarele din Chicago, sosite cam pe la ora pauzei de judecată de la prânz, au anunțat că Lincoln primise 110 voturi pentru vicepreședinte la convenția națională republicană, al doilea cel mai mare număr de voturi dintre toți candidații. Davis și Whitney au "jubilat" la aflarea veștii. Davis, amintindu-și de gluma din ziua precedentă, l-a admonestat în mod jucăuș pe Lincoln: "O afacere excelentă pentru un om care aspiră să fie vicepreședinte al Statelor Unite". Spre surprinderea lor, vestea "l-a impresionat puțin pe Lincoln". În cele din urmă, el a răspuns: "Recunosc că nu sunt eu de vină. Există un alt Lincoln în Massachusetts. Am o idee că el este acela".

Republicanii din Philadelphia au oferit o validare a faptului că Lincoln devenise un lider republican național. Cu toate acestea, Lincoln, în vârstă de 47 de ani, mult timp reticent în a se alătura Partidului Republican, nu mai deținuse o funcție aleasă de șapte ani și se afla la doar un an și jumătate după ce fusese învins pentru un loc în Senatul SUA din partea statului Illinois. Având în vedere vârtejul de evenimente de la reapariția sa în politică cu doi ani înainte, cine ar fi îndrăznit să prezică ce îi vor aduce următorii doi ani lui A. Lincoln, omul cu un simț al umorului autoironic.

CONVENȚIA REPUBLICANĂ

s-a întrunit pe 17 iunie la Musical Fund Hall din Philadelphia. Partidul l-a desemnat pe John C. Frémont drept primul său candidat la președinție. Un militar și explorator în vârstă de 43 de ani, Frémont devenise un erou după expedițiile sale prin Vestul american. Născut în Sud, a fost pentru scurt timp unul dintre primii doi senatori din California. Se opunea cu tărie sclaviei. Fiind o celebritate cu o mare recunoaștere a numelui, Frémont a câștigat din primul tur de scrutin, cu 530 de voturi față de 37 pentru judecătorul John McLean din Pennsylvania, pe care Lincoln îl favorizase.

Delegații au nominalizat 15 nume pentru funcția de vicepreședinte. Delegatul din Illinois, William B. Archer, l-a convins pe John Allison, un congresman din Pennsylvania, să îl nominalizeze pe Lincoln.

Archer, care îl cunoștea pe Lincoln de treizeci de ani, a ținut un discurs de susținere în numele statului Illinois, numindu-l pe Lincoln "un patriot atât de pur cum a trăit vreodată".

Lincoln a obținut 110 voturi în primul tur de scrutin, fiind devansat doar de William L. Dayton, un fost senator din New Jersey, care a obținut 221 de voturi. Cel mai impresionant a fost faptul că Lincoln a primit voturi din unsprezece state, de la Maine la California. Dayton a fost ales în al doilea tur de scrutin. Două zile mai târziu, Archer i-a scris lui Lincoln: "dacă ne-am fi mișcat mai devreme", ar fi avut o șansă mai mare la nominalizare.

Lincoln a aflat că o serie de persoane din afara statului Illinois s-au ridicat în picioare pentru a-i lăuda nominalizarea. Lincoln i-a scris unuia dintre ei, John Van Dyke din New Brunswick, New Jersey, care a servit alături de Lincoln în cel de-al Treizelea Congres. El i-a spus lui Van Dyke: "Când îl veți întâlni pe judecătorul Dayton, prezentați-i respectele mele și spuneți-i că îl consider un om mult mai bun decât mine pentru poziția pe care o ocupă".

LINCOLN S-A ARUNCAT

în campania prezidențială din 1856. Spre deosebire de anul 1852, când a făcut puțină campanie pentru candidatul prezidențial al Whig, generalul Winfield Scott, Lincoln a vorbit peste tot în numele lui Frémont. Pe 23 iunie 1856, la Urbana, el l-a lăudat pe "viteazul Frémont" și a promis că va "dedica o parte considerabilă din timpul său muncii" de a încerca să obțină alegerea sa.

Lincoln a susținut primul bilet prezidențial republican, John C. Frémont și William Dayton, în 1856.

Partidul Democrat, profund divizat de problema sclaviei, de "sângerarea Kansasului" și de dezbaterea în curs de desfășurare cu privire la rolul statelor în raport cu guvernul federal, l-a desemnat drept candidat la președinție pe James Buchanan din Pennsylvania în detrimentul lui Stephen Douglas. Avantajul politic al lui Buchanan a fost absența sa. El fusese plecat din țară în ultimii patru ani în calitate de ambasador în Anglia și, prin urmare, era singurul candidat care nu fusese afectat de luptele dureroase legate de Legea Kansas-Nebraska. Douglas, care lucrase din greu pentru a deveni vedeta partidului său, era acum considerat de unii ca fiind prea controversat pentru a fi ales. Buchanan a câștigat nominalizarea în al șaptesprezecelea tur de scrutin. Platforma partidului susținea "suveranitatea populară" ca mijloc de soluționare a problemei sclaviei în teritorii.

Alegerile prezidențiale din 1856 au devenit o poveste a contrastelor. Buchanan s-a născut într-o familie înstărită din Pennsylvania. Nu se căsătorise niciodată. Un bărbat înalt și chipeș, purta niște ciorapi înalți și rigizi în jurul gulerelor, care îi accentuau atât înălțimea, cât și personalitatea formală. A avut cinci

mandate în Camera Reprezentanților și zece ani în Senat. De asemenea, fusese ministru în Rusia în timpul președintelui Jackson și secretar de stat în timpul președintelui Polk, iar în campanie a venit proaspăt învestit ca ministru la Curtea St. James din Anglia în timpul președintelui Pierce. Niciodată un candidat nu a adus mai multă experiență politică într-o campanie prezidențială.

Frémont s-a născut în Georgia, copil nelegitim al unui tată care a venit în Statele Unite ca refugiat franco-canadian fără bani. S-a căsătorit cu Jessie Benton, frumoasa fiică a senatorului Thomas Hart Benton din Missouri. Benton, un campion al expansiunii Vestului, l-a ajutat pe Frémont să obțină misiuni în anii 1840 pentru a explora întregul Vest american. Frémont a valorificat cinci expediții de succes, călătorind prin Munții Stâncoși până în California, pentru a se poziționa ca tânăr erou al unui nou partid. În mod ironic, Buchanan, în calitate de secretar de stat, a fost cel care a convins Senatul să publice Expediția de explorare a lui Frémont în Munții Stâncoși în 1842, care a sporit faima lui Frémont. Rareori un candidat a adus mai puțină experiență politică într-o campanie.

Republicanii și-au propus să facă campanie pe tema "Solul liber, libera exprimare și Frémont". Poveștile despre "Kansasul sângeros" au fost întreținute de relatările de la fața locului din New York Tribune al lui Horace Greeley. Democrații au replicat că Frémont era un "abolиționist negru", omul de fațadă al unui partid de radicali.

În acest mediu frenetic, Lincoln a vorbit în campania electorală în sprijinul lui Frémont, dar scopul discursurilor sale a fost mai larg decât susținerea candidatului, pe care nu-l cunoștea. Secțiuni lungi din discursurile sale au constat în analize istorice și filozofice și nu au făcut aproape nicio referire la Frémont.

În vara anului 1856, Lincoln s-a luptat în particular cu o serie de idei. Și-a scris o lungă notă către el însuși - nedeslușită, dar probabil din luna iulie - în care a încercat să definească problemele care erau în joc în campanie. A început, așa cum făcea aproape întotdeauna în notele sale private, cu o problemă. "Se obiectează în mod constant împotriva lui Fremont & Dayton, [candidatul lui Frémont la vicepreședințe] că sunt susținuți de un partid secțional, care, prin secționalismul lor, pun în pericol Uniunea Națională." Democrații au acuzat în mod constant că republicanii, din cauza convingerilor lor puternice împotriva sclaviei, reprezentau doar Nordul și unele părți din Vest și, prin urmare, nu puteau fi niciodată un partid național. Lincoln credea că problema secționalismului, "mai mult decât toate celelalte", îi făcea pe cei care "se opuneau cu adevărat extinderii sclaviei să ezite". Acesta a fost "motivul pentru care îmi propun acum să o examinez cu ceva mai multă atenție decât am făcut-o până acum sau decât am văzut că au făcut-o alții".

În reflecția sa privată, Lincoln s-a angajat într-o examinare sistematică a tuturor problemelor implicate în secționism. El a început prin a explora modalitățile prin care democrații au încercat să transforme întrebarea republicană - "Să se permită extinderea sclaviei în teritoriile americane, acum libere din punct de vedere legal?" - într-o problemă secțională. În răspunsul său, Lincoln s-a angajat într-o lungă privire

retrospectivă asupra candidaților anteriori la președinție, observând care dintre ei proveneau din state libere și din state sclavagiste. El a subliniat că, în 1844, Partidul Democrat a nominalizat un candidat din Sud, James Polk din Tennessee, dar din 1848, pe măsură ce dezbaterea privind extinderea sclaviei s-a intensificat, democrații au nominalizat doar candidați din Nord, "fiecare dintre ei concurând pentru a supralicita votul sudist".

Întrebările punctează fiecare paragraf din nota lui Lincoln. Spre final, el întreabă: "Atunci, care dintre părți va ceda?". Răspunsul său:

Chiar cred ei că dreapta ar trebui să cedeze în fața celei rele? Le este teamă să stea alături de dreapta? Le este teamă că constituția este prea slabă pentru a-i susține pe cei drepți? Chiar cred ei că, prin cedarea dreptului în fața răului, speranțele constituției noastre, ale Uniunii noastre și ale libertăților noastre pot fi îmbunătățite?

Această notă demonstrează un motiv important pentru care Lincoln devenise un orator atât de convingător. El era dispus să se angajeze în sarcina dificilă de a examina în mod complet și corect argumentele unui adversar.

ÎN TIMP CE SE AFLA ÎN CHICAGO

pentru a judeca cazuri în fața Curții Federale, Lincoln a acceptat o invitație de a se adresa unei întâlniri în aer liber, sâmbătă seara, în Dearborn Park, la 19 iulie 1856. Referindu-se la nominalizarea lui Buchanan de către democrați, Lincoln a spus că aceasta "a arătat cum Sudul nu-și propune proprii oameni pentru președinție, ci păstrează premiul pentru ca ambiția oamenilor din Nord să facă oferte pentru el". Presa democrată din Chicago a raportat că Lincoln "a demonstrat în modul cel mai puternic că singura problemă pe care o avem în față este libertatea sau sclavia".

La Galena, la 23 iulie 1856, Lincoln a vorbit despre provocarea lui Mil-lard Fillmore, candidatul celor de la Know-Nothings, care în 1856 au adoptat oficial numele de "Partidul American". Fillmore, ales ca vicepreședinte al Whig în 1848, a reușit să preia președinția în 1850, la moartea lui Zachary Taylor. În calitate de președinte, semnarea de către Fillmore a Legii sclavilor fugari în septembrie 1850 i-a îndepărtat rapid pe mulți whigs. Când Partidul Whig s-a prăbușit la începutul anilor 1850, Fillmore a refuzat să se alăture noilor republicani. Partidul American Know-Nothing l-a nominalizat pe Fillmore la convenția lor din februarie.

Atracția lui Fillmore a venit din angajamentul său față de platforma nativistă: "Americanii trebuie să conducă America". El i-a acuzat atât pe democrați, cât și pe republicani de a fi "dezbinatori". Lincoln era profund îngrijorat de faptul că Partidul American al lui Fillmore le-ar putea refuza republicanilor o

victorie electorală jucând rolul de stricător, așa cum văzuse Partidul Libertății făcând-o înainte. În încheierea discursului său de la Galena, Lincoln a exclamat: "Toate aceste discuții despre dizolvarea Uniunii sunt niște prostii - nimic altceva decât nebunie. Noi nu vom dizolva Uniunea, iar voi S

HAN

T.

În timpul campaniei din 1856, Lincoln a primit invitații pentru a ține discursuri în Indiana, Michigan, Wisconsin și Iowa - o recunoaștere a statura sa națională în creștere în cadrul Partidului Republican. Singura invitație din afara statului pe care a acceptat-o a fost la un uriaș "concursul" republican de stat din Kalamazoo, Michigan. La 27 august, Lincoln a urmat logica notei sale private din iulie, declarând că esența campaniei era "să aflăm despre ce diferă oamenii". El a declarat: "Problema sclaviei, în prezent, ar trebui să fie nu numai cea mai mare problemă, ci aproape singura problemă". El a prezentat argumentele adversarilor săi, repetând acuzația discutabilă a ziarului Richmond Enquirer "că sclavii lor sunt mult mai bine situați decât oamenii liberi din Nord". De asemenea, a răspuns la plângerea că Frémont și susținătorii săi erau aboliționiști și că republicanii erau dezuniți. Strategia retorică a lui Lincoln a fost aceea de a pune audienței sale întrebările la care el dorea să răspundă. După ce a lăudat Statele Unite ca fiind "minunea și admirația întregii lumi", el a răspuns la întrebarea "Ce anume ne-a dat atâta prosperitate?", răspunzând: "Faptul că fiecare om se poate face pe sine".

LINCOLN S-A ÎNTORS ACASĂ PE

28 octombrie 1856, după patru luni de campanie viguroasă. După propriile sale calcule, a vorbit de peste cincizeci de ori în timpul campaniei prezidențiale. Deși discursurile sale păreau reporterilor și publicului ca fiind extemporane, aceștia nu-și dădeau seama cât de mult efort prealabil, inclusiv scrierea notelor sale private, a fost depus în ele. Amboy Times a surprins caracterul distinctiv al discursului politic maturizat al lui Lincoln, observând: "Limbajul său este pur și respectuos, nu atacă caracterul sau motivele nimănui, ci luptă cu argumente".

Lincoln s-a întors acasă la o casă divizată. Mary nu l-a susținut pe Frémont. I-a scris surorii sale vitrege mai mici, Emilie Todd Helm, în Lexington, contrastând opiniile sale politice cu cele ale soțului ei. Cunoscând punctul de vedere puternic sudist al lui Emilie, Mary i-a luat mai întâi apărarea soțului ei. "Deși domnul L este sau a fost un om al lui Frémont, nu trebuie să-l incluzi, alături de atât de mulți dintre cei care aparțin acelui partid, ca fiind aboliționist." Ea a mai explicat: "Tot ce dorește el este ca sclavia să nu fie extinsă, să rămână acolo unde este." Mary și-a explicat apoi propria poziție politică. "Inima mea slabă de femeie era prea sudică în sentimente pentru a simpatiza cu oricine altcineva în afară de Fillmore."

Marți, 4 noiembrie 1856, o zi de alegeri rece și noroioasă în Springfield, Lincoln a fost al 226-lea alegător la secția de votare numărul doi. În întreaga națiune a existat un interes intens și o participare imensă. În

New York, oamenii au stat la coadă mai mult de două ore pentru a vota. Aproape 83% dintre alegătorii cu drept de vot ai națiunii s-au prezentat la urne, cu aproape 7% mai mult decât la alegerile din 1852.

Lincoln a trebuit să aștepte câteva zile până când rezultatele au fost cunoscute în Illinois. În cele din urmă, Frémont a pierdut, dar William Bissell a câștigat pentru funcția de guvernator cu o majoritate de cinci mii de voturi, prima victorie la nivel de stat pentru noul Partid Republican. Așa cum se temea Lincoln, votul lui Fillmore l-a afectat pe Frémont, dar votul Partidului American a fost sub așteptări.

Deși Buchanan a triumfat în colegiul electoral cu 174 de voturi față de 114 pentru Frémont și 8 pentru Fillmore, nu a obținut majoritatea votului popular. El a primit 1.832.955 de voturi (45,3 la sută), față de 1.340.537 (33,1 la sută) pentru Frémont și 871.955 (21,6 la sută) pentru Fillmore. Buchanan a câștigat cinci state din nord - New Jersey, Pennsylvania, Indiana, Illinois și California - și toate statele din sud, cu excepția statului Maryland, care a mers către Fillmore. Frémont a câștigat Maine, New Hampshire și Michigan, care fuseseră state de bază ale democraților. Dar a primit doar 1.196 de voturi în Sud.

Președintele ales Buchanan, întâmpinându-și susținătorii la Wheatland, proprietatea sa de la periferia orașului Lancaster, Pennsylvania, a oferit interpretarea sa asupra victoriei sale. "Furtuna abolirii împotriva Sudului se adună de aproape un sfert de secol", a spus el, o referire la creșterea sentimentului antisclavagism în Nord. Mai recent, "republicanismul a măturat Nordul ca o tornadă". Apoi a oferit o predicție pentru viitor, una care avea să se dovedească în întregime greșită. "Noaptea se îndepărtează, iar dimineața trandafirie și propice care se revarsă acum asupra noastră promite o zi lungă de pace și prosperitate pentru țara noastră".

La reflecție, republicanii au numit alegerile prezidențiale din 1856 o "înfrângere victorioasă". În privat, mulți lideri republicani s-au plâns că Frémont s-a dovedit a fi un om plin de bravadă și lipsit atât de experiență politică, cât și de înțelepciune. Cu toate acestea, existau multe semne încurajatoare pentru viitor. Frémont îl învinsese pe Buchanan cu peste 80.000 de voturi în New York. Marja de victorie a lui Buchanan în Indiana a fost de mai puțin de 2.000 de voturi, iar în Pennsylvania de mai puțin de 1.000 de voturi. Dacă voturile lui Frémont și Fillmore ar fi fost combinate, Frémont ar fi câștigat atât în Illinois, cât și în New Jersey. Dacă Frémont ar fi câștigat Pennsylvania și fie Indiana, fie Illinois, republicanii ar fi fost victorioși. În mai puțin de douăsprezece luni, Partidul Republican devenise cel mai puternic partid din Nord. Candidatul republican din 1860 ar fi avut șanse reale de a câștiga alegerile prezidențiale.

LINCOLN A JUCAT UN ROL VITAL

în alegerile din 1856. Cu ajutorul său, republicanii câștigaseră în Illinois, cu biletul complet al statului. Deși fără funcție, el devenise totuși principalul republican din Illinois la sfârșitul anului 1856. La o lună după alegeri, Lincoln a fost prezentat în "uralele asurzitoare" a trei sute de persoane la un banchet republican la Casa Tremont din Chicago. Amintindu-și că pe tot parcursul campaniei republicanii fuseseră

"atacați ca fiind dușmanii Uniunii", Lincoln a declarat că noul partid era, înainte de toate, "prietenul Uniunii". Răspunzând la recentul mesaj anual final al președintelui demisionar Franklin Pierce, în care acesta trâmbița "triumful principiilor bune și al oamenilor buni", Lincoln a declarat că Buchanan nu a triumfat în recentele alegeri, dar că "toți cei care nu l-au votat pe domnul Buchanan, luați împreună, suntem o majoritate de patru sute de mii". El a remarcat că, în timpul campaniei, Richmond Enquirer, "un susținător declarat al sclaviei", a inventat expresia "egalitate între state". În ultimul său apel către acești stâlpi republicani, Lincoln a declarat: "Să reinaugurăm vechile și bunele "idei centrale" ale Republicii". Ce însemnau aceste idei în contextul crizei actuale? "Vom fi din nou capabili nu să declarăm că "toate statele, ca state, sunt egale", nici că "toți cetățenii, ca cetățeni, sunt egali", ci să reînnoim declarația mai largă și mai bună, care include ambele, dar și mult mai mult, că "toți oamenii sunt creați egali". " Lincoln și-a întrebat audiența: "Nu putem să ne unim" în jurul acestei credințe de bază?

Chiar și în mijlocul aprecierii sale publice în creștere, Lincoln s-a luptat în privat cu nesiguranța atunci când și-a comparat cariera politică cu cea a rivalului său de mult timp, Stephen Douglas, seniorul senator din Illinois. În decembrie 1856, Lincoln și-a scris lupta pe o bucată de hârtie. "În urmă cu 22 de ani, eu și judecătorul Douglas am făcut cunoștință pentru prima dată". Lincoln, doar pentru ochii lui, a recunoscut: "Chiar și atunci, amândoi eram ambițioși; eu, poate, la fel de mult ca el". Dar astăzi? "Cu mine, cursa ambiției a fost un eșec - un eșec categoric; cu el a fost un succes splendid." El a adăugat rapid: "Nu am niciun dispreț față de înalta eminență pe care a atins-o." După ce și-a mărturisit invidia, totuși, Lincoln a oferit o afirmație plină de suflet despre speranța sa că și alții ar putea împărtăși propria căutare a eminenței, "ajunsă astfel încât, cei oprimați din specia mea, ar fi putut împărtăși cu mine înălțarea". Lincoln, cunoscând disprețul lui Douglas față de afro-americani, a declarat că orice ascensiune pe care ar putea să o experimenteze el ar putea fi însoțită de ascensiunea "oprimaților" - cei care au fost subiectul fiecăruia dintre discursurile sale din 1854. El a concluzionat: "Aș prefera să stau pe această eminență, decât să port cea mai bogată coroană care a apăsat vreodată pe fruntea unui monarh".

-

POVESTEA ESTE SPUSĂ

că Lincoln s-a întors la Springfield după trei luni de călătorie. Când s-a întâlnit cu vecinul său, James Gourley, Lincoln l-a întrebat în glumă: "Știi unde locuiește Lincoln?". După un moment, Lincoln, cu un zâmbet ironic, a arătat spre casa lui și a exclamat: "Obișnuia să locuiască aici!". Dezorientarea prefăcută a lui Lincoln a fost un comentariu tăios despre ceea ce făcuse Mary Lincoln.

La treisprezece ani de la cumpărarea casei lor de la intersecția străzilor Eighth și Jackson, Mary a început efortul de a ridica modesta lor căsuță într-o casă cu două etaje. Devenind din ce în ce mai independentă datorită absențelor îndelungate ale soțului ei, Mary devenise managerul gospodăriei Lincoln. Își dorea mai mult spațiu pentru o familie formată din trei băieți turbulenți, Robert, Tad și Willie, plus o menajeră care locuia în casă. Soțul ei câștiga acum aproximativ trei mii de dolari pe an din avocatură. Ea credea că

familia Lincoln merita o casă mai potrivită cu poziția soțului ei de avocat și politician proeminent și unde să se poată distra mai mult. În septembrie 1854, a vândut optzeci de acri de teren agricol în Sangamon County pe care tatăl ei i-l dăduse pentru 1.200 de dolari, sporindu-și și mai mult independența.

Antreprenorii Daniel Hannon și Thomas A. Ragsdale au început să construiască o nouă aripă de est a casei. Soția vărului lui Mary spunea într-o scrisoare că soții Lincoln "începuseră să ridice" partea din spate a casei lor. "Cred că vor avea suficient spațiu înainte de a termina, mai ales că Mary folosește rareori ceea ce are". Noua construcție a însemnat că Mary și Abraham vor avea dormitoare separate, dar care se vor comunica între ele. Acest aranjament era ceva obișnuit în familiile din clasa de mijloc și nu era un comentariu despre căsnicia sau relațiile lor sexuale. Vizitatorii au relatat că Lincoln primea adesea oaspeți de afaceri în dormitorul său.

Pe măsură ce proiectul se apropia de finalizare, Mary a cumpărat tapet și mobilier nou de la John Williams and Company. Ea a mutat unele dintre piesele sale Empire masive la etaj și a plasat noile piese victoriene timpurii în salonul formal de la parter și în salonul familiei. Costul final al extinderii a fost de 1.300 de dolari. Lincoln s-a întors și a găsit o casă frumoasă, proaspăt împodobită cu vopsea maro deschis și obloane verde închis. Renovările erau în tradiția Renașterii grecești a vremii, pe care Lincoln a aprobat-o, cu asocierile sale cu tradiția clasică și democrația.

Mary Lincoln era foarte ambițioasă pentru cariera politică a soțului ei. Numeroasele ei cine și recepții în casa lor recent renovată i-au oferit spațiu pentru ca acesta să relaționeze cu prietenii politici care vizitau capitala statului Illinois. În iarna anului 1857, conversațiile de la aceste întâlniri se îndreptau adesea spre politică și Curtea Supremă a SUA.

ALEXIS DE TOCQUEVILLE

, în călătoriile sale în America în anii 1830, examinase locul Curții Supreme în comparație cu înaltele curți din Anglia și din alte națiuni din Europa. El a concluzionat: "O putere judiciară mai imensă nu a fost niciodată constituită în niciun popor". Cu toate acestea, în criza politică tot mai mare din anii 1850, Curtea a fost în mare parte tăcută. Era singura dintre cele trei ramuri ale guvernului care nu era profund implicată în conflictul privind extinderea sclaviei în teritoriile federale. Dar Curtea era pe cale să își exercite puterea. Începând din decembrie 1856, s-a răspândit vestea că Curtea Supremă va lua în considerare un caz care își făcuse drum prin instanțele inferioare de mai bine de zece ani.

Președintele Curții Supreme, Roger Taney, a emis opinia majoritară în cazul Dred Scott în 1857.

În 1830, Dr. John Emerson, un chirurg militar care lucra la cazarma Jefferson de lângă St. Louis, a cumpărat un sclav pe nume Dred Scott. Scott l-a însoțit pe Emerson la Fort Armstrong din Rock Island, Illinois, în 1833, și apoi la Fort Snelling, în partea de nord a Teritoriului Louisiana, lângă actualul St. Paul, Minnesota, în 1836. Scott s-a întors cu Emerson în Missouri în 1838. Când Emerson a murit în 1843, Scott a încercat să își cumpere libertatea de la văduva lui Emerson. Când aceasta a refuzat, la 6 aprilie 1846, el a depus o petiție la Tribunalul de Circumscripție din Missouri, la St. Louis, pentru a-și cere libertatea, argumentând că a trăit timp de trei ani într-un stat liber.

Scott a pierdut primul proces din cauza unui detaliu tehnic, dar a câștigat un al doilea proces în 1850, când tribunalul din Missouri a decis că, odată ce un sclav părăsea Missouri, trebuia să fie considerat liber. Doamna Emerson s-a dovedit a fi la fel de hotărâtă ca și Scott, făcând apel la decizia instanței.

Ultima speranță a lui Scott a fost un apel la Curtea Supremă a Statelor Unite. Montgomery Blair, un fost rezident din St. Louis, a fost de acord să îl reprezinte pe Scott fără onorariu. Blair, în vârstă de patruzeci și unu de ani, al cărui tată, Francis Preston Blair, Sr., fusese membru al "cabinetului de bucătărie" al lui Andrew Jackson, își făcuse propria reputație de avocat la Washington. Curtea Supremă a anunțat că va audia cazul în timpul mandatului său din decembrie 1856.

Președintele Curții Supreme, Roger B. Taney, a prezidat ședința din decembrie. Taney, născut în 1777 într-o familie bogată de sclavi din sudul statului Maryland, a fost atât procuror general, cât și secretar al Trezoreriei în administrația Jackson, înainte de a fi numit al cincilea președinte al Curții Supreme a Statelor Unite în 1836. Aflat în fața lui Taney și a opt judecători asociați, Blair a susținut că Emerson l-a emancipat pe Scott atunci când l-a dus atât în statul liber Illinois, cât și în Teritoriul Louisiana, unde sclavia era interzisă. De asemenea, el a prezentat exemple din cinci state care i-au tratat pe afro-americani ca cetățeni, așa cum făcuse Missouri în anii anteriori.

Montgomery Blair l-a reprezentat pe Scott, susținând că acesta a devenit emancipat atunci când proprietarul său l-a adus în teritoriul liber.

Politicienii și presa au zumzăit de zvonuri cu privire la ceea ce va face sau nu va face Curtea. Congresmanul Alexander Stephens din Georgia i-a scris unui prieten: "Decizia va fi o epocă marcantă în istoria noastră". The New York Courier a scris, profetic, "Curtea, judecând acest caz, este ea însăși judecată".

Citind rapoartele despre proces, Lincoln a scris o notă privată despre cazul Dred Scott, probabil în ianuarie 1857. A început cu o întrebare: "Care ar fi efectul acestui lucru, dacă ar fi vreodată crezul unui

partid dominant în națiune?". El s-a gândit la "amploarea deplină" și la "amploarea îngustă" a rezultatului dacă Curtea Supremă ar fi decis că Dred Scott era încă sclav. Lincoln nu și-a argumentat propria poziție, dar se pregătea în cazul în care poziția lui Douglas și a adepților săi din Partidul Democrat ar fi prevalat. El a scris că, indiferent de decizia Curții în această chestiune constituțională, aceasta trebuie respectată.

Curtea Supremă a ascultat argumentele orale la 11 februarie 1857. Senatorul Henry Geyer din Missouri a susținut că "negrii nu sunt cetățeni" chiar dacă sunt duși în teritoriile libere. Reverdy Johnson, fostul procuror general al Statelor Unite, a prezentat o apărare pasionată a sclaviei, susținând: "Sclavia promite să existe în toate timpurile, atât cât poate descoperi viziunea umană".

Interesul pentru acest caz a crescut atunci când președintele Buchanan s-a referit la el în discursul său inaugural din 4 martie 1857. Buchanan, care a intrat în funcție convins că problemele din țară erau din vina aboliționiștilor din nord, era hotărât să ajungă la membrii sudici pro-sclavie din propriul partid. El credea că decizia mult așteptată în cazul Dred Scott ar putea fi un pas important în această direcție. În discursul său, el a declarat că "se înțelege" că acest caz va fi "soluționat rapid și definitiv". Cum a ajuns la această înțelegere? A vorbit cu președintele Curții Supreme Taney la sfârșitul lunii februarie și a aflat liniile de bază ale verdictului. Încercând să înlăture opoziția, Buchanan a declarat: "Mă voi supune cu bucurie deciziei lor, la fel ca toți cetățenii de bună credință".

La numai două zile după învestirea lui Buchanan, la ora 11:00, pe 6 martie 1857, Taney și cei opt judecători îmbrăcați în robe negre au intrat în Curtea Supremă de la parterul Capitoliului. În mod obișnuit, când Curtea Supremă își anunța opiniile, o făcea într-o splendidă izolare, dar în această vineri dimineața reporterii de ziar și spectatorii au umplut sala. Taney, cu doar unsprezece zile înainte de a împlini optzeci de ani, a început să citească cu o voce joasă, uneori aproape stinsă, dintr-un manuscris ținut în mâinile sale nesigure. În următoarele două ore, a citit decizia Curții cu 7 la 2.

Curtea a decis, în primul rând, că Scott nu era un cetățean și, prin urmare, nu avea dreptul de a acționa în justiție în fața unei instanțe federale. Reluând lungul arc istoric, Taney a declarat că negrii "au fost considerați ca ființe de ordin inferior și cu totul nepotriviți pentru a se asocia cu rasa albă, fie în relațiile sociale, fie în cele politice". În al doilea rând, Curtea a hotărât că prezumția de autoritate a Congresului SUA de a exclude sclavia din teritoriile federale era neconstituțională. Pentru a face această mișcare, președintele Curții Supreme s-a angajat într-un act de jonglerie judiciară cu faptele și interpretarea. El a trebuit să admită că primul Congres a adoptat Ordonanța Nord-Vest din 1787, care interzicea sclavia în teritoriile pe care le acoperea, dar că Congresele ulterioare nu aveau dreptul de a interzice sclavia în teritoriile viitoare dobândite de Statele Unite. În al treilea rând, reiterând deciziile instanțelor inferioare, Taney a constatat că Dred Scott a fost și va fi întotdeauna un sclav în conformitate cu legea din Missouri.

Poate că Taney a sperat să aducă pacea la începutul administrației lui Buch anan, dar, în schimb, decizia a declanșat o furtună de proteste. Republicanii au acuzat partizanatul. William Lloyd Garrison, Wendell Phillips și alți abolioniști importanți au mers mai departe și au cerut dezbinarea imediată. Accentul lor era pus pe faptul că cinci dintre cei nouă judecători proveneau din Sud. Taney și ceilalți judecători, care până atunci au lucrat aproape în obscuritate, au fost prezentați în mod negativ în ziarele din Nord. În Sud, decizia a fost salutată ca o victorie.

Legea privind sclavii fugari, adoptată în 1850, a devenit o sursă de controverse continue. Această gravură prezintă un grup de patru negri - posibil liberți - ambuscați de o poteră de șase albi înarmați într-un lan de porumb.

LINCOLN NU A FĂCUT NICIO DECLARAȚIE IMEDIATĂ

comentarii publice imediate după decizia Curții. În schimb, a lucrat neobosit în particular pentru a înțelege fiecare aspect al opiniei, la fel cum făcuse și după ce fusese anunțat Actul Kansas-Nebraska. Înțelegând că decizia Dred Scott era un atac la adresa principiilor noului Partid Republican, și-a așteptat momentul potrivit, pregătindu-se să vorbească la momentul potrivit.

Stephen Douglas a păstrat, de asemenea, tăcerea cu privire la această decizie pe tot parcursul primăverii. Pe 7 iunie 1857, la invitația Curții Districtuale a SUA din Springfield, Douglas a rupt tăcerea. Lincoln se afla în audiență.

Douglas a declarat că "propunerea principală" a deciziei Dred Scott era că "un negru care descinde din părinți sclavi... nu este și nu poate fi un cetățean al Statelor Unite". El i-a atacat pe cei care ar fi spus că Declarația de Independență promitea egalitatea pentru afro-americani. "Nimeni nu poate justifica caracterul, motivația și comportamentul semnatarilor Declarației de Independență decât în ipoteza că aceștia s-au referit doar la rasa albă, și nu la cea africană, atunci când au declarat că oamenii au fost creați liberi și egali." Douglas a insistat asupra faptului că semnatarii se refereau doar la subiecții britanici albi.

Discursul lui Douglas a atras atenția la nivel național. New York Herald-ul democrat al lui James Gordon Bennett a oferit o susținere entuziastă pentru mai mult decât discursul. "Cortina anului 1860 este parțial ridicată, iar noi aruncăm o privire în spatele scenei". Herald credea: "Ca aspirant democrat la președinție, domnul Douglas este acum fără rival în marele nord-vest".

Lincoln, stârnit de discursul lui Douglas, a decis să-i răspundă direct. Timp de două săptămâni, în iunie, a studiat în biblioteca juridică a Curții Supreme din Illinois, la primul etaj al Capitoliului statului. A citit

opiniile scrise ale judecătorilor, bazându-se în special pe disidența judecătorului asociat Benjamin Curtis, și a răsfoit comentariile privind decizia dintr-o varietate de ziare.

În seara zilei de 26 iunie 1857, Lincoln și-a oferit răspunsul în clădirea statului. Nu a fost genul de răspuns la care mulți se așteptau. Intrând cu cărțile de drept sub braț, discursul lui Lincoln nu a fost cel al unui republican înflăcărat, ci mai degrabă un discurs ponderat și calm.

El a început prin a-și asigura audiența că nu era de acord cu cei care susțineau împotrivirea la hotărârea Curții. În schimb, a spus că el credea la fel de mult ca Douglas - "poate chiar mai mult" - în supunerea față de hotărârile sistemului judiciar, mai ales atunci când acestea implicau chestiuni legate de Constituție. El a adăugat rapid: "Dar noi credem că decizia Dred Scott este eronată. Știm că instanța care a pronunțat-o și-a anulat deseori propriile decizii și vom face tot ce putem pentru a o face să o anuleze pe aceasta".

Lincoln, bazându-se pe iscoadele sale juridice, și-a instruit audiența cu privire la adevăratul mod în care o decizie a Curții Supreme poate fi acceptată de toată lumea. Decizia ar trebui să fie unanimă, fără "părtinire partizană", bazată pe precedente și care să se folosească de "fapte istorice" convenite. Lincoln a continuat apoi să demonstreze cum această decizie nu a inspirat încrederea publicului, deoarece a eșuat în fiecare dintre aceste puncte.

În discursurile anterioare ale lui Lincoln, acesta a atacat imoralitatea sclaviei, dar rareori a vorbit despre condiția sclavilor. De data aceasta, în mijlocul unui argument istoric care contrasta zilele fondatorilor cu cele din prezent, limbajul lui Lincoln a devenit emoțional când a descris sclavia afro-americanilor. "Toate puterile pământului par să se combine rapid împotriva lui. Mamona îl urmărește; ambiția îl urmează, iar filosofia îl urmează, iar Teologia zilei se alătură rapid strigătului." Care a fost rezultatul? "L-au băgat în casa lui din închisoare; i-au percheziționat persoana și nu au lăsat niciun instrument indiscret la el. Una după alta, au închis ușile grele de fier asupra lui, iar acum îl au, ca și cum ar fi zăvorât înăuntru cu un lacăt cu o sută de chei." Lincoln, în portretul său evocator de cuvinte, a declarat că este "extrem de incorect" să spui, așa cum susțineau Douglas și mulți din Sud, că sclavii afro-americani se află într-o situație mai bună astăzi decât la nașterea națiunii în 1776.

Rând pe rând, Lincoln a reluat punctele de vedere ale lui Douglas, citându-l adesea pe larg. O țintă principală a fost acuzația lui Douglas că cei care s-au opus deciziei Dred Scott susțineau egalitatea rasială. Lincoln, în strategia unui debater, a recunoscut mai întâi că exista "un dezgust natural în mintea aproape tuturor albilor față de ideea unei amalgamări nediscriminatorii a raselor albe și negre". El a repetat acuzația infamantă a lui Douglas că, atunci când republicanii evocau Declarația de Independență, ei "o fac doar pentru că vor să voteze, să mănânce, să doarmă și să se căsătorească cu negri!".

Acum, după ce a cedat, Lincoln a obiectat. "Acum protestez împotriva acelei logici contrafăcute care concluzionează că, pentru că nu vreau o femeie de culoare ca sclavă, trebuie neapărat să o vreau ca soție. Nu trebuie să o am pentru niciuna dintre ele, pot să o las în pace." Atât atunci, cât și acum, oamenii care îl citează pe Lincoln se opresc adesea aici. Dar Lincoln a continuat cu punctul său principal, cuvinte pe care mulți nu au reușit să le citeze. "În unele privințe, ea cu siguranță nu este egală cu mine; dar în dreptul ei natural de a mânca pâinea pe care o câștigă cu propriile mâini, fără a cere permisiunea nimănui altcuiva, ea este egală cu mine și egală cu toți ceilalți." Lincoln, în pas cu publicul său, nu a fost dispus să numească un afro-american egalul său social. Dar puterea logicii sale nu a constat în ceea ce a negat, ci în ceea ce a afirmat.

După ce l-a înfruntat pe Douglas, Lincoln s-a îndreptat rapid către președintele Curții Supreme Taney, deoarece, în ochii lui Lincoln, amândoi erau vinovați de folosirea și abuzul Declarației de Independență. Președintele Curții Supreme de Justiție declarase că adevărurile evidente ale lui Jefferson conform cărora "toți oamenii sunt creați egali" ar "părea să cuprindă întreaga familie umană", dar a susținut că limbajul nu însemna ceea ce spunea. Era "prea clar pentru a putea fi contestat faptul că rasa africană înrobită nu era destinată să fie inclusă".

Lincoln, pus momentan la colț de argumentul că, dacă autorii Declarației de Independență au intenționat să-i includă pe afro-americani în fraza "toți oamenii sunt creați egali", de ce nu i-au pus "imediat" pe aceștia pe picior de egalitate cu albii? Lincoln a oferit un răspuns frapant, dar subtil: "Cred că autorii acelui instrument remarcabil au intenționat să-i includă pe toți oamenii, dar nu au intenționat să-i declare pe toți oamenii egali în toate privințele. Nu au vrut să spună că toți erau egali în toate privințele. Nu au vrut să spună că toți erau egali în ceea ce privește culoarea, mărimea, intelectul, dezvoltările morale sau capacitatea socială". Lincoln a spus că fondatorii au definit, "cu o distincție tolerabilă, în ce privință au considerat că toți oamenii au fost creați egali - egali în "anumite drepturi inalienabile, printre care se numără viața, libertatea și căutarea fericirii". Asta au spus și asta au însemnat".

Lincoln a construit în afirmația sa o tensiune creativă între intenție și acțiune. El a recunoscut că, la momentul Declarației de Independență, toți oamenii nu se bucurau "atunci" de o astfel de egalitate, și nici măcar că autorii acesteia aveau puterea de a "conferi" o astfel de egalitate. Lincoln a crezut că autorii documentării gândeau la timpul viitor, astfel încât "aplicarea" acestui drept "să poată urma cât mai repede, pe măsură ce circumstanțele o vor permite". Vorbind la timpul său viitor, Lincoln a privit înainte pentru a-și imagina cum egalitatea tuturor persoanelor ar putea fi transformată din intenție în realitate. El a sperat cu ardoare că "maxima" conform căreia "toți oamenii sunt creați egali" ar trebui să fie "urmărită în mod constant, să se lucreze în mod constant pentru ea și, chiar dacă nu va fi niciodată perfect atinsă, să fie în mod constant apropiată și, astfel, să se răspândească și să își adâncească în mod constant influența și să sporească fericirea și valoarea vieții pentru toți oamenii de toate culorile de pretutindeni".

Deși Lincoln i-a dat un răspuns energic lui Douglas, acesta nu a reușit să îi satisfacă pe toți republicanii. Pentru unii, cuvintele sale au părut ca o prelegere savantă căreia îi lipsea căldura albă a indignării. Unul dintre ei a răspuns că a fost "prea mult pe vechea ordine conservatoare". Nu puțini au fost cei care s-au întrebat dacă genialul Lincoln era pe măsura incendiarului Douglas.

RĂSPUNSUL LUI LINCOLN

la decizia Dred Scott a fost singurul său discurs politic din 1857. Lincoln și-a petrecut cea mai mare parte a anului politic liber ocupat cu avocatura. Cazurile sale au variat de la răsplătirea unei prietenii personale de pe vremea când era la New Salem până la competiția corporatistă dintre râu și calea ferată.

La mijlocul anilor 1850, călătoriile pitorești și romantice pe Mississippi, care aveau să inspire în curând Huckleberry Finn și Viața pe Mississippi ale lui Mark Twain, se aflau în ultimele sale capitole, deși nu mulți bănuiau acest lucru la acea vreme. Căile ferate șerpuiseră peste ținut și acum traversau râurile cu poduri. În 1854, compania Rock Island Bridge Company a anunțat că intenționează să construiască primul pod care să traverseze râul Mississippi. Podul propus, între Rock Island, Illinois, și Davenport, Iowa, a stârnit proteste publice alimentate de interesele riverane, cum ar fi operatorii de feriboturi. Într-un proces intentat în iulie 1855, judecătorul asociat John McLean de la Curtea Supremă a Statelor Unite a susținut drepturile companiei de a construi podul. Construit cu mai mult de 620.000 de kilograme de fier turnat și forjat, podul a fost în cele din urmă deschis la 21 aprilie 1856, când o singură locomotivă, Des Moines, a traversat în uralele oamenilor și în sunetul clopotelor bisericilor de pe ambele maluri ale râului.

Doar două săptămâni mai târziu, la 6 mai 1856, vaporul Effie Afton, un vapor cu roți laterale rapid și elegant, cu o punte de 230 de picioare lungime și roți laterale cu diametrul de 30 de picioare, a urcat Mississippi din portul său de origine din Cincinnati. Seara, în timp ce pilotul își croia drum printre obstacolele și recifele din puternicul fluviu umflat de ploile de primăvară, a ajuns pentru prima dată la noul pod. Ambarcațiunea a încetinit în timp ce încerca să navigheze în remiza podului. Dintr-o dată, una dintre roțile laterale a lovit unul dintre piloni, iar barca uriașă a ricoșat în pilonul de pe partea cealaltă. Impactul a zguduit o mică sobă cu cărbuni de la bord, iar în câteva minute barca a luat foc. Pasagerii și echipajul au reușit să scape, dar Effie Afton s-a scufundat cu toată încărcătura sa. Fermele din lemn ale podului au luat foc, iar o secțiune a căzut în râu. Până a doua zi, întregul pod se prăbușise în Mississippi.

Distrugerea vasului și a podului a stârnit sentimente profunde pe râu și în orașele de pe Mississippi. În următoarele câteva săptămâni, căpitanii vapoarelor cu aburi au suflat în fluierul lor în acea parte a Mississippi-ului pentru a marca distrugerea. Louis Republican a denunțat podul ca fiind "o pacoste intolerabilă" și a scris în editorial: "Rareori am văzut o asemenea ilustrare de insolență superbă, așa cum au prezentat-o susținătorii podului". Chicago Tribune, adoptând o opinie exact opusă, a răspuns că faptele cazului "nu justifică strigătele neîncetate" ale celor care insistau ca podurile de pe râu să fie dărâmate. "Avem încredere că strigătele presei din St. Louis și de pe râu pot fi reduse la tăcere."

John S. Hurd, proprietarul vasului Effie Afton, a intentat un proces pentru a recupera valoarea vasului și a încărcăturii, 65.000 de dolari în total, de la Rock Island Railway, compania mamă a podului. Părțile aparente ale procesului erau Hurd vs. Rock Island Bridge Co., dar adevărații adversari îmbrățișau entități mult mai mari: Chicago, căile ferate și traficul est-vest versus St. Louis, bărcile fluviale și traficul nord-sud.

Norman B. Judd, consilierul general al Rock Island Railway, a dorit ca cel mai bun avocat posibil să i se alăture în apărarea căii ferate. Unul dintre cei cinci democrați anti-Nebraska care se opuseseră candidaturii lui Lincoln la Senat în 1855, Judd devenise republican și acum era președintele comitetului republican de stat. El s-a adresat lui Lincoln pentru a conduce apărarea în acest caz de mare anvergură care a atras atenția la nivel național.

În vederea pregătirii procesului, Lincoln, cu pofta sa omnivoră de informații, a călătorit la locul dezastrului. L-a intervievat pe Benjamin Brayton, Sr., inginerul care a proiectat podul, despre construcția podului. S-a așezat la capul noului pod împreună cu Ben Brayton, Jr. și, cu picioarele sale lungi atârnând pe margine, l-a interogat pe băiatul de 15 ani despre curenții râului. A angajat mai mulți oameni să piloteze vaporul Keokuk prin remiza podului pentru a verifica răspunsurile vasului la vânturi și curenți în raport cu pilonii. El a efectuat experimente plasând diferite tipuri de obiecte în apă și observând cum plutesc în derivă spre pod. Lincoln, aflat la apogeul practicii sale juridice, a înțeles foarte bine că procesele complicate sunt adesea câștigate sau pierdute cu mult înainte ca judecătorul să dea cu ciocănelul pentru a începe procedurile judiciare oficiale.

Cazul a început la Chicago șaisprezece luni mai târziu, la 8 septembrie 1857, sub președinția judecătorului McLean de la Curtea Supremă. Structura sistemului judiciar federal prevedea ca fiecare judecător de la Curtea Supremă să îndeplinească funcția de președinte al uneia dintre cele nouă instanțe de circuit. Chicago Democratic Press a dedicat un spațiu suplimentar procesului, deoarece cazul implica "o luptă națională fundamentală" între "marele canal natural de comerț din Valea Mississippi" și căile ferate, "marile linii artificiale de călătorie și comunicare". Avocații reclamantului au chemat cincizeci de oameni care își câștigau existența pe râuri, inclusiv căpitani și piloți; fiecare a susținut că podul era un obstacol în calea traficului fluvial. Judd și Lincoln au chemat șase ingineri, precum și mulți cetățeni obișnuiți, care au declarat că podul era perfect sigur. Judd a acuzat că nenorocirea vasului Effie Afton s-a datorat pur și simplu "neglijenței ofițerilor săi".

În după-amiaza zilei de 22 septembrie 1857, Lincoln a început pledoaria finală a apărării. Absența unui proces-verbal oficial al instanței a fost din fericire remediată de un reporter de ziar care, folosind noua abilitate a stenografiei, a scris în detaliu amplul discurs al lui Lincoln. Într-un caz extrem de controversat, judecat în fiecare zi în presă, Lincoln a început prin a spune că "nu și-a propus să atace pe nimeni". El nu avea "nicio prejudecată" împotriva vapoarelor cu aburi sau a orașului St. Louis. Mai degrabă, el a cerut juriului să fie alături de el în timp ce asista la "creșterea uimitoare" a Vestului, a statului Illinois și a

statului Iowa, precum și a altor comunități tinere la vest de Mississippi. De ce creșteau atât de rapid? Datorită fluxului liber de călătorii est-vest, îmbunătățit acum de calea ferată. A vrut juriul să compare călătoriile nord-sud cu cele est-vest? Lincoln, stăpânul faptelor, le-a spus că, de la 6 septembrie 1856 până la 8 august 1857, 12 586 de vagoane de marfă și 74 179 de pasageri au trecut pe podul reconstruit Rock Island Bridge. De asemenea, el a subliniat că, în aceeași perioadă, traficul fluvial a fost închis "cu patru zile mai puțin de patru luni" din cauza gheții din râu. El a prezentat statistici care arată că, din cele 959 de treceri ulterioare ale bărcilor pe sub pod, doar 7 au suferit avarii de orice fel. Adevăratul său punct de vedere a fost că accidentele s-au "diminuat". Lincoln a declarat: "Pe măsură ce barcagiii se răcesc, accidentele se reduc".

Când Lincoln și-a reluat pledoaria finală în dimineața următoare, a apărut cu o machetă din lemn a vasului Effie Afton. Angajându-și toate abilitățile sale anterioare de barcagiu și topograf, el a vorbit juriului despre poziția unghiulară a pilonilor, cursul râului, viteza curenților, adâncimea canalului și viteza ambarcațiunii, toate acestea pentru a demonstra că ambarcațiunea s-a izbit de pilonul podului din cauza neglijenței pilotului și pentru că roata de la tribord nu funcționase.

Lincoln a înțeles că acest caz se referea la o coliziune, nu doar între barcă și pod, ci și între trecut și viitor. Nimănui nu i-au plăcut râurile și bărcile mai mult decât lui Lincoln. În adolescență, călătorise pe Mississippi până la New Orleans într-una dintre marile și chinuitoarele aventuri ale vieții sale, fiind aproape ucis într-un asalt. A venit pentru prima dată în New Salem cu barca și, aproape imediat după ce s-a stabilit acolo, a devenit unul dintre principalii susținători ai dezvoltării traficului cu barca pe Sangamon ca o modalitate de a îmbunătăți viitorul noii sale case. A patentat un dispozitiv pentru a ajuta bărcile să treacă peste bancurile de nisip și bancurile din râuri și lacuri. Dar, prin anii 1850, Lincoln a înțeles că a se agăța prea tare de cârma bărcii însemna să se agațe de trecut. Gramatica politică a lui Lincoln a gravitat întotdeauna în jurul timpului viitor.

La 24 septembrie 1857, judecătorul McLean a anunțat că juriul, care a votat 9 pentru pod și 3 împotrivă, a fost în impas și, prin urmare, a fost demis. Litigiul împotriva podului avea să continue până în decembrie 1862, când Curtea Supremă a SUA a decis că podul poate rămâne în picioare. La cinci ani de la procesul inițial, un război, nu un pod, avea să suspende toate afacerile comerciale pe râul Mississippi.

DACĂ EFIE AFTON

a fost despre viitor, în toamna anului 1857 Lincoln a fost atras înapoi în trecutul său într-un caz izvorât din comportamentul unor scandalagii la o renaștere religioasă. În luna august, a avut loc o întâlnire de tabără evanghelistică de două săptămâni la Virgin's Grove, în apropiere de New Salem, care fusese abandonată în 1840. Pe 29 august, la un bar improvizat de la marginea reuniunilor, William "Duff" Armstrong, fiul de 24 de ani al lui Jack Armstrong, prietenul de lupte al lui Lincoln din New Salem, în vârstă de 24 de ani, și un alt tânăr pe nume James Norris s-au luat la bătaie cu James Metzker. Norris l-a lovit pe Metzker cu un bloc de lemn de un metru și jumătate, în timp ce Armstrong l-a lovit cu o praștie,

o greutate de plumb înfășurată într-o pungă de piele și prinsă de chingi. Metzker a murit în timp ce încerca să scape pe calul său. Duff Armstrong și James Norris au fost acuzați de crimă. Mama lui Duff, Hannah, a apelat la Lincoln, întrebându-l dacă îl va ajuta. Acesta a spus că o va face.

Cazul lui Duff Armstrong a fost judecat la 7 mai 1858. Norris fusese deja condamnat într-un proces anterior, separat. În sala de judecată, aflată la etajul al doilea al tribunalului din comitatul Cass din Beardstown, Lincoln a avut mare grijă la selectarea juriului, preferând tineri de 20 de ani care ar putea simpatiza cu un alt tânăr, recunoscut ca fiind sălbatic. Charles Allen, martorul cheie, a jurat că, de la o distanță de treizeci de metri, la ora unsprezece seara, a văzut clar cum s-a desfășurat bătaia. Când a fost întrebat cum a putut fi atât de sigur, a răspuns că luna strălucea direct deasupra. În acel moment, perspectivele păreau sumbre pentru acuzat.

Lincoln l-a apărat pe Duff Armstrong, fiul vechiului său partener de lupte, Jack Armstrong, într-un proces de crimă în 1858.

Interogatoriul lui Lincoln asupra lui Allen a început într-un mod discret. El a atras de la martor, prin diferite întrebări, afirmația repetată că a văzut clar ce se întâmplase. Lincoln, care vorbise pe un ton conversațional, și-a schimbat brusc comportamentul și abordarea. Într-un moment dramatic, a cerut un almanah, pe care i l-a adus un ofițer de justiție. Lincoln a citit din Almanahul lui Jayne propoziția decisivă potrivit căreia luna apusese deja înainte de a avea loc lupta din seara zilei de 29 august 1857. Martorul nu putea să fi văzut ceea ce a afirmat că a văzut. După cum au declarat mai mulți membri ai juriului mai târziu, "Almanahul l-a făcut praf pe martor".

Lincoln avea lacrimi în ochi atunci când, în pledoaria finală, a povestit juriului "că a fost odată un băiat sărac și fără prieteni; că tatăl lui Armstrong l-a luat în casa lui, l-a hrănit, l-a îmbrăcat și i-a oferit un cămin". William Walker, co-avocatul lui Lincoln în proces, și-a amintit că Lincoln a vorbit "despre sentimentele sale bune față de mama prizonierului, o văduvă". J. Henry Shaw, care a instrumentat cazul pentru stat, a fost de părere că "a fost în general recunoscut faptul că discursul lui Lincoln și apelul personal către juriu l-au salvat pe Armstrong".

După ce procesul s-a încheiat, Lincoln s-a dus la Beardstown pentru a o vizita pe mama lui Duff. Aceasta l-a întrebat cât îi datorează pentru serviciile sale juridice. El a răspuns: "De ce-Hannah, nu-ți voi cere niciun cent - niciodată".

ÎN TIMP CE LINCOLN, ÎN 1857

, se bucura de cel mai productiv an al carierei sale juridice, a stat cu un ochi pe ultimele vești despre Stephen Doug las. Calmul care părea să se fi instaurat în Kansas era înșelător. În Lecompton, capitala teritorială, situată pe malul sudic al râului Kansas, între Topeka și Lawrence, o convenție constituțională s-a întrunit la 7 septembrie la etajul al doilea al unei clădiri noi din scândură de nuc negru. Delegații fuseseră selectați în cadrul unor alegeri desfășurate la 15 iunie, dar aproape toți bărbații antisclavagism, care nu aveau încredere în legislativul teritorial, au boicotat alegerile. Rezultatele alegerilor fictive au început să apară chiar în momentul în care Lincoln îi răspundea lui Douglas la Spring-field, pe 26 iunie. În discursul său, Lincoln a calificat votul din Kansas drept "cu totul cea mai rafinată farsă pusă în scenă vreodată".

Reuniunea de la Lecompton a propus două opțiuni. Alegătorii puteau alege să aprobe o constituție "fără sclavie", dar care legaliza sclavia pentru cei care se aflau deja acolo - aproximativ două sute de sclavi - și pentru urmașii lor. Sau alegătorii puteau alege o constituție "cu sclavie" care legaliza noii sclavi aduși în teritoriu, precum și pe cei care se aflau deja acolo. Convenția a propus ca alegerile să se desfășoare nu asupra întregii constituții, ci doar asupra punctului referitor la sclavie. Atunci când alegerile au avut loc în decembrie, votul pentru sclavie - din nou cu boicotarea majorității celor care erau împotriva sclaviei - a fost de 6.143 la 569 de voturi.

Președintele Buchanan, care și-ar fi dorit ca votul să fi fost asupra întregii constituții, și-a oferit totuși sprijinul și a încurajat Congresul să avanseze rapid în vederea admiterii Kansasului ca nou stat sclavagist. Când noul Congres s-a reunit în decembrie, Buchanan, care a fost presat de liderii din Sud, a oferit primul său mesaj anual unui Congres în așteptare. În acesta, el a lăudat "marele principiu al suveranității populare" în timp ce îmbrățișa prevederile Constituției de la Lecompton.

A doua zi, pe 9 decembrie 1857, Stephen Douglas i-a răspuns președintelui. El a condamnat înțelegerea de la Lecompton ca fiind un simulacru. Mai mult, el a anunțat că se va lupta cu Buchanan și aliații săi pe această temă. De ce? Lecompton, un efort al unei mici minorități, era complet contrar principiilor suveranității populare. L-a acuzat pe Buchanan că a interpretat greșit sensul Legii Kansas-Nebraska. Cu siguranță, Douglas era nemulțumit de administrația Buchanan; aflase de timpuriu că nu va fi consilierul de încredere și negociatorul la care se aștepta să fie. Dar adevărata problemă pentru Douglas era suveranitatea populară. "Am cheltuit prea multă putere și lățime și sănătate, de asemenea, pentru a stabili acest mare principiu în inima populară, ca acum să văd cum îl irosesc".

Când Senatul s-a reunit din nou în ianuarie 1858, a început să aibă loc un spectacol improbabil. Douglas, care în 1854 fusese managerul de podea al Legii Kansas-Nebraska, s-a aliat acum cu senatorii republicani Salmon Chase, Henry Wilson și Benjamin Wade. Wilson, un senator antisclavagism din Massachusetts, a opinat că, dacă Douglas ar traversa culoarul și ar deveni republican, ar "aduce mai multă greutate cauzei noastre decât oricare alți zece oameni din țară".

Schimbarea bruscă a lui Douglas a stârnit întrebarea în toate mediile: Ce avea de gând să facă? Horace Greeley, întotdeauna un creator de rege, a scris un editorial în Tribune: "Calea lui nu a fost doar corectă, ci a fost evidentă, curajoasă și eminentă". Greeley i-a sfătuit pe republicani să se alieze cu Douglas sau să se confrunte cu o înfrângere sigură în viitoarele alegeri senatoriale. Urmând exemplul lui Greeley, o mișcare a republicanilor pentru Douglas a început să ia amploare în Est.

Lincoln, cu urechea mereu atentă la ultimele știri politice, a fost profund alarmat. La sfârșitul anului 1857, i-a scris trei scrisori senatorului Lyman Trumbull. L-a întrebat care este "părerea dumneavoastră generală despre aspectul actual al afacerilor de atunci?". La 28 decembrie, Lincoln a scris: "Ce vrea să spună New-York Tribune prin elogiul, admirația și mărirea constantă a lui Douglas?". A vorbit Greeley în numele "sentimentelor republicanilor din Washington"? Ajunseseră liderii de la Washington "la concluzia că, în general, cauza republicană poate fi cel mai bine promovată prin sacrificarea noastră aici, în Illinois"? Lincoln i-a recunoscut lui Trumbull că nu auzise de "niciun republican de aici care să treacă de partea lui Douglas", dar era îngrijorat de faptul că "dacă Tribune continuă să cânte laudele lui în urechile celor cinci sau zece mii de cititori republicani din Illinois, este mai mult decât se poate spera că toți vor rămâne fermi". Planurile lui Lincoln pentru o cursă pentru Senat împotriva lui Douglas în 1858 au fost brusc contestate. Lincoln, de obicei răbdător, era în mod evident agitat.

Trumbull i-a răspuns pe 3 ianuarie 1858, încercând să calmeze neliniștile lui Lincoln. A început prin a-i recunoaște lui Lincoln că "cursul neașteptat al lui Douglas ne-a luat pe toți oarecum prin surprindere". I-a spus lui Lincoln despre reacțiile unor republicani. "Unii dintre prietenii noștri de aici se comportă ca niște nebuni în a candida și a-l flata pe Douglas". Trumbull a scris că Douglas "încurajează acest lucru și invită oameni precum Wilson, Seward" și alții "să se consulte cu el și ei par a fi minunat de încântați să meargă". Trumbull nu dorea ca Lincoln să ia aceste rapoarte ca atare, ci să înțeleagă că motivația lui William Seward de a-l lăuda public pe Douglas era de a alimenta și mai mult diviziunea care creștea în Partidul Democrat. Trumbull l-a asigurat pe Lincoln: "Nu am niciun fel de idee de a-l face pe Douglas liderul nostru, nici aici, nici în Ills. Nu a făcut nimic până acum care să-l recomande vreunui republican cinstit".

Această scrisoare a dezvăluit admirația lui Trumbull pentru Lincoln, cel pe care îl învinsese pentru Senat cu trei ani mai devreme, în ianuarie 1855. Trumbull a încheiat asigurându-l pe Lincoln că va lucra pentru alegerea în Senat "a acelui Prieten care a contribuit la promovarea alegerii mele". După ce și-a semnat scrisoarea, Trumbull a adăugat o ultimă frază. Soția sa, Julia Jayne Trumbull, care fusese cândva una dintre cele mai dragi prietene ale lui Mary Lincoln înainte de ruptura provocată de cursa pentru Senat din 1855, stătea lângă soțul ei în timp ce acesta completa scrisoarea. Ea îl admira pe Lincoln și i-a spus soțului ei că Lincoln era "prea modest pentru a înțelege la cine mă refer prin "acel prieten". " Ascultând de sfatul soției sale, Trumbull a adăugat că Lincoln era prietenul "care le-a cerut cu mărinimie prietenilor săi, exact la momentul potrivit, să voteze pentru mine".

ÎN IARNA ANULUI 1858

s-a transformat încet în primăvară, aerul a început să iasă din balonul lui Douglas. Republicanii din Illinois resimțeau tot mai mult intruziunea lui Greeley și a altor republicani din est în afacerile lor. Chicago Press &Tribune al lui Joseph Medill a fumegat: "Se pare că există o noțiune considerabilă care pătrunde în creierele infirmierelor politice din Est, că barbarii din Illinois nu-și pot purta singuri de grijă".

Pentru un ochi observator, candidatura lui Lincoln pentru Senat, în ciuda panicii de iarnă cu privire la Douglas, se concentra în primăvară din motive importante. În primul rând, în timp ce faptul de a fi un whig de linia veche îl afectase pe Lincoln în candidatura sa la Senat în 1855, îl ajuta în 1858. Atât guvernatorul Bissell, cât și senatorul Trumbull erau foști democrați de linia veche. A existat un consens general că era timpul să se onoreze un whig de linia veche cu celălalt loc de senator din Illinois. În al doilea rând, Lincoln a ajuns în fruntea foștilor whigs disponibili datorită "sacrificiului" candidaturii sale cu trei ani mai devreme, care dusese la alegerea lui Trumbull. Trumbull recunoscuse personal datoria, dar despre ea vorbeau și alți politicieni, precum și editorii ziarelor republicane.

În mijlocul presiunii exercitate de republicanii din est pentru a-l îmbrățișa pe Doug las, republicanii din Illinois au venit cu o idee inedită. Până în acel moment, legislativul urma să selecteze candidatul dintr-o varietate de candidați. De ce să nu scurtcircuitam acest proces prin organizarea unei convenții și convenirea unui singur candidat, în jurul căruia toată lumea să se ralieze? După cum a spus liderul germano-american Gustave Koerner: "Trebuie să-i facem să înțeleagă că Lincoln este omul nostru". Lincoln a susținut ideea unei convenții într-o scrisoare din 24 aprilie 1858 adresată secretarului de stat din Illinois, Ozias Hatch. "Să avem o convenție statală în care să ne putem consulta pe deplin: și până atunci, să rămânem fermi, fără a ne angaja în privința unor combinații noi și ciudate." Lincoln, deși încrezător, își amintea că pierduse în 1855 în fața unei noi combinații, chiar dacă unii republicani încă vorbeau despre o combinație cu Douglas.

În aprilie, ritmul evenimentelor s-a accelerat. Liderii republicani, inclusiv William Herndon, care îl reprezenta pe Lincoln, s-au întâlnit la Chicago și au aprobat ideea de a organiza o convenție la Springfield pe 16 iunie 1858.

ÎN TIMP CE LINCOLN SE PREGĂTEA SĂ SE ÎNTRUNEASCĂ

să candideze pentru Senat, el explora și o carieră suplimentară de conferențiar public. A fost inspirat de conferențiarii ambulanți care au început să vină în Springfield în anii 1850. Lincoln a ascultat două dintre cele trei prelegeri ale lui Ralph Waldo Emerson la sediul statului în ianuarie 1853. Bayard Taylor, un renumit călător în lume, ținuse o prelegere despre "arabi" în 1854 și, la cererea publicului, s-a întors în 1855 pentru a ține o prelegere despre Japonia, India și "filosofia călătoriilor". Printre alți lectori s-au numărat Horace Greeley, Henry Ward Beecher și ministrul unitarian din Noua Anglie Theodore Parker. Cele mai mari mulțimi au venit să o audă (și să o vadă) pe Lola Montez, actriță și dansatoare, ținând o prelegere despre "Modă".

Lincoln a decis să-și încerce norocul în calitate de conferențiar autohton. Pe 6 aprilie 1858, Lincoln a ținut o prelegere despre "Descoperiri și invenții" în Bloomington. Teza lui Lincoln a fost că, dintre toate creaturile de pe Pământ, omul "este singurul care își îmbunătățește manopera". El a trasat apoi nenumărate invenții și descoperiri care au avut o "valoare deosebită" datorită "eficienței lor în facilitarea altor invenții și descoperiri". Ca exemplu, el a trâmbițat presa tipografică, care "a dat zece mii de copii ale oricărui material scris, la fel de ieftin cum se dădeau zece înainte. În consecință, o mie de minți au fost aduse pe teren acolo unde înainte era doar una singură".

Lincoln a ținut aceeași prelegere din nou aproape un an mai târziu, în februarie 1859, în Jacksonville, Decatur și Springfield. Aceasta a demonstrat angajamentul lui Lincoln față de progres, în special aprecierea sa față de artele schimbătoare ale comunicării, deși o mare parte din materialul său a fost pus cap la cap din referințe din Vechiul Testament și articole din Enciclopedia Americana. În ciuda popularității personale și politice a lui Lincoln, prelegerile sale publice generale nu au prins niciodată la publicul restrâns prezent.

ÎN LUNILE CARE AU PRECEDAT

până la convenția de nominalizare a republicanilor din iunie, Lincoln a refuzat toate invitațiile la discursuri și a început cea mai amplă pregătire pentru orice discurs pe care îl ținuse vreodată. Da, urma să se bazeze pe toate discursurile sale din 1854 încoace, dar de data aceasta a decis să scrie discursul în întregime. S-a luptat cu ideile pe bucăți de hârtie și pe spatele unor plicuri. Lincoln, care se întorsese din Congres în 1849 fără să știe dacă va mai putea fi ales vreodată, care fusese învins pentru Senat în 1855, când el și prietenii săi credeau cu siguranță că va câștiga, a înțeles foarte bine că aceasta era ultima sa șansă de a câștiga alegerile pentru Senat, cea mai înaltă aspirație a sa la o funcție publică. În spatele ușilor închise, Lincoln a scris, revizuit și editat ceea ce intenționa să spună la istorica convenție de stat.

În seara dinaintea convenției, Lincoln și-a împărtășit discursul cu o duzină de prieteni. După ce le-a cerut să se așeze la o masă rotundă, Lincoln și-a citit încet întregul discurs. El a cerut fiecărui om să răspundă "la înțelepciunea sau la politica sa". Unul câte unul, fiecare a răspuns. Unul, fără nume, a izbucnit, un "discurs al naibii de prost". John Armstrong, un constructor din comitatul Sangamon, a declarat că discursul "a fost prea mult în avans față de vremurile sale". Încă un altul și-a exprimat îngrijorarea că discursul va "alunga o bună parte din votanții proaspăt ieșiți din rândurile democraților". Doar William Herndon, care auzise o versiune anterioară a discursului, și-a oferit afirmația. Armstrong și-a amintit că Herndon, deși a recunoscut că poate discursul era înaintea timpului său, l-a îndemnat pe Lincoln să "ridice poporul la nivelul acestui discurs". Lincoln a stat în tăcere. Apoi s-a ridicat, s-a plimbat de colo-colo și a răspuns: "A venit timpul ca aceste sentimente să fie rostite". Prietenii săi se temeau că discursul va fi auzit ca fiind prea radical, dar până acum Lincoln învățase să aibă încredere în propria judecată.

16 IUNIE 1858

, a răsărit o zi "minunată" în Springfield. Republicanii euforici, care simțeau victoria în aer, se plimbau prin capitala statului cu un spirit măreț. Pentru doar a doua oară în istoria națiunii, o convenție statală se aduna pentru a desemna un candidat pentru Senatul SUA. Pentru că nu existau reguli stricte privind acreditările, aproximativ o mie de delegați s-au revărsat în Springfield.

Nominalizarea lui Lincoln a început cu delegația din Chicago aducându-și steagul în sală, în timp ce mulțimea îl aclama: "Comitatul Cook este pentru Abraham Lincoln". Un delegat din Peoria a propus ca convenția să adopte motto-ul "Illinois este pentru Abraham Lincoln".

"Urahs" au zguduit clădirea statului. Până la sfârșitul după-amiezii, editorul ziarului Chicago Journal a prezentat o declarație de susținere: "Se hotărăște că Abraham Lincoln este prima și singura alegere a republicanilor din Illinois pentru Senatul Statelor Unite, ca succesor al lui Stephen A. Douglas." Aplauzele și uralele au continuat la nesfârșit. În cele din urmă, convenția, aflată încă într-o dispoziție de sărbătoare, s-a suspendat pentru cină.

Convenția s-a reunit din nou la ora opt. Într-o seară teribil de caldă și de umedă, cu prea puține scaune pentru a-i găzdui pe toți, Sala Reprezentanților a devenit "aglomerată aproape până la sufocare". Angulosul Lincoln, în vârstă de 49 de ani, s-a ridicat și a făcut cei câțiva pași până la masa din fața sălii. S-a întors cu fața la un public care a devenit brusc tăcut. Deși se pregătise temeinic, Lincoln a decis să vorbească fără manuscrisul său. Era, ca întotdeauna în timpul rostirii unui discurs, nervos. A început:

Dacă am putea ști mai întâi unde ne aflăm și încotro ne îndreptăm, am putea apoi să judecăm mai bine ce trebuie să facem și cum să facem.

Ne aflăm acum în cel de-al cincilea an de când a fost inițiată o politică, cu scopul declarat și promisiunea încrezătoare de a pune capăt agitației sclavagiste.

Sub acțiunea acestei politici, agitația nu numai că nu a încetat, dar a crescut în mod constant.

După părerea mea, nu va înceta până când nu se va ajunge la o criză și nu va fi depășită.

"O casă divizată împotriva ei însăși nu poate sta în picioare".

Cred că acest guvern nu poate rezista dacă este permanent jumătate sclav și jumătate liber.

Nu mă aștept ca Uniunea să fie dizolvată - nu mă aștept ca această casă să cadă - dar mă aștept ca ea să înceteze să mai fie divizată.

Va deveni un singur lucru sau va deveni un singur lucru.

Fie că oponenții sclaviei vor opri răspândirea ei și o vor plasa acolo unde mintea publică va fi liniștită de convingerea că este pe cale de dispariție; fie că susținătorii ei o vor împinge înainte, până când va deveni la fel de legală în toate statele, atât în cele vechi, cât și în cele noi, atât în nord, cât și în sud.

Nu avem oare tendința de a ajunge la cea de-a doua situație?

Lincoln a început cel mai important discurs al carierei sale politice cu tușe scurte, zugrăvind starea de lucruri a națiunii la mijlocul anului 1858. Era "al cincilea an" de când o "politică a fost inițiată" - politica nu a fost numită, dar toți cei prezenți știau că este vorba de Actul Kansas-Nebraska. Se făcuse o "promisiune încrezătoare" că se va pune "capăt agitației sclavagiste". Promisiunea fusese oferită de președintele Buchanan în discursul său inaugural cu cincisprezece luni mai devreme. Repetarea cuvântului "agitație" a evocat în imaginația ascultătorilor lui Lincoln cacofonia de evenimente simbolizate în "sângerarea Kansasului".

Pe măsură ce Lincoln zugrăvea problema, audiența devenea nerăbdătoare să audă răspunsul său. El și-a oferit soluția trecând de la un "noi" de început la un "În opinia mea". Lincoln le-a spus: "O casă divizată împotriva ei însăși nu poate rezista". Ajunsese rapid la propoziția sa de teză. Lincoln a declarat, folosind o metaforă biblică extrasă din Isus care îi admonesta pe farisei (Matei 12:25), că nu mai exista o poziție de mijloc între sclavie și libertate.

La fel ca în cazul tuturor celor mai bune idei ale lui Lincoln, el lucrase cu această metaforă a "casei divizate" în mai multe ocazii, în urmă cu cincisprezece ani. A folosit-o într-o circulară de campanie a Whig în 1843. A formulat-o sub formă de întrebare în scrisoarea sa filosofică adresată lui George Robertson de la Transylvania University în 1855. Judecătorul T. Lyle Dickey, care împărtise platforma cu Lincoln la un discurs ținut la Bloomington pe 12 septembrie 1856, își amintește că acesta a folosit-o în acea seară. Oricare ar fi fost utilizarea sa în trecut, această imagine scripturală avea să devină tema emblematică a acestui discurs și a campaniei senatoriale care avea să urmeze.

Biblia, pentru Lincoln, a posedat întotdeauna o dimensiune prezentă. Invocarea acestei metafore biblice arăta dincolo de ea însăși și îi permitea să facă mai multe precizări. În primul rând, el a declarat că status

quo-ul privind sclavia nu mai era acceptabil. El a calificat această afirmație cu modificatorul istoric "permanent". Lincoln oferea o prognoză, dar nu și un calendar, pentru viitorul sclaviei în America. În al doilea rând, Lincoln, logic, a spus audienței sale:

- El "nu se aștepta ca Uniunea să fie dizolvată. "

- El "nu se aștepta ca această casă să cadă".

- Dar "se aștepta ca ea să înceteze să mai fie divizată".

În dezvoltarea stilului său de vorbire, Lincoln savura repetiția. El a spus de două ori publicului la ce nu se aștepta. Dar era de fapt același gând, enunțat mai întâi la propriu (Uniunea) și apoi la figurat (casa). Spunând audienței la ce nu se aștepta el a crescut anticiparea pentru ceea ce se aștepta el. El a prezis, cu îndrăzneală, că națiunea va înceta să mai fie divizată.

Cum se va întâmpla acest lucru? Lincoln a oferit mai multe posibilități. La început, ar putea părea că Lincoln repeta ceea ce spunea încă din 1854, și anume că singurul său obiectiv era "oprirea" răspândirii sclaviei în teritorii. Mai mult, Lincoln a afirmat că extincția va urma restricției. El credea că nu spunea nimic mai mult decât spusese Jefferson, dar această parte provocatoare a introducerii sale a devenit rapid susceptibilă de neînțelegeri.

Deși Herndon a sugerat că Lincoln a scris discursul "House Divided" în săptămânile imediat anterioare pronunțării sale, Lincoln pusese de fapt bazele discursului cu șapte luni înainte, într-una dintre cele mai ample note private ale sale. Este posibil ca impulsul pentru această notă, aproximativ trei sferturi la fel de lungă ca și discursul în sine, să fi fost sugestia ca republicanii să-l susțină pe Douglas pentru realegerea în Senat în 1858. La aproximativ trei sferturi din reflecția sa privată, Lincoln a remarcat că această "agitație furioasă" cu privire la extinderea sclaviei nu era limitată la arena politică. El a ales un exemplu pentru a ilustra problema în creștere. "Adunările prezbiteriene, conferințele metodiste, adunările unitariene și bisericile individuale într-o măsură nedefinită, se ceartă, se sparg și se destramă în legătură cu aceeași problemă".

Apoi a redactat ideea într-un mod care să facă legătura între această rumințație privată și viitorul său discurs public.

Cred că guvernul nu poate îndura permanent jumătate sclav și jumătate liber. Mi-am exprimat această convingere în urmă cu un an; iar evoluțiile ulterioare nu au făcut decât să mă confirme. Nu mă aștept ca Uniunea să fie dizolvată. Nu mă aștept ca această casă să cadă, dar mă aștept ca ea să înceteze să mai fie divizată. Va deveni un lucru sau altul. Fie că oponenții sclaviei vor opri răspândirea ei și o vor duce la dispariția ei definitivă, fie că susținătorii ei o vor împinge înainte până când va deveni legală în toate statele, atât cele vechi, cât și cele noi. Vă îndoiți de acest lucru? Studiați decizia Dred Scott și apoi vedeți cât de puțin mai rămâne de făcut.

În discursul lui Lincoln de șapte luni mai târziu, unele fraze întregi sunt extrase cuvânt cu cuvânt din nota sa privată extinsă. Diferența majoră dintre bilet și discurs este structura retorică. În timp ce Lincoln a folosit metafora "casei împărțite" spre sfârșitul biletului, ca punct culminant al logicii gândirii sale, în discurs a mutat-o la început, ca teză care stă la baza specificului care va urma.

După teza scrisă cu strictețe, Lincoln meditează asupra unei conspirații care ar face din sclavie o instituție națională. El intră în detalii pentru a descrie "punctele de lucru ale acestei mașinării", folosind o analogie cu construcția unei case care ar fi fost familiară aproape tuturor celor din audiență: "Când vedem o mulțime de bârne de lemn, din care știm că diferite porțiuni au fost scoase în momente și locuri diferite și de către diferiți muncitori - Stephen, Franklin, Roger și James..." Dintr-o dată, în mod dramatic, Lincoln trece de la metaforă la a da nume. Toată lumea din public știa că vorbea despre senatorul Stephen Douglas, fostul președinte Franklin Pierce, președintele Curții Supreme de Justiție Roger Taney și președintele James Buchanan. În timp ce audiența lua în considerare aceste nume, Lincoln a completat schela prin baterea ultimului cui. "Ni se pare imposibil să nu credem că Stephen și Franklin și Roger și James s-au înțeles cu toții de la început și că au lucrat cu toții la un plan sau proiect comun înainte de a se da prima lovitură."

El a încheiat această secțiune sugerând că această conspirație profană lucra la o a doua decizie Dred Scott "care să declare că Constituția Statelor Unite nu permite unui stat să excludă sclavia din limitele sale". El a spus audienței sale că un astfel de rezultat s-a născut din "doctrina tâmplarului-șef Douglas de "a nu-i păsa dacă sclavia va fi respinsă sau ridicată prin vot". " Lincoln susține că nimeni nu trebuie să fie indus în eroare că această controversă se referă doar la teritorii. Într-o zi, oamenii din Nord se vor trezi și vor descoperi că susținătorii deciziei Dred Scott doresc să deschidă porțile sclaviei în presupusele state libere.

În cea de-a treia secțiune, îngrijorat în continuare că Douglas ar putea atrage unii republicani în viitoarele alegeri, Lincoln a încercat să îl prezinte pe Douglas, în ciuda opoziției sale față de Constituția Lecompton, ca nefiind un prieten al cauzei republicane. El a spus audienței sale că a auzit oameni șoptindu-i "în șoaptă, că Douglas este cel mai potrivit instrument" pentru a se opune acelei "dinastii" care este administrația Buchanan, deoarece "a votat în mod regulat cu noi" împotriva șaradei Constituției Lecompton. Acești prieteni fără nume "ne reamintesc că el este un om foarte mare și că cei mai mari dintre noi sunt foarte mici". În acest moment, în mare dramatism, cu brațul drept întins, Lincoln a tunat:

"Dar "un câine viu este mai bun decât un leu mort". " Aici, Lincoln se întorcea din nou la Biblie, de data aceasta citând din Eclesiastul 9:4: "Pentru cel care se unește cu toți cei vii există speranță, căci un câine viu este mai bun decât un leu mort." Această veche declarație evreiască și-a primit semnificația din contrastul dintre cel mai de jos și cel mai înalt dintre animale. Lincoln știa că nu va putea niciodată să pretindă statutul înălțător al lui Doug las, dar a arătat dincolo de el însuși cauza înălțătoare pe care o servea.

El a declarat că Douglas, în ciuda popularității sale, era un lider "în cușcă și fără dinți", deoarece se afla de partea greșită a problemei morale a sclaviei. "Cum se poate opune el progreselor sclaviei? Nu-i pasă deloc de ea". Suveranitatea populară era o promisiune goală dacă, în final, nu avea nimic de spus despre faptul că un om deținea un alt om. Recurgând la ironie, Lincoln s-a identificat în fraza "cei mai mari dintre noi sunt foarte mici" - poate că Lincoln era înalt în înălțime, dar știa că era mic de statură în public în comparație cu Douglas - dar cauza pe care o reprezenta îi va aduce victoria.

Discursul de 3.173 de cuvinte rostit de Lincoln, care a durat mai puțin de treizeci de minute, a fost de fapt scurt în comparație cu media discursurilor politice din acea vreme. Douăzeci și patru din cele douăzeci și șapte de cuvinte din fraza de deschidere aveau o singură silabă. El a subliniat douăzeci de cuvinte în introducere, pe care s-a asigurat că sunt scrise în italic în textul tipărit.

Cu discursul finalizat, Lincoln i-a dat textul său tânărului reporter Horace White de la Chicago Tribune, cerându-i să-l ducă la biroul Illinois State Journal. Înainte ca White să termine de corectat discursul, Lincoln "a venit în camera de redactare... și s-a uitat peste proba revizuită". I-a spus lui White că vrea ca discursul să fie tipărit exact așa cum l-a rostit. Își începea cursa pentru Senat și intenționa ca aceste idei să servească drept platformă care să-l conducă spre victorie.

Această fotografie din Macomb, Illinois, a fost făcută la cinci zile după prima dezbatere a lui Lincoln cu Stephen Douglas în Ottawa. Fotograful T. Painter Pearson l-a întrebat pe Lincoln, în dimineața zilei de 26 august 1858, dacă dorește o oglindă pentru a o "aranja". El a spus că nu. "Nu ar fi o asemănare prea mare dacă aș aranja vreuna".

CAPITOLUL 13

Lupta eternă dintre aceste două principii

1858

VOI AVEA MÂINILE OCUPATE. EL ESTE OMUL PUTERNIC AL PARTIDULUI - PLIN DE SPIRIT, FAPTE, DATE ȘI CEL MAI BUN VORBITOR DE CAMPANIE, CU FELUL SĂU DE A VORBI ȘI GLUMELE SALE SEC, ÎN VEST ESTE LA FEL DE CINSTIT PE CÂT ESTE DE ISTEȚ.

S

TEPHEN

A

.

D

OUGLAS ON

A

BRAHAM

L

INCOLN

iunie 1858

NU EXISTĂ NICIUN MOTIV ÎN LUME PENTRU CARE NEGRUL SĂ NU AIBĂ DREPTUL LA TOATE DREPTURILE NATURALE ENUMERATE ÎN DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ, DREPTUL LA VIAȚĂ, LA LIBERTATE ȘI LA CĂUTAREA FERICIRII. SUȘTIN CĂ ESTE LA FEL DE ÎNDREPTĂȚIT LA ACESTEA CA ȘI OMUL ALB.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Prima dezbatere cu Stephen A. Douglas la Ottawa, Illinois, 21 august 1858

OVAȚIILE PENTRU DISCURSUL LUI LINCOLN DESPRE CASA DIVIZATĂ ABIA DACĂ AU FOST APLAUDATE.

stins când au început criticile. Pentru mulți, prieteni sau dușmani, cuvintele lui Lincoln sunaseră ca un limbaj al aboliționismului. Metafora sa biblică părea a fi o profeție a războiului civil. Lincoln s-a trezit în defensivă chiar înainte de începerea campaniei.

Prietenii săi erau îngrijorați. Leonard Swett, prietenul său apropiat din cel de-al optulea circuit judiciar, credea că Lincoln se învinsese singur cu primele zece rânduri ale discursului. John Locke Scripps, editorul Chicago Democratic Press, deși s-a alăturat la laudele generalizate la adresa discursului, i-a scris lui Lincoln pentru a-l avertiza că "unii dintre prietenii mei din Kentucky care vor să fie republicani" au obiectat față de metafora "Casa divizată". "Ei consideră că aceasta este o promisiune implicită din partea Partidului Republican de a face război instituției în statele în care există acum".

Lincoln i-a mulțumit lui Scripps pentru sprijinul său, "și totuși sunt umilit că o parte din el ar trebui să fie interpretată atât de diferit de ceea ce am intenționat eu". Lincoln a explicat că limbajul său nu a afirmat puterea guvernului federal "de a interveni în sclavia în statele în care aceasta există". El i-a spus lui Scripps că, ori de câte ori efortul de a răspândi sclavia în teritorii "va fi oprit în mod corect", prin orice mijloace, atunci aceasta va fi pe calea "extincției finale" - ceea ce fondatorii au presupus că se va întâmpla atunci când au format națiunea.

STEPHEN DOUGLAS A ÎNVĂȚAT

de discursul lui Lincoln chiar în momentul în care al 35-lea Congres se încheia la Washington. Douglas i-a mărturisit lui John W. Forney, editorul ziarului Philadelphia Press: "Voi fi foarte ocupat. El este omul puternic al partidului - plin de spirit, fapte, date și cel mai bun vorbitor de campanie, cu felul său de a fi și glumele sale secrete, din Vest. Este la fel de onest pe cât este de viclean, iar dacă îl voi învinge, victoria mea va fi cu greu obținută."

Când Douglas s-a întors la Chicago, la începutul lunii iulie 1858, mulțimi entuziaste i-au întâmpinat sosirea la Great Central Depot la bordul unui tren special cu patru vagoane. Douglas a auzit cum artileria a tras un salut de 150 de tunuri și a văzut bannere de bun venit atârnând de ferestre în timp ce călătorea într-o trăsură deschisă spre Tremont House. Pentru mulți, el a rămas liderul politicii din Illinois.

În seara zilei de 9 iulie 1858, Douglas și-a deschis campania pentru Senat cu un discurs ținut de la balconul Casei Tremont. Lincoln, la invitația lui Douglas, s-a așezat pe un scaun în spatele senatorului senior. Discursul lui Douglas a dezvăluit temele pe care avea să le sublinieze în campania care urma să aibă loc. La început, el a subliniat "acel mare principiu al autoguvernării, căruia i-am dedicat viața mea de

mulți ani încoace și căruia îi voi fi dedicat în viitor". Douglas și-a asumat meritul pentru victoria asupra Constituției din Lecompton, dar a subliniat imediat că opoziția sa nu a avut nimic de-a face cu problema sclaviei. Discursurile lui Douglas au combinat întotdeauna apărarea și ofensiva. El a apărat decizia Dred Scott, argumentând că criticile republicane la adresa hotărârii nu au înțeles că "acest guvern al nostru este fondat pe baza albilor. A fost făcut de omul alb, în beneficiul omului alb, pentru a fi administrat de oameni albi".

În prezența contracandidatului său, Douglas l-a complimentat pe Lincoln, spunând că era "un domn amabil, amabil și inteligent, un bun cetățean și un adversar onorabil". Dar apoi a revenit la ofensă. Concentrându-se pe discursul "House Divided", Douglas a declarat: "Nu este un răspuns... să spunem că sclavia este un rău și, prin urmare, nu ar trebui tolerată. Trebuie să permiteți poporului să decidă singur dacă este un bine sau un rău". El a avertizat că Lincoln cerea "un război al secțiunilor, un război al Nordului împotriva Sudului, al statelor libere împotriva statelor sclavagiste". Douglas a sperat că ofensiva sa puternică îl va pune pe Lincoln în apărare.

Stephen Douglas, "Micul Uriaș", care are doar 1,65 metri, va parcurge mai mult de 8.000 de kilometri în campania și dezbaterile împotriva lui Lincoln.

În seara următoare, Lincoln i-a răspuns lui Douglas de la același balcon. A început în maniera autoironică care îl făcea să fie îndrăgit de public. A spus mulțimii că va citi din discursul lui Douglas, "cu condiția să îl găsesc", în timp ce se chinuia să scoată din buzunarul hainei un exemplar zdrențuit al Chicago Press and Tribune. El a citat povestea lui Douglas despre cum rușii din bătălia de la Sebastopol (1854-55) nu s-au oprit să se intereseze pe cine va lovi puzderia lor de gloanțe, iar Douglas a spus că nici el nu se va interesa. Lincoln a răspuns: "Ei bine, domnilor, nu este asta foarte alarmant?", ceea ce a stârnit râsete puternice din partea mulțimii. "Numai când te gândești la asta! Chiar la începutul campaniei sale de votare, eu, un biet domn [râsete] amabil, amabil, inteligent [râsete] [râsete și aplauze reînnoite], eu voi fi ucis în acest fel. De ce, prietenul meu, judecătorul, nu numai că, după cum se pare, nu este un leu mort, nici măcar unul viu - el este ursul rusesc aspru!" Mulțimea a răspuns cu "hohote de râs și aplauze puternice."

Lincoln și-a dedicat prima parte a discursului apărării poziției sale, vorbind despre suveranitatea populară și Constituția de la Lecompton. El a abordat criticile lui Douglas potrivit cărora Lincoln era în favoarea unui război între Nord și Sud. "Nu am spus că sunt în favoarea a ceva. ... Am spus doar ceea ce mă așteptam să aibă loc. Am făcut doar o predicție - poate că a fost una nebună". Lincoln a devenit foarte personal în explicarea opoziției sale de o viață împotriva sclaviei. "Am urât întotdeauna sclavia, cred că la fel de mult ca orice abolиționist. Am fost un whig de linia veche. Întotdeauna am urât-o, dar întotdeauna am tăcut în legătură cu ea până când a început această nouă eră a Legii Nebraska."

În încheiere, Lincoln a ridicat Declarația de Independență ca fiind standardul pe care s-ar putea să nu-l atingem niciodată în mod perfect, dar spre care ar trebui totuși să tindem. Și-a precizat punctul de vedere oferind o altă analogie biblică. "Prietenul meu mi-a spus că sunt o mână slabă pentru a cita Scriptura". Lincoln a fost sensibil la critica potrivit căreia, deoarece nu era membru al niciunei biserici, nu avea dreptul să folosească Biblia. "Totuși, voi încerca din nou". Lincoln a apelat la "unul dintre îndemnurile Domnului: "Așa cum Tatăl vostru din ceruri este desăvârșit, fiți și voi desăvârșiți". " Lincoln a declarat: "Mântuitorul" stabilise un standard de perfecțiune, dar nu se aștepta ca vreo ființă umană să îl atingă. La fel, Declarația de Independență a stabilit un standard: "toți oamenii sunt creați egali. ... Eu zic... să fie cât mai aproape de a fi atins".

CAMPANIA PENTRU

Senatului SUA a fost demarată. Lincoln a rămas în Chicago pentru a se consulta cu consilierii săi înainte de a se întoarce acasă, la Springfield. În câteva zile, Douglas a călătorit spre sud din Chicago ca un erou cuceritor. A călătorit într-o mașină specială, cu steaguri și un banner pe care scria "Stephen A. Douglas, campionul suveranității populare". La o oprire în Joliet, a fost atașat la tren un tun de 12 lire pe un vagon special. Pe măsură ce trenul se apropia de fiecare orășel, doi tineri îmbrăcați în ținută semimilitară au tras cu tunul pentru a anunța sosirea lui Doug las. Acesta a sosit împreună cu cea de-a doua soție a sa plină de viață, Adele. La doar douăzeci și trei de ani, era cu douăzeci și doi de ani mai tânără decât soțul ei și oferea un contrast plin de viață față de Douglas, adesea posomorât. A fost un succes în campania electorală, atât la femei, cât și la bărbați.

La 16 iulie 1858, Lincoln a călătorit de la Springfield la Bloomington pentru a-l asculta pe Douglas. Când Douglas a terminat, s-au auzit strigăte puternice pentru ca Lincoln să răspundă. Acesta a venit în față și a primit "trei urale entuziaste" din partea mulțimii. Lincoln a refuzat să ia cuvântul, spunând: "Această întâlnire a fost convocată de prietenii judecătorului Douglas și ar fi nepotrivit să mă adresez ei".

Tot interesul s-a concentrat acum asupra orașului Springfield. Pe măsură ce trenul lui Douglas se apropia de capitala statului, tunurile au început să tragă din minut în minut. De data aceasta, Doug las a vorbit după-amiaza, iar Lincoln seara. Douglas a acoperit în mare parte același teren ca în discursurile sale din Chicago și Bloomington. El a încercat să se distanțeze de afirmația lui Lincoln că a fost un instrument în extinderea sclaviei. Mai întâi l-a complimentat și apoi l-a condamnat pe Lincoln. El este "un gentleman cu inimă bună, amabil, cu un caracter bun... și nu există nicio obiecție la adresa lui, cu excepția monstruoaselor doctrine revoluționare cu care se identifică și pe care le susține în mod conștiincios".

Când Lincoln s-a adresat unei mulțimi numeroase în acea seară, a vorbit pe larg despre modul în care suveranitatea populară a fost anulată prin decizia Dred Scott. L-a acuzat pe Douglas că "a fost parte a acelei conspirații și a acelei înșelăciuni cu unicul scop de a naționaliza sclavia". Afirmând Declarația de Independență, l-a provocat pe Douglas ca, dacă nu crede că toți oamenii sunt creați egali, să vină cu un amendament: "Să spună că toți oamenii sunt creați egali, cu excepția negrilor".

Până în acest moment, Lincoln decisese, cu încurajarea consilierilor săi, că, în calitate de contestatar, ar fi o idee bună să-l urmărească pe Doug las din loc în loc și să încerce să vorbească după el. Dar umbrarea l-a enervat pe Douglas și pe adepții săi. Chicago Times a acuzat că Lincoln nu putea atrage mulțimile de unul singur. În scurt timp, unii dintre consilierii lui Lincoln au început să pună la îndoială această strategie. Aceștia credeau că îl punea pe Lincoln în defensivă și, de obicei, sfârșea prin a atrage doar o parte din mulțimea care l-a ascultat prima dată pe Douglas. Până la sfârșitul lunii iulie, Lincoln a încetat să mai meargă în urma lui Douglas și a scris o serie de scrisori către prieteni din diferite comunități, explicând schimbarea de tactică. "Ar fi trebuit să mă aflu astăzi în orașul dumneavoastră cu judecătorul Douglas, dacă acesta nu ar fi dat de înțeles cu tărie în scrisoarea sa, pe care ați văzut-o în ziare, că prezența mea, în zilele sau serile în care se desfășoară întâlnirile sale, ar fi fost considerată o intruziune." Lincoln nu a vrut să dea înapoi de la provocarea directă a lui Douglas, dar trebuia să găsească o modalitate de a face acest lucru pe picior de egalitate.

După șase săptămâni de campanie, Lincoln și consilierii săi au venit cu ideea care avea să schimbe întreaga formă și tenor al competiției. I-au oferit lui Douglas oportunitatea unei serii extinse de dezbateri, prevăzând până la cincizeci de dezbateri.

Lincoln și-a asumat un risc. Douglas, cu mult mai multă experiență ca legislator decât Lincoln, își construise în Senat reputația de debater excelent. Unii dintre prietenii lui Lincoln se temeau că Micul Uriaș va trece peste omul lor.

În ciuda acestor temeri, Lincoln i-a scris o provocare oficială lui Douglas la 24 iulie 1858. "Veți fi de acord să faceți un aranjament ca dumneavoastră și cu mine să ne împărțim timpul și să ne adresăm acelorași audiențe în timpul prezentei campanii de votare?". Fiind în funcție, Douglas se temea că nu avea prea multe de câștigat. De asemenea, era îngrijorat de faptul că un al treilea candidat, un democrat Buchanan, ar putea încă să intre în cursă. Dar în Vestul american, un om putea fi etichetat drept laș dacă refuza o provocare.

Încolțit, Douglas a ripostat. A fost de acord să dezbată cu Lincoln, dar nu în tot statul. Douglas a propus să limiteze dezbaterile la șapte, care să aibă loc în șapte din cele nouă districte ale Congresului. Nu era nevoie de dezbateri în Chicago și Springfield, unde candidații vorbiseră deja. Douglas a insistat să decidă detaliile dezbaterilor. Pe 29 iulie 1858, în drum spre angajamentele de discurs, Lincoln și Douglas s-au întâlnit în afara micului oraș Bement pentru a pune la punct ultimele detalii. Douglas a numit locurile și datele pentru a se potrivi cu programul său. Două zile mai târziu, după o săptămână de negocieri, Lincoln a scris din Springfield: "Accept și, astfel, închei înțelegerea". În momentul în care porumbul creștea sub soarele cald al verii pe preeriile din Illinois, campania dintre Lincoln și Douglas era pe cale să se transforme brusc într-un eveniment istoric pe care niciunul dintre cei doi bărbați nu și l-ar fi putut imagina.

Această hartă a statului Illinois arată locurile în care au avut loc cele șapte dezbateri dintre Lincoln și Douglas la sfârșitul verii și toamna anului 1858.

ÎN ANII 1850

, în orașele rurale și mici din Illinois, politica și religia erau adesea principalele spectacole din oraș. Predicatorii țineau discursuri duminica. Conferențiarii invitați vorbeau în serile reci de iarnă. Orașele se întreceau între ele pentru a găzdui târgurile anuale de vară ale comitatului. Circurile în vizită erau așteptate de oameni de toate vârstele. Cu alegeri frecvente, politica oferea pe tot parcursul anului dramă, divertisment și surse de bârfă. Cele șapte dezbateri Lincoln-Douglas au devenit picnicul de 4 iulie, reuniunea de vară pentru renaștere, târgul județean, circul și conferențiarul invitat, toate acestea fiind reunite într-un singur spectacol grandios.

Oamenii veneau de la kilometri distanță, sosind devreme și rămânând până târziu. Hotelurile s-au umplut de oaspeți, iar vizitatorii au dormit pe pătuțuri în saloane și saloane, sau pe băncile din biserici, sau pe străzi în serile călduroase de vară. Dezbaterile au devenit teatru dramatic, cu doi actori pe scenă care nu puteau fi mai diferiți ca înălțime, înfățișare și filozofie politică. Publicul entuziast era adesea mai numeros decât orașele în care se desfășurau dezbaterile.

Un reporter de la New York Post a surprins interesul intens pentru politică reflectat în dezbaterile Lincoln-Douglas. "Este uimitor cât de profund este interesul acestui popor pentru politică. Pe kilometri lungi și obosiți de prerie fierbinte și prăfuită vin procesiuni de partizani entuziaști - pe jos, călare, în căruțe trase de cai sau catâri; bărbați, femei și copii, bătrâni și tineri."

Oamenii s-au îmbulzit în Ottawa, în nordul centrului statului Illinois, pentru prima dezbatere. Orașul verde Ottawa, cu o populație de șapte mii de locuitori, era situat la confluența râurilor Fox și Illinois. Cu zece ani mai devreme, în 1848, a devenit, de asemenea, un oraș-canal, aflat la căpătâiul Canalului Illinois și Michigan, ultimul canal construit în Statele Unite și ultima legătură între coasta de est și Golful Mexic. Ottawa, parte a celui de-al treilea district al Congresului, a fost reprezentat de abolиționistul Owen Lovejoy. Un focar al abolиționismului, cu legături atât pe apă, cât și pe calea ferată, devenise, de asemenea, o stație pe Calea Ferată Subterană.

În ziua dezbaterii, sâmbătă, 21 august 1858, între douăsprezece mii și cincisprezece mii de persoane au convergent în Piața Lafayette din Ottawa, în centrul orașului. Trenuri speciale au adus spectatori din Chicago. Fără scaune puse la dispoziție, oamenii s-au pregătit să stea în picioare ore întregi sub soarele arzător. Pentru a înrăutăți situația, New York Evening Post a raportat că, de la răsăritul soarelui până la

prânz, "Ottawa a fost inundată de praf". Patriotismul era desfășurat peste tot în culorile strălucitoare ale steagurilor, bannerelor și pancartelor. Un tun a fost tras la intervale neregulate, punctând atmosfera deja zgomotoasă.

Lincoln a sosit la prânz la bordul unui tren special de 17 vagoane de la Chicago and Rock Island, plin de susținătorii săi. O mulțime imensă l-a întâmpinat la gară, de unde a fost dus cu o trăsură decorată cu veșnice la casa primarului Joseph O. Glover pentru a se odihni până la dezbatere. Douglas și-a făcut marea intrare în Ottawa într-o trăsură trasă de patru cai albi.

Puțin după ora 14.00, deja în întârziere din cauza aglomerației de oameni, demnitarii s-au îndreptat spre tribuna vorbitorilor, unde reprezentanții presei și cronometratorii se înghesuiau să ocupe un loc pentru a asista și monitoriza evenimentul. Lincoln și Douglas au ocupat locurile din centru, flancați de congresmanul Lovejoy, primarul Glover și șeful Shab-bona, liderul în vârstă al tribului Ottawa. Conform regulilor dezbaterilor, primul participant trebuia să vorbească timp de o oră, urmat de un răspuns de o oră și jumătate, iar primul vorbitor avea la dispoziție o ultimă jumătate de oră pentru o replică. Douglas ar avea avantajul de a începe și de a încheia patru dintre cele șapte dezbateri, inclusiv prima. Mulțimea s-a simțit liberă să aplaude, să huiduie și să ofere întrebări și comentarii.

După o recapitulare în deschidere a conducerii sale în adoptarea Legii Kansas-Nebraska, Douglas și-a petrecut cea mai mare parte a primei ore atacând discursurile și acțiunile lui Lincoln din 1854 încoace. Douglas, recunoscând că trebuie să urce un deal abrupt într-un district puternic republican, a decis să nu-și apere propriul bilanț, ci mai degrabă să-l forțeze pe Lincoln să și-l apere pe al său.

El i-a acuzat pe Lincoln și pe senatorul de Illinois Lyman Trumbull că au încheiat un aranjament pentru a dizolva partidele Whig și Democrat și "pentru a conecta membrii ambelor partide într-un partid al abolției sub numele și deghizarea unui partid republican". Douglas și-a concentrat atacul asupra primei reuniuni republicane convocate de Lovejoy la Springfield în octombrie 1854. În săptămâna dinaintea dezbaterii de la Ottawa, Douglas i-a scris prietenului său Charles H. Lamphier, editor al Illinois State Register din Springfield, cerând detalii despre platforma adoptată la acea reuniune. Douglas, într-un gest dramatic, a ridicat rezoluțiile reuniunii "Republicanilor Negri". El a declarat că scopul său în citirea rezoluțiilor era de a-i pune lui Lincoln șapte întrebări pentru a vedea "dacă va susține fiecare articol din acest crez și dacă îl va pune în aplicare". În acel moment, o voce din mulțime a strigat: "Lovește-l din nou". Douglas a reluat: "Îl rog pe Abraham Lincoln să răspundă la aceste întrebări, pentru ca atunci când îl voi tropăi până în Lower Egypt [partea extremă sudică a statului Illinois] să îi pot pune din nou aceleași întrebări. ... Scopurile mele sunt aceleași peste tot".

Douglas a asigurat audiența că, cunoscându-l pe Lincoln de douăzeci și cinci de ani, "nu vreau să spun nimic personal lipsit de respect sau nepoliticos față de acest domn". A continuat să ofere remarci măgulitoare despre viața și cariera lui Lincoln, dar a sărat fiecare remarcă cu satiră. L-a descris pe Lincoln

ca fiind un "băcanar înfloritor" în New Salem - traducere: Lincoln vindea băuturi alcoolice. A oferit laude în batjocură la adresa lui Lincoln ca membru al Congresului care "s-a distins prin opoziția sa față de războiul mexican, luând partea dușmanului comun împotriva propriei sale țări". În cele din urmă, Douglas a citit introducerea discursului "House Divided". Chiar dacă publicul a răspuns cu "bine", Douglas a declarat că cuvintele lui Lincoln erau "revoluționare și distructive pentru existența acestui guvern".

Douglas era, de asemenea, priceput în a transforma problemele naționale în probleme locale. Astfel, el l-a atacat pe Lincoln în privința criticilor sale la adresa deciziei Dred Scott, întrebând audiența: "Sunteți în favoarea conferirii negrilor a drepturilor și privilegiilor cetățenești?". ("Nu, nu!") "Doriți să eliminați din Constituția statului nostru acea clauză care îi ține pe sclavi și pe negrii liberi în afara statului și să permiteți negrilor liberi să curgă și să vă acopere preeriile cu așezări de negri?". ("Niciodată!") Douglas l-a atacat pe Lincoln jucându-se cu prejudecățile și temerile publicului său. "Nu pun la îndoială convingerea conștiincioasă a domnului Lincoln că negrul a fost făcut egalul său și, prin urmare, este fratele său, [râsete], dar, în ceea ce mă privește, nu-l consider pe negru egalul meu și neg categoric că este fratele meu sau vreo rudă cu mine".

După o oră, Lincoln s-a ridicat pentru a-și oferi răspunsul. Mulțimea a aclamat atât de tare și de mult timp încât au trecut câteva minute până când a putut începe. În timp ce începea să vorbească, ținea în mână o carte care conținea discursurile lui Douglas, editoriale din ziare și câteva citate pe care intenționa să le folosească, inclusiv unele de la părinții fondatori.

Henry Villard, un imigrant german în vârstă de 23 de ani, angajat să acopere dezbaterile pentru Illinois Staats-Zeitung, a surprins caracteristicile neobișnuite ale lui Lincoln ca orator. "Avea o siluetă slabă, slabă, indescriptibil de greoaie, o față ciudată, ridată, inexpresivă și cu totul neplăcută". În ceea ce privește manierele sale: "Folosea mișcări ale corpului deosebit de ciudate, aproape absurde, în sus și în jos și în lateral, pentru a pune accentul pe argumentele sale". Și totuși, a observat Villard, în Lincoln se vedea "un om complet serios și sincer, inspirat de convingeri solide". Un reporter pentru New York Evening Post a scris: "Trebuie să mărturisesc că înfățișarea lui Abe cel lung nu este atrăgătoare. Dar, dacă îl agiți, focul geniului său joacă pe fiecare trăsătură. ... Aveți în fața dumneavoastră un om de o putere rară și o influență magnetică." În timp ce Douglas fusese pretențios, adesea umilitor și uneori furios, Lincoln părea confortabil, autoironic și adesea plin de umor în remarcile sale.

Lincoln a păstrat un album cu discursuri ale lui Douglas, editoriale din ziare și citate din părinții fondatori, ca o resursă pe care să o folosească în timpul dezbaterilor.

Ca răspuns la atacurile lui Douglas, Lincoln a replicat: "Când un om se aude denaturat, acest lucru îl provoacă - cel puțin, așa mi se pare mie însumi; dar când denaturarea devine foarte grosolană și palpabilă, este mai degrabă de natură să îl amuze". În timp ce mulțimea râdea, Lincoln și-a început apărarea. Unul câte unul, a respins acuzațiile lui Douglas într-un stil care a încântat mulțimea. După ce a respins fiecare acuzație - de exemplu, că a fost de acord să "vândă vechiul partid Whig" - Lincoln încheia spunând: "Totuși, nu mă îndoiesc că este conștiincios în această privință", satirizând chiar cuvântul pe care Douglas îl folosise pentru a-l caracteriza. În cele din urmă, Lincoln a respins atacurile lui Douglas cu privire la presupusa primă platformă republicană din 1854, adresându-se "prietenului meu, domnul Lovejoy", care era așezat pe platformă. "El va putea să-și amintească faptul că a încercat să mă facă să intru în ea, dar eu nu am vrut să intru".

Douglas și-a folosit ultima jumătate de oră pentru a-și relua ofensiva. El a acuzat că Lincoln nu i-a răspuns la întrebările sale. După ce a terminat, susținătorii s-au îmbulzit pe scenă și l-au ridicat pe umeri pe un Lincoln surprins și stânjenit.

Presa extrem de politică a relatat două dezbateri diferite la Ottawa. Chicago Press & Tribune a titrat: "Douăsprezece mii de persoane prezente: Campionul lui Dred Scott a fost pulverizat". Chicago Times, în schimb, titra: "Inima lui Lincoln îl lasă baltă! Picioarele lui Lincoln îl lasă baltă! Limba lui Lincoln îl lasă baltă." Cititorul, în căutarea adevărului între astfel de relatări tendențioase din punct de vedere politic, ar putea dori să se întoarcă la textul dezbaterii. Reporterul Horace White și stenograful Robert R. Hitt au acoperit dezbaterile pentru ziarul pro-Lincoln Chicago Press & Tribune, în timp ce Henry Binmore și James B. Sheridan, doi stenografi, au scris despre dezbateri pentru ziarul pro-Douglas Chicago Times. Dificultatea a constat în faptul că textele din cele două ziare variau uneori asupra unor cuvinte sau fraze cruciale.

Echipele de campanie rivale au încercat să folosească post-mortem dezbaterile pentru a influența opinia publică. Cei mai apropiați prieteni ai lui Lincoln i-au trimis felicitări. Judecătorul David Davis a scris: "Toată lumea de aici este încântată de întâlnirea de la Ottawa". Richard Yates, în numele căruia Lincoln a ținut primul său discurs când a revenit în politică în 1854, a aplaudat: "Am fost foarte mulțumiți de tine la Ottawa". În ceea ce-l privește pe Lincoln, a doua zi după dezbaterea de la Ottawa, acesta i-a scris lui Joseph O. Cunningham, editorul Urbana Union: "Douglas și cu mine, pentru prima dată în această campanie, ne-am încrucișat săbiile aici, ieri; focul a zburat puțin și mă bucur să știu că sunt încă în viață."

În spatele ușilor închise, însă, Lincoln și consilierii săi nu erau atât de mulțumiți de prestația sa. Henry C. Whitney, prietenul său din cel de-al optulea circuit judiciar, descurajat, a scris că până și prietenii lui Lincoln au spus că "Dug te-a adus acum unde voia - că te-ai eschivat pe platformă". Lincoln a plecat la Chicago pentru a se întâlni cu consilierii săi. Norman Judd, președintele comitetului central republican de stat, și Joseph Medill și Charles Ray de la Chicago Press & Tribune i-au dat un medicament puternic. "Nu acționați deloc în defensivă". Lincoln și strategii săi au lucrat la întrebările pe care i le-ar putea adresa lui Douglas. Ray l-a implorat pe congresmanul Elihu Washburne, în al cărui district al Congresului urma să

aibă loc următoarea dezbatere: "Când îl vezi pe Abe la Freeport, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i să 'Atace Chester! Atacați!"" Medill, vorbind despre Douglas, a adăugat: "Aveți de-a face cu un ticălos îndrăzneț, obraznic și mincinos și trebuie să "luptați cu diavolul cu foc". " În cele din urmă, Lincoln a fost îndemnat de prietenii săi: "Pentru prima dată, lăsați modestia deoparte".

A DOUA DEZBATERE

a avut loc șase zile mai târziu în Freeport, pe malul râului Pecatonica, la câțiva kilometri la sud de linia Wisconsin. În ciuda cerului acoperit de nori și a amenințării cu ploaia, peste cincisprezece mii de oameni au convergent în acest oraș de șapte mii de locuitori. Mai mult de o mie au călătorit cu trenul timp de șase ore de la Chicago. Deși nu era la fel de antisclavagist ca Ottawa, Freeport se afla în centrul unei zone puternic republicane.

Lincoln a sosit cu un tren special în dimineața dezbaterii și a fost escortat la noua și eleganta Casă Brewster. La începutul după-amiezii, a parcurs distanța scurtă de la hotel până la locul dezbaterii într-un vagon Conestoga cu roți late, însoțit de un grup de fermieri. Acolo l-a întâlnit pe Douglas. Îmbrăcămintea celor care au dezbătut a fost un studiu în contraste. Douglas era îmbrăcat cu o cămașă cu volane, o haină albastru închis cu nasturi strălucitori, pantaloni lejeri, pantofi bine lustruiți și o pălărie cu boruri albi. Lincoln purta o pălărie cu cozoroc, o haină cu mâneci prea scurte și pantaloni largi, atât de scurți încât îi scoteau în evidență cizmele aspre Conestoga. Lincoln și partizanii lui Doug las țineau în sus o varietate de bannere concurente, inclusiv "Toți oamenii sunt creați egali" și "Fără egalitate pentru negri".

Lincoln, care a vorbit în prima oră, a dat imediat un ton mai încrezător în această a doua dezbatere. La finalul dezbaterii de la Ottawa, Doug las îl acuzase pe Lincoln că a răspuns doar la unul dintre cele șapte "interogatorii" ale sale. La Freeport, Lincoln nu a pierdut timpul și a răspuns la toate cele șapte, făcând acest lucru în răspunsuri clare de o frază, pe care le-a dezvoltat ulterior. El nu a susținut abrogarea Legii sclavilor fugari. "Voi fi extrem de bucuros să văd sclavia abolită în Districtul Columbia". Deși directe, răspunsurile sale nu conțineau nicio revelație nouă.

La Freeport, Lincoln a devenit vânătorul, iar Douglas vânatul. Lincoln a trecut la ofensivă punându-i lui Douglas patru întrebări, a doua fiind cea mai critică. "Q. 2. Poate populația unui teritoriu al Statelor Unite, în orice mod legal, împotriva dorinței oricărui cetățean al Statelor Unite, să excludă sclavia din limitele sale înainte de formarea unei Constituții de stat?"

Consilierii lui Lincoln, în special Joseph Medill, l-au încurajat să pună această întrebare. Ea era menită să îl împingă pe Douglas să vorbească despre semnificația suveranității populare în noul peisaj juridic al deciziei Dred Scott. Cu siguranță, aceasta nu era o întrebare nouă pentru Douglas. "Domnul Lincoln m-a auzit răspunzând [la ea] de o sută de ori de la fiecare tribună din Illinois". Cu toate acestea, Lincoln, care avea să revină la suveranitatea populară din nou și din nou în dezbateri, a decis să-l facă să răspundă la

Freeport. Douglas a venit la dezbateri încercând să se plimbe între suveranitatea populară și Dred Scott. Lincoln credea că decizia Curții Supreme a pus efectiv un obstacol în fața suveranității populare. El susținea că, dacă Douglas susținea decizia Curții Supreme, nu putea în același timp să sprijine autoguvernarea. Lincoln a sperat că întrebarea sa îl va forța pe Douglas să se răzgândească.

Lincoln și-a îndreptat apoi atenția spre reuniunea republicană din octombrie 1854, asupra căreia Douglas s-a năpustit în prima dezbatere. Lincoln a recunoscut că, cu șase zile înainte, nu știa dacă rezoluțiile pe care Doug las citise au fost într-adevăr adoptate la reuniunea de la Springfield. Propriile sale cercetări recente, efectuate de Herndon, au dezvăluit câteva fapte importante.

- Întâlnirea nu se numea Convenția de stat republicană.

- La Springfield nu a fost adoptată nicio rezoluție.

- Rezoluțiile pe care Douglas le-a citit fuseseră adoptate mai târziu, la o reuniune din Kane County.

- Lincoln nu a fost prezent la niciuna dintre aceste reuniuni.

Lincoln și-a expus cazul ca și cum ar fi fost un avocat într-o sală de judecată, întorcându-se către juriul audienței din Freeport și exclamând: "Este foarte extraordinar că a uitat atât de mult toate sugestiile de dreptate față de un adversar sau de prudență față de el însuși, încât să se aventureze să afirme ceea ce cea mai mică investigație i-ar fi arătat că este complet fals". Procurorul Lincoln și-a reluat pledoaria în fața unui răspuns de aplauze tumultoase.

Douglas a fost nevoit să-și înceapă replica de o oră și jumătate răspunzând la cele patru întrebări ale lui Lincoln. Răspunsul său la întrebarea a doua a fost direct. "Nu contează în ce fel va decide Curtea Supremă în viitor în ceea ce privește chestiunea abstractă dacă sclavia poate sau nu poate intra pe un teritoriu în conformitate cu Constituția, poporul are mijloacele legale de a o introduce sau de a o exclude după bunul său plac." De ce? "Sclavia nu poate exista o zi sau o oră nicăieri, decât dacă este susținută de reglementări polițienești locale."

Răspunsul dat de Douglas lui Lincoln, deși nu era nou, a primit o atenție deosebită din partea presei, care l-a numit rapid "Doctrina Freeport". Este posibil ca Douglas să fi căutat să se despartă de democrații lui Buchanan din Illinois, dar răspunsul său l-a îndepărtat și mai mult de democrații pro-sclavie din sud.

Ori de câte ori era încolțit, Douglas nu recurgea la idei, ci la agresiune. O bună apărare, credea el, era o bună ofensivă. Tactica sa preferată era să-l caracterizeze pe Lincoln ca făcând parte din "Republicanii negri". A folosit termenul "republicanii negri" de treisprezece ori la Ottawa și de optsprezece ori la Freeport. De asemenea, s-a referit la ideile lui Lincoln folosind termenii "aboliție" și "abolиționism".

După ce a răspuns la cele patru întrebări ale lui Lincoln, Douglas a sugerat că Lincoln avea nevoie de mai mult ajutor din partea consilierilor săi dacă dorea să elaboreze mai multe întrebări. El l-a numit printre consilierii lui Lincoln pe Frederick Douglass, cunoscutul scriitor și editor afro-american, abolиționist și republican. Și-a început mizeria rasială recunoscând că unii oameni din Freeport "cred că Fred. Douglas este un om bun". Apoi a povestit o întâmplare care, potrivit lui, a avut loc ultima dată când a fost în Freeport. "Am văzut o trăsură, și era una magnifică, venind și luând poziție în afara mulțimii; o tânără frumoasă stătea pe scaunul de la cutie, în timp ce Fred. Douglas și mama ei se întindeau înăuntru." Povestea a provocat o avalanșă de reacții - "Corect", "Ce ai de spus împotriva ei?". "Ce să zic?" - la care el a răspuns: "Tot ce am de spus este că, dacă voi, republicanii de culoare, credeți că negrii ar trebui să fie pe picior de egalitate socială cu soțiile și fiicele voastre și să călătorească în trăsură cu soția voastră, în timp ce voi conduceți echipa, aveți tot dreptul să o faceți." El a concluzionat: "Aceia dintre voi care cred că negrul este egalul vostru și că ar trebui să fie pe picior de egalitate cu voi din punct de vedere social, politic și legal, au dreptul să aibă aceste opinii și, desigur, vor vota pentru domnul Lincoln."

Douglas a fost un maestru al negării. Dacă a fost luat momentan prins cu garda jos de acuzațiile lui Lincoln cu privire la presupusele rezoluții de la Springfield din octombrie 1854, și-a revenit rapid și a încercat să schimbe subiectul trecând la atac. El a spus că adevărata importanță a rezoluțiilor era conținutul lor abolиționist radical, nu dacă fuseseră aprobate "la "locul" potrivit". " Douglas s-a lansat apoi într-o diatribă despre comportamentul nepatriotic al lui Lincoln pentru că a criticat Războiul din Mexic în timpul mandatului său în Congres.

Lincoln a avut ocazia de a replica pentru prima dată la Freeport. El nu a reușit să dea curs întrebărilor adresate lui Douglas și și-a petrecut cea mai mare parte a timpului apărându-și propriul dosar.

Cei mai mulți dintre susținătorii lui Lincoln au crezut că acesta a făcut o treabă mult mai bună la Freeport. El a preluat inițiativa cu cele patru întrebări. A fost mai puțin repetitiv decât Douglas. Cu toate acestea, în tabăra lui Lincoln existau totuși îngrijorări. Medill, care îl încurajase pe Lincoln să pună cea de-a doua întrebare dură, era mai mult descurajat decât încurajat. A doua zi după dezbatere, Medill a scris că Douglas era mai bun la tribună decât Lincoln și că "simpatia populară este mai mult de partea lui decât a lui Lincoln".

FREDERICK DOUGLASS NU A FOST

unul dintre consilierii lui Lincoln, dar l-a admirat cu prudență pe Lincoln de la distanță. Născut în 1818, la nouă ani după Lincoln, Douglass a crescut ca sclav în apropierea râului Tuckahoe și a orașului Baltimore, Maryland. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl, un bărbat alb, și a fost despărțit de mama sa când era foarte mic. După ceea ce el a descris ca fiind "o trezire religioasă" la 13 ani, pasiunea sa pentru lectură și-a găsit punctul central în Biblie. În 1838, Douglass a evadat din sclavie călătorind deghizat într-un tren de la Baltimore la Philadelphia. Stabilindu-se ca muncitor în New Bedford, Massachusetts, Douglass s-a alăturat mișcării aboliționiste conduse de William Lloyd Garrison. În 1847, Douglass s-a despărțit de Garrison, îmbrățișând tacticile de acțiune politică și respingând încrederea lui Garrison în persuasiunea morală. Mutându-se la Rochester, New York, Douglass a început să publice propriul său jurnal abolиționist, North Star. Până în anii 1850, Douglass a devenit principalul purtător de cuvânt al afro-americanilor din America, atacând sclavia și susținând un rol mai important în societate pentru negrii liberi din nord.

Luând cuvântul în Poughkeepsie, New York, Douglass a declarat în fața unei audiențe care comemora cea de-a douăzeci și patra aniversare a emancipării în Indiile de Vest britanice că "concursul care se desfășoară chiar acum în statul Illinois este demn de atenție". El a observat că "sclavia și antisclavia se află la baza acestei dispute" și l-a caracterizat pe Stephen Douglas ca fiind "unul dintre cei mai neliniștiți, ambițioși, îndrăzneți și lipsiți de scrupule dușmani cu care cauza omului de culoare a trebuit să se lupte". Apoi a trecut, pe scurt, la "marele discurs al domnului Lincoln", citând introducerea la discursul "House Divided", recomandându-l ca fiind "bine și înțelept spus".

DEZBATERILE AU FOST DOAR

o mică parte a campaniei din vara și toamna anului 1858. Lincoln, după propriile sale calcule, a ținut șaizeci și trei de discursuri; Stephen Douglas a spus că a ținut mai mult de o sută. În cele aproape trei săptămâni dintre Freeport și următoarea dezbatere de la Jones-boro, Lincoln a ținut opt discursuri, plus răspunsurile la mai multe convenții și mitinguri. Deși și-a concentrat campania în mijlocul statului, a călătorit de-a lungul întregului Illinois.

Dezbaterile Lincoln-Douglas ar fi fost fizic imposibile înainte de sfârșitul anilor 1850. În timpul campaniei sale pentru Senat, Lincoln a călătorit 3.400 de mile cu trenul, 600 de mile cu trăsura și 350 de mile cu barca, pentru un total de 4.350 de mile. Douglas a călătorit 5.277 de mile, majoritatea cu trenuri speciale, cu propria mașină, ceea ce i-a permis să se odihnească între orașe și să petreacă timp cu soția sa, Adele. Lincoln a călătorit ca pasager în trenurile obișnuite, fără Mary, care a rămas acasă cu băieții. Susținătorii exuberanți îl însoțeau adesea, oferindu-i lui Lincoln puțin timp pentru odihnă.

Pentru cea de-a treia dezbatere, Lincoln a coborât în "Micul Egipt", un gât îngust de pământ la convergența râurilor Ohio și Mississippi, situat între Kentucky și Missouri, cu cel mai cunoscut oraș al său numit Cairo. Regiunea era rurală, săracă și puternic democrată. De asemenea, era cunoscută pentru ura

sa față de negri. Jonesboro, cu cei opt sute de locuitori ai săi, se afla la trei sute de mile sud de Chicago și mai la sud decât Richmond, Virginia.

Acesta nu era ținutul lui Lincoln. În cei douăzeci și cinci de ani de politică, Lincoln nu petrecuse prea mult timp în cele mai sudice comitate ale statului. John C. Frémont primise doar patruzeci și șase de voturi în comitatul Union, în care se afla Jonesboro, la alegerile prezidențiale din 1856.

Pentru Lincoln, un om care se bucura de descoperiri și invenții, o parte palpitantă a ședерii sale în Jonesboro a avut loc pe cer în noaptea dinaintea dezbaterii. Pe 14 septembrie 1858, el s-a așezat pe veranda de la Union House pentru a privi cometa Donati și coada ei înflăcărată trecând pe lângă Pământ. Italianul Giovanni Battista Donati, care a descoperit cometa la 2 iunie 1858, a calculat că această cometă, una dintre cele mai strălucitoare care au fost observate în secolul al XIX-lea, nu va mai fi vizibilă timp de două mii de ani.

În dimineața următoare, într-o zi caldă și umedă, între 1.200 și 1.500 de persoane au venit la Jonesboro. Unii spectatori au făcut drumul din Kentucky și Missouri. Douglas a sosit cu tunul său privat.

Decorul dezbaterii era simplu, platforma construită din scânduri aspre așezate peste bușteni. O masă în centrul platformei a oferit reporterilor de ziar un loc pentru a scrie. Scaunele pentru Lincoln și Douglas și pentru diverși demnitari erau scaune obișnuite aduse de la casele din apropiere.

Douglas știa că provocarea sa în această regiune sudică din Illinois nu venea din partea republicanilor, ci din partea acelei facțiuni a Partidului Democrat loială președintelui Buchanan. Trebuia să-i reasigure pe acești democrați conservatori, având în vedere respingerea Constituției de la Lecompton, de ortodoxia partidului său. A făcut acest lucru atacându-l pe Lincoln în discursul său "House Divided", încercând să arate că Lincoln nu era un moderat, ci de fapt un colaborator al aboliționiștilor radicali.

Lincoln, vorbind al doilea, a adăugat o întrebare suplimentară la cele patru pe care le pusese la Freeport: "Dacă cetățenii deținători de sclavi dintr-un teritoriu al Statelor Unite ar avea nevoie și ar cere o legislație a Congresului pentru protecția proprietății lor de sclavi din acest teritoriu, ați vota, în calitate de membru al Congresului, pentru sau împotriva unei astfel de legislații?".

Douglas a răspuns cu un răspuns general că "este un articol fundamental al crezului partidului democrat că nu ar trebui să existe o neintervenție a Congresului în state și teritorii".

Spre finalul prezentării sale de la Jonesboro, știind că nu va putea convinge o audiență ostilă prin argumente, Lincoln i-a întins o mână de identificare. "Judecătorul a vorbit despre faptul că m-a trimis în Egipt pentru a mă speria de moarte? De ce, eu îi cunosc pe acești oameni mai bine decât el. Am fost crescut puțin mai la est de aici. Fac parte din acest popor. Dar judecătorul a fost crescut mai la nord și poate că are o idee oribilă despre ce ar putea fi determinat acest popor să facă."

La Jonesboro, Lincoln a încercat să nu devină defensiv. În cea mai mare parte, a reușit să paralizeze loviturile antagonistului său democrat.

TREI ZILE MAI TÂRZIU

, Charleston l-a întâmpinat pe Lincoln ca pe un fiu favorit cu un banner pictural de optzeci de metri atârnat pe strada principală, cu următoarea legendă: "Lincoln a fost primit ca un fiu favorit: "Intrarea lui Abe în Charleston acum 30 de ani". Pictura îl înfățișa pe Lincoln, băiatul pionier, conducând trei juguri de boi în timp ce familia sa intra în Illinois din Indiana. Contingentul Douglas a răspuns cu propriul banner cu legenda: "Egalitatea negrilor", înfățișând un bărbat alb, o femeie de culoare și un băiat mulatru.

Cea de-a patra dezbatere avea să aibă loc în comitatul Coles din estul central al statului Illinois, un district whig de linie veche pe care Lincoln îl cunoștea bine. Unii dintre cei din mulțime îi cunoscuseră pe tatăl său și pe mama sa vitregă, care se stabiliseră în Coles County în 1831. Thomas Lincoln murise în 1851, dar iubita sa mamă vitregă, Sally Bush Johnston Lincoln, încă mai locuia într-o veche cabană din bușteni la sud de Charleston. Ea nu a participat la dezbatere.

Atât Lincoln, cât și Douglas au intrat în Charleston în dimineața zilei de 18 septembrie 1858, ca niște eroi în fruntea unor procesiuni elaborate, cu fanfare și steaguri. În procesiunea lui Lincoln se afla fanfara Colegiului Bowling Green, care călătorise 80 de kilometri de la Terre Haute, Indiana, pentru a defila pentru fiul lor din Indiana. Proeminent în procesiune era o căruță mare plină cu treizeci și două de tinere femei care purtau rochii albe cu eșarfe lungi roșii și albastre, fiecare ținând în mână câte un steag pentru unul dintre cele treizeci și două de state din Uniune. Un banner deasupra căruței scria:

"Spre vest, Steaua Imperiului își croiește drum.

Fetele tale se leagă de Lincoln, -

Mamele lor au fost pentru Clay.

În urma căruței se afla o tânără femeie călare cu o pancartă cu motto-ul "Kansas va fi liber!".

În acest district rural de lanuri de porumb, când timpul pentru treburile agricole matinale s-a terminat, între douăsprezece mii și cincisprezece mii de spectatori s-au înghesuit pe drumurile prăfuite din Charleston. Bărbați, femei și copii din Bloody Hutton, Dogtown, Paradise, Muddy și Goosenest Prairie au convergeau spre terenurile de târg ale societății agricole de la vest de oraș. Un tren special cu unsprezece vagoane a adus spectatori din Indiana. Până la ora zece, străzile care duceau spre piața publică erau aproape impracticabile.

La ora 2:45, Lincoln a deschis dezbaterea cu o introducere care avea să devină subiectul multor interpretări și interpretări greșite. La hotelul său din acea dimineață, a spus el, un domn în vârstă a vrut să știe dacă "sunt cu adevărat în favoarea producerii unei egalități perfecte între negri și albi". După ce râsetele s-au stins, Lincoln a spus că nu intenționa să spună prea multe pe această temă la Charleston, dar s-a gândit să dedice cinci minute acestei chestiuni.

Apoi a emis o serie de declarații prin care a definit care era poziția sa în ceea ce privește egalitatea rasială. "Voi spune că nu sunt și nici nu am fost vreodată în favoarea realizării în vreun fel a egalității sociale și politice între rasa albă și cea neagră, [aplauze], - că nu sunt și nici nu am fost vreodată în favoarea transformării negrilor în alegători sau jurați, nici a calificării lor pentru a ocupa funcții, nici a căsătoriei cu albii". După ce și-a expus propria opinie, Lincoln a continuat spunând că nu a întâlnit niciodată o persoană "în favoarea producerii unei egalități perfecte, sociale și politice, între negri și albi".

Până la cea de-a patra dezbatere, Lincoln s-a săturat de continua bătaie de joc rasială a lui Douglas. El a decis să se confrunte cu criticile constante ale lui Douglas clarificându-și propria poziție și făcând apel la normele general acceptate de comunitatea în care vorbea. Mai mult, Lincoln a făcut apel la legile statului Illinois, care interziceau în mod expres căsătoria între albi și negri.

"Prejudecățile rasiale par mai puternice în statele care au abolit sclavia decât în cele în care încă există și nicăieri nu sunt mai intolerante decât în statele în care sclavia nu a fost cunoscută niciodată." Așa scria Alexis de Tocqueville în "Democrația în America" în 1833. Puțini americani albi erau lipsiți de aversiune față de americanii de culoare în anii 1840 și 1850. Atitudinile albilor se bazau pe o presupunere a inferiorității afro-americanilor. Această mentalitate plină de prejudecăți era răspândită atât în sud, cât și în nord.

Deși prima constituție a statului Illinois din 1818 a interzis sclavia, până la momentul revizuirii constituției, sentimentele împotriva negrilor erau în creștere. La convenția constituțională din Illinois din 1847, o propunere de extindere a dreptului de vot pentru negri a fost respinsă cu 137 de voturi la 7. Articolul 14 din constituția revizuită din 1848 a cerut adunării generale să adopte legi care să interzică

migrația negrilor în Illinois. Mai mult de trei sferturi dintre alegătorii din Illinois au aprobat noua constituție.

În mod ironic, atitudinile antisclavagiste și rasiste mergeau mână în mână. Doar câțiva abolиționiști agresivi au luat în considerare egalitatea socială cu afro-americanii ca o posibilitate. Republicanii care au făcut campanie electorală în anii 1850 au înțeles că era prudent să nege orice interes pentru egalitatea socială ca parte a obținerii unei anumite măsuri de drepturi politice pentru afro-americani.

Lincoln mai avea o metodă pentru a încerca să reducă la tăcere "marea îngrijorare" a lui Douglas. Era tactica sa preferată. În timp ce Douglas a recurs la furie, Lincoln a folosit umorul. Lincoln a spus că a înțeles că legile împotriva egalității sociale aparțineau, pe bună dreptate, statelor și că Douglas părea să fie "într-o permanentă groază" în legătură cu măsurile care ar putea fi prezentate în legislativul statului pentru a promova egalitatea între rase. Care a fost soluția lui Lincoln? "Propun, ca cel mai bun mijloc de a preveni acest lucru, ca judecătorul să fie ținut acasă și plasat în legislativul statal pentru a lupta împotriva acestei măsuri".

Norman Judd îi scrisese lui Lincoln înainte de dezbaterea de la Charleston: "Permiteți-mi să vă sugerez ca în următoarea dezbatere comună în care veți avea ocazia să faceți din întreaga deschidere o serie de acuzații la adresa lui Douglas, lăsând pentru replică toate declarațiile referitoare la propriile opinii." Lincoln a urmat sfatul lui Judd. Lăsând la o parte comentariile despre suveranitatea populară și Dred Scott, care fuseseră atât de proeminente în primele trei dezbateri, Lincoln s-a concentrat în schimb pe acuzația că Douglas, în ciuda protestului său față de Constituția din Lecompton, făcea parte dintr-o conspirație pentru a impune sclavia în Kansas. Senatorul Lyman Trumbull, care se întorsese în Illinois în august pentru a face campanie împotriva lui Douglas, formulase prima dată această acuzație, bazându-se pe cunoștințele sale despre tranzacțiile din interior ale lui Douglas în Senat. Douglas a denunțat acuzațiile înainte, dar Lincoln le-a reînnoit la Charleston, într-o recitare uneori obositoare a versiunii lui Trumbull.

Când Douglas a făcut un pas în față pentru a vorbi, și-a exprimat uimirea. "Sunt uimit că domnul Lincoln a venit acum în față și a susținut această acuzație, ocupându-și întreaga oră cu citirea discursului domnului Trumbull în sprijinul ei." În concluzia lui Douglas, acesta a făcut referire la remarcile de deschidere ale lui Lincoln despre egalitatea negrilor și a lăsat audiența să se întrebe dacă Lincoln era în favoarea cetățeniei negrilor.

Cea de-a patra dezbatere nu a contribuit prea mult la stimularea lui Lincoln. Remarcile sale de deschidere despre egalitate au fost citite și auzite în moduri destul de diferite în rândul diferitelor audiențe. Unii au crezut că pur și simplu recunoștea atitudinile majorității covârșitoare a celor din sudul centrului statului Illinois. Alții, citind despre dezbaterea din Chicago și din nordul Illinois, s-au întrebat dacă acesta era același Lincoln din discursul "House Divided". Mulți observatori, atunci și acum, citind

doar două propoziții și nu cele două paragrafe întregi, nu au înțeles că scopul lui Lincoln de a ridica problema egalității sociale a fost acela de a scăpa de Douglas. A fost o tactică politică pe termen scurt.

-

LINCOLN ȘI-A PETRECUT ZIUA URMĂTOARE

cu rudele din Coles County. Și-a vizitat mama vitregă, oferindu-i cincizeci de dolari înainte de a pleca a doua zi dimineață la ora patru pentru a-și relua campania. În cele nouăsprezece zile dinaintea următoarei dezbateri de la Galesburg, Lincoln va străbate statul într-un program grăbit de discursuri, uneori de două sau trei ori într-o zi.

Lincoln a continuat să își rafineze gândirea despre sclavie scriind pe rezervele sale constante de bilețele de hârtie. Catalizatorul unuia dintre notițele sale a fost citirea cărții Slavery Ordained by God (Sclavia rânduită de Dumnezeu), o carte scrisă în 1857 de Frederick A. Ross, un pastor presbiterian din Huntsville, Alabama. Cartea, bazată pe prelegeri și predici, a devenit instantaneu un bestseller în rândul susținătorilor pro-sclavie. Ross susținea că sclavia era o instituție benefică și ordonatoare.

Lincoln și-a început reflecția cu o întrebare: "Să presupunem că este adevărat că negrul este inferior albului, în ceea ce privește darurile naturii?". El a înțeles că majoritatea americanilor albi acceptau presupunerea inferiorității, dar nu s-a oprit aici. Meditând la această presupunere, Lincoln a scris: "Nu este oare exact inversul dreptății ca albul să ia de la negru, din acest motiv, o parte din puținul care i-a fost dat?". Lincoln a oferit răspunsul său. "Dă-i celui nevoiaș" este regula creștină a carității; dar "ia de la cel nevoiaș" este regula sclaviei.

Ross a susținut că sclavia era voința lui Dumnezeu, la care Lincoln a scris: "Cu siguranță nu există nici un argument împotriva voinței lui Dumnezeu, dar totuși există o anumită dificultate în a o determina și a o aplica în cazuri particulare". El a propus apoi un caz. Dr. Ross are un sclav pe nume Sambo. Lincoln a întrebat: "Este voința lui Dumnezeu ca Sambo să rămână sclav sau să fie eliberat?". Lincoln a meditat asupra opțiunilor. "Atotputernicul nu dă niciun răspuns audibil la această întrebare, iar revelația sa - Biblia - nu dă niciunul - sau, cel mult, niciunul care să nu admită o dispută, în ceea ce privește sensul ei." Lincoln a adăugat rapid: "Nimeni nu se gândește să ceară părerea lui Sambo despre ea." Lincoln a scris că ultima opțiune era ca Dr. Ross să decidă. Dacă acesta decidea că Sambo trebuia să rămână sclav, "își păstra astfel propria poziție confortabilă". Dacă "decide că Dumnezeu vrea ca Sambo să fie liber", aceasta va însemna că "va trebui să iasă din umbră, să-și arunce mănușile și să sape pentru a-și căuta propria pâine". Lincoln a întrebat dacă Ross va fi ghidat de "acea imparțialitate perfectă", care era cel mai bun mijloc de a lua decizii. Lincoln a anticipat răspunsul lui Ross: "Dar, sclavia este bună pentru unii oameni!!!" și a replicat că sclavia este "deosebită" prin faptul că "este singurul lucru bun pe care niciun om nu-l caută vreodată, pentru sine, binele".

Această reflecție complexă asupra sclaviei era ceva ce Lincoln nu era încă pregătit să spună în public. După ce a analizat cu atenție toate opțiunile, furia lui Lincoln a dat în clocot în concluzia biletului său. "Prostii! Lupi care devorează miei, nu pentru că este bine pentru propriile lor guri lacome, ci pentru că [este] bine pentru miei!!!" Cele trei semne de exclamare au dezvăluit sentimentele profunde ale lui Lincoln, care se lupta cu imoralitatea sclaviei, mai ales că aceasta era apărată de liderii religioși. Lincoln a fost mereu atent la manipularea greșită a religiei.

Într-o a doua notă, scrisă în aceeași perioadă, Lincoln a început: "Dar există o problemă mai mare decât simpla chestiune dacă răspândirea sclaviei negrilor trebuie sau nu să fie interzisă de Congres". Lincoln a afirmat că până și ziarele lui Buchanan, cum ar fi Richmond Enquirer și New York Day-Book, au înțeles problema. Ambele ziare au subliniat afirmația senatorului John Pettit din Indiana, potrivit căreia doctrina egalității din Declarația de Independență era "o minciună evidentă". În ceea ce-l privește pe senatorul Douglas, Lincoln a spus că acesta "argumentează în mod regulat împotriva doctrinei egalității oamenilor". Lincoln a concluzionat că "obiectivul comun" al lui Douglas și al aliaților săi a fost acela de a submina declarația clară din Declarația de Independență și de "a afirma dreptul natural, moral și religios al unei clase de a înrobi o altă clasă".

CEA MAI MARE MULȚIME

dintre cele șapte dezbateri a convergent la Knox College din Galesburg, în nordul statului Illinois, joi, 7 octombrie 1858. Gales-burg, un oraș de 5.500 de locuitori, era republican, antisclavagism și o stație pe Calea Ferată Subterană. Cu o zi înainte căzuseră ploi torențiale, iar în ziua dezbaterii, vânturile înghețate au dărâmat panouri și au smuls bannere. Dar nici măcar elementele nu au putut ține departe 15.000-20.000 de spectatori. Un tren cu 11 vagoane venea dinspre Chicago. Un tren cu douăzeci și două de vagoane de la Peo-ria, plin cu 2.200 de pasageri, a fost încetinit de probleme mecanice și nu a ajuns decât aproape de sfârșitul dezbaterii. În ciuda vântului, numeroase bannere au concurat între ele pentru creativitate. O reprezentare a unui număr cu doi măgari îl arăta pe Douglas încercând să călărească Suveranitatea populară și Dred Scott. Oricât de mult ar fi încercat, nu a reușit să își păstreze echilibrul și a fost trimis la răsturnare. Pe un alt banner era inscripționat "Fermieri cu pumnii mici, praguri de noroi ale societății, mecanici unsuroși, pentru A. Lincoln", o respingere a acuzației recente din Sud, potrivit căreia muncitorii din Nord erau cel puțin la fel de exploatați ca și sclavii din Sud.

La ora 2:30, Lincoln și Douglas au fost conduși la colegiu în trăsuri identice. Din cauza condițiilor aspre, platforma fusese mutată dintr-un spațiu deschis din campusul colegiului pentru a se lipi de partea de est a Old Main, clădirea centrală a campusului. Potrivit unei amintiri ulterioare, atât Lincoln, cât și Douglas au fost nevoiți să se cațere pe o fereastră din Old Main pentru a ajunge pe platformă. Lincoln, niciodată în pană de cuvinte, a fost auzit spunând: "Ei bine, în sfârșit am trecut prin colegiu".

Douglas a început și s-a așezat rapid în discursul său obișnuit. La această a cincea dezbatere, Douglas părea epuizat, cu o voce răgușită care nu-i purta cuvintele dincolo de primele rânduri ale publicului. A apărat suveranitatea populară și i-a atacat atât pe republicani, cât și pe democrații lui Buchanan. L-a acuzat pe Lincoln că și-a schimbat mesajul în funcție de geografia dezbaterii. "În partea extremă nordică a statului, el poate proclama un aboliționism la fel de îndrăzneț și de radical cum au enunțat vreodată Gid-dings, Lovejoy sau Garrison". În partea sudică a statului, Douglas a afirmat că Lincoln s-a identificat ca fiind "un whig de linie veche, un discipol al lui Henry Clay". Douglas și-a rezumat critica spunând mulțimii: "Crezul domnului Lincoln nu poate călători".

Lincoln, în schimb, părea refăcut la Galesburg. Cele nouăsprezece zile de călătorie, petrecute vorbind cu mii de oameni în Urbana, Jacksonville, Winchester, Pittsfield, Metamora și Pekin, nu îl obosiseră, ci mai degrabă îi reînnoiseră moralul. Lincoln, care putea fi introspectiv și care se bucura de timpul petrecut singur pentru a citi și a scrie, a fost energizat de contactul cu tot felul de oameni în timpul campaniei electorale.

Luând inima în dinți de la această comunitate puternic republicană, Lincoln a început cu Declarația de Independență. Douglas insistase asupra faptului că primele cuvinte din Declarație nu au fost niciodată menite să includă negrii. Lincoln a replicat cu cea mai puternică afirmație a sa din timpul dezbaterilor cu privire la intenția Declarației. "Cred că în toate arhivele lumii, de la data Declarației de Independență și până acum trei ani, se poate căuta în zadar o singură afirmație, din partea unui singur om, că negrul nu a fost inclus în Declarația de Independență." În ceea ce privește afirmația lui Douglas că Jefferson nu a intenționat să-i includă pe negri pentru că era proprietar de sclavi, Lincoln a replicat amintind cuvintele lui Jefferson, oferite târziu în viață, că "tremura pentru țara sa când își amintea că Dumnezeu este drept". Lincoln a stârnit "mari aplauze" atunci când a tunat: "Voi oferi cea mai mare primă care îmi stă în putere judecătorului Douglas dacă va demonstra că, în toată viața sa, a exprimat vreodată un sentiment cât de cât asemănător cu cel al lui Jefferson".

De asemenea, Lincoln a atacat frontal criticile lui Douglas potrivit cărora Lincoln și-a schimbat mesajul privind egalitatea negrilor în funcție de locul unde vorbea. Lincoln a subliniat că toate discursurile sale au fost tipărite, astfel încât toată lumea să le poată citi. El a negat că ar fi existat vreun conflict între ceea ce a spus la diferitele dezbateri. Lincoln a întors apoi critica lui Doug las în avantajul său, abordând dimensiunea morală a dezbaterii despre sclavie. În rezumatul poziției lui Douglas, Lincoln a reamintit publicului că "fiecare sentiment pe care îl rostește el înlătură ideea că ar exista ceva rău în sclavie".

Susținătorii lui Lincoln au fost exuberanți în legătură cu performanța sa de la Gales-burg. The Quincy Whig a raportat: "Când Douglas a încheiat, "Old Abe" a urcat la tribună și a fost primit cu trei aplauze atât de puternice". Ziarul Republican credea că "a întâlnit și a respins cu succes fiecare argument adus de judecătorul Douglas". Lincoln a făcut acest lucru prin preluarea terenului moral. L-a acuzat pe Douglas că "stinge luminile morale din jurul nostru". Lincoln a declarat: "Judecătorul Douglas și oricine ca el învață

că negrul nu are nicio parte, oricât de umilă ar fi, în Declarația de Independență și, în măsura în care în el se află, [pune botniță] tunului care tronează în fiecare an cu bucurie" în fiecare 4 iulie.

CEA DE-A ȘASEA DEZBATERE

a avut loc la 13 octombrie 1858, la Quincy. Amplasat pe malul râului Mississippi, chiar vizavi de Missouri, Quincy a fost colonizat de locuitori din Noua Anglie, care au numit orașul în 1825 în cinstea președintelui de atunci, John Quincy Adams. Quincy a fost, ca multe orașe din centrul statului Illinois - un teritoriu disputat între republicani și democrați. Ambarcațiunile din Hannibal, Missouri, și Keokuk, Iowa, au mărit mulțimea, între zece mii și cincisprezece mii de oameni care s-au adunat în Washington Park într-o zi însorită, dar răcoroasă.

Lincoln a sosit cu trenul de dimineață și a fost invitat să călătorească într-o trăsură decorată, deși a spus că preferă "să meargă pe jos până la Browning's", casa prietenului său Orville Browning, unde se va odihni până la dezbatere. Cu toate acestea, o mare procesiune l-a ghidat pe Lincoln. În centrul procesiunii se afla o machetă de navă pe roți trasă de patru cai și etichetată "Constitution".

Carl Schurz, un imigrant care a fugit de revoluția eșuată din Germania din 1848-49, a călătorit din Watertown, Wisconsin, pentru a asista la dezbatere. Mai târziu, Schurz și-a amintit că Lincoln

farmecul lui Lincoln nu atrăgea, în mod obișnuit, urechile sau ochii. Vocea lui nu era melodioasă; mai degrabă stridentă și pătrunzătoare, mai ales când se ridica la acutele sale înalte în momentele de mare animație. Figura lui era neîndemânatică, iar acțiunea membrelor sale greoaie era stângace. Nu avea nici una dintre grațiile exterioare sau oratoria așa cum sunt ele înțelese în mod obișnuit. Farmecul său era de un alt fel. Acesta izvora din profunzimea și autenticitatea rară a convingerilor sale și a sentimentelor sale simpatice.

El a spus că vocea lui Lincoln "nu era muzicală, fiind mai degrabă ascuțită și predispusă să se transforme într-un acut strident în momente de emoție". Dar poseda "o calitate extrem de pătrunzătoare și de mare anvergură". Mișcările lui Lincoln l-au impresionat în mod deosebit pe Schurz. "Gesturile sale erau stângace. Își legăna brațele lungi uneori într-un mod foarte neîndemânatic. Din când în când, pentru a da un accent deosebit unui punct, își îndoia genunchii și corpul cu o smucitură bruscă în jos și apoi se ridica din nou cu o vehemență care îl ridica pe vârfuri și îl făcea să pară mai înalt decât era."

Carl Schurz, un imigrant german din Wisconsin, a călătorit la Quincy pentru a-l asculta pe Lincoln în cea de-a șasea dezbatere. Schurz avea să joace un rol esențial în mobilizarea marii populații germane din Midwest în spatele lui Lincoln.

Lincoln a început dezbaterea negând că remarcile sale despre drepturile civile ale negrilor de la Charleston erau diferite de ceea ce spusese la Ottawa sau urma să afirme la Quincy. Ori de câte ori Lincoln se înclina în fața normelor vremii sale în ceea ce privește imposibilitatea egalității sociale între rase, el încheia întotdeauna cu posibilitatea mai mare, încă nerealizată pe deplin, inerentă Declarației de Independență: "În ceea ce privește dreptul de a mânca fără permisiunea nimănui pâinea pe care și-o câștigă cu mâna lui, el este egalul meu, al judecătorului Douglas și al oricărui alt om." La aceste cuvinte, mulțimea a aplaudat cu putere.

Lincoln și-a încheiat ora de deschidere cu o repetare convingătoare a acuzației sale că sclavia este greșită din punct de vedere moral. "Când judecătorul Douglas spune că oricine, sau orice comunitate, dorește sclavi, are dreptul să-i aibă, este perfect logic dacă nu există nimic greșit în această instituție; dar dacă admiteți că este greșit, nu poate spune în mod logic că cineva are dreptul să facă rău." Lincoln a declarat că problema nu era dacă el sau Douglas avea dreptate sau nu, ci dacă sclavia era corectă sau nu. Dacă, a declarat Lincoln în fraza sa finală, "dacă vom reuși să-i convingem pe toți acești oameni care cred că sclavia este în unele dintre aceste aspecte greșită, să se ridice și să acționeze alături de noi pentru a o trata ca pe o greșeală - atunci, și nu până atunci, cred că vom ajunge într-un fel la sfârșitul acestei agitații împotriva sclaviei".

Douglas, aflat în defensivă, a fost nevoit să răspundă la acuzația lui Lincoln că nu ar fi spus dacă sclavia este bună sau rea. "Vă spun de ce nu o voi face. Susțin că, în conformitate cu Constituția Statelor Unite, fiecare stat al acestei Uniuni are dreptul să facă ce dorește în privința sclaviei." Apoi și-a petrecut o mare parte din timp contestând faptul că a conspirat cu Pierce, Buchanan și Taney pentru a deschide teritoriile pentru sclavie. Aproape de finalul remarcilor sale, Douglas a declarat: "Această republică poate exista pentru totdeauna împărțită în state libere și state sclavagiste".

Lincoln, în replică, a profitat imediat de remarca lui Douglas. "Ne apropiem puțin mai mult de adevărata problemă a acestei controverse și sunt profund recunoscător pentru această singură frază". Lincoln a spus că nu dorea să discute cu sclavia în Kentucky sau Virginia, dar că Douglas ar fi fost fericit să vadă sclavia extinsă nu doar în teritoriile vestice, ci și în statele din nord.

DUPĂ DEZBATEREA DE LA QUINCY

, atât Lincoln, cât și Douglas s-au îmbarcat la bordul vasului City of Louisiana pentru trecerea celor 115 mile pe râul Mississippi până la Alton, locul unde a avut loc dezbaterea finală. Alton era cuibărit între faleze, la confluența râurilor Mississippi și Illinois. Când vasul a sosit în dimineața următoare, Mary și Robert, în vârstă de 15 ani, îl așteptau pe Lincoln pentru a-l întâmpina. Aceștia călătoriseră de la Springfield cu calea ferată Sangamon-Alton, care oferea un bilet de excursie la jumătate de preț pentru dezbatere. Robert, membru al cadeților din Springfield, era îmbrăcat elegant, într-o haină albastră cu pantaloni albi. Gustave Koerner, care a fost președintele convenției republicane care l-a nominalizat pe

Lincoln pentru Senat, a călătorit și el la Alton. Koerner l-a găsit pe Lincoln în salonul de la Casa Franklin. Lincoln l-a încurajat pe Koerner să urce la etaj și să vorbească cu Mary, deoarece "este destul de descurajată" în legătură cu șansele politice ale soțului ei. Koerner și-a exprimat încrederea față de ea "de a câștiga statul și este destul de sigur că vom câștiga Legislativul".

În 1837, Alton fusese scena asasinării abolиționistului presbiterian Elijah Lovejoy, care își apăra presa de o mulțime pro-sclavie. În 1858, acest oraș din sud-vestul statului Illinois a rămas simpatizant față de sclavie, Douglas și democrați. Vapoarele White Cloud și Baltimore ofereau tarife de un dolar dus-întors din vecina St. Louis, aducând din Missouri mai mulți susținători ai lui Douglas. Unii vizitatori au făcut călătoria chiar și din Kentucky. Într-o zi frumoasă de toamnă, organizatorii dezbaterii finale au fost dezamăgiți de faptul că mulțimea va număra doar între cinci mii și șase mii de persoane, unii spectatori spunând că până acum toată lumea știa ce vor spune atât Lincoln, cât și Douglas.

Douglas a început dezbaterea arătând ca un om mai rău de pe urma dezbaterilor și a campaniei. Vocea sa abia se auzea în timp ce își rezuma argumentele din cele șase dezbateri anterioare. Aflat în ofensivă în prima dezbatere, în cea de-a șaptea dezbatere a luat decizia ciudată de a-și concentra apărarea pe deciziile sale legate de Lecompton. Evident supărat de accentul reînnoit pe care Lincoln l-a pus pe Declarația de Independență la Galesburg și Quincy, Douglas, cu o voce abia auzită, a declarat: "Eu susțin că semnatarii Declarației de Independență nu s-au referit deloc la negri atunci când au declarat că toți oamenii sunt creați egali. Ei nu s-au referit la negri, nici la indienii sălbatici, nici la insularii Fejee, nici la nicio altă rasă barbară".

Lincoln, în schimb, părea bronzat și nerăbdător pentru dezbaterea finală. Întotdeauna conștient de audiența sa, Lincoln a recunoscut că cetățenii din Alton erau legați cu "simpatii puternice prin naștere, educație și altele, cu Sudul". Totuși, nemulțumit să cedeze orice audiență, Lincoln a reamintit decizia tatălui său de a se muta dintr-un stat sclavagist într-un stat liber, iar apoi a întrebat: "Câți democrați sunt pe aici care au părăsit statele sclavagiste și au venit în statul liber Illinois pentru a scăpa de instituția sclaviei?". O voce s-a întrerupt și a spus: "O mie". O alta a adăugat: "O mie și unu", la care Lincoln a răspuns: "Recunosc că sunt o mie și unu".

Douglas, la Quincy și din nou acum la Alton, în comitatul Madison, încercase să îmbrace mantia lui Henry Clay, susținând că arhitectul Compromisului din 1850 nu ar fi aderat niciodată la opiniile radicale ale lui Lincoln. Dar nimeni nu l-a iubit pe Clay și discursurile sale mai mult decât Lincoln. Perturbat de faptul că Douglas a încercat să se dea drept un adept al lui Clay, Lincoln a băgat mâna în haină și a scos caietul său plin cu extrase din discursuri importante. A citit o lungă secțiune dintr-unul dintre discursurile lui Clay pentru a arăta că Marele Compromisar credea în marele "principiu fundamental" din Declarația de Independență, conform căruia toți oamenii sunt creați egali, chiar dacă Clay înțelegea că acest principiu nu se realizase încă pe deplin în societatea americană.

Spre finalul acestei dezbateri finale, când Lincoln trebuie să fi fost obosit, a ajuns la apogeul elocvenței sale. Concentrându-și comentariile finale pe refrenul constant al lui Douglas, care spunea că nu-i păsa dacă sclavia era votată în sus sau în jos, Lincoln a răspuns că adevărata problemă era moralitatea sclaviei. "Aceasta este problema care va continua în această țară atunci când aceste biete limbi ale judecătorului Douglas și ale mele vor tăcea." Lincoln a declarat că problema este "lupta eternă între aceste două principii - dreapta și nedreapta - în întreaga lume". El a continuat,

Acestea sunt cele două principii care au stat față în față de la începutul timpului și vor continua să se lupte mereu. Unul este dreptul comun al umanității, iar celălalt este dreptul divin al regilor. Este același principiu, indiferent de forma în care se dezvoltă. Este același spirit care spune: "Tu muncești, te chinui și câștigi pâinea, iar eu o voi mânca".

CELE DOUĂZECI ȘI UNA DE ORE

de dezbateri s-au încheiat. Povestea dezbaterilor Lincoln-Douglas din 1858 trebuie înțeleasă în termenii ei și nu dintr-o privire retrospectivă a evenimentelor viitoare, când Douglas a devenit, în cel mai bun caz, o folie și, în cel mai rău caz, caricaturizat sau marginalizat. La momentul dezbaterilor, Douglas era un actor național de prim rang, în timp ce Lincoln era privit doar ca un politician din Illinois.

Cum trebuia să decidă alegătorul? Cei mai mulți au asistat la o singură dezbatere. Încă de la început, Lincoln a trebuit să discrediteze ideea că ar fi fost un abolиționist radical, în timp ce Douglas a trebuit să nege faptul că era un apărător al sclaviei pro-Sud. Existau multe alte subiecte pe care Lincoln și Douglas le-ar fi putut include în dezbaterile lor - politica monetară, tarifele vamale, imigrația, căile ferate - dar accentul a fost pus aproape exclusiv pe sclavie. Atât participanții la dezbateri, cât și publicul au fost de acord că aceasta era cea mai importantă problemă cu care se confrunta națiunea.

Dezbaterile s-au repetat foarte mult, deseori fiecare dintre ei citând citate lungi din discursurile anterioare. Douglas a rămas la tema sa privind autoguvernarea. Lincoln a invocat din nou și din nou Declarația de Independență. Douglas a început în forță și l-a pus pe Lincoln în defensivă cu atacurile și întrebările sale. Lincoln a luat avânt în ultimele trei dezbateri, începând de la Galesburg, atât prin prezența sa fizică, cât și prin decizia de a se concentra pe dimensiunea morală a sclaviei. Douglas, când era stresat, a recurs la furie și sarcasm. Lincoln, când era presat, răspundea din reflex cu umor, o notă mai ușoară care a creat o legătură de încredere cu publicul. Lincoln, fie în notele sale private pentru el însuși, fie în dezbaterile publice cu Douglas, a crescut în capacitatea sa de a-și comunica ideile atât în mod clar, cât și cu forță.

Dezbaterile s-au încheiat, dar campania a continuat. Lincoln, după ce a petrecut câteva zile în Springfield, a plecat din nou. În ultimele două săptămâni și jumătate a fost alternativ descurajat și încurajat, la fel ca și cei mai apropiați consilieri ai săi. Coborând din tren la Napoli, pe 18 octombrie 1858, Lincoln a văzut

cincisprezece "domni celți" și s-a întrebat dacă acești irlandezi au fost aduși în Illinois pentru a vota. A doua zi, a auzit că patru sute de muncitori irlandezi au sosit în comitatul Schuyler pentru a lucra la calea ferată, ajungând chiar înainte de ziua alegerilor. Pe 20 octombrie, Lincoln i-a scris lui Norman Judd: "Acum am un grad ridicat de încredere că vom reuși, dacă nu vom fi copleșiți de voturi frauduloase într-o măsură mai mare decât de obicei".

Câteva zile mai târziu, judecătorul David Davis și-a exprimat îngrijorarea. "Republicanii externi din Est, domnul Greeley-Truman Smith &c au aruncat apă rece asupra alegerii lui Lincoln." O lovitură dificilă pentru șansele lui Lincoln de a fi ales a venit la sfârșitul campaniei. O scrisoare scrisă de senatorul John J. Crittenden din Kentucky la 1 august 1858, în care își anunța sprijinul pentru Douglas, a fost păstrată până în ultima săptămână a campaniei, când putea face cele mai mari pagube. Lincoln și Crittenden serviseră împreună în Congresul al XXX-lea. Crittenden se considera moștenitorul politic al lui Clay. Uimit și rănit de faptul că un whig din Kentucky ar fi intrat în campania pentru Senat împotriva unui whig din Illinois, Lincoln i-a scris lui Crittenden în iulie, spunându-i că se șoptea o poveste "că sunteți nerăbdător pentru realegerea domnului Douglas". Lincoln i-a spus lui Crittenden: "Nu cred povestea, dar totuși îmi dă o oarecare neliniște. Nu cred că v-ați exprima astfel. Nu vă caracterizează așa cum v-am apreciat întotdeauna". Din păcate pentru Lincoln, povestea s-a dovedit a fi adevărată. Crittenden a admirat poziția lui Douglas împotriva Constituției Lecompton și a crezut că un vot pentru Douglas era un vot împotriva administrației Buchanan. Sprijinul lui Crittenden pentru Douglas, trâmbițat de Illinois State Register din Springfield, a servit cu siguranță la subminarea lui Lincoln în rândul unor whigs de linie veche, în special în comitatele critice din centrul Illinoisului.

Lincoln a ales să țină ultimul său discurs din campanie la Springfield sâmbătă, 30 octombrie 1858. O mulțime entuziastă de cinci mii de oameni a făcut aproape imposibil ca Lincoln să fie auzit. El a devenit destul de personal și emoțional în ultimele sale cuvinte în fața prietenilor și admiratorilor. "Mi s-a atribuit ambiție", a recunoscut Lincoln.

Nu pretind că sunt insensibil la onorurile politice; dar dacă astăzi ar putea fi restabilită restricția din Missouri, iar întreaga problemă a sclaviei ar putea fi înlocuită pe vechiul teren al "toleranței" prin necesitate acolo unde există, cu o ostilitate de neclintit față de răspândirea ei, din principiu, aș fi de acord, în considerație, cu plăcere, ca judecătorul Douglas să nu mai fie niciodată în afara, iar eu să nu mai fiu niciodată într-o funcție, atât timp cât amândoi, sau oricare dintre noi, trăim.

El terminase pe drumul cel mare al principiilor.

LINCOLN A VOTAT MAI DEVREME

în Springfield în ziua alegerilor, marți, 2 noiembrie 1858. O ploaie rece a acoperit preeriile din Illinois și a căzut "neîncetat" pe tot parcursul zilei în capitala statului, transformând străzile într-o "stare oribilă".

Ziarul Illinois State Journal a raportat că "luptele de stradă nu sunt atât de numeroase pe cât se aștepta", dar până la apusul soarelui, "închisoarea orașului este aproape plină".

Candidații republicani pentru legislativul statului au câștigat votul popular, 125.430 la 121.609. Dar democrații au câștigat competiția pentru locurile din legislativul local cu 54 la 46 de voturi. Lincoln a pierdut la o decizie împărțită. Legislatorii vor fi cei care vor vota la 5 ianuarie 1859 și vor decide astfel cine va fi următorul senator al SUA. Aceste alegeri pentru Senat, cu apelul său la popor mai degrabă decât la legislatorii de stat, a fost un prim pas pe drumul lung către cel de-al 17-lea amendament, ratificat în 1913, care va prevedea alegerea directă a senatorilor.

După ce a monitorizat rezultatele până târziu în noapte la biroul de telegraf, Lincoln s-a îndreptat obosit spre casă. Câțiva ani mai târziu, el și-a amintit că în acea seară întunecată și ploioasă a alunecat, "dar mi-am revenit... și mi-am spus: 'Este o alunecare și nu o cădere'. "

ÎNTR-O ANCHETĂ POSTELECTORALĂ

asupra înfrângerii lor, republicanii s-au plâns de inechitățile unei repartizări învechite a diferitelor districte legislative din Illinois. William Herndon i-a scris o lungă scrisoare lui Theodore Parker, un pastor transcendentalist din Noua Anglie, în care detalia ceea ce el considera a fi "cauzele înfrângerii noastre". L-a acuzat pe Horace Greeley: "Tăcerea lui a fost opoziția lui"; l-a pedepsit pe Crittenden: "Mii de whigs ne-au abandonat chiar în ajunul alegerilor, prin influența lui Crittenden"; și a dat vina pe oamenii pro-sclavie care "au mers până la un om pentru Douglas". În cele din urmă, Herndon a dat vina pe "mii de irlandezi catolici hoinari, hoți, umflați și plini de pete" importați din St. Louis și din alte orașe.

Lincoln nu a învinuit pe nimeni. Dacă ar fi existat o persoană pe care ar fi putut să o învinovățească, aceea era Crittenden. Senatorul din Kentucky i-a scris lui Lincoln la 27 octombrie 1858, declarând că publicarea în mai multe ziare democrate a unei scrisori private în care arăta de ce îl susținea pe Douglas a fost "neautorizată". Scrisoarea lui Crittenden, în confuzia alegerilor, fusese ridicată de la oficiul poștal, dar, spunea Lincoln, "mi-a fost înmânată abia în acest moment". Toată lumea din jurul său îl învinovățea pe Crittenden, dar, a scris Lincoln, "nu mi-a trecut niciodată prin cap să arunc vreo vină asupra ta". Într-o ultimă frază, Lincoln și-a exprimat mărinimia în înfrângere. "Emoțiile înfrângerii, la finalul unei lupte în care am simțit mai mult decât un simplu interes egoist și la a cărei înfrângere a contribuit în mare măsură folosirea numelui dumneavoastră, sunt proaspete în mine, dar chiar și în această stare de spirit, nu vă pot suspecta nicio clipă de ceva dezonorant." Magnanimitatea lui Lincoln a crescut în parte din capacitatea sa de a atribui cele mai bune motive celor care îi erau adversari.

Chicago Press & Tribune, sub redacția lui Joseph Medill și Charles Ray, a spus-o cel mai bine pe 10 noiembrie 1858, la cinci zile după ziua alegerilor.

Domnul Lincoln este învins. Nu cunoaștem un moment mai bun decât cel de acum pentru a-l felicita pentru campania memorabilă și strălucită pe care a făcut-o. Și-a creat o reputație națională care este atât invidiată, cât și meritată; și, chiar dacă nu va mai ocupa nicio funcție oficială, a făcut pentru cauza Adevărului și a Dreptății ceea ce îi va da întotdeauna dreptul la recunoștința partidului său și la admirația vie a tuturor celor care respectă calitățile morale înalte și darurile intelectuale ascuțite, cuprinzătoare și solide pe care le-a arătat.

La 19 noiembrie 1858, Lincoln i-a scris doctorului Anson Henry, fostul său medic și asociat Whig, care trăiește acum în Oregon. El i-a spus vechiului său prieten: "Mă bucur că am ajuns în cursa de mai târziu. Mi-a oferit o audiență asupra marii și durabilei probleme a epocii, pe care nu aș fi putut-o avea în alt mod, și, deși mă scufund din vedere și voi fi uitat, cred că am lăsat câteva urme care vor fi de folos cauzei libertății civile mult timp după ce nu voi mai fi".

Mathew Brady a realizat această fotografie a unui Lincoln fără barbă, aflat la New York pentru a ține discursul de la Cooper Union. Mai târziu a fost numită "fotografia care l-a făcut pe Lincoln președinte".

CAPITOLUL 14

Gustul este în gura mea, un pic 1858-60

SĂ AVEM CREDINȚA CĂ DREPTUL FACE PUTEREA ȘI, ÎN ACEASTĂ CREDINȚĂ, SĂ ÎNDRĂZNIM, PÂNĂ LA CAPĂT, SĂ NE FACEM DATORIA AȘA CUM O ÎNȚELEGEM NOI

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discurs la Cooper Union, 27 februarie 1860

N 3 NOIEMBRIE 1858, A DOUA ZI DUPĂ ÎNFRÂNGEREA LUI LINCOLN ÎN SENAT

alegerilor pentru Senat, Jeriah Bonham, editor al Illinois Gazette din Lacon, a întrebat: "Ce om umple acum întreaga măsură a așteptărilor publicului ca om de stat al zilei de azi și al viitorului apropiat, precum Abraham Lincoln? ... Credem că nu facem decât să exprimăm dorința unei mari majorități a poporului ca el să fie purtătorul de stindard al Partidului Republican pentru președinția din 1860".

Trei zile mai târziu, Commercial Register din Sandusky, Ohio, a publicat un scurt anunț: "O întâlnire entuziastă este în desfășurare aici, în această seară, în favoarea lui Lincoln ca viitor candidat republican la președinție."

Aceste prime apeluri în favoarea candidaturii lui Lincoln la președinție proveneau din ziare din orașe mici și puțin cunoscute. Dar pe 10 noiembrie 1858, la numai o săptămână după înfrângerea lui Lincoln, Chicago Tribune a tipărit anunțul din Commercial Register fără comentarii la rubrica "Personal și politic" a popularei sale ediții săptămânale. A doua zi, Chicago Democrat a declarat că Illinois ar trebui "să prezinte numele său [al lui Lincoln] la Convenția Națională Republicană, mai întâi pentru funcția de președinte, iar apoi pentru cea de vicepreședinte". Illinois State Journal din Springfield a tipărit povestea "Lincoln pentru președinte" din Sandusky pe 13 noiembrie 1858, dar a fost îngropată în coloana "Articole din oraș și alte chestiuni", fără niciun comentariu editorial.

Alte ziare aveau să își adauge aprobarea la sfârșitul anului 1858, dar speculațiile despre viitorul lui Lincoln într-o funcție mai înaltă se refereau adesea atât la lăudarea lui Lincoln pentru ceea ce realizase în dezbaterile din 1858, cât și la ceea ce ar putea realiza în 1860. Unele dintre aceste laude îl menționau pe Lincoln la sfârșitul unei liste de potențiali candidați, care de obicei începea cu senatorul William H. Seward din New York și senatorul Salmon P. Chase din Ohio și adesea îi includea pe Edward G. Bates din Missouri și senatorul Simon Cameron din Pennsylvania.

LA AMURG ÎNTR-O ZI RECE DE DECEMBRIE

, în timp ce Lincoln părăsea tribunalul din comitatul McLean din Bloomington, Jesse Fell, avocat, speculator de terenuri și fondator al Bloomington Pantagraph, l-a întâlnit pe partea de sud a pieței publice. Fell l-a întrebat dacă ar putea vorbi cu el în biroul de avocatură al fratelui său Kersey. Fell și Lincoln au locuit împreună ca membri ai legislativului de stat la Vandalia la începutul anilor 1830. El fusese unul dintre organizatorii convenției republicane de la Bloomington din 1856. L-a nominalizat pe Lincoln pentru Senat în iunie 1858 și a fost secretar al Comitetului Republican de Stat. În timp ce cei doi stăteau în mijlocul unor cărți juridice legate în vițel, Fell i-a spus lui Lincoln că se întorsese recent dintr-o călătorie extinsă în Pennsylvania, New York și New England. Peste tot pe unde a călătorit a găsit oameni care își puneau întrebarea: "Cine este acest om, Lincoln?" Fell a răspuns că în Illinois existau doi giganți, unul mic pe care îl cunoșteau, "dar că tu erai cel mare pe care nu-l știau toți".

Fell i-a spus lui Lincoln că putea deveni un candidat viabil la președinție în 1860, dar era esențial ca numele său să devină mai cunoscut în Est, în special în Pennsylvania. El știa din contactele sale de mare anvergură că Seward, considerat de mulți drept principalul candidat la nominalizarea republicană pentru președinție, nu era popular în Pennsylvania. Dacă Pennsylvania și alte câteva state din Est urmau să se ralieze în spatele lui Lincoln, ar fi trebuit mai întâi să știe mai multe despre el. Fell a propus ca Lincoln să scrie o declarație autobiografică care să fie publicată în mai multe ziare din Est.

"Oh, Fell, ce rost are să vorbești despre mine pentru președinție", a răspuns Lincoln, "în timp ce avem oameni precum Seward, Chase și alții, care sunt mult mai bine cunoscuți de popor?". Lincoln i-a spus lui Fell: "Toată lumea îi cunoaște. Nimeni, cu greu, în afara statului Illinois, nu mă cunoaște pe mine". Fell a fost deosebit de impresionat de ceea ce a spus Lincoln în continuare. "În plus, nu li se cuvine, ca o chestiune de dreptate, unor astfel de oameni, care au dus mai departe această mișcare până la statutul ei actual, în ciuda opoziției înfricoșătoare, a abuzurilor personale și a numelor grele?".

Lincoln a concluzionat: "Recunosc forța multora dintre cele spuse de dumneavoastră și recunosc că sunt ambițios și că aș vrea să fiu președinte; nu sunt insensibil la complimentul pe care mi-l faceți și la interesul pe care îl manifestați în această chestiune, dar nu mă așteaptă un noroc atât de mare ca cel al președinției acestor State Unite." În plus, "nu există nimic în istoria mea timpurie care să vă intereseze pe dumneavoastră sau pe oricine altcineva". Cu aceste cuvinte, Lincoln și-a pus pe el șalul "dărăpănat" și a ieșit în întuneric.

Chiar în momentul în care Lincoln spunea nu inițiativei lui Fell, el își lua propria inițiativă de a-și publica albumul personal al dezbaterilor. De-a lungul verii și toamnei anului 1858, Lincoln, prin foarfecă și lipire, a așezat într-un album de două sute de pagini textele discursurilor și dezbaterilor, în principal din Chicago Press and Tribune și Chicago Times. Pe aproape fiecare pagină, el a scris cu scrisul său de mână caracteristic titluri, legende, diverse note și corecturi la texte. La patru zile după ce s-a întâlnit cu Fell, i-a spus lui Henry C. Whitney: "Există o anumită probabilitate ca Scrap-book-ul meu să fie retipărit".

Lincoln era de fapt ambivalent în privința președinției în decembrie 1858. Este posibil ca solicitarea lui Fell să se fi ciocnit cu precauția înnăscută a lui Lincoln sau cu simțul său victorian al modestiei de a vorbi despre sine, în timp ce textele dezbaterilor erau un document public. Ambiția lui Lincoln nu era doar de a păstra înregistrarea istorică a dezbaterilor, ci și de a-și promova reputația. În iarna anului 1858-59, consumat de practica sa de avocat și reticent să lase albumul de amintiri din mâinile sale, Lincoln nu a făcut niciun progres în asigurarea unui editor.

LA PATRU ZILE DUPĂ CE

alegerile din noiembrie, Lincoln și Herndon s-au întors la tribunalul din Springfield. Timp de aproape șase luni, Lincoln își neglijase activitatea de avocat. A rămas fără venituri și și-a plătit aproape toate

cheltuielile proprii în timpul campaniei pentru Senat. Când președintele republicanilor din stat, Norman Judd, i-a scris după alegeri, cerându-i ajutorul pentru a plăti datoriile campaniei republicane, Lincoln a răspuns: "Am fost pe cheltuieli atât de mult timp fără să câștig nimic, încât acum sunt absolut fără bani chiar și pentru scopuri casnice".

Lincoln s-a întors la biroul său de avocatură pentru a răspunde clienților care se plângeau de lipsa de acțiune în procesele lor. Samuel C. Davis and Company, comercianți en-gros din St. Louis, îi scriseseră lui Lincoln la 1 octombrie 1858, supărați că "interesele lor au fost neglijate atât de mult timp". Lincoln le-a răspuns pe 17 noiembrie, explicând că abia văzuse scrisoarea lor, deoarece fusese "ocupat personal în ultimele trei sau patru luni". De obicei echilibrat, Lincoln și-a trădat supărarea. "Nu voi mai avea de-a face cu această clasă de afaceri. Pot face afaceri la Curte, dar nu pot și nu voi urmări execuții în toată lumea". Lincoln a încheiat prin a se oferi să "predea" aceste chestiuni altor avocați.

Încercarea lui Lincoln de a găsi un echilibru între lege și politică devenise mai dificilă ca niciodată. Nerăbdarea sa a ieșit la iveală într-o serie de scrisori către clienți. În noiembrie, i-a scris fostului guvernator Joel Matteson că "nu am făcut niciun serviciu" într-un caz pentru Chicago and Alton Railroad, "dar am pierdut un onorariu în bani oferit de cealaltă parte". În decembrie, i-a spus avocatului William M. Fishback: "Aș vrea să te întorci și să te ocupi de această afacere" cu Samuel C. Davis and Company. După ce a primit două scrisori de la un văr din Lexington, Kentucky, Lincoln a răspuns: "Mă enervează să spun că nu pot colecta bani acum".

Singurele discursuri ale lui Lincoln în cele patru luni de după alegeri au avut loc în sălile de judecată. La începutul primăverii anului 1859, a reluat deplasările în cel de-al optulea circuit judiciar, care fusese redus de la paisprezece la cinci comitate în 1857. Completând circuitul la Danville la începutul lunii mai, s-a întors la Springfield, unde s-a ocupat de un număr mare de cazuri în fața Curții de Circuit a SUA până la sfârșitul lunii iunie.

ANUL 1859

avea să fie plin de surprize politice pentru Lincoln, dar nu a început așa. Pe 5 ianuarie, legislativul din Illinois s-a adunat la Springfield pentru a-și exprima votul pentru Senatul SUA. Zvonurile persistau că vor exista unele dezertări din rândurile democraților, unii legislatori pro-Buchanan exprimându-și furia față de Douglas prin votul pentru Lincoln. În cele din urmă, însă, toți cei 54 de democrați au votat pentru Stephen Douglas și toți cei 46 de republicani au votat pentru Lincoln.

Dezamăgit amarnic, Lincoln s-a gândit la opțiunile sale pentru 1860. I-a scris lui Judd: "În acea zi voi lupta în rânduri, dar nu voi fi în niciunul din locurile de pe listă". Comentariul lui Lincoln însemna că a decis să nu candideze pentru celălalt loc de senator american din Illinois în 1860, deoarece Lyman Trumbull va candida cu siguranță pentru un al doilea mandat. Lincoln a fost sondat de prieteni să candideze pentru

funcția de guvernator, dar nu era interesat de o funcție de stat, nici măcar de cea mai înaltă. Acum, învins de două ori pentru Senat, acest lucru însemna că singura soluție pentru Lincoln părea să fie să mai aștepte încă șase ani, până în 1864, pentru a-l provoca din nou pe Douglas - din nou.

Principala sa sarcină politică la începutul anului 1859, acum că devenise liderul recunoscut al republicanilor din Illinois, a fost să mobilizeze un partid despre care mulți preziceau că se va diviza și se va diviza în curând. Conducerea lui Lincoln s-a bazat pe loialitatea forjată în ani îndelungați în politica din Illinois și în camaraderia celui de-al optulea circuit judiciar. Acestor oameni ai lui Lincoln li s-au alăturat câțiva foști democrați, pe care Lincoln îi cunoștea de mult mai puțin timp, dar care ajunseseră să îi aprecieze atât integritatea, cât și abilitățile politice.

Lincoln avea să-și demonstreze înțelepciunea politică nu numai prin faptul că i-a adus împreună pe acești oameni, ci și prin faptul că, ocazional, i-a ținut despărțiți. Aceștia aveau încredere în Lincoln, dar mulți dintre ei nu aveau încredere unii în alții. Consilierii erau rivali atât pentru atenția lui Lincoln, cât și pentru funcțiile politice din Illinois. Norman Judd, un fost democrat, era resimțit de foștii whigs pentru puterea pe care o exercita în calitate de președinte al Comitetului Central al Statului Republican din Illinois. El era rezident în nordul statului Illinois și mulți credeau că a neglijat comitatele cruciale din centrul statului Illinois în campania pentru Senat din 1858. Richard Yates și Leonard Swett, care nu-l simpatizau pe Judd, au devenit rivalii săi pentru nominalizarea republicană la funcția de guvernator în 1860. "Long John" Wentworth și Judd au purtat o dușmănie prin paginile a două ziare republicane care își disputau dominația, Chicago Democrat al lui Wentworth și Chicago Tribune, care a luat partea lui Judd. Wentworth, comentând despre organizația republicană din stat, a rezumat problema într-o scrisoare adresată judecătorului David Davis. "Consider că întreaga conducere îl face pe Lincoln accesoriu pentru proiectul de viitor al anumitor oameni".

LA 13 APRILIE 1859

, Thomas J. Pickett, editor al Rock Island Register, i-a scris lui Lincoln că era nerăbdător să scrie "editorilor republicani din stat pe tema anunțării simultane a numelui dumneavoastră pentru președinție". Lincoln a răspuns imediat: "Trebuie să spun cu sinceritate că nu mă consider potrivit pentru președinție", adăugând: "Cu siguranță sunt flatat și mulțumit că unii prieteni parțiali se gândesc la mine în această privință; dar cred că este cel mai bine pentru cauza noastră să nu se facă niciun efort concertat, așa cum sugerați dumneavoastră". Lincoln nu a fost nejustificat de modest. Era pe deplin conștient de neajunsurile candidaturii sale, despre care credea că ar fi fost scoase la iveală dacă se hotăra să își arunce pălăria în ring. Era dureros de conștient de lipsa sa de educație. Nu îndeplinise decât un singur mandat în Congres și era sigur că "pătat" Lincoln, congresmanul despre care criticii spuneau că nu reușise să sprijine trupele, va fi scos la iveală din trecutul său. Nu ocupase niciodată o funcție executivă, așa cum făcuseră cei doi candidați din frunte, Seward și Chase, fiecare dintre ei fiind guvernator al statului lor.

Deși a refuzat oferta lui Pickett, Lincoln era conștient de faptul că influența sa se extindea dincolo de Illinois în primăvara anului 1859, când liderii politici din alte state au început să-i ceară ajutorul.

Lincoln a primit o invitație de a participa la un festival în Boston în aprilie 1859, în onoarea zilei de naștere a lui Thomas Jefferson. Nu a putut participa, dar a trimis o scrisoare. "Toată onoarea lui Jefferson", a declarat Lincoln peste kilometri și ani. Atent la ironiile istoriei americane, Lincoln și-a amintit că la nașterea Republicii se formaseră două mari partide, dar șaptezeci de ani mai târziu acestea își schimbaseră complet locul. Republicanii moderni, urmașii vechilor federaliști din Noua Anglie, în mod paradoxal, ajunseseră să păstreze principiile lui Jefferson. Lincoln și-a ilustrat punctul de vedere prin povestea a doi bărbați beți care s-au angajat într-o luptă, cu rezultatul că "fiecare s-a luptat cu propria haină și a intrat în cealaltă". Aplicația contemporană: "Democrația [democrații] de astăzi consideră că libertatea unui om nu reprezintă absolut nimic, atunci când intră în conflict cu dreptul de proprietate al altuia. Republicanii, dimpotrivă, sunt atât pentru om, cât și pentru dolar; dar în caz de conflict, omul înaintea dolarului." Cuvintele convingătoare ale lui Lincoln aveau să primească o largă circulație în presa republicană.

În luna mai, Lincoln a refuzat o invitație de a vorbi la convenția de înființare a Partidului Republican din Kansas, dar și-a prezentat sfatul cu privire la identitate și apartenență: "Singurul pericol va fi tentația de a coborî standardul republican pentru a aduna recruți. ... După părerea mea, un astfel de pas ar fi o greșeală gravă - ar deschide o breșă prin care ar ieși mai mulți decât ar intra". Republicanilor din Kansas, Lincoln le-a oferit definiția sa a "o[b]jectului organizației republicane - prevenirea răspândirii și naționalizării sclaviei".

El a început să își ofere sfaturile cu privire la probleme dezbătute cu pasiune în alte state despre care credea că vor avea un impact asupra perspectivelor de victorie a republicanilor în 1859 și 1860. În Ohio, o problemă controversată a fost Legea sclavilor fugari din 1850. Controversa a atins cote maxime în toamna anului 1858, când un șerif federal l-a arestat pe John Price, un sclav care locuia de ceva vreme în Oberlin. Locuitorii din Oberlin au luat cu asalt hotelul din Wellington din apropiere, unde era ținut Price, l-au eliberat și l-au dus înapoi în Oberlin, unde președintele Colegiului Oberlin l-a ascuns în casa sa înainte ca prietenii să-l ducă în Canada.

Lincoln a fost atent când republicanii din Ohio, cu emoțiile la cote înalte, s-au reunit într-o convenție în Columbus la 2 iunie 1859. Convenția a adoptat un punct în platforma partidului lor care cerea "abrogarea atrocei legi a sclavilor fugari". Ca răspuns la aceste acțiuni, Lincoln i-a scris guvernatorului din Ohio, Salmon P. Chase. Într-o scrisoare anterioară, Lincoln își exprimase recunoștința față de Chase pentru că a călătorit în Illinois pentru a face campanie pentru el în vara precedentă. L-a numit pe Chase "unul dintre puținii oameni distinși, a cărui simpatie am primit-o anul trecut în Illinois". Dar nu se întâlniseră niciodată. Acum, Lincoln îi spunea lui Chase că acțiunea convenției "ne dăunează deja aici". În încheiere, a implorat: "Sper că puteți și veți contribui cu ceva pentru a ne ușura situația".

Chase a replicat declarând că acest sfat era în contradicție cu "mărturisirea marilor noastre principii" atât de evidente în "exemplul dumneavoastră în acel discurs nobil de la Springfield care a deschis campania de anul trecut". Chase nu a cedat nici un centimetru, răspunzând că el credea că legea sclavilor fugari este neconstituțională, nejustificat de dură și că nu este posibil să fie pusă în aplicare.

Lincoln a răspuns o săptămână mai târziu, afirmând că, în teorie, credea că Congresul avea autoritatea "de a promulga o lege a sclavilor fugari". Practic, Lincoln nu era atât de interesat de discutarea "chestiunilor constituționale", cât era îngrijorat de faptul că "introducerea unei propuneri de abrogare a Legii sclavilor fugari, în cadrul următoarei Convenții Naționale Republicane, va face să explodeze convenția și partidul".

În luna mai, Lincoln a primit o scrisoare de la Dr. Theodore Canisius, editorul ziarului Staats-Anzeiger din Illinois, care era îngrijorat de implicarea republicană într-o lege recent adoptată în Massachusetts, care obliga imigranții să locuiască doi ani după naturalizare înainte de a li se permite să voteze. Germanii, cel mai mare grup de imigranți din Illinois, erau îngrijorați că legea din Massachusetts s-ar putea răspândi în Illinois. Lincoln, care depusese eforturi susținute pentru a se apropia de populația germană, a răspuns: "După cum înțeleg eu prevederea din Massachusetts, sunt împotriva adoptării ei în Illinois sau în orice alt loc unde am dreptul să mă opun".

Prioritățile lui Lincoln au fost exprimate într-o scrisoare adresată lui Schuyler Colfax, un tânăr congresman din Indiana. Lincoln i-a spus lui Colfax că preocuparea sa era "să se protejeze împotriva diviziunilor din rândurile republicanilor în general, și în special pentru competiția din 1860". Lincoln credea că "punctul periculos este tentația ca în diferite localități să se facă o "platformă" pentru ceva care va fi popular doar acolo, dar care, cu toate acestea, va fi un foc de paie în altă parte". El a numit apoi aceste probleme de "platformă": agitația împotriva străinilor în Massachusetts; rezistența la legea sclavilor fugari în New Hampshire; abrogarea legii sclavilor fugari în Ohio; și "suveranitatea ocupanților ilegali" în Kansas. Lincoln i-a spus lui Colfax: "În aceste lucruri există materie explozivă suficientă pentru a arunca în aer o jumătate de duzină de convenții naționale". Gândindu-se la 1860, a concluzionat: "Într-un cuvânt, în fiecare localitate ar trebui să privim dincolo de nasul nostru și, cel puțin, să nu spunem nimic despre punctele în care este probabil să nu fim de acord". Lincoln le-a scris lui Chase, Canisius și Colfax despre chestiuni individuale, dar scrisorile demonstrează începuturile conducerii sale naționale a partidului.

Salmon P. Chase, guvernator și senator antisclavagism din Ohio, va începe să se intersecteze des cu Lincoln, începând din 1858, înainte de a deveni un rival pentru nominalizarea republicană la președinție în 1860.

influența națională prin manevrarea celei mai dezvoltate arme politice a sa: discursul în public. Din 1854, Lincoln vorbise în afara statului său natal o singură dată, în Michigan, dar în 1859 va vorbi în cinci state - Ohio, Indiana, Wisconsin, Iowa și Kansas - și va refuza invitații de a vorbi în alte cinci.

Scânteia inițială pentru extinderea numărului de discursuri a fost alimentată de vechiul rival al lui Lincoln, Stephen Douglas. Când Ohio Statesman din Columbus a anunțat, la 1 septembrie 1859, că Douglas va face campanie în Ohio pentru a susține candidații democrați la viitoarele alegeri statale, conducerea republicană a fost surprinsă. În aceeași zi, William T. Bascom, secretarul Comitetului Central de Stat al republicanilor din Ohio, i-a scris lui Lincoln invitându-l să țină un discurs în mai multe orașe din Ohio, deoarece "Dorim să îl descurajăm pe micul domn".

Lincoln a fost mereu atent la puterea de rezistență a ceea ce el numea "Douglasism". El a discernut că Douglas, învinuit de susținătorii lui Buchanan pentru înfrângerile suferite în recentele alegeri pentru Congres și deposedat de președinția puternicei Comisii pentru Teritorii într-un efort condus de senatorii Jefferson Davis, John Slidell și Jesse Bright, a rămas un politician rezistent.

În ciuda eșecului său, Douglas nu a dat înapoi de la suveranitatea populară. În schimb, a decis să scrie un "manifest" pentru a-și promova opiniile. El promovase suveranitatea populară ca pe un remediu practic evident pentru secționalismul în implozie al vremii, dar acum a decis să explice doctrina în termeni teoretici și istorici mai largi. În aprilie 1859, Douglas l-a contactat pe istoricul George Bancroft pentru a-l ajuta să înțeleagă principiile implicate în conflictul dintre colonii și Marea Britanie. Douglas credea că eseul său era o oportunitate atât pentru a-i da ultimul cuvânt în dezbaterile cu Lincoln, cât și pentru a-i răspunde senatorului Albert G. Brown din Mississippi, care îi atacase ideile în Senat în iarna anului 1859. Și-a publicat lungul eseu în septembrie în revista Harper's Magazine a lui Fletcher Harper, cel mai important periodic literar al națiunii.

Manifestul lui Douglas, "Linia de demarcație dintre autoritatea federală și cea locală: Suveranitatea populară în teritorii", a avut un impact imediat. La început, Douglas a luat drept una dintre pildele sale discursul lui Lincoln din "House Divided" pentru a argumenta că, pentru acești lideri republicani, "nu poate exista pace în chestiunea sclaviei - nici un armistițiu în conflictul dintre secțiuni - nici fraternitate între Nord și Sud, atât timp cât această Uniune rămâne așa cum au făcut-o părinții noștri - împărțită în state libere și slave, cu dreptul fiecăruia de a păstra sclavia atât timp cât dorește și de a o aboli oricând dorește". Douglas a susținut că suveranitatea populară a fost "marele principiu" al istoriei americane. Imaginea unei linii de demarcație a fost preluată din "lupta nemuritoare dintre coloniile americane și guvernul britanic". El a făcut apel la "părinții Revoluției" pentru a-și ancora ideile privind autoguvernarea. El a argumentat că, pentru generația revoluționară, sclavia a fost întotdeauna privită ca o chestiune

internă care trebuia decisă la nivel local. Lincoln a citit cu atenție eseul lui Douglas, așteptând cu nerăbdare ziua în care va avea ocazia să răspundă.

Oportunitatea a venit în Ohio. La 15 septembrie 1859, Abraham și Mary s-au urcat într-un tren spre Columbus. Mary, din ce în ce mai ambițioasă pentru viitorul politic al soțului ei, a savurat această călătorie politică. În timpul lungului drum cu trenul, a vorbit despre fiul lor Robert, pe care îl trimiseseră recent la Academia Phillips Exeter din New Hampshire. La începutul anului, Robert picase cincisprezece din cele șaisprezece examene de admitere la Harvard, de unde și decizia părinților săi de a-l înscrie pentru încă un an de pregătire la una dintre cele mai importante școli pregătitoare din țară. În timp ce Douglas fusese întâmpinat la gara din Columbus de o mulțime numeroasă și de o salvă de treisprezece tunuri, soții Lincoln nu au fost întâmpinați nici măcar de un comitet de primire și au mers singuri până la Casa Neil.

Lincoln a vorbit de două ori în Columbus, inclusiv pe terasa de est a Capitoliului de stat, unde Douglas vorbise cu șase zile mai devreme, dar la niciunul dintre discursuri nu a fost prea multă lume. Lincoln a întrebat: "Acum, ce este Suveranitatea Populară a judecătorului Douglas?". Lincoln a răspuns: "Ca principiu, nu este altceva decât faptul că, dacă un om alege să facă sclav un alt om, nici acel alt om, nici altcineva nu are dreptul să se opună." Făcând haz de necaz de recentul eseu al lui Harper's, Lincoln a stârnit râsul mulțimii când a declarat: "Explicațiile sale care explică explicațiile explicațiilor explicate sunt interminabile".

O mulțime mai mare l-a întâmpinat pe Lincoln în Cincinnati. În public a recunoscut oameni din Kentucky care au traversat râul Ohio pentru a-l asculta. Le-a adresat multe dintre remarcile sale energice. "Sunt ceea ce ei numesc, după cum înțeleg eu, un "republican negru". Cred că sclavia este greșită, din punct de vedere moral și politic. Doresc ca ea să nu se mai răspândească în aceste State Unite și nu m-aș opune dacă ar trebui să înceteze treptat în întreaga Uniune." El le-a spus acestor oameni din statul său natal: "Vă spun vouă, Kentuckienilor, că înțeleg că aveți o diferență radicală față de mine în această propunere, că voi credeți că sclavia este un lucru bun; că sclavia este corectă; că ar trebui să fie extinsă și perpetuată în această Uniune." Lincoln și-a surprins cu siguranță auditoriul când a spus, dacă și dumneavoastră simțiți la fel: "Îmi propun doar să încerc să vă arăt că ar trebui să îl nominalizați pentru următoarea președinție, la Charleston, pe distinsul meu prieten, judecătorul Douglas".

În Ohio, Lincoln a oferit discursuri care au contestat presupunerea lui Douglas că părinții fondatori, pentru că unii dintre ei erau proprietari de sclavi, nu ar fi putut avea în vedere scoaterea sclaviei în afara legii în viitor. Lincoln a dorit să testeze această presupunere urmărind acțiunile acestor lideri timpurii în cadrul voturilor ulterioare, de exemplu, votul asupra Ordonanței Nord-Vest din 1787. Lincoln a declarat că Ordonanța Nord-Vest a fost cea care a interzis sclavia, nu exercitarea suveranității populare de către statele din vechiul Nord-Vest.

În drum spre casă, Lincoln s-a oprit la Indianapolis, unde a ținut un discurs de două ore la sala masonică. Cu Douglas încă în minte, Lincoln a citat leitmotivul eseului lui Douglas: "Părinții noștri, atunci când au creat guvernul sub care am trăit, au înțeles această chestiune la fel de bine, și chiar mai bine, decât o facem noi acum". Lincoln a răspuns: "Părinții noștri care au făcut guvernul, au făcut Ordonanța din 1787". El a reamintit audienței sale că Indiana "a cerut de mai multe ori Congresului să abroge ordonanța în întregime", astfel încât să își poată "exercita "suveranitatea populară" de a avea sclavi dacă îi doreau". Congresul a refuzat. Dacă nu ar fi fost Congresul, a declarat Lincoln, "Indiana ar fi fost un stat sclavagist".

Turneul politic al lui Lincoln în Ohio a dat roade printr-o întorsătură surprinzătoare a evenimentelor. La un moment dat, în timpul călătoriei cu trenul de la Columbus la Cincinnati, Lincoln și-a amintit că își uitase albumul de dezbateri în camera sa de la Neil House. Înnebunit, el a cerut ajutorul liderilor republicani pentru a obține returnarea acestuia în siguranță, pledoaria sa scoțând la iveală existența lui. În scurt timp, Comitetul Central al Statului Republican, în colaborare cu editorul Follett, Foster and Company din Columbus, l-a contactat pe Lincoln pentru a publica o ediție a albumului care să includă discursurile lui Lincoln din Ohio. Lincoln a fost încântat, deoarece discuțiile din primăvară cu editorii din Illinois nu se soldaseră cu nicio ofertă.

Când Lincoln s-a întors acasă din turneul său de discursuri din Ohio, și-a reluat corespondența cu politicianul din Ohio Thomas Corwin. Fost guvernator al statului Ohio, care fusese ales recent în Camera Reprezentanților, Corwin i-a scris lui Lincoln la 25 septembrie 1859, exprimându-și îngrijorarea că discuțiile neîncetate ale Partidului Republican despre sclavie "vor face ca disputa din 1860 să fie fără speranță pentru noi".

Lincoln i-a răspuns într-o scrisoare remarcabilă, pierdută de mult timp, dar găsită recent, în care își exprima convingerea cu privire la rolul pe care ar trebui să-l joace sclavia în alegerile prezidențiale din 1860. "Ce i-a adus pe acești democrați cu noi! Problema sclaviei. Renunțați la această problemă și ei nu au niciun motiv să rămână și nu vor rămâne alături de noi. Este o idioțenie să crezi altceva". Lincoln a clarificat exact ce fel de candidat ar trebui să nominalizeze republicanii.

Să nu înțelegeți greșit că am spus că Illinois trebuie să aibă un candidat antisclavagism extrem! Nu asta am vrut să spun. Trebuie să avem, totuși, un om care să recunoască faptul că problema sclaviei este problema vie a zilei; care nu ezită să declare că sclavia este o greșeală și nici să o trateze ca atare; care crede în puterea și datoria Congresului de a împiedica răspândirea ei.

"Idiot." Lincoln nu mai folosise niciodată acest cuvânt. În această scrisoare, Lincoln, fără să trădeze vreun sentiment că ar putea fi acel candidat în 1860, vorbește în 1859 despre convingerea sa fermă că candidatul republican ar trebui să fie cineva care și-a demonstrat opoziția față de extinderea sclaviei.

Corwin a răspuns la scrisoarea lui Lincoln pe 17 octombrie. "Peste șase luni vom vedea mai clar ceea ce în acest moment trebuie să rămână doar la nivel de conjectură". Congresmanul din Ohio, care avea să devină un susținător puternic al lui Abraham Lincoln, s-a dovedit a fi profetic.

ÎN TIMP CE ERA OCUPAT ÎN FIECARE ZI LA TRIBUNAL

, Lincoln a urmărit îndeaproape alegerile din 1859 desfășurate în mai multe state. La 14 octombrie, rezultatele mult așteptate au dezvăluit că republicanii au triumfat în Indiana, Ohio, Pennsylvania, Minnesota și Iowa. Întorcându-se sâmbătă seara la Springfield, abia ajunsese la reședința sa când câteva sute de orășeni au mărșăluit până la intersecția străzilor Opt și Jackson pentru a-l convinge pe "domnul Lincoln, "ucigașul de giganți"", să vorbească la Capitoliu.

Cândva în acea sâmbătă seara, sau poate în ziua următoare, Lincoln a deschis corespondența care îl aștepta. În teanc se afla o telegramă pe care scria,

Onor. A. Lincoln.

Vreți să vorbiți în biserica Broolyn a domnului Beechers pe data de 29 noiembrie sau în jurul datei de 29 noiembrie, pe orice subiect, vă rog să plătiți două sute (200) de dolari.

James A. Briggs

Lincoln îl admira de mult timp pe reverendul Henry Ward Beecher, unul dintre cei mai proeminenți pastori americani. Dar cine urma să fie audiența? Ce va spune în acest cadru important? Lui Lincoln nu i se oferise niciodată un onorariu atât de mare pentru a vorbi.

Luni dimineața, Lincoln a sărit în biroul său, nerăbdător să împărtășească telegrama cu Herndon. Partenerul său mai tânăr își amintea cum Lincoln "părea foarte încântat" de invitație. Lincoln, nerăbdător să accepte, dar cunoscând exigențele cabinetului său de avocatură și propria sa nevoie de a se pregăti temeinic, a scris solicitând o dată trei luni mai târziu, spre sfârșitul lunii februarie 1860. "Compromisul" lui Lincoln a fost acceptat.

Lincoln a înțeles că fusese invitat să țină o prelegere, nu un discurs de campanie. Herndon a subliniat că invitația ar putea face parte dintr-un efort al comitetului din New York de a diminua candidatura lui Seward, a cărui critică deschisă a nativismului și discursul "Conflictul irepresibil" din 1858, în care vorbea despre coliziunea inevitabilă a celor două sisteme sociale ale Nordului și Sudului, i-a făcut pe unii

republicani de frunte să fie nervoși în privința perspectivelor sale în alegerile prezidențiale. Cercetările ulterioare au dezvăluit că Briggs, care a făcut invitația, era un susținător al lui Salmon Chase. Entuziasmul lui Lincoln a fost temperat de conștientizarea faptului că răspunsul la prelegerile sale recente despre "Descoperiri și invenții" fusese sub așteptări. În ciuda încrederii sale în discursurile sale politice de campanie, a înțeles că discursul ținut în Brooklyn în fața unui auditoriu format din oameni sofisticați din Est îi va pune la încercare abilitățile.

În timp ce Lincoln se bucura de invitație, a apărut o veste surprinzătoare care amenința să bulverseze întreaga mișcare antisclavagistă. În seara zilei de luni, 16 octombrie 1859, John Brown, un abolиționist în vârstă de cincizeci și nouă de ani, a condus o bandă de douăzeci și unu de oameni, șaisprezece albi și cinci negri, într-un raid împotriva arsenalului american de la Harpers Ferry, în Virginia. Planul lui Brown era de a folosi raidul ca un atac de deschidere pentru a furniza arme sclavilor. Însă Brown nu a reușit să anunțe niciun sclav despre intențiile sale. După treizeci și șase de ore, fără să fie incitată nicio rebeliune, Brown și oamenii săi s-au predat în interiorul arsenalului, la 18 octombrie, unui detașament de pușcași marini americani comandat de locotenent-colonelul Robert E. Lee.

Liderii din Sud, speriați, au devenit furioși când Brown a stârnit simpatia celor din Nord. I-au acuzat rapid pe abolиționiștii și republicanii din Nord că oferă ajutor și confort unor astfel de rebeliuni ale sclavilor. Lincoln, "republicanul negru", a început pregătirile pentru discursul său din Brooklyn, în timp ce politicienii și ziarele națiunii continuau să îl blameze și să îl laude pe Brown în timpul încarcerării și procesului său.

Lincoln a profitat de timpul îndelungat pentru a fi "minuțios și amănunțit" în cercetările sale pentru prelegerea sa. Nu a fost ca și cum ar fi pornit de la zero, deoarece își construise o bază în discursurile sale din Ohio. Dar a fost mult de lucru. Herndon l-a observat pe Lincoln în timp ce "căuta prin volumele prăfuite ale dezbaterilor Congresului din Biblioteca de Stat și a săpat adânc în istoria politică".

În ultima zi a lunii noiembrie 1859, Lincoln a pornit spre Kansas pentru a îndeplini un turneu solicitant de discursuri care să conducă la alegerile cruciale din statul respectiv, care aveau loc pe 6 decembrie. Pe 1 decembrie, în orașul de frontieră Ellwood, în seara dinaintea spânzurării lui John Brown, Lincoln a oferit primul său comentariu public despre fostul kansanist. El a declarat că atacul lui Brown a fost greșit din două motive: A fost "o încălcare a legii" și "inutil" în ceea ce privește efectul său "asupra stingerii unui mare rău".

Călătorind în josul râului Missouri spre Leavenworth, Lincoln a spus audienței sale din sala Stockton's Hall, plină de lume, că alegerile din Kansas nu se refereau la o suveranitate populară căreia nu-i păsa dacă sclavia era bună sau rea, ci doar la moralitatea "chestiunii sclaviei". În concluzia sa, Lincoln a oferit un avertisment teribil. "Bătrânul John Brown a fost executat pentru o crimă împotriva unui stat". Dacă

Kansas a decis să se alăture celor care "se angajează să distrugă Uniunea", atunci "va fi de datoria noastră să tratăm cu voi așa cum a fost tratat bătrânul John Brown".

Lincoln s-a întors acasă și a descoperit că zvonurile continuau să zguduie barca republicană. Ca răspuns la șoaptele potrivit cărora Lincoln ar putea candida pentru scaunul de senator al lui Trumbull în 1860 și că Judd îl susținea în secret pe Trumbull, Lincoln a spus că nu va candida niciodată împotriva lui Trumbull, deoarece "aș prefera să am un mandat complet în Senat decât la președinție".

La jumătatea lunii decembrie, Judd a călătorit la New York pentru o reuniune a Comitetului Național Republican pentru a selecta locația pentru convenția republicană din 1860. Loialiștii fiecărui candidat principal au venit să facă lobby pentru un oraș favorabil omului lor. Judd a ascultat cu răbdare cum partizanii lui Seward au susținut Buffalo, New York; susținătorii lui Chase au făcut un pledoarie pentru Cleveland sau Columbus, Ohio; oamenii lui Cameron au vrut Harris-burg, Pennsylvania; iar oamenii lui Bates au făcut lobby pentru St. Louis, Missouri. Lincoln și-a dezvăluit starea de gândire într-o scrisoare adresată lui Judd cu o săptămână mai devreme. "Mi se pare că unii dintre prietenii noștri de aici, acordă mai multă importanță aducerii Convenției Naționale în statul nostru decât am făcut-o eu, sau o fac eu." Din fericire pentru Lincoln, istețul Judd a înțeles importanța alegerii mai bine decât omul pe care îl reprezenta. Judd a argumentat că, din moment ce Illinois nu avea un candidat principal, Chicago ar fi fost un loc neutru ideal. În votul final, Chicago a învins St. Louis cu un vot.

LA 20 DECEMBRIE 1859

, la un an întreg după ce Jesse Fell îi ceruse o autobiografie, Lincoln i-a scris: "Iată o mică schiță, așa cum ați cerut. Nu e prea mult, din motivul, presupun, că nu e prea mult din mine". Lincoln a inclus o instrucțiune: "Dacă se va face ceva din ea, doresc să fie modestă și să nu depășească rialul mate rial" și o restricție: "Bineînțeles că nu trebuie să pară că a fost scrisă de mine însumi".

Lincoln l-a surprins pe Fell trimițându-i doar 606 cuvinte. Într-o epocă politică a biografiilor de campanie de mari dimensiuni, nu era ceea ce Fell aștepta.

M-am născut la 12 februarie 1809, în Hardin County, Kentucky. Părinții mei s-au născut amândoi în Virginia, din familii nedistincte - a doua familie, poate ar trebui să spun. Mama mea, care a murit în al zecelea an al meu, făcea parte dintr-o familie cu numele de Hanks, dintre care unii locuiesc acum în Adams, iar alții în comitatele Macon, Illinois. Bunicul meu patern, Abraham Lincoln, a emigrat din comitatul Rockingham, Virginia, în Kentucky, pe la 1781 sau 2, unde, un an sau doi mai târziu, a fost ucis de indieni, nu în luptă, ci pe furiș, când [unde?] muncea pentru a deschide o fermă în pădure. Strămoșii săi, care erau quakeri, au plecat în Virginia din comitatul Berks, Pennsylvania. Un efort de a-i identifica cu familia din Noua Anglie cu același nume nu s-a soldat cu nimic mai precis decât o asemănare de nume creștine în ambele familii, cum ar fi Enoh, Levi, Mardoheu, Solomon, Avraam și altele asemenea.

Tatăl meu, la moartea tatălui său, avea doar șase ani; și a crescut, la propriu, fără educație. S-a mutat din Kentucky în ceea ce este acum comitatul Spencer, Indiana, în al optulea meu an. Am ajuns la noua noastră casă cam în momentul în care statul a intrat în Uniune. Era o regiune sălbatică, cu mulți urși și alte animale sălbatice încă în păduri. Acolo am crescut. Existau niște școli, așa numite; dar nu s-a cerut niciodată nicio calificare pentru un profesor, în afară de "a citi, a scrie și a descifra", după regula celor trei. Dacă un vagabond care se presupunea că înțelege latină, se întâmpla să stea astfel în cartier, era privit ca un șmecher. Nu exista absolut nimic care să stârnească ambiția pentru educație. Bineînțeles că atunci când am ajuns la vârsta majoratului nu știam prea multe. Totuși, cumva, știam să citesc, să scriu și să cifrez după regula de trei; dar asta era tot. De atunci nu am mai fost la școală. Puținul avans pe care îl am acum față de această rezervă de educație, l-am luat din când în când sub presiunea necesității.

Am fost educat pentru a lucra la fermă, lucru pe care l-am continuat până la vârsta de 22 de ani. La douăzeci și unu de ani am venit în Illinois, iar primul an l-am petrecut în ținutul Macon. Apoi am ajuns la New-Salem (la acea vreme în Sangamon, acum în comitatul Menard, unde am rămas un an ca un fel de funcționar într-un magazin. Apoi a venit războiul Black-Hawk; și am fost ales căpitan de voluntari - un succes care mi-a făcut mai multă plăcere decât oricare altul pe care l-am avut de atunci. Am mers în campanie, am fost exaltat, am candidat pentru Legislativ în același an (1832) și am fost învins - singura dată când am fost învins de popor. La următoarele și la următoarele trei alegeri bienale, am fost ales în Legislativ. Ulterior nu am mai candidat. În timpul acestei perioade legislative am studiat dreptul și m-am mutat la Springfield pentru a-l practica. În 1846 am fost ales o dată în Camera inferioară a Congresului. Nu am mai candidat pentru realegere. Din 1849 până în 1854, ambele inclusiv, am practicat avocatura mai asiduu ca niciodată. Întotdeauna un whig în politică și, în general, pe listele electorale ale whigilor, făcând campanii active. Îmi pierdusem interesul pentru politică, când abrogarea Compromisului din Missouri m-a trezit din nou. Ceea ce am făcut de atunci este destul de bine cunoscut.

Dacă se consideră că este de dorit o descriere personală a mea, se poate spune că am o înălțime de aproape un metru optzeci și patru de centimetri; sunt slab la trup, cântărind, în medie, o sută optzeci de lire sterline; tenul închis, cu părul negru aspru, și ochi cenușii - nu-mi amintesc niciun alt semn sau marcă. Cu deosebită considerație, A. L.

INCOLN

Era o autobiografie de prisos, în cel mai bun caz. Lincoln nu a oferit niciun comentariu substanțial despre ultimii cinci ani ai carierei sale politice și nici nu a menționat dezbaterile cu Douglas.

Lincoln încă se lupta cu nesiguranța cu privire la perspectivele sale politice naționale, dar înțelegerea sa de sine era modelată de afirmarea celorlalți. În ultimele cinci luni ale anului 1859, el a testat apele

politice călătorind peste patru mii de mile pentru a ține douăzeci și trei de discursuri. Aștepta cu nerăbdare să vorbească în Brooklyn. Chiar dacă nu era sigur că ar putea să se ridice la nivelul lui Seward, Chase, Cameron și Bates, ajunsese să creadă că era timpul să trimită un balon de încercare, îndeplinind cererea lui Fell.

Fell a trimis autobiografia lui Lincoln prietenului său Joseph J. Lewis, un avocat republican proeminent din West Chester, Pennsylvania. Lewis a fost perplex, deoarece se aștepta la mult mai mult decât minuscula autobiografie pe care a primit-o. I-a scris imediat lui Fell cerându-i mai multe informații. În cele din urmă, Lewis și-a scris propria biografie a lui Lincoln de aproape trei mii de cuvinte și a aranjat ca ambele biografii să fie tipărite pe 11 februarie 1860 în Chester County Times. Copii au fost trimise la alte ziare din Pennsylvania. Chicago Press & Tribune a tipărit autobiografia, cu o afirmație editorială, pe 23 februarie.

CÂND CALENDARUL S-A ÎNTORS

pagina la 1 ianuarie 1860, jocul de ghicit prezidențial a devenit mai serios. Lincoln a înțeles că un anunț timpuriu al candidaturii sale ar fi stârnit critici din partea rivalilor care, în acest moment, erau mulțumiți să îl ia în considerare ca și candidat la funcția de vicepreședinte. În secolul al XIX-lea, candidatul cu cel mai mare succes la convențiile de partid era adesea cel care nu părea să caute funcția.

Într-o seară rece de ianuarie, când mulți avocați-politicieni se aflau în Springfield pentru a susține cauze în fața Curții Federale și a Curții Supreme, un mic grup de republicani l-a invitat pe Lincoln să se întâlnească în biroul interior al secretarului de stat din Illinois, Ozias Hatch. Unii se gândeau să îl nominalizeze pe Lincoln ca fiu favorit al statului Illinois, fără a avea convingerea că ar putea câștiga. După o discuție considerabilă, Lincoln a fost întrebat "dacă numele său ar putea fi folosit imediat în legătură cu viitoarea nominalizare și alegere". Lincoln "cu modestia sa caracteristică s-a îndoit că ar putea obține nominalizarea chiar dacă și-ar dori-o". Cineva l-a întrebat apoi pe Lincoln dacă, în cazul în care nu va reuși să obțină nominalizarea pentru funcția de președinte, va accepta nominalizarea pentru funcția de vicepreședinte. De data aceasta nu a ezitat. "Nu." Lincoln a cerut să aibă timp până în dimineața următoare pentru a lua în considerare invitația lor de a candida la președinție.

Cum a meditat Lincoln la această cerere? Ce i-a spus lui Mary? Nu a lăsat nicio amintire despre deliberarea sa sau despre discuția lor. În dimineața următoare, le-a dat prietenilor săi permisiunea, dacă erau "încântați" să facă acest lucru, să lucreze pentru el.

Într-o zi însorită de 8 februarie 1860, Comitetul Central al Statului Republican s-a întrunit și a ales Decatur și 23 mai ca loc și dată a convenției republicane de stat. O persoană care a lipsit cu desăvârșire de la această decizie a fost prietenul de lungă durată al lui Lincoln, Orville Browning. În acea seară, Lincoln l-a chemat pe Browning în camera 30½ de la American House. Browning, care îl susținea pe

Bates, a consemnat ceea ce a spus Lincoln în jurnalul său zilnic. "Nu este improbabil ca până la momentul în care Convenția Națională se va reuni la Chicago [Lincoln] să fie de părere că cel mai bun lucru care poate fi făcut va fi să-l nominalizeze pe domnul Bates."

În ianuarie și februarie 1860, ziarele care propuneau numele lui Lincoln pentru biletul național, atât pentru funcția de vicepreședinte, cât și pentru cea de președinte, au crescut în număr. Central Illinois Gazette, al lui William O. Stoddard, din orașul înfloritor West Urbana (actualul Champaign), a fost unul dintre primele ziare care a plasat numele lui Lincoln în partea de sus a coloanelor sale, cu caractere gotice îngroșate. Dar aceste titluri de catarg și aceste aprobări editoriale erau în mare parte tot în ziarele din orașele mici.

La 16 februarie 1860, Chicago Press & Tribune susținea "nominalizarea lui Lincoln pentru primul loc pe lista republicană națională". Tribune, sub conducerea lui Joseph Medill și Charles Ray, devenea un ziar important în vestul țării. Medill, anterior editor în Cleveland, fusese curtat în toamnă de susținătorii senatorului Chase din Ohio. Medill a călătorit la Washington în decembrie pentru a vorbi cu membrii Congresului. A rămas până în ianuarie, agățând pe oricine putea să vorbească despre Lincoln. Zi de zi, Tribune a tipărit rapoartele lui Medill la rubrica "Prezidențiale". Editorialul energic din 16 februarie, scris probabil de Ray, dar cu aportul președintelui de stat Judd, a declarat că susținerea lui Lincoln de către Tribune nu era doar ca fiu favorit, ci ca singurul candidat care ar putea câștiga în Pennsylvania, New Jersey, Indiana și Illinois. Medill a urmat editorialul cu o scrisoare, semnată "Chicago", în care raporta că la Washington auzea acum că se vorbea despre numele lui Lincoln pentru președinție "de zece ori mai des decât acum o lună".

O SĂPTĂMÂNĂ DUPĂ

susținerea Tribune, Lincoln se pregătea să plece în Brooklyn pentru a căuta o susținere și mai mare. Era încrezător în pregătirea sa, deoarece, după cum a observat Herndon, "niciun efort anterior în domeniul discursurilor nu l-a costat pe Lincoln atât de mult timp și gândire ca acesta". În dimineața zilei de naștere a lui George Washington, Lincoln s-a urcat în tren la ora 11:15. Mary l-a convins să ia cufărul ei în locul vechiului său bagaj uzat.

La plecare, ziarul democrat Illinois State Register a oferit o evaluare mușcătoare a misiunii lui Lincoln: "

SEMNIFICATIVĂ.

-Onorabilul Abraham Lincoln pleacă astăzi spre Brooklyn, cu angajamentul de a ține o prelegere în fața Asociației Tinerilor din acel oraș, în biserica lui Beecher. Subiectul, necunoscut. Considerații, 200 de dolari și cheltuieli. Obiect, capitala prezidențială. Efectul, dezamăgire".

După două zile și jumătate de călătorie oneroasă la bordul a cinci trenuri, lunga călătorie cu trenul a lui Lincoln s-a încheiat sâmbătă în Jersey City, unde s-a îmbarcat pe feribotul de pe Paulus Street pentru a traversa râul Hudson. La sosirea la splendida Astor House, cu șase etaje, Lincoln a aflat pentru prima dată că nu își va ține prelegerea la Biserica Congregațională Plymouth din Brooklyn, ci la Cooper Union din New York.

Duminică, Lincoln s-a închinat la biserica din Brooklyn Heights, unde se aștepta să țină prelegerea. A venit să-l asculte pe Henry Ward Beecher, care preluase amvonul la scurt timp după ce biserica fusese înființată în 1847. Lincoln urmărise opoziția lui Beecher față de Legea Kansas-Nebraska și ajutorul său pentru "sângerarea Kansasului". Vizitatori din toate colțurile Statelor Unite au venit să vadă și să fie văzuți în timp ce Beecher predica în mod regulat în fața unor congregații de 2.500 de persoane duminica dimineața. Credincioșii l-ar fi remarcat pe Lincoln cel înalt, deoarece avea obiceiul de a sta în picioare, din respect pentru un Dumnezeu pe care îl numea întotdeauna "Atotputernicul", în timpul rugăciunilor de dimineață.

Lincoln a frecventat Biserica Congregațională Plymouth din Brooklyn Heights pentru a-l asculta pe Henry Ward Beecher, unul dintre cei mai populari pastori protestanți din America.

Luni, în timpul unei plimbări prin New York, Lincoln a intrat în noul studio al fotografului Mathew Brady, situat la colțul străzilor Broadway și Bleecker. Brady își deschisese prima galerie de miniaturi daguerriene la New York în 1844 și primul său studio la Washington în 1849, unde l-a fotografiat pe președintele Zachary Taylor și cabinetul său. În timp ce Lincoln aștepta în sala de recepție, l-a întâlnit pe George Bancroft, eminentul istoric a cărui lucrare era cunoscută în mod popular sub numele de "Istoria lui Bancroft" a Statelor Unite. Lincoln și-a folosit umorul pe seama lui Bancroft. "Sunt în drum spre Massachusetts, unde am un fiu la școală, dacă, raportul este adevărat, știe deja mult mai multe decât tatăl său".

Brady l-a invitat pe Lincoln în "sala sa de operații" și și-a evaluat subiectul. Fotograful a întrebat dacă poate să îi ajusteze gulerul lui Lincoln. "Ah", a răspuns Lincoln, "văd că vrei să-mi scurtezi gâtul".

"Tocmai asta este", a răspuns Brady, iar amândoi au râs. Pentru prima dată în viața sa, Lincoln a fost pozat în picioare, în loc să stea jos. Folosirea de către Brady a unui stâlp în spatele umărului drept al lui Lincoln și a unei mese cu cărți la mâna sa stângă sugera nu un om de frontieră din Vest, ci genul de om erudit din Est pe care Brady îl fotografia de obicei. Fotograful s-a trezit provocat de costumul negru nou, dar șifonat, al lui Lincoln. În cele din urmă, unul dintre asistenții lui Brady a deschis obiectivul pentru a surprinde asemănarea lui Lincoln pe un negativ de sticlă cu plăci umede.

Fotografia a portretizat un Lincoln pe cale să fie audiat la Cooper Union. Aceasta reflecta forța lui Lincoln, dar fără pielea aspră și părul ciufulit din fotografiile anterioare. Expresia sa fermă, cu maxilarul încordat, poate fi atribuită fie încercării fotografiei de la mijlocul secolului al XIX-lea, fie încrederii în sine cu privire la prelegerea din acea seară.

Lincoln a sosit la Cooper Union din cărămidă roșie de pe strada Șapte, între bulevardele Trei și Patru, în timp ce ningea. Școala experimentală a lui Peter Cooper era un stup de cursuri gratuite, de la artă la inginerie. Cu puțin timp înainte de ora opt, invitații au început să sosească în auditoriul de la subsol, umplând în cele din urmă aproximativ trei sferturi din cele 1.800 de locuri. William Cullen Bryant, editorul ziarului New York Evening Post, care îl întâlnise pe Lincoln pentru scurt timp în Illinois, în timpul Războiului Șoimului Negru, l-a prezentat pe Lincoln ca fiind "un soldat galant al campaniei politice din 1858".

Lincoln s-a ridicat pentru a lua cuvântul. Charles C. Nott, un tânăr avocat și unul dintre organizatorii evenimentului, l-a descris pe vorbitor.

Prima impresie despre bărbatul din Vest nu a contrazis cu nimic așteptările legate de ceva ciudat, dur și necultivat. Figura lungă și neîndemânatică, pe care atârnau haine care, deși noi pentru călătorie, erau în mod evident opera unui croitor nepriceput; picioarele mari; mâinile neîndemânatice, de care, cel puțin la început, oratorul părea să fie nejustificat de conștient; capul lung și neîndemânatic, acoperit de o șuviță de păr care părea să nu fi fost bine periat, formau o imagine care nu se potrivea cu concepția newyorkeză despre un om de stat desăvârșit.

Lincoln a început cu glasul său de Indiana: "Domnule Cheerman..." După ce și-a pierdut locul în primele propoziții, nervozitatea i s-a risipit și s-a așezat cu încredere în lunga sa introducere, care și-a dobândit puterea din stăpânirea meticuloasă a datelor istorice. Își construise discursul în jurul unei declarații pe care o făcuse senatorul Douglas: "Părinții noștri, atunci când au alcătuit guvernul sub care trăim, au înțeles această problemă la fel de bine, și chiar mai bine, decât o facem noi acum." Lincoln a declarat: "Subscriu pe deplin la această afirmație și o adopt ca text pentru acest discurs". Într-o strategie retorică remarcabilă, Lincoln avea să repete declarația lui Douglas de cincisprezece ori în discursul său.

Pe măsură ce Lincoln a început să pună la îndoială semnificația cuvintelor lui Douglas, ne putem imagina că de fiecare dată când Lincoln repeta întrebarea, publicul, devenind conștient de strategia lui Lincoln, se apleca în față pe scaunele lor, nerăbdător să audă cum acest occidental descurcăreț va pune la îndoială, va cerceta, va respinge și va reface afirmația lui Douglas. În același timp, Lincoln a pus întrebarea care îi orientase cercetarea meticuloasă: "Împărțirea corectă a autorității locale de cea federală sau ceva din Constituție interzice guvernului nostru federal să controleze în ceea ce privește sclavia în teritoriile noastre federale?".

Lincoln și-a entuziasmat audiența. A început prin a-i identifica pe cei treizeci și nouă de "părinți" ca fiind cei care au semnat Constituția la Convenția Constituțională din 1787. El a întrebat cum și-au exprimat acei treizeci și nouă înțelegerea cu privire la extinderea sclaviei în teritorii, atât în anii precedenți, cât și în anii următori, prin voturi legislative. El a precizat persoanele care au votat: patru în 1784, două în 1787, șaptesprezece în 1789, trei în 1798, două în 1804 și două în 1819-20. Unii au votat de mai multe ori pe această temă. Lincoln a constatat că douăzeci și trei au făcut alegeri cu privire la această chestiune, fără nicio dovadă că ceilalți șaisprezece au acționat în vreun fel. Douăzeci și unu dintre cei douăzeci și trei care au înțeles întrebarea "mai bine decât noi", au acționat în mod consecvent în baza convingerii că guvernul federal avea dreptul de a exercita puterea asupra sclaviei în teritorii.

Discursul lui Lincoln de la Cooper Union a fost de fapt trei discursuri într-unul singur. Cu un "Dar ajunge!" de tranziție. Lincoln a trecut de la discursul adresat Nordului la cel adresat Sudului. El știa că probabil nu era nimeni din Sud în audiență, dar, cu toate acestea, "dacă vor asculta - așa cum presupun că nu o vor face - le adresez câteva cuvinte oamenilor din Sud". Ceea ce a urmat a fost o secțiune retorică scurtă, dar puternică, în care Lincoln a convocat un colocviu de acuzații și răspunsuri.

Spuneți că suntem sectanți.

Noi negăm acest lucru.

Spuneți că am făcut chestiunea sclaviei mai importantă decât era înainte.

Noi negăm acest lucru.

Ne acuzați că am stârnit insurecții printre sclavii voștri.

Noi negăm.

Lincoln a spus că sudiștilor le plăcea să citeze avertismentul lui George Washington împotriva secesionismului în discursul său de adio, dar a uitat în mod convenabil că Washington semnase mai devreme legea "care impunea interzicerea sclaviei în Teritoriul de Nord-Vest". Scopul lui Lincoln, prin acest exemplu și prin alte exemple, era să arate că responsabilitatea pentru discordia dintre secțiuni nu era a Nordului, ci a Sudului.

"Dar voi nu veți suporta alegerea unui președinte republican!" Lincoln a pecetluit această a doua secțiune printr-o declarație și o poveste. "Spuneți că veți distruge Uniunea; și atunci, spuneți, marea

crimă de a o fi distrus va fi asupra noastră!" Lincoln a cerut audienței sale să își imagineze un tâlhar care ține un pistol la ureche și apoi murmură: ""Stai și predă, sau te voi ucide, și atunci vei fi un criminal!". "

În secțiunea finală, Lincoln a adresat "câteva cuvinte acum republicanilor". După ce a rezumat argumentele sale istorice, a oferit o mărturie etică răsunătoare. Acest discurs, ca de altfel și poziția politică a lui Lincoln în 1860, a fost adesea descris ca fiind conservator, dar concluzia sa se adresează acelor republicani conservatori care ar fi cedat prea mult Sudului în căutarea unei păci efemere. Și-a expus punctul de vedere cu o cadență convingătoare de întrebare și răspuns.

Vor fi ei mulțumiți dacă teritoriile le vor fi cedate necondiționat?

Știm că nu.

Vor fi mulțumiți dacă... nu vom avea nimic de-a face cu invaziile și insurecțiile?

Știm că nu va fi așa.

a întrebat în cele din urmă Lincoln: "Ce îi va convinge?" Răspunsul său: "Asta și numai asta: să încetați să mai numiți sclavia greșită și să vă alăturați lor în a o numi corectă." Discursul lui Lincoln de la Cooper Union s-a încheiat cu un imperativ etic, în primul rând ceea ce nu putem face, iar în al doilea rând, într-o frază pe care Lincoln a scris-o cu majuscule, ceea ce trebuie să facem.

Să nu ne lăsăm nici să fim calomniați de la datoria noastră prin acuzații false la adresa noastră, nici să ne speriem de ea prin amenințări de distrugere a guvernului sau de temniță pentru noi înșine.

SĂ AVEM CREDINȚA CĂ DREPTUL FACE PUTEREA ȘI, ÎN ACEASTĂ CREDINȚĂ, SĂ ÎNDRĂZNIM PÂNĂ LA CAPĂT SĂ NE FACEM DATORIA AȘA CUM O ÎNȚELEGEM.

Când Lincoln a încheiat, audiența a sărit în picioare, aplaudând salvă după salvă de aplauze. A doua zi, patru ziare din New York au publicat întregul text al discursului. Horace Greeley, în Tribune, a oferit laudele sale din toată inima. "Domnul Lincoln este unul dintre oratorii naturii, folosindu-și puterile rare numai și numai pentru a elucida și a convinge, deși efectul lor inevitabil este de a încânta și electriza, de asemenea."

La Cooper Union, Lincoln a dat dovadă nu numai de elocvență oratorică, ci și de sagacitate politică. Luând cuvântul în statul natal al lui Seward, invitat de o persoană părtinitoare a lui Chase, cu umbra

Micului Uriaș în urma sa, Lincoln a înțeles că trebuia să-i dezumfle, dacă nu să-i învingă, atât pe Seward, cât și pe Douglas, și să se plaseze în centrul moderat al Partidului Republican. Evitând discursul de tip "stump-style" din Vest, cu folosirea intensă a umorului și a satirei, Lincoln a demonstrat că oratoria sa, din ce în ce mai amplă, putea să se conecteze cu un public de elită format din liderii societății newyorkeze.

Cea mai elocventă apreciere ar putea veni de la Mayson Brayman, un avocat din Springfield care a locuit în casa lui Lincoln când acesta se afla la Washington în timpul mandatului său în Congres. Brayman, un democrat, fusese rugat de Lincoln să stea în spatele sălii și să-și ridice pălăria pe un baston dacă vocea lui Lincoln nu se auzea. A doua zi, Brayman i-a scris lui William Bailhache, un proprietar al Illinois State Journal, despre transformarea la care a fost martor la Cooper Union. Lui Brayman i s-a părut "oarecum amuzant, să vezi un om care, acasă, vorbește într-un mod atât de familiar, mergând în sus și în jos, legănându-se, legănându-și brațele, legănându-se în față, spunând povești hazlii și râzând el însuși de ele, aici, la New-York, stând în picioare, țeapăn și drept, cu mâinile liniștite, pronunțând frază după frază, într-o engleză bună de spus".

A DOUA ZI

, Lincoln a plecat spre New England. Plănuise de mult timp să îl viziteze pe fiul său Bob la Exeter, în New Hampshire, dar după Cooper Union a acceptat cereri de a vorbi în trei state din New England. În următoarele unsprezece zile, Lincoln a ținut unsprezece discursuri, cu o zi de odihnă în Sabat. După ce a ținut un discurs în Providence, Rhode Island, a ținut discursuri în New Hampshire la Concord; Manchester, unde a fost prezentat ca fiind următorul președinte al Statelor Unite; Dover; și, în final, la primăria din Exeter. Toate discursurile sale au fost variații pe temele discursului său de la Cooper Union.

Lincoln și-a petrecut sâmbăta și duminica alături de Bob la Academia Phillips Exeter. Era mândru de fiul său cel mare, dar nu părea să existe niciodată între ei aceeași legătură ca între Tad și Willie, pe care Lincoln îi răsfăța adesea. Acum, cu cei doi băieți mai mici absenți, s-a ivit o ocazie deosebită pentru ca tatăl și fiul său cel mare să devină tovarăși. După umilința dureroasă a lui Bob, când i s-a refuzat intrarea la Harvard, tatăl Abraham a fost mulțumit și mândru de angajamentul fiului său față de educația de la Exeter. Duminica, "conform ordinelor lui Bob", Lincoln s-a închinat la Biserica Congregațională a doua. Seara, Bob a invitat câțiva dintre prietenii săi să îl cunoască pe brusc celebrul său tată.

Lincoln și-a vizitat fiul cel mare, Robert, student la Phillips Exeter din Exeter, New Hampshire, imediat după ce a ținut un discurs la Cooper Union.

O scrisoare de la James Briggs îl aștepta pe Lincoln în Exeter. Briggs, cel care îl invitase pe Lincoln să vorbească la Cooper Union, era ec static. "Atașat vă rog să găsiți "cecul" în valoare de 200 de dolari. Aș vrea să fie de 200.000 de dolari. pentru că îi meritați".

Lincoln i-a scris lui Mary din Exeter: "Nu am reușit să scap de această muncă. Dacă aș fi prevăzut-o, cred că n-aș fi venit deloc în est." El a oferit o evaluare discretă a discursului de la Cooper Union. "Discursul de la New York, fiind în calculele mele înainte de a porni, a decurs destul de bine și nu mi-a creat niciun fel de probleme." I-a povestit lui Mary despre problema de a vorbi "în fața unor audiențe cititoare care îmi văzuseră deja toate ideile tipărite".

Plecând de la Bob luni dimineața, 5 martie 1860, Lincoln s-a îndreptat spre Hartford, Connecticut. În timpul zilei, Lincoln a discutat cu Gideon Welles la librăria Brown and Gross. Welles, un fost democrat, era membru al Comitetului Național Republican. Era de notorietate faptul că Welles îl disprețuia pe Seward, despre care credea că era un purtător de cuvânt al unor interese speciale din statul vecin New York. Lincoln și Welles s-au întâlnit din nou după-amiaza la birourile ziarului Hartford Evening Press, pe care Welles l-a fondat în 1856 pentru a promova cauza republicană.

În timp ce Lincoln călătorea prin Noua Anglie, a devenit conștient de ceea ce se numea "marea grevă a cizmarilor". Greva a început în Lynn, Massachusetts, dar s-a extins rapid și în alte state din New England. Controversele au făcut ravagii cu privire la drepturile cizmarilor de a face grevă pentru salarii și condiții mai bune. Lincoln, ca răspuns la greve, a declarat la Hartford: "Mă bucur să știu că există un sistem de muncă în care muncitorul poate face grevă dacă vrea! Aș vrea ca un astfel de sistem să prevaleze în toată lumea".

După ce și-a încheiat discursul, Lincoln a fost escortat la hotelul său de către "Wide-Awakes", un grup nou format de tineri republicani care au mărșăluit într-o procesiune militară solemnă cu torțe ținute în sus. Numele lor a fost adoptat după o descriere recentă din Hartford Courant, care îi descria ca fiind "larg treji". Bărbații, care purtau pălării și pelerine glazurate pentru a se proteja de uleiul torțelor, injectau culoare în campaniile politice și îi protejau pe marșatorii republicani de loviturile de cărămidă ale spectatorilor democrați.

În seara următoare, Lincoln a luat trenul expres de noapte din Bridgeport, Connecticut, spre New York. După ce l-a ascultat încă o dată pe Dr. Beecher duminică dimineața, a cerut să viziteze Five Points House of Industry, o misiune industrială care se adresa copiilor abandonați, înființată în 1852 de Lewis M. Pease, un pastor metodist inventiv.

Luni, 12 martie 1860, după mai bine de două săptămâni petrecute în Est, Lincoln a plecat cu trenul Erie Railroad prin New York. Era solicitat pentru mai multe discursuri, dar decisese că era timpul să se

întoarcă în vest, având în spate vânturile politice încurajatoare din est. New York și New England se dovediseră decisive în călătoria sa de descoperire de sine.

LINCOLN SE SIMȚEA OBOSIT

dar reînnoit la întoarcerea sa în Springfield. Călătoria sa la New York și circuitul său în New England, adesea trecut cu vederea, se dovedise a fi un turneu de ascultare, dar și de discurs. În locuri despre care doar citise, a auzit de la noi prieteni despre posibilități de a ocupa funcții politice mai înalte la care abia își permisese să se gândească cu câteva luni înainte. Acasă, vechii săi prieteni s-au grăbit să îi ofere "felicitări sincere" pentru succesul său în Est. Conjecturile din ziare despre Lincoln și convenția republicanilor de la Chicago s-au grăbit să avanseze. Chicago Press & Tribune și Illinois State Journal își ținuseră cititorii la curent cu turneul de discursuri al lui Lincoln prin tipărirea laudelor din ziarele din New York și New England. Discursul de la Cooper Union, publicat sub formă de pamflet de New York Tribune, urma să fie publicat de Illinois State Journal. Herndon a observat că "succesul recent al lui Lincoln i-a stimulat încrederea în sine". Era ca și cum afirmația pe care o primise la New York și în Noua Anglie l-a convins în cele din urmă pe un Lincoln precaut că avea sprijinul necesar pentru a candida la cea mai înaltă funcție din țară. Herndon a observat: "Era evident acum pentru Lincoln că nominalizarea prezidențială era la îndemâna sa".

În ultima săptămână din martie, Lincoln a călătorit la Chicago pentru a participa la "Cazul Sandbar" în fața judecătorului Thomas Drummond de la tribunalul federal. În timp ce se afla la Chicago, sculptorul Leonard Volk l-a rugat să stea pentru un bust. Volk studiase sculptura în Italia, o călătorie sponsorizată de cumnatul său, Stephen Douglas. Onorând programul încărcat al lui Lincoln, Volk a decis să mențină ședințele la un nivel minim, începând cu o mască de viață. Lincoln a suportat cu bună dispoziție procesul de a lăsa să i se usuce tencuiala umedă pe față și apoi de a o îndepărta de către Volk prin întinderea pielii.

Succesul lui Lincoln în Est s-a evidențiat prin extinderea sprijinului în Illinois. La sfârșitul lunii februarie 1860, Comitetul Național Republican a anunțat că a mutat data de începere a convenției de la Chicago de la 13 iunie la 16 mai. În martie și aprilie, Lincoln și consilierii săi și-au propus să transpună acest val de bunăvoință în voturi ferme la convenția care se apropia cu pași repezi.

Un beneficiu neașteptat al discursurilor ținute în Ohio, Kansas, New York și New England a fost un nou grup de prieteni și consilieri autoproclamați. De la Columbus, Samuel Galloway, avocat și politician, a scris pentru a oferi o evaluare avizată a celorlalți candidați. El dorea ca Lincoln să știe că "nu va exista decât un atașament puțin fervent față de domnul Chase în delegația din Ohio". Galloway a prezis că "după unul sau două tururi de scrutin nu va primi mai mult de 1/4 din voturi". În ceea ce-l privește pe Seward, el "va intra fără îndoială în Convenție cu cea mai mare pluralitate de voturi - el nu poate fi totuși nominalizat decât dacă Pennsylvania și New Jersey îi dau voturile lor". Lincoln trebuie să se fi simțit

încurajat când Galloway a concluzionat: "Opinia comună a celor mai inteligenți politicieni ai noștri este că fie tu, fie Bates veți fi nominalizat".

În răspunsul său, Lincoln a dezvăluit ce gândea despre șansele sale. "Numele meu este nou în domeniu; și presupun că nu sunt prima alegere a foarte multora." Pornind de la această presupunere, Lincoln și-a stabilit strategia de campanie. "Politica noastră, deci, este să nu-i jignim pe ceilalți - să-i lăsăm în stare să vină la noi, dacă vor fi nevoiți să renunțe la prima lor dragoste."

Din Connecticut, James F. Babcock, editor al New Haven Palladium și gazda prelegerii lui Lincoln din martie, scria: "Am auzit numele dumneavoastră menționat mai liber ca niciodată în legătură cu nominalizarea din Chicago, și de către unii care au avut alte opinii sau ale căror sentimente au fost anterior angajate în favoarea altuia." Connecticut și Rhode Island, spre deosebire de Massachusetts, erau state conservatoare care nu îl vor susține pe Seward.

Lincoln i-a răspuns lui Babcock pe un ton atât curios, cât și precaut. "În ceea ce privește nominalizarea prezidențială, pretinzând că nu sunt scutit de egoism mai mult decât este obișnuit, simt în continuare că întreaga mea aspirație ar trebui și, prin urmare, trebuie să fie aceea de a fi plasat oriunde sau nicăieri, după cum pare cel mai probabil să ne promoveze cauza." Deși nu i-a făcut cunoscute intențiile sale lui Babcock, a inclus numele a unsprezece "prieteni confidențiali" din Ohio, Iowa și Illinois "cu care ai putea coresponda".

La 29 aprilie 1860, cu două săptămâni și jumătate înainte de convenția republicană de la Chicago, Lincoln a oferit cel mai direct comentariu pe care l-a făcut până atunci cu privire la candidatura sa. Senatorul Trumbull îi scrisese lui Lincoln cu o evaluare detaliată a diverșilor candidați și a cerut "să fie pus pe deplin în posesia opiniilor dumneavoastră". Lincoln a răspuns: "Așa cum ați cerut, voi fi complet sincer. Gustul este în gura mea, un pic". "Puțin" a fost adesea omis din declarația lui Lincoln atunci când a fost citat. Scrisoarea lui Lincoln a fost semnificativă pentru că îl arăta pe acesta dispus să discute cu Trumbull punctele forte și punctele slabe ale lui Seward, Bates și ale judecătorului John McLean, acesta din urmă fiind candidatul preferat de Trumbull.

Când Lincoln i-a scris lui Trumbull, încă aștepta rezultatele convenției democrate din Charleston, Carolina de Sud, "pentru a ști cine îi va conduce pe adversarii noștri". Înțelegea că alegerea candidatului democrat din Charleston ar putea influența foarte bine alegerea candidatului republican din Chicago. Avea să aștepte mult timp.

Convenția democrată începuse la 23 aprilie 1860, cu o confruntare între promovarea suveranității populare de către susținătorii lui Douglas și insistența delegaților din Sud asupra unui cod federal de sclavi pentru teritorii. Convenția discordantă a culminat cu plecarea a cincizeci de delegați din statele

sudiste. După zece zile și cincizeci și șapte de buletine de vot, neputând să-și desemneze candidatul prezidențial, convenția s-a dizolvat la 3 mai, cu decizia de a se reuni din nou șase săptămâni mai târziu, în împrejurimile mai prietenoase ale orașului Baltimore.

A FOST DE MULTE ORI

fost sugerat că Lincoln a fost propriul său manager politic, dar această judecată nu explică eficiența campaniei sale. Oferită ca o modalitate de a lăuda geniul politic al lui Lincoln, ea subestimează, de fapt, modalitățile istețe prin care a lucrat cu colegii. Geniul lui Lincoln a constat în capacitatea sa de a apela la talentele altora, de a îmbina personalități diverse care adesea nu aveau încredere unele în altele și apoi de a le asculta sfaturile, recunoscând că acestea erau uneori mai înțelepte decât ale sale.

David Davis și-a lăsat deoparte hainele de judecător pentru a deveni directorul de campanie al lui Lincoln în 1860. Lincoln a spus despre prietenul său corpolent: "Nu am secrete față de el". Leonard Swett, nedespărțit de Lincoln și Davis în cel de-al optulea circuit judiciar, i-a spus lui Lincoln, în decembrie 1854, să se folosească de el în orice mod l-ar putea ajuta și a continuat, fără încetare, să își ofere serviciile în toate campaniile electorale ale lui Lincoln. Norman Judd, fostul democrat anti-Nebraska, pe care Trumbull l-a descris ca fiind "cel mai isteț politician... din stat", a fost consilierul cheie al lui Lincoln în 1858 și va juca un rol crucial în 1860.

Consilierii lui Lincoln, mulți dintre ei autoproclamați, nu au funcționat niciodată ca un singur grup organizat, relaționând în schimb cu Lincoln individual sau în grupuri de trei sau patru. Aceștia au servit ca agenți ai acestuia în secțiunile destul de diferite din nordul, centrul și sudul statului Illinois. Până în primăvara anului 1860, întâlnirile consultative au avut loc mai ales la apel, legate de prezența lui Lincoln în apropiere sau pentru a se ocupa de o problemă sau o chestiune specifică.

La începutul lunii mai 1860, delegații s-au reunit la Decatur pentru convenția republicană de stat. Consilierii lui Lincoln și-au dat seama că era crucial ca acesta să ajungă la Chicago cu sprijinul unanim al delegației din Illinois, cu cele douăzeci și două de voturi ale sale, dar acest lucru nu va fi ușor, deoarece Seward se bucura de sprijin în nordul Illinois și Bates în sudul Illinois. Lincoln a sosit pe 8 mai, dar nu a intenționat să participe la reuniune. Pe 9 mai, Richard J. Oglesby, locuitor din Decatur și președinte al convenției, a anunțat: "Sunt informat că un cetățean distins al statului Illinois, pe care Illinois va fi întotdeauna încântat să îl onoreze, este prezent și doresc să propun ca acest organism să îl invite la un loc în tribună". Cu un simț al dramatismului, a făcut o pauză și în cele din urmă a strigat: "Abraham Lincoln!" Aplauzele au zguduit cortul fragil. Lincoln a fost găsit, prins și, spre surprinderea lui, a început să fie trecut "lovind, târându-se- târându-se- târându-se- pe marea de capete" spre scena din fața cortului. Când, în sfârșit, Lincoln s-a ridicat în picioare, "s-a ridicat înclinându-se și roșind" și a mulțumit convenției pentru "manifestările lor de stimă".

Dramatismul abia începuse. Oglesby urma să devină încă un prieten care dorea să-l definească pe Lincoln. El a anunțat că un "vechi democrat avea ceva ce dorea să prezinte la această adunare". Strigătul s-a ridicat: "Primiți-l! Primiți-l!" Politica secolului al XIX-lea era plină de porecle politice: "Old Hickory" în 1828, "Tippecanoe și Tyler Too" în 1840 și "The Pathfinder" în 1856. Până în 1860, Lincoln era cel mai des numit "Old Abe". Oglesby era sigur că acest apelativ nu era suficient.

Oglesby știa că bătrânul John Hanks, vărul primar al mamei lui Lincoln, care în tinerețe trăise ocazional cu familia Lincoln timp de patru ani în Indiana, era rezident în Decatur. Hanks era un democrat, dar nu conta. Oglesby a luat legătura cu Hanks și a mers cu el pentru a obține niște șine de nuc negru și lăcrămioare de miere pe care Lincoln și Hanks le împărțiseră împreună cu treizeci de ani mai devreme, în timpul primului an al lui Lincoln în Illinois.

Din spatele cortului, John Hanks și un prieten au mărșăluit triumfător purtând două șine și un banner pe care scria:

ABRAHAM LINCOLN

Candidatul cu șine

LA PREȘEDINȚIE ÎN 1860

T

DOUĂ ȘINE DE LA UN

L

OT DE 3.000

M

ADE ÎN 1830

B

Y

T

HOS.

H

ANKS ȘI

A

BE

L

INCOLN-

W

FUGĂ

F

ATHER A FOST

F

IRST

P

IONEER ÎN

M

ACON

C

OUNTY

Bannerul nu era complet corect, deoarece John, purtătorul semnului, a fost cel care a despicat șinele, iar Thomas Lincoln nu a fost primul pionier din Macon County. Dar nimănui din adunare nu i-a păsat de acuratețe în acel moment, căci au izbucnit aplauze care au durat mai bine de zece minute. Când, în cele din urmă, Lincoln s-a ridicat în picioare pentru a recunoaște aclamațiile lor, a amintit că, atunci când a emigrat în Illinois, a petrecut un sezon în comitatul Macon și a ajutat la cultivarea unei ferme pe râul Sangamon, unde a construit o cabană și a "despicat șine".

"Honest Abe" nu putea garanta că el a despicat șinele aduse la cort, dar "a mutilat multe și multe altele mai bune de când a ajuns la maturitate". Aplauzele au început din nou. Simbolul "Spintecătorului de șine", care indica drepturile muncii libere în opoziție cu cele ale muncii sclavilor, a adăugat o nouă emoție la boom-ul lui Lincoln.

LA 12 MAI 1860

, Harper's Weekly a publicat o ilustrație pe două pagini care afișa chipurile a unsprezece "candidați proeminenți" pentru nominalizarea republicană care urma să fie decisă la Chicago. În față și în centru, în litografie, se afla chipul zgrunțuros al lui Seward. În rândul de jos, în stânga, se afla fotografia Brady a lui Lincoln. Biografiile candidaților se aflau pe o altă pagină. Biografia lui Lincoln era ultima și cea mai mică.

Harper's Weekly a publicat pe 12 mai 1860 imagini cu toți candidații la nominalizarea republicană pentru președinție. Imaginea lui Lincoln este departe de centru, care este ocupat de William Seward, un indiciu al estimării de către revistă a șanselor acestora pentru nominalizare.

Trenuri speciale pline cu delegați au început să sosească la Chicago pe 12 și 13 mai 1860. Cei mai mulți republicani au venit la Chicago așteptându-se ca un om cu o mare reputație și cu o îndelungată activitate publică să fie candidatul. Seward și Chase, ambii cu funcții de senator și de guvernator, se potriveau. Amândoi aveau puternice acreditări antisclavagism, Chase aflându-se la stânga lui Seward. Cu toate acestea, după atacurile la adresa republicanilor în legătură cu afacerea John Brown, mulți delegați au fost dornici să adopte o voce mai moderată ca purtător al standardului lor în 1860. Simon Cameron, un scoțian înalt, editor de ziare, om de afaceri și senator, putea să se încadreze în acest profil, dar o reputație de practici de afaceri năstrușnice i-a rămas întipărită, iar el avea probleme în a obține sprijin dincolo de Pennsylvania, țara sa natală. Un fost deținător de sclavi, Edward Bates, care trăia liniștit în St. Louis, nu deținea în prezent o funcție electivă, dar își promovase candidatura scriind scrisori publice și private. Lincoln a avut o părere bună despre șansele lui Bates ca o alternativă sigură și conservatoare la Seward și Chase. Principalul obstacol în calea lui Bates era dosarul său nativist, care speria populațiile germane numeroase din Illinois și Wisconsin. Editorul Horace Greeley, cândva un susținător puternic al lui Seward, dar acum un jucător important în mișcarea de oprire a lui Seward, miza pe Bates. Judecătorul asociat al Curții Supreme, John McLean, avea șaptezeci și cinci de ani în 1860, dar atrăgea atenția unora care îmbrățișau valorile sigure ale trecutului. Lincoln îi susținuse candidatura pentru nominalizarea republicană în 1856.

Chicago era un oraș vesel, cu peste o sută de mii de locuitori, ale cărui clădiri construite în nesimțire strigau că era un oraș grăbit. Devenind rapid centrul manufacturier și comercial al regiunii Midwest, orașul se mândrea cu cincisprezece căi ferate. Înălțimile a cincizeci și șase de biserici dominau orizontul. Majoritatea străzilor erau pavate doar cu scânduri lungi de stejar, sub care trăia o armată de șobolani care ieșeau în fiecare noapte să devasteze gunoiul necolectat al orașului. Delegații care au sosit au întâlnit clădiri decorate cu bannere și pancarte festive. Orașul cu cea mai rapidă creștere din America dorea să arate cea mai bună față a sa - una în mare parte republicană - care ar putea să-i dea o mână de ajutor "bătrânului Abe". Centrul de activitate era "Wigwam-ul", o structură de 100 pe 180 de picioare,

construită pentru a găzdui zece mii de oameni. În interiorul Wigwam-ului se aflau exponate patriotice cu steme de stat, steaguri și busturi ale unor americani distinși.

Convenția republicană s-a reunit în Wigwam, o structură asemănătoare unui cort construită pentru a găzdui peste zece mii de persoane.

La 12 mai 1860, David Davis a sosit la Chicago și a constatat că toți candidații principali își stabiliseră cartierul general, cu excepția lui Lincoln. A închiriat imediat două camere la Tremont House, a plătit factura din propriul buzunar și s-a apucat de lucru non-stop. Și-a adunat un cerc de manageri: avocați din vechiul circuit al optulea, cum ar fi Leonard Swett, Stephen Logan și Henry C. Whitney; mai mulți colegi politici ai lui Lincoln, printre care Norman Judd, Jesse Fell, Jesse Dubois și Ozias Hatch; și ziariștii Joseph Medill și Charles Ray. Davis a dat fiecărui om sarcini specifice. Aproape toți cei din Illinois erau din altă parte, așa că Davis și-a trimis asociații să viziteze delegațiile din statele lor de origine: Richard Yates și Stephen Logan să lucreze cu delegații din Kentucky; Swett să vorbească cu delegații din Maine; iar Ward Hill Lamon, un vechi prieten avocat, să facă lobby pe lângă delegația din Virginia. Orville Browning îi spusese lui Lincoln în februarie că îl susține pe Bates, dar s-a răzgândit și s-a dovedit a fi de neprețuit în discuțiile cu delegații care înclinau spre St. Louisian.

Masivul Davis stătea în spatele unei mese mari și primea rapoarte de la locotenenții săi. Din când în când, el vorbea cu o delegație a unui stat care sosea. O delegație critică era cea din Indiana, cu douăzeci și șase de voturi, care a sosit cu o majoritate pentru Bates. Davis a înțeles că Lincoln, pe lângă faptul că era pur și simplu fiul favorit, avea nevoie să adune voturi din partea unor alte state în primul tur de scrutin dacă voia să facă o mișcare în turul doi și trei. Politica lui Davis a fost aceea de a nu-i pune la pământ pe ceilalți candidați, ci de a-l ridica pe Lincoln. Scopul său era să obțină promisiuni că Lincoln va fi a doua opțiune a delegației, la care se vor adresa dacă prima lor alegere se va clătina.

În Springfield, Lincoln își pierdea timpul între biroul său de avocatură și biroul de telegraf din partea de nord a pieței publice. Protocolul acceptat prevedea ca candidații să nu se prezinte la convenții. Lincoln i-a spus lui Swett: "Era aproape prea mult candidat ca să meargă, și nu suficient ca să stea acasă". Echipa lui Lincoln din Chicago era mult mai încrezătoare decât candidatul însuși. La 13 mai 1860, Dubois i-a trimis un mesaj lui Lincoln: "Suntem aici într-o mare confuzie, lucrurile în această seară par atât de favorabile pe cât aveam dreptul să ne așteptăm".

Marți, 14 mai 1860, cu o zi înainte de deschiderea convenției, Chicago Press & Tribune a publicat un titlu uriaș: "Omul câștigător - Abraham Lincoln." Lincoln a primit numeroase telegrame de la prieteni și consilieri din Chicago. Nathan M. Knapp, președintele Comitetului Republican din comitatul Scott, care credea de mult timp că Lincoln nu-și aprecia pe deplin "propria putere", a trimis o telegramă după ce a

discutat cu delegația din Indiana. "Lucrurile funcționează; păstrați-vă nervii tari - nu fiți surprinși de niciun rezultat". I-a spus lui Lincoln: "Ne străduim să vă facem a doua alegere a tuturor delegațiilor pe care le putem, acolo unde nu vă putem face prima alegere".

În această marți tumultoasă, unii dintre prietenii lui Lincoln îi făceau semn că ar putea fi de ajutor dacă ar fi prezent la Chicago pentru a-și expune cazul și a răspunde la întrebări, dar Davis și Dubois au fost categorici: "Nu veni decât dacă trimitem după tine". Editorul Ray de la Chicago Tribune a trimis ceea ce Lincoln trebuie să fi primit ca un mesaj contradictoriu. "Nu fiți prea optimist. Lucrurile arată bine acum și, așa cum stau lucrurile astăzi, aș prefera să am șansele tale decât pe cele ale oricărui alt om. Dar nu te entuziasma."

Convenția s-a deschis miercuri, 16 mai 1860, la prânz. Când au început lucrările în Wigwam, afară priveau de două ori mai mulți decât încăpeau înăuntru. Prima după-amiază a fost dedicată organizării și numirii comitetelor.

Ziua de joi, 17 mai 1860, o zi caldă și blândă, a fost dedicată adoptării platformei, care a temperat tonul, dar nu și convingerea de bază a condamnării de către convenția din 1856 a extinderii sclaviei. Platforma conținea, de asemenea, puncte pe care Lincoln le susținea de mult timp: un tarif vamal de protecție, drag delegaților din Pennsylvania și New Jersey; sprijin federal pentru râuri și porturi, important pentru Chicago și Detroit; o lege a proprietății pentru terenuri libere, care era imperativă pentru fermierii din vest și pentru germano-americani; și construirea unei căi ferate până la Oceanul Pacific, susținută de delegații din Iowa, Missouri, Oregon și California.

Delegația din Illinois a participat foarte puțin la dezbaterile publice ale platformei, pentru că a căutat voturi în cadrul unor întâlniri private cu delegații cheie. Tabăra Lincoln știa că Seward era cel mai puternic în statele din nordul țării, unde republicanii se puteau aștepta să câștige în 1860 - Maine, Massachusetts, New York, Michigan, Wisconsin și Mnnesota. Atenția cea mai intensă era concentrată asupra celor patru state cruciale pe care Buchanan le câștigase în 1856-Illinois, Indiana, Pennsylvania și New Jersey.

În aceeași zi, Edward L. Baker, editor al Illinois State Journal, a sosit la Chicago. A adus cu el un exemplar din Missouri Democrat, pe care i l-a înmânat lui Davis. Lincoln scrisese cu creionul pe marginea hârtiei: "Nu încheiați niciun contract care să mă oblige". S-a dezbătut mult timp modul în care Davis a dat sau nu curs acestui mesaj. În acel moment, el negocia cu Pennsylvania și cu bogata sa recoltă de cincizeci și patru de voturi. Dacă senatorului Simon Cameron din Pennsylvania i s-ar fi putut oferi un post în cabinet, ar fi putut face diferența, dar Lincoln dădea de înțeles că nu va accepta așa ceva. Este posibil ca Davis să-i fi oferit un post lui Cameron, dar este mai probabil ca el să fi spus că, cu siguranță, Pennsylvania ar merita un loc într-un cabinet Lincoln. Instrucțiunea laconică a lui Lincoln a dezvăluit primele sale gânduri cu privire la modul în care intenționa să guverneze.

LA CHICAGO

, scrutinul a început vineri, 18 mai 1860, la ora 10 a.m. Poate că Davis a fost directorul de campanie, dar nimeni nu se pregătise pentru această zi mai mult decât Judd. Fiind cel care asigurase convenția pentru Chicago, el s-a ocupat de aranjarea locurilor, plasând delegațiile din New York și Pennsylvania la capetele opuse ale Wigwam-ului, unde le-ar fi fost foarte greu să converseze. În calitate de avocat al căilor ferate, a aranjat tarife speciale pentru excursii care să-i aducă pe susținătorii lui Lincoln din tot statul. În cele din urmă, Judd a făcut să fie tipărite bilete suplimentare, astfel încât vineri dimineața alți susținători ai lui Lincoln au sosit la Wigwam mai devreme, refuzând astfel locuri pentru susținătorii lui Seward. Odată intrați înăuntru, "strigătorii" lui Lincoln i-au înecat pe susținătorii lui Seward, depășiți numeric.

În Springfield, Lincoln s-a pregătit din nou pentru respingere. La ora opt și jumătate a mers la biroul de avocatură al lui James Conkling, situat deasupra magazinului de bijuterii Chatterton. Lincoln aflase că Conkling, care fusese la convenția republicană, se întorsese pe neașteptate din Chicago. Conkling era plecat, dar mai târziu în cursul dimineții Lincoln l-a găsit pe prietenul său înăuntru. Întinzându-și corpul lung pe o canapea veche de lângă fereastra din față, Lincoln l-a întrebat pe Conkling ce se aștepta să se întâmple în acea zi la convenție. Conkling a răspuns că el credea că Lincoln va fi nominalizat, deoarece exista atât de multă opoziție față de Seward. Lincoln a replicat că "cu greu credea că acest lucru este posibil" și că, dacă Seward era blocat, nominalizarea va merge la Bates sau Chase. În momentul respectiv, Lincoln a declarat: "Ei bine, Conkling, cred că mă voi întoarce la biroul meu și voi practica avocatura. "

La Chicago, numele lui Seward a fost primul care a fost pus în nominalizare de către renumitul avocat William M. Evarts. Judd a fost al doilea care l-a nominalizat pe Lincoln. Caleb B. Smith din Indiana, care a servit în Congres alături de Lincoln, a sprijinit nominalizarea.

Grefierul a început votarea, nu în ordine alfabetică, așa cum se obișnuiește astăzi, ci în ordine geografică. Grefierul a strigat: "Maine". Maine a acordat zece voturi lui Seward și șase voturi lui Lincoln: surpriză. Dar votul împărțit al statului Maine nu a fost o surpriză pentru Davis și locotenenții săi. New York și-a dat cele șaptezeci de voturi pentru Seward. Nici o surpriză.

În Springfield, chiar înainte de prânz, redactorul Baker a dat buzna în biroul lui Lincoln cu rezultatele primului tur de scrutin: Seward 173½; Lincoln 102; Cameron 50½; Chase 49; Bates 48; și McLean 12. Lincoln și consilierii săi credeau că Seward ajunsese la Chicago cu cel puțin 150 de voturi. Lincoln știa că totalul voturilor lui Seward trebuia să includă toate cele 70 de voturi din New York, cel mai mare stat. Acest lucru însemna că Seward abia dacă avea mai mult de 100 de voturi din partea celorlalte delegații. Vestea cea mai îmbucurătoare a fost că Indiana și-a exprimat toate cele 26 de voturi pentru Lincoln. Lincoln îi spusese lui Browning că Bates ar putea foarte bine să fie binefăcătorul mișcării de oprire a lui Seward, dar niciun stat nu i-a dat majoritatea voturilor sale lui Bates. Erau necesare două sute treizeci și trei de voturi pentru nominalizare.

La Chicago, delegații au strigat: "Call the Roll", nerăbdători să înceapă al doilea tur de scrutin. Vermont. Statul Munților Verzi, care dăduse cele zece voturi în primul tur de scrutin fiului favorit, senatorul Jacob Col-lamer, a strigat: "Zece voturi pentru Lincoln". Lincoln a obținut cinci noi voturi din Rhode Island și Connecticut, unde vorbise atât de eficient cu nici două luni înainte. Statul Keystone, Pennsylvania, despre care fiecare delegat știa că era esențial pentru o victorie republicană în 1860, după o oarecare întârziere, a strigat "Patruzeci și opt de voturi pentru Lincoln". Un câștig de patruzeci și patru de voturi. Imensa armată de susținători ai lui Lincoln din interiorul și din afara Wigwam-ului a strigat și a aplaudat. Delaware și-a schimbat toate cele șase voturi de la Bates la Lincoln. Funcționarul a continuat, Lincoln adunând câteva voturi ici și colo, pe măsură ce apelul se îndrepta spre vest.

William H. Seward, senator de New York, a sosit la Chicago ca principal candidat.

Au fost anunțate rezultatele celui de-al doilea tur de scrutin: Seward 184½; Lincoln 181; Chase 42½; Bates 35; Dayton 10; McLean 8; Cameron 2; și Clay 2. Lincoln adunase șaptezeci și nouă de voturi, în timp ce Seward obținuse doar unsprezece. Imediat, toată lumea a știut că Lincoln era în câștig.

În Springfield, Lincoln era neliniștit. S-a hotărât să meargă la biroul de telegraf din Illinois și Mississippi pentru a vedea dacă existau telegrame noi. Neîntâlnind niciuna, s-a îndreptat spre birourile Illinois State Journal. Pe drum, s-a oprit să vorbească cu niște tineri cu care jucase în ziua precedentă jocul de "fives", o formă timpurie de handbal. După câteva minute, a sosit o telegramă cu rezultatele surprinzătoare ale celui de-al doilea tur de scrutin.

La Chicago, cel de-al treilea tur de scrutin a început imediat pe fondul unei emoții extraordinare în interiorul și în afara Wigwam-ului. Maine, New Hampshire, Vermont: nicio schimbare. Massachusetts a luat patru voturi de la Seward și le-a dat lui Lincoln. Lincoln a câștigat, de asemenea, în Rhode Island, Connecticut, Pennsylvania, Maryland și Kentucky. Funcționarul a anunțat Ohio. Lincoln vorbise în Ohio și își câștigase prieteni acolo. Medill, care trăise în Ohio mai bine de douăzeci de ani înainte de a se muta la Chicago, a stat și a lucrat în delegația din Ohio. Wigwamul a tresărit când Ohio i-a acordat lui Lincoln douăzeci și nouă de voturi, o creștere de cincisprezece.

Pe măsură ce apelul nominal se îndrepta spre vest, sute de creioane zgâriau peste tot, ținând o numărătoare continuă. Lincoln ajunsese acum la 231½. Mai avea nevoie doar de un vot și jumătate pentru a fi nominalizat. David Cartter, președintele delegației din Ohio, un avocat din Cleveland, s-a ridicat pentru a vorbi într-un Wigwam brusc tăcut. "Mă ridic, domnule președinte, pentru a anunța" - Cartter s-a bâlbâit, așa cum făcea de fiecare dată - "schimbarea a c-c-câtorva voturi, de la domnul Chase la Abraham Lincoln."

În Springfield, unde Lincoln stătea într-un fotoliu mare în birourile de la Journal, a fost transmisă o telegramă prin care i se comunica faptul că a fost nominalizat în al treilea tur de scrutin. O altă telegramă, câteva clipe mai târziu, l-a anunțat că delegația din New York a propus ca nominalizarea să fie unanimă. Tot mai multe și mai multe telegrame au curs, inclusiv una de la Nathan Knapp: "Am reușit - slavă Domnului". Lincoln a acceptat felicitările tuturor. În cele din urmă, el a spus mulțimii tot mai numeroase de prieteni: "Ei bine, domnilor, există o femeie mică la noi acasă care probabil că este mai interesată de această expediție decât mine".

La scurt timp după nominalizarea lui Lincoln ca și candidat republican, acesta a stat pentru această fotografie în Springfield, la sugestia biografului de campanie Joseph H. Barrett.

CAPITOLUL 15

Dreptate și echitate pentru toți Mai 1860-noiembrie 1860

LINCOLN ÎȘI POARTĂ ONORURILE CU BLÂNDEȚE

ORVILLE BROWNING

Însemnare în jurnal, 12 iunie 1860

ÎN SEARA zilei de 18 mai 1860, S-A ADUNAT UN MARE RALIU LA sediul statului din Springfield. Preluând simbolul Spărgătorului de șine, câteva sute de oameni au sosit cu șine, pe care le-au stivuit la ușile clădirii statului ca pe niște muschete. După aceea, o mare paradă s-a îndreptat spre casa lui Lincoln. După o serenadă, Lincoln a spus mulțimii care îl aclama că "nu a presupus că onoarea unei astfel de vizite îi era destinată în mod special lui, ca simplu cetățean, ci mai degrabă reprezentantului unui mare partid". În acea seară, în tot Midwestul și Estul, republicanii s-au adunat în comunități mici și mari pentru "mitinguri de ratificare". În teancurile de telegrame pe care Lincoln le-a primit pe 18 mai, David Davis, directorul său de campanie, l-a sfătuit: "Nu scrieți nicio scrisoare și nu faceți nicio promisiune până nu mă vedeți scrieți-mi la Bloomington, când să vă văd trebuie să vă văd curând".

Lincoln aflase în prima parte a serii că convenția l-a nominalizat pe Hannibal Hamlin din Maine pentru funcția de vicepreședinte. Hamlin, născut în același an cu Lincoln, 1809, a predat la școală și a publicat un ziar democrat înainte de a fi admis în avocatură în 1833. Un cetățean din Main, cu o voință puternică, a încercat să abolească pedeapsa cu moartea și a fost ostil extinderii sclaviei. A fost ales în Congres în 1843 și a intrat în Senat în 1848. Nominalizarea sa l-a echilibrat pe Lincoln, un fost whig din vest, cu un fost democrat din est. În practica politicii de la mijlocul secolului al XIX-lea, nu era neobișnuit ca Lincoln să nu fie consultat cu privire la alegerea unui contracandidat la vicepreședințe.

A doua zi, George Ashmun din Massachusetts, președintele convenției, și diverși președinți de delegații de stat - aproape toți cei care inițial susținuseră alți candidați - au călătorit la Springfield pentru a aduce notificarea oficială a nominalizării lui Lincoln. Carl Schurz, liderul germano-american din Wisconsin, care a fost un susținător puternic al lui Seward, și-a amintit că Lincoln a primit delegația în salonul de nord al "casei sale modeste cu cadre". Majoritatea nici măcar nu-l văzuseră vreodată pe Lincoln și l-au privit "cu o curiozitate surprinsă". Lincoln stătea "înalt și neîndemânatic în costumul său negru de haine aparent noi, dar care nu se potriveau bine". Abraham și Mary nu se înțeleseseră dacă să servească băutură sau nu. Lincoln, cu un mare respect pentru mișcarea de temperanță, s-a impus și s-a servit apă cu gheață. De asemenea, el a rupt comportamentul ceremoniei de notificare sufocantă atunci când l-a întrebat pe un guvernator surprins, Edwin D. Morgan din New York, care era înălțimea sa. Ieșind din casă, judecătorul William D. Kelley i-a spus lui Schurz: "Ei bine, am fi putut face un lucru mai strălucit, dar cu greu am fi putut face un lucru mai bun".

O IRONIE a campaniei din 1860 a fost faptul că Lincoln a stat acasă, în Springfield, mai mult decât o făcuse vreodată, așa cum era obiceiul în politica secolului al XIX-lea. Lincoln credea că palmaresul său se afla la vedere în discursurile sale, multe dintre ele fiind acum adunate în broșuri de campanie. Le-a spus tuturor că va fi acasă pe timpul verii.

Lincoln a promis totuși că, dacă va fi ales președinte, va guverna după motto-ul "Dreptate și echitate pentru toți". Prin "toți", el se referea la un set tot mai larg de cercuri concentrice ale circumscripțiilor sale electorale. Nu va face distincție între republicanii care îl susțineau sau nu. Întotdeauna colaborase cu democrații și intenționa să o facă din nou. Cel mai important, nu ar fi făcut nicio distincție între Nord și Sud.

În acest spirit, prima inițiativă a lui Lincoln în campania sa a fost să se adreseze adversarilor săi republicani. Luni, 21 mai 1860, David Davis și-a exprimat îngrijorarea cu privire la New York și la modul în care dezinteresul susținătorilor lui Seward ar putea juca în favoarea lui Douglas. Pe 24 mai, Thurlow Weed, vicleanul director de campanie al lui Seward, a sosit la Springfield pentru ceea ce Lincoln și Davis sperau că va fi începutul unei apropieri de principalul său rival. Weed a scris mai târziu despre acea primă vizită că a simțit de la început că Lincoln a dezvăluit "o cunoaștere atât de intuitivă a naturii umane și o asemenea familiaritate cu virtuțile și infirmitățile politicienilor, încât am fost impresionat foarte favorabil de aptitudinea sa pentru îndatoririle pe care nu era puțin probabil să fie chemat să le

îndeplinească". În aceeași zi, Orville Browning, trimis de Lincoln și Davis la St. Louis, s-a întâlnit cu Edward Bates, cel de-al doilea rival al său, pentru a încerca să-l aducă la bord. Bates i-a spus lui Browning că va scrie o scrisoare publică în care îl va susține pe Lincoln.

Lincoln însuși i-a scris lui Salmon P. Chase, al treilea său rival. "Considerându-mă cel mai umil dintre toți cei ale căror nume au fost în fața convenției, mă simt în mod special în nevoie de ajutorul tuturor". Lui Schuyler Colfax, care îl susținuse pe Bates, Lincoln i-a scris: "Faci o distincție între tine și prietenii mei inițiali - distincție pe care, cu permisiunea ta, îmi propun să o uit".

ÎN TIMP CE REPUBLICANII se uniseră, Lincoln privea din Springfield cum democrații și alții se divizau. De la sfârșitul lunii aprilie până în iunie, cinci convenții de nominalizare au produs încă trei candidați prezidențiali. Cu o săptămână înainte de convenția republicană, foști whigs și Know-Nothings care nu puteau susține nici pe republicani, nici pe democrați și care sperau să evite dezbinarea, s-au întâlnit la Baltimore pentru a fonda Partidul Uniunii Constituționale, cu promisiunea de a salva "Uniunea așa cum este ea". Aceștia i-au nominalizat pe John Bell, un fost whig care s-a opus Legii Kansas-Nebraska, și pe Edward Everett, fost președinte al Harvard și secretar de stat în timpul președintelui Fillmore.

Democrații, după dezastrul de la Charleston, s-au reunit din nou la 18 iunie 1860, la Baltimore. O sută zece "mâncători de foc" au plecat când, din nou, convenția nu a fost de acord cu o rezoluție care să recunoască sclavia în teritorii. În urma unui scrutin maraton, convenția l-a desemnat pe Stephen Douglas pentru funcția de președinte și pe Herschel V. Johnson din Georgia pentru funcția de vicepreședinte.

Democrații din Sud, care s-au reunit într-o altă locație din Baltimore după ce au părăsit sala, s-au reunit din nou la Richmond la 28 iunie 1860 și l-au desemnat pe vicepreședintele în exercițiu al lui Buchanan, John C. Breckin-ridge din Kentucky, pentru președinte, și pe Joseph Lane din Oregon pentru vicepreședinte, pe o platformă pro-sclavie.

La finalul acestui ciclu de convenții fără precedent, toate semnele îl favorizau pe Lincoln și pe republicani. Douglas urma să fie principalul său concurent în Nord. Breckinridge și Douglas se vor lupta în Sud, iar Bell spera să se descurce bine în statele de frontieră. Lincoln și-a evaluat șansele într-o scrisoare către Anson G. Henry din Oregon: "Nu știm ce poate aduce o zi; dar, astăzi, se pare că biletul Chicago va fi ales". El a adăugat: "Cred că șansele erau mai mult decât egale că am fi putut învinge Democrația unită. Împărțită, așa cum este, șansele sale par într-adevăr foarte mici."

BIOGRAFIILE DE CAMPANIE CONSTITUIE o caracteristică majoră a campaniilor politice din secolul al XIX-lea. William Dean Howells, un editorialist de douăzeci și trei de ani de la Ohio State Journal din Columbus, a fost angajat de Follett, Foster and Company, aceeași firmă care publicase recent albumul lui Lincoln despre dezbaterile dintre Lincoln și Douglas, să scrie o biografie a lui Lincoln. Editorul i-a sugerat

lui Howells să meargă la Springfield pentru a-l intervieva personal pe Lincoln. Howells, aflat la începutul unei cariere literare strălucite, în timpul căreia avea să scrie peste o sută de cărți între 1860 și 1920, a refuzat, spunând mai târziu: "Am ratat cea mai mare șansă a vieții mele". În schimb, l-a însărcinat pe un tânăr student la drept, James Quay Howard, să-l intervieveze pe Lincoln. Când Lincoln și-a primit exemplarul la începutul verii, s-a așezat cu creionul său Farber pentru a insera corecturi și adăugiri, cele mai multe dintre ele mici, în textul lui Howells.

John Bell, un fost senator whig din Tennessee, a condus biletul Partidului Uniunii Constituționale.

Cea mai populară biografie a venit din pixul lui John Locke Scripps, senior editor al Chicago Press & Tribune. Scripps l-a intervievat pe Lincoln în Springfield în luna iunie. Când biografia sa de treizeci și două de pagini, publicată de New York Tribune, a apărut la mijlocul lunii iulie, organizația republicană a inundat publicul cu ceea ce a numit "Documentul de campanie nr. 1". Aceștia își bazau afirmația în parte pe interviul amplu pe care Scripps l-a realizat cu Lincoln, conferindu-i astfel o autoritate semioficială.

Stephen Douglas, adversarul de lungă durată al lui Lincoln, conducea lista democraților din nord.

La 17 iulie 1860, Lincoln a primit o scrisoare de la Scripps care este posibil să îi fi stârnit râsul. Scripps a scris: "Cred că biografia nu conține nimic ce nu am fost pe deplin autorizat să pun în ea". Dar apoi a adăugat rapid: "Vorbind despre cărțile pe care le-ați citit la începutul vieții, mi-am luat libertatea de a adăuga Viețile lui Plutarh. Am luat de la sine înțeles că ați citit această carte. Dacă nu ați făcut-o, atunci trebuie să o citiți imediat pentru ca afirmația mea să fie valabilă." Lincoln nu i-a dat niciun răspuns lui Scripps, dar autorul Chicago Tribune a aflat că Lincoln, fără să rateze niciun moment, a făcut "frecvente aluzii umoristice la această carte".

John C. Breckinridge, senator de Kentucky, conducea lista democraților din Sud.

CAMPANIA LINCOLN-HAMLIN a început rapid. Cu atât de mulți oameni care veneau să îl vadă și realizând rapid că nu poate lucra în biroul său de avocatură, a acceptat oferta guvernatorului John Wood de a folosi camera guvernatorului de la etajul al doilea al clădirii statului. John G. Nicolay, asistentul serios și harnic al secretarului de stat Hatch, care fusese împrumutat de Lincoln, a devenit acum omul său de serviciu. Nicolay, născut în Essingen, Germania, a emigrat în Statele Unite împreună cu familia sa când avea șase ani. Mai întâi a locuit și a mers la școală în Cincinnati, un oraș de imigranți germani, a continuat

să se mute în vest cu familia sa, ajungând în cele din urmă în Illinois. Tânărul Nicolay s-a angajat la Pike County Free Press din Pittsfield, un oraș din Noua Anglie așezat în preerie, iar la douăzeci și trei de ani era editorul acestuia. În vârstă de 28 de ani, Nicolay avea 1,65 metri înălțime și o greutate de 125 de lire sterline. Avea ochi albaștri și păr șaten, iar "zâmbetul său lent" era parțial ascuns în spatele unei mustăți și a unei bărbi mici. Nicolay era un tânăr care iubea cuvintele, fie că era vorba de Biblie, în special de Vechiul Testament, tipărit cu litere germane, de piesele lui Shakespeare sau de editorialele sale dintr-un ziar Whig. Toate aceste calități au contribuit la construirea unei relații de încredere și apreciere reciprocă cu Lincoln.

John G. Nicolay, liniștit și eficient, a devenit omul de încredere al lui Lincoln în campania sa pentru președinție.

Nicolay fusese custodele înregistrărilor electorale ale statului Illinois în biroul lui Hatch, iar Lincoln, un student asiduu al acestor înregistrări, purta în mod regulat discuții cu el. Acum, cei doi împărțeau biroul de campanie al lui Lincoln, care, deși era mare, nu avea nici anticameră, nici pază, așa că vizitatorii veneau și plecau toată ziua.

Spre dezamăgirea sa, Lincoln a descoperit că devenise o celebritate. În fiecare zi, o armată de politicieni, reporteri, fotografi, portretiști și alții soseau la Springfield. Cu toate acestea, cu toată aglomerația de oameni care voiau să îl vadă, noul său statut ridicat a adus puține schimbări în obiceiurile sale personale și în relațiile cu oamenii, fie că erau prieteni vechi sau cunoștințe noi. La trei săptămâni după nominalizare, vechiul său prieten Orville Browning, după ce a vizitat biroul de campanie din Springfield, a scris în jurnalul său: "Lincoln își suportă onorurile cu blândețe".

Fotograful Alexander Hesler din Chicago a călătorit la Springfield pentru a-i face patru fotografii lui Lincoln pe 3 iunie 1860. Lui Lincoln i-a plăcut în mod deosebit o fotografie care i-a surprins expresia facială în momentul culminant al maturității sale. Lincoln a comentat: "Aceasta arată mai bine și mă exprimă mai bine decât oricare alta pe care am văzut-o vreodată". Cu toate acestea, lui Mary și altora nu le-a plăcut. Lincoln credea că "obiecția lor provine din cauza stării dezordonate a părului". Lincoln a concluzionat: "Judecata mea nu valorează nimic în aceste chestiuni".

Pe parcursul săptămânilor din vara fierbinte din Illinois, Lincoln nu a spus nimic despre politicile sale. Nu a discutat despre ce va face în legătură cu Sudul nemulțumit. Răspunsul său standard la întrebări a fost că ideile sale puteau fi găsite în discursurile sale publicate. Când a fost presat, a adăugat că nu dorea să spună nimic care ar putea fi interpretat greșit. Poziția lui Lincoln nu însemna că era pasiv sau inactiv. S-a ținut la curent cu evenimentele din state și a semnalat îngrijorările sale prietenilor și aliaților.

De asemenea, a continuat să acționeze ca pacificator, folosindu-și abilitățile pe care le învățase în micile orașe din cel de-al optulea circuit judiciar și în politica dură și zbuciumată a statului Illinois. A condus cu succes barca republicană prin apele tulburi din Illinois în 1859, iar acum a încercat să facă același lucru pe scena națională în 1860. Deoarece nu a făcut campanie publică, este ușor să nu observăm cât de mult a făcut în spatele scenei.

Privind spre est, spre statul New York, Lincoln a devenit conștient de diviziunea republicană de lungă durată dintre electoratul lui William Seward- Thurlow Weed și aripa democrată a partidului, Free Soil, condusă de William Cullen Bryant, editor al New York Post, cu sprijinul lui Horace Greeley. Lincoln a tot auzit că Douglas va organiza o campanie extraordinară în New York și s-a temut că susținătorii nemulțumiți ai lui Seward ar putea să nu participe la alegerile prezidențiale. În august, Lincoln i-a scris lui Weed: "Cred că se va face cel mai extraordinar efort făcut vreodată, pentru a câștiga New-York pentru Douglas". Chiar dacă republicanii din New York erau încrezători în victorie, Lincoln a avertizat: "Totuși, va fi nevoie de o supraveghere atentă și de mari eforturi" pentru a-l ține pe Douglas în frâu. Continuând să audă de diviziunile din cadrul Partidului Republican din New York, Lincoln a transmis că "nu este și nici nu va fi... angajat față de vreun om, clică sau facțiune". Politica lui Lincoln, în New York și în alte părți, a fost "să trateze corect cu toți".

Abraham Lincoln și Hannibal Hamlin au condus lista republicană în 1860.

În Pennsylvania, o dușmănie între senatorul Simon Cameron și Andrew Curtin, candidatul republican la funcția de guvernator, amenința solidaritatea republicană în cel de-al doilea stat ca mărime din Uniune. David Davis și Leonard Swett au vizitat Pennsylvania în luna august într-o misiune de cercetare și i-au prezentat un raport lui Lincoln. Lincoln le-a scris apoi membrilor Comitetului Republican de Stat din Pennsylvania. "Sunt lent în a asculta infracțiunile dintre prieteni și nu expun niciodată certurile lor de ambele părți. Dorința mea sinceră este ca ambele părți să lase trecutul să fie trecut și să privească doar spre prezent și viitor."

MARY LINCOLN A FOST DEOSEBITĂ să se alăture campaniei soțului ei, într-un mod în care majoritatea soțiilor candidaților anteriori nu au fost. În campaniile prezidențiale din trecut, soțiile candidaților erau rareori văzute și niciodată auzite. Dar Mary moștenise de la tatăl ei o pasiune pentru politică și, ani de zile, și-a pus acest entuziasm la treabă, încurajându-și soțul și, într-un mod "nefiresc de feminin" pentru vremea ei, oferindu-și sfaturile cu privire la tot felul de politici și oameni. Încă de la începutul căsniciei lor, când Lincoln a candidat pentru o funcție în stat, din nou în timp ce a servit în Congres și chiar și când părea exilat în cel de-al optulea circuit judiciar, Mary avea ochii ațintiți spre orizonturi îndepărtate. Chiar dacă domnul Lincoln nu a fost întotdeauna un soț ideal, călătorind prea des departe de ea și nefiindu-i prezent atunci când era acasă, ea i-a recunoscut cu mult înaintea altora abilitățile, care, credea ea, îl vor duce într-o zi până la președinție.

Dacă Lincoln nu s-a dus la oameni, oamenii au venit la el. El s-a întâlnit cu susținătorii în casa sa la fel de mult ca și la biroul său electoral temporar. Pe măsură ce vizitatorii zilnici din Springfield veneau zilnic să ia măsura abilităților de lider ale lui Lincoln, mulți erau, de asemenea, dornici să ia măsura abilităților de gazdă și de conversație ale lui Mary. În timp ce candidatul primea vizitatori la biroul său din clădirea statului, ea îi primea pe mulți dintre aceiași oameni în casa lor de la intersecția dintre strada Opt și Jackson. Ziarele din acea vreme rareori vorbeau despre soțiile politicienilor, dar New York Tribune s-a abătut de la această tradiție pentru a oferi o primă evaluare a lui Mary Lincoln pe 25 mai 1860. Ziarul lui Greeley a scris că Mary Lincoln era "amabilă și împlinită... vioaie și grațioasă" și a relatat că era "o vorbitoare spumoasă".

Prin dragostea ei de a scrie scrisori către corespondenți, cunoscuți și necunoscuți, din întreaga țară, Mary a făcut campanie pentru soțul ei din Springfield. Majoritatea scrisorilor sale au dispărut, dar o mostră din scrisul ei se găsește într-un răspuns adresat reverendului Dyer Burgess, un pastor presbiterian din Constitution, Ohio, care era atât antisclavagism, cât și antimason (unii oameni se temeau că masonii erau o mișcare secretă care încerca să conducă națiunea). Burgess a scris că, în calitate de republican, dorea să-l susțină pe Lincoln, dar avea nevoie de asigurări că acesta nu a fost niciodată membru al unei societăți secrete. Mary i-a răspuns: "Domnul Lincoln nu a fost niciodată mason și nici nu a aparținut vreunui ordin secret".

La scurt timp după nominalizarea lui Lincoln, Mary a primit un bilet de la Annie Parker Dickson, o verișoară care locuia în Cincinnati. Ea și soțul ei, William Martin Dickson, avocat și republican activ, îl găzduiseră pe Lincoln când acesta se afla în Cincinnati pentru "Cazul secerătorului" în 1855. În bilet scria: "Sunteți o femeie mică și ambițioasă și, din multe motive, sunt încântat de succesul dumneavoastră". Dickson nu făcea decât să exprime ceea ce alții, în special femeile, observaseră de mult timp.

Una dintre corespondentele obișnuite ale lui Mary era Hannah Shearer, sora lui Noyes W. Miner, un pastor baptist și vecin al familiei Lincoln. După moartea primului ei soț, Edward Rathbun, Hannah s-a căsătorit cu John Henry Shearer, un medic, și s-a mutat în Brooklyn, New York. Cu puțin timp înainte de alegeri, Mary i-a scris: "Obișnuiai să fii îngrijorată, pentru că luam politica cu atâta răceală încât nu ai mai face-o, dacă m-ai vedea acum. Ori de câte ori am timp, să mă gândesc, mintea mea este suficient de exersată pentru confortul meu".

Cu soțul ei acasă, Mary a acționat în calitate de consultant - nu cu privire la probleme, ci la oameni. Mary credea de mult timp că soțul ei era prea încrezător în ceilalți. Avea păreri puternice despre colegii lui politici. Nu-i plăcea și nu avea încredere în Norman Judd. Ea se baza pe David Davis. Spre deosebire de soțul ei, ea îi purta pică. Încă mai nutrea resentimente față de Lyman Trumbull, care îl învinsese pe Lincoln pentru Senat în 1855, și nu își reparase relația cu soția acestuia, Julia Jayne Trumbull. Din mai

până în noiembrie 1860, Mary a fost aproape zilnic cu Abraham, exprimându-și opiniile și socotindu-se principalul său consilier. A fost una dintre cele mai lungi perioade în care au stat împreună.

O ÎNTÂLNIRE în viața de familie a lui Mary și Abraham Lincoln a fost oferită de tânărul Frank Fuller, un prieten al lui Robert de la Phillips Exeter, care l-a vizitat în vara anului 1860. După ce Frank l-a vizitat pe Lincoln la sediul statului, Lincoln l-a invitat acasă la cină. Lincoln nu invita pe nimeni la cină fără consimțământul prealabil al lui Mary, dar Fuller s-a trezit "primit cu căldură de doamna Lincoln". El i-a adus cadou lui Mary o carte subțire de poezii de Albert Laighton, un tânăr poet din Ports mouth, New Hampshire. Ea i-a povestit despre plăcerea ei pentru poezie și l-a întrebat pe tânărul Fuller despre poet și poezii.

În timp ce familia se așeza în sufragerie, Lincoln l-a întrebat pe Fuller dacă oferea rugăciunea la masă. Acesta a răspuns că avea obiceiul de a citi câteva rânduri de poezie. În timp ce Lincoln își pleca capul, Fuller a cerut binecuvântarea "Puterii Supreme"

care ne-a făcut cadrele, ne susține viețile,

Și prin toate schimbările pământești supraviețuiește.

În conversația de la cină, tânărul student de la Phillips Exeter a descoperit că Lincoln memorase o bună parte din Biblie, în special, i-a spus el, Predica de pe Munte și Psalmul 23.

LIDERUL AFRICAN-AMERICAN Frederick Douglass, întorcându-se la Rochester în 1860 după un turneu de discursuri în Anglia și Scoția, a încercat să facă un bilanț al candidaților politici care se înmulțeau și care erau gata să candideze la președinție. Fusese un susținător al lui Seward, care era abonat la ziarul antisclavagism al lui Douglass, North Star, și a cărui carieră o urmărise ca un coleg din New York.

În iunie, Douglass a oferit o analiză perspicace a lui Lincoln în Douglass' Monthly. L-a lăudat pe Lincoln ca fiind "un om cu un caracter privat fără cusur; un avocat, care se află aproape de prima linie a baroului din propriul stat, are un cap rece și bine echilibrat, o mare fermitate a voinței, este perseverent de harnic și unul dintre cei mai sinceri și onești oameni din viața politică". Observând că partidele politice din secolul al XIX-lea s-au îndepărtat în mod obișnuit de cei mai buni oameni de stat pentru funcția de președinte - Daniel Webster și Henry Clay - și au nominalizat oameni de mai mică anvergură - William Henry Harrison, James Polk, Zachary Taylor și Franklin Pierce - Douglass a observat: "Domnul Lincoln posedă mari capacități și încă trebuie să se dovedească a fi un mare om de stat, este un noroc pentru el că o exigență politică a determinat partidul său să îl ia cu încredere și înainte ca măreția sa să fie coaptă, altfel și-ar fi pierdut șansa". Și cum rămâne cu speranțele lui Douglass în privința lui Lincoln ca președinte?

Odată ales, nu va mai fi periculos pentru el să dezvolte mari calități, și sperăm că, luându-l pe baza unei "profesiuni de credință", mai degrabă decât pe baza recomandărilor vieții sale politice, partidul său va fi martor la "creșterea continuă a harului" său, iar administrația sa va contribui la gloria țării sale și la propria sa faimă.

Douglass, folosind două metafore pentru călătoria creștină a credinței, a oferit una dintre cele mai previzibile predicții ale călătoriei lui Lincoln în conducerea politică.

"LUNI NOAPTEA, niște mizerabili, infami, de joasă speță, cu mintea îngustă, neevlavioși, mâncători de mizerie, tăioși, care merită cânepă, vopsiți adânc, dublu distilați, concentrați, niște ticăloși de ticăloși, au păcătuit împotriva oricărei onoare și decență, tăind și secționând doi sau trei stâlpi republicani din acest oraș." Acest editorial din ziarul Illinois State Journal din Springfield se referea la stâlpii uriași, unii de până la 30 de metri înălțime, de care erau fixate steagurile partidelor și candidaților. Ceea ce editorialul a evidențiat cu adevărat a fost entuziasmul, intensitatea și caracterul controversat al campaniilor politice din Illinois la mijlocul secolului trecut.

Campaniile politice erau principala sursă de divertisment a zilei. Evenimentele variau de la mitinguri, parade și ridicări de stâlpi, la picnicuri, focuri de artificii, excursii și iluminări și, uneori, revolte. Entuziasmul pentru campaniile politice rivaliza cu renașterile religioase anterioare din secolul al XIX-lea și ar putea fi comparat cu îmbrățișarea sporturilor pentru spectatori din secolul al XX-lea. Oamenii din întreaga națiune erau atenți în timp ce patru candidați alergau spre linia de sosire.

Pe o mie de platforme din Nord, liderii republicani au făcut campanie pentru Lincoln. Seward și Chase au făcut campanie de promovare prin Midwest. În discursurile lor, ei l-au descris pe Lincoln, subliniind originile sale umile, ca pe un om al poporului. L-au lăudat ca fiind un avocat și un polemist decisiv. Femeile, care nu puteau vota, erau totuși destul de prezente la mitingurile politice, purtând bannere care declarau,

"Spre vest, steaua imperiului își croiește drum.

Ne-am legat de Lincoln, așa cum mamele noastre s-au legat de Clay.

Un punct culminant al campaniei de vară a avut loc pe 8 august 1860, când Springfield a găzduit un miting "imens" la bâlci pentru a-l onora pe candidatul său orășenesc. Titlul din Illinois State Journal a bubuit: "Preriile ard pentru Lincoln". Jurnalul a folosit trei coloane întregi pentru a descrie mitingul, începând prima coloană cu imaginea unui elefant care își poartă trompa, prima utilizare cunoscută a

elefantului ca simbol al Partidului Republican. Cuvintele "We Are Coming" (Venim) se aflau sub elefant, urmate de "Clear the Track" (Eliberați pista).

O paradă, condusă de Wide-Awakes, a venit la casa lui Lincoln pentru a-l transporta la târg. Când a sosit, mulțimea, stârnită la vederea candidatului lor, a luat cu asalt trăsura, l-a ridicat cu trupul deasupra mulțimii și l-a dus la una dintre cele cinci tribune ale vorbitorilor.

Lincoln, copleșit de emoție, și-a păstrat totuși calmul. Ajustându-și pălăria de stovepipe, el a spus mulțimii imense: "De când am fost plasat în poziția mea actuală, mi-am propus să nu țin discursuri". A recunoscut însă: "Mărturisesc cu recunoștință... că nu am presupus că apariția mea printre voi va crea tumultul la care sunt acum martor".

Problema lui Lincoln a devenit cum să se extragă din acel tumult. Când mulțimea i-a înconjurat și oprit trăsura, George Brinkerhoff, un funcționar din biroul auditorului de stat, s-a alăturat altor câtorva oameni pentru a-l scoate pe Lincoln din trăsură și "l-a strecurat peste coada calului pe șa [și] a condus calul spre oraș".

În august, Lincoln a fost deosebit de încântat să primească o scrisoare de felicitare de la vechiul său prieten Edward Baker. Scriind din San Francisco, Baker, care îl cunoștea pe Lincoln de un sfert de secol, a precizat cele două caracteristici care îl descriu cel mai bine pe președintele ales. Baker a scris: "Răsplata pe care fidelitatea și curajul, pe care o găsesc în persoana dumneavoastră, va insufla speranță în multe piepturi care se scufundă și energie nouă în multe inimi îndrăznețe". Lincoln va avea nevoie atât de fidelitate, cât și de curaj pentru provocările care îl așteaptă.

CU OPOZITORII SĂI DIVIZUȚI, Lincoln era încrezător că va câștiga, dar nu lua nimic de la sine înțeles. În secolul al XIX-lea, alegerile statale se desfășurau pe parcursul întregului an calendaristic; victoriile republicanilor din Maine și Vermont din luna august au părut multora un semn prevestitor al lucrurilor bune care aveau să vină. Lincoln aștepta cu nerăbdare rezultatele alegerilor de la începutul lunii octombrie în statele cruciale Pennsylvania, Ohio și Indiana.

Lincoln credea că alegerile timpurii din aceste state ar putea avea un efect de domino, influențând alegătorii din alte state. Când a auzit că victoriile așteptate în septembrie în două circumscripții ale Congresului din Maine s-ar putea să nu se materializeze și că marja de victorie a guvernatorului Israel Washburn în cursa sa pentru realegere ar putea fi mult mai mică decât se prevăzuse inițial, i-a scris o scrisoare urgentă senatorului Hamlin, contracandidatul său la vicepreședințe, care era din Maine. "Un astfel de rezultat... mi-e teamă că ne-ar pune pe o pantă descendentă, ne-ar face să pierdem alegerile statale din Pennsylvania și Indiana și, probabil, ne-ar ruina în turul principal din noiembrie."

Chiar și cu o direcție din partea lui Lincoln și a unui comitet național, o mare parte din campanie s-a aflat sub controlul organizațiilor republicane de stat. Acest lucru a însemnat că în Massachusetts alegătorii au auzit un mesaj puternic împotriva sclaviei, în timp ce în Pennsylvania acest mesaj a fost atenuat în favoarea unuia despre tarifele de protecție. În vest, republicanii au pus accentul pe angajamentul față de oportunitățile de a avea proprietăți și de a construi calea ferată transcontinentală. Cu toate acestea, republicanii de pretutindeni au lăudat virtuțile lui Lincoln și ale susținerii Uniunii.

Douglas, despre care Lincoln știa că este principalul său rival, a dat la o parte tradiția secolului al XIX-lea de abținere în campanie și a lansat o cruciadă energică, crezând că încă mai poate câștiga statele libere populate cu voturile lor electorale mari. El a pus mult mai multă greutate pe amenințările venite dinspre Sud decât Lincoln și, prin urmare, a încercat să facă să circule mesajul că numai alegerea sa ar putea aduce pacea între Nord și Sud.

Micul Uriaș și susținătorii săi nu au avut nicio reținere în atacurile lor împotriva lui Lincoln. Partizanii lui Douglas l-au acuzat pe Lincoln că este un deist - cineva care credea doar în religia naturală - și au pus în circulație povești despre un duel la limită al lui Lincoln cu James Shields. Ei au acuzat că Lincoln s-a alăturat cândva unei loje secrete Know-Nothing din Quincy și au scos la iveală povestea presupusei lipse de sprijin a lui Lincoln pentru trupele din Războiul din Mexic. Atât Douglas, cât și John Bell, candidatul prezidențial al Partidului Uniunii Constituționale, au încercat să-l prezinte pe Lincoln și pe republicani ca fiind partidul dezbinării.

Ca răspuns la aceste atacuri, Lincoln nu a spus nimic despre secesiune. Politica sa nu a fost aceea de a da credit unor astfel de temeri, chiar și în toamna anului 1860. El credea că discuțiile despre secesiune din Sud erau în mare parte o fanfaronadă. El a rămas încrezător că, în calitate de fiu al Sudului, înțelegea mentalitatea oamenilor din Sud. A făcut continuu trimitere la discursurile sale scrise, deoarece credea că sudiștii vor găsi în ele promisiunea sa repetată de a nu se atinge de sclavie acolo unde aceasta exista deja în Sud. Ca răspuns la o scrisoare de la începutul lunii august, Lincoln a răspuns: "Oamenii din Sud au prea mult bun simț și bună dispoziție pentru a încerca să ruineze guvernul".

La Springfield, Lincoln era izolat de discuțiile secesioniste, dar pe tot parcursul verii și toamnei anului 1860, în sudul țării existau multe presimțiri. În jurul butoaielor de biscuiți din magazinele de țară și pe verandele vilelor întinse, oamenii l-au transformat pe Lincoln într-o caricatură. Sudiștii îl descriau ca pe un republican de culoare care era aliat în secret cu aboliționiștii gata să declanșeze rebeliuni ale sclavilor în tot sudul. Sudiștii nu au citit discursurile lui Lincoln, dar au auzit că Douglas l-a acuzat în 1858 că ar fi favorabil egalității negrilor. Spiritul din 1776 se reaprindea în Sud; de data aceasta inamicul nu era despoticul britanic, ci Nordul tiranic care urma să aleagă un om necunoscut din Vest.

Lincoln s-a bucurat, exprimându-și totodată un sentiment de ușurare, când au fost anunțate victorii în Pennsylvania, Ohio și Indiana la începutul celei de-a doua săptămâni din octombrie. La 12 octombrie 1860, Lincoln i-a scris lui Seward: "Acum se pare că guvernul este pe cale să cadă în mâinile noastre".

Pe tot parcursul lunii octombrie, Lincoln și-a menținut politica de tăcere. Deși unii susținători i-au sugerat să scrie o scrisoare publică în ultimele zile ale campaniei în care să își expună ideile-cheie și să calmeze temerile din Sud, el și-a continuat strategia și nu a spus nimic.

Într-o dimineață însorită din ziua alegerilor, marți, 6 noiembrie 1860, Lincoln a primit vizitatori în biroul său din clădirea statului. Nu votase niciodată pentru el însuși în alegeri și nu intenționa să o facă astăzi. William Herndon l-a convins că ar putea să taie alegătorii prezidențiali din partea de sus a buletinului de vot și să voteze în continuare pentru funcțiile de stat.

După-amiază, Lincoln a mers la tribunal pentru a vota. Oriunde s-a dus Lincoln în această zi de alegeri, oamenii l-au aclamat și l-au urmat. S-a dus acasă pentru o cină devreme cu Mary și băieții. S-a întors la biroul de stat pe la ora șapte, unde a primit cu intermitențe rapoarte dispersate și neconcludente despre rezultatele alegerilor din întreaga țară.

La ora nouă, Lincoln, David Davis și alți câțiva au mers la biroul de telegraf. Din ce în ce mai repede, bătăile din tastele telegrafului au început să anunțe victorii republicane în tot nordul. Lincoln mai avea o singură teamă. Dacă nu câștiga New York-ul, cu cele treizeci și cinci de voturi electorale, s-ar putea să nu obțină majoritatea, iar alegerile să se decidă în Camera Reprezentanților. La scurt timp după miezul nopții, rezultatele din New York au semnalat că Lincoln va fi cel de-al șaisprezecelea președinte al Statelor Unite.

Cu victoria asigurată, Lincoln s-a îndreptat spre cofetăria Watson's, unde Mary și alte femei republicane pregătiseră o cină a victoriei. Când a intrat, femeile l-au salutat: "Ce mai faceți, domnule președinte!". După ce a mâncat, s-a întors la biroul de telegraf și a stat până aproape de ora două pentru a monitoriza rezultatele.

După cum își amintește toată lumea, Lincoln a rămas remarcabil de calm pe parcursul lungii seri. A exclamat totuși că era "un om foarte fericit... cine ar putea să nu fie așa în asemenea circumstanțe?". În timp ce clopotele bisericilor sunau și aplauzele explodau, Lincoln s-a îndreptat în cele din urmă spre casă. "Mary, Mary, am fost aleși".

Această fotografie a lui Lincoln, realizată de Samuel G. Alschuler la Chicago, la 25 noiembrie 1860, arată noile mustăți ale președintelui ales.

CAPITOLUL 16

Un instrument umil în mâinile Atotputernicului noiembrie 1860-februarie 1861

PLEC ACUM, FĂRĂ SĂ ȘTIU CÂND SAU DACĂ MĂ VOI MAI PUTEA ÎNTOARCE VREODATĂ, CU O SARCINĂ MAI MARE DECÂT CEA CARE S-A AȘEZAT ASUPRA LUI WASHINGTON ÎN FAȚA MEA.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discurs de adio la Springfield, Illinois, 11 februarie 1861

N PRIMELE ZILE DE LA ALEGEREA SA, ABRAHAM LINCOLN A PRELUAT CONDUCEREA

pașii inițiali pentru a-și construi administrația și a-și stabili politicile. S-a confruntat cu o problemă cu care nu s-a confruntat niciunul dintre predecesorii săi - cum să păstreze națiunea. Cu toate darurile și abilitățile sale, Lincoln încă nu înțelegea pe deplin posibilitățile foarte reale de secesiune și război, în timp ce rămânea izolat în Springfield. Gândindu-se la sine ca la un fiu al Sudului, nu a reușit să aprecieze faptul că Kentucky, ca stat de graniță, nu era reprezentativ pentru opinia sudică. Cu mentalitatea sa optimistă, îndepărtat de informațiile și intrigile de la Washington, precum și de capitalele statelor sudiste, a rămas optimist că totul va fi bine.

Lincoln și colegii săi republicani se obișnuiseră cu dușmănia persistentă dintre Nord și Sud, care, timp de aproape treizeci de ani, se oprise întotdeauna în fața războiului. Lincoln, în calitate de prim președinte ales vreodată de un electorat minoritar și sectant, s-a confruntat cu o dublă provocare: cum să apere Uniunea, dar să nu recurgă la război, și cum să salveze Uniunea, dar să nu cedeze compromisului. Aceste provocări aveau să crească, nu să se diminueze, în lunile lungi care aveau să urmeze.

"EI BINE, BĂIEȚI, PROBLEMELE VOASTRE

s-au terminat acum", i-a salutat Lincoln pe unii ziariști în dimineața de după alegeri; "ale mele abia au început". Lincoln plecase acasă la ora 2 dimineața, dar nu pentru a dormi. Deopotrivă entuziasmat și epuizat, "am simțit atunci, așa cum nu mai simțisem niciodată înainte, responsabilitatea care era asupra mea. Am început imediat să simt că am nevoie de sprijin, de alții care să împartă cu mine povara".

Lincoln a rămas treaz, gândindu-se pe cine ar trebui să numească în cabinetul său. Se gândea de ceva timp la această întrebare, dar în această noapte a scris opt nume pe o foaie de hârtie:

- Lincoln
- Judd
- Seward
- Chase
- Bates
- M. Blair
- Dayton
- Welles

Lincoln s-a enumerat pe el însuși în fruntea listei, dar în interiorul acesteia. Celelalte șapte nume aveau toate un fel de experiență de conducere, în afaceri sau în politică, în timp ce Lincoln era perfect conștient de faptul că nu avea nicio experiență executivă. Toți erau înregistrați ca fiind împotriva extinderii sclaviei în teritorii. Lincoln i-a inclus pe cei trei rivali republicani majori ai săi, William Seward, Salmon Chase și Edward Bates. Ceilalți patru bărbați enumerați veniseră în rândurile republicanilor din afilieri anterioare la Free Soil și democrați. Lincoln părea să urmărească un echilibru geografic. Gideon Welles provenea din Noua Anglie (Connecticut); William Seward și William Dayton din statele din nord-est (New York și New Jersey); Norman Judd și Salmon Chase din nord-vest (Illinois și Ohio); iar Edward Bates și Montgomery Blair din statele de frontieră (Missouri și Maryland). Lincoln avea să țină această listă aproape de piept.

A DURAT CÂTEVA ZILE

pentru ca rezultatele să dezvăluie forma finală a alegerilor. Lincoln a câștigat cu 180 de voturi electorale, urmat de 72 pentru John Breckinridge, 39 pentru John Bell și 12 pentru Stephen Douglas. Lincoln a câștigat competiția populară cu 1.866.452 de voturi, față de 1.376.957 pentru Douglas, 849.781 pentru

Breckinridge și 588.879 pentru Bell. Aceste alegeri extrem de animate au atras la urne 82,2% dintre alegătorii cu drept de vot, fiind a doua cea mai mare prezență la vot din istoria națiunii. Lincoln a câștigat toate statele libere din nord, împărțind voturile electorale din New Jersey cu Douglas. În ciuda faptului că a terminat pe locul al doilea în votul popular, Douglas a câștigat doar Missouri. Bell a câștigat trei state din sudul superior: Virginia, Kentucky și Tennessee. Breckinridge a câștigat restul Sudului.

În mijlocul sărbătorii, au existat câteva vești care au dat de gândit. Lincoln a fost primul republican ales președinte, dar a câștigat cu doar 39,9% din votul popular și cu aproape un milion de voturi mai puțin decât totalul combinat al celor trei adversari ai săi. Republicanii nu reușiseră să câștige niciuna dintre cele două camere ale Congresului. Cel mai grăitor avertisment pentru un partid care negase cu tărie că ar fi fost un partid secțional a fost faptul că Lincoln și Hannibal Hamlin nu au obținut niciun vot în zece state din Sud.

Imediat după alegeri, Lincoln a comis una dintre cele mai mari erori de judecată politică, nereușind să înțeleagă agitația tot mai mare privind secesiunea care se răspândea în Sud. Senatorul Truman Smith din Connecticut a încercat să-l alerteze când i-a scris lui Lincoln o lungă scrisoare la 7 noiembrie 1860. Smith luase cunoștință de existența unui grup, "printre cei mai respectabili cetățeni din New York", care se pronunțau împotriva alegerii lui Lincoln și a planurilor sale pentru națiune. Senatorul i-a spus lui Lincoln,

Cerințele publice pot fi de așa natură încât să impună unui candidat de succes să vorbească, nu pentru a respinge calomniile, pentru că acest lucru nu are prea mare importanță, ci pentru a dezarma răutăcioșii, pentru a liniști neliniștea fără cauză, pentru a liniști mentalitatea publică și pentru a-i determina pe toți cetățenii buni să... "judece pomul după fructele sale".

Lincoln a răspuns la 10 noiembrie 1860: "Cu cea mai profundă apreciere a motivelor dumneavoastră și cu cel mai mare respect pentru judecata dumneavoastră, mă simt constrâns, cel puțin pentru moment, să nu fac nicio declarație pentru public". Decizia lui Lincoln de a păstra tăcerea i-a redus la tăcere cea mai mare putere a sa - aceea de a vorbi în mod convingător cu orice auditoriu.

Președintele ales Lincoln căuta acum să se organizeze pentru o tranziție lungă. Aveau să treacă patru luni până la învestirea sa la Washington, la 4 martie 1861. Acest timp prelungit avea să rămână modelul în politica americană până la cel de-al doilea mandat al lui Franklin Delano Roosevelt, în 1937, când data inaugurării prezidențiale a fost mutată de la 4 martie la 20 ianuarie.

Lincoln a continuat să folosească camera guvernatorului de la etajul al doilea al sediului statului, o încăpere de aproximativ 15 pe 25 de metri, cu ferestre lungi care dădeau spre laturile de sud și de est ale pieței. El sosea în fiecare dimineață arătând cam la fel, cu excepția unei franjuri de barbă pe care începuse să și-o lase. Grace Bedell, în vârstă de unsprezece ani, din Westfield, New York, îi scrisese pe 15

octombrie 1860, îndemnându-l să-și lase barbă. Ea i-a spus lui Lincoln: "Ai arăta mult mai bine, căci fața ta este atât de subțire. Tuturor doamnelor le place mustața și și-ar tachina soții să voteze pentru tine și atunci ai fi președinte".

John G. Nicolay, omul unic din echipa de campanie a lui Lincoln, a devenit acum omul unic din echipa de tranziție. Lincoln lucra la o masă din colț cu secretara sa. "Mormane și dealuri" de ziare erau îngrămădite peste tot. Scrisori veneau în cascadă de la liderii republicani care se recomandau pe ei înșiși sau pe alții pentru funcții. Lincoln dicta răspunsurile sau le scria de mână. De asemenea, soseau cu regularitate scrisori de ură din Sud, care îl comparau constant pe Lincoln cu diavolul. Scriitorii îl amenințau cu moartea prin spânzurare, spânzurătoare, spânzurătoare și stilet. Cele mai multe nu erau semnate cu nume reale, ci mai degrabă de "Frăția Sudului" sau de alte organizații de acest fel.

Lincoln își întâmpina prietenii, politicienii, reporterii și vizitatorii în biroul său din colț, de la zece până la douăsprezece. La prânz, a mers acasă pentru a lua prânzul cu Mary și băieții. S-a întors la lucru cu Nicolay la începutul după-amiezii și a organizat o altă casă deschisă de la ora trei până la cinci și jumătate. Tânărul ziarist Henry Villard, detașat la Springfield pentru a se ocupa de Lincoln pentru New York Herald, a înregistrat scena din primele zile după alegerea lui Lincoln. "Stătea sau stătea în picioare printre oaspeții săi, aruncându-le calde urări de bun venit din Vest, punând și răspunzând la întrebări, glumind, străduindu-se să facă lucrurile cât mai confortabile pentru toți cei prezenți."

Oamenii l-au urmărit pe Lincoln chiar și noaptea acasă și "a fost din nou înghesuit în salonul său și a trebuit să treacă printr-o altă agonie a prezentărilor... prin afluxul constant al unei populații prost crescute". Mary s-a bucurat de vizibilitate și de atenție, dar a trebuit "să suporte", noapte de noapte, întregul prim etaj al casei sale plin de vizitatori, deoarece mulți "interlocutori se întrebau unii pe alții: "Este aceasta bătrâna?". " Villard, care îl acoperise pe Lincoln în dezbaterile din 1858, a fost impresionat de faptul că personalitatea lui Lincoln nu s-a schimbat odată cu alegerea sa. "Este exact același om ca înainte - deschis și generos în comunicarea personală cu toți cei care îl abordează".

SUB O PRESIUNE NEÎNCETATĂ

de a vorbi despre politicile sale în calitate de viitor președinte, Lincoln a rupt parțial tăcerea la 20 noiembrie 1860. Senatorul Trumbull urma să vorbească la o sărbătoare a victoriei republicane din Springfield, iar Lincoln i-a dat două paragrafe pe care să le insereze în discursul său. Lincoln s-a așezat lângă Trumbull în timp ce acesta anunța că, sub noua administrație republicană, "fiecare și toate statele vor fi lăsate în controlul complet al propriilor afaceri și, respectiv, la fel de perfect libere să aleagă și să folosească propriile mijloace de protejare a proprietății și de păstrare a păcii și ordinii în limitele lor respective, așa cum au fost vreodată sub orice administrație".

Aceste cuvinte aveau menirea de a liniști Sudul, dar discursul a continuat cu cuvinte care au îndepărtat această asigurare. "Dezbinatorii în sine, se grăbesc acum să iasă din Uniune, tocmai pentru că își dau seama că nu mai pot, mult timp, să mențină în rândul populației din Sud aprehensiunea că locuințele, căminele și viețile lor vor fi puse în pericol de acțiunea guvernului federal." Inserția lui Lincoln a dezvăluit faptul că el credea în mod greșit că secesioniștii reprezentau doar o minoritate infimă a sentimentelor sudiste. Cuvintele sale de încheiere au fost cele mai surprinzătoare dintre toate. "Sunt mai degrabă bucuros de această pregătire militară din Sud. Ea va permite oamenilor să suprime mai ușor orice revoltă de acolo, pe care ar fi putut să o încurajeze reprezentările lor greșite ale scopurilor." Din fericire, Trumbull a decis să nu includă aceste două fraze, iar publicul nu le-a auzit niciodată.

Discursul lui Trumbull nu a mulțumit pe nimeni. Ziarul New York Herald, cu înclinații democrate, a acuzat că președintele ales părea fie că este rupt de "orice cunoaștere a mișcărilor revoluționare sudiste ale zilei; fie că este atât de complet sub controlul consilierilor săi de partid încât nu îndrăznește să vorbească; fie că se simte neadaptat la criză și îi este frică să vorbească".

Deși a urmat tradiția secolului al XIX-lea de a refuza să vorbească în public înainte de învestire, în privat Lincoln a lucrat neobosit pentru a influența evenimentele din lunile următoare, atât prin afirmarea, cât și prin respingerea ideilor care se pregăteau în Congres. La 21 noiembrie 1860, Lincoln a părăsit Springfield, pentru prima dată după mai bine de șase luni, pentru o întâlnire de trei zile cu vicepreședintele ales Hamlin și cu alte câteva persoane la Chicago.

Spunând că este un simplu cetățean, Lincoln a cumpărat bilete la Chicago, Alton și St. Louis Railroad. El și Mary au călătorit împreună cu Lyman și Julia Trumbull - Mary vorbea acum cu Julia - într-un vagon de tren obișnuit și aglomerat. Lincoln i-a invitat, de asemenea, pe Joshua Speed și pe soția sa, Fanny, să vină din Kentucky, deoarece dorea să se înconjoare de prieteni, chiar dacă încerca să construiască un guvern în mare parte cu oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată. Lincoln a vorbit cu Speed, un sudist care nu era de acord cu Lincoln în privința sclaviei, despre un post în cabinet, dar prietenul său de lungă durată nu a fost interesat.

La Chicago, Lincoln le-a explicat lui Hamlin și Trumbull că dorea să ajungă la rivalii săi, în special la Seward, Bates și Chase; dorea să profite de cele mai bune talente disponibile pentru drumul dificil care îl aștepta. Cel mai mult îl preocupa să-l convingă pe Seward să se angajeze ca secretar de stat. Se întreba dacă Seward, respins de convenție, ar putea, la rândul său, să respingă invitația lui Lincoln. I-a încredințat senatorului Hamlin, înțelept în ale politicii de la Washington, să se ocupe de negocierile cu Seward. În timp ce Trum-bull asculta raționamentul lui Lincoln de a-și asigura cei mai capabili lideri pentru cabinet, a început să presupună că Lincoln "se va sprijini foarte mult pe membrii cabinetului său și le va lăsa multe decizii cruciale".

Lincoln aștepta cu nerăbdare să se întâlnească cu vicepreședintele ales Hannibal Hamlin în cadrul unei conferințe la Chicago în noiembrie 1860.

LA 3 DECEMBRIE 1860

, Lincoln a așteptat cu nerăbdare vești de la Washington: În această zi, Congresul al 36-lea urma să se reunească și să primească al patrulea și ultimul mesaj anual al președintelui Buchanan. Buchanan era cunoscut în mod popular ca fiind "fața de aluat", un termen disprețuitor pentru nordicii care, maleabili ca aluatul, își adaptau opiniile pentru a-i liniști pe liderii sudului în privința sclaviei. În cuvântul său de adio, președintele în vârstă de șaptezeci de ani a plasat responsabilitatea pentru criza națională pe seama Nordului. "Interferența continuă și intempestivă a oamenilor din nord în chestiunea sclaviei în statele din sud a produs în cele din urmă efectele sale naturale". Cum ar putea fi rezolvată criza actuală? "Tot ceea ce este necesar" este ca Sudul "să fie lăsat în pace și să i se permită să își gestioneze instituțiile interne în felul lor".

Președintele Buchanan le-a spus statelor din Sud că nu există niciun drept legal, conform Constituției, de a trece la acte de secesiune, deoarece Statele Unite erau o Uniune organică și nu doar o simplă asociație voluntară de state. După ce a negat că guvernul federal, sub conducerea sa, se făcea vinovat de vreun abuz asupra drepturilor Sudului, Buchanan l-a pus pe Lincoln în gardă. "Rațiunea, dreptatea, respectul pentru Constituție, toate acestea impun să așteptăm un act evident și periculos din partea președintelui ales, înainte de a recurge la un astfel de remediu". În cele din urmă, Buchanan a declarat că nu avea puterea de a media conflictul dintre guvernul federal și state, lucru pe care doar Congresul avea puterea să îl facă.

Lincoln, după ce a citit discursul, s-a simțit consternat de evaluarea lui Buchanan asupra crizei. Și-a dat seama că președintele șchiop va continua să fie parte a problemei.

ÎN CORESPONDENȚA SA DE PRIMIRE

, Lincoln a găsit o serie de scrisori care susțineau includerea senatorului Simon Cameron din Pennsylvania în cabinet. Nu îl inclusese pe Cameron în lista sa inițială, în parte pentru că auzise un refren constant de acuzații potrivit cărora Cameron era un trăgător de sfori a cărui politică sfârșea întotdeauna prin a fi profitabilă din punct de vedere economic pentru el însuși. Acum, în timp ce Lincoln încerca să stabilească forma finală a cabinetului, s-a dezvoltat un război de luptă între forțele pro și contra Cameron.

Lincoln a recitit, de asemenea, o scrisoare de la Henry J. Raymond. Din postul său de redactor la New York Times, Raymond devenise conștient de neînțelegerile publice cu privire la intențiile lui Lincoln și ale noii administrații republicane. Îi scrisese pentru a-l îndemna pe Lincoln să facă o declarație liniștitoare și, destul de îndrăzneț, i-a trimis lui Lincoln câteva fraze cu ceea ce ar trebui să spună președintele ales. Lincoln, după ce a stat la scrisoarea lui Raymond, a răspuns acum că el credea că politica sa de tăcere a

avut "o demonstrație în favoarea opiniei mele". Lincoln fusese convins să insereze cuvinte în discursul lui Trumbull, dar acum l-a întrebat pe Raymond: "A existat vreun ziar, până acum împotriva noastră, care să fi insistat asupra acestui discurs [către cititorii săi] cu scopul de a liniști neliniștea publică?". Lincoln, iritat și căutând o modalitate de a-și exprima nemulțumirea față de editorul de la New York Times, a încheiat cu cuvintele lui Iisus ""Ei caută un semn, dar nu li se va da niciun semn". " Cuvintele lui Iisus au fost transmise unei "generații rele și adultere"; Lincoln și-a caracterizat propria generație ca fiind posedată de "'răutatea partidului' și nu de 'binele public'. "

Prima alegere a lui Lincoln pentru cabinetul său a fost Seward, dar nu a luat în considerare efectul pe care politica newyorkeză, precum și zvonistica, l-ar fi avut asupra dorinței sale. În timp ce Lincoln proceda în mintea sa cu toată viteza deliberată, alții se întrebau cu voce tare de ce îi lua atât de mult timp să se decidă asupra numirii-cheie de secretar de stat. Acest interval de tăcere a permis facțiunilor anti-Seward din New York să își recicleze criticile. Apoi, au început să circule bârfe politice potrivit cărora Lincoln nu-l dorea cu adevărat pe Seward, dar intenționa să-i ofere postul, așteptându-se ca acesta să-l refuze. În timp ce aceste zvonuri se întorceau la Springfield, Lincoln a luat stiloul pe 8 decembrie 1860 pentru a-i scrie direct lui Seward. El a recunoscut că a "întârziat atât de mult să comunice" din cauza a ceea ce credea că este "o precauție adecvată în acest caz". În ceea ce privește bârfele, "vă rog să fiți asigurat că nu am spus nimic care să justifice aceste zvonuri. ... A fost scopul meu, din ziua nominalizării de la Chicago, să vă desemnez, cu permisiunea dumneavoastră, acest loc în administrație". Câteva zile mai târziu, Seward i-a mulțumit lui Lincoln pentru onoarea invitației, dar a cerut mai mult timp pentru a o analiza.

Lincoln l-a contactat acum pe Bates, următorul în ordinea priorităților pentru cabinet. Lincoln s-a oferit să parcurgă cei 90 de kilometri pentru a-l întâlni pe augustul și bărbosul Bates în St. Louis, dar Whig-ul de linie veche a considerat că acest lucru ar fi înjositor pentru președintele ales și s-a oferit să vină în schimb la Springfield. S-au întâlnit în camera lui Bates de la Chenery House pe 15 decembrie 1860. Lincoln i-a oferit postul de procuror general, pe care acesta l-a acceptat. Imediat după conferința lor, Bates a mărturisit în jurnalul său că l-a găsit pe Lincoln "liber în comunicările sale și sincer în manierele sale".

LINCOLN CREDEA CĂ O SINGURĂ CALE

de a reasigura Sudul că guvernul său nu era unul secționar era să includă în cabinetul său cel puțin un sudist. Hamlin susținuse această idee în întâlnirea lor față în față de la Chicago, la fel ca și Seward și judecătorul Davis. Lincoln l-a luat în considerare pe James Guthrie, un Kentuckian care fusese atât președinte al căii ferate Louisville și Nashville, cât și secretar al trezoreriei în administrația Pierce. Lincoln l-a trimis pe Speed pentru a-l sonda pe Guthrie, care, pe cale să împlinească șaptezeci și doi de ani, a spus că susținea Uniunea, dar nu dorea postul.

În timp ce delibera asupra cabinetului său, Lincoln a aflat de un discurs impresionant ținut de unul dintre cei mai rezonabili lideri sudiști, Alexander Stephens, vechiul său coleg whig din Congresul al XXX-lea, care

se retrăsese recent din Congres. La 14 noiembrie 1860, Stephens, chiar mai mic de statură decât atunci când îl cunoscuse Lincoln, a pledat într-un discurs în fața legislativului din Georgia: "Nu abandonați corabia. Nu o abandonați încă".

Cineva a strigat: "Nava are scurgeri în ea".

"Să le oprim dacă putem", a răspuns Stephens.

Lincoln i-a scris lui Stephens cerându-i o copie a discursului său. Stephens a trimis discursul pe 14 decembrie, împreună cu îndemnul: "Țara este cu siguranță în mare pericol și niciun om nu a avut vreodată o responsabilitate mai mare sau mai grea decât cea pe care o aveți dumneavoastră în această criză de moment".

După ce a studiat discursul lui Stephens, Lincoln a răspuns pe 22 decembrie 1860, întrebând: "Oamenii din Sud se tem cu adevărat că o administrație republicană ar interveni, direct sau indirect, asupra sclavilor lor sau asupra lor, în legătură cu sclavii lor? Dacă o fac, doresc să vă asigur, ca un prieten de odinioară și, sper, nu ca un dușman, că nu există niciun motiv pentru astfel de temeri". Lincoln s-ar fi putut opri aici, dar nu a făcut-o. "Voi credeți că sclavia este corectă și ar trebui extinsă; în timp ce noi credem că este greșită și ar trebui limitată. Presupun că aceasta este problema."

Stephens a răspuns pe 30 decembrie 1860. "Adresându-mă astfel, aș vrea să mă înțelegeți ca nefiind un dușman personal, ci ca unul care vrea să faceți tot ce puteți pentru a salva țara noastră comună." Cu toate acestea, Stephens credea că sclavia era corectă și nu-i plăcea niciun partid care continua să facă din sclavie principala problemă a țării. Fără îndoială, Lincoln a interpretat greșit înțelegerea lui Stephens cu privire la Uniune. El considera că o Uniune susținută prin forță nu era "nimic altceva decât un despotism consolidat". În concluzie, Stephens a apelat la înțelepciunea din Proverbe 25:11 pentru a-l încuraja pe Lincoln să vorbească public înainte de a fi prea târziu. "Un cuvânt potrivit rostit de tine acum ar fi ca 'merele de aur în tablouri de argint'. " Lincoln nu a răspuns niciodată.

Deși Lincoln era un împăciuitor din fire, iar primul său instinct a fost acela de a se apropia de foștii săi rivali, după răspunsul lui Stephens a devenit mai ezitant în privința includerii sudiștilor în cabinetul său. Într-un editorial pe care l-a publicat în Illinois State Journal la 12 decembrie 1860, afirmând "aluzia frecventă la un presupus scop al domnului Lincoln de a chema în cabinetul său doi sau trei domni din Sud, din partidele care i se opun din punct de vedere politic", el a pus două întrebări.

- Ar accepta o astfel de persoană "un loc în cabinet?".

- "Se predă el domnului Lincoln, sau domnul Lincoln lui, în ceea ce privește diferențele politice dintre ei?".

Seward, Thurlow Weed și judecătorul Davis au continuat totuși să facă presiuni asupra lui Lincoln pentru a lua în considerare un sudist. El l-a găzduit pe Weed pentru o întâlnire de două zile la Springfield, pe 20 și 21 decembrie 1860. Lor li s-au alăturat Davis și Swett. Weed, un bărbat înalt al cărui nas alungit a fost comparat de caricaturiști cu cel al lui Cyrano de Bergerac, își câștigase reputația de operator politic dur în New York. S-a trezit surprins de atracția sa față de Lincoln. "Deși domnul Lincoln nu a subestimat niciodată dificultățile care îl înconjurau, firea sa era atât de elastică, iar temperamentul său atât de vesel, încât părea întotdeauna în largul său și netulburat." Lincoln i-a spus lui Weed că "alcătuirea unui cabinet" nu a fost nici pe departe atât de ușoară pe cât a presupus.

Weed l-a încurajat pe Lincoln să aibă cel puțin doi membri ai cabinetului din statele sclavagiste, dar Lincoln s-a întrebat dacă aceste "ciori albe" puteau fi de încredere pe termen lung. Vicepreședintele ales Ham-lin l-a propus pe congresmanul din Carolina de Nord John A. Gilmer, un deținător de sclavi și fost whig. Gilmer îi scrisese o lungă scrisoare lui Lincoln la 10 decembrie 1860. "Pentru cineva care vă este opus din punct de vedere politic", Gilmer îl încurajase pe Lincoln să scrie o "expunere clară și definitivă a opiniilor dumneavoastră", care "ar putea să meargă departe pentru a liniști, dacă nu chiar să satisfacă toate mințile rezonabile, care în privința celor mai multe dintre ele vor deveni evidente că există mai multe neînțelegeri decât diferențe". Pentru a cerceta ce diferențe existau, Gilmer i-a pus lui Lincoln șase întrebări detaliate. Lincoln a răspuns pe 15 decembrie cu o întrebare proprie: "Pot să fiu iertat dacă vă întreb dacă ați încercat vreodată să obțineți citirea platformei republicane sau a discursurilor mele de către oamenii din Sud?". Lincoln a vrut să știe de ce o nouă declarație "ar avea o soartă mai bună? ... M-ar face să par ca și cum m-aș fi căit pentru crima de a fi fost ales și aș fi fost nerăbdător să-mi cer scuze și să cer iertare". Lincoln l-a referit pe Gilmer la capitole și versete din Dezbaterile comune publicate, dar a răspuns și la întrebările sale în câteva detalii. În cele din urmă, i-a spus lui Gilmer ceea ce i-a spus lui Alexander Stephens: "Dumneavoastră credeți că sclavia este corectă și trebuie extinsă; noi credem că este greșită și trebuie limitată." Cu toate acestea, Lincoln l-a autorizat pe Weed să exploreze o poziție în cabinetul lui Gilmer. Chestiunea a persistat până în ianuarie, Lincoln spunându-i lui Seward, la 12 ianuarie 1861, că încă mai spera ca Gilmer să "consimtă să ocupe un loc în cabinet". Gilmer i-a scris pe 29 ianuarie, refuzând invitația.

A urmat o luptă pentru a decide dacă să îl numească pe Henry Winter Davis, un fost whig, sau pe Montgomery Blair, un fost democrat, ambii din Maryland, unde se aflau într-o rivalitate acerbă pentru conducerea Partidului Republican. În cele din urmă, Blair s-a impus. La un moment dat, Weed l-a întrebat pe Lincoln dacă a fost înțelept să acorde foștilor democrați o majoritate de unu în noul cabinet. Lincoln, cu zâmbetul său încremenit, a răspuns: "Dar de ce presupuneți că dăm acestei secțiuni a partidului nostru o majoritate în cabinet? Păreți să uitați că /se așteaptă să fiu acolo; și socotindu-mă pe mine ca unul, vedeți cât de frumos ar fi echilibrat și balastat cabinetul".

Cu Bates și acum cu Blair în cabinet, Lincoln era mulțumit că alegerile sale îi vor liniști pe sudiști. El a supraestimat efectul pe care numirea a doi politicieni din statele de graniță - dintre care unul dintre ei fusese candidat la nominalizarea republicană pentru președinție - îl va avea asupra percepției Sudului față de el și nu a înțeles sentimentele violente reprezentate de lideri precum senatorii Jefferson Davis din Mississippi, Robert Toombs din Georgia și John Slidell din Louisiana.

ÎN IARNA DE TRANZIȚIE A LUI LINCOLN

, avea să petreacă mult mai mult timp decât se aștepta pentru a face față unei case republicane divizate. Republicanii din 1856 și-au găsit coeziunea în rolul lor de partid de opoziție. Republicanii din iarna lui 1860-61 deveniseră o instituție la putere sfâșiată între radicali și conservatori care reprezentau regiuni diferite și aveau puncte de vedere diferite asupra sclaviei și a Sudului.

Lincoln și-a câștigat ștafeta de lider în Illinois prin crearea unei coaliții reunite de opoziția inițială față de Legea Kansas-Nebraska și Stephen Douglas și care a rămas unită datorită urii față de Pierce, Buchanan și corupția democrată. Mulți foști whigs și foști democrați au devenit republicani mai mult pentru ceea ce erau împotriva decât pentru ceea ce erau. Acum, Lincoln se confrunta cu acribia republicană nu numai în state precum Pennsylvania, New York și Maryland, ci și pe scena națională a Camerei și Senatului de la Washington.

Întrebarea care se afla pe buzele tuturor era unde se situa Lincoln în mijlocul acestui spectru de convingeri. Nominalizarea sa a dat tuturor părților speranța că el era de partea lor. Conservatorii au votat pentru el atât pentru că era un fost whig, cât și pentru că nu puteau vota pentru Seward. Radicalii știau de poziția sa persistentă împotriva extinderii sclaviei. Pe măsură ce zvonurile se învârteau în jurul selecției cabinetului său, unii republicani s-au temut că se va înconjura de whigs de linia veche; alții s-au temut că va fi deschis la prea mulți foști democrați. Toate facțiunile din cadrul partidului credeau că îl pot convinge să se îndrepte în direcția lor.

În Congres, republicanii și mulți democrați - care își pierduseră încrederea în președintele Buchanan - s-au grăbit să ajungă la un fel de consens în privința secesiunii. Cu Lincoln tăcut în mod public în Springfield, alții au intervenit pentru a umple golul. Seward a ajuns să fie considerat de mulți drept șeful neoficial al partidului. Odată ce și-a acceptat noul rol de secretar de stat - o poziție care, în primii șaptezeci și doi de ani de Republică, a arătat mult mai multă putere asupra politicii administrative decât în timpurile moderne - a început să își exercite conducerea, uneori din proprie inițiativă.

Bătrânul John J. Crittenden, senatorul discret în vârstă de șaptezeci și trei de ani din Kentucky, a oferit o legislație de compromis care, spera el, ar putea opri impulsul secesionist. Născut în timpul Convenției Constituționale și intrat pentru prima dată în Senat la învestirea președintelui James Monroe în 1817,

Crittenden, un whig de linia veche a lui Henry Clay, le văzuse pe toate. Cu cadrul său unghiular încă drept, cu ochii negri sclipitori, părul gri ca fierul și cu o chică de tutun în falcă, avea un comportament calm și gânditor. El nu strălucea în discursurile din Senat, ci în arta negocierilor private.

Dacă Lincoln credea că știe Kentucky, Crittenden era convins că îl înțelegea mult mai bine. Legislația sa a crescut din experiențele sale într-un stat de graniță pe care îl considera ca fiind trei state. Secesioniștii dezlănțuiți se cuibăreau împreună la granița sudică cu Tennessee, unioniștii aveau tendința de a trăi de-a lungul râului Ohio în nordul Kentucky, iar partea centrală a statului era locuită de oameni care pur și simplu doreau să se înțeleagă. Crittenden credea că, în acest sens, Kentucky reprezenta un microcosmos al națiunii în general.

Crittenden s-a ridicat în Senat la 18 decembrie 1860 pentru a oferi un pachet cuprinzător de șase amendamente constituționale care ar fi scos sclavia de sub jurisdicția federală pentru totdeauna. Senatorul din Kentucky credea că toate acordurile de la 1787 încoace au fost compromisuri legislative care au fost întotdeauna supuse răsturnării de către Congresele ulterioare. Primul amendament ar fi reinstaurat Compromisul Missouri până la Oceanul Pacific, cu efectul de a proteja sclavia la sud de linia de demarcație. Al doilea amendament ar interzice Congresului să abolească sclavia în statele sclavagiste. De asemenea, el a solicitat o rezoluție a Congresului privind legea sclavilor fugari, care să recunoască legea ca fiind constituțională, dar să o modifice pentru a elimina unele clauze "odioase" pentru cetățenii din Nord.

Lincoln a urmărit din Springfield cum ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Planul Crittenden a luat amploare. În Congres au sosit petiții care îl susțineau. Interesele de afaceri din Nord și unii lideri republicani credeau că ar putea oferi o cale de ieșire din criza tot mai mare.

Lincoln s-a opus Planului Crittenden deoarece ar fi permis extinderea sclaviei în vest. Congresmanul Elihu B. Washburne și senatorul Lyman Trumbull au fost ochii și urechile lui Lincoln în Congres în aceste luni critice. Washburne a scris de la Washington: "Sentimentul secesiunii a luat proporții pe care nu mi le imaginam decât foarte puțin când v-am văzut la Springfield și cred că prietenii noștri din vest nu sunt pe deplin conștienți de pericolul iminent care ne înconjoară acum". Lincoln, conștient că anxietatea îi va împinge pe unii din propriul partid spre compromis, i-a scris lui Trumbull: "Să nu existe niciun compromis în problema extinderii sclaviei. Rămâneți fermi. Trebuie să vină remorcherul, și mai bine acum, decât oricând de acum încolo". Trei zile mai târziu, Lincoln i-a scris lui Washburne: "Împiedicați, pe cât posibil, pe oricare dintre prietenii noștri... să facă propuneri de compromis de orice fel. ... țineți-vă tare, ca un lanț de oțel".

În ciuda sprijinului popular pentru Planul Crittenden, inclusiv a susținerii unor republicani, Lincoln a obținut note mari pentru că i-a făcut pe republicanii din Senat să se retragă din compromisul iluzoriu.

PRESA DIN SUD

a fost plină de indignare la alegerea lui Lincoln. "Alegerea lui Lincoln... înseamnă toată insulta... pe care o poate face un astfel de act", scria Wilmington (Carolina de Nord) Herald. New Orleans Crescent a rezumat comentariul editorial al nenumăratelor ziare sudiste: "Poporul din Nord, alegându-l pe domnul Lincoln, a comis o insultă și o ofensă deliberată, cu sânge rece, împotriva populației din statele sclavagiste." În statele de graniță Delaware, Maryland, Kentucky și Missouri, editorii s-au pronunțat împotriva discuțiilor despre secesiune și dezmembrare. Louis's Missouri Democrat din St. Louis, un ziar republican, scria: "Pe parcursul campaniei... [Lincoln] a fost prezentat de majoritatea ziarelor ca fiind un abolиționist; un fanatic de tipul lui John Brown. Niciodată un om public nu a fost atât de scandalos de denaturat". Cu toate acestea, Richmond Enquirer, pe care Lincoln îl citea de mult timp pentru a fi la curent cu sentimentele din Sud, a acuzat faptul că "oamenii din Nord, printr-un vot secțional, au ales un președinte cu scopul declarat de a agresa drepturile Sudului". Enquirer a concluzionat: "Aceasta este o declarație de război".

Lincoln a continuat să creadă că vorbele puternice ale Sudului erau în mare parte cacealmaua. Nordul se mai întâlnise cu această fanfaronadă înainte, în 1820 și 1850, dar și la momentul formării Partidului Republican în 1856. Proprietarii de plantații erau furioși, dar Lincoln era convins că fermierii de rând, pe care credea că îi înțelege, nu vor fi, în cele din urmă, de acord cu dezbinarea. El a continuat să creadă că liderii sensibili vor opri orice demers final de separare.

"Tracțiunea" de care vorbea Lincoln în scrisoarea sa către Trumbull s-a transformat într-un șoc la 20 decembrie 1860, când o convenție din Carolina de Sud, întrunită la Charleston, a votat în unanimitate pentru separarea de Uniune. Zarurile erau aruncate. Sau nu? În timp ce politicienii și editorii se înfuriau, toată lumea se întreba despre atitudinea lui Lincoln. Chiar și în timp ce acesta se abținea să vorbească în public, oamenii se uitau la Illinois State Journal pentru a găsi indicii despre gândirea lui Lincoln. Jurnalul a publicat un editorial în care scria că Carolina de Sud nu se putea retrage din Uniune fără luptă. "Dacă va încălca legile, atunci va veni războiul de tracțiune". Editorul Baker, care avea o conversație regulată cu Lincoln, preluase analogia lui Lincoln cu tragerea la sorți din scrisoarea lui Trumbull. "Președintele Statelor Unite are o datorie clară de îndeplinit". The Journal era îngrijorat: "Dezbinarea prin forță armată este trădare, iar trădarea trebuie și va fi înăbușită cu orice risc."

În următoarele patruzeci de zile, unul câte unul, statele Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana și Texas au votat pentru ieșirea din Uniune, preluând rapid controlul asupra instituțiilor federale, inclusiv asupra forturilor și arsenalelor. Întregul Nord a așteptat să vadă dacă Virginia, Carolina de Nord, Tennessee și Arkansas vor urma exemplul.

ÎN MIJLOCUL

dezintegrării Uniunii, Lincoln a făcut o prioritate majoră din pregătirea discursului său inaugural care urma să fie rostit la Washington la 4 martie 1861. Și-a început cercetările la scurt timp după ce a fost ales, împrumutând de la Biblioteca Statului Illinois The Statesman's Manual, un volum publicat în 1854 care conținea discursurile și mesajele președinților din 1789 până în 1849. Lincoln a examinat proclamația președintelui Andrew Jackson în controversa privind anularea din 1832. Așa cum făcuse înainte de discursul său de la Cooper Union, Lincoln căuta precedente istorice.

La sfârșitul lunii decembrie, odată cu venirea unui nou guvernator și cu convocarea legislativului statal programată pentru 7 ianuarie 1861, Lincoln a trebuit să renunțe la biroul său de la parlamentul statal. Joel Johnson, care deținea o clădire de birouri în piața din Springfield, i-a oferit lui Lincoln utilizarea a două birouri de la etajul al doilea.

Lincoln a descoperit că aceste noi birouri, chiar mai aglomerate decât cele vechi, nu erau un loc ideal pentru a lucra la un discurs inaugural. El a acceptat o invitație de la Clark Moulton Smith, cumnatul său, de a folosi o cameră de la etajul al treilea al magazinului său ca spațiu de redactare. Lincoln a scris și a revizuit la biroul unui vechi comerciant, care conținea o mulțime de ghișee pentru numeroasele sale notițe.

Titlul din Charleston Mercury a anunțat secesiunea Carolinei de Sud din Uniune la 20 decembrie 1860.

În ianuarie, Lincoln i-a cerut lui Herndon să achiziționeze copii a două discursuri pe care le apreciase de mult timp. Pe când era tânăr și locuia în New Salem, Lincoln citise răspunsul lui Daniel Webster către Robert Hayne. În 1830, după ce senatorul Robert Hayne din Carolina de Sud a apărat dreptul de anulare - argumentând că puterea finală aparținea statelor, care se puteau retrage din Uniune - în plenul Senatului, senatorul Webster din Massachusetts i-a răspuns, încheind cu cuvintele memorabile: "Libertatea și Uniunea, acum și pentru totdeauna, una și inseparabilă". Lincoln a cerut, de asemenea, o copie a memorabilului discurs al senatorului Henry Clay în sprijinul Compromisului din 1850.

La sfârșitul lunii ianuarie, Lincoln i-a cerut lui William H. Bailhache, unul dintre proprietarii ziarului Illinois State Journal, să tipărească în secret copii ale discursului său inaugural. Pentru un discurs de o asemenea amploare, a decis să ceară sugestiile câtorva prieteni. L-a rugat pe judecătorul Davis să citească întregul discurs, dar acesta nu a făcut nicio sugestie. Lincoln a pus copii ale discursului său, plus notițe pentru discursuri pentru călătoria la Washington, într-o geantă neagră din pânză de ulei, pe care i-a dat-o fiului său Robert pentru a o păstra în siguranță în tren și în orașele pe care le vor vizita în februarie.

SPRE SFÂRȘITUL LUNII IANUARIE

, Lincoln a început să-și ia rămas bun de la familie și prieteni. La 30 ianuarie 1861, Lincoln s-a strecurat departe de reporteri și de cei care căutau funcții și a călătorit cu trenul și cu trăsura până la Farmington, o mică comunitate izolată din Coles County. El dorea să o vadă pe mama sa vitregă în vârstă, Sarah Bush Lincoln. Cu o vară înainte, când a auzit de nominalizarea fiului ei vitreg, s-a temut că, dacă va fi ales, i se va întâmpla ceva teribil. Lincoln dorea, de asemenea, să viziteze mormântul tatălui său, care rămăsese nemarcat din 1851. Cu ocazia acestei călătorii, Lincoln a comandat o piatră de mormânt pentru acesta.

Întorcându-se la Springfield, Lincoln a încheiat multe chestiuni personale și de familie. A închiriat iubita casă de familie lui Lucian Tilton, proprietarul pensionar al Căii Ferate Wabash, pentru 350 de dolari pe an. Familia Lincoln a vândut o mare parte din mobilierul lor. L-au dat pe câinele lor cu urechi de floppy Fido băieților vecini John și Frank Roll, al căror tată, John Roll, era tâmplarul care ajutase la remodelarea casei Lincoln. Temându-se de o încălcare a intimității, Mary a ars grămezi de scrisori și hârtii vechi pe aleea din spate. Lincoln a lăsat un lot de scrisori și hârtii ale sale pentru păstrare în siguranță la Elizabeth Grimsley, verișoara lui Mary. Confundând discursurile și scrisorile cu gunoiul, menajera lui Grimsley avea să ardă mai târziu cea mai mare parte a conținutului, care includea discursul lui Lincoln "Descoperiri și invenții", precum și ciornele parțiale ale discursului său "Casa divizată". La 7 februarie 1861, soții Lincoln s-au mutat din casa lor la Chenery House, un hotel situat vizavi de biroul lui Lincoln.

În ultima sa zi în Springfield, duminică, 10 februarie 1861, Lincoln a mers la biroul său de avocatură din 105 South Fifth Street pentru a se întâlni cu partenerul său de drept, Herndon. Lincoln și-a odihnit pentru ultima oară corpul mare pe canapeaua confortabilă. După ce cei doi bărbați și-au amintit de vremurile de demult și au discutat despre afacerile juridice neterminate, Lincoln a cerut ca panoul de semnalizare pe balamalele sale ruginite de la piciorul scării să rămână. "Lăsați-o să atârne acolo netulburată. ... Dacă voi trăi, mă voi întoarce cândva, iar apoi vom continua să practicăm avocatura ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată." În acea ultimă seară, Lincoln a luat câteva cărți de vizită de la Chenery House, le-a întors și a scris: "A. Lincoln, Executive Mansion, Washington". Cele aproape o sută de zile ca președinte ales în Springfield se încheiaseră.

LUNI DIMINEAȚA

, 11 februarie 1861, Lincoln a sosit la gara mică, de cărămidă, Great Western, pentru a începe călătoria spre Washington. Ziua s-a ivit rece, cu ploaie care picura din norii joși.

Lincoln anunțase presa că nu va ține niciun discurs. După numeroasele despărțiri din ultimele zile, Lincoln credea că nu mai era nevoie de alte cuvinte. Ziaristul Villard a surprins o scenă convingătoare. "Președintele ales și-a ocupat locul în sala de așteptare și le-a permis prietenilor săi să treacă pe lângă el și să-i ia mâna pentru ultima oară". Fața lui Lincoln "era palidă și tremura de o emoție atât de profundă încât aproape că nu a putut rosti niciun cuvânt".

Sunetul clopotului locomotivei l-a alertat pe Lincoln că era timpul să plece. Când Lincoln a ieșit pe peron, prietenii și vecinii care veniseră să își ia rămas bun s-au înghesuit de fiecare parte a trenului special. În ciuda intenției sale anunțate public de a nu vorbi, mulțimea care se înghesuia pe peronul din spate și-a încurajat vecinul să facă câteva remarci.

Ca răspuns la aceste solicitări, Lincoln a ezitat, adunându-se pentru a oferi un discurs pe care nu intenționa să îl țină. Luat prins cu garda jos, în emoția acestui moment, Lincoln și-a dezgolit spiritul într-un limbaj profund emoționant: "Prietenii mei - nimeni, nu în situația mea, nu poate aprecia sentimentul meu de tristețe la această despărțire. Acestui loc și bunăvoinței acestor oameni le datorez totul". Deși personalitatea sa îl determina de obicei să își ascundă mai degrabă decât să își dezvăluie emoțiile, acum a vorbit deschis. Tristețea gravată pe chipul său era exprimată în cuvintele sale. În douăsprezece cuvinte succinte, Lincoln a oferit o apreciere sinceră unui oraș în care a trăit timp de aproape douăzeci și patru de ani, precum și vecinilor și prietenilor săi.

Apoi, Lincoln a trecut rapid de la trecut la prezent: "Plec acum, fără să știu când sau dacă mă voi mai întoarce vreodată, cu o sarcină mai mare decât cea care s-a așezat asupra Washingtonului."

Până acum, Lincoln evitase cu fermitate să vorbească despre sarcina care îl aștepta. Acum, în mijlocul unor remarci spontane despre comunitate și familie, a inserat ceea ce ar putea părea un comentariu îndrăzneț despre el însuși.

Lincoln, în tinerețe, dezvoltase o venerație pentru George Washington prin citirea cărții lui Mason Locke Weems, Viața lui George Washington, de Mason Locke Weems. În discursul ținut în 1838 la Young Men's Lyceum, Lincoln vorbise despre rolul mai puțin important al propriei generații în comparație cu cel al giganților care au venit înainte. În tinerețe, el spusese că se afla la sfârșitul generației revoluționare, care acum era purtată de "artileria tăcută a timpului". Acum, un "bătrân" după propriile sale calcule, era chemat de o soartă sau providență de nepătruns "la o sarcină mai mare decât Washington". Aceste cuvinte nu erau lăudăroase. Au fost oferite cu sentimentul unei întâlniri cu destinul.

Lincoln a concluzionat,

Fără ajutorul acelei Ființe Divine, care l-a însoțit întotdeauna, nu pot reuși. Cu această asistență nu pot eșua. Încrezători în Cel care poate merge cu mine, poate rămâne cu voi și poate fi peste tot spre bine, să sperăm cu încredere că totul va fi bine. În grija Lui vă încredințez, așa cum sper că mă veți încredința și pe mine în rugăciunile voastre.

El a dedicat 63 din cele 152 de cuvinte ale sale pentru a schița omniprezența lui Dumnezeu.

Dumnezeul pe care Lincoln l-a invocat era mai mult decât prima forță creatoare citată de Jefferson. Lincoln a apelat la un Dumnezeu care a acționat în istorie - care l-a asistat pe George Washington în trecut, a fost capabil să meargă cu Abraham Lincoln la Washington în prezent și va rămâne cu prietenii lui Lincoln din Springfield în viitor.

Spunând: "La grija Lui recomandându-vă, așa cum sper că în rugăciunile voastre mă veți recomanda pe mine", Lincoln a ajuns la rugăciune ca la țesutul de legătură invizibil care îl va lega de cei pe care urma să-i părăsească.

Capacitatea lui Lincoln de a se conecta cu publicul său a fost demonstrată de răspunsul acestuia. Încurajarea sa de a se ruga a stârnit strigăte de "O vom face, o vom face". În momentul în care Lincoln s-a întors pentru a intra în tren, trei urale au împărțit aerul, iar în câteva momente trenul a înaintat încet în dimineața întunecată.

În timp ce Lincoln a luat loc în vagonul de pasageri, puternica locomotivă Rogers a început să tragă încet trenul spre est. Corespondenții de ziar Henry Villard, Edward L. Baker de la Illinois State Journal și Henry M. Smith de la Chicago Tribune s-au înghesuit în jurul lui Lincoln și l-au întrebat despre discurs. Ca răspuns, Lincoln a început să scrie ceea ce a spus. Efectele trenului în mișcare au îngreunat sarcina, iar la începutul celei de-a cincea fraze, Lincoln i-a înmânat hârtia lui John Nicolay, care a preluat sarcina de a scrie în timp ce Lincoln dicta.

Lincoln, după ce și-a ținut discursul de adio la Springfield, a încercat să îl scrie într-un tren plin de vâlvătăieli. În cele din urmă i-a dictat-o lui John Nicolay, care a terminat de scris scurtul discurs.

Întors în Springfield, prietenul lui Lincoln, James Conkling, a descris reacția publicului la discursul de adio al lui Lincoln atunci când i-a scris fiului său, Clinton, un bun prieten al lui Bob Lincoln, a doua zi. În ceea ce privește mulțimea, "Mulți ochi erau plini până la refuz". Despre "domnul Lincoln", "pieptul său "se umfla de emoție și abia își putea stăpâni sentimentele suficient pentru a începe".

În ziarul de a doua zi, Edward L. Baker a scris un editorial în Journal: "Îl cunoaștem pe domnul Lincoln de mulți ani; l-am auzit vorbind cu o sută de ocazii diferite; dar nu l-am văzut niciodată atât de profund afectat și nici nu a rostit vreodată un discurs care să ne pară atât de plin de elocvență simplă și emoționantă".

Cuvintele de adio ale lui Lincoln nu au rămas în Springfield. Remarcile sale au apărut în ziarele de a doua zi și în Harper's Weekly. Cetățenii din marile orașe și din micile orașe din întreaga Americă erau dornici să afle mai multe despre acest spărgător de cale ferată gălăgios din Vest care urma să le devină președinte.

CĂLĂTORIA LUI LINCOLN SPRE WASHINGTON

îi va oferi prima ocazie de a se adresa poporului american de la alegerea sa cu trei luni mai devreme. Avea să vadă și să fie văzut de mai mulți oameni în mai multe locuri decât orice alt președinte american dinaintea lui. După tăcerea prelungită a lui Lincoln, politicienii, presa și oamenii obișnuiți au fost nerăbdători să-i ia măsura. Cu toate acestea, discursurile sale din timpul călătoriei sale de la Springfield la Washington au fost de obicei trecute cu vederea sau subestimate.

Seward îl îndemnase pe Lincoln în decembrie 1860 să facă lunga călătorie prin unele dintre cele mai populate state, de la preeriile din Illinois, prin centrul Indiana și Ohio, până la Cincinnati și la granița sudică de pe râul Ohio. În Cleveland și Pittsburgh, Lincoln avea să întâlnească oameni aflați la granița vestică a marginii urban-industriale a unei Americi în expansiune. Va ajunge la New York într-o regiune colonizată de yankei din Noua Anglie și va continua prin centrul statului până la New York City. Aștepta cu nerăbdare vizita la Independence Hall din Philadelphia, locul de naștere al națiunii. Călătoria de douăsprezece zile urma să acopere 1.904 mile pe șinele a optsprezece căi ferate diferite. Itinerariul lui Lincoln prevedea ca acesta să ajungă în capitala națiunii la o recepție de gală sâmbătă după-amiază târziu, 23 februarie 1861, cu zece zile înainte de învestirea sa.

Evenimentele din cele douăsprezece zile au căpătat atmosfera festivă a unui carnaval, a unui miting politic și a unei renașteri religioase. Între marile orașe, trenul avea să facă numeroase opriri în mici orașe decorate cu steaguri americane. Lincoln avea să repete în repetate rânduri că sărbătorile nu erau despre o persoană, ci despre o funcție și o națiune. El a insistat ca listele de invitați să nu fie partizane. În acest spirit, i-a invitat pe susținătorii lui Stephen Douglas, John Breckinridge și John Bell să călătorească cu el.

Oricare ar fi fost motivele inițiale ale călătoriei, în momentul plecării lui Lincoln din Springfield, aceasta devenise controversată. Seward își schimbase de mult părerea cu privire la înțelepciunea călătoriei. El i-a scris pe 29 decembrie 1860, informându-l pe Lincoln despre un complot sudist de a cuceri capitala pe 4 martie sau înainte de această dată. Seward a declarat: "Prin urmare, îmi reînnoiesc sugestia de a veni mai devreme decât ai fi făcut-o altfel - și de a veni prin surprindere - fără anunț". Lincoln nu a urmat sfatul lui Seward și a continuat să-și planifice călătoria prelungită de preinaugurare. Nicolay a scris că Lincoln "nu avea o predilecție pentru afișajul public", dar a înțeles bine "importanța încrederii personale și a simpatiei vii" între un lider și alegătorii săi.

CA ȘI CUM CĂLĂTORIA CU TRENUL A LUI LINCOLN

la Washington nu era suficient de dramatică, un al doilea tren cu un alt președinte ales a plecat în aceeași zi, 11 februarie 1861, cu destinația propria sa inaugurare. Cu numai o săptămână înainte de plecarea lui Lincoln, pe 4 februarie, delegați din șase state sudiste s-au adunat la Montgomery, Alabama, pentru a începe sarcina de a pune la punct o nouă națiune. Patru zile mai târziu, această convenție confederată a adoptat o constituție provizorie. A doua zi, au ales în unanimitate un președinte provizoriu, Jefferson Davis, și un vicepreședinte provizoriu, Alexander Stephens din Georgia, prietenul lui Lincoln.

Începând cu 11 februarie 1861, toți ochii din întreaga națiune au fost ațintiți nu asupra unuia, ci a două trenuri. După ce a plecat din Springfield, cel al lui Lincoln s-a deplasat încet spre est, trecând prin Indianapolis, Columbus și Pittsburgh, spre Washington. Davis, după ce a plecat de pe plantația sa, Brierfield, din Mssissippi, a fost transportat cu vaporul până la Vicksburg, apoi a călătorit cu trenul pe o rută ocolitoare spre Jackson, Chattanooga și Atlanta, iar apoi spre vest, spre Montgomery, capitala Confederației. Fascinația publicului față de aceste două călătorii către două capitale a fost relatată în New York Times la 11 februarie 1861, în două coloane puse una lângă alta:

Noua administrație

Noua Confederație

-

A SOSIT TRENUL LUI LINCOLN

la prima sa oprire de noapte la Indianapolis chiar la ora 17:00, la 11 februarie 1861. Guvernatorul Oliver P. Morton, primul guvernator născut în Indiana, l-a întâmpinat pe Lincoln, care, în prima dintre multele ocazii, a trebuit să răspundă extemporaneu la cuvintele de bun venit ale unui politician local. În comentariile sale, Lincoln a oferit ceea ce avea să devină un demers des repetat: "Nu mă aștept, cu această ocazie, sau cu orice altă ocazie, până după ce voi ajunge la Washington, să încerc să țin un discurs lung".

Lincoln s-a referit la el însuși ca la un "instrument accidental". El va lucra cu această metaforă în mai multe moduri în zilele următoare. La Indianapolis, și-a restrâns responsabilitatea de președinte spunând că rolul său era "temporar" și "pentru o perioadă limitată de timp". Adevăratul său scop, a spus el, era să încurajeze responsabilitățile pe care cetățenii obișnuiți trebuie să și le ceară unii altora.

În timpul unei recepții de seară pentru membrii legislativului din Indiana, Lincoln a devenit nerăbdător când a cerut discursurile pe care i le încredințase fiului său. Băiatul și geanta lipseau. Când Robert, pe care tinerii săi prieteni îl numeau "Prințul șinelor", a sosit în sfârșit, a explicat că lăsase geanta din pânză

de ulei la recepționerul hotelului. Lincoln a plecat în grabă de la recepție, iar picioarele sale lungi l-au purtat rapid pe scări până în holul hotelului. Scormonind prin grămada de bagaje, Lincoln a atacat prima geantă care semăna cu a lui, dar aceasta i-a predat doar o cămașă murdară, cărți de joc și o sticlă de whisky pe jumătate goală. A descoperit rapid geanta lui și a recuperat copiile discursului inaugural și ale altor discursuri, întregul episod fiind bun de râs la sfârșitul unei zile obositoare.

În timp ce se afla la Indianapolis, Lincoln i-a dăruit lui Orville H. Browning, care îl însoțise pe Lincoln în tren, una dintre copiile discursului său inaugural. La întoarcerea la Springfield, Browning i-a scris răspunsul său lui Lincoln. El a făcut o singură propunere, pe care a scris-o în partea de jos a paginii textului lui Lincoln. El i-a sugerat lui Lincoln să "modifice" pasajul: "Toată puterea de care dispun va fi folosită pentru a recupera proprietățile și locurile publice care au căzut; pentru a le deține, a le ocupa și a le poseda pe acestea, precum și toate celelalte proprietăți și locuri aparținând guvernului și pentru a colecta taxele pe importuri; dar, dincolo de ceea ce ar putea fi necesar pentru acestea, nu va exista nicio invazie în niciun stat."

Browning i-a spus lui Lincoln: "Din punct de vedere principial, pasajul este corect așa cum este acum. Locurile decăzute ar trebui să fie recuperate. Dar nu se poate realiza acest lucru la fel de bine, sau chiar mai bine, fără a anunța acest scop în discursul inaugural?". El a sugerat revizuirea propoziției pentru a șterge clauza: "pentru a recupera proprietatea publică și locurile care au căzut".

TRENUL PREZIDENȚIAL AL LUI JEFFERSON DAVIS

a ajuns în Jackson, Mississippi, în seara zilei de 11 februarie 1861. Înconjurat de binevoitori, a vorbit la Capitoliu în fața unui public care "a ocupat fiecare centimetru de spațiu disponibil". Davis a declarat că deplângea războiul, dar că îl va înfrunta "cu seninătatea severă a celui care își cunoaște datoria și intenționează să și-o îndeplinească". El a afirmat că Anglia și Franța "nu vor permite ca marea noastră capsă să fie barată în limitele noastre". În cele din urmă, dacă va veni războiul, Davis a promis să "meargă înainte... cu o hotărâre fermă de a-și face datoria așa cum Dumnezeu îi va da puterea". "

SPECIALITATEA PREZIDENȚIALĂ

a sosit la Columbus pe 13 februarie 1861, punctual la ora 14.00. Lincoln a mers direct la Capitoliu, unde s-a adresat legislativului din Ohio. În comentariile sale pregătite, el a spus: "Nu am păstrat tăcerea din dorința de a fi cu adevărat neliniștit. Este un lucru bun că nu există mai mult decât neliniște, pentru că nu se întâmplă nimic rău. ... Avem opinii diferite asupra chestiunilor politice, dar nimeni nu suferă nimic".

Observația lui Lincoln "nu se întâmplă nimic rău" a contribuit la controversa care se construia în vederea învestirii sale. Susținătorii susțineau că remarcile sale făceau parte dintr-o strategie de diminuare a alarmei publice. Criticii au susținut că remarcile lui Lincoln au expus un președinte ales care nu era în contact cu forțele care se pregăteau pentru un război civil.

Între timp, Jefferson Davis a călătorit prin Mississippi și Alabama la 14 februarie 1861, fiind întâmpinat de tunuri în multe opriri. La Stevenson, în nord-estul statului Alabama, a declarat mulțimii că se aștepta ca statele de frontieră să devină parte a Statelor Confederate ale Americii în termen de șaizeci de zile. De asemenea, a declarat că "Anglia ne va recunoaște și... va crește iarba în orașele din nord, unde pavajul a fost uzat de pașii comerțului". Davis a încheiat spunând că "speră la pace, dar este pregătit pentru război".

în dimineața zilei de 15 februarie 1861, Lincoln a vorbit de la balconul Casei Monongahela din Pittsburgh în fața unei mulțimi de cinci mii de oameni care stăteau sub umbrele. După Columbus, el era hotărât să ocolească întrebările despre un război civil iminent și a vorbit în schimb despre tarif, un subiect de mare importanță în Pennsylvania. El a declarat că, deoarece nu existau taxe directe, era necesar un tarif. "Tariful este pentru guvern ceea ce este o masă pentru familie". Vorbind despre protecția industriilor naționale, Lincoln a declarat: "Trebuie să mărturisesc că nu înțeleg subiectul în toate aspectele sale multiforme".

Villard a caracterizat discursul de la Pittsburgh drept "cea mai puțin credibilă prestație" din întreaga călătorie. "Ceea ce a spus nu a fost de fapt nimic altceva decât o prostie grosolană și ignorantă". El credea că acest discurs a dovedit că Lincoln era "cel mai veritabil novice în materie economică".

În continuare, Lincoln s-a întors la Cleveland. Aici a intrat în marea Anglie Nouă, pentru că partea de nord a statului Ohio a fost colonizată de yankei din statele din Noua Anglie care se îndreptau spre vest. New England și, prin extensie, nordul New York-ului și nordul Ohio-ului, erau regiunile care susțineau cel mai puternic abolиționismul. Spectatorii care aplaudau stăteau în noroi adânc de-a lungul străzii Euclid. Lincoln a spus mulțimii adunate: "Se face frecvent aluzie la agitația existentă în prezent în politica noastră națională și este la fel de bine să fac și eu aluzie la ea aici. Cred că nu există niciun prilej de agitație. Criza, așa cum este numită, este în întregime o criză artificială."

Aceste remarci nu au făcut decât să alimenteze controversa începută în Columbus. Oare președintele ales nu a înțeles escaladarea crizei?

Cel mai mare orator al națiunii a citit zilnic în ziare relatările discursurilor lui Lincoln. Edward Everett, originar din Massachusetts, a servit cu distincție într-o multitudine de funcții timp de peste patru decenii. A început ca tânăr profesor la Harvard în 1819 și mai târziu s-a întors ca președinte al celui mai vechi colegiu al națiunii. Everett a servit statul Massachusetts în calitate de deputat, senator și guvernator și a reprezentat Statele Unite ca secretar de stat și ministru în Anglia. La 15 februarie 1861, el a scris în jurnalul său: "Aceste discursuri de până acum au fost de cel mai obișnuit tip, lipsite de orice, nu doar de fericire și grație, ci și de pertinență comună". Everett, care credea că discursurile sunt o oglindă care

dezvăluie caracterul persoanei, își formase o opinie despre Lincoln. "Este în mod evident o persoană cu un caracter foarte inferior, total nepotrivit pentru această criză."

LINCOLN LA STÂNGA

C

LEVELAND

în dimineața zilei de 16 februarie 1861. Trenul a călătorit din nou spre est, prin Ohio și prin colțul de nord-vest al Pennsylvaniei. Intrând în New York, trenul prezidențial special a trecut pe malul lacului Erie. Prima oprire a fost la Westfield, unde pe șine a fost întins un banner pe care era inscripționat: "Bun venit Abraham Lincoln în statul Empire State".

El a spus mulțimii că, cu câteva luni înainte, primise o scrisoare de la o "tânără doamnă" din Westfield. Corespondentul său i-a recomandat "să-și lase mustața să crească, deoarece acest lucru ar îmbunătăți aspectul meu personal". Lincoln îi acceptase sfatul, iar acum dorea să știe dacă aceasta era prezentă în mulțime. Un băiețel a strigat: "Uite-o, domnule Lincoln". Grace Bedell, o fetiță de unsprezece ani, cu ochii negri, a ieșit din mulțime, iar președintele ales Lincoln a sărutat-o din inimă de câteva ori "printre strigătele de încântare ale mulțimii entuziasmate".

Lincoln a sosit în Buffalo după-amiaza. Epuizat, aflat la jumătatea lungului său drum cu trenul, s-a odihnit în Sabat, participând a doua zi la biserică alături de fostul președinte Millard Fillmore. Vizavi de hotelul lui Lincoln, un banner de pe clădirea Asociației Creștine a Tinerilor a fost inscripționat cu cuvinte de răspuns la remarcile de adio ale lui Lincoln de la Springfield: "Ne vom ruga pentru tine".

Lincoln, la sosirea sa în Westfield, New York, a cerut să o vadă pe Grace Bedell, tânăra care îi scrisese pentru a-i spune că ar arăta mai bine cu mustăți.

JEFFERSON DAVIS A ÎNDURAT

cea mai lungă zi de călătorii și discursuri pe 16 februarie 1861. Ajuns în Atlanta în jurul orei patru dimineața, a luat cuvântul la mijlocul dimineții, țintind abolиționismul nordic, în special "agresiunea sa sistematică asupra drepturilor constituționale ale Sudului din ultimii patruzeci de ani".

După discurs, Davis s-a urcat în vagonul său special pe calea ferată Atlanta și West Point și s-a îndreptat spre vest, traversând Georgia. În timpul zilei, s-a oprit pentru a vorbi în Fairburn, Palmetto, Newman, Grantville, LaGrange și West Point. La fiecare oprire a fost întâmpinat de femei care fluturau batiste. La

intrarea în Alabama, trenul lui Davis s-a oprit pentru discursuri la Opelika și Auburn. Un corespondent al New York Tribune a raportat că Davis a ținut de mai multe ori același discurs în timpul numeroaselor opriri. Davis a ajuns în Montgomery, Alabama, la ora 22:00, la finalul călătoriei sale de opt sute de mile cu trenul.

Luni, 18 februarie 1861, în timp ce trenul lui Lincoln călătorea prin Valea Mohawk spre Albany, Lincoln a aflat că Jefferson Davis a depus jurământul de președinte provizoriu al Statelor Confederate ale Americii, iar Alexander Stephens jurământul de vicepreședinte. La Montgomery, Davis și-a ținut discursul inaugural de pe porticul clădirii Capitoliului din Alabama, care era acum capitala Confederației. În lipsa unui imn național, fanfara a interpretat "La Marseillaise", imnul național al Franței.

Davis s-a adresat compatrioților săi din sud, cetățenilor Statelor Unite și națiunilor străine care aveau un interes vital în disponibilitatea bumbacului. Nu l-a menționat niciodată pe Lincoln. Discursul a fost remarcabil de blând; unii dintre cei din public se așteptau să audă o chemare la război cu trompeta. În ceea ce privește oratoria, a doua frază a discursului a fost tipică.

Așteptând cu nerăbdare înființarea rapidă a unui guvern permanent care să ia locul acestuia și care, prin puterea sa morală și fizică mai mare, va fi mai în măsură să lupte mai bine cu numeroasele dificultăți care decurg din interesele conflictuale ale unor națiuni separate, îmi încep îndatoririle funcției pentru care am fost ales cu speranța că începutul carierei noastre ca și Confederație nu va fi împiedicat de opoziția ostilă la bucuria noastră de a ne bucura de existența separată și de independența pe care am afirmat-o și, cu binecuvântarea Providenței, intenționăm să o menținem.

Această propoziție de o sută de cuvinte dezvăluie limitele conducerii lui Davis. Propozițiile aveau să devină doar mai lungi pe măsură ce discursul se derula. Contrastul cu economia de limbaj și măiestria retorică a lui Lincoln avea să devină și mai evident în cei patru ani care aveau să vină.

LINCOLN A SOSIT LA NEW YORK

marți, 19 februarie 1861, la ora 15.00, cu emoții care trebuiau să fie amestecate. Se întorcea pe scena triumfului său de la Cooper Union din iarna precedentă, dar, deși câștigase statul în alegeri, în oraș a obținut mai puțin de 35% din voturi.

O mulțime îngrijorată, estimată la peste două sute de mii de oameni, l-a întâmpinat pe Lincoln. Un observator avizat a fost Walt Whitman, tânărul poet care se afla în mijlocul negocierilor cu un editor din Boston pentru a scoate o a treia ediție extinsă a cărții sale Frunze de iarbă. Whitman s-a trezit în vârful unui omnibus de pe Broadway blocat în trafic. L-a măsurat pentru prima dată pe Lincoln.

Am avut, zic eu, o privelişte capitală asupra tuturor şi, mai ales, asupra domnului Lincoln, privirea şi mersul său - calmul şi calmul său desăvârşit - înălţimea sa neobişnuită şi neobrăzată, îmbrăcămintea sa complet neagră, pălăria de stovepipe împinsă înapoi pe cap, tenul brun închis, faţa cusută şi zbârcită, dar cu un aspect canin, părul negru şi stufos, gâtul disproporţionat de lung şi mâinile ţinute la spate în timp ce stătea în picioare şi observa oamenii.

Whitman a scris despre Lincoln: "Privea cu curiozitate acea mare imensă de feţe, iar marea de feţe îi întorcea privirea cu o curiozitate similară".

Poetul a zărit în mulţime atât ostilitate, cât şi curiozitate şi admiraţie. "Cuţitul şi pistolul multor asasini se ascundeau în buzunarul de la şold sau de la piept acolo, gata, imediat ce se producea o spargere şi o revoltă."

Un alt martor ocular interesat a fost George Templeton Strong. Strong, avocat, membru al consiliului episcopal şi administrator al Colegiului Columbia, a fost un observator atent al evenimentelor politice. În 1835, la vârsta de cincisprezece ani, a început să scrie în fiecare seară, înainte de a merge la culcare, în carnete albe uniforme. A scris în următorii patruzeci de ani. Jurnalul, care în cele din urmă cuprindea aproape patru milioane şi jumătate de cuvinte, avea să rămână necunoscut publicului timp de peste cincizeci de ani după moartea lui Strong, în 1875. Un susţinător al lui Seward, Strong a urmărit călătoria lui Lincoln în timp ce se îndrepta spre New York. El a scris o evaluare în jurnalul său. "Lincoln ţine mici discursuri pe măsură ce se îndreaptă spre Washington şi a spus unele lucruri care sunt solide şi credibile şi care îl ridică în stima mea". Cu toate acestea, Strong a mărturisit: "Dar aş fi fost mai mulţumit de el dacă şi-ar fi ţinut gura cu totul".

Strong a mers în după-amiaza următoare pe Broadway pentru a se alătura mulţimii care îl întâmpina pe Lincoln. Mai târziu, în acea seară, Strong a consemnat în jurnalul său: "Faţa marelui spărgător de căi ferate mi-a fost vizibilă pentru o clipă şi mi s-a părut o faţă ascuţită, clară, onestă, nu atât de urâtă ca în portretele sale".

DUPĂ CE LINCOLN A PETRECUT

mai mult de o săptămână în cadrul prezidenţial Special, ziarele din Nord şi Sud au început să se pronunţe cu privire la aprecierile lor asupra discursurilor sale preinaugurale. The Baltimore Sun, cu simpatii sudiste arzătoare, a oferit opinia: "Se apropie de capitala ţării mai degrabă în caracterul unui arlechin" sau al unui personaj dintr-o comedie. "Există ceva în discursurile sale care, dacă nu ar fi gravitatea ocaziei, ar fi ridicol." Chicago Tribune, publicaţia pro-Lincoln, a replicat: "Înţelepţii care îşi permit să critice structura verbală a discursurilor recente ale domnului Lincoln" au greşit. Apărarea Tribune a subliniat că foştii preşedinţi George Washington şi Andrew Jackson nu au avut "darul vorbirii" atunci când li s-a cerut să vorbească extemporaneu.

Totuși, unii editori pro-Lincoln erau îngrijorați. Samuel Bowles, editorul ziarului Springfield (Massachusetts) Republican, fusese entuziasmat de Lincoln atunci când îl auzise vorbind la Boston în 1848, iar ziarul îl susținuse pe Lincoln în alegerile din 1860. Dar Bowles era îngrijorat când citea rapoartele despre discursurile lui Lincoln. La 26 februarie 1861, i-a scris lui Henry L. Dawes, membru al Congresului din Massachusetts, despre descurajarea sa atât față de Lincoln, cât și despre dezacordurile care afectau Partidul Republican. Bowles i-a spus lui Dawes: "Lincoln este un "simplu Susan". "

În rândul republicanilor din Congres, trepidațiile abundau. În mai multe discursuri, când Lincoln părea să susțină coerciția asupra Sudului, cuvintele sale au fost interpretate ca o respingere a eforturilor de conciliere ale lui Seward. În alte discursuri, Lincoln părea să indice o politică de moderație. Cei care l-au întrebat pe Lincoln se întrebau dacă nu cumva acesta era oscilant în poziția sa sau chiar sigur de propria opinie.

Charles Francis Adams, fiul și nepotul președinților, pe care Seward avea să-i propună în curând lui Lincoln să devină ministru în Anglia, era profund îngrijorat. El a mărturisit în jurnalul său la 20 februarie 1861: "[Discursurile lui Lincoln] trădează o persoană inconștientă de poziția sa, precum și de natura competiției din jurul său". Adams credea că Lincoln era "binevoitor, amabil", dar îl considera pe președintele ales "frivol și nesigur". În evaluarea lui Adams, discursurile lui Lincoln "pun pe fugă toate noțiunile de măreție".

SPECIALITATEA PREZIDENȚIALĂ

a plecat din New York la ora 9:05 dimineața, la 21 februarie 1861, ajungând la Trenton, capitala statului New Jersey, la ora 11:50. Luând cuvântul în sala Senatului, Lincoln le-a spus legislatorilor că, dintre toate relatările despre "luptele pentru libertăți", niciuna nu i-a rămas atât de fixată în minte ca cea în care Washington a trecut Delaware și a câștigat bătălia de la Trenton, la 26 decembrie 1776.

La Indianapolis, Lincoln vorbise despre el însuși ca despre un "instrument accidental". La Trenton, el și-a schimbat sensul și metafora: "Voi fi foarte fericit dacă voi fi un instrument umil în mâinile Atotputernicului și ale acestui popor aproape ales al său". Lincoln a subliniat deseori originea sa umilă, dar descrierea sa a poporului american ca fiind un "popor aproape ales" este una dintre cele mai enigmatice fraze ale sale. Conceptul că americanii erau poporul ales al lui Dumnezeu a sosit odată cu puritanii. Această identitate a înflorit în secolul al XVIII-lea și, fie în versiuni seculare sau religioase, a stat la baza generației revoluționare care a fondat o nouă națiune în 1776. La mijlocul secolului al XIX-lea, americanii au adăugat sentimentul "destinului manifest", dreptul și datoria de a locui și de a civiliza întregul continent pentru a promova marele experiment al democrației.

Lincoln nu a clarificat niciodată "aproape". Este calificarea sa o aluzie la sclavie? Într-o epocă a absolutului, fie că era sponsorizată de aboliționiști sau de secesioniști, Lincoln putea trăi confortabil cu incertitudinile cu care se confrunta un "popor aproape ales".

Lincoln a ajuns la Philadelphia joi, 21 februarie 1861, la ora 16.00. Ca răspuns la saluturile primarului Alexander Henry, Lincoln și-a declarat fidelitatea față de Declarația de Independență și Constituție. "Toate luptele mele politice au fost în favoarea învățăturilor care au ieșit din acea sală sacră". Lincoln a folosit imagini înflăcărate din Psalmi pentru a-și jura credință: "Fie ca mâna mea dreaptă să-și uite viclenia și limba să mi se lipească de cerul gurii, dacă vreodată mă voi dovedi fals față de aceste învățături".

A doua zi, bubuitul tunurilor și sunetul clopotelor bisericilor au anunțat sărbătorirea zilei de naștere a lui George Washington. Dis-de-dimineață, Lincoln a călătorit cu trăsura până la Independence Hall, unde a participat la ridicarea noului steag american cu treizeci și patru de stele, ultima stea pentru Kansas, care fusese admis ca stat la 29 ianuarie 1861. Lincoln a declarat în fața mulțimii uriașe: "Nu am avut niciodată un sentiment, din punct de vedere politic, care să nu fi izvorât din sentimentele încorporate în Declarația de Independență".

Lincoln, cu capul descoperit, a ridicat steagul la Independence Hall din Philadelphia. F. DeBourg a realizat această fotografie imediat după răsăritul soarelui, de ziua de naștere a lui George Washington, 22 februarie 1861.

El a oferit acest sentiment de mai multe ori de la reapariția sa în politică în 1854, dar Lincoln trebuie să fi avut o plăcere deosebită în a-și afirma loialitatea față de Declarația de Independență în locul în care documentul sacru fusese semnat cu mai bine de optzeci și patru de ani înainte. Pentru a sublinia angajamentul său față de acest principiu, el a spus audienței sale: "Aș prefera să fiu asasinat pe loc decât să renunț la ea".

În seara precedentă, Lincoln fusese surprins să afle despre un plan de a-l ucide înainte de a ajunge la Washington. În camera sa de la Hotelul Continental, Lincoln l-a întâlnit pe Allan Pinkerton, un detectiv din Chicago a cărui companie lucra pentru căile ferate Philadelphia, Wilmington și Baltimore. Pinkerton l-a informat pe Lincoln că detectivii săi descoperiseră un complot pentru a-l asasina în timp ce vagonul său de tren era tras de cai pe străzile din Baltimore în mijlocul zilei. Pinkerton a insistat ca nimeni din partidul prezidențial să nu fie informat despre complot și ca Lincoln să ia un tren spre Washington în acea noapte. Acesta a refuzat. El a insistat să își mențină întâlnirea la Independence Hall.

Lincoln a plecat din Philadelphia la ora 9 dimineața pentru o călătorie de 106 mile până la Harris-burg, capitala statului Pennsylvania. Guvernatorul Andrew Curtin l-a întâmpinat pe Lincoln și l-a dus la capitoliul statului, unde s-a adresat legislativului în sesiune comună.

La lăsarea serii, planurile pentru călătoria secretă a lui Lincoln la Washington au fost puse în aplicare. În loc să călătorească cu obișnuita sa pălărie de stovepipe, Lincoln a purtat o pălărie Kossuth moale care i-a fost dăruită la New York. La Philadelphia, Lincoln s-a urcat într-un vagon de dormit, însoțit doar de Pinkerton și Ward Hill Lamon, prietenul său avocat din Illinois și acum gardă de corp, dar nimeni nu a dormit. Lincoln era atât de înalt încât "nu se putea așeza drept în patul său". Trenul a ajuns în Baltimore în jurul orei 3:30 dimineața, iar vagonul lui Lincoln a fost transferat la stația Camden Street, unde s-a urcat într-un tren Baltimore and Ohio și a așteptat în întuneric timp de treizeci de minute înainte de a pleca la 4:15 dimineața spre Washington. Lincoln a ajuns la gara Baltimore and Ohio din New Jersey Avenue și C Street la ora șase dimineața, cu aproape zece ore înainte de sosirea și recepția programată pentru după-amiaza târziu. A sosit la Washington practic singur, neanunțat și nerecunoscut.

Allan Pinkerton, un detectiv din Chicago care descoperise un complot de asasinare a lui Lincoln în Baltimore, l-a însoțit pe președintele ales într-o călătorie secretă de noapte spre Washington.

Lincoln, extenuat de călătoria de 12 zile cu trenul, s-a dus la studioul lui Mathew Brady probabil a doua zi după sosirea sa la Washington. Alexander Gardner a realizat cinci poze cu președintele ales, adâncit în gânduri.

CAPITOLUL 17

Nu trebuie să fim dușmani februarie 1861-aprilie 1861

CORZILE MISTICE ALE MEMORIEI, CARE SE ÎNTIND DE LA FIECARE CÂMP DE LUPTĂ ȘI MORMÂNT PATRIOTIC, PÂNĂ LA FIECARE INIMĂ VIE ȘI PIATRĂ DE CĂMIN, PE TOT CUPRINSUL ACESTUI VAST TERITORIU, VOR MAI UMFLA ÎNCĂ CORUL UNIUNII, ATUNCI CÂND VOR FI ATINSE DIN NOU, AȘA CUM CU SIGURANȚĂ VOR FI, DE ÎNGERII CEI MAI BUNI AI NATURII NOASTRE.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Primul discurs inaugural, 4 martie 1861

N TIMP CE SOARELE ERA PE CALE SĂ RĂSARĂ DEASUPRA WASHINGTONULUI PE

S

ATURDAY

dimineața zilei de 23 februarie 1861, Abraham Lincoln, sosind incognito la depoul de cale ferată Baltimore and Ohio, a fost întâmpinat de un grup de o persoană. Congresmanul Elihu B. Washburne a ieșit din spatele unui stâlp, "l-a prins pe Lincoln" și a exclamat: "Abe, nu poți să te joci cu mine". Allan Pinkerton, aflat în stânga lui Lincoln, "l-a lovit pe domn cu un pumn", făcându-l pe Washburne să se clatine înapoi. Detectivul, îngrijorat că a fost descoperit complotul de a-l trece ilegal pe președintele ales prin Baltimore în toiul nopții, a făcut un pas spre ceea ce presupunea că este un agresor, când Lincoln a intervenit. "Nu-l loviți - acela este prietenul meu Washburne."

Într-adevăr, Washburne, colegul republican al lui Lincoln din Galena, Illinois, descoperise noul program al lui Lincoln de la fiul lui William Seward, Frederick. Seward intenționase să se întâlnească cu Lincoln la gară, dar a dormit prea mult. Cu calmul restabilit, Washburne a aranjat ca o trăsură să-l ducă pe Lincoln la Hotelul Willard, la colțul dintre Pennsylvania Avenue și Fourteenth Street. Din cauza sosirii sale neașteptate și timpurii, hotelul i-a oferit lui Lincoln o locuință temporară, înainte de a-l caza mai târziu în acea zi în apartamentul Parlor Suite 6, format din două dormitoare și două saloane la colțul etajului al doilea cu vedere spre Casa Albă.

Lincoln s-a alăturat guvernatorului Seward, așa cum îi plăcea să fie numit, care se grăbise să ajungă la hotel pentru micul dejun. Aspectul lui Seward era atât neobișnuit, cu constituția sa zveltă și nasul în formă de cioc, cât și impresionant, cu personalitatea sa viguroasă transmisă prin ochii săi animați. Lincoln îl întâlnise pe Seward doar de două ori, o dată în septembrie 1848, când amândoi făcuseră campanie în Noua Anglie în numele candidatului la președinție Zachary Taylor, și cu cinci luni mai devreme, când Seward trecuse prin Springfield în mijlocul unui turneu de campanie în Vest. Acum, Seward îl informa pe Lincoln despre evenimentele de ultimă oră din capitala frenetică.

Sosirea secretă a lui Lincoln a făcut senzație. George Templeton Strong, citind "Extras" publicat până la prânz la New York, a recunoscut problemele pe care sosirea matinală ar putea să le creeze președintelui ales. El a scris în jurnalul său: "Această eschivare sau furișare nocturnă clandestină a președintelui ales în capitala sa, sub un nor de noapte, va fi folosită pentru a-i afecta poziția morală și pentru a arunca în ridicol administrația sa".

Frederick Douglass, surprinzând emoția sosirii lui Lincoln din punctul de vedere al americanilor de culoare, a scris,

El a ajuns în Capitală așa cum bietul sclav fugar vânat ajunge în Nord, deghizat, căutând să se ascundă, scăpând de persecutori, pe calea ferată subterană, între două zile, nu la lumina soarelui, ci târându-se și ferindu-se sub aripa de zibelină a nopții. Își schimbă programul, ia un alt traseu, pornește la altă oră, călătorește în altă companie și ajunge la o altă oră la Washington.

În cele din urmă, Douglass a declarat: "Nu avem nicio cenzură pentru președinte în acest moment. El a făcut doar ceea ce au făcut oameni mai curajoși".

ÎN PRIMA SA DIMINEAȚĂ LA WASHINGTON

, Lincoln i-a chemat pe președintele Buchanan și cabinetul său la Conacul Executiv. Manierele lui Buchanan sugerau că nu putea aștepta inaugurarea noului președinte.

Lincoln a cerut ca delegația din Illinois să se întâlnească cu el la Willard la ora 16:00. El dorea în mod special să vorbească cu senatorul Stephen Douglas. Relația lor din ultimii ani fusese în calitate de candidați opuși pentru Senat și pentru președinție. Deși atenția s-a concentrat adesea asupra faptului că Lincoln a ajuns la rivalii săi republicani, apropierea lui Lincoln de Douglas, rivalul său democrat, în umbra căruia trăise întreaga sa viață politică, a fost și mai remarcabilă. Lincoln a fost șocat de apariția lui Douglas. Nu arăta prea bine. Lincoln a presupus că tensiunea campaniei electorale constante își pusese amprenta. Auzise că Douglas bea prea mult. În această după-amiază, Lincoln și-a exprimat încântarea de a-l vedea pe vechiul său competitor din Illinois. Cei doi bărbați aveau mai multe în comun decât ar fi crezut un observator obișnuit. Amândoi credeau în indivizibilitatea Uniunii. Un corespondent de ziar a relatat o întâlnire "deosebit de plăcută" între cei doi lideri. Mai târziu în cursul zilei, Adele Douglas, "cu o amabilitate grațioasă", i-a făcut o vizită lui Mary Lincoln.

Lincoln a mers la casa lui Seward la ora 19.00 pentru o cină privată cu Seward și cu vicepreședintele ales Hamlin. Seward, mulțumit de prima sa zi cu Lincoln, i-a scris în acea seară soției sale, Frances, despre primele sale impresii. "Este foarte cordial și amabil cu mine... simplu, natural și plăcut".

A doua zi, duminică, Lincoln i s-a alăturat lui Seward pentru a se închina la biserica episcopală St. John's din Piața Lafayette. La întoarcerea lor la hotel, Lincoln l-a întrebat pe Seward dacă vrea să citească discursul său inaugural și să sugereze eventuale modificări. Lincoln îi rugase mai devreme pe David Davis și Orville Browning, prieteni de lungă durată, să îi dea sugestii. Când Lincoln i-a cerut lui Seward să îi analizeze discursul, s-a adresat unui nou coleg: un fost rival care nu era încă prieten.

Lincoln trebuie să fi fost surprins când Seward i-a răspuns cu o scrisoare de șapte pagini care conținea patruzeci și nouă de sugestii, precum și două opțiuni pentru un nou paragraf final. Lucrând cu versiunea finală tipărită în Springfield, Seward a numerotat cu atenție fiecare rând de pe cele șapte pagini ca șablon pentru efortul său editorial. El i-a spus lui Lincoln: "Cazul tău este destul de asemănător cu cel al lui Jefferson". Thomas Jefferson a câștigat o alegere controversată, care nu a fost decisă definitiv decât după ce au fost exprimate treizeci și șase de buletine de vot în Camera Reprezentanților în februarie 1801. La inaugurarea lui Jefferson, la 4 martie 1801, resentimentele federaliștilor învinși se simțeau aproape peste tot, mai ales în absența vizibilă a federalistului John Adams, învins pentru un al doilea mandat de președinte. Seward i-a reamintit lui Lincoln că Jefferson "a scufundat partizanul în patriot în discursul său inaugural și și-a proptit adversarii declarând: "Suntem cu toții federaliști, cu toții republicani". " Seward a sfătuit: "Fiți sigur că, în timp ce toată conduita dumneavoastră administrativă va fi în armonie cu principiile și politica republicană, nu puteți pierde Partidul Republican practicând în venirea dumneavoastră în funcție mărinimia unui învingător". Lincoln a integrat, chiar dacă uneori a reformulat, douăzeci și șapte dintre cele patruzeci și nouă de sugestii ale lui Seward.

CELE NOUĂ ZILE DINTRE

sosirea lui Lincoln la Washington și învestirea sa au fost deopotrivă antrenante și obositoare. Luni după-amiază, Seward, care căpătase porecla "premierul" datorită rolului principal pe care spera să-l joace în noua administrație, l-a însoțit pe Lincoln la Capitoliu. Lincoln a intrat în camera Senatului și a dat mâna cu senatorii din ambele părți ale culoarului. În Camera Reprezentanților, unde îndeplinise un singur mandat cu mai bine de zece ani înainte, a acceptat felicitările republicanilor, precum și ale câtorva - dar nu ale tuturor - dintre membrii din Sud care mai rămăseseră. În cele din urmă, Lincoln a făcut apel la Curtea Supremă, conversând cu președintele Curții Supreme Roger Taney și cu ceilalți judecători responsabili de decizia Dred Scott din 1857.

Un vizitator a obținut imediat acces la președintele ales. Francis Preston Blair, patriarhul unei distinse familii democrate din Kentucky, îl susținuse pe Edward Bates la convenția republicană, dar și-a oferit rapid sprijinul și sfaturile lui Lincoln. Blair a venit pentru prima dată la Washington în 1830, când președintele Andrew Jackson i-a cerut să devină editor fondator al Congressional Globe. Apropiindu-se de împlinirea vârstei de șaptezeci de ani, Blair, împreună cu fiii săi Montgomery și Francis, Jr. deveniseră proeminenți în politica a două state critice de frontieră, Maryland și Missouri.

Blair îi câștigase încrederea lui Lincoln cu o scrisoare lungă și incisivă din ianuarie, în care oferea evaluări utile ale diferitelor personalități de la Washington. L-a avertizat pe Lincoln cu privire la eforturile politice de la Washington de a face compromisuri cu Sudul. "Sunteți pe cale să vă asumați o poziție de mai mare responsabilitate decât a ocupat Washington vreodată". De ce? Pentru că statele deveniseră mult mai puternice decât coloniile. Cu toate acestea, a declarat Blair, exista o diferență crucială între atunci și acum. "Washington a trebuit să îl ajute în administrație geniul și virtuțile lui Adams, Jefferson și Hamilton", în timp ce Lincoln se înconjura de membri ai cabinetului, precum Seward și Simon Cameron, de "ambiție lacomă & fără scrupule, care se bucura cu adevărat de principiul că "fiecare om are prețul său". " Blair l-a sfătuit pe Lincoln că "nici tu, nici ei nu le puteți schimba natura". Blair a oferit totuși un cuvânt de încurajare. "Nu trebuie să depinzi de funcționari sau de cabinete dacă se știe că propriul tău bun simț și onestitate prezidează administrația".

De-a lungul săptămânii, Lincoln s-a aflat onorat și sărbătorit la festivități, cine și recepții. Gideon Welles, pe care Lincoln îl întâlnise în Connecticut după discursul său de la Cooper Union și pe care acum îl va numi secretar al Marinei, a raportat: "O mulțime de partizani înflăcărați din Maine până în California", inclusiv "o mare parte din acei whigs excluși de mult timp din funcție", au coborât la Washington și "au asediat Casa Albă". Lincoln i-a spus reporterului Henry Villard: "A fost destul de rău în Springfield, dar a fost o joacă de copii în comparație cu această încăierare de aici. Abia dacă am avut ocazia să mănânc sau să dorm. Sunt o pradă ușoară pentru această mulțime înfometată".

ÎN MIJLOCUL

nenumăratelor solicitări de întâlniri, Lincoln a lucrat pentru a-și completa cabinetul - sau cel puțin așa credea el. La fiecare întâlnire socială, Lincoln se afla sub o presiune imensă, deoarece liderii republicani făceau presiuni asupra acreditărilor prietenilor și colegilor lor. Editorii de ziare, în special Horace Greeley, de la New York Tribune, și James Gordon Bennett, de la New York Herald, se bucurau să publice liste în continuă schimbare cu cei care urmau sau trebuiau să facă parte din cabinet.

În după-amiaza zilei de marți, 26 februarie 1861, Lincoln s-a întors la Senat pentru a pune în aplicare un plan pe care îl hotărâse la Springfield. El a cerut să vadă fiecare senator republican în ordine alfabetică. A pus o singură întrebare: Cine a fost alegerea lor pentru funcția de secretar al Trezoreriei? Lincoln nu i-a întrebat ce părere au despre Cameron sau Chase. Lincoln i-a surprins pe senatori și pe observatorii cabinetului prin poziția sa deschisă.

Deși a cerut sfatul mai multor persoane, Lincoln purta cu el în buzunarul drept al vestei bucățica de hârtie în care și-a enumerat pentru prima dată alegerile pentru cabinet. Lista finală nu avea să difere prea mult de lista inițială notată în seara alegerii sale. El l-a invitat pe senatorul Simon Cameron din Pennsylvania să se alăture cabinetului. S-a întâlnit cu senatorul din Ohio, Salmon Chase, în Springfield, și din nou în primele sale zile la Washington, dar încă nu i-a adresat o invitație oficială pentru un post în

cabinet. Lincoln îl alesese pe Montgomery Blair, un bărbat înalt din Maryland, fiul lui Francis Preston Blair, pentru funcția de șef al poștei, ceea ce i-a permis să spună că a inclus sudiști în cabinetul său. Blair vorbea despre secesioniști cu dispreț, ceea ce a ajutat la explicarea antipatiei tot mai mari dintre Blair și Seward. Indiana credea că i se promisese o numire din partea lui David Davis. Lincoln se hotărâse asupra lui Caleb Smith, în vârstă de cincizeci și doi de ani, pe care îl cunoștea din timpul mandatului său în Congres, când mai mulți din statul Hoosier l-au sugerat pe Schuyler Colfax, un congresman de treizeci și șapte de ani din South Bend. În cele din urmă, Lincoln a optat pentru persoana pe care o cunoștea, insipidul Smith, pentru Departamentul de Interne. Lincoln, îngrijorat de faptul că Colfax credea că nu a fost luat în considerare din cauza presupusei sale activități pro-Douglas din 1858, i-a scris: "Când ai fost adus în față, i-am spus: "Colfax este un om tânăr - este deja în funcție - are o carieră strălucită și este sigur de un viitor strălucit în orice caz... Cu Smith, este acum sau niciodată". " Lincoln a concluzionat: "Acum trebuie să vă rog să nu-mi faceți nedreptatea de a presupune, nici măcar pentru o clipă, că îmi amintesc ceva împotriva dumneavoastră cu răutate."

Tocmai când totul părea rezolvat cu cabinetul, Seward și-a dat demisia în ajunul inaugurării printr-o scrisoare laconică. "Circumstanțele care au avut loc de când v-am exprimat în decembrie anul trecut dorința mea de a accepta funcția de secretar de stat mi se pare că fac de datoria mea să cer permisiunea de a retrage acest consimțământ." Ce circumstanțe? Seward nu a spus, dar Lincoln știa că se opusese cu vehemență perspectivei numirii lui Salmon P. Chase în cabinet.

Ce putea face Lincoln? În dimineața învestirii sale, în timp ce parada inaugurală se alinia pe strada de jos, Lincoln a scris un răspuns și i l-a dat lui John Nicolay pentru a-l copia. I-a spus secretarului său: "Nu-mi pot permite să-l las pe Seward să ia prima șmecherie". Având doar o zi la dispoziție pentru a analiza cererea lui Seward, Lincoln a scris că primirea biletului a fost extrem de "dureroasă", dar "mă simt constrâns să vă rog să anulați retragerea". Lincoln auzise și văzuse că Seward avea mulți adversari la Washington, dar Lincoln ajunsese să îi aprecieze abilitățile. "Interesul public, cred, vă cere să o faceți; iar sentimentele mele personale sunt profund înrolate în aceeași direcție". I-a cerut lui Seward să răspundă până la 5 martie 1861, la ora 9 dimineața, prima zi lucrătoare a noii administrații. În seara zilei de 4 martie, Seward l-a vizitat pe Lincoln la Conacul Executiv și cei doi "au avut o discuție lungă și confidențială". Seward și-a retras scrisoarea și a fost de acord să "rămână".

Absorbția lui Lincoln cu completarea cabinetului său l-a lăsat expus criticilor. Charles Francis Adams credea că, în primele săptămâni la Washington, Lincoln părea "mai preocupat de distribuirea birourilor decât de gravitatea crizei" din Sud. Gideon Welles, noul secretar al Marinei, a scris că Lincoln "a fost acuzat că și-a pierdut timpul într-o mare urgență cu simple numiri de partid".

4 MARTIE 1861

, a răsărit cu vânt, răcoros și acoperit de nori. O mulțime cuprinsă între douăzeci și cinci și treizeci de mii de oameni, inclusiv un număr mare de "oameni din Vest", a început să sosească la primele ore pentru a

găsi locuri suficient de apropiate pentru a auzi discursul lui Lincoln. Pușcașii s-au postat pe acoperișurile clădirilor de pe Pennsylvania Avenue. Soldați călare patrulau toate intersecțiile majore. Trăgătorii de elită au supravegheat îndeaproape platforma inaugurală de la ferestrele Capitoliului.

Exact la ora 12, președintele ales Lincoln a ieșit pe o ușă laterală a hotelului Willard. Purta un costum negru nou, o cămașă albă și cizme negre. Avea o pălărie neagră înaltă și ținea în mână un baston de abanos cu cap de aur. În timp ce o fanfară cânta "Hail to the Chief", Lincoln a făcut semn să se îndepărteze de o trăsură închisă și a luat loc într-o trăsură deschisă cu patru locuri, vizavi de președintele Buchanan, de unde putea fi văzut de oameni. Buchanan "părea palid și obosit". În timp ce trăsura țopăia pe pietrele de pe Pennsylvania Avenue, Buchanan i-a spus lui Lincoln: "Dacă ești la fel de fericit la intrarea în Casa Albă cum mă voi simți eu la întoarcerea la Wheatland, ești un om fericit".

În vremea lui Lincoln, parada inaugurală preceda discursul inaugural. O sută de mareșali, îmbrăcați în albastru, portocaliu și roz, își ghidau caii în fruntea paradei. Pe tot traseul paradei, între Casa Albă și Capitoliu, steagurile americane se înălțau în vânt de la ferestrele deschise. Soldații erau grupați atât de strâns în jurul trăsurii prezidențiale deschise, încât era greu de văzut Lincoln. În față, ridicându-se deasupra capitalei națiunii, Lincoln putea vedea Capitoliul. Cupola de lemn pe care Lincoln o văzuse când a sosit pentru singurul său mandat în Congres în 1847 fusese demontată. În 1855 se luase decizia de a construi un nou dom de fier. Tot ce a putut vedea Lincoln în această zi de inaugurare a fost brațul unei macarale uriașe care se întindea în sus de pe cupola neterminată.

Niciun discurs inaugural nu fusese prezentat vreodată în vremuri atât de tulburi. Zvonurile au curs prin capitală despre amenințări la adresa lui Lincoln și despre atacuri asupra Washingtonului. Sute de sudiști nemulțumiți au rămas în capitală în ziua inaugurării.

Lincoln și-a ocupat locul în primul rând pe platforma masivă care fusese construită în partea de est a Capitoliului. Stephen Douglas stătea în apropiere. Lincoln îl rugase pe senatorul cu părul argintiu Edward D. Baker din Oregon, care, în calitate de tânăr legislator în Illinois, îl întrecuse pe Lincoln ca orator, să îl prezinte. În timp ce se ridica, Lincoln și-a dat seama că nu avea unde să își pună pălăria de sus și bastonul. Douglas a făcut un pas în față și l-a întrebat dacă le poate ține. Lincoln și-a scos ochelarii cu ramă de oțel și a făcut un pas înainte până la masa mică a oratorului.

Lincoln a văzut un Capitoliu foarte diferit când s-a întors la Washington în 1861. Vechea cupolă a fost îndepărtată în 1856, iar în momentul învestirii sale, o macara poate fi văzută ieșind prin deschiderea a ceea ce va deveni noua cupolă.

"Stimați cetățeni ai Statelor Unite", a început el. După o auto-referință de deschidere, Lincoln a început un model de direcționare a atenției de la el însuși către persoana mai mare a organismelor politice americane: "o administrație republicană... Uniunea... poporul american... autoritatea națională... Constituția... poporul". Era hotărât să folosească un limbaj nepartizan. Într-o perioadă în care presa din Nord, și mulți politicieni, foloseau un limbaj incendiar, Lincoln a stat departe de cuvinte atât de volatile precum "inamic", "secesioniști" sau chiar "Confederație". Mișcarea sa retorică inițială a fost spre conciliere.

Instinctul lui Lincoln i-a spus să se îndrepte direct către adevărata sursă de tensiune din auditoriul său: "Se pare că există o teamă în rândul populației din statele sudiste că, prin venirea unei administrații republicane, proprietățile lor, pacea și securitatea personală sunt puse în pericol". Până la momentul învestirii lui Lincoln, șapte state făcuseră secesiune, dar, spunând "statele din sud", el a afirmat că acestea făceau încă parte din Uniune. El nu va folosi numele "Statele Confederate ale Americii".

El a încercat să le liniștească neliniștile: "Nu a existat niciodată un motiv rezonabil pentru o astfel de îngrijorare. Într-adevăr, cele mai ample dovezi contrare au existat tot timpul și au fost la dispoziția lor. Se găsește în aproape toate discursurile publicate de cel care vi se adresează acum".

Raționamentul avocățesc al lui Lincoln a guvernat structura și conținutul celei mai mari părți a discursului. În calitate de avocat-politician, el a făcut trimitere la juriu-audiență la precedentul propriilor sale discursuri. El nu s-a prezentat ca fiind pregătit să facă ceva nou, ci mai degrabă să urmeze ideile și practicile pe care le susținuse încă de la mijlocul anilor 1850.

Această vedere îndepărtată realizată de un fotograf necunoscut surprinde mulțimea adunată în fața fațadei de est a Capitoliului neterminat pentru inaugurarea lui Abraham Lincoln la 4 martie 1861.

Lincoln s-a înclinat și mai mult spre conciliere când a anunțat că va continua să susțină legea sclavilor fugari. De ce a introdus o discuție despre această lege controversată atât de devreme în discursul său? El credea că avea mai mult de câștigat de la cei care erau în favoarea legii decât de pierdut de la cei care se opuneau acesteia. Prezentarea legii sclavilor fugari i-a oferit lui Lincoln și ocazia de a-și sublinia punctul de vedere mai larg. Când a depus jurământul de președinte, a intenționat să susțină Constituția în toate problemele. El spera ca limbajul său să transmită un semnal că Sudul nu avea de ce să se teamă de acest nou președinte din Vest.

Horace Greeley, care stătea în spatele lui Lincoln, și-a amintit că, în timp ce audiența asculta în liniște, aproape că se aștepta să audă pocnetul unui foc de pușcă. Dar liniștea a fost întreruptă doar de zgomotul unui spectator care s-a prăbușit de pe cocoașa sa din vârful unui copac.

Vocea ascuțită a lui Lincoln și accentul său din Kentucky au părut inelegante multor estici din public, dar ideile lui Lincoln, pentru ascultătorul înțelegător, erau substanțiale. "Eu susțin că, în contemplarea legii universale și a Constituției, Uniunea acestor state este perpetuă. Perpetuitatea este implicită, dacă nu este exprimată, în legea fundamentală a tuturor guvernelor naționale. Este sigur să afirmăm că niciun guvern propriu-zis, nu a avut vreodată o prevedere în legea sa organică pentru propria sa încetare."

Aplauzele au salutat cuvintele sale despre perenitatea Uniunii. El a decis la Springfield să facă din indivizibilitatea Uniunii tema centrală a discursului său. Lincoln a declarat că statele aveau dreptul de a-și susține propriile instituții interne, nu pe baza suveranității statale, ci datorită rolurilor lor respective în cadrul națiunii. El a reamintit audienței sale că "Uniunea este mult mai veche decât Constituția".

Dar Lincoln știa că nu putea discuta prea mult timp despre Constituție. Trebuia să vorbească despre ceea ce era în mintea ascultătorilor: posibilitățile foarte reale de "vărsare de sânge și violență". A vrut să stabilească o bază de referință: Orice violență nu va veni din partea administrației sale. A folosit expresia "autoritate națională", punând în contrast legitimitatea sa constituțională cu toate autoritățile inferioare.

În timp ce Lincoln a trecut de la conciliere la fermitate, a început prin a caracteriza acțiunile liderilor mișcării de secesiune. "În mod clar, ideea centrală a secesiunii este esența anarhiei". Încercând să amintească amintirile din 1776, secesioniștii s-au îmbrăcat într-un al doilea război de independență justițiar, dar Lincoln a dezgolit cu forță acțiunile lor numindu-le "anarhie" și "despotism". Vorbind ca un profesor de drept constituțional, Lincoln a argumentat că "niciun stat, din proprie inițiativă, nu poate ieși în mod legal din Uniune". El a declarat că, "având în vedere Constituția și legile, Uniunea este neîntreruptă" și a înțeles că este de datoria sa, în calitate de președinte, să se asigure "că legile Uniunii sunt executate cu fidelitate în toate statele". Apoi, ca și cum și-ar fi amintit de latura sa conciliantă, a adăugat rapid: "Am încredere că acest lucru nu va fi privit ca o amenințare, ci doar ca un scop declarat al Uniunii, acela de a se apăra și de a se menține în mod constituțional".

Nimeni nu a fost mai captivat de discursul lui Lincoln decât Stephen Doug las. În timp ce Lincoln vorbea, Douglas șoptea în șoaptă: "Bine", "Așa este", "Fără constrângere" și "Din nou bine". Lincoln a încheiat cu două paragrafe dramatice. În primul rând, el a combinat cu abilitate provocarea și afirmația, impunându-și punctul de vedere prin utilizarea unuia dintre dispozitivele sale retorice preferate, opoziția:

În mâinile voastre, compatrioții mei nemulțumiți, și nu în ale mele, se află problema importantă a războiului civil. Guvernul nu vă va ataca. Nu puteți avea niciun conflict, fără să fiți voi înșivă agresorul. Voi

nu aveți niciun jurământ înregistrat în Ceruri pentru a distruge guvernul, în timp ce eu am cel mai solemn de a-l "păstra, proteja și apăra".

Lincoln, după ce timp de luni de zile a fost criticat pe scară largă pentru că nu a înțeles amenințarea la adresa Uniunii, a numit acum criza. El dorea ca mărturia istorică să fie lipsită de ambiguitate cu privire la cine va fi antagonistul. "Guvernul nu vă va asalta". Concilierea, motivul principal al discursului, a cedat în acest penultim paragraf în fața determinării.

După ce a vorbit timp de aproape treizeci de minute, Lincoln a trecut la paragraful de încheiere. În prima și a doua versiune a discursului, el a încheiat cu o întrebare: "La voi și nu la mine se pune întrebarea solemnă: "Să fie pace sau sabie?"". Seward l-a îndemnat pe Lincoln să folosească o concluzie diferită: "câteva cuvinte de afecțiune - câteva cuvinte de încredere calmă și veselă". Seward a dobândit reputația de a fi un orator fin, dar o comparație oferă ocazia de a observa cum Lincoln a transformat cuvintele lui Seward în propria poezie în proză.

Seward

Lincoln

1. Închid.

Nu-mi place să închid.

2. Nu suntem, nu trebuie să fim, străini sau dușmani, ci compatrioți și frați.

Noi nu suntem dușmani, ci prieteni. Nu trebuie să fim dușmani.

3. Deși pasiunea a încordat prea tare legăturile noastre de afecțiune, ele nu trebuie, sunt sigur că nu vor fi rupte.

Deși pasiunea a încordat, ea nu trebuie să rupă legăturile noastre de afecțiune.

4. Acordurile mistice care, pornind de pe atâtea câmpuri de luptă și de pe atâtea morminte patriotice, trec prin toate inimile și prin toate căminele din acest vast continent al nostru, se vor armoniza din nou în muzica lor străveche atunci când vor fi suflate de îngerul păzitor al națiunii.

Acordurile mistice ale memoriei, care se întind de la fiecare câmp de bătălie și mormânt patriot, până la fiecare inimă și piatră de cămin, pe tot acest vast teritoriu, vor mai umfla încă corul Uniunii, atunci când vor fi atinse din nou, așa cum cu siguranță vor fi, de îngerii cei mai buni ai naturii noastre.

Lincoln a eliminat toate cuvintele de prisos. El a folosit asonanța, care pune laolaltă cuvinte sau silabe cu sunete asemănătoare. A folosit aliterația, care a apropiat aceeași consoană și același sunet de cinci ori în ultimele două propoziții și a încurajat legătura dintre cuvinte în cadrul paragrafului pentru ascultător: break, bonds, battlefield, broad, better.

A folosit imagini simbolice pentru a contura o retorică a unității. Puterea apelului său a crescut pe măsură ce a evocat figura "acordurilor mistice ale memoriei". Lincoln, care înțelegea mai bine decât oricine puterea cuvintelor, dar care rămăsese tăcut în ultimele zece luni, vorbea acum cu speranța că va putea să reducă prăpastia tot mai mare pentru a face apel la sentimente reciproce pentru Uniune.

La încheierea discursului, președintele Curții Supreme Taney a făcut un pas în față. O figură aplecată și slabă în roba sa neagră, Taney poate că și-a amintit de președinții anteriori pe care îi investise - Van Buren, Harrison, Tyler, Polk, Taylor, Fillmore, Pierce și Buchanan - în timp ce se pregătea să depună jurământul unui al nouălea președinte. Lincoln și-a pus mâna stângă pe Biblie, a ridicat mâna dreaptă și a repetat jurământul de învestitură. Când Lincoln a încheiat jurământul, au început aplauzele. Unul dintre primii care l-au felicitat pe Lincoln a fost senatorul Douglas. Artileria a bubuit salvă după salvă pentru cel de-al șaisprezecelea președinte nou învestit.

IMEDIAT DUPĂ ÎNVESTIREA LUI LINCOLN

, cetățenii din cătunele mici și din orașele mari s-au adunat la redacțiile ziarelor, nerăbdători să primească rapoarte telegrafice despre discursul său. A doua zi, primele reacții din ziare au reflectat opinia divizată a națiunii. Într-o presă extrem de politizată, criticii au citit cuvintele lui Lincoln prin propriile lor ochelari partizani.

New York Tribune, al lui Greeley, a apreciat fermitatea remarcilor lui Lincoln. "Declararea scopului ... este fără echivoc, fără ezitare, fermă și serioasă". The New York Times, pe atunci un barometru al opiniei conservatoare, a scris în editorial că "oamenii conservatori sunt în extaz cu privire la inaugurare". Cele două ziare din Illinois care îl susțineau de mult timp pe Lincoln au aplaudat. Chicago Tribune a declarat: "Nu se poate găsi niciun document printre ziarele de stat americane care să întruchipeze o înțelepciune mai sănătoasă și un patriotism mai înalt". Illinois State Journal din Springfield a proclamat: "Discursul de inaugurare al nobilului nostru șef al magistraturii a electrizat întreaga țară".

Ziarele anti-Lincoln au avut multe de criticat. Chicago Times a deplâns discursul ca fiind "o chestiune dezordonată, dezarticulată și incoerentă". New York Herald a criticat cuvintele lui Lincoln ca fiind "nici sincere, nici ca un om de stat; nici nu posedă vreo demnitate sau patriotism esențial". Comparându-l pe Lincoln cu predecesorii săi demni de laudă, Herald a declarat că discursul "ar fi făcut să jelească un Washington și ar fi inspirat dispreț unui Jefferson, Madison sau Jackson".

Ziarele din sud nu au auzit concilierea pe care Lincoln credea că este unul dintre cei doi piloni gemeni ai discursului său. Richmond Enquirer a scorojit discursul ca fiind "limbajul rece, lipsit de pasiune și deliberat al unui fanatic", crezând că scopul lui Lincoln era "dezmembrarea guvernului cu ororile războiului civil". Charleston Mercury, o voce importantă din Sud, ale cărei editoriale erau adesea republicate în ziarele din Nord, a reproșat "lamentabila manifestare a slabei incapacități a lui Lincoln de a înțelege circumstanțele acestei urgențe capitale".

Ca răspuns, New York Times a pus la îndoială faptul că ziarele din Sud și-au făcut timp să citească discursul. "Înainte ca Inauguralul să fi fost citit într-un singur stat din Sud, este denunțat, prin telegraf, din fiecare punct din Sud, ca fiind o declarație de război."

George Templeton Strong a transmis în jurnalul său sentimentul de anticipare pe care l-a provocat ceremonia inaugurală în New York City. El a relatat că pe Wall Street, "veștile de la Washington" erau "așteptate cu nerăbdare". Ziarele au tipărit ediții speciale la prânz și la ora 13:30. Strong a citit prima jumătate a cuvântului inaugural al lui Lincoln în cea de-a doua ediție a ziarelor de seară. A doua zi, a avut timp să citească întregul discurs inaugural și să vorbească cu colegii care apreciau abordarea conciliantă și prudentă a lui Lincoln. Strong, al cărui jurnal este fascinant prin modul în care aduce în discuție alte opinii decât ale sale, a oferit răspunsul său: "Cred că există un clinchet de metal în el". Strong credea că discursul lui Lincoln "nu seamănă cu niciun mesaj sau document de stat de orice clasă care a apărut în timpul meu". Ceea ce i-a plăcut în mod deosebit lui Strong a fost faptul că discursul inaugural "pare să te prezinte unui om și să te predispună să-l placi".

Doi lideri americani cu care Lincoln era destinat să se intersecteze în întâlniri dramatice în timpul președinției sale au fost fiecare descurajați la citirea discursului. Edward Everett a urmărit reacțiile la oratoria lui Lincoln din casa sa de pe Summer Street din Boston. La 4 martie 1861, după ce a primit discursul inaugural prin telegraf, el a lăudat în jurnalul său tonul "conciliant" al lui Lincoln, dar și-a exprimat opinia că intenția lui Lincoln de a păstra fortărețele "va duce la un război civil". Pe 3 aprilie, el a notat că toate opiniile presei engleze au sosit acum și a scris că discursul inaugural al lui Lincoln "este aproape universal vorbit ca fiind slab, echivoc și temporizator. În mod evident, a dezamăgit așteptările publicului". În continuare, el și-a exprimat empatia față de noul președinte. El credea că Lincoln a fost prins între convingerile aboliționiste ale republicanilor pe care îi cunoștea bine în New England și propriile instincte de mărinimie ale președintelui. "Adevărul este că situația președintelui este imposibilă".

Frederick Douglass, din casa sa de la colțul de nord-vest al Robinson Drive și South Avenue din Rochester, New York, nu a fost atât de caritabil. Cuprins de "tensiune și frustrare" în timpul lunilor de criză a secesiunii, el a caracterizat discursul ca fiind "puțin mai bun decât temerile noastre". Era un "document cu dublu limbaj, capabil de două interpretări și care ascunde mai degrabă decât declară o politică

definită". Douglass susținea ceea ce ilustrau caricaturiștii: "Nimeni, citindu-l, nu ar putea spune dacă dl Lincoln era pentru pace sau pentru război." Douglass urmărise atacurile lui Lincoln la adresa discursului rasist al lui Stephen Douglas în dezbaterile lor din 1858 și acum găsea "negarea oricărui sentiment împotriva sclaviei... complet discreditabil pentru capul și inima domnului Lincoln". Cel mai rău, în ochii lui Douglass, era intenția anunțată a lui Lincoln de a respecta legea sclavilor fugari. În ceea ce privește ceea ce puteau aștepta americanii de culoare de la noul președinte, Douglass scria: "Unii credeau că avem în domnul Lincoln curajul și decizia unui Oliver Cromwell; dar rezultatul arată că avem doar o continuare a lui Pierce și Buchanan, și că președintele republican pleacă genunchiul în fața sclaviei la fel de ușor ca oricare dintre predecesorii săi infami".

MARȚI DIMINEAȚA DEVREME

, 5 martie 1861, Lincoln s-a dus în noul său birou de la Casa Albă, unde prima hârtie care i-a fost înmânată a fost o comunicare militară care necesita o atenție urgentă: o scrisoare de la maiorul Robert Anderson, comandantul garnizoanei Uniunii de la Fort Sumter, fortul cu cinci laturi construit pe un banc de nisip în portul Charleston din Carolina de Sud. Anderson a scris că avea provizii pentru a rezista doar șase săptămâni. Dacă nu va fi realimentat, va fi nevoit să se predea. Lincoln era pe deplin conștient de presiunile exercitate asupra președintelui Buchanan pentru a preda Fort Sumter după ce Carolina de Sud a făcut secesiune în decembrie, dar niciodată un președinte nou învestit nu se confruntase cu o provocare atât de imediată. În discursul său inaugural, Lincoln a încercat să găsească un echilibru între conciliere și fermitate. Cum va reuși să mențină acest echilibru în răspunsul la amenințarea de la Fort Sumter?

La prânz, Lincoln a trimis Senatului, reunit în sesiune extraordinară, lista cabinetului său.

Secretarul de Stat, William H. Seward, New York.

Secretar al Trezoreriei, Salmon P. Chase, Ohio.

Secretarul de război, Simon Cameron, Pennsylvania

Secretar al Marinei, Gideon Welles, Connecticut.

Secretarul de Interne, Caleb B. Smith, Indiana

Procurorul general, Edward Bates, Missouri

Directorul general al poștei, Montgomery Blair, Maryland

Senatul a confirmat fiecare candidat la cabinet, iar a doua zi fiecare a fost învestit în funcție.

Absent din plenul Senatului atunci când au fost votate posturile din cabinet, Chase a fost luat prin surprindere când colegii s-au grăbit să-l felicite după ce s-a întors. Un om de o mândrie imensă care credea în protocolul politic corect, Chase l-a căutat pe Lincoln pentru a refuza nominalizarea. Președintele i-a explicat că ar fi jenant pentru amândoi dacă nu ar accepta numirea. Chase și-a dat demisia din Senat și i-a scris lui Lincoln mai târziu în aceeași zi: "Accept postul pe care mi l-ați propus".

Primul act executiv al lui Lincoln, selecția cabinetului său, a trimis un semnal puternic atât în ceea ce privește propriul sentiment de siguranță, cât și direcția în care urma să conducă. În loc să aleagă oameni mai puțin importanți, el s-a înconjurat de unii dintre cei mai capabili oameni ai națiunii: trei foști Whigs, Seward, Bates și Smith, și patru foști democrați, Chase, Cameron, Welles și Blair. Unii republicani l-au criticat imediat pe Lincoln pentru majoritatea foștilor democrați din cabinetul său, dar el a replicat că, în calitate de fost whig, a făcut ca cabinetul să fie perfect echilibrat: patru la patru. Lincoln învățase în Illinois cum să adune laolaltă voci divergente, iar acum și-a propus să facă acest lucru pe scena mai mare a Washingtonului.

Lincoln a convocat prima sa ședință de cabinet în seara zilei de 6 martie 1861. Cabinetul s-a adunat, în ordinea vechimii lor, în jurul mesei din centrul biroului lui Lincoln. Un portret gravat în ulei al lui Andrew Jackson privea fix această adunare de vechi whigs, vechi democrați și noul președinte republican. Lincoln intenționa ca această întâlnire inițială să fie doar introductivă. Procurorul general Edward Bates a mărturisit în jurnalul său că a găsit prima reuniune a cabinetului "neinteresantă".

LINCOLN A AJUNS LA PREȘEDINȚIE

lipsit de experiență executivă, iar primele sale săptămâni de mandat nu au inspirat prea multă încredere că ar putea lansa și conduce o nouă administrație.

O masă mare de nuc, îngrămădită cu cărți și hărți, domina biroul său de mari dimensiuni de la etajul al doilea al Casei Albe. Aici Lincoln a ținut ședințele de cabinet în zilele de marți și vineri, dar ofițerii de cabinet au învățat curând să nu depindă de regularitatea acestora. Lincoln lucra deseori la un birou de scris vechi de mahon vertical, aflat lângă ferestrele din mijloc ale peretelui sudic, cu fața spre Monumentul Washington și mai departe spre râul Potomac. Secretarii săi, John Nicolay și John Hay, au descris biroul său ca arătând ca și cum ar fi provenit de la "o licitație de mobilă veche". Lincoln a folosit ghișeele biroului, așa cum mai devreme, în Illinois, își folosise pălăria de stovepipe și sertarele biroului,

ca depozite pentru legendarele sale notițe pentru sine. Două canapele din păr de cal și scaune din lemn erau împrăștiate prin cameră, fără a fi aranjate în mod special. Mai multe hărți atârnau deasupra canapelelor. Podeaua era acoperită cu pânză de ulei. Luminată de lămpi cu gaz și încălzită de un șemineu, camera funcționa ca birou de lucru, nu ca birou de ceremonie, chiar dacă Lincoln își primea mulți dintre oaspeți acolo. Președintele îi putea chema pe Nicolay și Hay cu ajutorul unui cordon de clopoțel aflat în apropierea biroului său.

Lincoln era conștient de faptul că, în cuvintele lui David Davis, "nu a avut nicio capacitate administrativă până când nu a plecat la Washington". La început a încercat să facă totul de unul singur. I-a recunoscut lui Robert L. Wilson, un membru al "celor nouă lungi" din Camera Reprezentanților din Illinois în anii 1830, zbaterea sa inițială. "Când [am] început să mă ocup de îndatoriri, [eram] complet ignorant nu numai în ceea ce privește îndatoririle, ci și în ceea ce privește modul în care se desfășoară activitatea" președinției.

Hay își amintea: "Nu era prea multă ordine sau sistem în această privință. ... Cei din jurul său s-au străduit de la un capăt la altul să ridice bariere pentru a-l apăra de întreruperi constante, dar președintele însuși a fost întotdeauna primul care le-a dărâmat". Senatorul Henry Wilson din Massachusetts, care, în calitate de președinte al Comitetului pentru Afaceri Militare, avea să lucreze îndeaproape cu Lincoln, a încercat odată să îl sfătuiască în legătură cu disponibilitatea sa față de oameni: "Te vei epuiza". Lincoln i-a răspuns: "Ei nu își doresc prea mult; primesc foarte puțin, iar eu trebuie să-i văd".

S-a sugerat că Lincoln, înnăscut precaut, era mai degrabă un reactor decât un inițiator. Cu siguranță, în primele sale luni de mandat, Lincoln și-a simțit drumul, iar presiunea evenimentelor a necesitat o curbă de învățare abruptă. Dar există o diferență între a fi precaut și a fi pasiv. Deși Lincoln nu a oferit niciodată o filozofie a conducerii, este posibil să observăm principiile care i-au ghidat elaborarea politicii, relațiile cu colegii și conducerea războiului. Odată ajuns la Washington, spre surprinderea multora, Lincoln a învățat rapid.

LINCOLN NU ERA PREGĂTIT

să facă față crizei de la Fort Sumter la începutul președinției sale. La Springfield, el hotărâse să păstreze Uniunea fără război și era conștient de lipsa sa de experiență în chestiuni militare. Metoda sa anterioară de a face față crizelor, cum ar fi Legea Kansas-Nebraska sau decizia Dred Scott, a fost aceea de a-și lua luni de zile pentru a se documenta, a gândi și a medita în particular, înainte de a-și anunța răspunsul public. Dar memorandumul lui Anderson a informat Departamentul de Război că avea la dispoziție doar câteva săptămâni pentru a decide ce să facă.

Acum, Lincoln se confrunta cu o alegere de mare anvergură. Trebuia să se ocupe de problema spinoasă a Fortului Sumter din portul Charleston, în Carolina de Sud, precum și de Fortul Pickens, construit pentru a fortifica Pensacola, în partea de nord a Floridei secesioniste. Spectacolul principal era Fort Sumter. Lincoln putea să predea Fort Sumter și să spere că acest lucru ar putea împiedica cele patru state din sudul superior și patru state de frontieră să se alăture secesiunii, sau putea încerca să realimenteze forturile și să-și asume riscul probabil de a declanșa un război civil. L-a întrebat pe secretarul de război al lui Buchanan, Joseph Holt, un Kentuckian unionist care acceptase să rămână în funcție până când Lincoln aștepta ca Simon Cameron să își preia atribuțiile, dacă se putea avea încredere în Kentuckianul Robert Anderson. Holt a spus că da. Lincoln avea să se trezească punându-și această întrebare de multe ori despre oficiali guvernamentali și ofițeri militari în primele săptămâni ale administrației sale. Noul președinte avea nevoie de timp pentru a se gândi și pentru a planifica, dar timpul trecea.

În zilele următoare, Lincoln s-a consultat cu secretarii de cabinet și cu oamenii din armată și din marină despre cum să abordeze problema din portul Charleston. El a ascultat cu respect cum secretarul de stat Seward a argumentat cu tărie împotriva reaprovizionării Fortului Sumter pentru a păstra pacea. Welles, după mai multe dintre aceste conferințe, a scris despre președinte în jurnalul său: "Nu era înclinat spre acțiuni pripite și dorea timp pentru ca administrația să intre în ordine de lucru".

În seara zilei de sâmbătă, 9 martie 1861, când Lincoln și-a convocat din nou noul cabinet, l-a invitat pe generalul Winfield Scott, eroul Războiului din Mexic, să se alăture discuțiilor. Scott, bătrân și obez, studiase dispeceratele lui Anderson. El a îndemnat, în termenii cei mai fermi, la evacuarea Fort Sumter. Toți cei prezenți la ședința cabinetului, cu excepția generalului de poștă Montgomery Blair, au fost de acord.

În ciuda sentimentului majoritar de retragere, Lincoln a decis să caute mai multe informații. Mai târziu, a scris trei întrebări pentru generalul Scott. Lincoln a convocat o altă reuniune a cabinetului la 11 martie 1861, pentru a împărtăși răspunsurile lui Scott. Scott l-a sfătuit că pentru a întreprinde o misiune de reaprovizionare a Fortului Sumter ar fi nevoie de o flotă de nave de război, cinci mii de soldați obișnuiți, plus douăzeci de mii de voluntari. Lincoln a citit fraza finală a răspunsului lui Scott, care dădea de gândit. "Pentru a ridica, organiza și disciplina o astfel de armată, ar fi nevoie de noi acte ale Congresului și de șase până la opt luni".

În aceeași zi, Francis Blair Sr., tatăl lui Montgomery Blair, l-a chemat pe Lincoln la Casa Albă și i-a spus că "predarea Fortului Sumter... a fost practic o predare a Uniunii, cu excepția cazului în care a fost supusă unei forțe irezistibile - și că, dacă se adaugă la trădare, înseamnă trădare față de guvern". A doua zi, bătrânul Blair i-a scris lui Montgomery, care i-a transmis scrisoarea lui Lincoln. Bătrânul Blair și-a cerut scuze pe jumătate - "este posibil să fi spus lucruri impertinente" - pentru cuvintele sale dure la adresa președintelui. Amintindu-se de hotărârea președintelui Jackson în criza de anulare cu Carolina de Sud din 1832, Blair, tată și fii, s-au angajat să înăsprească coloana vertebrală a lui Lincoln.

Două zile mai târziu, Montgomery Blair s-a grăbit să meargă la Casa Albă pentru a-l prezenta pe Lincoln cumnatului său, Gustavus Fox, un fost ofițer de marină scund și robust, care se ocupa acum de afaceri private în Massachusetts. Fox, la îndemnul soților Blair, a prezentat un plan inventiv de reaprovizionare a Fortului Sumter. Își oferise planul președintelui Buchanan în februarie, care l-a refuzat, dar Lincoln l-a ascultat. După ce a studiat apărarea confederată, Fox a propus să trimită un vapor mare, care să transporte trupe, însoțit de două remorchere din New York, care să transporte provizii. Sosind la lumina zilei, el urma să testeze intențiile Confederației și să sondeze locurile vulnerabile din apărarea lor, iar apoi să treacă cu oameni și provizii la adăpostul nopții.

Impresionat, Lincoln a prezentat planul la ședința cabinetului din 15 martie 1861. Fox a spus cabinetului că era dispus să-și rișteviața pentru a conduce efortul de ajutorare. După ședință, Lincoln a trimis o notă fiecărui membru al cabinetului cu o singură întrebare: "Presupunând că este posibil să aprovizionăm acum Fort-Sumpter, în toate circumstanțele, este înțelept să încercăm acest lucru?".

Luni, 18 martie 1861, cu o ninsoare de primăvară care persista la Washington, Lincoln s-a așezat singur la biroul său pentru a analiza cele șapte răspunsuri primite de la cabinetul său.

William Seward, secretarul de stat, scriind în apartamentul său de două camere de la etajul al doilea al clădirii Departamentului de Stat de la colțul dintre Pennsylvania Avenue și Strada Cincisprezece, a oferit un răspuns extins, care s-a rezumat la o singură convingere: "Nu aș provoca războiul în niciun fel acum". Nu.

Salmon Chase, secretarul Trezoreriei, după ce și-a exprimat îngrijorarea că "tentativa va inflama în așa fel războiul civil", a concluzionat: "Mi se pare foarte improbabil ca încercarea... să producă astfel de consecințe". Un "da" cu rezerve.

Simon Cameron, secretarul de război, influențat de argumentele ofițerilor din armată, a răspuns: "Ar fi nechibzuit să se facă acum o astfel de încercare". Nu.

Gideon Welles, secretarul marinei, credea că tentativa ar trebui să aibă atât o componentă militară, cât și una politică, dar în ambele cazuri: "Nu cred că este înțelept". Nu.

Caleb Smith, secretarul de interne, după ce a cântărit recomandările contradictorii ale armatei și ale marinei, a concluzionat: "Nu ar fi înțelept în toate circumstanțele". Nu.

Edward Bates, procurorul general, după ce a analizat argumentele juridice, a concluzionat: "Nu cred că este înțelept să încercăm acum să aprovizionăm Fort Sumter". Nu.

Montgomery Blair, șeful poștei generale, singur, și-a exprimat sprijinul ferm pentru aprovizionarea Fort Sumter, din două motive. În primul rând, el credea că această acțiune va inspira un curaj asemănător în rândul unioniștilor loiali din Sud. În al doilea rând, dacă nu se face acest lucru "îi va convinge pe rebeli că administrația nu are fermitate". O astfel de evacuare ar semnala lipsa de dorință "de a menține autoritatea Statelor Unite". Da.

Numărătoarea a fost de 5 la 2, o majoritate clară împotriva unei misiuni de ajutorare, dar Lincoln nu era încă pregătit să abandoneze Fort Sumter. A decis să testeze unele dintre ipotezele consilierilor săi. Pentru a aduna și mai multe informații, l-a trimis pe Fox să se întâlnească cu Anderson și să investigheze problemele și posibilitățile unei apărări a Fortului Sumter. De asemenea, i-a trimis pe Ward Hill Lamon și pe Stephen Hurlbut, un vechi prieten din Illinois care crescuse în Charleston, pentru o a doua misiune de recunoaștere. Seward susținuse că unionismul era puternic, chiar dacă temporar tăcut, în Carolina de Sud. Lincoln a vrut să testeze această teză. Fox s-a întors pe 25 martie 1861, mai pregătit ca niciodată să încerce misiunea de reaprovizionare. Hurlbut și Lamon s-au întors pe 27 martie, raportând că steagul american nu putea fi văzut fluturând nicăieri. "Sentimentul de patriotism național, întotdeauna slab în Carolina, a fost stins".

Pe măsură ce criza de la Fort Sumter a concentrat o atenție exagerată asupra lui Lincoln, toată lumea a încercat să ia măsura noului președinte. William Howard Russell, corespondent special al ziarului Times din Londra, își câștigase o reputație internațională în urma a douăzeci de ani de reportaje despre evenimentele din Irlanda, India și Războiul Crimeii. Russell sosise la New York la mijlocul lunii martie și se grăbise să ajungă la Washington. La 27 martie 1861, corespondentul londonez cu proporții generoase a fost dus la Casa Albă. Russell și-a consemnat în jurnalul său primele impresii despre Lincoln.

Acolo a intrat, cu un mers șovăitor, dezordonat, neregulat, aproape nesigur, un bărbat înalt, slab, slăbănog, cu o înălțime considerabil mai mare de un metru optzeci, cu umerii aplecați, cu brațe lungi și pendulante, terminate în mâini de dimensiuni extraordinare, care, totuși, erau cu mult depășite în proporție de picioarele sale. Era îmbrăcat într-un costum negru, prost ajustat și zbârcit, care te ducea cu gândul la uniforma unui antreprenor de pompe funebre la o înmormântare; în jurul gâtului avea o frânghie de mătase neagră înnodată într-un bulb mare, cu capetele zburătoare ieșind dincolo de gulerul hainei; gulerul de cămașă întors în jos dezvăluia un gât galben, musculos și musculos, iar deasupra lui, cuibărindu-se într-o mare masă de păr negru, zbârnâitor și compact ca o coamă de ace de marș, se ridicau chipul și capul ciudat și ciudat, acoperit cu păru-i sălbatic de păr republican, al președintelui Lincoln.

Russell, despre care se știe că disprețuia tot ce nu era englezesc, a plecat de la prima sa întâlnire cu Lincoln "plăcut impresionat de istețimea, umorul și sagacitatea sa naturală".

Ceasul se scurgea la Fort Sumter. Pe măsură ce o făcea, americanii de toate convingerile politice deveneau tot mai nerăbdători cu președintele.

Senatorul John C. Breckinridge din Kentucky, candidatul prezidențial al Partidului Democrat din Sud în 1860, era vocea rămășiței sudiste încă prezente în Congres. Breckinridge a continuat să facă presiuni pentru a obține informații despre politicile lui Lincoln și a criticat Nordul pentru că nu era dispus să facă compromisuri. La 28 martie 1861, Lyman Trumbull a introdus o rezoluție în Senat pentru a-l susține, dar și pentru a-l persifla pe Lincoln. "Se hotărăște, în opinia Senatului, că adevărata cale de a păstra Uniunea este de a aplica legile Uniunii". Pe măsură ce cariera politică a lui Lincoln a urcat, relația lui Trumbull cu Lincoln a început să se răcească. Trumbull îl vedea pe Lincoln ca fiind "ambițios, dar indecis, un compromisar care putea fi influențat de consilieri pricepuți" precum Seward. Ultimele cuvinte ale rezoluției sale sunt următoarele: "Este de datoria președintelui... să folosească toate mijloacele care îi stau în putere pentru a păstra și proteja proprietatea publică a Statelor Unite". Trumbull, care nu avea încredere în Seward și nu era sigur de Lincoln, nu voia doar să-l încurajeze pe președinte, ci și să-l facă responsabil în fața consensului pe care spera că republicanii îl construiau în Congres.

Tot la 28 martie 1861, generalul Scott i-a spus lui Lincoln, încă o dată, că Fort Sumter nu putea fi realimentat. Lincoln, care a corespondat cu generalul Scott pe tot parcursul lungii ierni a secesiunii, venise la Washington cu o mare admirație pentru bătrânul erou militar. Într-unul dintre primele sale acte de conducere prezidențială, Lincoln a luat decizia dureroasă de a nu fi de acord, cu respect, cu cei pe care îi respecta. În acea noapte, Lincoln nu a dormit deloc.

Până la 29 martie 1861, Vinerea Mare, Lincoln a decis să reaprovizioneze Fortul Sumter, "dar a avut grijă să o facă cât mai puțin provocator posibil". Și-a informat cabinetul, în ședința de la prânz, că, având în vedere că mai erau doar două săptămâni până la epuizarea proviziilor, le ordona lui Welles și Cameron să elaboreze planuri pentru eliberarea fortului. Gustavus Fox a plecat la New York pentru a se ocupa de pregătirile navale care urmau să pornească spre portul Charleston. Lincoln luase prima sa decizie reală în calitate de comandant suprem.

Săptămânile de dezbateri neîntrerupte și de indecizie își luaseră tributul. Lincoln i-a spus unui ofițer militar: "Dacă a fi șeful Iadului este la fel de greu ca ceea ce trebuie să trec aici, aș putea găsi în inima mea să îl compătimesc pe Satana însuși". Sam Ward, un cunoscător al Washingtonului, nota pe 30 martie: "'Abe' se îmbolnăvește din tot sufletul de 'situație' - este greu pentru căpitanul unui nou vapor să 'lucreze acest pasaj'. " Ward a scris că, cu o zi înainte, Lincoln îi spusese unui prieten comun că era "în depresie".

CÂND AU SOSIT SOȚII LINCOLN

în Washington, o serie de biserici i-au invitat să participe la slujba de duminică. La două zile după inaugurare, Prima Biserică Prezbiteriană i-a invitat pe președintele și pe doamna Lincoln să accepte o bancă în biserica lor, fără chirie. Multe congregații protestante din secolul al XIX-lea au perceput chirii pentru bănci ca mijloc de a strânge bani pentru bugetul bisericii. First Presbyterian, care s-a bucurat de reputația de "biserica președinților", se lăuda cu faptul că președinții Jackson, Van Buren, Polk, Pierce și Buchanan s-au închinat acolo. Era formată în mare parte din democrați și, până de curând, a inclus mulți dintre membrii sudici ai Congresului.

În prima duminică de după învestire, soții Lincoln s-au închinat la biserica prezbiteriană din New York Avenue. Săptămâna următoare, un diacon de la biserică a adus la Casa Albă, pentru inspecție, o planșă sau o hartă a băncilor. Fără chirie gratuită.

New York Avenue era o congregație din Vechea Școală, în timp ce First Presbyterian Church era din Noua Școală. Biserica Prezbiteriană se divizase în 1837 din cauza unor probleme teologice și organizatorice. Ambele tradiții se bazau pe Biblie, dar Vechea Școală își avea rădăcinile într-o tradiție doctrinară rațională, în timp ce Noua Școală era mai deschisă la experiența exprimată în revizionismul celei de-a doua mari treziri. Noua Școală s-a angajat în reforma politică, în special în reforma antisclavie, în timp ce Vechea Școală susținea că biserica nu ar trebui să se implice în chestiuni politice.

Phineas Densmore Gurley a fost preot la New York Avenue. El absolvise primul din clasa sa la Seminarul Teologic din Princeton în 1840. Un bărbat cu o înfățișare frumoasă, cu o statură și o voce mari, Gurley se situa direct în concepția presbiteriană americană a vechii școli prezbiteriene despre teologia reformată. Prezbiterienii americani se străduiau să echilibreze o viziune înaltă asupra lui Dumnezeu cu o viziune joasă asupra umanității. O confesiune care prețuia miniștrii învățați, ei îl înțelegeau totuși pe Dumnezeu nu ca prim principiu în filosofie, ci ca actor principal în istorie. Lincoln, mereu atent la paradoxuri, a apreciat credința presbiteriană potrivit căreia păcătoșenia ființelor umane nu ducea la pasivitate, deoarece bărbații și femeile creștine erau chemați să fie instrumente ale scopului divin în societate. Deși Lincoln a frecventat rar Prima Biserică Prezbiteriană din Springfield, avea să devină mai regulat la Biserica Prezbiteriană de pe New York Avenue, iar Gurley avea să devină un vizitator regulat la Casa Albă. Lincoln a trimis primul său cec trimestrial pentru chiria pentru bănci, în valoare de cincizeci de dolari pe an.

"AM VRUT O POLIȚĂ.

" Într-un editorial din 3 aprilie 1861, New York Times a acuzat noua administrație republicană de "o orbire și o statornicie fără egal în istoria unui om de stat inteligent". Editorul Henry J. Raymond și-a îndreptat criticile către Lincoln. "El trebuie să urce la un nivel mai înalt decât cel pe care l-a atins până acum, înainte de a vedea și de a realiza îndatoririle înalte la care a fost chemat".

Oricât de dureros trebuie să fi fost să audă această acuzație de la un ziar important care îi susținuse alegerea, Lincoln s-a trezit luat prin surprindere de persoana cea mai apropiată de el din cabinetul său. Seward, din ce în ce mai deranjat de ceea ce a ajuns să creadă că era lipsa de leadership a lui Lincoln, a reacționat în cele din urmă cu exasperare. Duminică, 31 martie 1861, a redactat o scrisoare, "Câteva gânduri pentru a fi luate în considerare de președinte". Fiul lui Seward, Frederick, a înmânat scrisoarea președintelui în dimineața zilei de luni, 1 aprilie.

"Ne aflăm la sfârșitul unei luni de administrație și încă nu avem o politică internă sau externă. ... O întârziere suplimentară în adoptarea și continuarea politicilor noastre atât pentru afacerile interne, cât și pentru cele externe, ar aduce nu numai scandal asupra administrației, ci și pericol pentru țară." Care a fost soluția? Seward a declarat: "Trebuie să fie treaba cuiva să o urmărească și să o dirijeze neîncetat". Și cine ar trebui să fie acest lider? "Fie președintele trebuie să o facă el însuși și să fie tot timpul activ în acest sens; fie să o încredințeze unui membru al cabinetului său." Cu siguranță, Seward nu s-a considerat în afara rândurilor. În prima jumătate a secolului al XIX-lea, secretarul de stat și-a asumat o pondere majoră de conducere în administrațiile prezidențiale.

Lincoln i-a răspuns imediat, răspunzând punct cu punct. El a recunoscut că el și Seward nu au fost de acord cu privire la problema reaprovizionării Fort Sumter. Președintele a declarat că avea o nouă politică și a reiterat politica prezentată în discursul său inaugural. I-a reamintit lui Seward, care fusese de ajutor în revizuirea celei de-a doua versiuni a discursului: "Aceasta a avut aprobarea dumneavoastră distinctă la momentul respectiv". Cu toate acestea, Lincoln probabil că nu a trimis niciodată scrisoarea sa atent redactată, prima dintre multele scrisori pe care le-a scris în calitate de președinte, dar pe care nu le-a trimis niciodată, hotărând că ar fi mai bine să vorbească personal cu Seward. Lincoln i-a spus lui Seward: "Dacă acest lucru trebuie făcut, trebuie să-l fac eu".

Lincoln a mai făcut un pas semnificativ înainte la 1 aprilie 1861. I-a scris o scurtă notă generalului Scott în care îl întreba: "Ar impune prea multă muncă" să "îmi facă rapoarte zilnice scurte și cuprinzătoare despre ceea ce se întâmplă în departamentul său, inclusiv despre mișcările făcute de el însuși și sub ordinele sale, precum și despre primirea de informații?". Încadrată politicos, ca o întrebare, era de fapt un ordin care indica convingerea lui Lincoln că trebuie să se implice mai direct în operațiunile de zi cu zi ale armatei. Faptul că Lincoln a citit cu atenție aceste rapoarte a fost evident aproape trei săptămâni mai târziu, când și-a scris un memoriu: "Niciun raport de la generalul Scott în acest 19. Aprilie 1861".

Într-o sâmbătă călduroasă, 6 aprilie 1861, în care copacii începeau să se înfrunzească și piersicii înfloreau în capitală, tensiunile politice erau în creștere. Lincoln i-a ordonat secretarului de război Cameron să trimită un curier, Robert S. Chew, la Charleston cu un mesaj pentru guvernatorul Andrew W. Pickens din Carolina de Sud: "Se va face o încercare de a aproviziona Fort-Sumter doar cu provizii; și că, dacă nu se va rezista unei astfel de încercări, nu se va face niciun efort de a trimite oameni, arme sau muniție". După o

serie de întârzieri agravante, pe 9 aprilie, Fox a plecat din New York, cu mica sa flotă plănuind să se întâlnească în largul portului Charleston.

Guvernatorul Pickens l-a anunțat rapid pe Jefferson Davis despre mesajul lui Lincoln. Liderii Confederației au considerat acțiunea lui Lincoln ca fiind o amenințare directă. Cabinetul confederat s-a reunit și a decis să ceară capitularea imediată a Fort Sumter. La 11 aprilie 1861, la prânz, a fost trimis un mesaj către maiorul Anderson prin care se cerea capitularea. Acesta a refuzat.

Între timp, navigarea misiunii de ajutorare la Fort Sumter a fost afectată de o altă dispută între membrii cabinetului, o dușmănie între Seward și Welles. Seward, care credea că Fort Pickens trebuia întărit, dar Sumter evacuat, a intervenit în ultimul moment pentru a-l convinge pe Lincoln să devieze nava de război Powhatan pentru a însoți misiunea la Fort Pickens în loc de Fort Sumter. Fox nu era la curent cu această schimbare, care l-ar fi privat de cea mai puternică armă a sa.

În timp ce Lincoln aștepta să primească vești despre expediția de ajutorare a lui Fox, Jefferson Davis și liderii săi militari au atacat. La ora 4:30 dimineața, la 12 aprilie 1861, generalul de brigadă Pierre G. T. Beauregard a ordonat unei baterii confederate să deschidă focul asupra Fort Sumter, la treizeci și nouă de zile de la discursul inaugural al lui Lincoln. O singură bilă roșie s-a arcuit amenințător deasupra Fort Sumter și a explodat. Rapid, 43 de tunuri și mortiere care încercau portul au deschis focul. Anderson a ținut focul în mod deliberat până la ora 7 dimineața, când căpitanul Abner Doubleday a tras asupra unei baterii de pe țărm din Carolina de Sud. Fortul Sumter fusese construit pentru a respinge un asalt naval, nu unul terestru. Cele mai bune tunuri ale lui Anderson au fost montate pe ultimul nivel al fortului, dar acest lucru însemna că oamenii care le manevrau ar fi fost cei mai vulnerabili la focul care se apropia.

Atacul asupra Fortului Sumter din 12-13 aprilie 1861 a galvanizat opinia nordică pentru a apăra Uniunea. Atacul este dramatizat în această ilustrație din Harper's Weekly din 27 aprilie 1861.

O furtună puternică în Atlantic a întârziat flota epuizată a lui Fox, iar acesta a descoperit în largul Charleston că și-a pierdut cele trei remorchere. Pe măsură ce bombardamentul a continuat, căpitanii vaselor Pawnee și Harriet Lane au considerat că este prea înșelător să navigheze cu navele lor în jurul bancului de nisip de la gura portului; nu au putut decât să privească neputincioși de la distanță.

La prânz, pe 13 aprilie, după treizeci și trei de ore și patru mii de focuri de armă și obuze, Anderson a ordonat ridicarea unui steag alb în semn de capitulare. Flotila lui Fox a sosit în cele din urmă pentru a-l transporta pe Anderson și mica sa garnizoană înapoi în nord. Anderson ținea în mâini un steag american zdrențuit. Confederații au tras primul foc de armă al Războiului Civil.

cu știrile despre bombardarea Fortului Sumter. Atmosfera era un amestec curios de presimțire și așteptare: ușurarea că îndelungatul impas se încheiase și un spirit de aventură - chiar dacă nesăbuit - gata să pornească la război. Horatio Nelson Taft, care a venit la Washington pentru a lucra la Biroul de brevete în 1858, a exprimat sentimentul multora atunci când a scris în jurnalul său din 13 aprilie 1861: "Toată lumea este foarte agitată și toți vor fi nevoiți în curând să "arate mâinile", pentru sau împotriva Uniunii".

Abraham și Mary Lincoln s-au închinat în acea duminică dimineața la biserica prezbiteriană din New York Avenue. În predica sa, Phineas Gurley a arătat că "Dumnezeu, în providența Sa milostivă", a oferit "o altă ocazie de a se sfătui, de a se opri, de a face apel la El pentru ajutor înainte de a da drumul asupra țării la flagelul direct pe care El îl permite să lovească un popor - războiul civil". Gurley a încheiat cu o rugăciune pentru ca "sfaturile administrației să fie sfințite și binecuvântate".

După-amiază, Lincoln lucra singur când Stephen Douglas a sosit pe neașteptate. Lincoln a luat de pe biroul său un proiect al proclamației pe care intenționa să o emită a doua zi. Cei doi bărbați au studiat textul lui Lincoln. Lincoln intenționa să ceară 75.000 de voluntari care să se înroleze în armată. "Eu aș cere 200.000", a declarat Douglas. Cei doi bărbați au discutat împreună timp de aproape două ore, întâlnirea lor fiind marcată, după spusele lui Douglas, de un "sentiment cordial al unui scop unit, prietenos și patriotic".

Douglas a vorbit mai târziu despre întâlnirea lor. Deși a subliniat că se opunea administrației și că fusese împotriva încercării de realimentare a Fort Sumter, a declarat că acum era unit cu președintele în ceea ce privește necesitatea unei acțiuni ferme. Douglas a relatat că au "vorbit despre prezent și viitor, fără a face referire la trecut". Când Douglas s-a întâlnit cu un prieten la biroul de telegraf care l-a întrebat despre Lincoln, i-a răspuns: "Îl cunosc pe domnul Lincoln de mai mult timp decât tine sau decât țara; va ieși bine și noi toți vom fi alături de el". Relatarea conversației lui Douglas cu Lincoln a fost tipărită pe larg.

Când a izbucnit războiul, Lincoln a avut libertatea de a acționa fără constrângerea Congresului, care nu era în sesiune, dar știa că nu poate acționa singur. Avea nevoie de autorizația Congresului pentru a continua și a plăti războiul. Dar ramura legislativă a guvernului nu era programată să se reunească în noul Congres al Treizeci și Șaptelea până în prima zi de luni din decembrie.

La 15 aprilie 1861, Lincoln a emis o proclamație prin care cerea convocarea unei sesiuni speciale a Congresului la 4 iulie 1861. Furtuna care se apropia, despre care Lincoln vorbise de mai multe ori, ajunsese în apele din largul orașului Charleston, Carolina de Sud. În următoarele două luni, Virginia,

Arkansas, Carolina de Nord și Tennessee urmau să se alăture Confederației, ridicând numărul statelor la unsprezece.

La vremea respectivă, și de atunci încoace, criticii au analizat cu atenție cuvintele și acțiunile lui Lincoln în încercarea de a înțelege intențiile sale în timpul acestei crize. Oare Lincoln, care a primit sfaturi contradictorii din partea consilierilor săi politici și militari, a ajuns la un rezultat dincolo de controlul său? Sau, prin decizia sa de a reaproviziona Fort Sumter, a controlat el evenimentele, forțând Confederația să tragă primul foc de armă asupra Fort Sumter? Așa cum a spus Lincoln în discursul său inaugural, "Guvernul nu vă va ataca. Nu puteți avea niciun conflict, fără să fiți voi înșivă agresorii". A făcut el tot ce i-a stat în putință pentru a preveni ostilitățile deschise între Nord și Sud?

În lunile următoare, Lincoln a oferit o explicație a acțiunilor sale la doi prieteni. Dintre ofițerii militari pe care i-a întâlnit în martie și aprilie, ajunsese să îl admire în mod deosebit pe ofițerul de marină Gustavus Fox. I-a scris la 1 mai 1861: "Atât eu cât și dumneavoastră am anticipat că cauza țării va fi avansată prin încercarea de a aproviziona Fort-Sumpter, chiar dacă ar fi eșuat; și nu este o consolare mică acum să simțim că anticiparea noastră este justificată de rezultat". La zece săptămâni după eveniment, Lincoln i-a spus vechiului său prieten Orville Browning: "Planul a reușit. Au atacat Sumter - a căzut, și astfel a făcut mai multe servicii decât ar fi putut face altfel". Lincoln i-a mărturisit însă lui Browning: "Toate problemele și neliniștile din viața lui nu le-au egalat pe cele care au intervenit între acest moment și căderea Fortului Sumter".

Pe măsură ce Lincoln s-a confruntat cu aceste probleme, a început să-și găsească echilibrul. Căutând cu respect sfatul generalului său superior, devenind dureros de conștient de faptul că secretarul său de stat își trasa propriul curs, ascultând vocile discordante ale cabinetului său, Lincoln s-a dovedit a fi nu pasiv, ci prudent, în timp ce își stabilea propriul curs cu privire la Fort Sumter. Întreaga constelație de decizii care au dus la primul foc de armă al Războiului Civil din Carolina de Sud a dezvăluit primele semne ale leadershipului prezidențial emergent al lui Lincoln.

Președintele Abraham Lincoln a stat pentru această fotografie în studioul lui Mathew Brady din Washington, în aprilie 1861. Unii au spus la vremea respectivă că această fotografie arăta o privire vicleană, dacă nu chiar șireată - o acuzație de care s-au folosit adversarii săi.

CAPITOLUL 18

O competiție populară aprilie 1861-iulie 1861

ACEST NUMĂR CUPRINDE MAI MULT DECÂT SOARTA ACESTOR STATE UNITE.

ABRAHAM LINCOLN

Mesaj adresat Congresului în sesiune extraordinară, 4 iulie 1861

În dimineața zilei de 15 aprilie 1861, ORAȘUL WASHINGTON s-a cutremurat de panică. Oriunde se uitau cetățenii, găseau străzi baricadate și clădiri blocate de poliție și soldați. Marina a rechiziționat bărci pe Potomac și a instalat pichete de-a lungul râului. Multe întreprinderi au fost închise.

La Casa Albă, Lincoln se plimba prin biroul său de la etajul al doilea, deasupra camerei de est, vizibil îngrijorat de securitatea și siguranța orașului. Secretarii săi, John Nicolay și John Hay, l-au găsit pe Lincoln într-o stare de "tensiune nervoasă". Președintele a pus mâna pe telescopul său, a ieșit pe acoperișul Conacului Executiv și a scrutat Potomacul, căutând orice ambarcațiune care transporta trupe ale Uniunii. Apoi și-a îndreptat obiectivul spre Alexandria, unde, printre clopotnițele bisericilor și coșurile de fum, a putut vedea steaguri confederate fluturând în vânt.

În zilele de după căderea Fortului Sumter, locuitorii capitalei se străduiau să înțeleagă tulburările politice în desfășurare. La 17 aprilie 1861, a sosit un raport din Richmond care anunța că Virginia va programa un vot în luna mai. A doua zi, o mică companie de soldați ai Uniunii a dat foc la Harpers Ferry, unde se întâlneau statele Maryland și Virginia, înainte ca instalația Uniunii să poată fi invadată de o forță confederată mai mare. La 19 aprilie, Baltimore a izbucnit într-o revoltă, în timp ce simpatizanții sudisti încercau să împiedice trupele din Noua Anglie să treacă prin orașul lor în drum spre Washington. Până la 20 aprilie, autoritățile federale de la imensul Șantier Naval Norfolk din Portsmouth, Virginia, incendiau clădiri și sabotau unsprezece nave în așteptarea preluării controlului de către trupele confederate. Iar duminică seara, 21 aprilie, revoltele au ocupat biroul de telegraf din Baltimore, întrerupând toate comunicațiile de la Washington către Nord. A doua zi, Horatio Nelson Taft a scris în jurnalul său: "Suntem într-un oraș asediat, cu inamici din toate părțile și la ușile noastre".

Lincoln s-a întrebat cu voce tare: Cine va apăra Washingtonul? Armata națională, comandată de generalul Winfield Scott, în vârstă de șaptezeci și patru de ani, era formată din doar șaisprezece mii de oameni, majoritatea răspândiți în șaptezeci și nouă de avanposturi de la granița de vest. Aproape o treime dintre ofițerii săi își părăsiseră posturile pentru a se alătura Confederației. Pentru a suplini lipsa de trupe din Washington sau din apropierea acestuia, Scott a fost nevoit să organizeze câteva regimente noi din vechii soldați obișnuiți, care s-au autointitulat "Silver Grays". Cassius M. Clay, purtând trei pistoale, a organizat un grup de Kentuckieni, în timp ce senatorul ales Jim Lane, un veteran al războaielor de

frontieră din Kansas, și-a organizat Gărzile de Frontieră, care și-au stabilit cartierul general în Sala de Est a Casei Albe, spre deliciul lui Tad și Willie Lincoln. Mai mult vigilenți decât militari, batalionul lui Clay a fost staționat la Hotelul Willard, în timp ce Gărzile de Frontieră ale lui Lane au stat de pază în jurul Conacului Executiv.

SCOTT ERA Prea BĂTRÂN și obez pentru a comanda forțele Uniunii, dar Lincoln i-a cerut sfatul pentru recomandări pentru postul respectiv. Fără ezitare, Scott l-a sugerat pe colonelul virginian Robert E. Lee.

Lee, fiul eroului din Războiul de Independență, "Light Horse" Harry Lee, a absolvit West Point în 1829, obținând distincția de a fi primul cadet care a absolvit academia fără nicio abatere. În 1831, Lee s-a căsătorit cu Mary Anna Randolph Custis, strănepoata Marthei Washington, la casa părinților ei, Arlington House, chiar peste Podul Lung de Washington. Detașat în Corpul inginerilor, Lee a făcut parte din statul major al generalului Scott în Războiul din Mexic, unde s-a remarcat prin conducerea trupelor. După război, Lee a devenit superintendent al academiei militare de la West Point. A obținut o altă recunoaștere pentru că a condus forța de pușcași marini care a capturat Harpers Ferry în raidul împotriva lui John Brown în 1859.

Lincoln l-a rugat pe Francis Blair, Sr., un conațional sudist, să îl abordeze pe Lee pentru a comanda forțele Uniunii. Lee, care trecuse printr-o profundă luptă internă cu privire la loialitatea sa, i-a spus lui Blair că deplânge secesiunea, dar că nu poate ridica armele împotriva statului său natal, Virginia. După ce a vorbit cu Blair, Lee s-a dus să-l vadă pe Scott, un virginian care îi fusese o figură paternă, pentru a-i transmite același mesaj. Lincoln a fost dezamăgit să afle că Lee a acceptat rapid o invitație din partea guvernatorului John Letcher din Virginia, o săptămână mai târziu, la 25 aprilie 1861, de a deveni general-maior la comanda tuturor forțelor din Virginia.

FEBRA RĂZBOIULUI s-a răspândit rapid în Nord. Lincoln a emis o proclamație prin care a chemat șaptezeci și cinci de mii de soldați din milițiile de stat pentru a servi ca voluntari timp de trei luni pentru a suprima ceea ce el a numit o insurecție "a unor combinații prea puternice pentru a fi reprimate prin cursul obișnuit al procedurilor judiciare". Pentru autoritatea sa, Lincoln s-a bazat pe o prevedere a unei legi a miliției din 1795.

În nord și nord-vest, răspunsul la proclamația lui Lincoln a fost copleșitor. Guvernatorul statului Maine, Israel Washburn, Jr. și-a trimis garanția: "Populația din Maine, din toate partidele, se va mobiliza cu promptitudine pentru menținerea guvernului." Guvernatorul statului Ohio, William Denni-son, l-a asigurat pe Lincoln că "va furniza cel mai mare număr de oameni pe care îl veți primi". Guvernatorul Oliver P. Morton din Indiana a promis zece mii de oameni "pentru apărarea națiunii și pentru a susține autoritatea guvernului".

Solicitarea lui Lincoln de a primi trupe din partea statelor de la graniță a stârnit răspunsuri care au variat de la evazive la sfidătoare. William Burton, guvernatorul statului Delaware, și-a amânat răspunsul, dar în cele din urmă a răspuns că statul său nu avea o lege a miliției. Guvernatorul Beriah Magoffin din Kentucky a răspuns brusc: "Kentucky nu va furniza trupe în scopul ticălos de a supune statele surori din Sud". Claiborne Fox Jackson, noul guvernator al statului Mssouri, a răspuns: "În opinia mea, rechiziția dumneavoastră este ilegală, neconstituțională și revoluționară prin obiectul ei. ... Statul Missouri nu va pune la dispoziție niciun om pentru a duce la bun sfârșit o astfel de cruciadă profană."

Guvernatorul statului Massachusetts, John A. Andrew, unul dintre liderii radicali din Nord, a început să adune regimente în ianuarie, cu mult înainte ca Lincoln să își preia funcția. În aprilie, când apelul la arme al lui Lincoln a curs prin telegraf, trupele din Massachusetts, cu puști noi, mărșăluiau pe o furtună de zăpadă pe Boston Common. Andrew a răspuns: "Dispecerat primit. Pe ce rută ar trebui să trimit?".

Guvernatorul Andrew a pus o întrebare tulburătoare. Pe măsură ce trupele din Nord înaintau spre Washington, s-au confruntat cu aceeași problemă pe care Lincoln o întâmpinase cu aproape două luni mai devreme: cum să treacă prin gâtul îngust al statului Maryland, care comanda singurele legături feroviare spre Washington. Maryland, un stat de graniță, era plin de simpatizanți ai Sudului. Baltimore, situat în partea superioară a golfului Chesapeake, era centrul a trei căi ferate importante către Vest și Nord.

Infanteria a șasea de voluntari din Massachusetts a fost prima unitate militară care s-a apropiat de Washington. Cei șapte sute de oameni au sosit în Baltimore pe calea ferată Philadelphia, Wilmington și Baltimore, la stația President Street, la amiază, pe 19 aprilie 1861. Imediat, vagoane trase de cai au început să transporte trupele prin oraș, astfel încât vagoanele lor să poată fi cuplate la o locomotivă Baltimore and Ohio la stația Camden, la o milă distanță, pentru călătoria spre Washington. Vestea s-a răspândit rapid că trupele din bastionul aboliționist Massachusetts au ajuns în Baltimore. Soldații nu ajunseseră prea departe de-a lungul străzii Pratt când o mulțime furioasă i-a huiduit și apoi a început să arunce cu cărămizi și pietre în ei. Intrați în panică, unii soldați au tras în mulțime. Doisprezece civili și patru soldați au murit în timpul revoltei; zeci de persoane au fost rănite. Tulburările din Baltimore au aprins pasiunile secesioniste din Sud, chiar dacă editorii mai multor ziare din Nord au cerut ca Baltimore să fie ars până la temelii. Revolta a contribuit la galvanizarea angajamentelor atât ale Uniunii, cât și ale Confederației. Fără victime la Fort Sumter, revolta din Baltimore din 19 aprilie a provocat primele vărsări de sânge din Războiul Civil.

În aceste zile de teamă, autoritățile din Maryland au făcut presiuni asupra președintelui. Guvernatorul unionist Thomas Hicks și primarul orașului Baltimore, George W. Brown, i-au transmis lui Lincoln un mesaj: "Nu mai trimiteți trupe aici". În răspunsul din 20 aprilie 1861, Lincoln le-a mulțumit guvernatorului și primarului pentru încercările lor de a păstra pacea, dar a declarat: "Acum și întotdeauna voi face tot ce-mi stă în putere pentru pace, în concordanță cu menținerea guvernului". În

acea seară, John Hay a scris în jurnalul său: "Străzile erau pline de discuții despre Baltimore. ... Orașul este plin în această seară de zvonuri febrile despre un asalt meditat asupra acestui oraș".

La 22 aprilie 1861, un comitet din Baltimore format din cincizeci de persoane l-a chemat pe Lincoln la Casa Albă pentru a recunoaște independența statelor sudiste și pentru a cere să nu mai fie trimise trupe prin Baltimore. Răbdarea lui Lincoln se epuizase. El a reamintit delegației din Baltimore: "Cetățenii voștri atacă trupele trimise pentru apărarea guvernului și totuși vreți să îmi încalc jurământul și să predau guvernul fără să dau o lovitură". În răspunsul său, Lincoln a căutat să reamintească audienței sale precedentul prezidențial: "Nu există niciun Washington în asta - niciun Jackson în asta - nicio bărbăție sau onoare în asta". El i-a întrebat pe reprezentanți cum ar trebui să ajungă trupele la Washington. "Oamenii noștri nu sunt cârtițe și nu pot săpa sub pământ; ei nu sunt păsări și nu pot zbura prin aer". Această provocare abrazivă din partea autorităților din Maryland a înăsprit hotărârea lui Lincoln de a apăra capitala și Uniunea.

Lincoln privea pe 24 aprilie 1861 de la ferestrele de la etajul superior al Conacului Executiv, când trupele celui de-al șaselea voluntar din Massachusetts au ajuns în sfârșit pe Pennsylvania Avenue. Clara Barton, o funcționară în vârstă de 39 de ani de la Biroul de brevete al SUA din Massachusetts, a organizat un program de ajutorare a soldaților din statul său natal, începând în acea zi o viață întreagă de asistență medicală și filantropie. Văzând trupele, Lincoln a simțit un sentiment de ușurare momentan, dar era îngrijorat că secesioniștii din Maryland ar putea folosi aceleași căi ferate din Baltimore și Ohio pentru a ataca capitala. Lincoln a găzduit o parte dintre ofițerii și bărbații răniți la Conacul Executiv. El le-a lăudat curajul și s-a întrebat cu voce tare ce s-a întâmplat cu regimentele din alte state, dintre care niciunul nu ajunsese la Washington. "Am început să cred că nu există Nord. Regimentul al șaptelea este un mit. Rhode Island este un alt mit. Voi sunteți singurii adevărați".

Dar două zile mai târziu, Regimentul al Șaptelea al Mliției de Stat din New York a ajuns la Washington după ce a ocolit Baltimore, a navigat pe Golful Chesapeake până la Annapolis, Maryland, și a parcurs cu trenul cele treizeci de mile până la capitală. În soarele primăverii, Lincoln a așteptat în fața Casei Albe în timp ce soldații, cu splendida lor fanfară regimentală, mărșăluiau pe toată lungimea Pennsylvania Avenue. Sosirea lor "a creat mult entuziasm și ușurare". Tristețea din cele zece zile care au urmat după Fort Sumter a dispărut pe măsură ce ferestrele au fost deschise și oamenii au ieșit pe străzi pentru a-i întâlni pe tinerii soldați ai Uniunii. Lincoln a făcut cu mâna pentru a le ura bun venit trupelor.

"AM VRUT UN LIDER!"

Chiar și în timp ce Lincoln se bucura să treacă în revistă Regimentul 7 New York, criticile la adresa conducerii sale au devenit tot mai puternice. Învățase de mult timp să nu ia în seamă condamnările din partea ziarelor democrate din opoziție, dar devenea tot mai dificil să ignore criticile venite din partea prietenilor săi. La 25 aprilie 1861, a citit un editorial din New York Times, în care opina: "În orice criză

mare, inima umană cere un lider care să-i întruchipeze ideile, emoțiile și scopurile. Până la apariția unui astfel de lider, totul este dezordine, dezastru și înfrângere. În momentul în care acesta preia cârma, ordinea, promptitudinea și încrederea urmează ca rezultat necesar. Când vedem astfel de rezultate - știm că un erou conduce." Ceva în legătură cu acest articol l-a determinat pe Lincoln să îl taie și să îl salveze, inclusiv încărcătura finală: "Nici un astfel de erou nu conduce în prezent afacerile".

Lincoln s-a confruntat cu o altă provocare atunci când simpatizanții Sudului din Maryland au început să taie firele de telegraf, să incendieze poduri și să facă tot ce le stătea în putință pentru a întrerupe comunicațiile dintre Nord și capitală. Maryland, un stat renumit pentru crabii săi, era situat geografic ca unul dintre ei, cu gheare care strângeau capitala din trei părți.

La 27 aprilie 1861, Lincoln a dat un ordin comandantului său suprem, generalul Scott, autorizându-l "să suspende mandatul de habeas corpus" în cazul în care "o insurecție împotriva legilor Statelor Unite" izbucnea oriunde de-a lungul unei linii de la Philadelphia la Baltimore și Washington. Președintele l-a instruit pe Scott să facă arestări fără acuzații specifice. Dreptul de habeas corpus, care îi protejează pe cetățeni de detenția ilegală, presupune ca un prizonier să fie adus în fața unei instanțe pentru a decide legalitatea arestării sale.

Răspunsurile la suspendarea habeas corpus au creat o altă situație dificilă pentru Lincoln. De la încheierea Războiului Revoluționar cu șaptezeci și opt de ani înainte, americanii navigaseră pe o mare remarcabil de pașnică, cu scurte întreruperi pentru Războiul din 1812 și Războiul din Mexic. Spre deosebire de europeni și latino-americani, americanii se obișnuiseră să trăiască într-o societate deschisă. Națiunea era o societate de orașe mici, în care majoritatea cetățenilor nu au văzut niciodată o armată națională, nu au întâlnit niciodată o forță de poliție națională și s-au confruntat cu puține intruziuni federale. Autoritatea era conferită primarilor sau jandarmilor din oraș. Acum, în 1861, arestarea cetățenilor de către o armată națională a creat o senzație. I-a determinat pe oameni să se gândească, mulți pentru prima dată, la nava - Constituția - în care navigau. Din fericire, persoana aflată la cârmă era un avocat isteț și un politician abil.

Un caz de testare a habeas corpus a avut loc o lună mai târziu, când John Mer-ryman a fost arestat la 25 mai 1861, la domiciliul său din Cockeysville, Maryland, pentru că ar fi pregătit trupe pentru a ajuta mișcarea secesionistă. Merryman a fost încarcerat la Fort McHenry, fortul de cărămidă în formă de stea, cunoscut mai ales pentru apărarea portului Baltimore în Războiul din 1812. Avocatul lui Merryman a solicitat tribunalului federal din Baltimore să examineze acuzațiile aduse împotriva sa în baza unui ordin de habeas corpus.

Judecătorul federal care a audiat cazul s-a întâmplat să fie președintele Curții Supreme Roger Taney, care a oferit opinia majoritară în cazul Dred Scott în 1857. Merryman a obținut o ordonanță de la Taney prin care i se ordona fie să fie judecat în fața unei instanțe obișnuite, fie să fie eliberat. Când Taney a trimis

ordinul la Fort McHenry pentru a fi notificat, ofițerul responsabil a refuzat să îl primească, invocând ordinul lui Lincoln.

Constituția, articolul 1, secțiunea 9, specifică faptul că dreptul la habeas corpus "nu va fi suspendat, decât în cazul în care, în caz de rebeliune sau invazie, siguranța publică o va cere". Constituția nu spune cine este autorizat să suspende acest privilegiu, dar majoritatea experților în drept, până în 1861, credeau că această putere aparținea Congresului, deoarece clauza de suspendare se găsea în articolul 1, care enumera puterea Congresului. Autorii Constituției, lucrând pe fondul rezistenței față de puterile unui rege, George al III-lea, au plasat clauza habeas corpus sub puterea Congresului, deoarece se temeau de faptul că un președinte american își va asuma într-o zi puteri monarhice.

Habeas corpus a devenit singurul principiu al dreptului comun englez care a ajuns în Constituție. În anii care au precedat Războiul Civil, habeas corpus și corolarii acestuia nu au fost studiate în școlile de drept și nici nu făceau parte din programa de învățământ de la West Point. Atunci când s-a discutat despre habeas corpus, dezbaterea a apărut în legătură cu controversata lege privind sclavii fugari. Ordonanța de habeas corpus a ajuns să simbolizeze angajamentul Americii față de libertatea individuală. În timp ce Lincoln credea că secesiunea contravenea Constituției, mulți au susținut că și arestarea arbitrară contravenea. Lincoln a înțeles că, prin acțiunile sale, a sfidat curentul principal al opiniei judiciare.

În cele din urmă, Lincoln a ales să nu acționeze: Nu a răspuns, nu a făcut apel și nu a ordonat eliberarea lui Merryman. La 28 mai 1861, judecătorul-șef Taney, pronunțându-se în cauza Ex parte Merryman, i-a ținut cu plăcere o predică lui Lincoln și națiunii despre adevăratul sens al Constituției. Având grijă să șteargă titlul său de președinte al Curții de Circuit a SUA, Baltimore, în favoarea celui de președinte al Curții Supreme de Justiție, a susținut că Lincoln uzurpa rolul atât al Congresului, cât și al ramurii judiciare a guvernului prin faptul că folosea armata pentru a-și îndeplini scopurile. Taney a avertizat că Lincoln era pe cale să devină un dictator militar. Cu toate acestea, acțiunea decisivă a președintelui a fost aplaudată de presa republicană.

La 3 MAI, Lincoln a emis o proclamație prin care cerea un număr suplimentar de 42.034 de voluntari pe trei ani și 18.000 de marinari, precum și extinderea armatei regulate cu 22.714 oameni. La sfârșitul lunii mai, războiul începea să capete o față umană, pentru nimeni altul decât Lincoln.

Cumva, în primele zile confuze ale Războiului Civil, Lincoln a găsit timp să corespondeze cu un tânăr soldat pe nume Elmer E. Ellsworth. Născut în comitatul Saratoga, New York, în 1837, Ellsworth se mutase în Springfield, Illinois, în august 1860, pentru a citi dreptul în biroul lui Lincoln. Cu o înfățișare copilăroasă, de numai 1,65 metri, cu trăsături bine definite, Ellsworth a devenit rapid ca un fiu pentru Lincoln. I-a însoțit pe soții Lincoln în deplasarea specială prezidențială la Washington. Cu Robert plecat la Harvard, Ellsworth a devenit ca un frate mai mare pentru cei doi băieți Lincoln mai mici, luând chiar și rujeolă de la ei.

Ellsworth, după ce a întâlnit un veteran francez al Zouave, Charles A. DeVillier, a reorganizat Regimentul 60 al Miliției Statului Illinois într-o unitate de Zouave. Ellsworth și-a condus cei cincizeci de tineri americani, îmbrăcați în uniforme roșii, albastre și aurii strălucitoare, cu șepci roșii cu decorațiuni portocalii sau aurii. În oraș după oraș, zouaves-ul lui Ellsworth a fascinat audiențele în timp ce își parcurgeau rutina militară: mărșăluiau, se retrăgeau, parau și își înfigeau baionetele, încărcau și trăgeau cu puștile lor Sharps în toate pozițiile posibile, chiar și în genunchi și pe spate.

După Fort Sumter, Ellsworth s-a grăbit să ajungă la New York, unde a organizat New York Zouaves, un regiment de voluntari format din pompieri newyorkezi și format din 1.100 de oameni. Întorcându-se la Washington pe 29 aprilie 1861, și-a defilat trupele disciplinate pe "Ave", numele localnicilor pentru Pennsylvania Avenue. Ulterior, aproape zilnic, Ellsworth și-a defilat oamenii în fața Conacului Executiv și, uneori, pe Peluza de Sud, pentru ca Lincoln să treacă în revistă cu mândrie.

Când Virginia s-a separat în mod oficial la 23 mai 1861, Ellsworth și-a pregătit oamenii pentru a mărșălui spre Alexandria. Debarcând la malul mării din Alexandria în dimineața zilei de 24 mai, Ellsworth și-a condus oamenii la biroul de telegraf pentru a întrerupe toate comunicațiile cu Sudul. Văzând un steag confederat fluturând de pe Marshall House, un hotel cu trei etaje, Ellsworth a traversat strada și a intrat înăuntru. A dat jos steagul, dar, în timp ce cobora scările, James W. Jackson, proprietarul hotelului, l-a împușcat și l-a ucis cu o pușcă cu două țevi. Elmer Ellsworth a fost primul ofițer care a murit în Războiul Civil.

Un ofițer a dus vestea morții lui Ellsworth la Casa Albă. Tânărul căpitan l-a găsit pe Lincoln în bibliotecă și i-a dat vestea tristă. În acel moment, senatorul Henry Wilson din Massachusetts și un reporter au intrat în bibliotecă. Lincoln, uimit și cu inima frântă, s-a întors către vizitatori, le-a întins mâna și a spus simplu: "Scuzați-mă, dar nu pot vorbi".

Elmer Ellsworth, aproape ca un fiu pentru Abraham Lincoln, a fost primul ofițer al Uniunii care a murit în Războiul Civil. Această ilustrație înfățișează fapta primului erou ucis în luptă.

Abraham și Mary au mers la Washington Navy Yard pentru a vedea corpul lui Ellsworth. Președintele a ordonat ca acesta să fie depus în camera de est. O slujbă de înmormântare a avut loc la Casa Albă la 26 mai 1861. În tot Nordul, Ellsworth a devenit un simbol al tinerilor curajoși dispuși să își dea viața pentru Uniune. Moartea sa a ajutat, de asemenea, să scuture orice urmă de mulțumire rămasă în rândul populației nordice.

Copleșit de durere, Lincoln a scris o scrisoare părinților lui Ellsworth cu o zi înainte de înmormântare. "Prin pierderea prematură a nobilului vostru fiu, suferința noastră nu este cu mult mai mică decât a voastră." El a descris calitățile deosebite ale lui Ellsworth: "un intelect fin, o energie indomptabilă și un gust cu totul militar, constituiau în el, după cum mi s-a părut, cel mai bun talent natural, în acest domeniu, pe care l-am cunoscut vreodată". Lincoln s-a referit apoi la relația sa cu tânărul - "atât de intimă pe cât îi permitea diferența de vârstă și angajamentele mele captivante". El a adăugat: "Ceea ce a fost concludent pentru inima sa bună, el nu și-a uitat niciodată părinții. ... În speranța că nu va fi o intruziune în sacralitatea durerii dumneavoastră, m-am aventurat să adresez acest omagiu bravului și precoceului dumneavoastră copil căzut la datorie. Fie ca Dumnezeu să vă dea acea consolare care depășește orice putere pământească." Scrisoarea lui Lincoln, prima dintre sutele pe care le va scrie părinților sau soțiilor soldaților căzuți la datorie, este remarcabilă atât prin afecțiune, cât și prin elocvență - scrisă de un om mistuit de durere.

CEL MAI PUBLIC BĂRBAT din America a trăit într-o Casă Albă care a servit atât ca locuință, cât și ca birou. Aripa de Vest, care găzduiește actualele birouri ale Casei Albe, nu va fi adăugată decât în 1902 de către președintele Theo dore Roosevelt. Această amenajare a devenit cadrul unui amestec ciudat de politică și fast.

William Howard Russell, corespondent al ziarului Times din Londra, a descris Casa Albă drept "conacul moderat". El și alți vizitatori din străinătate au comparat-o în mod nefavorabil cu Palatul Buckingham din Londra sau cu Tuileries din Paris. Abraham și Mary Lincoln, dimpotrivă, au fost impresionați de o casă care avea treizeci și una de camere amplasate în mijlocul a douăzeci și doi de acri de pădure. Pentru a încerca să sporească demnitatea reședinței, președintele James K. Polk a amplasat o statuie de bronz a lui Thomas Jefferson pe Peluza Nord în 1848. Președintele Buchanan construise un conservator pentru a înlocui o seră, dar trebuie să recunoaștem că o mare parte din pădurile din jur erau neîngrijite și conțineau clădiri și magazii vechi și nefolosite. Exista, de asemenea, Ellipsa mlăștinoasă care se înclina spre râul Potomac. Casa Albă obținuse apă de la oraș cu doar doi ani înainte de sosirea soților Lincoln.

Mathew Brady a făcut această fotografie a lui Mary Lincoln undeva în 1861. Ea este mândră de rolul ei de gazdă a Casei Albe și este văzută aici într-o rochie frumoasă cu o coafură florală.

În interior, Conacul Executiv - așa cum a fost numit pe hârtiile oficiale până la președinția lui Theodore Roosevelt - avea la etajul principal o cameră mare și elegantă, East Room, Camera Roșie, ornamentată și dotată cu un pian, și frumoasa Cameră Albastră. În prima seară petrecută în noua lor casă, Mary Lincoln a condus un tur de inspecție și a fost surprinsă să constate că locuința familiei de la etaj era într-o stare jalnică, cu tapet crăpat, covoare uzate, draperii dărăpănate și mobilier care părea să fi aparținut primilor locatari, John și Abigail Adams. Mai degrabă decât un conac executiv, cea mai mare parte a reședinței private avea aspectul unui hotel dărăpănat.

Mary Lincoln credea că era pregătită, prin trecutul familial și educație, să fie "Prima Doamnă", un titlu care fusese conferit pentru prima dată în 1857 lui Harriet Lane, fiica orfană a surorii foarte iubite a burlacului James Buchanan. La vârsta de 42 de ani, Mary a pornit cu entuziasm să preia responsabilitatea vieții publice de la Casa Albă.

Și-a primit cu bucurie noua poziție. Dacă soțul ei era noul comandant suprem în sfera publică masculină a națiunii, ea dorea să fie comandantul suprem în sfera feminină a căminului. Așa cum soțul ei a preluat conducerea în transformarea unei armate dezordonate într-o armată modernă și bine echipată, ea a devenit hotărâtă să transforme Casa Albă dărăpănată într-un loc public modern și bine mobilat pentru oameni.

Mary s-a trezit trăind o viață "semiprivată" dificilă, un spațiu între viața privată obișnuită a femeilor din secolul al XIX-lea și viața publică a noii Prime Doamne de la Casa Albă. Întotdeauna îi făcuseră plăcere aspectele politice ale vieții publice. În Illinois, se obișnuise să facă parte din cercul restrâns al soțului ei, oferindu-i sfaturi și sfaturi. La Washington, se aștepta să facă același lucru.

Dar Mary nu era pregătită pentru primirea rece pe care urma să o primească la Washington. S-a trezit exclusă din societatea de la Washington de către diverse grupuri de femei. Deși Mary era sudistă prin naștere, femeile sudiste care au rămas în Washington au respins-o pentru că îl considerau pe soțul ei "republicanul negru". Pe de altă parte, femeile din Est au respins-o pentru că o vedeau ca pe o femeie de frontieră necivilizată din Vest.

La scurt timp după ce a ajuns la Washington, Mary a decis să restaureze Conacul Executiv atât ca locuință personală, cât și ca spațiu public. De la Dolly Madison, cu o jumătate de secol mai devreme, nici o Primă Doamnă nu-și abordase sarcina cu o asemenea hotărâre. Încă din 1841, Congresul alocase douăzeci de mii de dolari anual pentru renovarea Casei Albe. Puțini dintre predecesorii ei cheltuiseră întreaga alocație. Harriet Lane, nepoata lui Buchanan, își concentrase atenția asupra evenimentelor sociale de la etajul principal și nu cheltuise nimic pentru camerele de locuit de la etajul al doilea. Mary Lincoln s-a ocupat de cheltuirea alocației pe mobilă, tapet, covoare și porțelanuri.

La începutul lunii mai, Mary a pornit spre New York și Philadelphia. Însoțită de verișoara ei Lizzie Grimsley și de William Wood, care se ocupase de aranjamentele de călătorie ale soților Lincoln de la Springfield la Washington, a atacat cele mai bune magazine din New York și Philadelphia. Alexander T. Stewart, cunoscut sub numele de "Prințul Negustor" din New York, a găzduit-o pe Mary la o cină, iar ea i-a întors favoarea cumpărând covoare și perdele în valoare de două mii de dolari de la emporiul său de marmură de pe Broadway. Aceasta avea să fie prima din cele unsprezece călătorii de cumpărare ale Primei Doamne.

CONGRESUL S-A ÎNTORS în primele zile ale lunii iulie 1861 pentru a se pregăti pentru sesiunea specială. George Templeton Strong, care a călătorit în capitală în aceleași zile, a observat că Washingtonul la începutul lunii iulie nu era pentru cei slabi de inimă. "Dintre toate locurile detestabile, Washington este primul - în iulie și cu Congresul în ședință". El a descris experiențele sale: "Înghesuială, căldură, cartiere proaste, mâncare proastă, mirosuri urâte, țânțari și o plagă de muște care transcende tot ceea ce am experimentat." Strong a invocat imaginile din Vechiul Testament pentru a-și exprima impresiile despre Washington și despre cel mai bun hotel al său. "Beelzebub domnește cu siguranță acolo, iar Willard's Hotel este templul său".

Lincoln începuse să compună mesajul său din 4 iulie către Congres în luna mai. El nu mai scrisese niciodată un raport executiv către un corp legislativ. Pe măsură ce se apropia ziua, președintele și-a schimbat politica ușilor deschise și nu voia să primească pe nimeni, cu excepția membrilor cabinetului sau a înalților funcționari. Lucra singur în biroul său, adesea rostea cuvintele cu voce tare înainte de a pune creionul pe hârtie.

În timp ce scria și revizuia, Lincoln își ridica uneori privirea și, într-o dispoziție meditativă, privea prin fereastră, dincolo de Peluza Sud, la Smithsonian Institution, din gresie roșie, care fusese finalizată abia în 1855, și mai departe la Monumentul Washington, care nu fusese terminat. Lincoln fusese prezent atunci când piatra de temelie a monumentului a fost pusă în cadrul unei mari ceremonii patriotice la 4 iulie 1848. În anii care au trecut între timp, lucrările la monument au stagnat și apoi s-au oprit. Managementul necorespunzător și lipsa fondurilor au diminuat sprijinul public. La izbucnirea Războiului Civil, monumentul avea încă o înălțime de 176 de picioare, doar o treime din înălțimea finală de 555 de metri. Terenurile din jurul monumentului fuseseră transformate în pășune deschisă pentru vite, oi și porci, ceea ce i-a dat numele de "Washington National Monument Cattle Yard". Unul dintre eroii lui Lincoln a fost George Washington, iar oprirea lucrărilor la monument, împreună cu suspendarea finalizării cupolei Capitoliului, a simbolizat starea fragilă a Uniunii la începutul verii anului 1861.

Lincoln putea privi prin fereastra sudică a biroului său la Monumentul Washington. În calitate de membru al Congresului, a fost prezent la 4 iulie 1848, la punerea pietrei de temelie, dar monumentul a rămas neterminat în 1861.

În timp ce Lincoln trecea de la prima la a doua versiune a discursului său din 4 iulie, și-a invitat cabinetul să se uite peste foile de probă. Secretarul de stat Seward a devenit din nou editor, oferind mai mult de douăzeci de revizuiri. Încă o dată, editarea sa a avut ca scop "îndulcirea expresiei și eliminarea potențialelor probleme", dar revizuirile sale nu au avut același impact pe care l-au avut asupra discursului inaugural al lui Lincoln. În cele din urmă, principalul editor al lui Lincoln a fost Lincoln însuși; acesta a revizuit din nou și din nou, făcând aproape o sută de revizuiri în cele câteva versiuni ale textului.

După secesiunea a unsprezece state, noul Congres al Treizeci și Șaptelea cuprindea 105 republicani și 43 de democrați în Camera Reprezentanților și 31 de republicani și 10 democrați în Senat. Democrații pierduseră aproape jumătate din reprezentarea lor în Congres. O nouă forță în Congres erau "democrații de război", cei din Sud care susțineau eforturile lui Lincoln de a păstra Uniunea, cum ar fi senatorul Andrew Johnson din Tennessee, al cărui stat natal a fost ultimul stat din Sud care s-a separat.

A existat, de asemenea, o absență profund resimțită. Stephen Douglas, adversarul de lungă durată al lui Lincoln, murise la 3 iunie 1861, la Chicago, probabil din cauza unei ciroze hepatice. Avea doar 48 de ani. Până la sfârșit, Douglas făcuse tot posibilul să-și exprime sprijinul pentru președintele Lincoln. La moartea lui Douglas, Lincoln a ordonat ca Casa Albă și clădirile guvernamentale să fie drapate în banderolă de doliu. Birourile departamentelor au fost închise.

În 1861, președintele nu a transmis personal mesajul anual către Congres. George Washington și John Adams, primii doi președinți ai națiunii, și-au transmis personal mesajele anuale, dar Thomas Jefferson a schimbat această tradiție. Jefferson avea o aversiune profundă față de configurația monarhică de care coloniile s-au eliberat. El credea că simbolul președintelui care vorbește în fața Congresului mirosea a vechea ordine, în care regele sau regina vorbea de la înălțime către Parlament. El a declarat o ruptură clară față de cei doi predecesori federaliști ai săi, afirmând că nu se va adresa Congresului în persoană, ci va trimite un mesaj scris. Practica lui Jefferson a durat mai bine de o sută de ani, până la începutul secolului XX. Woodrow Wilson a rupt cu acest precedent în primul său an ca președinte, când s-a adresat personal Congresului cu privire la Starea Uniunii în 1913.

La 4 iulie 1861, toți membrii Congresului s-au adunat pentru o ocazie ceremonială principală în tânăra republică: citirea unui mesaj prezidențial. Grefierul a citit cuvintele lui Lincoln pe un ton monoton plictisitor.

La început, Lincoln a reafirmat politica pe care o anunțase în discursul său inaugural: să urmeze "toate măsurile pașnice" pentru a evita războiul, amintindu-le prietenilor și dușmanilor că politica administrației sale era să se bazeze pe măsurile pașnice ale "timpului, discuțiilor și urnelor de vot". El a continuat: "Iar această problemă cuprinde mai mult decât soarta acestor State Unite. Ea prezintă întregii familii umane întrebarea dacă o republică constituțională sau o democrație - un guvern al poporului, de către același popor - poate sau nu poate să-și mențină integritatea teritorială împotriva propriilor dușmani interni."

În paragrafele de început, Lincoln a semnalat că publicul său urma să fie mai mult decât Congresul. El și-a adresat remarcile oamenilor din Sud și din Nord, precum și guvernelor străine care se decideau asupra poziției lor față de Uniune și față de noul guvern confederat.

Lincoln și-a introdus discuția despre suspendarea habeas corpus prin recunoașterea faptului că "atenția țării a fost atrasă de propunerea ca cel care a jurat să "aibă grijă ca legile să fie executate cu fidelitate" să nu le încalce el însuși". După ce a abordat ramificațiile acțiunilor sale, a pus o întrebare pe care oricine din audiență o putea înțelege: "Ca să spun mai direct, toate legile, în afară de una, trebuie să rămână neexecutate, iar guvernul însuși să se destrame, ca nu cumva acea lege să fie încălcată?". În cele din urmă, Lincoln s-a străduit să ofere asigurări. "Dacă va exista sau nu o legislație pe această temă, el s-a mulțumit să se bazeze pe judecata mai bună a Congresului." În discuția sa despre habeas corpus, el a vrut ca Congresul să știe că el credea că a acționat "foarte cumpătat", dar că va acționa decisiv în viitor pentru a păstra Uniunea.

În centrul discursului, Lincoln a acționat ca un ghid politic dornic să deschidă calea printr-un desiș de definiții spinoase. Pentru Lincoln, definițiile contau. Cel mai mult a contat faptul că acesta nu era un război între guvernul Statelor Unite și guvernul Statelor Confederate ale Americii. Folosirea unor astfel de termeni ar fi însemnat să cedeze statelor sudiste prerogativa constituțională a secesiunii.

Aceasta este, în esență, o competiție a poporului. De partea Uniunii, este o luptă pentru menținerea în lume a acelei forme și substanțe de guvernare al cărei obiectiv principal este de a ridica condiția oamenilor - de a ridica greutățile artificiale de pe umerii tuturor - de a deschide căile unei activități lăudabile pentru toți - de a oferi tuturor un start liber și o șansă corectă în cursa vieții.

Războiul civil a fost interpretat ca un război pentru a păstra Uniunea, dar la începutul războiului, Lincoln a declarat că Uniunea nu era un scop, ci un mijloc pentru un scop care era mai mult decât un anumit sistem de organizare politică. Pentru Lincoln, Uniunea era o ecologie a vieții politice, sociale și economice care putea alimenta posibilitatea oamenilor de rând de a-și urma visele, fără a fi restricționată de obstacole artificiale.

Acest discurs demonstrează capacitatea lui Lincoln de a combina atât limbajul familiar, cât și cel elevat, într-un nou tip de comunicare prezidențială americană. În discuția sa extinsă despre secesiune, el s-a referit inițial la susținătorii acesteia spunând că "au început printr-o insidioasă debusolare a minții publice". Și-a continuat asaltul susținând că "au inventat un sofism ingenios", un argument în cele din urmă invalid, chiar dacă corect în formă. După acest nivel înalt de oratorie - deși într-o comunicare citită de un funcționar - Lincoln a exclamat brusc: "Cu rebeliunea astfel îndulcită, ei au drogat mintea publică a secțiunii lor timp de mai bine de treizeci de ani".

Tipograful guvernamental John D. Defrees, când a primit proiectul lui Lincoln înainte de 4 iulie, a obiectat la expresia lui Lincoln "îndulcită". Defrees fusese membru al legislativului statului Indiana și condusese delegația statului Indiana la convenția republicană de la Chicago. Politician și tipograf, el l-a informat pe Lincoln că "sugar-coated" "nu avea demnitatea corespunzătoare unui document de stat". Lincoln i-a

răspuns: "Ei bine, Defrees, dacă tu crezi că va veni vremea când oamenii nu vor înțelege ce înseamnă "zaharisit", o voi modifica; în caz contrar, cred că o voi lăsa baltă."

Unul dintre cele mai mari daruri ale lui Lincoln a fost capacitatea sa de a da glas aspirațiilor de război ale Uniunii într-o proză convingătoare. Pe 4 iulie, a făcut acest lucru combinând obiectivele conservatoare și cele liberale. Ideile lui Lincoln erau conservatoare atunci când vorbea despre apărarea unei ordini bine înrădăcinate, stabilite; erau liberale atunci când vorbea despre promovarea și extinderea drepturilor tuturor oamenilor.

În mesajul său adresat sesiunii speciale a Congresului, Lincoln le-a spus criticilor săi că el era, într-adevăr, la conducere. Așa cum răspunsese provocării lui Seward în privat, acum vorbea în public. Discursul a fost la fel de mult ca orice altceva despre stabilirea autorității politice și morale a lui Lincoln de a conduce. Ca răspuns la New York Times și la alte ziare și politicieni, Lincoln a oferit o politică care urma să fie pusă în aplicare în cele peste șaptezeci de prevederi pe care Congresul urma să le adopte în cele douăzeci și opt de zile rămase din sesiune.

RĂSPUNSUL LA MESAJUL LUI LINCOLN a însemnat că, la începutul războiului, aproape toate taberele erau dispuse să-l susțină pe președinte. Politicieni din ambele partide au susținut propunerea lui Lincoln ca Congresul să aloce 400.000 de dolari pentru a susține o armată de 400.000 de oameni. Odată intrat în sesiune, Congresul a majorat sumele la 500.000 de dolari pentru o armată de 500.000 de oameni.

George Curtis, un editorialist pentru Harper's Monthly și Harper's Weekly, a citit cu mare interes discursul lui Lincoln. Locuind în Staten Island, Curtis plecase la Chicago pentru a-l susține pe colegul său newyorkez William Seward pentru nominalizarea republicană la președinție. După ce Lincoln a fost ales, Curtis și-a exprimat îndoielile cu privire la capacitatea lui Lincoln de a conduce națiunea.

Discursul din 4 iulie i-a schimbat aprecierea despre Lincoln. Într-o scrisoare adresată unui prieten mai tânăr, Curtis și-a prezentat evaluarea. Curtis credea că "mesajul lui Lincoln a fost cel mai autentic mesaj american transmis vreodată". În calitate de critic literar, el credea că cuvintele lui Lincoln erau "minunat de acute, simple, sagace și de o onestitate antică!". Curtis a concluzionat: "Pot să iert glumele și mâinile mari, precum și incapacitatea de a face plecăciuni. Unii dintre noi, cei care s-au îndoit, s-au înșelat".

În mijlocul tuturor laudelor aduse discursului lui Lincoln, editorul aboliționist afro-american Frederick Douglass a oferit un comentariu singuratic, dar previzibil. "În ultimul Mesaj al cinstitului nostru președinte, care pretinde că prezintă o istorie onestă a dificultăților noastre actuale, nu se face, deloc, nicio mențiune despre sclavie. ... Oricine citește acel document, fără cunoștințe anterioare despre Statele Unite, nu ar putea visa niciodată, din nimic din ceea ce este scris acolo, că un război al sclavagiștilor a fost purtat împotriva guvernului, hotărât să îl răstoarne." Douglass a dat glas milioanelor de oameni când a

declarat: "Proclamația pleacă în fruntea tuturor armatelor noastre, asigurându-i pe rebelii sclavagiști că sclavia nu va fi afectată de armele noastre".

Într-adevăr, Lincoln nu a făcut nicio mențiune despre sclavie în discursul său, deoarece în iulie 1861, războiul avea ca unic scop păstrarea Uniunii. Lincoln a înțeles că acesta era sentimentul populației din Nord. Ales de o minoritate a cetățenilor, el avea nevoie de loialitatea democraților, care rămâneau neîncrezători în intențiile republicanilor. Lincoln credea că trebuie să continue să reitereze acest mesaj de a lupta doar pentru a păstra Uniunea dacă dorea să păstreze statele de la graniță.

POLITICA PARȚIALĂ S-A LINIȘTIT pentru scurt timp după mesajul lui Lincoln din 4 iulie 1861 adresat Congresului, dar pe parcursul lunilor aprilie, mai și iunie, voluntarii au curs în ambele armate, atât în cea a Uniunii, cât și în cea a Confederației. Prezența trupelor din aproape fiecare stat nordic, vizibile în paradele zilnice din Washington și din împrejurimi, a sporit apelul politicienilor și editorilor de ziare de a începe marșul spre sud. Când Congresul Confederației a anunțat că se va reuni la 20 iulie la Richmond, noua lor capitală, aflată la doar o sută de mile sud de Washington, presiunea asupra lui Lincoln și a generalilor săi a crescut. O întrebare a dominat conversațiile zilnice ale publicului nordic: "Când va mărșălui armata spre Richmond?"

Începând cu 26 iunie 1861, redactorul-șef Charles A. Dana a plasat această legendă agresivă în partea de sus a coloanelor editoriale ale New York Tribune, cu caractere italice îngroșate.

Înainte spre Richmond! Înainte spre Richmond!

Congresului rebelilor nu trebuie să i se permită să se întrunească acolo

pe 20 iulie.

Până la acea dată, locul trebuie să fie ocupat de Armata Națională!

Același titlu a apărut în fiecare zi, timp de 11 zile consecutive.

În timp ce Lincoln căuta generalii potriviți pentru a conduce trupele Uniunii, a trebuit să se confrunte și cu așa-numiții generali de ziar din New York. Horace Greeley, redactor la New York Tribune, Henry J. Raymond, redactor la New York Times, James Gordon Bennett, redactor la New York Herald, și William Cullen Bryant, redactor la New York Evening Post, considerau că meseria lor nu consta doar în a relata, ci și în a modela opinia publică din birourile lor de pe rândul ziarelor din New York City. Imediat după Fort

Sumter, aceștia au început să ceară acțiune. De-a lungul sfârșitului de aprilie, mai și iunie, generalii ziarelor l-au sfătuit și l-au ademenit pe președinte. Ei au sfătuit ca războiul să fie dus la Baltimore, Richmond, Charleston, Atlanta și Montgomery. Ei au susținut că, dacă statele de la graniță nu răspundeau imediat la chemarea la arme, cetățenii lor ar trebui să fie tratați ca trădători.

În sesiunea specială a Congresului, problema Richmond a dominat deliberările. Peste tot în jurul Washingtonului, regimentele din capitală s-au adunat, au făcut exerciții și au defilat, dar trecuseră aproape trei luni de la proclamarea lui Lincoln din 15 aprilie 1861 și încă nu a avut loc niciun angajament militar major. Majoritatea soldaților erau miliției de nouăzeci de zile, toți fiind conștienți de faptul că obligațiile lor de serviciu se vor încheia în ultima parte a lunii iulie.

În culise, Lincoln a fost șocat să afle că armata era nepregătită pentru război. A privit, dezamăgit, cum Departamentul de Război și Departamentul Marinei se străduiau să devină eficiente. Birocrația militară era frustrant de ineficientă. La șaptezeci și doi de ani de la învestirea primului său președinte, Statele Unite nu se lăudau cu o literatură militară profesionistă și, prin urmare, cu o absență a teoriei militare critice în pregătirea ofițerilor armatei la West Point. Biroul Inginerilor Topografi deținea puține hărți exacte ale Sudului.

Între Cameron și Welles au izbucnit rivalități cu privire la pregătirea și desfășurarea războiului, ambii bărbați plângându-se că Seward se amesteca în mod constant în autoritatea și jurisdicția lor. Lincoln credea că publicul dorea ca armata să acționeze repede, altfel risca să răcească ardoarea febrei războiului.

Lincoln i-a cerut generalului Scott, lui Irvin McDowell, comandantul forțelor Uniunii din Virginia, generalului de intendență Montgomery Meigs și altor lideri militari de rang înalt să participe la o reuniune specială a cabinetului pentru a discuta despre o ofensivă de vară. El a îndreptat atenția tuturor către o hartă de pe peretele biroului său și a spus că dorea ca McDowell să atace o forță confederată la Manassas, Virginia, un nod feroviar aflat la treizeci de mile sud-vest de Washington. Scott nu a fost de acord, argumentând că armata nu putea fi pregătită să lupte până în toamnă.

Scott a prezentat apoi cabinetului complet propriul său plan. El ar fi înăsprit blocada pe Coasta de Est și apoi, cu șaizeci de mii de soldați, ar fi navigat pe râul Mississippi de la Cairo, Illinois, până la Golful Mexic, stabilind un șir de forturi de-a lungul drumului: așa-numitul său plan "boa constrictor". Sudul fiind astfel pecetluit, Uniunea avea să aștepte ca voci mai calme să înece mâncătorii de foc, pe măsură ce sentimentul Uniunii în Sud creștea. Presa, când a auzit de acest plan, i-a dat numele unui alt șarpe, anaconda, cel mai mare și mai puternic șarpe din emisfera vestică, care trăia în apă și își ucidea prada prin constricție sau stoarcere. "Planul Anaconda" al lui Scott nu a ținut cont de ceea ce vor face trupele sudiste în timp ce trupele nordice vor avea nevoie de mai multe luni pentru a se deplasa și a coborî pe Mississippi. Lincoln știa că publicul nu va avea niciodată răbdare pentru planul lui Scott. Ascultându-și

vizitatorii zilnici, a ajuns să înțeleagă că publicul său din Nord avea nevoie să vadă unele rezultate dacă el și Uniunea voiau să-și păstreze sprijinul.

După aceasta, Lincoln s-a concentrat pe găsirea unui lider care să producă rezultate reale. El credea că a găsit acest om în generalul de brigadă McDowell. Născut în Columbus, Ohio, în 1818, McDowell a crescut în Franța înainte de a se întoarce să studieze la West Point. Înalt de 1,80 metri, pătrat și puternic, se îngrășase considerabil până în vara anului 1861. Avea reputația de a mânca foarte mult - la un moment dat a consumat un pepene întreg la desert -, dar se abținea de la alcool, tutun și cafea. McDowell a făcut parte din personalul lui Scott în campania de la Veracruz la Mexico City. Cariera sa a fost impulsionată la Washington de influentul senator de Ohio John Sherman și de secretarul Trezoreriei Salmon Chase. Onest și integru, McDowell putea fi, de asemenea, sever și inflexibil. Acum, la vârsta de 42 de ani, era pe cale să devină primul general din America care a condus o armată de 30.000 de oameni în luptă.

Irvin McDowell a devenit primul general american care a condus o armată de treizeci de mii de oameni în luptă. A suferit, de asemenea, rușinea înfrângerii Uniunii la Bull Run, la sfârșitul lunii iulie 1861.

Dar acum era rândul lui McDowell să se dezică. I-a spus lui Lincoln și cabinetului că oamenii săi nu puteau fi pregătiți să mărșăluiască în iulie. Avea un personal subdimensionat, oamenii săi erau voluntari neantrenați și nu deținea nici măcar o hartă a Virginiei care să arate ceva dincolo de drumurile principale. Scott s-a mobilizat în apărarea lui McDowell, spunând că era de acord că armata nu era pregătită.

Dar Lincoln credea că era timpul să acționeze și a contracarat obiecțiile lui McDowell. "Sunteți înverșunați, este adevărat; dar și ei sunt înverșunați; sunteți cu toții înverșunați la fel". În calitate de comandant suprem, Lincoln i-a ordonat lui McDowell să pregătească oamenii săi pentru a mărșălui până pe 9 iulie.

LINCOLN a răsărit devreme într-o dimineață călduroasă și înăbușitoare de duminică, 21 iulie 1861, în timp ce McDowell, cu douăsprezece zile în urmă și nesigur pe trupele sale neexperimentate, își începea marșul spre meandrele râului Bull Run, mărginit de copaci, la câțiva kilometri nord de Manassas Junction. Planul lui McDowell era simplu: își va conduce armata de treizeci de mii de recruți în trei coloane împotriva unei forțe confederate de douăzeci de mii de rezițeni, comandată de generalul de brigadă Pierre G. T. Beauregard, care fusese la conducerea forțelor confederate care au bombardat Fort Sumter. Deși depășit numeric, Beauregard, care își stabilise cartierul general la ferma lui Wilmer McLean, credea că poate profita de poziția terenului și de curbele râului.

Mișcările lui McDowell nu au luat pe nimeni prin surprindere. Agenții confederați din Washington i-au transmis planurile sale generalului Beauregard, dar nu era nevoie să facă acest lucru. Marșul lui McDowell a devenit un sport pentru spectatori, politicieni, doamne cu coșuri de picnic și o adunare de curioși care au călătorit spre sud de Washington pentru a asista la marea victorie care urma să prefațeze marșul asupra Richmond.

McDowell a traversat râul Bull Run și a început să întoarcă stânga confederată. Bărbații din ambele tabere, care nu mai fuseseră niciodată în luptă, au luptat cu înverșunare. McDowell credea că îi depășea numeric pe confederați. Trupele Uniunii i-au forțat rapid pe confederați să se retragă pe Henry House Hill. Telegramele cu privire la succesele inițiale au fost trimise la Departamentul de Război de la Washington la fiecare 15 minute din Fairfax, la 16 km de bătălie. Dar atacurile Uniunii erau prea puțin coordonate, iar atacul și contraatacul se înmulțeau încoace și încolo. McDowell și-a păstrat cele două brigăzi de rezervă în loc să le folosească strategic în luptă.

Un general confederat și-a păstrat poziția. Thomas Jackson, absolvent de West Point și laic presbiterian devotat, își începuse ziua în genunchi, în rugăciune, în cortul său. Când alte forțe confederate se retrăgeau în fața artileriei și a trupelor Uniunii, prietenul lui Jackson de la West Point, Barnard Bee, și-a îndreptat sabia spre creasta dealului Henry și a strigat: "Priviți, oameni buni, acolo este Jackson stând ca un zid de piatră". Puțin cunoscutul Jackson, purtând uniforma sa albastră de membru al facultății de la Institutul Militar din Virginia, și-a îndreptat mâna stângă spre cer și și-a mobilizat oamenii. Când McDowell a adus mai multă presiune de artilerie în față, un regiment din New York care se deplasase spre pinii în care se afla Jackson s-a trezit brusc depășit de James E. B. "Jeb" Stuart și de primul său regiment de cavalerie din Virginia.

LINCOLN L-A ÎNTREBAT pe SCOTT în dimineața zilei de 21 iulie 1861, pentru a-i cere o evaluare a perspectivelor bătăliei. Generalul l-a asigurat pe președinte că totul mergea bine. Lincoln, așa cum îi devenise obiceiul, a plecat la biserică.

După masa de prânz, a mers la biroul de telegraf al Departamentului de Război pentru a citi câteva dintre telegramele care veneau dinspre bătălie. Curieri călare, coordonați de Andrew Carnegie, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, susțineau comunicarea telegrafică cu cartierul generalului McDowell. La ora 15:00, în timp ce Lincoln se uita pe hărți, telegraful a scris în cod Morse: "Armata noastră se retrage".

Alarmat, Lincoln a mers la biroul lui Scott, dar l-a găsit pe general dormind adânc. Trezit, generalul l-a sfătuit pe președinte că întotdeauna există un flux și un reflux în bătălii și că nu trebuie să se îngrijoreze. Liniștit, președintele a plecat la o plimbare cu trăsura până la Naval Yard.

Când Lincoln s-a întors, secretarul de stat Seward i-a înmânat o telegramă de la McDowell. "Ziua este pierdută. ... Salvați Washingtonul și rămășițele acestei armate. ... Trupele înfrânte nu se vor reforma." Lincoln a revenit la biroul telegrafic la intervale de timp până după miezul nopții, când toate mesajele telegrafice au încetat.

Cum s-a produs această înfrângere dezastruoasă? În timp ce Jackson își ținea pozițiile timp de aproape trei ore, au sosit întăriri confederate din sud. Deși armata sudică avea să-și dezvolte rapid reputația de cavalerie fulgerătoare, utilizarea căii ferate a contribuit la schimbarea Bătăliei de la Bull Run. Nouă mii de oameni din Valea Shenandoah s-au încărcat pe ei și caii lor în vagoane de marfă și de vite și au călătorit pe calea ferată Manassas Gap, uneori cu o viteză de până la patru mile pe oră din cauza greutății cailor, spre Manassas și Bull Run. Sosirea și contraatacul lor au uimit forțele Uniunii, care au început să se retragă în panică. McDowell a încercat să se regrupeze la nord de Bull Run, dar a fost inutil.

Soldații s-au retras până la Washington, depășindu-i uneori pe spectatorii surprinși. Senatorii Benjamin Wade din Ohio și Zachariah Chandler din Michigan, care ieșiseră să se bucure de roadele victoriei cu puștile în mână, erau acum îngroziți de soldații, caii și căruțele care se grăbeau să se întoarcă la Washington. Wade, înfuriat, a sărit din căruță, strigând: "Băieți, îl vom opri pe acest fugar blestemat". Purtându-și pușca, împreună cu Chandler și cu alți câțiva, a blocat drumul și "a ordonat oprirea imediată" a soldaților care se retrăgeau.

La miezul nopții, Lincoln a aflat că, după zece ore de luptă, aproape nouă sute de oameni, dintre care cinci sute de soldați ai Uniunii, zăceau morți pe câmpurile de la Henry House Hill, Matthews Hill și Chinn Ridge. Speranțele atât ale Nordului, cât și ale Sudului de a avea un război rapid au fost spulberate. O spirală de violență abia începea. Sudul obținuse o mare victorie tactică, dar și mai important, Confederația a blocat orice marș în Virginia până în 1862.

Pentru Lincoln, Bull Run a fost o înfrângere alarmantă. Și-a reunit cabinetul pentru o întâlnire de urgență la Departamentul de Război, noaptea târziu. După aceea, Lincoln nu a putut dormi. A stat întins pe o canapea toată noaptea, dar din când în când vorbea cu soldații și cu spectatorii care se întorceau din bătălie. Senatorul Chandler a sosit la miezul nopții pentru a-i prezenta lui Lincoln raportul său despre bătălia dezastruoasă. Președintele a fost zguduit.

În Sud, se jubilase. Un poet sudist necunoscut a scris:

Yankee Doodle, lângă Bull Run

Și-a întâlnit adversarul,

La început a crezut că a câștigat lupta,

dar faptele au dovedit contrariul.

Panicat, a fugit, cu viteză.

Cu viteza fulgerului, cu o viteză de fulger,

Cu o unsoare alunecoasă, în plină debandadă,

De la faimoasa Manassas Junction.

În urma înfrângerii de la Bull Run, liderii politici au lăsat deoparte partizanatul pentru a se ralia cauzei Uniunii și a reafirma scopul războiului. Luni, 22 iulie 1861, John J. Crittenden din Kentucky și Andrew Johnson din Tennessee au prezentat rezoluții identice în Camera Reprezentanților și în Senat "care au dat expresie sentimentului comun al țării", potrivit căruia războiul nu era purtat "cu scopul de a interveni în drepturile instituțiilor stabilite în acele state, ci pentru a apăra și menține supremația Constituției și pentru a păstra Uniunea". Rezoluția a fost adoptată în Cameră la 22 iulie și în Senat la 25 iulie. După înfrângerea de la Bull Run, chiar și cei mai mulți dintre cei care doreau ca războiul să aibă ca scop eliminarea sclaviei au votat pentru această rezoluție.

"Ziua de astăzi va fi cunoscută sub numele de Lunea neagră". Jurnalistul George Templeton Strong din New York City a surprins starea de spirit din Nord. "Suntem complet și rușinat de rușinați, bătuți, biciuiți de secesioniști." După o asemenea înfrângere, au fost lansate acuzații și acuzații la adresa armatei. Generalul McDowell, care nu se așteptase la sosirea întăririlor confederate, a devenit centrul inițial al criticilor. Un abstinent, McDowell a fost acuzat chiar că a fost beat în luptă. Dar, rapid, cenzura l-a vizat pe șeful său, generalul-șef Winfield Scott. Poate că acesta a fost un erou al Războiului din Mexic, dar opinia publică spunea că a trecut de mult de prima tinerețe și că ar trebui să se retragă.

Două zile mai târziu, Lincoln s-a trezit într-o conversație cu patru congresmeni din Illinois și Scott, când bătrânul general a exclamat: "Domnule, sunt cel mai mare laș din America! Am să o dovedesc. Am purtat această bătălie, domnule, împotriva judecății mele; cred că președintele Statelor Unite ar trebui să mă demită pentru că am făcut-o".

Lincoln, luat prin surprindere, a replicat: "Conversația ta pare să sugereze că te-am forțat să lupți în această bătălie".

Observația lui Lincoln a părut să-l dezechilibreze pe Scott. El a răspuns: "Nu am servit niciodată un președinte care să fi fost mai amabil cu mine decât ați fost dumneavoastră".

În timp ce acuzațiile se învârteau în Congres, în presă și în public, Lincoln a refuzat să se complacă în orice acuzație. Dacă ar fi existat vreo responsabilitate pentru înfrângere, el ar fi purtat-o pe umerii săi largi. Știa că nu era momentul să privească în urmă, ci înainte. Lincoln învățase câteva lecții valoroase și se pregătea să acționeze în consecință. După înfrângerea dezastruoasă de la Bull Run, Lincoln știa că trebuie să găsească o conducere militară pe care să se poată baza. La sfârșitul verii și în toamna anului 1861, aceasta era prioritatea sa cea mai urgentă.

Este posibil ca această fotografie, realizată probabil de Mathew Brady spre sfârșitul anului 1861, să-l fi surprins pe Lincoln într-un moment de sinceritate. Fotograful, simțind că l-a surprins pe Lincoln în plină reverie, i-a cerut să păstreze această postură de reflecție.

CAPITOLUL 19

Fundul a ieșit din cadă iulie 1861-ianuarie 1862

LUPTA DE ASTĂZI, NU ESTE ÎN TOTALITATE PENTRU ASTĂZI - ESTE ȘI PENTRU UN VIITOR VAST.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Mesajul anual către Congres, 3 decembrie 1861

RTICOLUL 2, SECȚIUNEA 2 DIN CONSTITUȚIE PREVEDE CĂ PREȘEDINTELE

va fi comandantul șef al armatei și al marinei Statelor Unite și al miliției din mai multe state, atunci când va fi chemat în serviciul Statelor Unite", dar nu identifică sfera sau restricțiile responsabilităților militare ale președintelui. În lunile de după Bull Run, Lincoln a început să ia rolul de comandant suprem în direcții noi, dinamice și controversate. Deși a deținut acest titlu în primele patru luni și jumătate ale președinției sale, a început cu adevărat să își asume această funcție abia în vara și toamna anului 1861.

Patru dintre cei cincisprezece predecesori ai lui Lincoln - George Washington, Andrew Jackson, William Henry Harrison și Zachary Taylor - au ajuns la funcția prezidențială cu experiență militară, fiecare dintre ei având funcția de comandant. Președinții James Madison și James Polk, niciunul dintre ei neavând experiență militară, au prezidat cele două războaie ale națiunii de la Războiul de Independență - Războiul din 1812 și Războiul din Mexic. Atât Madison, cât și Polk au delegat în mare măsură liderilor militari strategia și operațiunile militare în fiecare conflict. Lincoln, la începutul președinției sale, a urmat acest model, delegând această funcție generalului-șef Winfield Scott. După dezastrul de la Bull Run, el era pregătit să preia atribuțiile încă nedefinite de comandant-șef.

Lincoln a ajuns la președinție foarte conștient de experiența sa militară limitată. În Războiul Black Hawk din 1832, servise timp de trei luni ca soldat și căpitan. În schimb, Jefferson Davis, președintele Statelor Confederate ale Americii, absolvise la West Point, comandase un regiment care a luptat cu curaj în bătălia de la Buena Vista în Războiul din Mexic și a servit cu distincție ca secretar de război între 1853 și 1857 în administrația lui Franklin Pierce.

După învestirea sa în martie, poziția lui Lincoln față de Scott și alți ofițeri militari de rang înalt a fost inițial respectuoasă și deferentă. După ce a analizat cu atenție opiniile acestora în timpul crizei care a dus la Fort Sumter, Lincoln a făcut primii pași în calitate de comandant suprem, punând la îndoială unele dintre presupunerile liderilor săi militari. Trei luni mai târziu, în perioada premergătoare bătăliei de la Bull Run, Lincoln a contestat Planul Anaconda al lui Scott și a susținut înaintarea lui Irvin McDowell la Bull Run.

După înfrângerea umilitoare, Lincoln și-a îndreptat întreaga atenție asupra strategiei militare care urma să ducă la îndeplinire politica sa națională. Deși, uneori, a oscilat între deferență și decizie față de noii săi lideri militari, pe măsură ce vara s-a transformat în toamnă, a început să-și asume responsabilități care nu mai fuseseră exercitate până atunci de un președinte american. Până la începutul anului 1862, avea să devină un comandant-șef practic.

"RĂZBOAIE, TULBURĂRI ȘI REVOLUȚII

pe care le credeam pentru alte țări mai puțin favorizate, dar pentru noi un viitor neîntrerupt de creștere pașnică." Așa a vorbit prietenul din Illinois al lui Lincoln, Julian M. Sturtevant, președintele Colegiului Illinois, într-un discurs adresat absolvenților Colegiului Yale imediat după înfrângerea de la Bull Run. Sturtevant a oferit un avertisment sobru pe care Lincoln l-a auzit cu siguranță. "Acestea erau visele iluzorii ale copilăriei noastre naționale... care urmau să fie dizolvate brusc de realitățile severe și triste ale experienței".

Imediat după Bull Run, Lincoln a decis să schimbe generalii. La ora 2 dimineața, pe 22 iulie 1861, generalul Lorenzo Thomas i-a trimis o telegramă tânărului general George B. McClellan, chemându-l din vestul Virginiei la Washington. "Circumstanțele fac necesară prezența dumneavoastră aici". McClellan urma să-i ia locul lui McDowell și să servească direct sub comanda generalului Scott.

McClellan avea doar treizeci și patru de ani când, în dimineața următoare, la lumina zilei, a călărit pe cal șaizeci de mile până la Wheeling, Virginia, s-a urcat într-un tren spre Pittsburgh, iar de acolo a călătorit spre Washington. A ajuns în capitală vineri după-amiază târziu, 26 iulie 1861, ca un erou. Singurele sale victorii de până atunci fuseseră în mici bătălii în vestul Virginiei, respingând apărătorii confederați din comitatele din nord-vestul statului. Însă cuceririle sale au contribuit la declanșarea eforturilor unioniștilor din zonă de a abroga ordonanța de secesiune a Virginiei și de a forma propriul lor stat, Virginia de Vest. Uniunea era pregătită pentru un erou, iar McClellan, cu o constituție dreaptă și puternică și un chip frumos cu ochi cenușii și păr negru, arăta și juca rolul.

Această fotografie a generalului George B. McClellan surprinde trăsăturile frumoase ale celui supranumit "tânărul Napoleon", care a devenit primul erou militar al Războiului Civil.

În dimineața următoare, Lincoln l-a primit pe McClellan la Casa Albă pentru a-l inspecta pe noul său general. După aceea, Congresul l-a aclamat pe McClellan și a fost prezentat peste tot. După-amiază, Lincoln l-a invitat să participe la o ședință de cabinet. Când McClellan i-a spus lui Winfield Scott, care nu fusese invitat, despre invitație, bătrânul general a devenit iritat de ceea ce a considerat a fi un afront. L-a reținut pe McClellan, astfel încât acesta a lipsit de la ședința cabinetului. Când McClellan și-a cerut mai târziu scuze lui Lincoln, președintele "a părut mai mult amuzat decât altfel". În aceeași seară, McClellan i-a scris soției sale, Ellen Marcy: "Mă aflu într-o poziție nouă și ciudată aici - președintele, cabinetul, generalul Scott și toți mi se supun - printr-o ciudată operațiune de magie, se pare că am devenit puterea țării". Trei zile mai târziu, i-a scris lui Ellen că a fost "copleșit de felicitările pe care le-am primit și de respectul cu care am fost tratat". Membrii Congresului "îmi spun că sunt considerat responsabil pentru soarta națiunii". McClellan era încrezător în capacitatea sa. "Este o sarcină imensă pe care o am pe cap, dar cred că o pot îndeplini".

George Brinton McClellan s-a născut într-o familie care a călătorit în cercurile înalte ale societății din Philadelphia. Un elev precoce, George a fost educat în școli private înainte de a intra la West Point la vârsta de 15 ani, fiind cel mai tânăr din clasa sa. A absolvit în 1846 pe locul al doilea într-o clasă de cincizeci și nouă, dar credea că a fost doar o nedreptate din partea membrilor facultății care l-au împiedicat să termine primul.

La 26 septembrie 1846, sublocotenentul McClellan a plecat din New York spre Brazos Santiago, Texas, în apropiere de gura de vărsare a Rio Grande. Și-a început serviciul în Războiul din Mexic în cadrul Corpului de ingineri, uneori sub conducerea căpitanului Robert E. Lee. McClellan a avansat până la gradul de prim locotenent, iar abilitățile și curajul său în luptă l-au marcat pentru o viitoare conducere.

După Războiul din Mexic, McClellan s-a întors la West Point pentru a îndeplini sarcini administrative și de predare cu jumătate de normă timp de trei ani. Descurajat de ritmul lent al promovărilor în armata pe timp de pace, s-a transferat în 1855 pe un post de căpitan în nou înființatul First Cavalry. Aici și-a asumat o serie de misiuni, inclusiv un an întreg în Europa pentru a studia tacticile folosite în Războiul Crimeii. S-a întors în Statele Unite în aprilie 1856 și s-a apucat de scris un raport despre descoperirile sale. Întorcându-se cu o sută de cărți și manuale din Europa, vorbind fluent franceza și germana și învățând singur limba rusă, McClellan s-a concentrat în raportul său asupra asediului de la Sebastopol și a concluzionat cu un manual extrem de informativ pentru cavaleria americană. Și-a încheiat misiunile speciale ca protejat al activistului secretar de război Jefferson Davis.

McClellan și-a dat demisia din armată la 15 ianuarie 1857, ceea ce i-a surprins pe prietenii săi din armată. A decis că există un viitor strălucit în afaceri și, la vârsta de 30 de ani, a devenit inginer-șef al Căii Ferate Centrale din Illinois, cu un salariu de început de 3.000 de dolari, mai mult decât dublul salariului său din armată.

Lincoln l-a întâlnit pentru prima dată pe McClellan prin intermediul muncii sale la Illinois Central Railroad. În 1857, linia principală a Illinois Central străbătea 704 mile de la Chicago la Cairo. Până în acel moment, McClellan, care crescuse ca Whig, devenise un democrat conservator care dădea vina pe "ultras" atât din partidele republican și democrat pentru conflictul secțional în creștere. În dezbaterile dintre Lincoln și Stephen Douglas din 1858, McClellan l-a susținut activ pe Douglas și l-a invitat pe Micul Uriaș să folosească vagonul său privat de la Illinois Central pentru campania sa împotriva lui Lincoln. Unii cred că primele întâlniri dintre acești doi bărbați destul de diferiți, în ceea ce McClellan a descris ca fiind "scaune de comitat periferice" din Illinois, au semănat semințele dificultăților viitoare, dar nici Lincoln, nici McClellan nu au oferit vreodată o astfel de sugestie.

DUPĂ SOSIREA LUI MCCLELLAN

la Washington în vara anului 1861, publicul a fost dornic să afle mai multe despre acest nou erou militar. El s-a dovedit mai mult decât dispus să facă pe plac. A vizitat studioul lui Mathew Brady de pe Pennsylvania Avenue și a luat o postură militară, cu mâna dreaptă presată în haină, ca o replică a lui Napoleon. Fotografiile au fost vândute în tot nordul țării sub forma unor mici cartes de visite. Corespondentul de ziar William Russell și alții au început să-l numească "Tânărul Napoleon".

"Încredere reînnoită" era titlul unui editorial din 1 august 1861 al New York Tribune, care lăuda primele zile de serviciu ale lui McClellan. McClellan a considerat că sarcina sa imediată era restabilirea ordinii în capitală. Uneori petrecea douăsprezece ore în șa, mestecând tutun, adunând militarii rătăciți, curățând barurile și dorind să vadă și să fie văzut atât de oamenii săi, cât și de locuitori. Soldații au început să-i spună "Micul Mac" și îi ofereau o urare atunci când se apropia, la care el răspundea ridicând și răsucindu-și șapca. Când se oprea să vorbească cu soldații, promitea să nu se mai retragă, întrebându-i dacă sunt gata de luptă.

Lincoln era și el nerăbdător să lupte și i-a cerut lui McClellan să prezinte un plan strategic pentru a pune capăt insurecției sudiste. La 2 august 1861, "Micul Mac" i-a prezentat președintelui propunerea sa ambițioasă. El dorea "să se deplaseze în inima țării inamicului și să zdrobească această rebeliune chiar în inima ei". În loc de strângerea lentă și concentrică a inamicului de către Scott, McClellan a propus o lovitură rapidă a unei armate uriașe care să câștige războiul într-o singură bătălie culminantă. "Forța pe care am recomandat-o este mare - cheltuielile sunt mari". Reacția lui Lincoln la acest plan nu este cunoscută. Planul lui McClellan era lung de întindere și scurt de realism, necesitând mai mult decât dublul numărului de oameni aflați în prezent în rândurile armatei.

ÎN CALITATE DE COMANDANT SUPREM

, Lincoln a înțeles că se confruntă cu o curbă de învățare abruptă. Cu toate acestea, întreaga sa viață de adult a constat în autoeducație și a acceptat provocarea. Așa cum devenise un avocat autodidact în mediul rural din Illinois, acum și-a propus să învețe singur teoria și strategia militară.

La o zi după Bull Run, Lincoln a scris lecțiile pe care trebuia să le învețe din înfrângere, urmând obiceiul său de o viață de a-și pune gândurile pe hârtie ca o modalitate de a se ghida în fața unei probleme dificile. El a enumerat nouă etape de acțiune, cuprinzând totul, de la "eficientizarea blocadei" în Est până la instruirea generalului John C. Frémont de a "împinge înainte organizarea și operațiunile sale în Vest". Patru zile mai târziu, Lincoln a continuat pe aceeași pagină cu două puncte suplimentare, unul pentru teatrul de est - necesitatea de a cuceri Manassas și Strasburg în Virginia - și unul pentru teatrul de vest - propunerea de a acționa atât asupra Memphisului, cât și asupra estului Tennessee.

În noiembrie, John Hay scria: "Președintele este el însuși un om cu mari aptitudini pentru studii militare". Până acum, Lincoln era atât de prezent la Departamentul de Război, încât "multe dintre ordinele care

pleacă de la Departamentul de Război sunt scrise de mâna președintelui". În decembrie, John Nicolay a observat că Lincoln "s-a dedicat, zi și noapte, studiului situației militare. A citit un număr mare de lucrări de strategie. A studiat cu atenție rapoartele de la diferitele departamente și districte de pe câmpul de război. A ținut lungi conferințe cu generali și amirali eminenți și i-a uimit prin amploarea cunoștințelor sale speciale". Din ce în ce mai multe cărți militare se îngrămădeau pe masa lungă de cabinet din biroul său. Una dintre cărțile pe care le-a citit a fost Elemente de artă și știință militară, de Henry W. Halleck, general și teoretician militar.

"Bietul președinte!" William Howard Russell, primul corespondent de război din lume, a luat cunoștință de călătoriile lui Lincoln la Biblioteca Congresului.

Este de compătimit... încercând din toate puterile sale să înțeleagă strategia, războiul naval, armele mari, mișcarea trupelor, hărțile militare, recunoașterile, ocupațiile, liniile interioare și exterioare și toate detaliile tehnice ale artei de a ucide. Aleargă de la o casă la alta, înarmat cu planuri, hârtii, rapoarte, recomandări, uneori bine dispus, niciodată supărat, uneori abătut.

Russell, care subestima continuu abilitățile lui Lincoln, credea că nu era înțelept ca președintele să se cufunde în detaliile teoriei și strategiei militare. Timpul avea să spună cine avea dreptate.

Lincoln a înțeles de la început că rolul său de comandant suprem era în slujba atât a viziunii sale politice, cât și a realităților militare. Carl von Clausewitz, soldatul și educatorul prusac, a scris în Despre război (Vom Kriege): "Obiectivul politic este scopul, războiul este mijlocul de a-l atinge, iar mijloacele nu pot fi niciodată considerate separat de scopul lor. Prin urmare, este clar că războiul nu ar trebui să fie considerat niciodată ca ceva autonom, ci întotdeauna ca un instrument al politicii". Deși nu există nicio dovadă că Lincoln l-ar fi citit vreodată pe von Clausewitz, el și-ar fi însușit totuși teza teoreticianului german în timp ce își urmărea propriile obiective politice.

Lincoln a învățat rapid că proprii săi lideri militari erau adesea cele mai mari obstacole în calea politicii militare. Liderii militari profesioniști, aproape toți absolvenți ai West Point, erau pregătiți pentru câmpul de luptă. Obișnuiți să opereze în cadrul unui lanț de comandă care nu includea lideri politici și cu siguranță nu pe președinte, mulți dintre ei nu au primit cu plăcere implicarea tot mai mare a lui Lincoln în ceea ce ei considerau a fi domeniul lor de expertiză. Pe măsură ce Lincoln avea să devină din ce în ce mai mult un comandant-șef practic, tensiunile cu unii dintre liderii săi militari aveau să crească.

Lincoln a început să insiste asupra faptului că el, în calitate de președinte, era prima și ultima autoritate în stabilirea politicii militare. Criticii i-au reproșat că își extindea puterea președinției, unii mergând până la a-l cataloga drept "dictator". Poate cea mai mare ironie, spuneau unii, era că, cu treizeci de ani înainte, un tânăr Lincoln se alăturase criticilor acerbe la adresa "regelui Andrew" Jackson - numindu-l dictator.

Acum, Lincoln alesese portretul bătrânului general pentru a-l atârna în biroul său. Dar trebuie amintit că Lincoln a urmat trei președinți slabi și ineficienți. Mirosul indeciziei lui Buchanan în anul premergător Războiului Civil încă mai rămăsese în nările politicienilor de la Washington, chiar și în propriul Partid Democrat al lui Buchanan.

PROCESUL DE RIDICARE

unei armate mari s-a dovedit rapid a fi mult mai complicat decât și-ar fi putut imagina Lincoln. Niciodată până atunci un general american nu comandase o armată mai mare decât cei paisprezece mii de oameni pe care Scott îi condusese în Războiul cu Mexicul.

O dificultate persistentă în 1861 nu a fost asigurarea numărului de recruți - armata a fost rapid suprasubscrisă de voluntari - ci mai degrabă punerea în practică a unei organizații militare viabile. Au apărut imediat o serie de probleme.

Constituția vorbea despre armata și marina Statelor Unite, precum și despre milițiile de stat. Armata și marina erau conduse de ofițeri militari care își datorau rangul și serviciul unui sistem militar profesionist de recrutare și evaluare. Milițiile, pe de altă parte, erau gărzile naționale ale statelor care, adesea, își datorau recrutarea și evaluarea fie ofițerilor politici ai statelor respective, fie persoanei care a ridicat regimentul și a fost comandantul acestuia. Pentru a complica lucrurile, o serie de unități erau regimente etnice, cum ar fi regimentele germane, care adesea recrutau oameni din mai multe state. Problema, așa cum a ajuns Lincoln să o înțeleagă, era cum să coordoneze o armată națională care să cuprindă armata regulată și marina, plus milițiile de stat și unitățile etnice, într-o forță de luptă coerentă.

Din punctul de vedere al militarilor profesioniști, precum și al secretarului de război Simon Cameron, diferitele miliții funcționau prea des după propriile reguli, sub jurisdicția oficialilor locali. Din punctul de vedere al oficialilor politici de stat și al liderilor milițiilor, armata profesionistă și Departamentul de Război reprezentau obstacole birocratice inutile pentru oamenii care doreau pur și simplu să aibă ocazia de a lupta pentru a păstra Uniunea. Problema a fost exacerbată atunci când oficialii de stat sau liderii regimentelor au trecut peste Scott și Cameron și și-au prezentat cazurile direct președintelui. Lincoln a fost întotdeauna gata să treacă peste birocrație pentru a face față regimentelor de orice fel. Răspunsul său tipic a fost să-i scrie lui Cameron, așa cum a făcut de șapte ori între 13 și 26 mai 1861, cu practic același mesaj: "Dacă Secretarul de Război poate accepta regimentele numite în continuare, voi fi foarte mulțumit".

În rolul său de comandant suprem, președintele trebuia să numească generali supuși confirmării Senatului. Într-o epocă extrem de politizată, Lincoln a consimțit la practica tradițională de lungă durată de a numi politicieni cunoscuți ca "generali politici". A devenit amuzat și uneori iritat de acest proces, dar credea că era necesar în lunile de început ale construirii unei armate uriașe.

Lincoln a permis ca acest obicei să înflorească din mai multe motive. În primul rând, guvernatorii și senatorii își foloseau influența politică ca pe o formă de patronaj militar. Ca recompensă pentru loialitate politică sau pentru a accede la dorințele blocurilor politice de alegători, liderii influenți recomandau oameni al căror CV nu consta în experiență militară, ci în loialitate politică. Astfel, guvernatorul statului Massachusetts, John A. Andrew, l-a numit pe Benjamin Butler, avocat bogat și politician puternic, la comanda generală a celor patru regimente din Massachusetts la începutul războiului.

În luna mai, Lincoln a scris pentru a-l calma pe guvernatorul iritat al New York-ului, Edwin Morgan, un guvernator republican pe care nu-și putea permite să-l supere. Morgan era supărat că "Comitetul de apărare a Uniunii" din orașul New York ridica paisprezece regimente "în mod independent și fără a ține cont de autoritatea executivului din New York". Guvernatorul s-a plâns că această acțiune "nu poate să nu ducă la confuzie și la un dezastru grav". Răspunsul lui Lincoln a fost o capodoperă a diplomației. El a făcut distincția între o greșeală substanțială și o greșeală tehnică în chestiunea jurisdicției. În ultima frază adresată lui Morgan, Lincoln a rezumat atitudinea pe care o adoptase în legătură cu ridicarea unei armate. "Revolta entuziastă a poporului pentru cauza noastră este marea noastră încredere; și nu putem să-i dăm niciun fel de frâu în siguranță, chiar dacă se revarsă și curge pe canale care nu sunt prevăzute în nicio hartă."

În al doilea rând, numirea unei game largi de generali politici a contribuit la încurajarea loialității politice a germanilor, irlandezilor, polonezilor și a altor grupuri etnice. La 13 mai 1861, Lincoln i-a scris lui Simon Cameron pentru a-l recomanda pentru funcția de general de brigadă pe Carl Schurz, care ridicase patru regimente germane în New York. "Sunt pentru, dacă nu există vreun motiv valabil împotriva lui". O serie de generali politici etnici, precum Schurz și Franz Sigel, au devenit recrutori remarcabili, extinzându-și rândurile cu mare efect. Sigel era extrem de popular printre recruții germani, care strigau cu mândrie: "Eu lupt cu Sigel!".

Lincoln a numit, de asemenea, generali politici pentru propria sa politică națională mai amplă. Pentru a conduce Uniunea în calitate de președinte ales de mai puțin de jumătate din electorat, a înțeles că trebuie să curteze și să includă Partidul Democrat din opoziție. O modalitate importantă de a face acest lucru a fost numirea democraților ca generali politici. În primii ani ai Războiului Civil, Lincoln a acceptat numirile lui Butler, John A. Logan, John A. McCler-nand și Daniel E. Sickles: toți democrați. Aceștia și alți lideri democrați reprezentau circumscripții din secțiuni sau state, cum ar fi sudul Ohio, Indiana și Illinois, unde războiul nu era popular.

În calitate de comandant-șef, Lincoln a înțeles rapid că o mobilizare în masă a trupelor depindea aproape în totalitate de eforturile politicienilor statali și locali. El știa că se afla pe o balansieră între soldații profesioniști și cei politici și că trebuia să acorde o pondere egală ambelor părți pentru a menține armata

în echilibru. Pe măsură ce războiul avansa, el credea că calificările soldaților vor fi rapid judecate și câștigate prin comportamentul lor pe câmpul de luptă.

LINCOLN A DEVENIT ÎN CURÂND

un vizitator frecvent la cartierul general al lui George McClellan, într-o casă încăpătoare din Jackson Square, pe Pennsylvania Avenue, la intersecția cu strada 19, la două străzi de Departamentul de Război. McClellan a amenajat primul etaj pentru birourile personalului și un birou de telegraf și a folosit etajul al doilea pentru locuința sa. Dimineața convoca ședințele de stat-major și după-amiaza se deplasa pe jos la diferitele tabere de trupe. În două rânduri, a efectuat supravegheri de pe balonul cu hidrogen al profesorului Thaddeus Lowe.

Lincoln venea la telefon pentru a căuta vești militare și a vorbi despre strategie, găsind în același timp, de obicei, timp pentru a spune câteva povești pline de umor. McClellan a ajuns să resimtă aceste vizite ca fiind deranjante, iar pe președinte ca pe o pacoste. La fel ca mulți alții, McClellan l-a subestimat pe omul din spatele poveștilor hazlii: Lincoln, de fapt, se folosea de aceste vizite pentru a-l evalua pe tânărul său general.

La mai puțin de două săptămâni de la preluarea noii sale comenzi, McClellan s-a convins că armata sa va fi în curând sub asediu. La 8 august 1861, McClellan a scris un memorandum pesimist, adresat oficial generalului în rezervă Scott, dar l-a pus pe ajutorul Thomas M. Key să îi înmâneze o copie în aceeași zi președintelui - fără ca Scott să știe. McClellan a descris un peisaj militar dezastruos care, fără să o spună vreodată în mod direct, a aruncat discredite asupra conducerii lui Scott. Citând "informații de la spioni, scrisori și telegrame" - niciodată identificate - el a scris că Confederația trimitea întăriri masive deoarece "inamicul intenționează să ne atace pozițiile de cealaltă parte a râului, precum și să treacă Potomacul la nord de noi". Cât de mare era această forță? "Sunt indus să cred că inamicul are cel puțin o sută de mii de oameni în fața noastră". (Numărul lor real era mai apropiat de patruzeci de mii.) După ce a umflat forța inamicului, Micul Mac a dezumflat capacitatea armatei pe care o moștenise: "Sunt convins că actuala noastră armată din această vecinătate este total insuficientă pentru această situație de urgență; și este deficitară în toate armele de serviciu - infanterie-artilerie și cavalerie". Se punea în mișcare un model de alarmă și exagerare. McClellan avea să se apere spunând că se ținea de "singura regulă sigură a războiului" - să fie întotdeauna pregătit pentru ce e mai rău.

Memorandumul lui McClellan l-a înfuriat pe Scott. Bătrânul general, care se simțea afectat de tacticile tânărului Napoleon al Americii, i-a scris secretarului de război Cameron la 9 august 1861 și i-a cerut să îl treacă pe lista de pensionare. Cu toate acestea, Scott dorea să reziste suficient de mult timp pentru a fi sigur că tânărul parvenit McClellan nu îi va fi succesor. El spera să-l ungă pe generalul Henry Halleck, scriitorul și editorul cărților de teorie militară pe care Lincoln începuse să le citească, pentru a-i lua locul.

Lincoln, întotdeauna mediator, a intrat imediat în acțiune. Mai întâi a mers la cartierul general al lui McClellan pentru a se confrunta cu tânărul său general și pentru a-l sfătui. După ce i-a reproșat lui McClellan conținutul și tonul scrisorii adresate superiorului său, Lincoln i-a cerut să retracteze scrisoarea până la sfârșitul zilei. În noua scrisoare a lui McClellan, acesta a scris: "Mă supun cererii dumneavoastră și retrag scrisoarea la care faceți referire". Mai târziu, Lincoln a mers la cartierul general al lui Scott, i-a arătat cea de-a doua scrisoare a lui McClellan și i-a cerut generalului să-și retragă demisia. Scott i-a mulțumit lui Lincoln pentru "scopul patriotic de a aplana diferențele", dar a refuzat să-și retragă demisia. I-a spus președintelui că nu poate trece cu vederea sau ierta "ambițiosul său subaltern" pentru lipsa de respect și pentru că a trecut pe lângă el direct la președinte "fără a recurge sau a se consulta cu mine, generalul-șef nominal al armatei".

"Presedintele este un idiot", i-a scris McClellan soției sale, Ellen, în seara zilei de 16 august 1861. Dacă în public McClellan a fost de acord cu un armistițiu, în scrisorile private către soția sa vedea demoni și adversari peste tot - "politicieni nenorociți", îi numea el. "Seward este cel mai rău dintre toți". "Welles este mai slab decât cea mai guralivă bătrână". Cât despre Lincoln, "Presedintele nu este altceva decât un babuin bine intenționat".

În următoarele luni, Lincoln va petrece mult mai mult timp cu McClellan decât cu oricare dintre generalii săi. Era ca și cum ar fi văzut o potențială măreție în acest tânăr și spera că îi va putea cultiva abilitățile. Lincoln l-a încurajat și a încercat să se înțeleagă cu el. McClellan, la rândul său, nu a reușit niciodată să profite de conducerea și intuiția pe care președintele era prea dispus să le ofere. După un ceai la Casa Albă, i-a spus lui Ellen: "Am găsit "gorila originală", la fel de inteligentă ca întotdeauna. Ce specimen să se afle acum în fruntea afacerilor noastre!".

Pe 27 septembrie 1861, disputa mocnită dintre McClellan și Scott a dat în clocot când Scott s-a plâns că era ultimul care afla planurile lui McClellan, dar că, cu toate acestea, civilii din administrație păreau să știe întotdeauna. În cele din urmă, Lincoln s-a săturat. El dorea ca Scott să fie respectat pentru serviciile sale îndelungate aduse țării, dar recunoștea că McClellan reprezenta viitorul. La 18 octombrie, Lincoln a acceptat demisia bătrânului general, care a intrat în vigoare la 31 octombrie. În dimineața zilei de 1 noiembrie, Lincoln l-a numit pe McClellan general șef al armatei, cea mai înaltă funcție militară a națiunii. În acea seară, Lincoln a mers pe jos până la casa lui McClellan pentru a-i promite sprijinul său deplin. "Apelează la mine pentru tot bunul simț pe care îl am și pentru toate informațiile", i-a spus el noului său general. "În plus față de comanda actuală, comanda supremă a armatei va presupune o muncă imensă pentru tine".

"Pot să fac totul", a răspuns McClellan.

PE TOT PARCURSUL VERII ANULUI 1861

, Lincoln a devenit din ce în ce mai îngrijorat de faptul că statele de frontieră Maryland, Delaware, Kentucky și Missouri se vor alătura celor unsprezece state ale Confederației. Cu resursele lor agricole, industriale și militare, cele cincisprezece state ar fi devenit un adversar mult mai puternic.

Lincoln era convins că nu trebuia să își facă griji în privința statului Delaware, cu cei mai puțin de două mii de sclavi ai săi. De fapt, micuțul stat era de fapt două Delaware, un Delaware nordic, republican și antisclavist, și un Delaware sudic, democrat și pro-sclavist. Șaptezeci și cinci la sută dintre sclavii din Delaware trăiau în bazinul râului Nanticoke, în colțul de sud-vest al statului. În ciuda acestei diviziuni, majoritatea locuitorilor acestui mic stat credeau că ar fi fost o sinucidere să nu rămână în cadrul Uniunii. În plus, locuitorii din Delaware erau mândri de moștenirea lor ca fiind primul stat care a intrat în Uniune. Când Georgia a abordat pentru prima dată statul pentru a se separa, legislativul din Delaware a răspuns: "Așa cum Delaware a fost primul stat care a adoptat, tot așa va fi și ultimul care va abandona Constituția federală".

Maryland, care avea o populație mai mică decât statele Kentucky și Missouri, punea mari probleme strategice din cauza locației sale. Nu numai că înconjura capitala pe trei laturi, dar pe și peste terenul său treceau căi ferate și telegrafice cheie pentru comunicațiile spre nord și vest. Sentimentul unionist abunda în rândul micilor fermieri din vestul Maryland, în timp ce malul estic și sudul Maryland susțineau sclavia și adesea secesiunea. Baltimore a fost un focar de artificii în care ambele tabere se luptau pentru putere.

Expresia "o mână de fier într-o mănușă de catifea" a fost probabil inventată de Napoleon, dar a devenit metoda lui Lincoln de a trata cu Maryland. El văzuse problemele la fața locului mai devreme, în primăvara aceluiași an, când trupele din Miliția a șasea din Massachusetts au fost atacate în timp ce traversau Baltimore. Din acest episod, Lincoln învățase că trebuia să lucreze din greu pentru a cultiva și a susține sentimentul unionist în statele de graniță. Uneori, putea face acest lucru cel mai bine dacă nu reacționa exagerat la amenințările secesioniste, care nu făceau decât să facă jocul simpatizanților confederați. A mers până la limitele mâinii sale de fier cu suspendarea habeas corpus, dar credea că această acțiune puternică era necesară pentru a menține deschise comunicațiile către și dinspre capitală. Privirile retrospective asupra controversatei suspendări a habeas corpus de către Lincoln au umbrit adesea ceea ce mulți dintre contemporanii lui Lincoln au văzut ca fiind acțiunile destul de limitate ale președintelui în Maryland. În timp ce membri ai propriului său Partid Republican cereau ca Maryland să fie pus să plătească pentru simpatizanții săi secesioniști și ca Baltimore să "astupe urâtul", Lincoln credea că a greși de partea concilierii era cea mai bună cale de urmat în vol un stat de țiglă. Atunci când generalul Montgomery Blair, șeful poștei, i-a raportat lui Lincoln că "titularii noștri de funcții au fost instalați în liniște în Baltimore", Hay a relatat că președintele a răspuns "că dacă liniștea ar fi fost păstrată în Baltimore încă puțin timp, Maryland ar putea fi considerat primul dintre cei răscumpărați".

Speranțele lui Lincoln aveau să se concretizeze la alegerile din toamnă. Ajutat de soldații Uniunii care au călătorit acasă pentru a vota și de prezența trupelor Uniunii de gardă în stat, Augustus W. Bradford, un unionist convins, a fost ales guvernator, asigurându-se că Maryland va rămâne în rândurile Uniunii.

"SPER SĂ ÎL AM PE DUMNEZEU DE PARTEA MEA

dar trebuie să am Kentucky." Lincoln ar fi făcut această observație la începutul Războiului Civil. Dacă Maryland era vecinul litigios al capitalei, Kentucky era cheia de boltă în podul celor patru state de graniță care se întindea de la Est la Vest.

Toți locuitorii din Kentucky știau că statul dăduse naștere la doi fii care acum erau președinți. Jefferson Davis s-a născut în 1808 în Christian County, cu un an înaintea lui Lincoln. Când era copil, Lincoln s-a mutat cu familia sa în statul liber Indiana; Davis s-a mutat în statul sclavagist Mississippi. În alegerile din 1860, dintre cele patru state de frontieră, Lincoln a avut cel mai prost rezultat în statul său natal, primind doar 1.364 de voturi în Kentucky. În ciuda rezultatului alegerilor, Lincoln credea că, în calitate de fiu nativ, cunoștea acest stat de frontieră mai bine decât celelalte trei.

Lincoln a înțeles că legăturile de familie, de comerț și de sclavie au făcut ca Kentucky să se deplaseze pe curenții râurilor Ohio și Mississippi spre sud. Dar Lincoln credea, de asemenea, că lunga tradiție Whig, exemplificată de Henry Clay, eroul politic al tinereții sale, va continua să mențină statul în cadrul Uniunii. La 14 iunie 1861, în timp ce un monument dedicat lui Clay era dedicat în cimitirul din Lexington, spectatorii au așezat un steag în mâna dreaptă întinsă a statuii și "Stelele și Drapelele au fost desfășurate în mijlocul unor aclamații entuziaste".

Kentucky era valoros din punct de vedere strategic ca o protecție între statele din Vechiul Nord-Vest, Ohio, Indiana și Illinois, și statul confederat Tennessee. Mai mult, oricine ar fi controlat granițele naturale ale Kentucky-ului, respectiv râurile Ohio și Mississippi, precum și râurile Cumberland și Tennessee din interiorul statului, ar fi obținut imediat avantaje militare uriașe. De-a lungul anilor, Lincoln a rămas în contact cu Kentucky prin abonarea la ziarele opuse din Lexington, Observer, acum unionist, și Statesman, cu înclinații secesioniste. De asemenea, Lincoln spera să se bazeze pe vechiul său prieten Joshua Speed, pe influentul său frate, James Speed, pe senatorul John Crittenden, în vârstă de șaptezeci și patru de ani, și pe ministrul prezbiterian și politicianul Robert J. Breckin-ridge pentru informații și sfaturi.

Guvernatorul democrat din Kentucky, Beriah Magoffin, dorea secesiunea. El a răspuns cu furie la apelul lui Lincoln pentru trupe, dar a fost depășit în voturi și în manevre și a fost demis din funcție până în august. În timp ce Camera Reprezentanților a statului a proclamat o politică de "neutralitate", fiecare tabără, unioniști și pro-confederați, spera să încline balanța în direcția lor.

Lincoln a avut grijă să nu trezească și mai multă ostilitate împotriva Uniunii. Președintele a vorbit cu senatorul de Kentucky Garrett Davis, un puternic opozant al secesiunii, și i-a spus că "nu are în vedere nicio operațiune militară care să facă necesară deplasarea vreunei trupe pe teritoriile ei". Conștient de corul senatorilor republicani și al editorilor de ziare care cereau acțiuni în forță, Lincoln a crezut că

respectarea poziției publice de neutralitate a statului Kentucky pe termen scurt era cea mai bună strategie pentru a-și câștiga statul natal de partea Uniunii pe termen lung. El a făcut acest lucru prin ordinele sale publice de a nu recruta voluntari sau de a nu deplasa trupe împotriva statului Kentucky decât dacă era atacat.

Totuși, în spatele poziției publice a lui Lincoln, acesta l-a numit pe generalul-maior Robert Anderson, eroul de la Fort Sumter și originar din Kentuck, la comanda noului Departament Kentucky, cu sediul la Cincinnati, chiar peste râul Ohio. De asemenea, Lincoln a fost de acord să îi permită lui William Nelson, un fost ofițer de marină, să introducă ilegal în stat cinci mii de puști. Un Joshua Speed încântat i-a scris lui Lincoln la 27 mai 1861: "I-am învins la propriul lor joc". Ceea ce voia să spună Speed era că guvernatorul Magoffin împrumutase în secret bani pentru a procura arme de la New Orleans, dar ceea ce a sosit au fost niște cremene învechite. În schimb, Speed i-a spus lui Lincoln: "Distribuirea numărului mic de arme primite a avut o influență extrem de salutară. ... Dând putere și încredere prietenilor noștri".

Furișarea și răbdarea lui Lincoln au dat roade pe măsură ce liderii militari confederați deveneau nerăbdători. Alarmate de ceea ce credeau că sunt iminente mișcări militare ale Uniunii în stat, forțele confederate conduse de generalul impulsiv Gideon Pillow au încălcat neutralitatea statului Kentucky, cucerind Columbus, în extremitatea vestică a statului, la 4 septembrie 1861. Pillow și superiorul său, generalul Leonidas Polk, un fost episcop episcopal, credeau că de la această bază ar putea controla traficul fluvial pe Mississippi. Această decizie a declanșat o contramăsură a forțelor Uniunii sub comanda unui general de brigadă puțin cunoscut din Illinois, Ulysses S. Grant. La 6 septembrie, Grant a ocupat Paducah, Kentucky, oferind Uniunii controlul gurii râului Tennessee, care se vărsa în Ohio. Din acel moment, deși încă neutru în mod oficial, Kentucky a fost de partea Uniunii.

DINTRE TOATE STATELE DE FRONTIERĂ

Lincoln cunoștea cel mai puțin Missouri. Acesta avea să devină cea mai mare provocare a sa. Amenințarea pe care Missouri o reprezenta pentru Uniune era de ordin geografic. Dacă ar fi fost controlat de Confederație, ar fi putut bloca traficul fluvial pe toată lungimea de mijloc a "Părintelui apelor", Mississippi. Missouri fusese locul de popas pentru expediția Lewis și Clark în 1806 și pentru Pony Express în 1860, care avea să transporte discursul inaugural al lui Lincoln în California în martie 1861. Sub stele și gratii, Missouri putea deveni punctul de oprire pentru incursiuni în sudul Illinois, Kentucky și Tennessee, precum și pentru a tăia comunicațiile cu Vestul.

La fel ca în Kentucky, izbucnirea Războiului Civil a găsit un simpatizant sudist ocupând funcția de guvernator. Claiborne Jackson, un democrat conservator din Douglas, a cerut organizarea unei convenții speciale pentru a vota asupra secesiunii, dar delegații au votat cu hotărâre pentru a rămâne în cadrul Uniunii.

Secesioniștii râvneau la Arsenalul din St. Louis, cu cele șaizeci de mii de standuri de arme și alte provizii militare. Când guvernatorul Jackson a ordonat mobilizarea a câteva sute de soldați în miliția statului, căpitanul unionist Nathaniel Lyon, un republican antisclavagism înflăcărat din Noua Anglie, a înfruntat miliția la 10 mai 1861. Luptele s-au revărsat pe străzile din St. Louis, soldându-se cu 28 de morți și 75 de răniți. Următoarele două luni au fost martorele unor încăierări continue, nu doar între trupele Uniunii și cele ale Confederației, ci și în interiorul rândurilor Uniunii, între liderii militari, generalul William S. Harney, comandantul Departamentului de Vest, și Lyon, precum și între liderii politici, congresmanul Frank Blair, Jr. și procurorul general Edward Bates.

Lincoln, bazându-se în continuare pe sfaturile familiei Blair, a decis să ia un nou început în Missouri, numindu-l pe generalul John C. Frémont la conducerea Departamentului de Vest. Frémont, acum în vârstă de 48 de ani, chipeș, cu părul cărunt și ochii pătrunzători, a fost primul candidat republican la președinție în 1856. S-a întâlnit cu Lincoln la Casa Albă înainte de a se îndrepta spre vest și a relatat că Lincoln i-a spus: "Ți-am dat carte albă; trebuie să îți folosești propria judecată și să faci tot ce poți". Frémont a ajuns la cartierul său general din St. Louis la 25 iulie 1861, imediat după ce Uniunea a fost învinsă la Bull Run.

Generalul Frémont nu a avut un început prea bun. A închiriat un conac opulent pe Chouteau Avenue pentru șase mii de dolari pe an. S-a făcut în mare parte inaccesibil, înconjurându-se de gărzi maghiare și italiene în uniforme ostentative la porți, în timp ce cetățenii și soldații căutau, adesea în zadar, să-l vadă. În timp ce Frémont a rămas în St. Louis, impetuosul Lyon a declanșat o luptă la Wilson's Creek, la 16 km la sud de Springfield, Missouri, și la o distanță de 215 km de proviziile sale din St. Louis, împotriva unei forțe confederate care îl depășea numeric cu doi la unu. Lyon a fost ucis în luptă, fiind primul general al Uniunii care a murit în Războiul Civil. Susținătorii inițiali ai lui Frémont, familia Blair și Hamilton R. Gamble, un loialist al lui Lincoln care a condus guvernul provizoriu al statului în calitate de guvernator, s-au întrebat cu voce tare de ce Frémont, distant, nu l-a întărit pe Lyon.

Forțele confederate, încurajate de victoria lor de la Wilson's Creek, au continuat să facă ravagii în toată zona rurală din Missouri. Disperat, Frémont a declarat legea marțială, dându-l la o parte pe guvernatorul Gamble. Acționând numai în baza propriei sale autorități, a emis o proclamație la 30 august 1861, prin care a eliberat sclavii aparținând tuturor rebelilor din stat. Prin acțiunea sa, Frémont a extins scopul războiului pentru a include eliberarea sclavilor. Frémont, aflat în îndepărtatul Missouri, a avut brusc toată atenția lui Lincoln.

Alarmat, președintele i-a scris imediat lui Frémont. "Cred că există un mare pericol ca paragraful final, în legătură cu confiscarea proprietății și eliberarea sclavilor proprietarilor trădători, să-i alarmeze pe prietenii noștri din sudul Uniunii și să-i întoarcă împotriva noastră - poate să ne ruineze perspectiva destul de bună pentru Kentucky." Lincoln i-a cerut, nu i-a ordonat, lui Frémont să "modifice" paragraful. Lincoln a văzut că măsura referitoare la sclavi putea anula rapid tot ceea ce încercase să realizeze în Kentucky și Maryland. I-a spus lui Frémont că niciun comandant, indiferent cât de înalt era rangul său, nu

putea stabili politica națională sub forma unei acțiuni militare. Lincoln și-a rezervat acest drept. Deși Lincoln era în mod evident supărat, concluzia sa a fost remarcabil de imparțială în relația cu ofițerul militar superior. "Această scrisoare este scrisă într-un spirit de precauție și nu de cenzură".

Aceste titluri de ziar au difuzat vestea proclamării lui John C. Frémont din 30 august 1861, care a eliberat sclavii dușmanilor Uniunii din Missouri.

Frémont a decis să trimită răspunsul său în persoana soției sale. La 8 septembrie 1861, Jessie Benton Frémont s-a urcat într-un tren în St. Louis, pregătită să apere reputația soțului ei, precum și punctul de vedere al acestuia cu privire la sclavie. După două zile și două nopți în care a stat în vagoane fierbinți și scârțâitoare, ea a ajuns la Hotelul Willard din Washington. Imediat după sosire, fără a avea ocazia să facă baie sau să se odihnească, i-a trimis un mesaj președintelui, solicitând o întâlnire. Spre surprinderea ei, a primit imediat un răspuns: "Acum, imediat. A. Lincoln". Era trecut de ora 21.00.

Era într-o stare de mare tensiune când a fost condusă în Camera Roșie. În scurt timp, Lincoln a intrat și, lăsând ușa întredeschisă, a rămas în picioare fără să-i ofere un loc. Toate indiciile lui Lincoln arătau că nu se afla acolo pentru o conversație lungă. Ea i-a înmânat scrisoarea soțului ei, explicându-i că voia să se asigure că aceasta a ajuns la el. El a luat scrisoarea și a stat sub candelabru pentru a o citi. În cele din urmă, ridicându-și privirea, Lincoln i-a spus: "A fost un război pentru o mare idee națională, Uniunea" și că "generalul Frémont nu ar fi trebuit să îl tragă pe negru în el - că nu ar fi făcut-o niciodată dacă s-ar fi consultat cu Frank Blair. L-am trimis pe Frank acolo ca să-l sfătuiască". Cu aceasta, doamna Frémont s-a lansat în propria apărare a acțiunilor soțului ei, lăsând să se înțeleagă că soțul ei era superior președintelui în ceea ce privește înțelepciunea și susținând că acest război nu putea fi câștigat prin forța armelor. Supărat și ofensat de cuvintele și comportamentul ei, Lincoln a exclamat: "Sunteți o femeie politician pe cinste". Lincoln avea să spună mai târziu că doamna Frémont "m-a taxat atât de violent cu multe lucruri, încât a trebuit să-mi exercit tot tactul ciudat pe care îl am pentru a evita să mă cert cu ea".

Frémont, care își câștigase faima inițială de "Pathmarker" al geografiei fizice a Vestului, părea incapabil să se regăsească în geografia politică, desigur complicată, a statului Missouri. El a încercat cu încăpățânare să se agațe de comanda sa, mergând în cele din urmă pe teren. Dar, în doar o sută de zile, Lincoln a pus capăt numirii lui Frémont în funcția de comandant al Departamentului de Vest.

Guvernatorul John Andrew din Massachusetts a exprimat sentimentele multora din Nord când a declarat că proclamarea lui Frémont a oferit "un impuls de cea mai mare importanță pentru întreaga cauză". Poetul și eseistul James Russell Lowell din New England a întrebat: "De câte ori trebuie să salvăm Kentucky și să ne pierdem respectul de sine?".

Frederick Douglass și-a îndreptat editorialele împotriva lui Lincoln pentru că nu a sprijinit proclamarea lui Frémont. "Sclavia este bastionul rebeliunii - legătura comună care unește toate inimile rebelilor sclavagiste. Tăiați această legătură și rebeliunea se destramă. Dacă guvernul va face acest lucru, va reuși, iar dacă nu o va face, nu va merita succesul."

Lincoln nu a fost surprins de comentariile lui Andrew și Douglass, dar a fost uimit de modul în care toți generalii din ziarele newyorkeze, precum și politicienii din propriul său partid republican, s-au raliat la proclamația lui Frémont. Proclamația l-a ridicat pe Frémont la statutul de erou antisclavagism în ochii multor republicani, punându-l pe Lincoln într-o poziție delicată. Mulți republicani au fost îngroziți când au aflat că acesta a anulat ordinul lui Frémont. Corespondența lui Lincoln cu prietenii săi a demonstrat cât de dezbinător a fost Frémont și proclamația sa.

Joshua Speed a vorbit în numele multora din statele de la graniță când i-a scris lui Lincoln din Kentucky, la 3 septembrie 1861: "Am fost atât de tulburat de când am citit ... acea proclamație prostească a lui Frémont încât nu am putut să mănânc sau să dorm". Speed și-a exprimat îngrijorarea că "va zdrobi orice rămășiță de partid unionist în acest stat - poate că eu și alți câțiva vor fi lăsați în pace".

Senatorul de Illinois Orville Browning, de obicei un conservator în materie de sclavie, a scris din casa sa din Quincy pe 22 septembrie: "Proclamația lui Frémont a fost necesară și va face bine. Are aprobarea deplină a tuturor cetățenilor loiali din vest și nord-vest. S-a zvonit aici că cabinetul ar fi dezaprobat-o, dar am încredere că nu este așa. Un astfel de pas i-ar dezamăgi și descuraja pe toți oamenii loiali care luptă pentru viața guvernului."

Scrisoarea lui Browning l-a luat pe Lincoln prins cu garda jos. Să fi judecat atât de greșit atitudinea republicanilor conservatori? Lincoln a răspuns: "Venind din partea dumneavoastră, mărturisesc că mă uimește". Datorită prieteniei sale îndelungate cu Browning, Lincoln și-a făcut timp în răspunsul său pentru a spune, în privat, ceea ce nu a spus niciodată în public. "Proclamația generalului Frémont, în ceea ce privește confiscarea proprietății și eliberarea sclavilor, este pur politică și nu intră în sfera legii militare sau a necesității." Lincoln a ajuns apoi la ceea ce pentru el era miezul problemei. "Vorbiți despre ea ca fiind singurul mijloc de a salva guvernul. Dimpotrivă, este însăși predarea guvernului. Se poate pretinde că mai este guvernul Statelor Unite - orice guvern al Constituției și al legilor - în care un general sau un președinte poate face reguli permanente de proprietate prin proclamație?".

Scrisoarea lui Lincoln către Browning este una dintre cele mai bune indicații ale gândirii sale din toamna anului 1861. Chiar și în timp ce propria sa putere ca președinte și comandant suprem creștea, el și-a exprimat convingerea că niciun general, sau președinte, nu se poate plasa deasupra sau în afara legilor încorporate în Constituție în încercarea de a rezolva problema supărătoare a sclaviei. Fiind legat de Constituție, el nu putea concepe o eliberare atât de amplă a sclavilor în acest moment.

Până la sfârșitul anului 1861, Lincoln a jucat primele sale mâini într-o competiție având ca premii patru state de frontieră. El a rămas pe loc la Delaware. A întreprins o strategie cu miză mare cu Maryland și, alternând atât presiunea, cât și pasivitatea, a permis ca politica statului să se contureze într-o postură unionistă modificată. După ce inițial a subestimat complexitatea loialităților conflictuale din Kentucky, poziția sa de pasivitate a avut succes nu doar datorită înțelepciunii politicilor sale, ci și datorită politicilor de mână întinsă greșite ale Confederației. Missouri, cea mai îndepărtată de Washington și cea mai apropiată de Kansas și de frontieră, a devenit cea mai dificilă mână de manevră pentru Lincoln. Tendința sa de a rămâne alături de conducerea pe care o desemnase i-a îngreunat schimbarea. Dar s-a schimbat atunci când a anulat declarația de emancipare a lui Frémont. Acțiunea lui Lincoln l-a costat scump pe termen scurt, dar el ajunsese să creadă că strategia militară trebuie să se dezvolte din politicile dirijate doar de comandantul suprem.

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ BLÂNDĂ DE DUMINICĂ

în octombrie 1861, Lincoln l-a primit la Casa Albă pe vechiul său prieten Edward Dickinson Baker. În timp ce Lincoln se sprijinea de un copac de pe peluză, așa cum obișnuia să facă cu mult timp în urmă în New Salem, cei doi vechi prieteni au vorbit despre zilele petrecute împreună ca avocați și politicieni în Illinois. Baker îl prezentase pe Lincoln la învestirea sa, dar în afară de asta se văzuseră foarte puțin în ultimii ani. Se mutase la San Francisco în 1852, candidase fără succes la Senat, apoi se mutase în Oregon în 1859, unde a câștigat alegerile pentru Senat în 1860. Când a izbucnit războiul, Baker a organizat un regiment din California. Lincoln s-a oferit să îl numească general de brigadă, dar acesta a refuzat, spunând că va servi ca colonel, ceea ce îi va permite să își păstreze locul în Senat. Când Baker s-a ridicat pentru a pleca, l-a ridicat în brațe pe Willie, în vârstă de zece ani. Mary Lincoln i-a dăruit un buchet de flori de toamnă, ca o măsură a afecțiunii lor pentru el.

Toată vara, Baker - curajos, dar impetuos - avusese o premoniție că va muri în luptă. În august, își pregătise un testament și își pusese ordine în afaceri. Înainte de miezul nopții din 20 octombrie 1861, i s-a ordonat să își pregătească oamenii pentru luptă. Generalul de brigadă Charles P. Stone, acționând sub ordinele generalului McClellan, a condus 2.000 de soldați ai Uniunii împotriva a 1.600 de confederați într-un efort prost sincronizat de a traversa Potomacul și de a captura Leesburg, Virginia. Confederații, sub comanda generalului Nathan "Shanks" Evans, au contraatacat și au forțat forțele Uniunii să treacă peste faleză și să intre în râul Potomac. Ball's Bluff, deși a fost o bătălie mică, a fost un dezastru cu implicații mari. Forțele Uniunii au suferit un total de 1.070 de pierderi, dintre care peste 700 capturate, față de doar 149 de pierderi pentru confederați.

În timp ce Lincoln monitoriza evoluția bătăliei la Departamentul de Război, a sosit o telegramă care anunța moartea colonelului Baker. În escaladarea Ball's Bluff de pe malul Virginiei, el și oamenii săi au fost înconjurați de forțele confederate, iar Baker a fost ucis. Lincoln a ieșit din biroul de telegraf "cu capul plecat și cu lacrimile rostogolindu-se pe obrajii săi încremeniți, cu fața palidă și palidă".

Dintre toate omagiile aduse lui Baker în Senat, la Washington și la San Francisco, unde a fost înmormântat, cel mai emoționant poate că a fost cel adus de Willie Lincoln. În ceea ce el a numit "prima sa încercare de poezie", Willie a scris un poem pe care l-a trimis editorului de la National Republican.

Nu a existat un patriot ca Baker,

atât de nobil și atât de adevărat;

A căzut ca un soldat pe câmpul de luptă,

Cu fața spre cerul albastru.

PÂNĂ ÎN NOIEMBRIE 1861

, în timp ce frunzele începeau să dispară din copacii din Washington, aura din jurul lui McClellan, soldatul soarelui de vară, începea să se întunece. A fost aclamat în iulie drept salvatorul națiunii, dar până în toamnă critici din toate părțile - generali de ziar, politicieni și cetățeni obișnuiți - au pus la îndoială capacitatea tânărului Napoleon de a conduce și de a lupta. Lincoln dorea să-l susțină pe McClellan, dar și el devenea tot mai nerăbdător ca armata să se deplaseze spre sud înainte de iarnă. Într-o seară răcoroasă de miercuri, 13 noiembrie 1861, Lincoln, însoțit de secretarul de stat Seward și de Hay, l-a vizitat pe McClellan la el acasă. Când au ajuns, Ellen McClellan i-a spus președintelui că generalul participa la o nuntă, dar că se va întoarce curând. După aproximativ o oră, generalul s-a întors. Informat că președintele aștepta să îl vadă, acesta "a urcat scările, trecând pe lângă ușa camerei în care președintele și secretarul de stat erau așezați". După ce a mai așteptat încă o jumătate de oră, președintele i-a cerut servitorului să îl informeze din nou pe general că așteaptă să vorbească cu el. În scurt timp, servitorul s-a întors pentru a anunța că "generalul s-a dus la culcare". Pe drumul spre casă, Hay a vorbit cu Lincoln despre ceea ce tocmai se întâmplase, "dar el părea să nu fi remarcat în mod special, spunând că era mai bine în acest moment să nu facem chestiuni de etichetă și demnitate personală".

Trei zile mai târziu, pe 16 noiembrie 1861, Lincoln l-a văzut pe McClellan prezentând șaizeci și cinci de mii de oameni la paradă în fața a treizeci de mii de spectatori. Criticile se întețeau. Cu atât de mulți oameni în uniformă, de ce nu se puteau deplasa de pe terenul de paradă pe câmpul de luptă?

În decembrie, în timpul uneia dintre vizitele obișnuite ale senatorului Orville Browning la Casa Albă, Lincoln l-a întrebat pe senatorul din Illinois dacă vrea să vină cu el într-o altă vizită de seară la McClellan. Lincoln prețuia opinia lui Browning și dorea să aibă o părere despre general. Aceasta a fost prima întâlnire a lui Browning cu McClellan. El a scris mai târziu, în acea seară, în jurnalul său: "Am fost impresionat în mod favorabil - ca și felul său simplu, direct și direct de a vorbi și de a acționa. Are creier - arată de parcă ar trebui să aibă curaj și cred că este cu totul mai mult decât un om obișnuit". McClellan a făcut din nou o primă impresie bună, iar Lincoln nu a luat nicio măsură.

SUBIECTUL SCLAVIEI

nu va dispărea, chiar dacă Lincoln i-a spus lui Frémont să nu mai vorbească despre el. Lincoln însuși se gândea continuu la el și, până la sfârșitul anului 1861, a început să testeze idei și să tehnoredacteze problema în diversele sale comunicări.

Lincoln credea că Delaware, cu cei mai puțin de două mii de sclavi ai săi, s-ar putea dovedi a fi cel mai bun caz de testare pentru emanciparea compensată. În noiembrie, Lincoln i-a prezentat ideea sa congresmanului George P. Fisher. Au discutat despre cât de mare ar trebui să fie compensația pentru fiecare sclav. În cele din urmă, au propus un proiect de lege care prevedea o plată de 400 de dolari pentru fiecare sclav, sau un total de 719.200 de dolari pentru Delaware. Proiectul de lege prevedea ca sclavii adulți de peste 35 de ani să fie eliberați imediat. În proiect, Lincoln a scris că toți sclavii rămași vor fi eliberați până în 1893, dar apoi a tăiat această dată și a schimbat-o în 1872. Proiectul de lege urma să acopere 587 de proprietari de sclavi din Delaware. Lincoln i-a spus lui Fisher că era "cea mai ieftină și mai umană modalitate de a pune capăt acestui război și de a salva sclavii".

Când Fisher a introdus proiectul de lege în legislativul din Delaware, dezbaterea s-a întors rapid nu asupra soartei sclavilor, ci asupra loialității politice a reprezentanților. Unii dintre detractorii proiectului de lege erau persoane care nu erau sclavi și care i-au caracterizat pe susținătorii acestuia drept "republicani negri". În cele din urmă, proiectul de lege nu a fost niciodată votat în cadrul legislativului.

Senatorul Charles Sumner din Massachusetts era hotărât să continue să discute cu Lincoln despre sclavie. Sumner credea că singura cale pentru guvern era să proclame o politică de emancipare. El devenise îngrijorat de lentoarea lui Lincoln în a acționa. Cu toate acestea, Sumner credea că Lincoln era "un om anti-sclavie profund convins și credincios". Era sigur că, în scurt timp, Lincoln va fi obligat să acționeze.

Sumner, președintele Comitetului pentru Relații Externe al Senatului, credea, de asemenea, că menținerea păcii în străinătate era direct legată de eliberarea sclavilor acasă. El s-a străduit să-l facă pe Lincoln să înțeleagă că un edict de emancipare i-ar tăia orice șansă de recunoaștere a Confederației de către națiunile străine. Deși Lincoln nu părea să facă nicio mișcare în direcția emancipării, Sumner a

depus eforturi pentru a-i câștiga încrederea. A refuzat să-l atace pe Lincoln, așa cum începuseră să facă mulți dintre prietenii săi republicani radicali.

Când Congresul s-a reunit din nou în decembrie, Sumner și-a reluat discuțiile cu președintele. După o discuție deosebit de lungă, Lincoln i-a spus lui Sumner: "Ei bine, domnule Sumner, singura diferență între noi doi pe acest subiect este o diferență de o lună sau șase săptămâni în timp".

"Domnule președinte", a răspuns Sumner, "dacă aceasta este singura diferență dintre noi, nu vă voi mai spune un cuvânt despre asta până când nu va trece cel mai lung timp pe care îl are numele dumneavoastră." Sumner și-a ținut promisiunea făcută lui Lincoln la Casa Albă, în timp ce în Senat a continuat să construiască sprijin pentru emancipare.

CONVOCAREA

Congresului al Treizeci și Șaptelea la numai o lună după retragerea generalului Scott a devenit rapid un forum de dezbatere despre progresul efortului de război al Uniunii. În aer se simțea neliniște. Lincoln avea obligația de a transmite un mesaj anual Congresului atunci când acesta s-a reunit la 2 decembrie 1861. El se adresase Congresului în sesiune extraordinară la 4 iulie, dar acela fusese un mesaj țintit în care cerea sprijin la începutul războiului. Mesajul anual, prin tradiție, devenise o îmbinare de rapoarte ale secretarilor de cabinet, cu multe detalii și puțină elocvență. Lincoln a aderat la această tradiție în acesta, primul său mesaj anual, dar a oferit și perspectiva sa asupra a ceea ce era important la sfârșitul anului 1861.

În centrul discursului său se afla raportul său despre statele de la graniță. "Micul și nobilul Delaware a condus de la bun început. Maryland a fost făcut să pară împotriva Uniunii." După ce a relatat povestea asaltului asupra soldaților, podurilor și căilor ferate, el s-a bucurat de faptul că, în cadrul unor alegeri regulate, poporul din Maryland "a susținut Uniunea". El a fost foarte încântat să declare: "Și Kentucky, care a fost o vreme sub semnul îndoielii, este acum hotărât și, cred eu, de partea Uniunii, în mod neschimbat". În cele din urmă, "Missouri este relativ liniștită și cred că nu poate fi invadată de insurgenți".

Lincoln nu era încă sigur cum să folosească cel mai bine formatul tradițional, în care cuvintele sale urmau să fie citite de altcineva. El nu a inclus niciunul dintre cuvintele izbitoare care marcau discursurile sale oficiale și multe dintre scrisorile sale. Dar la finalul discursului, în timp ce privea spre viitor, aproape că i se putea auzi vocea. El a reamintit că, de la primul recensământ din 1790 până la ultimul din 1860, națiunea a fost "de opt ori mai mare decât la început". Apoi a prezis că vor fi unii "printre noi" care, "dacă Uniunea va fi păstrată", vor trăi pentru a vedea o națiune de 250 de milioane de oameni. "Lupta de astăzi, nu este în totalitate pentru astăzi - este și pentru un viitor vast. Cu o încredere în Providență, cu

atât mai fermă și mai serioasă, să mergem mai departe în marea sarcină pe care evenimentele ne-au încredințat-o."

Amintirea proaspătă a înfrângerii din octombrie de la Ball's Bluff, precum și decizia lui Lincoln de a-l elibera pe generalul Frémont de la comanda sa, a produs o hotărâre în rândul congresmenilor care se întorceau în Congres de a exercita o mai mare supraveghere din partea Congresului asupra războiului. Republicanii radicali au deschis calea, înființând un Comitet mixt pentru conducerea războiului. Republicanii au controlat comitetul cu 5 la 2.

Sub conducerea senatorului Benjamin Wade din Ohio, senatorul Benjamin Wade, comitetul l-a chemat pe generalul McClellan ca prim martor pentru o întâlnire programată la 23 decembrie 1861. McClellan, aflat la pat cu febră tifoidă, nu a putut participa. Având în vedere absența sa, alți martori au început să contureze un portret nefavorabil al inacțiunii lui Little Mac.

Lincoln a adoptat inițial o poziție benignă față de supravegherea comisiei. Le-a oferit membrilor acces ușor la el însuși și la Departamentul de Război. A ales să nu devină defensiv ca răspuns la întrebările lor, chiar și atunci când a devenit evident că comisia îl împingea spre o continuare mai agresivă a războiului. Este posibil să se fi enervat atunci când comisia a început să îi evalueze generalii - în special pe cei democrați - nu în funcție de performanțele lor pe teren, ci de apartenența lor politică. Dar Lincoln a ajuns la concluzia că eforturile Comitetului mixt pentru conducerea războiului, chiar și atunci când erau zgomotoase sau exagerate, puteau fi folosite pentru a-și susține propriile poziții în calitate de comandant suprem.

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL ANULUI 1861

, secretarul de război Simon Cameron s-a dovedit a fi cel mai problematic membru al cabinetului lui Lincoln. Cameron avea o ținută demnă: înalt, cu o frunte înaltă și lată, păr cărunt din abundență și ochi gri intens. Uneori, oamenii îl considerau inițial distant, dar își schimbau părerea pe măsură ce se dovedea a fi o persoană capabilă. Avusese succes în afaceri și acumulase o avere înainte de a intra în politică și, după cum spuneau criticii săi, a transformat politica în afacerea sa, unde a făcut și mai mulți bani. Un om energic și afabil, lucrase cu grupuri mari de oameni în ambele sale cariere, ceea ce sugera că ar putea reuși în sarcina sa, de altfel foarte mare, de a dota Departamentul de Război pentru a fi motorul unui nou tip de război.

Simon Cameron, fost senator de Pennsylvania, a ocupat funcția de secretar de război în primul an al Războiului Civil

Lincoln a recunoscut rapid că secretarului de război i s-a încredințat cea mai dificilă sarcină dintre toate. A moștenit un departament extrem de mic, care trebuia să susțină o armată imensă și în creștere. În aprilie 1861, Departamentul de Război era format din opt birouri cu un personal de aproximativ nouăzeci de angajați și folosea sisteme învechite de ținere a evidențelor. Cameron, recunoscându-și propriile neajunsuri ca administrator, a salutat ajutorul secretarului Trezoreriei, Salmon Chase. Cu binecuvântarea lui Lincoln, Chase a fost cel care a redactat ordinul din 3 mai de mărire a armatei care a fost trimisă sub numele lui Lincoln.

Pe măsură ce armata a crescut exponențial, Cameron a devenit un executiv tensionat și perplex care a pierdut comanda propriului departament. Disprețuind folosirea unui funcționar sau secretar, Cameron părea să își conducă departamentul în creștere cu ajutorul unor înregistrări pe care le ținea în cap sau în buzunare.

Stilul de conducere al lui Lincoln era acela de a le oferi colegilor săi atât sprijin, cât și beneficiul îndoielii. Dar, până în vara anului 1861, Lincoln auzea din mai multe părți nemulțumiri despre Cameron și departamentul său. El a înțeles că Cameron avea mulți critici pentru acțiunile sale din trecut, dar Lincoln era interesat doar de prezent. Președintele dorea să cântărească, nu să numere, criticile.

Lincoln nu se grăbea când era vorba de oameni. La sfârșitul anului 1861, a decis să nu-l concedieze pur și simplu pe Cameron, ci să-i găsească o altă poziție care să-i salveze demnitatea. Lincoln i-a scris o scurtă scrisoare lui Cameron la 11 ianuarie 1862, informându-l că îl nominaliza pentru a fi ministru în Rusia. Scrisoarea nu includea nicio recunoaștere a serviciilor lui Cameron în calitate de secretar de război. Cameron, exprimându-și sentimentele lui Chase, cel mai apropiat coleg de cabinet, a declarat că "a fost destul de ofensat, presupunând că scrisoarea a fost concepută ca o demitere și, prin urmare, a fost nepoliticoasă". Când Cameron și-a exprimat sentimentele lui Lincoln, acesta a scris o a doua scrisoare, care a mutat inițiativa "pentru a vă satisface dorința" și pentru a exprima "considerația mea personală față de dumneavoastră și încrederea mea în capacitatea, patriotismul și fidelitatea dumneavoastră față de încrederea publică".

A întârziat Lincoln prea mult timp pentru a-l demite pe Cameron? Criticii îi călcau pe urme lui Cameron încă din vară. Loialitatea lui Lincoln a fost o trăsătură de caracter puternică, care uneori a trecut peste judecata sa. Președintele a refuzat să discute despre criticile sale la adresa neajunsurilor lui Cameron, iar acum i-a dat secretarului de război o a doua scrisoare care putea fi făcută publică. Cameron a plecat în Rusia, păstrând o profundă apreciere pentru Lincoln.

PENTRU LINCOLN

, ultima zi a anului 1861, coda unei toamne dezolante, simboliza tot ceea ce nu mergea bine. Anul s-a încheiat cu actorii centrali pe care încerca să-i dirijeze, fie că nu doreau, fie că erau incapabili să

primească o direcție. George McClellan, principalul său comandant în Est, era temporar în afara scenei din cauza febrei tifoide. La 31 decembrie, Lincoln le-a trimis un mesaj prin poștă celor doi comandanți cheie din Vest, Henry W. Halleck și Don Carlos Buell, încurajându-i să acționeze într-o "mișcare simultană" pentru a-i susține pe unioniști în Kentucky și în estul Tennessee. Răspunsul lui Halleck nu a fost încurajator. "Nu am primit niciun cuvânt de la generalul Buell". Halleck a spus că nu era "pregătit să coopereze" cu Buell și că "prea multă grabă va strica totul".

În ajunul Anului Nou, Lincoln a primit o vizită din partea întregului Comitet mixt pentru conducerea războiului. Comitetul, din care nu făceau parte membri familiarizați cu problemele militare, era nerăbdător să dea o lovitură care să câștige războiul într-o singură mare bătălie. Aceștia priveau cu nasul pe sus, din punct de vedere politic, soldații profesioniști pregătiți la West Point. La începutul ședinței, senatorul de Ohio Benjamin Wade l-a atacat agresiv pe generalul McClellan. Lincoln a fost pus într-o poziție dificilă. El dorea să fie receptiv la membrii influenți ai Congresului, dar era hotărât să îl apere pe McClellan. În timp ce Lincoln încerca să fie un mediator, Wade a răbufnit: "Domnule președinte, vă asasinați țara cu centimetrii ca urmare a inactivității armatei și a lipsei unei politici distincte în ceea ce privește sclavia". Wade a numit succint cele două probleme cu care se confrunta Lincoln la începutul anului 1862.

Procurorul general Edward Bates, care devenise foarte atașat de președinte, a mărturisit în jurnalul său: "De câteva luni (și în ultima vreme mai apăsat) l-am îndemnat pe președinte să aibă o anumită organizație militară în jurul persoanei sale". Bates credea că, dacă Lincoln ar avea mai mulți și mai buni asistenți și ar fi mai bine organizat el însuși, ar fi într-o poziție mai bună pentru a comanda. "Am insistat asupra faptului că, fiind 'Comandant în șef prin lege, el trebuie să comande - mai ales într-un război ca acesta. Națiunea o cere, iar Istoria îl va trage la răspundere". Bates a continuat să se plângă de McClellan că "este foarte reticent. Nimeni nu-i cunoaște planurile". În cele din urmă, după o însemnare neobișnuit de lungă, Bates a concluzionat: "Prezbiterul este un om excelent și, în general, înțelept, dar îi lipsește voința și scopul și mă tem că nu are puterea de a comanda".

ANUL NOU

nu a adus vești mai bune. La 6 ianuarie 1862, generalul Halleck i-a scris președintelui explicându-i că, din cauza stării de lucruri din Missouri, nu putea să dea curs solicitării lui Lincoln de a coopera cu Buell prin ordonarea unei forțe la Columbus, Kentucky. Patru zile mai târziu, Lincoln i-a transmis scrisoarea lui Cameron, scriind pe ea: "Este extrem de descurajantă. Ca orice altceva, nu se poate face nimic".

Vineri dimineața, 10 ianuarie 1862, știind că McClellan, aflat în convalescență, își continua afacerile din patul său, Lincoln a decis să îl viziteze pe general. Vremea blândă din toamna anormal de lungă a anului 1861 făcuse loc zăpezilor din 1862. Totuși, temperaturile nu erau foarte scăzute, așa că Lincoln a mers pe jos prin ceață mohorâtă până la casa lui McClellan. Când a ajuns, i s-a spus că generalul nu îl putea vedea.

Montgomery Meigs, un inginer civil, a ocupat funcția de intendent general al armatei Uniunii. A câștigat respectul lui Lincoln pentru modul în care a gestionat necesitățile logistice de echipare a unei noi și imense armate de voluntari.

Un Lincoln tulburat a mers apoi la biroul lui Montgomery C. Meigs, intendentul general al armatei, în clădirea Winder din cărămidă, care adăpostea cartierul general al armatei și al marinei. Lincoln s-a așezat pe un scaun în fața focului deschis.

În 1860, Meigs fusese un democrat Douglas, nu un om al lui Lincoln. Înalt de un centimetru și jumătate peste 1,80 metri, Meigs a mers la inaugurarea lui Lincoln, la 4 martie 1861, pentru a auzi ce reprezenta noul președinte. A fost surprins. După cum i-a scris Meigs fratelui său, John, în acea seară: "M-am temut până aseară că va prevala o politică slabă de shilly shally, că avem un șef fără caracter, un bufon". Meigs i-a spus fratelui său că el credea că vorbea în numele multora, deoarece acum recunoștea că discursul inaugural al lui Lincoln "a pus în fiecare inimă patriotică o nouă putere și speranță".

Lincoln a venit la biroul lui Meigs în acea zi, ca și în mai multe zile anterioare, pentru că găsise o nouă putere și speranță în acest profesionist de carieră de la West Point care pusese în funcțiune aproape de unul singur, după vara dezastruoasă din 1861, un sistem extins de comunicații, achiziții și transporturi pentru a aproviziona o armată care ajunsese la un milion și jumătate de oameni. Lincoln creștea atât în înțelepciune, cât și suferea unele dintre cele mai virulente critici ale sale. În plină confruntare cu McClellan și Cameron, el a apreciat ocazia de a se destăinui cu un militar care vorbea mai puțin și acționa mai mult. Lincoln i-a pus cu părere de rău confidentului Meigs o întrebare pe care și-o punea de ceva vreme. "Generale, ce să fac? Oamenii sunt nerăbdători; Chase nu are bani și spune că nu mai poate strânge alții; generalul armatei are febră tifoidă". Lincoln era deznădăjduit. "Fundul a ieșit din cadă. Ce să facem?"

Faimosul tablou al lui Francis Carpenter, Prima lectură a Proclamației de emancipare a președintelui Lincoln, s-a născut din munca sa la Casa Albă în 1864, unde l-a studiat și l-a schițat pe Lincoln timp de aproape șapte luni.

CAPITOLUL 20

Venim, Părinte Abraham ianuarie 1862-iulie 1862

MĂ AȘTEPT SĂ MENȚIN ACEASTĂ COMPETIȚIE PÂNĂ LA SUCCES, SAU PÂNĂ CÂND VOI MURI, SAU PÂNĂ CÂND VOI FI CUCERIT, SAU PÂNĂ CÂND ÎMI VA EXPIRA MANDATUL, SAU PÂNĂ CÂND CONGRESUL SAU ȚARA MĂ VA ABANDONA.

A

BRAHAM

L

INCOLN CĂTRE

W

ILLIAM

H

.

S

EWARD

28 iunie 1862

ALEGEREA REZIDENTULUI LINCOLN S PENTRU UN NOU SECRETAR DE RĂZBOI A LUAT

toată lumea prin surprindere: Edwin M. Stanton, avocatul combativ care cu șapte ani înainte îl disprețuise pe Lincoln la procesul "Secerătorului" din Cincinnati.

Lincoln nu ne spune de ce sau cum a luat această decizie, dar ar putea fi posibil să o deslușim. Cu siguranță, Stanton a primit mai multe recomandări, în special de la secretarul Trezoreriei, Salmon P. Chase, care l-a convins pe secretarul de război demisionar, Simon Cameron, să i se alăture în acest sens. Este adevărat că Lincoln îi numise deja în cabinet pe rivalii republicani Seward, Chase, Bates și Cameron, dar alegerea lui Stanton, un democrat, a părut observatorilor politici și mai surprinzătoare. De fapt, este posibil ca faptul că Stanton era un democrat să fi lucrat în favoarea sa. În ianuarie 1862, Lincoln credea că prezența unui unionist democrat în cabinetul său l-ar putea ajuta să îi convingă pe ceilalți democrați să susțină războiul cu mai mult entuziasm. Decizia lui Lincoln de a-l numi pe Stanton se va dovedi a fi un punct de cotitură în desfășurarea războiului.

Edwin Stanton s-a născut în 1814 în Steubenville, Ohio, și a urmat cursurile Colegiului Kenyon, unde a fost coleg de clasă cu judecătorul David Davis, colegul juridic al lui Lincoln din Bloomington, Illinois. Admis în barou în 1836, Stanton s-a mutat la Pittsburgh în 1847, unde și-a stabilit o reputație impresionantă judecând cazuri în fața instanțelor federale. Stanton, cu o carieră în ascensiune, s-a stabilit la Washington în 1856 pentru a putea practica în mod regulat în fața Curții Supreme. Până la izbucnirea Războiului Civil, Stanton câștiga cincizeci de mii de dolari pe an.

Succes în aparență și înzestrat cu talent și energie, Stanton avea o manieră combativă de a pleda în cazuri care s-ar putea să se fi datorat în parte pierderilor suferite în tinerețe, despre care prietenii spun că i-au întunecat personalitatea. Fiica sa, Lucy, a murit în 1841, la vârsta de un an și jumătate, iar frumoasa sa soție, Mary Lamson, a murit subit în 1844, după numai șapte ani de căsnicie. În următorul deceniu, Stanton și-a îngropat durerea în munca sa, făcându-și o reputație de abilitate juridică și de spirit încăpățânat. În 1856, s-a căsătorit cu Ellen Hutchinson, cu șaisprezece ani mai tânără, deschizând un nou capitol în viața sa.

Ca democrat antisclavagist care trăia la Washington, Stanton îl văzuse pe președintele Buchanan cum se poticnea pe măsură ce tobele secesioniste deveneau tot mai zgomotoase în Sud. La 20 decembrie 1860, în aceeași zi în care steagul american a fost coborât în bernă în Carolina de Sud, Stanton a acceptat o numire în funcția de procuror general în cabinetul lui Buchanan, în speranța că ar putea face o diferență în păstrarea Uniunii.

Făcând parte din cercul intim al președintelui, Stanton a ajuns la concluzia că Casa Albă a lui Buchanan era în derivă în politica sa față de Sud. În acest moment critic de tranziție, Stanton a ajuns la republicani pe la spatele președintelui Buchanan, ca o modalitate de a împiedica națiunea să alunece spre colaps. Stanton s-a întâlnit aproape zilnic cu viitorul secretar de stat William Seward pentru a-l ține la curent cu acțiunile și inacțiunile administrației Buchanan.

Când Lincoln a sosit în sfârșit la Washington, la sfârșitul lunii februarie 1861, Stanton a salutat noua administrație republicană, dar nu avea prea multe speranțe pentru Lincoln pe care și-l amintea din Cincinnati. El a asistat la inaugurarea lui Lincoln pe 4 martie, scriindu-i în aceeași zi unui prieten: "Inaugurarea s-a încheiat și, fie de bine, fie de rău, Abraham Lincoln este președintele Statelor Unite". Stanton avea să urmărească primul an al administrației Lincoln cu un ochi critic.

Când George McClellan a venit la Washington în vara anului 1861 ca general salvator, el și Edwin Stanton, ambii democrați, au fost aduși împreună de prieteni comuni. S-a dezvoltat o relație fructuoasă. Cu câteva zile înainte de a fi numit secretar de război, Stanton s-a întâlnit cu McClellan și i-a promis sprijinul său.

McClellan, care se distanța din ce în ce mai mult de Lincoln, a crezut că acum avea un aliat în administrație.

Lincoln l-a numit pe Edwin M. Stanton, avocatul care îl umilise în faimosul "Cazul secerătorului" din Cincinnati în 1855, în funcția de secretar de război în ianuarie 1862.

Stanton a făcut o primă impresie bună asupra multor oameni în primele luni de la preluarea funcției. Comitetul mixt pentru conducerea războiului s-a întâlnit cu el în prima sa zi de mandat. Senatorul Benjamin Wade din Ohio a scris: "Orizontul politic s-a luminat" de când Stanton și-a preluat noua funcție. Procurorul general Edward Bates a scris în jurnalul său: "Noul secretar de război este un om de minte și de acțiune. El este bine primit de toți". Joshua Speed, care a călătorit din Kentucky pentru a procura arme pentru statul său, i-a scris lui Joseph Holt, ultimul secretar de război din administrația Buchanan, că Stanton "a realizat în câteva zile ceea ce până acum ar fi durat la fel de multe săptămâni". Speed credea că Stanton va "insufla întregii armate o energie și o activitate pe care nu le-am mai văzut până acum". George Templeton Strong, în calitate de trezorier al Comisiei Sanitare a SUA, o agenție guvernamentală care coordona eforturile de ajutorare în taberele armatei, a călătorit de la New York pentru a se întâlni cu oficialii Departamentului de Război la sfârșitul lunii ianuarie. La întâlnirea cu Stanton, Strong a fost impresionat. Era sigur că Stanton valora "o căruță plină de Cameroni". Dar Strong, care știa cum să se descurce la Washington, i-a mărturisit jurnalului său: "Este cel mai popular om din Washington acum, dar oare va dura?".

Președintele a fost, de asemenea, impresionat de ceea ce a văzut și auzit în primele săptămâni ale lui Stan-ton. Când Lincoln se plimba seara pe la biroul de telegraf din cadrul Departamentului de Război, a văzut că Stanton, în biroul său privat de la etajul al doilea, care dădea spre Casa Albă, lucra multe nopți până la ora 22:00. Lincoln știa că Stanton avea o minte puternică și că în orice moment își putea dezlănțui temperamentul înflăcărat, dar Lincoln nu a fost niciodată în defensivă în preajma oamenilor care știau mai multe decât el și care erau pricepuți în a duce treaba la bun sfârșit. Lincoln i-a spus congresmanului din Massachusetts Henry L. Dawes că energia lui Stanton îi amintea de un vechi predicator metodist din vestul țării care devenea atât de energic la amvon încât o serie de enoriași au decis să pună cărămizi în buzunare pentru a-l ține în frâu. "S-ar putea să fim nevoiți să-l servim pe Stanton în același mod", a trasat Lincoln, "dar cred că îl vom lăsa să sară o vreme mai întâi".

Stanton a preluat rapid controlul total al departamentului său. Era peste tot și părea să știe totul. Nu accepta nicio interferență din partea "premierului" Seward, care era mai mare decât el, și îi trata pe aproape toți ceilalți, inclusiv pe Gideon Welles, secretarul Marinei, ca fiind sub el. Secretarul Trezoreriei, Chase, a prezis în jurnalul său că noul secretar de război "va fi stăpânul departamentului său și nu va ceda în fața nimănui în afară de președinte". Relația în curs de dezvoltare dintre Lincoln și Stanton avea să devină una dintre cele mai intrigante povești interioare ale războiului.

În primele luni ale anului 1862, președintele a devenit vizibil energizat de prezența lui Stanton. El mergea mai des la biroul de telegraf de la Departamentul de Război. Stanton, a cărui lună de miere în funcție s-a încheiat rapid din cauza manierei sale ursuze care îi îngrozea pe mulți din jurul său, l-a tratat pe președinte cu respect, chiar cu deferență. Welles l-a apreciat pe Stanton ca fiind o persoană "pasionată de putere și de exercitarea ei", dar această calitate nu l-a descurajat niciodată pe Lincoln. Lincoln observase că și lui Simon Cameron îi plăcea să exercite puterea, dar de multe ori pentru propria-i mărire de sine. Lincoln a văzut în Stanton ceea ce mulți alții nu au văzut. A ajuns să îi admire intelectul și energia, în ciuda a ceea ce Gideon Welles numea "natura imperioasă" a lui Stanton, deoarece Lincoln a înțeles că Stanton oferea daruri enorme în slujba armatei și a Uniunii.

"TOATĂ LINIȘTEA PE POTOMAC

", se citeau buletinele de știri militare pe care McClellan le emitea cu o previzibilitate monotonă de la cartierul său general în iarna 1861-62. Politicienii de la Washington, acum că cel de-al Treizeci și șaptelea Congres era în sesiune, îl ironizau în mod regulat pe McClellan și anunțul său ca fiind nimic mai mult decât o tergiversare. În tot acest timp, Lincoln aștepta ca generalul McClellan să-și conducă trupele în luptă.

La 12 ianuarie 1862, senatorul de Illinois Orville Browning s-a oprit la Casa Albă. Browning a simțit că Lincoln era prins în studiile sale de teorie militară și a vrut să discute îndelung despre strategia militară. I-a spus lui Browning că el credea că armatele Uniunii "ar trebui să amenințe toate pozițiile [ale Confederației] în același timp cu o forță superioară, iar dacă slăbesc una pentru a întări alta să o cucerească și să o țină pe cea slăbită". Descurajat de generalii săi, Lincoln i-a spus lui Browning că "se gândea să intre el însuși pe câmpul de luptă".

În cele din urmă, Lincoln nu a mai putut aștepta. La 27 ianuarie 1862, a emis Ordinul general numărul unu al președintelui. El a ordonat forțelor armatei și marinei să se pregătească să acționeze până la 22 februarie împotriva "forțelor insurgente". Acest ordin, pe care Lincoln l-a discutat cu noul său secretar de război, era un document îndrăzneț și curios. De ce 22 februarie? Lincoln nu a spus niciodată, dar președintele, cu o înclinație pentru precedente, a ales probabil această dată pentru că era ziua de naștere a lui George Washington. Ordinul lui Lincoln a fost ridiculizat de către detractorii săi din Congres pentru simplitatea sa grandioasă, dar nimeni nu putea să nu-i observe scopul său mai mare - în calitate de comandant suprem, el îi ordona lui McClellan să se pregătească de marș în mai puțin de o lună.

Patru zile mai târziu, Lincoln și-a continuat poziția de a prelua conducerea prin emiterea Ordinului special de război al președintelui numărul unu. Acest scurt ordin a demonstrat abilitatea lui Lincoln de a realiza un act politic de înaltă tensiune. Pe de o parte, Lincoln a declarat că un "obiectiv imediat" ar trebui să fie "cucerirea și ocuparea" Manassas Junction. În același timp, el a amânat "toate detaliile la discreția

generalului-șef". El a încheiat acest al doilea ordin insistând, încă o dată, ca expediția să se deplaseze "înainte sau în data de 22 februarie următor".

De data aceasta, generalul McClellan s-a grăbit la Casa Albă pentru a obiecta. L-a întrebat pe președinte dacă ar putea prezenta un plan alternativ secretarului de război Stanton. Lincoln a acceptat, crezând probabil că ar putea în sfârșit să obțină de la McClellan un plan de luptă real, în scris. La 3 februarie 1862, McClellan i-a prezentat lui Stanton un raport detaliat de douăzeci și două de pagini care includea atât planul său, cât și obiecțiile sale la cel al președintelui.

Planul lui McClellan prevedea transportarea trupelor pe apă pe râul Potomac și pe Golful Chesapeake până la micul Urbana, Virginia, un port de tutun de pe malul sudic al râului Rappahannock. Din această bază ar fi înaintat aproape 60 de mile până la Richmond. Intenția lui McClellan era să atragă forțele confederate sub comanda lui Joseph Johnston de pe linia defensivă din jurul Manassas într-un marș pentru a proteja Richmond. McClellan a scris că înaintarea sa "oferă cele mai scurte rute terestre posibile către Richmond și lovește direct în inima puterii inamicului din est". Cu Richmond cucerit, McClellan și-a imaginat un cerc mare sub comanda Uniunii, de la Ambrose Burnside în Carolina de Nord la Don Carlos Buell în Tennessee și până la Henry Halleck pe Mississippi.

Planul Urbana al lui McClellan avea meritele sale. El credea că poate profita de avantaj luptând pe terenul pe care îl alegea, folosindu-se în același timp de superioritatea Uniunii în materie de forțe navale. McClellan a încheiat cu o rugăminte și o hotărâre. "Îmi voi miza viața, reputația pe rezultat - mai mult decât atât, voi miza pe el succesul cauzei noastre".

Planul nu l-a convins pe Lincoln. Chiar dacă McClellan își începea înaintarea în februarie, președintele se temea că vor exista întârzieri mari înainte de a mărșălui asupra forțelor confederate. Lincoln și-a exprimat, de asemenea, îngrijorarea că planul lui McClellan ar lăsa Washingtonul vulnerabil la un atac din partea a ceea ce el credea acum că sunt lideri militari sudisti foarte capabili.

Lincoln i-a adresat cinci întrebări dure lui McClellan, printre care: "Nu cumva planul dumneavoastră implică o cheltuială de timp și de bani mult mai mare decât al meu?". De asemenea, Lincoln a mai întrebat: "În caz de dezastru, nu ar fi mai dificilă o retragere în siguranță cu planul dumneavoastră decât cu al meu?". Deși adresate lui McClellan, întrebările lui Lincoln se adresau în egală măsură lui însuși, în timp ce lucra în modul său tipic logic pentru a discerne calea de urmat. El i-a spus lui McClellan: "Dacă îmi veți da răspunsuri satisfăcătoare la următoarele întrebări, voi ceda cu plăcere planul meu în favoarea planului dumneavoastră".

Lincoln, în calitate de comandant suprem, în relația de du-te-vino cu generalul său de top, s-a trezit perfecționând bazele strategiei sale militare în evoluție. În primul rând, el credea că armatele

confederate, și nu Richmond sau orice alt loc fix, ar trebui să fie cea mai importantă țintă militară a sa. În al doilea rând, recunoștea din ce în ce mai mult riscul unor linii de aprovizionare supraîncărcate. Și, în al treilea rând, a vrut să evite să lase Washingtonul vulnerabil la atac.

În cele din urmă, Lincoln a semnat planurile lui McClellan, în ciuda rezervelor sale profunde. Respectul său pentru ofițerii profesioniști încă depășea cunoștințele tot mai mari ale lui Lincoln despre strategia militară.

CU ARMATA LUI MCCLELLAN

de Potomac a lui McClanellanl încă limitată la bazele sale de iarnă în februarie, Lincoln a primit vești bune din Kentucky. La 19 ianuarie 1862, Don Carlos Buell, răspunzând la apelul urgent al președintelui la acțiune, l-a trimis pe generalul George H. Thomas, un virginian loial Uniunii, într-o misiune riscantă în estul statului Kentucky. Thomas, un om mare și impunător care se aștepta la o disciplină de oțel din partea trupelor sale, a condus patru mii de oameni peste munți înșelători și fără urme, pe o vreme de iarnă cu polei, pentru a obține o victorie la Mill Springs, Kentucky.

Această gravură Currier and Ives prezintă bombardamentul și capturarea Fort Henry și munca eroică a canonierelor federale sub comanda comodorului Andrew H. Foote.

Lincoln, cu privirea îndreptată spre Vest, cu care era familiarizat, a început să monitorizeze mișcările generalului Ulysses S. Grant. La 4 februarie 1862, Grant a atacat Fort Henry, un fort de pământ al Confederației, aflat la optzeci de mile în sus pe râul Tennessee față de cartierul general al Uniunii din Paducah, Kentucky, considerând că fortul era punctul slab al liniei Confederației. Era exact strategia pe care Lincoln i-o recomandase lui Browning cu trei săptămâni mai devreme. Grant a abordat Fort Henry din două părți. Sprijinit de cele patru canoniere de fier și trei de lemn ale comodorului Andrew H. Foote, Grant a obținut o victorie decisivă la 6 februarie 1862, provocând confederaților prima înfrângere semnificativă a războiului.

O parte dintre confederații care apărau Fort Henry s-au retras la Fort Donelson, pe râul Cumberland, care a devenit următorul obiectiv al lui Grant. Generalul Don Carlos Buell a avertizat că Grant urma să înfrunte o forță mult mai mare și că ar trebui să se retragă după victoria inițială. În plus, Buell nu a putut trimite întăriri. Nu a contat. Grant, spre deosebire de atâția alți comandanți pe care Lincoln ajunsese să-i cunoască, nu a strigat niciodată după întăriri. În schimb, și-a trimis oamenii la 12 mile pe uscat și s-a pregătit să atace. La 14 februarie 1862, canonierele lui Foote au sosit pe Cumberland și au început să lanseze "valențe de fier" asupra Fortului Donelson. În scurt timp, însă, artileria grea a Confederației a pedepsit bărcile lui Foote, câștigând avantajul. Când a sosit vestea prin telegramă la Departamentul de

Război că bărcile lui Foote absorbiseră o bătaie cruntă, mulți s-au grăbit să spună: "V-am spus eu". Stanton și-a mărturisit îngrijorarea.

Lincoln și liderii militari de la Washington știau puține lucruri despre Grant. Refuzând să se lase învins, Grant a înaintat pe o vreme aspră, cucerind în cele din urmă Fort Donelson pe 17 februarie 1862, cu această remarcă celebră: "Nu pot fi acceptați decât termenii unei capitulări complete și necondiționate". Confederații au acceptat. Grant a plecat în marș cu 13.000 de prizonieri, oferind Uniunii o a doua victorie strategică în teatrul de operațiuni din vest în mai puțin de două săptămâni.

Când Stanton a citit dispeceratul cu privire la "capitularea necondiționată", secretarul de război a strigat trei urale pentru generalul Grant. Un funcționar din biroul lui Stanton și-a amintit că uralele "au zguduit zidurile vechi, au rupt pânzele de păianjen și au pus șobolanii pe fugă". În jurul Washingtonului, clopotele bisericilor au sunat și tunurile au tras.

Grant a devenit instantaneu un erou. În tot Midwestul său natal, oamenii au început să-l numească Grant "Predarea necondiționată". Poveștile din ziare cu Grant la Fort Donelson, rontăind un trabuc, i-au determinat pe cetățenii recunoscători să-i trimită sute de cutii de trabucuri. Grant, care a început războiul fumând pipa sa de meerschaum, a trecut cu normă întreagă la țigări.

Recunoscător pentru aceste victorii, Lincoln l-a promovat imediat pe Grant la gradul de general-maior, al doilea în grad de comandă după Halleck în întregul Vest american.

ÎN TIMPUL IERNII DIN 1862

, în timp ce Abraham Lincoln era îngrijorat de conducerea sa militară, fiii săi Willie și Tad se jucau de-a număratul zilelor însorite în timp ce erau blocați în Casa Albă. Willie primise de curând un ponei și, în ciuda vremii reci, umede și mocirloase din Washington, a insistat să își călărească noul cal. Fie din cauza expunerii, fie din cauza uneia dintre infecțiile frecvente cauzate de condițiile insalubre din Washington, Willie s-a îmbolnăvit de ceea ce se numea "febră biliară", un termen general care putea acoperi o multitudine de boli. Până la sfârșitul lunii ianuarie, starea lui Willie s-a îmbunătățit și s-a agravat cu o frustrantă neregularitate. Mama sa stătea frecvent cu el toată noaptea.

Willie Lincoln, cel de-al treilea fiu al familiei Lincoln, era un băiat fericit, studios și religios, care îi entuziasma atât pe copii, cât și pe adulți.

Pe 5 februarie 1862, în timp ce Grant era angajat în bătălia de la Fort Henry, soții Lincoln au organizat o recepție de seară la Casa Albă care avea să se transforme într-un coșmar. Continuând să se confrunte cu comparații nefavorabile cu eleganta nepoată a lui Buchanan, Harriet Lane, prima doamnă originală, Mary a planificat această petrecere ca pe un model de eleganță fină. Ziarul ilustrat al lui Frank Leslie a felicitat-o pentru că a inițiat "o inovație socială". Până atunci, evenimentele sociale de la Casa Albă fuseseră fie "dineuri de stat" pentru cei puțini, fie o "recepție" pentru cei mulți și necontrolați. Evenimentul organizat de Mary Lincoln a fost pentru un număr select de cinci sute de invitați. Fiul cel mare al soților Lincoln, Robert, era acasă de la Harvard și stătea mândru alături de părinții săi, primind oaspeții în Sala de Est. Pe tot parcursul serii, fanfara marinărească "a discursat muzică dulce", inclusiv noua "Mary Lincoln Polka". Mary a purtat o rochie nouă, bijuterii și o coafură din mirt negru și alb de crap.

Din păcate, Abraham și Mary nu s-au putut bucura de această seară. În timpul zilei, starea lui Willie s-a înrăutățit brusc. Tad s-a îmbolnăvit și el. Mai întâi mama, apoi tata au părăsit petrecerea, urcând pe scara centrală pentru a avea grijă de Willie, care ardea de febră.

Momentul culminant al petrecerii a avut loc la ora 23:30, când servitorii au dezvelit mesele frumoase cu mâncare și produse de patiserie pregătite de Milliards, un furnizor de lux din New York. Machete ale unei nave de război a Uniunii și ale Fortului Pickens au fost reprezentate în arta cofetarilor. Cina a durat până la ora 3 dimineața. Leslie's Illustrated a declarat petrecerea "un succes deplin", dar oaspeții nu au aflat niciodată de anxietatea de la etaj.

O săptămână mai târziu, cu ocazia celei de-a 53-a aniversări a lui Abraham Lincoln, ziarele au relatat că Willie se refăcea și era în afara oricărui pericol. Dar starea lui s-a înrăutățit rapid din nou. Willie a cerut să îl vadă pe prietenul său apropiat, Horatio Nelson "Bud" Taft, Jr. care "fusese să-l vadă sau să se intereseze de el aproape în fiecare zi" și care putea întotdeauna să îl înveselească.

Mary stătea acum alături de el zi și noapte.

Joi, 20 februarie 1862, la ora 17.00, Willie Lincoln a murit. Mary s-a prăbușit într-o criză de plâns. Lizzie Keckley, croitoreasa ei afro-americană, a cărei compasiune pentru Mary devenise un balsam vindecător în aceste luni dificile, a condus-o cu blândețe.

La numai trei zile după ce sărbătorise a doua victorie a lui Grant în Vest, Lincoln a fost copleșit de durere. A vorbit încet. "Bietul meu băiat. A fost prea bun pentru acest pământ... dar atunci l-am iubit atât de mult". A mers pe hol până la biroul secretarului său și, "sufocat de emoție", a spus: "Ei bine, Nicolay, băiatul meu s-a dus - s-a dus cu adevărat!". Lincoln, "izbucnind în lacrimi, s-a întors și a intrat în propriul său birou".

Procurorul general Bates a scris în jurnalul său din acea seară: "Un băiat frumos de 11 ani, prea mult idolatrizat de părinții săi". Norul întunecat al doliului care s-a abătut asupra Casei Albe în februarie 1862 nu avea să se ridice niciodată cu adevărat pentru Mary Lincoln.

Slujba pentru Willie Lincoln a avut loc în East Room pe 24 februarie 1862, la ora 14:00. Phineas Gurley, ministru al Bisericii Prezbiteriene de pe New York Avenue, a condus slujba. Gurley a adus un mesaj de consolare și speranță. El a început prin a se identifica cu durerea părinților în legătură cu moartea unui copil mic. Apoi a rostit cuvinte de mângâiere. "Este bine pentru noi, și foarte reconfortant într-o astfel de ocazie ca aceasta, să avem o viziune clară și scripturală asupra providenței lui Dumnezeu."

Gurley era un predicator care anticipa întrebările în predicile sale. În această oratorie funerară, el a abordat echilibrul delicat dintre liberul arbitru și determinism. El le-a spus îndureraților Abraham și Mary, așezați în fața lui, că uneori providența apare ca "o înțelegere misterioasă". Ultimul sfat al lui Gurley a fost "să recunoaștem mâna Lui, să-i ascultăm vocea și să ne interesăm de voința Lui".

Gurley i-a oferit lui Lincoln îngrijire pastorală într-unul dintre cele mai întunecate momente din viața sa. În mai puțin de un an, Lincoln trecuse prin moartea tânărului și fermecătorului Elmer Ellsworth, a prietenului său apropiat din Illinois, Edward Baker, și acum a fiului său.

Când purtătorii de sicriu au cărat sicriul de la Casa Albă, au fost urmați de un grup de copii, membri ai clasei de școală duminicală a lui Willie. Plecând de la Casa Albă, Lincoln a mers într-o trăsură trasă de doi cai negri, însoțit de fiul său cel mare, Robert, și de prietenii săi din Illinois, senatorii Browning și Trumbull, într-o procesiune până la cimitirul Oak Hill din Georgetown.

Viața lui Tad era acum profund diferită fără fratele său mai mare, Willie, care îi fusese un companion constant. De asemenea, i-a pierdut și pe prietenii lor apropiați Bud și Holly Taft. În momentul înmormântării, Mary Lincoln i-a scris lui Mary Taft: "Te rog să-i ții pe băieți acasă în ziua înmormântării; mă simt mai rău dacă îi văd". Pentru că băieții Taft îi aminteau de Willie, aceștia nu au mai fost niciodată invitați la Casa Albă, lăsându-l pe Tad și mai singur.

Mary pur și simplu nu a putut face față morții celui de-al doilea fiu. Eddie Lincoln murise la trei ani și jumătate în 1850. Deși doliul public extrem era un obicei al vremii, moartea lui Willie a lăsat-o pe Mary neconsolată. Nu a mai intrat niciodată în camera în care a murit. A căutat să îndepărteze din Casa Albă tot ce și pe toți cei care i-ar fi putut aminti de Willie. Soțul ei a simțit și el profund pierderea fiului său, dar, în calitate de președinte, știa că trebuie să își reia conducerea unei națiuni profund rănite. Pe măsură ce Lincoln se simțea din ce în ce mai confortabil cu membrii cabinetului William Seward, Edwin Stanton,

Gideon Welles și alți câțiva colegi de încredere, el era mai puțin disponibil pentru sarcina adesea dureroasă de a o ajuta pe Mary să facă față durerii sale.

În urma morții lui Willie, Lincoln a forjat o nouă relație cu Tad. El a devenit principalul companion al băiatului. Tad și Willie se culcaseră adesea împreună, dar acum Tad voia să se culce cu tatăl său. Tânărul Tad era prezent la întâlnirile oficiale, stând uneori în poala lui Lincoln sau chiar cocoțat pe umărul acestuia, spre consternarea unora dintre invitații președintelui. Președintele harnic lucra până târziu la birou și, adesea, aproape de miezul nopții, când își încheia ultima corespondență sau semna ultimul ordin, Lincoln îl lua pe fiul său mic de sub birou sau din fața șemineului și îl ducea la culcare.

Abraham Lincoln a creat o relație nouă, specială cu Tad, cel de-al patrulea fiu al lui Lincoln.

ÎN MULTE SERI

, Lincoln se plimba peste stradă până la conacul cu trei etaje din cărămidă roșie al secretarului de stat Seward, în Piața Lafayette, la nord și est de Casa Albă. Împreună cu Seward la Washington locuiau fiul său, Frederick, și nora sa, Anna, care servea frecvent drept gazdă, deoarece soția lui Seward, Frances, prefera să rămână în casa lor din Auburn, New York.

După ce lucrase cu el timp de aproape un an, Lincoln ajunsese să aprecieze compania intelectualului și spiritualului Seward, un conversator cu o mie de povești. Pentru ceilalți membri ai cabinetului lui Lincoln și pentru mulți din Washington, Lincoln și Seward erau un cuplu ciudat. În timp ce cei doi bărbați leneveau în biblioteca lui Seward, secretarul de stat se bucura de trabucurile sale Havana, în timp ce Lincoln nu fuma; Seward aprecia vinurile de colecție și coniacul, în timp ce Lincoln nu bea; Seward era cunoscut pentru limbajul său colorat, în timp ce Lincoln aproape că nu înjura niciodată. Într-o zi, Lincoln și Seward se îndreptau să treacă în revistă trupele lângă Arlington. Călătorind într-o ambulanță trasă de patru catâri pe drumuri pline de gropi, șoferul, pierzând controlul echipei sale, a început să înjure. Pe măsură ce drumurile deveneau și mai accidentate, înjurăturile au crescut. În cele din urmă, Lincoln a luat cuvântul. "Șofer, prietene, ești episcopalian?".

"Nu, domnule președinte, nu prea sunt; dar dacă mă duc la biserică, mă duc la biserica metodistă."

"Oh, scuzați-mă", a răspuns Lincoln, "am crezut că trebuie să fiți episcopalian, pentru că înjurați la fel ca secretarul Seward, iar el este un slujitor al bisericii."

Lincoln se bucura de Seward pentru că puteau vorbi deschis despre multe subiecte în afară de război. Cu portretele lui George Washington, Andrew Jackson și Daniel Webster așezate pe pereții reședinței lui Seward, conversațiile lor se îndreptau în mod regulat spre meritele liderilor americani. Lincoln îl idolatrizase pe Washington în tinerețe și încă îl venerase pe primul președinte al națiunii. Se alăturase în tinerețe excorierii Whig lui Jackson, dar cu retrospectiva vârstei și cu scaunul diferit în care stătea acum, Lincoln ajunsese să-l aprecieze pe Old Hickory. Într-o conversație despre Jackson, cei doi bărbați au discutat despre cum să gestioneze echilibrul delicat al puterii prezidențiale. Lincoln îl admira de mult timp pe Webster pentru elocvența cu care enunța idealurile politice americane; deseori folosea discursurile lui Webster ca model pentru discursurile sale. În cursul unei alte conversații, Seward a susținut că reputația nici a lui Clay, nici a lui Webster nu va trăi "nici măcar o zecime din timpul" celei a lui John Quincy Adams. Lincoln nu a fost de acord. El a declarat că el credea că Webster "va fi citit pentru totdeauna".

Mary a devenit resentimentară față de timpul pe care soțul ei îl petrecea cu Seward. Ea încă îi purta pică pentru lupta pentru nominalizarea republicană din 1860. Chiar și după ce Seward s-a alăturat administrației soțului ei, Mary l-a ironizat ca pe acel "ipocrit" și ca pe un "șiretlic murdar al abolirii". După aproape un an la Casa Albă, Mary a văzut cum rolul ei de confident și consilier era eclipsat de Seward chiar în momentul în care avea nevoie de soțul ei mai mult ca niciodată.

NERĂBDAREA LUI LINCOLN CU

generalul McClellan a crescut pe măsură ce februarie se transforma în martie. Comitetul mixt pentru conducerea războiului se plânsese de lipsa de reacție a lui McClellan la controlul Confederației asupra Potomacului, atât deasupra, cât și sub Washington. În cele din urmă, McClellan a decis să rupă această stăpânire, trimițând un detașament al Uniunii în partea superioară a Potomacului, pentru a redeschide legătura dintre calea ferată Baltimore și Ohio și Vest. Pentru a traversa Potomacul pentru a reconstrui un pod strategic la Harpers Ferry, McClellan a aranjat să aducă bărci de canal pe canalul Chesapeake și Ohio, care era paralel cu râul Potomac. Aceste bărci urmau să servească drept platforme pentru lemnele necesare construirii podului. În momentul în care erau pe cale să treacă din canal în râu, marinarii au descoperit că bărcile erau cu 15 centimetri prea late pentru a trece prin ecluză.

Când McClellan, care avea reputația de excelent planificator, i-a trimis această veste proastă lui Stanton, secretarul de război s-a grăbit să îi spună lui Lincoln la Casa Albă. După ce a încuiat ușa, Stanton i-a citit lui Lincoln două dispecerate de la McClellan. Exasperat, Lincoln a întrebat: "Ce înseamnă asta?". Stanton a răspuns: "Înseamnă că este o afurisită de zăpăceală. Înseamnă că nu intenționează să facă nimic".

Lincoln, "abătut", a trimis după Randolph Marcy, șeful de stat major și socrul lui McClellan. În timp ce Lincoln se plimba pe podeaua biroului său, este foarte posibil să se fi gândit la zilele în care a lucrat în cel de-al optulea circuit judiciar, când se bucura să examineze noile mașini agricole. Întotdeauna preocupat de calitate, Lincoln se întindea sub o mașină nouă pentru a o "vedea", pentru a vedea dacă era dreaptă

sau deformată. În prezența lui Nicolay, el l-a întrebat acum pe Marcy: "De ce naiba, domnule general Marcy, nu ar fi putut generalul să știe dacă o barcă va trece prin acea ecluză înainte de a cheltui un milion de dolari pentru a le duce acolo? Nu sunt inginer, dar mi se pare că, dacă aș vrea să știu dacă o barcă va trece printr-o gaură sau o ecluză, bunul simț m-ar învăța să mă duc să o măsor." Lincoln și-a încheiat remarcile rezumând sentimentele sale cu privire la mai mult decât la bărcile de canal. "Totul pare să eșueze. Impresia generală câștigă teren pe zi ce trece că generalul nu intenționează să facă nimic. Printr-un eșec ca acesta pierdem tot prestigiul pe care l-am câștigat prin capturarea Fortului Donelson. Sunt foarte dezamăgit - aproape disperat."

Lincoln s-a întâlnit cu membrii Comitetului mixt pentru conducerea războiului în seara zilei de 3 martie 1862. Senatorii Benjamin Wade, din Ohio, și Zachariah Chandler, din Michigan, l-au informat pe Lincoln că circulau rapoarte potrivit cărora McClellan era în secret în simpatie, dacă nu în alianță, cu Confederații. Aceasta nu era o noutate pentru președinte, care ținea în buzunarul de la vestă una dintre aceste scrisori care îl acuza pe McClellan de trădare. McClellan nu făcuse un secret din aversiunea sa față de aboliționiști și de republicanii radicali care doreau să distrugă sclavia. Întâlnirea a degenerat rapid într-un schimb aprins de replici între comitet și președinte cu privire la înlăturarea lui McClellan. Lincoln l-a întrebat pe senatorul Wade dacă McClellan ar fi fost înlăturat, cine l-ar fi înlocuit? "Ei bine, oricine!" a strigat Wade. "Wade", a răspuns Lincoln, "oricine ar fi bun pentru tine, dar trebuie să am pe cineva".

Comitetul avea de fapt în minte doi candidați. Erau împărțiți în opinia lor între Irvin McDowell și John C. Fré-mont. Lincoln credea că ambii generali își pierduseră poziția în fața publicului prin eșecurile lor respective la Bull Run și în Missouri. Cu toate acestea, a fost de acord când comitetul a recomandat ca armata să-și modifice structura de comandă pentru a cuprinde patru corpuri de armată, fiecare cu trei divizii. Deși Comitetul mixt pentru conducerea războiului era alcătuit dintr-o grămadă de amatori militari, Lincoln știa că armata profesionistă de la începutul anului 1862, mult mai mare decât orice armată anterioară din America, devenise prea mare pentru a fi comandată de o singură persoană. Întâlnirea s-a încheiat neconcludent. Lincoln nu avea de gând să i se spună ce să facă de către o comisie a Congresului, dar, în realitate, și el se gândea la schimbarea generalilor.

La șapte și jumătate în dimineața zilei de 7 martie 1862, Lincoln s-a întâlnit cu McClellan la Casa Albă. După ce i-a vorbit despre eșecul cu bărcile din canal, i-a reiterat îngrijorarea sa cu privire la planul Urbana, pe care McClellan încă nu-l pusese în aplicare. Adevăratul scop al convocării lui Lincoln a fost să-i spună lui McClellan, la mai bine de două săptămâni de la termenul limită de 22 februarie, că era timpul să înceapă marșul spre Richmond. De asemenea, i-a vorbit lui McClellan despre ceea ce a numit "o chestiune urâtă". Președintele i-a spus lui McClellan că unii membri ai Congresului credeau că marșul prelungit din planul Urbana era, de fapt, o strategie de "a preda inamicului capitala și guvernul, lăsat astfel fără apărare". McClellan, care era așezat, s-a ridicat și a cerut ca președintele să retracteze astfel de acuzații. Lincoln, "foarte agitat", a negat că acestea nu erau ideile sale și a spus că "nu credea o iotă din ele".

Pentru a-l liniști pe Lincoln, McClellan a spus că a convocat o întâlnire cu generalii săi pentru a analiza opțiunile dintre planul său de la Urbana și planul lui Lincoln de a mărșălui spre Manassas. McClellan, atât politician, cât și general, știa deja care va fi rezultatul discuției. Generalii săi au votat în favoarea planului său cu 8 la 4, cei mai mulți dintre cei opt fiind ofițeri tineri numiți de McClellan însuși.

Ulterior, generalii s-au reunit din nou la Casa Albă, la cererea președintelui. Lincoln a ascultat relatarea întâlnirii și a deciziei lor. El le-a spus militarilor adunați că, din moment ce nu era un militar, va respecta opinia majorității. L-a sfătuit pe secretarul de război Stanton: "Nu putem face altceva decât să le acceptăm planul".

Din respect pentru militari, Lincoln a mers încă o dată împotriva bunului său simț. Dar nu în totalitate. Fără să se consulte cu McClellan, a doua zi a emis două ordine. În primul rând, Lincoln a ordonat ca armata să fie reorganizată în patru corpuri de armată cu douăsprezece divizii. El a numit patru generali de rang înalt pentru a conduce noile corpuri. În al doilea rând, a aprobat planul Urbana cu condiția ca McClellan să fie de acord să plaseze "în și în jurul Washingtonului" o forță care să lase capitala "în întregime în siguranță". McClellan a fost furios de primul ordin. Nu era în dezacord cu conceptul, dar voia să își aleagă singur oamenii.

A doua zi, pe 9 martie 1862, după toate dezbaterile despre Richmond sau Manassas, a venit vestea că generalul confederat Joseph Johnston își evacuase liniile din jurul Manassasului și ocupase noi poziții defensive în spatele râului Rappahannock. Prin deplasarea liniei sale mai la sud, el se afla acum în apropierea poziției de la Urbana, de unde McClellan intenționa să își înceapă înaintarea spre Richmond.

Într-o demonstrație de bravadă, McClellan a trimis imediat o parte din trupele sale spre sud, la Manassas, însoțit de o colecție de reporteri de ziar. Toată lumea a fost uimită de ceea ce au găsit. Configurația apărării confederate avea loc pentru cel mult cincizeci de mii de oameni, doar jumătate din cei o sută de mii de soldați pe care McClellan insistase de mult timp că îi vor face față. De asemenea, au descoperit că o parte din artileria inamică nu era altceva decât niște bușteni vopsiți în negru - "tunuri Quaker". Acești simpli bușteni negri înșelaseră eficient serviciul de informații al lui McClellan timp de luni de zile. Descoperirile l-au făcut pe McClellan să pară un prostănac. Lincoln și Stanton au fost de acord că nu vor mai accepta niciodată estimările sale privind forța opoziției.

George McClellan a început în cele din urmă să-și pună în mișcare armata la 17 martie 1862. Până la începutul lunii aprilie, o priveliște remarcabilă se contura la capătul superior al peninsulei Virginia. În apropierea orașelor Hampton și Old Point Comfort, vagoane de bagaje, artilerie și corturi de adăpost soseau zilnic. În Golful Chesapeake, o armată masivă de 405 vapoare cu roți laterale, vapoare cu elice, brigăzi și barje se aduna. Navele au transportat mii de căruțe de aprovizionare și sute de ambulanțe. Armatele și marinele care au luptat în aceeași peninsulă cu optzeci de ani înainte, în bătălia pentru Yorktown din Războiul de Independență, ar fi fost uimite de pregătirea pentru o operațiune militară mult

mai mare decât orice altceva văzut vreodată pe continentul american. Generalul George B. McClellan aducea încet-încet în formație o sută de mii de soldați pentru atacul mult-așteptat asupra Richmond.

McClellan a venit la Casa Albă pe 31 martie 1862, pentru a-și lua rămas bun de la președinte, dar de fapt pentru a-i cere aprobarea după atâta acribie între ei. A doua zi, McClellan a informat Departamentul de Război că se conformează ordinului președintelui de a se asigura că Washingtonul este protejat, lăsând în urmă 19.000 de soldați, la care se adaugă 7.800 de soldați la Harpers Ferry și 30.000 de soldați ai lui Irvin McDowell în valea Shenandoah din apropiere. Lincoln a fost îngrozit. El credea că forțele erau prea puține și prea brute, iar cele mai multe dintre ele prea îndepărtate de capitală. La 3 aprilie, Lincoln i-a spus lui Stanton că dorește ca trupele lui McDowell, care urmau să se alăture marșului spre Richmond, să rămână în urmă pentru a proteja Washingtonul.

Planul lui McClellan de a asedia Richmond a fost inspirat de asediul Sevastopolului în bătălia finală a Războiului Crimeii din 1855. La fel cum Anglia și Franța și-au pus în aplicare puterea lor industrială asupra fortăreței rusești, el urma să aducă puterea industrială a armatei Uniunii, inclusiv puterea navală și artileria grea, pentru a-i învinge pe confederați în orașul fortificat.

Forțele lui McClellan au avansat cu puțină opoziție până când s-au apropiat de Yorktown. De-a lungul marșului a întâlnit o rețea elaborată de tranșee, care l-a convins că se confruntă cu o forță inamică mare. Manevrele vizibile ale trupelor generalului-maior confederat John B. Magruder în apropierea Yorktown l-au alarmat și mai mult pe McClellan. Tânărul Napoleon, crezând că este depășit numeric, a decis să se adăpostească și să scoată tunurile sale uriașe pentru un asalt.

Lincoln, care vizita acum biroul telegrafic al Departamentului de Război la orice oră din zi și din noapte, a încercat să-l încurajeze pe McClellan să avanseze. La 6 aprilie 1862, el a transmis prin telegramă: "Aveți acum peste o sută de mii de soldați. ... Cred că ar fi bine să rupeți imediat linia inamicului de la York-town până la râul Warwick". Președintele, sporind în cunoștințe militare, i-a spus lui McClellan: "Probabil că vor folosi timpul la fel de avantajos ca și tine".

McClellan a fost incitat. I-a trimis o telegramă lui Lincoln cu obișnuita litanie de plângeri - era depășit numeric, iar președintele și Stanton nu reușiseră să îi furnizeze suficiente trupe. Mai târziu, McClellan i-a scris soției sale: "Am fost foarte tentat să îi răspund că ar fi mai bine să vină și să o facă el însuși".

Lincoln, care nu avea de gând să se lase descurajat de McClellan, și-a exprimat propria preocupare permanentă. "După ce ați plecat, am constatat că mai puțin de douăzeci de mii de oameni neorganizați, fără nicio baterie de câmp, era tot ce ați proiectat să rămână pentru apărarea Washingtonului și a intersecției Manassas." McClellan credea că marșul său spre Richmond era cea mai bună prevenire a unui atac asupra Washingtonului. Preocuparea lui Lincoln era că, în timp ce McClellan își conducea încet

marea armată a Uniunii în susul peninsulei Virginia pentru a cuceri un Richmond bine apărat, Confederații puteau, cu o armată relativ mică, să mărșăluiască rapid pentru a cuceri un Washington slab apărat.

Lincoln și Stanton au fost atât de furioși pe seama tergiversărilor lui McClellan, încât i-au oferit comanda Armatei Potomac lui Ethan Allen Hitchcock, nepotul eroului din Războiul Revoluționar Ethan Allen. Hitchcock, un personaj curios cu o minte filozofică (a citit în germană Critica rațiunii pure a lui Immanuel Kant), devenise consilierul lui Stanton în februarie. Acum, președintele și secretarul de război îi cereau să preia comanda Armatei Potomacului. El a spus că este prea bătrân, aproape șaizeci și patru de ani, și i-a refuzat.

La începutul lunii mai, McClellan a spus în cele din urmă că este gata să atace orașul York cu tunurile sale grele. Suprasolicitând foarte mult mărimea inamicului din fața lui, care probabil că era de numai unsprezece mii de oameni când s-a apropiat prima dată de Yorktown, tergiversarea sa le-a permis confederaților să-și concentreze apărarea. Lincoln i-a scris lui McClellan: "Cererea dumneavoastră de tunuri Parrott de la Washington mă alarmează, în principal pentru că argumentează o amânare pe termen nelimitat. Este ceva de făcut?".

McClellan a primit acum o surpriză. În timp ce se pregătea să atace cu tunurile sale, urmând să fie urmat de un asalt al infanteriei, generalul confederat Joseph Johnston, la adăpostul întunericului, în noaptea de 3 mai 1862, a executat o retragere strategică cu trupele sale pentru a ajuta la apărarea Richmond-ului. La fel ca la Manassas, McClellan, prea precaut, nu a găsit pe nimeni cu care să lupte. Sudul a râs că fusese păcălit din nou. Nordul nu râdea.

La 6 mai 1862, Lincoln, cu Stanton și secretarul Trezoreriei Chase alături, a decis să se deplaseze la Fortăreața Monroe pentru a descoperi singur ce anume făcea sau nu făcea generalul McClellan.

Cu două luni înainte, o navă de fier confederată, CSS Virginia, coborâse pe râul Elizabeth până la Hampton Roads pentru a ataca navele Uniunii cu pereți de lemn instalate acolo. Virginia a izbit și a scufundat USS Cumberland, o navă de douăzeci și patru de tunuri, apoi a tras asupra fregatei de cincizeci de tunuri USS Congress. A doua zi, nava de fier a Uniunii USS Monitor a sosit la fața locului. Cele două nave lente nu s-au putut avaria reciproc. Întâlnirea dramatică a demonstrat în două zile superioritatea fierului asupra lemnului. La sosirea lui Lincoln, Virginia încă se afla la pândă în portul Norfolk. Când Lincoln a descoperit că generalul nu făcuse încă nimic pentru a îndepărta Virginia, și-a aruncat pălăria la pământ.

A doua zi, Lincoln a preluat conducerea unui plan de capturare a Norfolkului. Soldații și marinarii au privit cu uimire cum Lincoln a comandat o barcă pentru a selecta cel mai bun loc de debarcare pentru a lansa atacul. El a ordonat canonierelor să atace bateriile de pe țărm ale Confederației de la Sewall's Point.

La 9 mai 1862, confederații au abandonat Norfolk, aruncând în aer nava Virginia pentru a nu mai putea fi capturată. Un soldat aflat la bordul unuia dintre transporturile marinei l-a urmărit pe Lincoln dirijând întăririle către front. "Abe se grăbea de colo-colo, strigând la cineva de pe chei - îmbrăcat într-un costum negru cu un crepon foarte sordid la pălărie și atârnând peste balustradă, arăta ca un hoosier care tocmai pornea spre casă din California, cu haine de magazin și o cămașă cu brățări." Un ofițer de la bordul Monitorului a scris: "Este extrem de norocos că președintele a coborât așa cum a făcut-o - se pare că a insuflat o nouă viață în toate". Acțiunea președintelui a început să "răscolească oasele uscate". Salmon Chase i-a scris fiicei sale: "Astfel s-a încheiat o campanie strălucită de o săptămână a președintelui; pentru că eu cred că este destul de sigur că dacă nu ar fi coborât, Norfolk ar fi fost încă în posesia inamicului, iar "Merrimac" ar fi fost la fel de sumbru și sfidător și la fel de teribilist ca întotdeauna. Întreaga coastă este acum practic a noastră".

În timp ce se afla la Fortăreața Monroe, Lincoln s-a întâlnit cu generalul Uniunii Ambrose Burnside, care venise din Carolina de Nord. La 11 mai 1862, Lincoln l-a invitat pe Burnside să se întoarcă cu el pe USS Baltimore. Odată ajuns la Washington, Burnside s-a trezit răspunzând la o întreagă baterie de întrebări din partea președintelui. Când generalul s-a întors la Willard Hotel, a oferit membrilor personalului său evaluarea sa inițială a președintelui. "Dacă există un om cinstit pe fața pământului, Lincoln este unul".

De asemenea, la 11 mai 1862, Lincoln l-a demis pe McClellan din funcția de general șef, eliberându-l de comanda generală. Motivul invocat de Lincoln a fost că Micul Mac nu putea face totul. L-a pus pe Henry Halleck la conducerea armatelor din vest, iar pe John C. Frémont la conducerea unei noi Divizii de munte, formată din vestul Virginiei și estul Tennessee-ului. McClellan și-a păstrat comanda Armatei Potomacului. În cadrul Departamentului de Război, s-a dezbătut dacă Lincoln îl lăsase cu grație pe McClellan la pământ sau dacă îl provocase că, dacă va reuși să cucerească Richmond, comanda sa va fi restabilită.

Chiar și așa, ordinele lui Lincoln și-au consolidat și mai mult propriul rol de comandant suprem. De acum înainte, Halleck, Frémont și McClellan vor fi egali și vor raporta președintelui prin Stanton. Lincoln ajunsese să aibă încredere în Stanton și putea lucra cu el în moduri în care nu ar fi putut niciodată cu Cameron. Ospitalierul Lincoln și exigentul său secretar de război au devenit o echipă formidabilă.

PÂNĂ LA MIJLOCUL LUNII MAI

, sub comanda proaspătului retrogradat George McClellan, cei 105.000 de oameni ai Armatei Potomac puteau vedea turlele bisericilor din Richmond în timp ce se apropiau de porțile orașului. Șaizeci de mii de soldați confederați apărau Richmond, însă McClellan a cerut întăriri, plângându-se că lupta cu un număr

dublu. Pentru o vreme a existat un impas, dar la 31 mai 1862, Joseph Johnston a declanșat un atac împotriva lui McClellan la sud de râul Chickahominy. Bătălia care a urmat la Seven Pines, sau Fair Oaks, s-a transformat în încăierări haotice pe un teren confuz. Johnston a fost grav rănit și înlocuit de Robert E. Lee. Două zile de lupte sângeroase s-au soldat cu o remiză tactică.

McClellan a fost încântat când Lee, consilierul militar al lui Jefferson Davis, l-a înlocuit pe veteranul Johnston. McClellan i-a scris lui Lincoln: "Îl prefer pe Lee în locul lui Johnston - primul este prea precaut și prea slab în fața unor responsabilități grave - curajos și energic din punct de vedere personal, dar îi lipsește fermitatea morală atunci când este presat de responsabilități grele și este posibil să fie timid și irezistibil în acțiune". Probabil că Lincoln s-a întrebat dacă nu cumva McClellan a judecat din nou greșit un adversar.

Răspunsul a venit curând. Generalul Robert E. Lee, căruia Lincoln îi ceruse să preia comanda întregii armate a Uniunii la începutul războiului, se afla acum la conducerea forțelor confederate care apărau Richmond. Acesta s-a dovedit rapid a fi un comandant formidabil. L-a dirijat pe generalul Stonewall Jackson în Valea Shenandoah. Jackson era o persoană care își asumă riscuri și care își putea muta trupele, adesea depășite numeric, pentru a profita de slăbiciunea adversarului.

Lincoln, simțind pericolul pe care îl reprezenta Jackson, l-a implorat pe McClellan să îi instruiască pe generalii săi superiori să îl prindă în capcană pe vicleanul Jackson în vale. În același timp, el a trimis propriile ordine comandanților de divizie de la biroul de telegraf. Dar, în timp ce forțele Uniunii au ajuns încet pe poziții într-o mișcare de clește, oamenii lui Jackson au rămas cu un pas înainte, mărșăluind din greu pentru a scăpa de potențiala capcană. Jackson a câștigat mici bătălii la Front Royal, Winchester, Cross Keys și Port Republic, frustrând forțele Uniunii. Apoi i s-a alăturat lui Lee în apărarea Richmond-ului.

În iunie, Lee a condus o contraofensivă, Bătăliile de șapte zile, în care McClellan a fost forțat să se retragă din poziția sa aflată la patru mile est de Richmond. Dacă McClellan credea că îl cunoștea pe Lee, generalul din Virginia și-l amintea clar pe McClellan din Mexic. Convins că McClellan va fi legat de armele sale, Lee a riscat să lase doar douăzeci și cinci de mii de soldați pentru a apăra Richmond și s-a pregătit să-l atace pe McClellan la nord de Chickahominy. Nereușind să aibă succes în prima zi, a atacat din nou și din nou. Într-o serie de șase bătălii în șapte zile, campania peninsulară a lui McClellan a luat sfârșit. La 4 iulie 1862, la un an după mesajul special al lui Lincoln către Congres, a devenit clar pentru președinte și pentru națiune că marea oportunitate a lui McClellan fusese pierdută. Richmond supraviețuise, iar Lee și Jackson și armatele lor erau în ascensiune.

Lincoln era hotărât să afle la fața locului ce a mers prost. A sosit cu vaporul la Fort Harrison, la vârful estic al peninsulei Virginia, la 8 iulie 1862. McClellan a venit la bordul vaporului Ariel la Harrison's Landing și i-a înmânat lui Lincoln o scrisoare lungă, reluând o conversație pe care o începuse cu președintele înainte

de Bătăliile de șapte zile. Admițând că își depășea îndatoririle de comandant de armată, dar considerând că războiul ajunsese într-o etapă crucială, McClellan a scris: "Guvernul trebuie să stabilească o politică civilă și militară, care să acopere întregul teren al problemelor noastre naționale".

Scrisoarea lui McClellan a fost parțial un răspuns la șoaptele din Washington care dezbăteau necesitatea unei a doua Legi a Confiscării. Prima, semnată de Lincoln la 6 august 1861, permitea confiscarea oricăror bunuri, inclusiv a sclavilor, folosite de confederați pentru a-și susține insurecția. Lincoln, după ce negociase cu Congresul, o semnase pentru că nu elibera în mod explicit toți sclavii. Cel de-al doilea act despre care se zvonea că va merge mai departe. "Nu ar trebui să fie un război care să urmărească subjugarea poporului [sudic]", a ținut predica McClellan. "Nu ar trebui să se aibă în vedere nici confiscarea proprietății... sau abolirea forțată a sclaviei".

Lincoln, care nu se mai întâlnise cu McClellan de trei luni, a primit scrisoarea, i-a mulțumit și nu a spus nimic. A doua zi, descurajat, McClellan i-a scris soției sale, Ellen, despre vizita la "Excelența Sa". El a spus că se îndoia că Lincoln "a profitat" de această vizită. Președintele "pare cu adevărat incapabil să se ridice la înălțimea meritelor problemei și a magnitudinii crizei", a scris el.

Dar Lincoln a înțeles enormitatea crizei. Deși ar fi fost de acord cu McClellan cu șase luni înainte, își schimbase punctul de vedere. Trei săptămâni mai târziu, Lincoln a scris acest lucru într-o scrisoare către Cuthbert Bullitt, un unionist sudist din New Orleans. El a pus o serie de întrebări retorice. "Ce ați face în locul meu? Ați renunța la război acolo unde este? Sau, l-ați continua în viitor, cu stropitori de tulpini de soc, încărcați cu apă de trandafiri?". Lincoln și-a implicat puternic răspunsul prin întrebarea: "Ați da lovituri mai ușoare decât cele mai grele?". Trei zile mai târziu, în același spirit, Lincoln i-a scris lui August Belmont, un proeminent democrat din nord. "Acest guvern nu mai poate juca mult timp un joc în care el pune totul în joc, iar dușmanii săi nu pun nimic." Lincoln ajunsese la o decizie crucială în iulie 1862, cu privire la natura războiului și la noile mijloace de a câștiga pacea.

LA ÎNCEPUTUL LUI IUNIE

, Abraham și Mary Lincoln au făcut o călătorie neanunțată de la Casa Albă la o reședință cunoscută sub numele de Casa Soldaților. Situată pe dealuri umbroase la trei mile nord de Casa Albă, de-a lungul drumului spre Silver Spring, Maryland, Casa Soldaților se afla la doar o jumătate de oră de mers cu trăsura de la Casa Albă. Izolarea celor trei sute de acri ai săi a fost o ușurare binevenită față de ritmul frenetic, umiditatea și mirosul care învăluiau în mod constant Conacul Executiv din Washington. Abraham și Mary vor rămâne acolo până la începutul lunii noiembrie și se vor întoarce în următoarele două veri, locuind acolo în total treisprezece luni, adică mai mult de un sfert din durata președinției lui Lincoln.

Ceea ce a ajuns să se numească "Casa soldaților" a fost construită în 1842 de bancherul din Washington George W. Riggs. În 1851, a devenit un azil pentru veteranii cu dizabilități din războaiele anterioare care

nu se puteau întreține singuri. James Buchanan a devenit primul președinte care a stat la Soldiers' Home. Probabil că el l-a sugerat familiei Lincoln ca loc de retragere. Atât Mary, cât și Abraham au vizitat separat Soldiers' Home în zilele imediat următoare inaugurării, la 4 martie 1861, dar evenimentele care au dus la Bull Run au amânat o mutare în 1861 până în vara anului 1862. În verile petrecute acolo, este posibil ca soții Lincoln să fi stat în mai multe căsuțe, inclusiv în casa familiei Riggs, o casă de țară cu un pridvor mare, construită în stil gotic renascentist englezesc, a cărui popularitate a început în Anglia în anii 1830.

În 1862, Soldiers' Home a devenit un refugiu de vară pentru familia Lincoln. Aici, Lincoln a găsit spațiu și timp pentru refacerea mentală, precum și pentru a-și distra prietenii apropiați.

După moartea lui Willie, Mary s-a bucurat în mod deosebit de faptul că se îndepărta de Washingtonul aglomerat. Benjamin B. French, comisarul pentru clădiri publice, a vizitat Casa Albă luni, 16 iunie 1862, chiar când Mary se pregătea să plece la Casa Soldaților. French a scris în jurnalul său: "Părea să fie foarte bine dispusă și încântată să iasă din oraș". Unul dintre motivele pentru care cu siguranță era încântată era că retragerea îi oferea mai multe ocazii de a fi singură cu soțul ei și cu Tad. Robert li s-a alăturat de la Harvard la sfârșitul lunii iunie. Mary și Abraham își citeau unul altuia și, ori de câte ori putea, ea îl încuraja să o însoțească în plimbările cu trăsura de după-amiază târziu. În iulie, într-o scrisoare către un prieten, ea a scris: "Suntem cu adevărat încântați de acest refugiu, plimbările cu mașina și plimbările pe aici sunt încântătoare și fiecare zi își aduce vizitatorii. Apoi, băiatul nostru Robert este cu noi".

Fiind un navetist zilnic, Lincoln se trezea devreme în lunile de vară și era în drum spre Washington cu mult înainte de ora 8. Unul dintre soldații care era responsabil de escortarea președintelui, căpitanul David Derickson, a relatat că în multe zile ajungea la cabană în jurul orei 6:30 și îl găsea pe Lincoln "citind Biblia sau vreo lucrare despre arta războiului". Deși își îndeplinea munca prezidențială la Casa Soldaților, Lincoln a apreciat, de asemenea, timpul privat pentru lectură și reflecție în acest cadru de retragere. În timp ce era de serviciu la Casa Albă, Lincoln îi delecta pe vizitatori cu povești și umor, dar atunci când nu era de serviciu la Soldiers' Home, el prefera, după cum își aminteau oaspeții, să citească din Shakespeare și din alți câțiva dintre poeții săi favoriți. În compania secretarului său John Hay, un absolvent al Colegiului Brown care avea un fler literar, Lincoln citea ore întregi din Macbeth, Hamlet sau Richard al II-lea. În Springfield, Hay îl auzise pe Lincoln citind izbucnirea de disperare din actul al treilea din Richard al II-lea; l-a auzit din nou la Casa Albă, iar acum la Casa Soldaților.

Pentru numele lui Dumnezeu, să ne așezăm pe pământ.

Și să spunem povești triste despre moartea regilor;

Cum unii au fost detronați, alții uciși în război,

Unii bântuiți de fantomele pe care le-au deposedat;

Unii otrăviți de soțiile lor, alții uciși în somn;

Toți au fost uciși:

Lincoln părea atras de piesele lui Shakespeare care vorbeau despre o Anglie despărțită de războiul civil și despre bărbați conduși de o ambiție copleșitoare. Tânărul asistent al președintelui a raportat că Lincoln "l-a citit pe Shakespeare mai mult decât toți ceilalți scriitori la un loc".

LA SFÂRȘITUL LUNII IUNIE 1862

, într-un moment de mare descurajare a Nordului, Lincoln i-a cerut secretarului său de stat să sondeze în mod confidențial guvernatorii statelor cu privire la necesitatea de a chema mai multe trupe. Îngrijorat că un astfel de apel ar putea produce panică în Nord, Lincoln i-a comunicat totuși lui Seward hotărârea sa. "Mă aștept să mențin această luptă până la succes, sau până când voi muri, sau până când voi fi cucerit, sau până când îmi va expira mandatul, sau până când Congresul sau țara mă va abandona". La 1 iulie, cu câteva zile înainte ca națiunea să-și sărbătorească cea de-a optzeci și șasea aniversare, Lincoln a lansat un apel pentru încă trei sute de mii de voluntari pe trei ani.

Abolиționistul quaker James Sloan Gibbons, un om de afaceri care a fost unul dintre principalii susținători ai National Anti-Slavery Standard, a scris un poem care a fost publicat în mod anonim în New York Evening Post la 16 iulie 1862. Poemul a atins o coardă sensibilă în rândul publicului. Nu mai puțin de opt compozitori l-au pus rapid pe muzică. La începutul toamnei, poemul era cântat de coruri la mitingurile Uniunii și de public în piețele orașelor. Cântecul exprima în muzică inima Uniunii.

Venim, Părinte Abraham, încă 300.000,

De pe cursul sinuos al Mississippi-ului și de pe țărmul Noii Anglii.

Ne lăsăm plugurile și atelierele, Nevasta și copiii noștri dragi,

Cu inimile prea pline pentru a fi rostite, cu o lacrimă tăcută.

Nu îndrăznim să privim în urma noastră, ci cu fermitate înainte.

Venim, Părinte Avraam, încă 300.000!

CORUL: Venim, venim, venim să refacem Uniunea noastră, Venim, Părinte Abraham, încă 300.000!

Poemul a stârnit un răspuns atât de popular pentru că a exprimat ceea ce toată lumea spunea. Ultima strofă începe: "Ne-ai chemat și noi venim". Stima crescândă a soldaților și marinarilor Uniunii pentru comandantul lor șef se răspândea la cetățenii din întreaga țară.

De-a lungul anilor, oamenii îi atașaseră porecle lui Lincoln în semn de admirație. Cea mai veche poreclă, "Honest Abe", a rămas pentru că surprindea caracterul esențial al lui Lincoln la vârsta de douăzeci și ceva de ani. Lincoln a suportat hărmălaia constantă că era "republicanul negru" în dezbaterile cu Stephen Douglas și, din nou, în campania prezidențială din 1860. Această ultimă denumire, "Tatăl Abraham", a fost un semn că, până la mijlocul anului 1862, aprecierea pentru Lincoln trecuse de la o admirație rezervată unui președinte american la o afecțiune neobișnuită acordată unei figuri paterne iubitoare de către cetățenii săi recunoscători.

ÎN TIMPUL VERII

liniștită la Casa Soldaților, Lincoln a meditat asupra sclaviei. Deși personal se opunea de mult timp sclaviei, în calitate de președinte simțea că, prin jurământul său, era obligat de Constituție să nu intervină acolo unde aceasta exista deja. A înțeles că adoptarea acestei poziții de principiu l-a pus în contradicție cu mulți lideri ai propriului său partid.

Punctul de vedere al lui Lincoln cu privire la sclavie nu era atât de diferit de cel al criticilor săi, a căror pasiune împotriva sclaviei o admira. Așa cum îi spusese senatorului de Massachusetts Charles Sumner la sfârșitul anului 1861, sincronizarea era totul. De la semnarea Actului de confiscare inițial, el încercase să transfere povara responsabilității de la guvernul federal la state, într-un plan de emancipare compensată. Avea mari speranțe pentru planul său de încercare din Delaware, dar nu a ajuns nicăieri. Întorcându-se la ideile mentorului său, Henry Clay, a avansat ideea colonizării ca soluție la problema conflictelor dintre albi și negri. Colonizarea era un plan de stabilire a afro-americanilor în afara Statelor Unite. El a lansat această idee în mesajul său anual din decembrie 1861 către Congres, fără prea multe reacții.

La începutul lunii martie 1862, Lincoln a trimis Congresului un proiect de lege care prevedea un plan federal-statal de emancipare similar cu planul său din Delaware. Pentru a liniști temerile nordicilor albi, a asociat din nou emanciparea cu colonizarea. În timp ce în mesajul său anual asigurase Congresul că nu va recurge la măsuri "radicale" sau "revoluționare", de data aceasta i-a avertizat că, dacă emanciparea compensată nu va funcționa, va fi liber să folosească mijloace "care par indispensabile sau care, în mod evident, pot promite o mare eficiență pentru a pune capăt luptei". Acest mesaj a creat un scandal, dar Sumner și Greeley l-au lăudat. Henry J. Raymond, editorul ziarului New York Times, i-a scris lui Lincoln pentru a se plânge că planul ar costa prea mult. Președintele i-a răspuns că costul luptei de șapte-opt zile

de război ar plăti în întregime prețul emancipării sclavilor din cele patru state de frontieră. Pe 10 martie, s-a întâlnit la Casa Albă cu reprezentanții statelor de frontieră care, spre descurajarea sa, aproape în totalitate s-au opus planului său.

La 16 aprilie 1862, Lincoln a promulgat o lege de abolire a sclaviei la Washington D.C. Legea îi despăgubea pe proprietari și prevedea trimiterea sclavilor, dacă aceștia doreau, fie în Haiti, fie în Liberia. La 9 iunie, a semnat un proiect de lege care interzicea sclavia în toate teritoriile federale. Acest proiect de lege a anulat efectiv hotărârea din decizia Dred Scott din 1857.

La 12 iulie 1862, la două zile după ce Lincoln s-a întors de la întâlnirea cu McClellan la Harrison's Landing, Congresul a adoptat o a doua lege de confiscare. Acest proiect de lege se referea la o problemă care îi chinuia pe comandanții de campanie care ocupau teritoriul sudist. Pe măsură ce trupele înaintau, sclavii căutau refugiu în taberele Uniunii, iar comandanții federali erau confuzi cu privire la obligațiile lor față de refugiați. Unii i-au eliberat pe sclavi, alții i-au trimis înapoi la stăpânii lor din lipsă de mijloace pentru a-i îngriji. Actul de confiscare din 1862 a declarat că toți sclavii care se refugiau în spatele liniilor Uniunii erau prizonieri de război care trebuiau eliberați.

În aceeași zi, Lincoln s-a întâlnit, din nou, cu reprezentanții statelor de la graniță. El le-a spus că trebuie să uite retragerea lor în vremuri mai vechi, mai liniștite, și să înfrunte "faptele fără precedent de severe ale cazului nostru". Dacă îi respingeau planul său de emancipare compensată, războiul ar fi ucis sclavia "prin simplă frecare și abraziune", iar ei nu ar fi primit niciun dolar pentru sclavii lor. Oare nu au văzut că planul său era cea mai bună opțiune pentru ei?

Nu au făcut-o. Planul ar costa prea mult. Nu ar face decât să alimenteze și mai mult flacăra rebeliunii.

Lincoln s-a întors la Casa Soldaților pentru a continua să lucreze la un document pe care îl pregătise în ultimele zile, poate săptămâni. Încercase din răsputeri să îndemne oamenii spre emanciparea compensată cu colonizarea. Acum era pregătit pentru o mișcare mult mai îndrăzneață.

DUMINICĂ DUPĂ-AMIAZĂ

, 13 iulie 1862, Lincoln i-a invitat pe Seward și Welles să meargă cu el la înmormântarea copilului secretarului de război Stanton, James, care nu avea chiar nouă luni. Ambii săi invitați au fost surprinși când Lincoln i-a informat că se gândea să emancipeze sclavii. Welles a scris în jurnalul său: "S-a oprit cu seriozitate asupra gravității, importanței și delicateței mișcării și a spus că s-a gândit mult la ea". Lincoln ajunsese la concluzia "că trebuie să-i eliberăm pe sclavi sau să fim noi înșine supuși".

Lincoln, ca de obicei, nu va mai spune nimic nimănui timp de mai bine de o săptămână, deoarece a continuat să se gândească la decizia sa. Avea să reflecteze mai târziu: "Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, până când am simțit că am ajuns la capătul puterilor în ceea ce privește planul de operațiuni pe care îl urmărisem; că aproape ne jucasem ultima carte și că trebuie să ne schimbăm tactica sau să pierdem jocul!". Lincoln a decis acum să își convoace cabinetul pentru a face prima dezvăluire publică a deciziei sale capitale.

CAPITOLUL 21

Trebuie să gândim din nou iulie 1862-decembrie 1862

DOGMELE TRECUTULUI LINIȘTIT, SUNT INADECVATE PENTRU PREZENTUL FURTUNOS

ABRAHAM LINCOLN

Al doilea mesaj anual către Congres, 1 decembrie 1862

N 22 IULIE 1862, LINCOLN A IEȘIT DIN BROȘURA SA SOLITARĂ ȘI A SCRIS LA CASA SOLDAȚILOR. "După o lungă și anevoioasă reflecție", ajunsese la concluzia că nu era posibil să se întoarcă în trecut și nici măcar să stea pe nisipurile mișcătoare ale prezentului. Era hotărât să facă un pas înainte, într-un viitor necunoscut.

Pentru Lincoln, folosirea puterilor sale de război, în mare parte nedefinite, în calitate de comandant suprem, pentru a propune emanciparea, era contrară multor lucruri din componența sa personală. Rădăcinile sale intelectuale erau săditе mai mult în rațiunea iluminismului decât în sentimentele romantismului. În calitate de avocat, își întemeiase memoriile juridice pe precedente. În pelerinajul său religios, alesese să frecventeze congregațiile prezbiteriene raționale și apolitice din Vechea Școală, în detrimentul congregațiilor experiențiale și antisclavagiste din Noua Școală, atât în Springfield, cât și în Washington. Deși inima sa era de mult timp chinuită de imoralitatea sclaviei, capul său iluminist, bazat pe precedente, de tip "Old School", îl legase până atunci de ceea ce el credea că este interdicția Constituției de a elimina sclavia acolo unde aceasta exista deja în Sud.

La începutul războiului, Lincoln nu-și propusese emanciparea. Singurul său obiectiv era să salveze Uniunea. Subiectul sclaviei a fost practic absent atât din discursul său inaugural, cât și din mesajul său

special adresat Congresului la 4 iulie 1861. Dar acum, șaisprezece luni mai târziu, ideile sale în curs de dezvoltare, presiunea evenimentelor, înfrângerile militare și propriul său simț al momentului s-au unit într-o determinare de a redefini scopul războiului.

La 22 iulie 1862, când Lincoln a început să citească cabinetului său un proiect preliminar al unei proclamații care promitea emanciparea, a spus că nu le cerea acordul, ci îi informa cu privire la planul său de acțiune. Niciunul nu era pregătit pentru fraza sa finală. Lincoln, "ca o măsură militară adecvată și necesară", a declarat că la 1 ianuarie 1863, "toate persoanele deținute ca sclavi în orice stat sau state în care autoritatea constituțională a Statelor Unite nu va fi recunoscută în mod practic... vor fi atunci, de acum înainte și pentru totdeauna, libere". Membrii cabinetului au rămas stupefiați.

William Seward, care știa de planul lui Lincoln din timp, și-a exprimat îngrijorarea puternică cu privire la momentul în care a fost făcută proclamarea lui Lincoln. Emiterea acesteia într-un moment în care Uniunea continua să fie înfrântă putea părea multora un act de disperare. De ce să nu se aștepte până când o victorie militară semnificativă ar fi pus proclamația într-o lumină mai pozitivă? Lincoln avea să spună ulterior: "Înțelepciunea punctului de vedere al secretarului de stat m-a frapat cu foarte multă forță".

LINCOLN A ÎNCEPUT A DOUA SUMĂ a războiului confruntându-se cu o armată în retragere și cu un public neliniștit. El a planat deasupra operatorilor de telegraf de la etajul al doilea al Departamentului de Război în timpul anxietății din timpul Bătăliilor de șapte zile, din 25 iunie până la 1 iulie 1862. El a urmărit evenimentele din Tennessee și Kentucky, unde atacurile de gherilă ale generalilor confederați Nathan Bedford Forrest și John Hunt Morgan în spatele liniilor Uniunii au risipit orice noțiune persistentă că în sud mai exista un sentiment unionist răspândit. Tacticile confederate au sporit furia în Nord. Lincoln a aflat că soldații Uniunii scriau acasă despre "bushwhackeri", insurgenți care se ascundeau în spatele unor slujbe de zi ca fermieri sau comercianți, dar care hărțuiau și omorau noaptea jandarmii Uniunii. Soldații au început să protesteze că ceea ce începuse ca un "război cu mănuși de copil" trebuia să facă loc unui "război dur".

Președintele a decis că venise timpul să facă schimbări în comandamentul militar. Descurajat de incapacitatea armatelor lui Irvin McDowell, Nathaniel Banks și John C. Frémont de a-l prinde în capcană pe vicleanul Stonewall Jackson în Valea Shenandoah, Lincoln a decis să consolideze aceste forțe sub o nouă armată condusă de un nou comandant. La 26 iunie 1862, l-a numit pe generalul John Pope din Illinois la conducerea unei Armate a Virginiei nou desemnate. Lincoln practicase avocatura sub conducerea tatălui lui Pope, judecătorul Nathaniel Pope, un bărbat aspru numit de președintele James Monroe să fie primul judecător districtual al SUA pentru Illinois. John, absolvent al West Point în 1842, era un bărbat mare, cu ochi pătrunzători. El a servit în escorta militară care l-a însoțit pe Lincoln de la Springfield la Washington în februarie 1861, când cei doi au făcut schimb de povești pline de umor. Pope servise sub comanda lui Henry Halleck în Vest și își câștigase faima pentru capturarea Insulei Numărul Zece, la 80 de kilometri în aval de Columbus, Kentucky, la 7 aprilie 1862.

Lincoln era abia la început. La 11 iulie 1862, la numai două zile după vizita sa cu generalul McClellan de la Harrison's Landing, Lincoln l-a numit pe Henry W. Halleck în funcția de general șef. Decizia lui Lincoln de a schimba generalii comandanți nu a fost doar o respingere a lui McClellan ca lider, ci și o decizie de a schimba strategia politică și militară a războiului.

Henry Halleck s-a născut în 1815 la o fermă din Valea Mohawk din New York și s-a clasat al treilea în promoția 1839 la West Point. La academia militară, a studiat "arta războiului" prin intermediul scrierilor baronului Henri Jomini, un istoric militar elvețian. Având o abordare diferită de cea a contemporanului său Carl von Clausewitz, Jomini a susținut că succesul lui Napoleon a apărut din principii raționale care puneau accentul pe mișcare mai degrabă decât pe distrugerea totală. Scopul a devenit acela de a provoca pagube inamicului cu un risc cât mai mic pentru propriile trupe.

După ce a servit în California în timpul Războiului din Mexic, Halleck s-a retras din armată în 1854. În 1855, s-a căsătorit cu Elizabeth Hamilton, nepoata lui Alexander Hamilton. Când a izbucnit Războiul Civil, a părăsit California, unde acumulase o avere în valoare de 500.000 de dolari în minele de argint viu, pentru o numire ca general-maior. Doi ani mai târziu, Lincoln l-a numit general de top.

Într-un război în care publicul dorea ca generalii lor să pară eroi, Halleck nu se potrivea rolului. Părea mult mai în vârstă decât cei 47 de ani pe care îi avea. Având o înălțime de un metru și cincizeci și cinci de centimetri și o sută nouăzeci de kilograme, era burtos, cu obrajii flasci și o bărbie dublă. Avea obiceiul enervant de a se scărpina constant la coate. Din cauza ochilor săi terni, ca de pește, unii spuneau că era dependent de opiu. A căpătat porecla de "Creier bătrân", nu pentru isprăvile sale de teoretician militar, ci pentru fruntea sa înaltă și ochii bulbucați.

Lincoln aștepta cu nerăbdare un parteneriat cu un om pe care îl admirase de la distanță. Citise "Elemente de artă și știință militară" a lui Halleck ca parte a instructajului său timpuriu în materie de strategie militară. În recenta vizită a lui Lincoln la West Point, generalul în retragere Scott, care îl recomandase pe Halleck în detrimentul lui McClellan ca succesor în vara anului 1861, l-a recomandat din nou lui Lincoln. Lincoln i-a scris lui Halleck la 14 iulie 1862: "Sunt foarte nerăbdător - aproape nerăbdător - să te am aici. ... Când puteți ajunge aici?".

Decizia lui Lincoln de a-l numi pe Henry Halleck, "Creierul bătrân", pentru a-l înlocui pe George McClellan în funcția de general-șef, a vizat atât un nou lider, cât și o nouă strategie.

Faptul că Lincoln se simțea mai mult decât neliniștit devenise evident pentru cei mai apropiați de el. Orville Browning l-a văzut frecvent pe Lincoln în iunie și iulie 1862, deseori la Soldiers' Home, unde le plăcea să stea împreună pe treptele de piatră ale porticului în serile de vară. Pe 15 iulie, Browning l-a vizitat pe Lincoln la Casa Albă. Când a intrat în bibliotecă, el a observat că Lincoln "părea obosit, purtat de griji și tulburat". Și-au dat mâna și Browning l-a întrebat pe Lincoln cum se simte. "Tolerabil de bine", a răspuns el. Browning, îngrijorat, i-a spus lui Lincoln că "se temea că sănătatea lui suferă". În acel moment, Lincoln a întins mâna lui Browning, "a apăsat-o și a spus pe un ton foarte tandru și emoționant - "Browning, trebuie să mor cândva". Arăta foarte trist, iar în vocea lui era o cadență de tristețe". Cei doi vechi prieteni s-au despărțit, "amândoi cu lacrimi în ochi".

-

LINCOLN AUZISE comentariile răutăcioase despre aspectul și manierele lui Halleck, dar el nu a pus niciodată preț pe aparențele exterioare. Când generalul a sosit în cele din urmă, pe 23 iulie 1862, Halleck și Lincoln au călătorit la cartierul general al lui McClellan, însoțiți de Montgomery Meigs și Ambrose Burnside. Lincoln dorea recomandarea lui Halleck cu privire la menținerea lui "Micul Mac" în funcția de comandant al Armatei Potomacului și dacă forțele sale zdrobite ar trebui să fie retrase din peninsula Virginia.

McClellan i-a spus lui Halleck că are nevoie de mai mulți oameni, deoarece era sigur că armata adversă a lui Lee avea 200.000 de soldați. La întoarcerea lor, Meigs, în care Lincoln avea încredere, i-a spus președintelui că, după calculele sale, Lee avea doar 105.000 de oameni. (Cifra era mai apropiată de 75.000).

În seara zilei de vineri, 25 iulie 1862, Orville Browning l-a vizitat pe Lincoln la Casa Soldaților. Senatorul din Illinois a mărturisit în jurnalul său că Lincoln i-a spus că McClellan nu va lupta niciodată. Era ca și cum "dacă, prin magie, ar fi putut să-l întărească pe McClellan cu 100.000 de oameni în ziua respectivă, el ar fi intrat în extaz pentru asta, i-ar fi mulțumit pentru asta și i-ar fi spus că mâine va merge la Richmond, dar că atunci când va veni ziua de mâine va telegrafia că are informații certe că inamicul are 400.000 de oameni și că nu poate înainta fără întăriri".

Obosit de târârea pe jos a lui McClellan, Lincoln a decis să-l înlocuiască cu Ambrose E. Burnside, originar din Indiana și absolvent al West Point în promoția 1847, în funcția de comandant al Armatei Potomacului. Pe 7 și 8 februarie 1862, Lincoln fusese încurajat de conducerea de către Burnside a unei debarcări amfibii prin insulița Hatteras pentru a ataca insula Roanoke, în largul coastei Carolinei de Nord. Sprijinit de canoniere și luptându-se cu furia naturii la fel de mult ca și cu apărătorii confederați depășiți numeric, Burnside a securizat un avanpost vital în efortul Uniunii de a strânge blocada de pe coasta Atlanticului.

Toți cei care l-au întâlnit pe Burnside l-au plăcut imediat. Înalt de 1,80 metri și chipeș, cu o constituție robustă și cu fața parțial închisă de mustăți stufoase de berbec, era un călăreț priceput, cu mănuși lungi din piele de căprioară și un pistol care se legăna lejer dintr-un toc la șold. Cândva între 22 și 27 iulie 1862, Lincoln i-a cerut lui Burnside să îl înlocuiască pe McClellan și să preia comanda Armatei Potomacului. Burnside, surprins, i-a spus președintelui că nu era dornic să comande o armată mare. A refuzat oferta președintelui de a-l înlocui pe bunul său prieten McClellan care, a spus el, avea nevoie doar de mai mult timp pentru a-și dovedi calitățile de lider. Lincoln nu avea să uite felul de a fi modest al lui Burnside.

Lincoln i-a cerut lui Ambrose E. Burnside să devină noul comandant al Armatei Potomacului în iulie 1862.

În persoana lui Henry Halleck, Lincoln credea că a găsit în sfârșit pe cineva care îl putea scuti de povara responsabilității de supraveghere a armatei. McClellan și Pope, care nu-și ascundeau antipatia unul față de celălalt, îi vor raporta acum amândoi lui Halleck. Lincoln a ajuns rapid să depindă de "Creierul bătrân" pentru sfaturi tehnice militare. O lună mai târziu, McClellan a fost cu siguranță surprins când Lincoln a răspuns la o interpelare, răspunzând: "Nu doresc să controlez. Asta o las acum în seama generalului Halleck". Având multe decizii dificile de luat, Lincoln se prefăcea uneori că ignoră strategia militară și îl lăsa pe Halleck să fie imaginea publică a forțelor Uniunii. Răspunzând la multitudinea de întrebări care îi veneau în cale, a început să ofere un răspuns standard: "Trebuie să apelați la generalul Halleck, care comandă".

Cu mult înainte de apariția conferințelor de presă prezidențiale televizate, Lincoln a stăpânit un nou mijloc de comunicare care s-a dezvoltat în secolul al XIX-lea. În timp ce se străduia să se afirme în al doilea an de președinție, această măiestrie avea să devină o cheie pentru conducerea sa politică emergentă.

În prima sa dezbatere cu Stephen Douglas în Ottawa, Illinois, în 1858, Lincoln a oferit o perspectivă asupra rolului opiniei publice într-o societate democratică. "Sentimentul public este totul. Cu sentimentul public, nimic nu poate eșua; fără el, nimic nu poate reuși. În consecință, cel care modelează sentimentul, merge mai departe decât cel care promulgă legi sau pronunță decizii."

Dar Lincoln a oferit acest comentariu într-un Illinois pe care îl cunoștea bine. Cum ar fi putut să-și țină degetul pe pulsul opiniei publice în timp ce locuia la Washington, adesea limitat la Casa Albă și consumat de îndatoririle sale de comandant suprem? În 1862, a lucrat din greu pentru a asculta publicul și pentru a găsi mai multe modalități de a comunica viziunea sa asupra Uniunii. A găsit răspunsul în hârtia de ziar.

Ziarele au transmis americanilor, ca niciodată înainte, iminența evenimentelor zilnice. La momentul nașterii lui Lincoln, existau aproximativ 250 de ziare americane. La începutul Războiului Civil, existau peste 2.500 de ziare, atât cotidiene, cât și săptămânale. În New York, Boston, Philadelphia și în alte orașe mari, ziarele publicau mai multe ediții în fiecare zi pentru a ține pasul cu apetitul oamenilor pentru știri. Mult mai mulți oameni citeau ziarele decât abonații plătiți. În nenumărate magazine generale și oficii poștale, vecinii se adunau pentru a asculta pe cineva citind din "Uncle Horace's Weekly Try-bune" sau altele asemenea.

Lincoln era un dependent de ziare. Francis B. Carpenter, un artist rezident la Casa Albă în 1864, a relatat că a văzut cu regularitate în apartamentul secretarului New York Tribune, Herald, Evening Post, World, Times și Independent; Boston Advertiser, Journal și Transcript; Philadelphia Press și North American; Baltimore American și Sun; Cincinnati Gazette și Commercial; St. Louis Republican și Democrat; Albany Evening Journal și Chicago Tribune și Journal.

În loc de scrisori către editor, editorii îi scriau scrisori lui Lincoln. Aceștia își ofereau sfaturile cu privire la orice problemă politică, dar mai ales cu privire la război. Mai mult de trei sute de scrisori de la editorii de ziare au fost primite la Casa Albă în timpul președinției lui Lincoln. Editorii nu numai că i-au scris lui Lincoln, dar au călătorit la Washington pentru a vorbi cu el personal.

Și Lincoln a scris, de asemenea, scrisori. După mesajul său special adresat Congresului la 6 martie 1862, în care a susținut din nou acordarea de compensații statelor din Sud dacă acestea vor pune capăt sclaviei, i-a trimis o scrisoare lui Henry Raymond pentru a obiecta că New York Times a greșit în legătură cu cât ar costa compensațiile. I-a spus editorului că era "recunoscător jurnalelor din New York, și nu mai puțin Times decât celelalte, pentru amabilitatea cu care au anunțat recentul mesaj special către Congres". Lincoln nu se juca doar cu Raymond, pentru că decupase și păstrase editoriale din șase ziare din New York - New York Times, Tribune, Evening Bulletin, Herald, World și Evening Post, toate scrise la 7 martie, toate susținând emanciparea compensată.

În primele luni ale războiului, Lincoln apreciase rolul central al lui Horace Gree-ley în rândul generalilor din presă. "Faptul că îl am ferm în spatele meu îmi va fi la fel de util ca o armată de o sută de mii de oameni". Dar sprijinul editorului de la New York Tribune pentru Lincoln a început să oscileze în 1862, pe măsură ce devenea din ce în ce mai tulburat de tăcerea lui Lincoln cu privire la sclavie. Greeley a decis să-i vorbească direct președintelui prin cea mai publică modalitate de comunicare pe care o cunoștea - ziarul său.

La 19 august 1862, Greeley i-a scris o scrisoare lui Lincoln pe care a publicat-o a doua zi în Tribune sub titlul "Rugăciunea a douăzeci de milioane". Greeley s-a plâns că președintele a fost "ciudat și dezastruos de neglijent" că nu a proclamat emanciparea acum.

Domnule președinte, nu există pe fața pământului un singur campion dezinteresat, hotărât, inteligent, al cauzei Uniunii care să nu simtă că toate încercările de a stinge Rebeliunea și, în același timp, de a susține cauza care o incită, sunt absurde și inutile - că Rebeliunea, dacă ar fi zdrobită mâine, ar fi reînnoită într-un an dacă sclavia ar fi lăsată în plină vigoare. ... Închei așa cum am început, afirmând că ceea ce o imensă majoritate a milioanelor de concetățeni loiali ai dumneavoastră așteaptă de la dumneavoastră este o executare sinceră, declarată, fără rezerve și fără regrete a legilor țării.

Apărută spre sfârșitul unei lungi veri de nemulțumire a Uniunii, scrisoarea lui Greeley a creat agitație. Ziarele din tot Nordul au reprodus protestul său.

Lincoln a anunțat Washington National Intelligencer că intenționează să scrie un răspuns lui Greeley, cerând ziarului să trimită unul dintre editorii săi, James C. Welling, la Casa Albă pentru a-l asista. Welling a revăzut răspunsul lui Lincoln cuvânt cu cuvânt. El a propus ca o propoziție să fie "ștearsă", în al treilea paragraf: "Ouăle sparte nu pot fi reparate niciodată, și cu cât mai mult timp va dura spargerea, cu atât mai multe vor fi sparte". Tânărul editor literar și-a amintit că Lincoln a consimțit "cu o oarecare reticență". Welling nu dezvoltă răspunsul lui Lincoln, dar a oferit propriul său motiv pentru a-l elimina. Această propoziție "părea oarecum excepțională, din punct de vedere retoric, într-o lucrare de o asemenea demnitate".

Horace Greeley, editor reformator al New York Tribune, i-a scris o scrisoare lui Lincoln intitulată "Rugăciunea a douăzeci de milioane", provocându-l pe președinte să acționeze mai repede în privința emancipării.

Răspunsul lui Welling a sunat ca răspunsul tipografului John D. Defrees la "îndulcit" din mesajul anual al lui Lincoln către Congres în 1861. Editorul și tipograful au dorit să îl corecteze pe Lincoln în ceea ce privește exprimarea corectă. Ei îi spuneau președintelui Statelor Unite că expresiile sale americane umile nu se potriveau cu eticheta retorică a ocaziei.

Răspunsul lui Lincoln către Greeley a fost publicat în National Intelligencer la 22 august 1862. "Scrisoarea publică" a președintelui, adresată unei persoane, dar înțeleasă ca fiind destinată unui consum public mai larg, a fost, de asemenea, republicată rapid în numeroase ziare. Semnificația scrisorii a fost dezbătută încă din momentul în care Lincoln a scris-o. Deși trebuie să fi fost deconcertat de tonul imperios al lui Greeley, acesta și-a început scrisoarea cu generozitate de spirit.

Tocmai am citit scrisoarea dumneavoastră din 19, adresată mie însumi. ... Dacă există în ea afirmații sau presupuneri de fapt, despre care știu că sunt eronate, nu le contest acum și aici. Dacă în ea există deducții despre care cred că au fost trase în mod eronat, nu vreau să le contrazic acum și aici. Dacă este perceptibil în ea un ton nerăbdător și dictatorial, renunț la el în semn de respect față de un vechi prieten, a cărui inimă am presupus întotdeauna că are dreptate.

Acest început, care este adesea omis în retipărirea răspunsului lui Lincoln, dă tonul pentru tot ceea ce urmează.

Aș vrea să salvez Uniunea. Aș vrea să o salvez pe calea cea mai scurtă, conform Constituției. Cu cât mai repede poate fi restabilită autoritatea națională, cu atât mai aproape va fi Uniunea de "Uniunea așa cum a fost". Dacă există persoane care nu ar salva Uniunea, dacă nu ar putea în același timp să salveze sclavia, nu sunt de acord cu ei. Dacă există persoane care nu vor salva Uniunea decât dacă ar putea în același timp să distrugă sclavia, nu sunt de acord cu ele. Obiectivul meu primordial în această luptă este salvarea Uniunii, și nu este nici salvarea, nici distrugerea sclaviei. Dacă aș putea salva Uniunea fără să eliberez niciun sclav, aș face-o. Dacă aș putea să o salvez eliberând toți sclavii, aș face-o. Dacă aș putea să o salvez eliberându-i pe unii și lăsându-i pe alții în pace, aș face și asta. Ceea ce fac în legătură cu sclavia și cu rasa de culoare, fac pentru că ajută la salvarea Uniunii; iar ceea ce mă abțin, mă abțin pentru că nu cred că ar ajuta la salvarea Uniunii. Voi face mai puțin ori de câte ori voi crede că ceea ce fac dăunează cauzei, și voi face mai mult ori de câte ori voi crede că făcând mai mult voi ajuta cauza. Voi încerca să corectez erorile atunci când se va dovedi că sunt erori; voi adopta noi puncte de vedere atât de repede cât acestea par a fi adevărate.

În centrul scrisorii, Lincoln oferă o propoziție de teză care explică sensul său: "Obiectivul meu primordial în această luptă este de a salva Uniunea, și nu este nici de a salva, nici de a distruge sclavia". Apoi, el a detaliat ce ar salva și ce nu ar salva. Verbul "a salva" pulsează de douăsprezece ori în acest paragraf central al scrisorii.

Lincoln a dorit să se adreseze la trei grupuri. În primul rând, majoritatea oamenilor din Sud doreau să salveze sclavia, iar Lincoln știa că mulți democrați din Nord se opuneau, de asemenea, emancipării. Ca răspuns la această poziție, Lincoln a oferit un răspuns rezonant: "Nu sunt de acord cu ei".

Al doilea grup erau aboliționiștii politici, reprezentați de Charles Sumner în Congres și Horace Greeley în presă. Greeley s-a prezentat ca reprezentând douăzeci de milioane, ceea ce, în mintea lui Lincoln, era în mod clar o exagerare.

Lincoln devenise deosebit de sensibil la un al treilea grup. Fără nume în scrisoarea sa, el se gândea la soldatul de rând. Înțelegea că majoritatea soldaților se înrolaseră pentru a salva Uniunea, nu pentru a

elibera sclavii. Chiar și acei soldați care credeau că negrii ar putea fi capabili să lucreze în spatele liniilor nu credeau că aceștia erau capabili să lupte pe front. Un Lincoln isteț și-a folosit scrisoarea publică pentru a se adresa tuturor acestor grupuri deodată.

El a încheiat cu o clauză de renunțare: "Mi-am expus aici scopul conform viziunii mele asupra datoriei oficiale și nu intenționez să modific dorința mea personală, exprimată de multe ori, ca toți oamenii de pretutindeni să poată fi liberi". Înțelegerea acestui paragraf final este imperativă pentru a aprecia întregul sens al răspunsului lui Lincoln către Greeley. Sentimentul său final a enunțat tensiunea creativă continuă resimțită între obligația funcției sale de a respecta Constituția și dorințele sale personale.

Ce a realizat Lincoln prin scrisoarea sa publică? Un Greeley nerăbdător îl striga pe un Lincoln răbdător. Răspunsul lui Lincoln nu a răspuns cu adevărat apelului lui Greeley, dar nu acesta era scopul său. Președintele a făcut propriul apel - să salveze Uniunea. Îl depășise cu viclenie pe principalul general de opinie din New York și, pe teritoriul său, ziarul.

Răspunsul lui Greeley este interpretat greșit dacă este interpretat ca o simplă declarație de susținere a Uniunii. În timp ce își redacta răspunsul, Lincoln ținea în buzunarul hainei Proclamația preliminară de emancipare. Lincoln devenise priceput în a-și păstra propriul sfat și în a avansa după propriul program.

Câteva zile după răspunsul lui Lincoln către Greeley, forțele Uniunii și ale Confederației au purtat o a doua bătălie furibundă în jurul Manassas Junction. Cu treisprezece luni mai devreme, armata Uniunii suferise o înfrângere devastatoare la Bull Run. În vara anului 1862, nou desemnată Armata Uniunii din Virginia, sub comanda generalului John Pope, a promis că lucrurile vor fi diferite.

Pope le-a spus tuturor celor care îl ascultau că cartierul său general va fi în șa. Discursul său dur despre conducerea unui război ofensiv a avut un efect pozitiv asupra numeroșilor politicieni care se săturaseră de întârzierile lui McClellan.

Scrisoarea inițială a lui Pope către ofițerii și soldații din Armata Virginiei a avut un efect opus. McClellan a rămas popular printre mulți dintre soldați, dar Pope nu s-a menajat. "Am venit din Vest, unde am văzut întotdeauna spatele dușmanilor noștri". El le-a spus oamenilor săi "să înlăture din mintea voastră anumite fraze, pe care îmi pare rău să le găsesc atât de în vogă printre voi. Aud în mod constant de "a lua poziții puternice și a le menține", de "linii de retragere" și de "baze de aprovizionare". Haideți să renunțăm la astfel de idei." Nimeni nu putea confunda cuvintele lui Pope decât cu o critică la adresa lui McClellan. Oamenii noului comandant au început să-l numească "Pope lăudărosul" pe la spate.

În ultima săptămână a lunii august, Stonewall Jackson, comandând prima linie a armatei lui Robert E. Lee, a mărșăluit cu "cavaleria sa pedestră" optzeci și șase de kilometri în două zile într-o amplă oscilație în jurul flancului drept al lui Pope pentru a ataca proviziile Uniunii de la Manassas. Lui Jackson abia îi venea să creadă ce au găsit oamenii săi în o sută de vagoane de marfă și nenumărate depozite. Oamenii lui înfometați s-au înfruptat din salata de homar și vinul de Rin al Uniunii. Bărbații se lăudau cu pantofi noi, purtau pălării de femeie cu panglici elaborate și cărau stridii murate, forme de brânză și bomboane. Jackson a ordonat ca tot whisky-ul să fie turnat pe jos (un ordin care nu a fost respectat în totalitate). Ceea ce soldații nu au putut mânca sau transporta cu ei au ars. Lincoln a privit de pe peluza sudică a Casei Albe cum un fum negru se ridica pe cer deasupra nordului Virginiei. Apoi, trupele lui Jackson au dispărut.

A doua zi, 28 august 1862, trupele lui Jackson au atras armata lui Pope în luptă la ferma Brawner, lângă Bull Run. În dimineața următoare, Pope a desfășurat atacuri dezarticulate împotriva lui Jackson de-a lungul unei căi ferate neterminate. Deși niciuna dintre părți nu a obținut un avantaj, Pope a raportat că l-a pus pe fugă pe Jackson. El nu a recunoscut că întăririle conduse de trupele generalului James Longstreet pătrunseseră prin Thoroughfare Gap și sosiseră rapid pentru a-l sprijini pe Jackson. Un precaut George Templeton Strong din New York a scris în jurnalul său: "Nu sunt pregătit să cânt încă. Pope este un căpetenie plină de imaginație și se clasează alături de Cooper ca scriitor de ficțiune. Veștile bune de la Bull Run sunt suspecte".

Lincoln, aflat alături de noul său general șef Henry Halleck, asculta neputincios actualizările în biroul de telegraf. McClellan, aflat acum la Alexandria, era responsabil de întărirea lui Pope. Halleck, nesigur pe el, a cerut din nou și din nou ca McClellan să înceapă să trimită întăriri. În repetate rânduri, McClellan a răspuns că, dintr-un motiv sau altul, ofițerii din comandamentul său nu se puteau deplasa. "Nu suntem încă în stare să ne mișcăm". "Ar fi un sacrificiu să le trimitem acum." "Încă mai cred că o mișcare prematură în forțe mici nu va duce la nimic altceva decât la distrugerea trupelor."

La ora 2:45 după-amiază, McClellan i-a telegrafiat lui Lincoln. "Mi-e clar că ar trebui adoptată una dintre cele două căi de acțiune: 1. Să ne concentrăm toate forțele disponibile pentru a deschide comunicarea cu Pope; 2. Să-l lăsăm pe Pope să iasă din această încurcătură și să folosim imediat toate mijloacele noastre pentru a face capitala perfect sigură." Lincoln a fost uimit de răspunsul lui McClellan. De asemenea, a fost dezamăgit de Halleck, care, stând lângă el ca și cum ar fi fost în stare de șoc, părea incapabil să exercite comanda asupra lui McClellan.

La 30 august 1862, Pope, crezând că repoziționarea forțelor lui Lee era de fapt începutul unei retrageri, a atacat, nereușind să aștepte până când și-a masat complet forțele. Diviziile lui Pope, în special "Brigada de Fier", formată din toate diviziile sale din vest, din Wisconsin și Indiana, au luptat cu curaj. Dar Longstreet, cu 28.000 de oameni, a contraatacat, iar trupele lui Pope au început să se retragă.

În aceeași dimineață, Lincoln și John Hay au călărit împreună de la Casa Soldaților. În timp ce vorbeau despre tot ce se întâmplase în zilele precedente, Lincoln "a fost foarte deschis în ceea ce privește comportamentul actual al lui McClellan". El a spus că "i se părea cu adevărat că McC voia ca Pope să fie învins".

La ora opt, pe 30 august 1862, Lincoln a intrat în camera lui Hay de la Casa Albă pentru a spune: "Ei bine, John, suntem biciuiți din nou". Într-adevăr, trupele unioniste ale lui Pope au cedat teren într-o retragere spre Centreville. În zilele care au urmat, unitățile învinse ale Uniunii au căzut până la apărarea lor de la periferia Washingtonului. În cinci zile de lupte, forțele Uniunii de 65.000 de oameni au suferit 13.830 de pierderi, în timp ce cele 55.000 de soldați ai lui Lee și Jackson au pierdut 8.350.

LA 7:30 MARȚI dimineața, pe 2 septembrie 1862, Lincoln și Henry Halleck au mers pe jos până la casa lui McClellan de pe strada H. Lincoln a bătut la ușă, neanunțat, și l-a găsit pe general la micul dejun. Lincoln i-a spus lui McClellan "că problemele care se apropiau acum ar putea fi depășite mai bine" de el "decât de oricine altcineva". Lincoln a decis să-l păstreze pe McClellan. Aflat în contact cu sentimentele soldaților, Lincoln a înțeles că, indiferent ce ar fi crezut generalii din ziare sau senatorii, Micul Mac a rămas extrem de popular printre soldații de rând. Soldații credeau că nu fuseseră niciodată depășiți în general, cu siguranță nu fuseseră înfrânți, ci fuseseră înfrânți de superioritatea numerică. McClellan i-a spus soției sale că, atunci când trupele lui Pope se vor retrage la Washington, "totul va trece din nou sub comanda mea". McClellan a spus că i s-a dat "o sarcină teribilă și ingrată - dar voi face tot ce pot, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru a o îndeplini".

Când Lincoln a intrat în ședința obișnuită de marți a cabinetului, i-a găsit pe membrii cabinetului zumzăind de conversație. După previziunile lui Pope privind o victorie a Uniunii, presa nordistă a criticat conducerea "lăudărosului Pope"; pe McClellan, pentru că nu a venit în ajutorul lui Pope; și pe președinte, care, în calitate de comandant suprem, a permis ca această debandadă să se dezvolte sub ochii săi. Presa și populația din Sud au fost în extaz.

Secretarul Marinei, Welles, a surprins starea de spirit a întâlnirii și a președintelui. "A existat un sentiment mai tulburat și mai descurajat decât am văzut vreodată în consiliu; președintele era foarte afectat". Procurorul general Bates a consemnat în jurnalul său că președintele a fost profund descurajat după ce previziunile timpurii de victorie s-au transformat în rapoarte despre o înfrângere dezastruoasă. Bates a scris că Lincoln "părea zdruncinat de cea mai amară angoasă - a spus că se simțea aproape gata să se spânzure".

Lincoln i-a uimit apoi pe membrii cabinetului său informându-i că a decis să-l pună pe McClellan la conducerea unei armate care să reunească Armata Potomacului și Armata de Virginia a lui Pope. Secretarul de război Stanton, care pregătise o petiție deja semnată de mai mulți membri ai cabinetului, a devenit indignat. Chase a susținut că "experiența lui McClellan ca și comandant militar nu fusese altceva

decât o serie de eșecuri". Supărat în special de eșecul lui McClellan de a veni în ajutorul lui Pope, Chase credea că acest lucru "îl făcea nedemn de încredere".

Mai târziu în acea zi, decizia lui Lincoln de a-l numi din nou pe McClellan a fost validată, dacă nu de cabinet, atunci de soldați. Într-o după-amiază rece și ploioasă, în timp ce soldații descurajați se retrăgeau în Washington, au fost întâmpinați de un ofițer singuratic pe un cal negru, îmbrăcat în uniformă militară completă, purtând eșarfa galbenă de general și sabia de gală. Generalul de brigadă Jacob Cox l-a văzut primul pe McClellan.

"Ei bine, domnule general", a spus McClellan, "sunt din nou la comandă".

Despre ceea ce a urmat se va vorbi mulți ani de acum încolo. În timp ce McClellan înainta spre soldați, i-a salutat cu șapca, iar aceștia, brusc încurajați, au izbucnit în strigăte și urale "cu o încântare sălbatică". Vestea s-a răspândit de-a lungul coloanelor de soldați: "Micul Mac s-a întors!".

-

Pe măsură ce luna iulie s-a transformat în august și apoi în septembrie, Lincoln a așteptat victoria militară care să-i permită să anunțe Proclamația de emancipare. De luni de zile, cel mai furibund atac asupra lui Lincoln nu venea din partea trupelor confederate care asediau Washingtonul, ci din partea senatorilor republicani radicali care îi atacau conducerea. Senatorii Charles Sumner și Henry Wilson din Massachusetts, împreună cu congresmanul Thaddeus Stevens din Pennsylvania, nu i-au acordat niciun răgaz lui Lincoln. Lincoln i-a spus unui vizitator că se va uita pe fereastra Casei Albe și îi va vedea venind, singuri, în pereche sau toți împreună, pentru a-l ataca pentru că nu a atacat mai frontal sclavia. În aceste zile cumplite, Lincoln și-a găsit adesea refugiul în butoiul său fără fund de umor. I-a spus unui prieten că vizitele celor trei îi aminteau de băiatul de la școala de duminică, care, atunci când i s-a cerut să citească din Biblie povestea celor trei oameni din cuptorul de foc, s-a chinuit cu numele dificile de Șadrac, Meșac și Abednego. Băiatul a continuat să citească, mortificat, până când s-a uitat în josul paginii și a văzut numele lor venind din nou. De data aceasta, în agonie, a strigat: "Uite! Privește acolo! Iată-i din nou pe aceiași trei nenorociți!".

Lincoln a folosit această perioadă pentru a-și rafina gândirea despre emancipare. Cândva la începutul lunii august, i-a telegrafiat vechiului său prieten Leonard Swett din Bloomington, Illinois, cerându-i să vină imediat la Washington. Lincoln l-a poftit pe Swett, înalt și cu ochii negri, în camera cabinetului, unde a scos mai multe scrisori dintr-un sertar al biroului său. A citit mai întâi una de la William Lloyd Garrison, abolиționistul din Noua Anglie, apoi una de la Garrett Davis, senator de stat din statul de graniță Kentucky, urmată de încă una sau două scrisori despre emancipare.

Fără să comenteze opiniile destul de diferite, Lincoln a început să dezbată problema. Mai întâi, a luat partea uneia dintre părți, folosind adesea fraze din scrisori, dar adăugând propriile argumente. Apoi, a susținut cealaltă parte. Swett, care călătorise în cel de-al optulea circuit judiciar cu Lincoln, observase acest model în nenumărate săli de judecată. Lincoln putea "să expună cazul adversarului său mai bine și cu mai multă forță decât ar fi putut să o facă adversarul său însuși". Lincoln a continuat timp de mai bine de o oră cu dezbaterea sa individuală. Swett a fost impresionat de faptul că "maniera lui Lincoln nu indica faptul că dorea să își impună punctele de vedere asupra ascultătorului, ci mai degrabă să le cântărească și să le examineze pentru propria iluminare în prezența acestuia". Swett, care se bucura de atâta încredere din partea lui Lincoln, credea că avea privilegiul de a fi "martor al operațiunilor mentale ale președintelui".

Când Lincoln a terminat, nu a cerut niciun comentariu din partea lui Swett. I-a mulțumit că a venit, i-a urat o călătorie plăcută spre casă și a trimis salutări "prietenilor comuni". Dezbaterea lui Lincoln a fost atât de imparțială, încât Swett i-a prezis soției sale: "Nu va emite nicio proclamație de emancipare a negrilor".

Încă se certa asupra modului în care să proclame emanciparea, Lincoln a trimis un mesaj liderilor negrilor din Washington că dorește să vorbească cu ei. În după-amiaza zilei de 14 august 1862, un președinte american a făcut ceva de care nimeni nu-și mai amintește: a primit la Casa Albă un comitet format din cinci lideri de culoare. Din grup nu făceau parte personalități naționale precum Frederick Douglass. Lincoln le-a spus că banii "au fost alocați de Congres și puși la dispoziția sa" în scopul colonizării. Lincoln a întrebat: "De ce ar trebui să părăsească țara?". Apoi și-a răspuns la propria întrebare. "Voi și noi suntem de rase diferite. Avem între noi o diferență mai mare decât cea care există între aproape orice alte două rase. Nu trebuie să discut dacă este corect sau greșit". Lincoln a continuat să clarifice ce a vrut să spună. "Această diferență fizică este un mare dezavantaj pentru amândoi, deoarece cred că rasa voastră suferă foarte mult, mulți dintre ei trăind printre noi, în timp ce ai noștri suferă din cauza prezenței voastre."

Lincoln a recunoscut că oaspeții săi erau oameni liberi, probabil liberi toată viața lor. "Rasa voastră suferă, după părerea mea, cel mai mare rău făcut vreunui popor". În continuare, el a discutat despre faptul că egalitatea rasială nu exista în Statele Unite. "Nu pot să o modific nici dacă aș vrea. Este un fapt, despre care toți gândim și simțim la fel, eu și voi." Prin acest comentariu, Lincoln a făcut, în mod neobișnuit, o presupunere pe care nu a testat-o. A vorbit apoi despre răul sclaviei, atât pentru negri, cât și pentru albi. Concluzia sa: "Prin urmare, este mai bine pentru amândoi să fim separați".

Lincoln spera ca acești lideri să fie avangarda unui proiect de colonizare în America Centrală. El a spus că a înțeles că dintre toți negrii din America acești oameni au profitat la maximum de oportunitățile lor, dar i-a îndemnat să evite "o viziune egoistă asupra cazului". Dacă ei luau inițiativa, era convins că și alții îi vor urma. În încheiere, le-a cerut să studieze propunerea sa. "Nu vă grăbiți deloc". Lincoln, crezând că preia

conducerea în apelul către liderii negrilor de a se gândi la viitorul lor, părea să închidă ușa unui viitor în Statele Unite tocmai în momentul în care își revizuia Proclamația de emancipare.

Acest episod este derutant. Lincoln nu a convocat un dialog. El nu a spus: "Asta cred", ci și-a oferit comentariile ca fiind gândirea acceptată despre rasă a zilei. S-a sugerat că remarcile continue ale lui Lincoln despre colonizare până în momentul anunțării emancipării au fost calculate pentru a face această pastilă amară mai ușor de înghițit de moderați, dacă nu de conservatori. Dar nu există nicio îndoială că Lincoln a atins un punct scăzut în discursul său public despre sclavie și rasă chiar în momentul în care era pe cale să ajungă la terenul mai înalt al emancipării.

Comentariile lui Lincoln l-au înfuriat pe Frederick Douglass. În numărul din septembrie al revistei Douglass' Monthly, editorul aboliționist a tipărit textul integral al comentariilor lui Lincoln și a oferit cea mai dură critică pe care a adresat-o până atunci președintelui. "Domnul Lincoln își asumă limbajul și argumentele unui conferențiar itinerant de colonizare". El a criticat "disprețul lui Lincoln față de negri și ipocrizia lui de prost gust". Douglass a ținut să sublinieze că Lincoln, "ales ca om anti-sclavie de către alegătorii republicani și aboliționiști... este un reprezentant autentic al prejudecăților americane și al urii față de negri și este mult mai preocupat de păstrarea sclaviei și de favorizarea statelor sclavagiste de la graniță decât de orice sentiment de mărinimie sau de principiile justiției și umanității".

PÂNĂ ÎN 1862, LINCOLN SE obișnuise ca miniștrii și oficiali ai bisericii să vină la Washington pentru a-și oferi sfatul cu privire la gestionarea războiului. La 13 septembrie, a primit doi preoți din Chicago, William W. Patton și John Dempster, în Camera Roșie, unul dintre cele trei saloane publice de la primul etaj al Casei Albe. Mary Lincoln instalase un nou covor roșu în această cameră, pe care soții Lincoln o foloseau ca salon de familie și ca loc de întâlnire cu prietenii. Miniștrii din statul natal al lui Lincoln reprezentau o "întâlnire a creștinilor de toate confesiunile" care se adunaseră la Bryan Hall din Chicago la 7 septembrie pentru a-și exprima sprijinul pentru emancipare. Aceștia au venit pentru a face lobby pe lângă Lincoln și pentru a-i prezenta memorii în engleză și germană.

Lincoln a folosit această ocazie atât pentru a se afirma, cât și pentru a-i chestiona pe vizitatorii săi cu privire la folosirea și abuzul de religie. Lincoln a vorbit despre dilema cu care s-a luptat zi și noapte, iar apoi a vorbit despre propria dorință.

Sunt abordat cu cele mai opuse opinii și sfaturi, și asta de către oameni religioși, care sunt la fel de siguri că reprezintă voința divină. Sunt sigur că fie una, fie cealaltă clasă se înșeală în această convingere, și poate în unele privințe ambele. Sper că nu va fi ireverențios din partea mea să spun că, dacă este probabil ca Dumnezeu să-și dezvăluie voia altora, într-un punct atât de legat de datoria mea, s-ar putea presupune că mi-o va dezvălui direct mie; căci, dacă nu sunt mai înșelat în mine însumi decât sunt adesea, este dorința mea sinceră de a cunoaște voința Providenței în această chestiune.

Chiar dacă Lincoln se gândea tot mai mult la sensul și scopul lui Dumnezeu în război, devenea tot mai nerăbdător cu oamenii religioși care veneau la el în mod regulat pentru a-și exprima certitudinea că Dumnezeu era de partea Nordului: "Și dacă pot afla ce este, o voi face!". Lincoln și-a subliniat afirmația și apoi a pus un semn de exclamare pentru a-și sublinia convingerea.

Lincoln primise o bună parte din corespondența organizațiilor bisericești cu privire la emancipare. El le-a spus preoților din Illinois și altora: "Subiectul este dificil, iar oamenii de bine nu sunt de acord". Apoi a întrebat: "La ce ar folosi o proclamare a emancipării din partea mea, mai ales în situația în care ne aflăm acum? Nu vreau să emit un document despre care întreaga lume va vedea că trebuie neapărat să fie inoperant, precum bula papei împotriva cometei!". El a continuat: "Ar putea cuvântul meu să elibereze sclavii, când eu nu pot nici măcar să aplic Constituția în statele rebele?". După lunga sa disertație despre sclavie, Lincoln a concluzionat: "Pot să vă asigur că acest subiect mă preocupă, zi și noapte, mai mult decât oricare altul".

Unii au comentat că Lincoln s-a jucat cu aceștia și cu alți petiționari în această perioadă, fiind pe deplin conștient de faptul că intenționa să emită o Proclamație de emancipare. O explicație mai bună ar putea fi, la fel ca în cazul conversației lui Lincoln cu Leonard Swett, că el încă se gândea la toate aspectele problemei, atât pentru propriile urechi, cât și pentru urechile ascultătorilor săi. Pe măsură ce oamenii veneau la el cu certitudinile lor, el le răspundea cu ambiguitățile sale. Cu toate acestea, pentru Lincoln, ambiguitatea nu însemna inacțiune.

CU AMBELE ARMATELE UNIUNII ȘI CONFEDERATE epuizate de cea de-a doua bătălie de la Bull Run, majoritatea se odihneau și își reaprovizionau trupele. Nu a fost cazul lui Robert E. Lee. Lee a simțit că acesta era momentul nu pentru a se retrage, ci pentru a avansa. Proaspăt ieșit din victoriile de vară din peninsula Virginia și acum de la Bull Run, el credea totuși că Sudul nu va putea niciodată să învingă Nordul într-un război lung și îndelungat, pentru că va fi mereu depășit în oameni și resurse industriale. A înțeles că slăbiciunea momentană a Uniunii era probabil cea mai bună oportunitate a sa. Cititor insațiabil de ziare, Lee a citit despre disperarea de pe frontul intern din Nord și despre moralul scăzut al trupelor Uniunii. Acasă, era ca și cum Richmond Dispatch și Lee își citeau reciproc gândurile. La 29 august 1862, Dispatch scria: "Acum este momentul să dăm loviturile decisive... și să încheiem războiul".

Lee a pariat că ar putea invada Maryland și să ia prin surprindere Armata lui McClellan din Potomac. El credea că în Maryland, un stat al Uniunii, dar în care sclavii reprezentau 35 la sută din populație, va găsi cetățeni gata să se ralieze cauzei confederate. Oamenii săi ar putea trăi din produsele fermierilor prietenoși. În noaptea de 4 septembrie 1862, la adăpostul întunericului, Lee și trupele sale au traversat Potomacul la doar 60 de kilometri în amonte de Washington.

Când vestea despre mișcările lui Lee a ajuns în Maryland și Pennsylvania, liderii statelor au intrat în panică. Lee se afla pe teritoriul Uniunii. Guvernatorul Pennsylvaniei, Andrew Curtin, i-a telegrafiat lui Lincoln la 11 septembrie, insistând că armata confederată număra 120.000 de oameni. El a cerut 80.000 de soldați federali pentru a proteja Philadelphia și Harrisburg. Curtin și McClellan au rivalizat în estimările lor, căci McClellan a estimat că armata lui Lee avea 110.000 de oameni. De fapt, armata lui Lee număra de fapt 55.000 de oameni. Pierzându-i pe cei rătăciți cu fiecare kilometru, până la momentul în care ar fi angajat în cele din urmă trupele Uniunii, ar fi ajuns la 45.000 de oameni.

Dacă guvernatorul Curtin a văzut în marșul lui Lee spre nord un pericol, Lincoln l-a văzut ca pe o oportunitate. Contrar generalilor săi de frunte, Lincoln credea de mult timp că cea mai bună strategie militară a Uniunii nu era să atace orașe sau să ocupe teritorii, ci să învingă armate. Acum, el credea că armata lui Lee, întinsă pe termen lung și subțire, pe un teritoriu necunoscut, fără baza sa obișnuită de aprovizionare, era vulnerabilă. La 7 septembrie 1862, armata lui McClellan s-a deplasat la nord de Washington, în timp ce nordul era cuprins de teamă.

Odată ajunse în Maryland, cele două armate au cunoscut o surprinzătoare răsturnare de situație. Armata confederată, care se aștepta să fie tratată ca niște eliberatori, a ajuns mai degrabă ca niște cerșetori. Populația i-a tratat cu răceală. Armata Uniunii și-a început marșul cu un moral scăzut din cauza înfrângerilor recente, dar odată ajunși în Maryland "primirea prietenoasă, aproape tumultoasă, pe care au primit-o... le-a ridicat moralul". Când soldații treceau pe lângă ferme, fiicele fermierilor îi întâmpinau la marginea drumului cu găleți de apă rece. În satele și orașele mici și, în cele din urmă, în Frederick, unde McClellan își instalase cartierul general de campanie, au fost întâmpinați de sute și adesea de mii de cetățeni recunoscători.

Cum rapoartele lui McClellan ajungeau rar, Lincoln s-a îngrijorat în biroul de telegraf al Departamentului de Război. S-a gândit să călătorească până la Frederick, dar generalul-șef Halleck l-a convins să nu o facă, mergând chiar până la a-i nota sfatul pentru ca acesta să facă parte din dosarul oficial. El și alți lideri militari se temeau că Lincoln ar putea fi interceptat de cavaleria confederată.

În dimineața zilei de 13 septembrie 1862, caporalul Barton W. Mitchell din Infanteria 27 din Indiana se relaxa pe un câmp de lângă Frederick când a găsit o copie a Ordinului special numărul 191 al lui Lee, datat 9 septembrie, înfășurat într-un plic în jurul a trei trabucuri. Unul dintre cele nouă exemplare ale ordinului lui Lee, acesta fusese rătăcit de un curier confederat care nu a fost niciodată identificat. Încântat, McClellan i-a telegrafiat lui Lincoln: "Am planurile rebelilor și îi voi prinde în propria lor capcană dacă oamenii mei sunt la înălțimea situației de urgență". Planurile aflate în mâinile lui McClellan îi spuneau că Lee adoptase strategia riscantă de a-și împărți armata în patru sau cinci părți, trimițând mai multe detașamente pentru a captura Harpers Ferry și lăsând celelalte divizii poziționate la câteva mile una de cealaltă.

McClellan a așteptat șase ore înainte de a emite propriile ordine către comandanții săi. Dacă McClellan ar fi acționat în primele ore, ar fi putut exploata aceste lacune, dar s-a mișcat cu precauție și și-a pierdut avantajul.

În decurs de două zile, Lee și-a dat seama că McClellan a primit ordinele sale și a început imediat să își reunească armata. Printr-un marș și o călărie grea, au ajuns rapid pe partea de est a Antietam Creek, în apropierea orașului Sharpsburg, Maryland.

Pe tot parcursul zilei de 14 septembrie 1862, Lincoln, Halleck și Stanton au așteptat cu îngrijorare orice veste. Halleck suferea de hemoroizi atât de dureroși încât nu putea nici măcar să stea în picioare. Un tratament medical convențional la acea vreme era un supozitor de opiu. Această afecțiune a contribuit la letargia sa, iar starea sa generală de sănătate se prăbușea în mijlocul acestei crize militare. Pentru Lincoln, i se părea că Halleck se prăbușea sub ochii lui la Washington și nu era deloc sigur de ceea ce făcea McClellan în Maryland.

La ora 21:40, Lincoln și Halleck au primit o telegramă de la McClellan: "A fost o victorie glorioasă". La ora opt dimineața următoare, McClellan a telegrafiat că inamicul "a dispărut în timpul nopții". Mai târziu în cursul zilei, McClellan, euforic în fața perspectivei de victorie asupra unei armate confederate în retragere, a telegrafiat că inamicul este "într-o panică perfectă" și că "generalul Lee este declarat rănit".

Lincoln i-a răspuns imediat lui McClellan: "Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine și pe toți cei care sunt cu tine. Distrugeți armata rebelă, dacă este posibil". Cincisprezece minute mai târziu, îndepărtându-se de scepticismul său obișnuit în legătură cu predicțiile lui McClellan, Lincoln a trimis o telegramă extaziată vechiului său prieten Jesse Dubois, auditor al statului Illinois, din Springfield. "Consider acum că pot spune cu siguranță că generalul McClellan a obținut o mare victorie asupra marii armate rebele din Maryland. El urmărește acum inamicul care zboară." Cuvintele lui Lincoln au călătorit mai repede și mai departe decât ar fi crezut el că este posibil, căci la miezul nopții a primit o telegramă de la guvernatorul statului Illinois, Richard Yates: "Dispeceratul dumneavoastră către colonelul Dubois a umplut poporul nostru de cea mai mare bucurie. Se trag salve și cetățenii noștri sunt scutiți de o stare de suspans înfricoșătoare". Dar McClellan, cu hiperbola sa caracteristică, a judecat din nou greșit situația.

Lee nu se retrăgea. În schimb, generalul confederat își poziționa forțele pe un șir de dealuri și culmi care străbăteau zona rurală de pășuni și terenuri agricole dintre Sharpsburg și Antietam Creek. Lee l-a invitat pe McClellan să îi atace armata sa mai mică, dar veterană și testată în luptă.

McClellan a petrecut o mare parte din ziua de 16 septembrie 1862 planificându-și atacul, ceea ce nu a făcut decât să-i acorde mai mult timp lui Lee pentru a-și consolida forțele. La sfârșitul după-amiezii, acesta l-a trimis în cele din urmă pe "Fighting Joe" Hooker peste Antietam Creek pentru a ataca stânga

confederată. I-a ordonat lui Ambrose Burnside să traverseze, de asemenea, Antietam Creek și să atace dreapta confederată. Aceste manevre de deschidere au fost niște încăierări de sondare pentru lupta pe care toată lumea știa că va avea loc a doua zi.

McClellan a atacat pe 17 septembrie 1862, dând startul la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de bătălia de la Antietam. În cea mai violentă zi din întregul Război Civil, soldații Uniunii și ai Confederației au atacat, au contraatacat și au continuat să lupte. Se spunea că un câmp de porumb de 30 de acri era atât de acoperit de cadavre încât se putea traversa pe jos fără să atingi pământul.

"Ne aflăm în mijlocul celei mai teribile bătălii a războiului, poate a istoriei", a telegrafiat McClellan către Halleck și Lincoln la ora 13:25. Aceasta era bătălia pe care Lincoln o aștepta. McClellan a scris: "Va fi fie o mare înfrângere, fie cea mai glorioasă victorie".

McClellan a ordonat ca 60.000 din cei 80.000 de soldați ai săi să atace 37.000 de confederați, dar nu a putut să respingă o armată pe care a evaluat-o la peste 100.000 de oameni. McClellan avea mai mult de două ori mai mulți oameni decât Lee, dar, atacând divizie după divizie, i-a oferit lui Lee timpul necesar pentru a-și muta trupele pentru a face față atacurilor Uniunii. McClellan, convins că Lee avea mult mai multe trupe decât el, nu a dorit să angajeze în luptă niciuna dintre cele 20.000 de rezerve ale sale. La un moment dat, generalul John Sedgwick și-a marșat divizia, cu E. V. "Bull" Sumner, în vârstă de 64 de ani, în frunte, prin lanul de porumb, peste Hagerstown Pike și în West Woods, doar pentru a descoperi că se trăgea asupra lor din spate. Încă o dată, confederații, care păreau să se retragă, i-au dus pe jachetele albastre ale Uniunii într-o capcană. Până la sfârșitul zilei, Sedgwick avea să piardă 1.700 de oameni - morți, răniți sau dispăruți.

A doua zi, 18 septembrie 1862, ambele tabere erau epuizate; bătălia a intrat în pauză, pentru a nu mai fi reluată. McClellan i-a scris lui Halleck pe 19 septembrie: "Victoria noastră a fost completă. Inamicul este alungat înapoi în Virginia".

Lincoln îi ordonase lui McClellan să "distrugă armata rebelă", dar nu a făcut-o. În seara zilei de 18 septembrie 1862, Lee și armata sa au traversat din nou Potomac și s-au întors în refugiul sigur al Virginiei. McClellan a trimis un mic detașament în urmărire, dar acesta nu a reușit.

Pentru prima dată, McClellan nu a exagerat amploarea bătăliei. Aproape 6.500 de soldați ai Uniunii și ai Confederației au fost uciși într-o singură zi la Antietam. Acest număr uluitor a fost de patru ori mai mare decât numărul celor care aveau să fie uciși în debarcarea din Normandia la 6 iunie 1944. Totalul pentru această singură zi a fost mai mare decât numărul de morți în toate celelalte războaie din secolul al XIX-lea - Războiul din 1812, războaiele cu indienii, războiul mexican și războiul hispano-american - la un loc.

INDIFERENT CĂ VICTORIA DE LA ANTIETAM nu a fost decisivă, ea a fost suficientă pentru Abraham Lincoln. La Casa Soldaților, Lincoln a redactat o a doua versiune a Proclamației de emancipare. S-a întors la Casa Albă, unde a refuzat să primească vizitatori. A lucrat singur în biroul său, editând cea mai importantă declarație din viața sa de până atunci.

La cinci zile după bătălia de la Antietam, a convocat o ședință specială a cabinetului pentru luni, 22 septembrie 1862. Lincoln a prezentat cabinetului un nou document de patru pagini de puțin sub o mie de cuvinte. Ceea ce a spus Lincoln la această ședință importantă a cabinetului a fost consemnat atât de Salmon Chase, cât și de Gideon Welles, în mod independent, în jurnalele lor. Chase a scris că Lincoln le-a spus că, "atunci când armata rebelă se afla la Frederick", el a "hotărât" că, dacă vor fi "alungați din Maryland", va emite o "Proclamație de emancipare". Lincoln a continuat: "Nu am spus nimic nimănui; dar am făcut promisiunea față de mine însumi și" - aici Chase a indicat că Lincoln a ezitat puțin - "față de Creatorul meu". Armata rebelă este acum alungată, iar eu am de gând să-mi îndeplinesc această promisiune".

Welles, care a scris însemnări detaliate în jurnalul său aproape în fiecare zi din iulie 1862, a consemnat că președintele a început prin a informa cabinetul că, în ceea ce privește emanciparea, "problema a fost decisă în cele din urmă, actul și consecințele sunt ale lui", dar a dorit să invite cabinetul la "critici" cu privire la documentul pe care îl pregătise. În explicația sa, Lincoln "a remarcat că a făcut un jurământ, un legământ, că dacă Dumnezeu ne va da victoria în bătălia care se apropia, el va considera că aceasta este o indicație a voinței divine și că era de datoria sa să avanseze în cauza emancipării".

Lincoln a înțeles că explicația acțiunilor sale va părea neobișnuită pentru acești politicieni isteți. El a recunoscut acest lucru. "S-ar putea părea ciudat, a spus el, că a supus în acest fel rezolvarea problemelor atunci când calea nu era clară în mintea lui ce ar trebui să facă." Welles a relatat că Lincoln și-a rezumat discursul remarcabil spunându-le: "Dumnezeu a decis această chestiune în favoarea sclavilor".

Membrii cabinetului au stat în tăcere. Lincoln a întrerupt-o luând textul Proclamației preliminare de emancipare și începând să-l citească cu voce tare.

Eu, Abraham Lincoln, președinte al Statelor Unite ale Americii și comandant-șef al armatei și marinei americane, proclam și declar prin prezenta că, de acum înainte, ca și până acum, războiul va fi purtat cu scopul de a restabili practic relația constituțională dintre Statele Unite și fiecare dintre statele și populația acestora, în care această relație este sau poate fi suspendată sau perturbată.

Deși limbajul era încă legalist, rodul meditației și al revizuirii continue a lui Lincoln în lunga vară a anului 1862 era evident în această a doua proclamație nou revizuită. Spre deosebire de documentul pe care îl prezentase în iulie, Lincoln știa că această proclamație va deveni în curând publică. Cu o intuiție ascuțită în ceea ce privește gama de posibile reacții publice, el a anticipat și, prin urmare, a căutat să atenueze criticile publice. El a subliniat de la început că războiul rămânea despre păstrarea Uniunii, chiar dacă știa că presa va pune accentul pe eliberarea sclavilor. El a creat un precedent prin reamintirea a două legi adoptate mai devreme în cursul anului cu privire la tratarea sclavilor evadați. El a folosit foarfeca și lipirea pentru a introduce aceste legi în documentul său.

În centrul Proclamației preliminare de emancipare, Lincoln a oferit limbajul care reflecta schimbarea sa de opinie. În prima zi a lunii ianuarie 1863, "toate persoanele ținute ca sclavi în orice stat sau parte desemnată a unui stat, al cărui popor se află atunci în rebeliune împotriva Statelor Unite, vor fi atunci, de atunci înainte și pentru totdeauna libere".

Lincoln a încheiat cu generozitate.

Iar executivul va recomanda, la momentul potrivit, ca toți cetățenii Statelor Unite care au rămas loiali pe tot parcursul rebeliunii să fie compensați (după restabilirea relațiilor constituționale dintre Statele Unite și statele și popoarele respective, dacă aceste relații au fost suspendate sau perturbate) pentru toate pierderile cauzate de actele Statelor Unite, inclusiv pierderea sclavilor.

Lincoln știa că emite o proclamație puternică, bazată exclusiv pe puterile sale militare de președinte, dar era hotărât să fie corect și milostiv cu cei care vor fi afectați. Ziarele din întreaga țară au publicat Proclamația de emancipare, anunțând că Lincoln o va promulga la 1 ianuarie 1863.

Oricum ar fi privit cineva rezultatele concrete ale Proclamației de emancipare a lui Lincoln - câți oameni au fost eliberați în ce zone ale Uniunii - semnificația simbolică a actului lui Lincoln a fost puternică. El a schimbat scopul războiului, trecând de la restaurarea vechii Uniuni la crearea unei noi Uniuni curățate de sclavie. Vechiul său dușman, Horace Gree-ley, a scris cu litere mari în Tribuna sa. "Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Abraham Lincoln!" Greeley a prezis: "Este începutul sfârșitului rebeliunii; începutul noii vieți a națiunii".

LA 1 OCTOMBRIE 1862, Lincoln a călătorit la Sharpsburg, Maryland, pentru a-l vizita pe McClellan. După bătălia de la Antietam, au rămas multe întrebări. De ce McClellan nu a urmărit și nu a învins armata lui Lee atunci când a avut ocazia? Dacă McClellan avea nevoie de timp pentru a-și reveni după Antietam, de ce nu plănuia să traverseze Potomac și să-l urmărească acum pe Lee?

A doua zi, în timp ce Lincoln se pregătea să treacă în revistă trupele, ofițerul de artilerie Charles Wainwright l-a observat pe președinte călărind într-un vagon de ambulanță. Wainwright nu a fost impresionat. "Domnul Lincoln nu numai că este cel mai urât om pe care l-am văzut vreodată, dar este și cel mai necizelat și mai stângaci în manierele și înfățișarea sa". McClellan a început să explice cum a luat forma bătăliei, dar Lincoln, aparent neinteresat, s-a întors și a cerut să fie condus înapoi în tabără.

În dimineața următoare, Lincoln l-a trezit pe Ozias M. Hatch, secretarul de stat din Illinois, care îl însoțise în vizită. Au mers pe jos până la o eminență de pe care puteau supraveghea tabăra. Lincoln, gesticulând cu brațele sale lungi, a întrebat: "Hatch, ce crezi că sunt toți acești oameni?".

"Păi", a răspuns Hatch, "presupun că sunt o parte din marea armată".

"Nu", a răspuns președintele, "vă înșelați".

"Atunci ce sunt?", a întrebat Hatch.

Lincoln a făcut o pauză, apoi "pe un ton de sarcasm răbdător, dar melancolic", a răspuns: "Este garda de corp a generalului McClellan".

PROCLAMAȚIA DE EMANCIPARE PRELIMINARĂ a lui LINCOLN nu i-a adus sprijinul total al republicanilor radicali. Considerând că așteptase deja prea mult, aceștia nu au fost încântați să li se ceară să mai aștepte încă o sută de zile pentru semnarea proclamării. Senatorii Charles Sumner, Benjamin Wade, Henry Wilson și Lyman Trumbull au salutat propunerea lui Lincoln, dar au aruncat și un ochi critic asupra a ceea ce nu făcea proclamarea. Ei au criticat-o ca fiind o măsură de război cu un domeniu de aplicare prea limitat. Scopul final al republicanilor radicali și al aliaților lor aboliționiști a devenit un amendament constituțional care să abolească sclavia pentru totdeauna.

Între timp, mulți republicani moderați și unioniști din statele de graniță erau îngrijorați de semnificația proclamării pentru Kentucky, Maryland și Missouri. Democrații, care se opuseseră de la început lui Lincoln, erau furioși în fața a ceea ce vedeau ca fiind autoritarism prezidențial. După un timp, însă, unii dintre ei au devenit convinși că proclamarea le oferea o șansă de a-și schimba soarta politică, făcând apel la o națiune tot mai obosită de război și moarte.

Lincoln, care urmărea întotdeauna rezultatele alegerilor ca un contabil care verifică registrele financiare, a urmărit cu îngrijorare alegerile bienale din 1862. Douăzeci și trei de state au votat în alegerile care au

avut loc în aprilie, iunie, august, septembrie, octombrie și noiembrie. Niciun organism național nu a supravegheat alegerile, așa că alegătorii s-au prezentat la urne primăvara în Noua Anglie și la sfârșitul verii și toamna în Vest. Cursul neconcludent al războiului și Proclamația preliminară de emancipare au figurat în mod diferit ca factori în diferite state, în funcție de momentul alegerilor.

Lincoln, după victoria ambiguă de la Antietam, s-a deplasat la Sharpsburg, Maryland, pentru a se consulta cu generalul George B. McClellan.

Până în noiembrie, rezultatele alegerilor le-au oferit democraților o creștere netă de 32 de locuri în Camera Reprezentanților, reducând majoritatea republicană la 25 de locuri. Cinci state vitale, în care Lincoln câștigase toate voturile electorale în 1860 - New York, Pennsylvania, Ohio, Indiana și Illinois - au ales majorități democrate în Congres. În Senat, însă, republicanii au câștigat cinci locuri. Illinois a ales nouă democrați și doar cinci republicani în Camera Reprezentanților. Cel mai dureros pentru Lincoln, în districtul său natal, John Todd Stuart, primul partener de drept al lui Lincoln, acum democrat, l-a învins pe candidatul republican, Leonard Swett, prieten apropiat al lui Lincoln.

În competițiile de stat, rezultatele au fost și mai sumbre. New York și New Jersey i-au ales pe democrați ca guvernatori. Criticându-l pe Lincoln ca fiind un dictator abolиționist, democrații au obținut controlul legislativelor de stat din Pennsylvania, Ohio și Indiana. The New York Times, de obicei un susținător al președintelui, a rezumat rezultatele totale ca fiind un "vot de neîncredere" în conducerea sa.

La 5 noiembrie, la o zi după ce newyorkezii au votat în ultimele alegeri de la jumătatea mandatului, Lincoln i-a cerut lui Halleck să-l înlăture pe McClellan de la comanda Armatei Potomac. A doua zi, Lincoln i-a spus lui Francis P. Blair că "a încercat destul de mult timp să foreze cu o burghi prea plictisitoare pentru a se prinde". Președintele l-a numit pe Ambrose P. Burnside ca nou comandant.

"NICIODATĂ NU A FOST PREZENTAT UN asemenea document Legislativului Național sub auspicii atât de grave și rareori, dacă nu cumva vreodată, a fost așteptat cu aceeași solicitudine de către populația țării." The National Intelligencer a subliniat importanța mesajului anual al lui Lincoln către Congres la 1 decembrie 1862. După un șir de eșecuri militare, întrerupte în septembrie de o victorie ambiguă la Antietam, publicarea Proclamației sale preliminare de emancipare și alegerile dificile din 1862, Lincoln a transmis mesajul său anual.

Ascultătorii mesajului prezidențial anual nu se așteptau și nici nu primeau, de obicei, vreun desert retoric la finalul cărnurilor și cartofilor standard din oferta politică. Mesajul anual al lui Lincoln pentru anul 1862 a acoperit o gamă largă de subiecte, cu rapoarte din partea mai multor departamente, folosind cuvinte

furnizate de membrii cabinetului. Dar, spre deosebire de primul său mesaj anual din 1861, Lincoln a decis să folosească această ocazie pentru a educa cetățenii și pentru a mobiliza opinia publică din Nord.

Pentru ultima dată, el a vorbit despre beneficiile colonizării. Apoi, după ce a reamintit Congresului Proclamația sa de emancipare din 22 septembrie 1862, le-a atras atenția asupra "emancipării compensate". A oferit chiar trei amendamente constituționale pentru a-și spori planul, primul amendament cerând ca fiecare stat în care exista sclavie să aibă timp până în 1900 pentru a o aboli. Un alt amendament cerea Congresului să aloce bani pentru colonizare. Scopul lui Lincoln era de a pune capăt sclaviei pe cale pașnică, chiar dacă se afla încă în plin război. El a rezumat semnificația acestor amendamente declarând: "Fără sclavie, rebeliunea nu ar fi putut exista niciodată; fără sclavie, ea nu ar fi putut continua".

Până la sfârșitul anului 1862, Lincoln vorbea deschis despre sclavie ca fiind cauza războiului. Cu toate acestea, el a recunoscut că "printre prietenii Uniunii" exista o diversitate de opinii. Unii voiau să perpetueze sclavia; unii voiau să o desființeze brusc, fără compensații; alții voiau să o desființeze treptat, cu compensații; unii voiau să-i îndepărteze pe cei eliberați, iar alții să-i păstreze. Conform obiceiului lui Lincoln de a valida toate vocile, el a enumerat cinci opțiuni. A făcut-o în cele mai bune cuvinte pe care le-ar fi folosit susținătorii lor. Cu toate acestea, Lincoln a avertizat că "din cauza acestor diversități, irosim multă putere în lupte între noi". Apoi a discutat despre modul în care persoanele care susțineau fiecare dintre cele cinci poziții puteau vedea punctele forte și punctele slabe în cele trei amendamente ale sale.

Lincoln și-a făcut timp, spre sfârșitul acestui al doilea mesaj anual, pentru a oferi un omagiu remarcabil colegilor săi mai în vârstă. "Nu ... uit că unii dintre voi sunt seniorii mei și nici că mulți dintre voi au mai multă experiență decât mine, în conducerea afacerilor publice." Cu toate acestea, a spus el, a sperat că "având în vedere marea responsabilitate care îmi revine, nu veți percepe lipsa de respect față de voi înșivă, în orice seriozitate nejustificată pe care aș putea-o manifesta". Lincoln și-a câștigat dreptul de a fi ascultat cu privire la propriile idei exprimându-și mai întâi respectul pentru auditoriul său.

Dacă mesajul său până în acest punct părea să aibă un ton gradualist, audiența sa nu era cu siguranță pregătită pentru finalul său. "Dogmele trecutului liniștit, sunt inadecvate pentru prezentul furtunos. Ocazia este îngrămădită de dificultăți, iar noi trebuie să ne ridicăm odată cu ea. Așa cum cazul nostru este nou, așa trebuie să gândim și să acționăm din nou." Deși Lincoln a apelat în mod explicit la susținerea propunerilor sale și, implicit, la Proclamația de emancipare, concluzia sa și-a extins apelul dincolo de orice program special, la dorința de a îmbrățișa un viitor nou și mai bun.

Punând în contrast "trecutul liniștit" cu "prezentul furtunos", a apelat la metafora sa preferată pentru a descrie Războiul Civil. În această furtună, Lincoln fusese din nou supus vocilor celor care doreau să-l definească și să-i spună ce trebuie să facă.

Lincoln s-a inclus și pe el însuși când a spus: "Trebuie să ne ridicăm odată cu ocazia". Înțepenit de criticile că a subestimat determinarea Sudului de a merge pe drumul său, nu a făcut acum astfel de judecăți greșite cu privire la miza sau la cât de mult ar putea dura războiul. Lincoln a înlocuit argumentația studiată și rațională din discursul său inaugural cu o retorică mai evocatoare, mai capabilă să rezoneze mai bine cu temerile și dorințele emoționale ale publicului său.

"Așa cum cazul nostru este nou, așa trebuie să gândim din nou și să acționăm din nou." Aceste cuvinte au fost adesea rătăcite sau uitate din cauza cuvintelor finale dramatice care urmează. Conducerea prezidențială vine din capacitatea de a articula o viziune convingătoare pentru națiune. În primul an și jumătate de război, retorica publică a lui Lincoln l-a arătat pe acesta acționând cu fidelitate față de marile idealuri ale trecutului, în special așa cum au fost consacrate în Declarația de Independență și în Constituție. Până la sfârșitul anului 1862, Lincoln a devenit dispus să schimbe definiția războiului în termeni de viitor. În apelul său final, Lincoln a unit istoria și memoria. De la prima sa lectură a biografiei lui George Washington de către Parson Mason Locke Weems, pe când era copil, până la primul său discurs important, discursul adresat Liceului Tinerilor din Springfield în 1838, pe când era tânăr, îl găsim pe Lincoln invocând mereu istoria. El s-a considerat responsabil față de marile idealuri atât ale părinților fondatori, cât și față de documentele primare ale națiunii. Acum dorea ca Congresul să i se alăture într-o nouă responsabilitate și le-a cerut să se unească în spatele său. El era conștient de toate diviziunile politice din Congres. Pentru a sublinia responsabilitatea lor unitară, a folosit pronumele la plural "noi" și "ne".

Dragi concetățeni, nu putem scăpa de istorie. Noi, cei din acest Congres și din această administrație, vom fi amintiți în ciuda noastră. Nici o semnificație personală sau insignifianță nu ne poate scuti pe unul sau pe altul dintre noi.

Încercarea de foc prin care vom trece ne va lumina, în onoare sau dezonoare, până la ultima generație.

Când Lincoln a vorbit despre o "încercare înflăcărată", a împrumutat o imagine de la un vizitator recent la Casa Albă, Eliza P. Gurney, un pastor quaker din Philadelphia. Cu zece săptămâni mai devreme, doamna Gurney și trei femei ceruseră o întâlnire cu președintele pentru a-l consola și încuraja. În urma predicii sale despre necesitatea de a căuta îndrumare divină, Gurney a convocat o întâlnire de rugăciune în biroul președintelui, îngenunchind și oferind o rugăciune "pentru ca lumina și înțelepciunea să fie revărsate de sus, pentru a-l îndruma pe președintele nostru".

Lincoln, reticent în a vorbi despre sentimentele sale cele mai profunde, în special cele religioase, a devenit surprinzător de deschis într-o corespondență pe care a început-o ulterior cu doamna Gurney. În prima sa scrisoare, din 26 octombrie 1862, i-a mulțumit pentru "simpatia și rugăciunile sale". Apoi a

declarat: "Într-adevăr, trecem printr-o mare încercare - o încercare de foc". "Într-adevăr" indica faptul că el răspundea la predica ei, în care ea îl lăudase pe Lincoln pentru fermitatea conducerii sale într-o perioadă atât de dificilă. Imaginea lui Lincoln despre "o încercare de foc" a fost cu siguranță inspirată din 1 Petru 4:12, o scrisoare scrisă unui popor care trecea prin persecuție: "Preaiubiților, să nu vi se pară ciudat cu privire la încercarea de foc care vă va încerca, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat".

Lincoln sublinia acum cuvintele cheie din propozițiile sale finale, care se echilibrau aproape muzical: "Dând libertate sclavului, asigurăm libertatea celui liber - onorabil deopotrivă în ceea ce dăm și în ceea ce păstrăm. Vom salva în mod nobil sau vom pierde în mod meschin ultima speranță a pământului."

În acest mesaj remarcabil adresat Congresului, Lincoln creiona pentru publicul său o viziune alternativă a realității. El le-a cerut ascultătorilor săi să depășească viziunea limitată asupra lumii și să îmbrățișeze un viitor care nu poate fi cunoscut pe deplin.

Noul comandant al Armatei Potomac a lui Lincoln, Ambrose Burnside, după atâtea amânări ale lui McClellan, intenționa să atace. A pus ochii pe orașul bine fortificat Fredericksburg. Casa din copilărie a lui George Washington și un centru de activitate în Războiul de Independență, Fredericksburg urma să devină locul uneia dintre bătăliile cruciale ale Războiului Civil.

Lincoln și-a exprimat scepticismul față de planurile operaționale ale lui Burnside, dar pe 14 noiembrie, Halleck i-a scris lui Burnside: "Președintele tocmai își dăduse acordul pentru planul tău. Crede că va reuși dacă vă mișcați rapid; altfel nu". Încă nemulțumit, Lincoln a călătorit pe Potomac pentru a se întâlni cu Burnside pentru o lungă conferință. Președintele i-a spus lui Burnside că trebuie să se asigure că trupele sale pot traversa râul "fără riscuri" și să fie sigur că "inamicul... va fi împiedicat să se retragă, acumulând forțe pe măsură ce înaintează, în tranșeele sale din Richmond".

Burnside nu a procedat rapid. O lună mai târziu, la ora 3 dimineața, în dimineața zilei de 11 decembrie, geniștii au început în sfârșit să pună în funcțiune podurile de pontoane peste apele înghețate ale râului Rappahannock, chiar vizavi de oraș. Gheața a înghețat râul și ceața a ascuns vederea centrului politic și economic istoric care număra cândva cinci mii de oameni. Burnside, care știa că armata sa de o sută cincisprezece mii de oameni o depășea numeric pe cea de optzeci de mii a lui Lee, credea că va învinge prin simpla forță a numărului. Fiind informat din timp despre intențiile lui Burnside, Lee a ordonat forțelor generalului James Longstreet să se așeze pe înălțimile din partea de sud a orașului.

Pe 13 decembrie, Burnside, refuzând sfaturile ofițerilor superiori care îi recomandau să traverseze râul Rappahannock la sud și la nord de Fredericks-burg, a organizat în schimb un asalt direct asupra orașului. Generalul George G. Meade a făcut un avans inițial împotriva Corpului lui "Stonewall" Jackson, dar când forțele Uniunii au încercat să ia cu asalt Mayre's Heights, în partea de sud a orașului, au fost respinse cu

pierderi grele. Până la 15 decembrie, armata Uniunii se retrăgea complet înapoi peste podurile de pontoane, recunoscând astfel o înfrângere devastatoare. Pierderile de peste 13.000 de victime față de cele mai puțin de 5.000 de victime ale confederaților au spus povestea sumbră.

Mulți l-au învinuit pe Lincoln pentru că l-a obligat pe Burnside să lupte, dar "bătrânul Burn" și-a acceptat responsabilitatea pentru înfrângere, lucru pe care George McClellan nu l-ar fi făcut. Lincoln, mereu conștient de moralul trupelor, a emis o proclamație în speranța de a mai atenua din înfrângere. "Deși nu ați avut succes, încercarea nu a fost greșită", a declarat președintele. "Curajul cu care, în câmp deschis, ați menținut lupta împotriva unui inamic înrădăcinat... arată că posedați toate calitățile unei mari armate".

ÎNFRÂNGEREA MILITARĂ de la Fredericksburg a devenit rapid un punct de focar pentru nemulțumirile politice înăbușite. Republicanii radicali din Congres credeau că administrația ar fi trebuit să ducă o politică militară mai energică sau să riște pledoariile conservatoare ale democraților în favoarea unei păci care ar fi zădărnicit planurile de emancipare ale lui Lincoln. Neputând încă să pună mâna pe președinte, republicanii radicali au luat în vizor cabinetul lui Lincoln.

În după-amiaza zilei de marți, 16 decembrie, senatorii republicani s-au întrunit timp de cinci ore. Senatorul de Illinois Lyman Trumbull, cândva aliat al lui Lincoln, dar din ce în ce mai mult critic al acestuia, a început discuția susținând că "recenta respingere de la Fredericksburg" cerea o acțiune a Congresului. Senatorul de Minnesota Morton Wilkinson a deplâns faptul că "țara era ruinată și cauza era pierdută". Agitația senatorilor s-a concentrat rapid asupra lui William Henry Seward, secretar de stat, pe care îl considerau "președinte de facto". Un senator după altul îl învinuia pe Seward pentru amânarea eliberării din funcție a generalului McClellan, pentru lentoarea cu care războiul a devenit o campanie împotriva sclaviei și pentru revenirea conservatorilor în alegerile din 1862. Senatorul de Maine William Pitt Fes-senden, care vorbește dur, a sintetizat sentimentul multora atunci când a spus că a fost informat de un membru al cabinetului că "a existat o influență de culise care a controlat adesea concluziile aparente ale cabinetului însuși". Era de notorietate faptul că sursa remarcii lui Fessenden era secretarul Trezoreriei, Salmon P. Chase. Bătrânul Ben Wade din Ohio a propus ca Senatul "să meargă în bloc și să ceară președintelui demiterea domnului Seward". În acest moment, senatorul de Iowa James W. Grimes a oferit o rezoluție prin care se exprima "lipsa de încredere în secretarul de stat și că acesta ar trebui să fie înlăturat din cabinet".

În mijlocul emoțiilor crescânde, senatorul Preston King, din New York, a părăsit mai devreme grupul parlamentar pentru a se îndrepta spre casa lui Seward și a-l informa despre ceea ce se pregătea. Seward a răspuns la vestea lui King: "Pot să facă ce vor despre mine, dar nu trebuie să-l pună pe președinte într-o poziție falsă din cauza mea". Secretarul de stat a scris o scrisoare de demisie, iar King și fiul lui Seward, Frederick, au mers pe jos până la Casa Albă pentru a i-o înmâna președintelui.

Lincoln a citit demisia lui Seward "cu o față plină de durere și surpriză", în timp ce King relata acuzațiile în cadrul emoționantei adunări republicane. După ce a citit scrisoarea lui Seward, Lincoln a mers imediat la locuința secretarului de stat din Piața Lafayette. Președintele și-a exercitat toată puterea de convingere pentru a-l convinge pe prietenul său să renunțe la demisie. Dar nu a fost de nici un folos. Seward i-a spus lui Lincoln că ar fi ușurat să fie eliberat de povara și criticile care îl urmăreau zi și noapte. Lincoln a răspuns: "Ah, da, domnule guvernator, asta va fi foarte bine pentru dumneavoastră, dar eu sunt ca starbul [în colivie] din povestea lui [Laurence] Sterne: "Nu pot ieși". "

Ce trebuia să facă Lincoln? A înțeles că el era adevăratul obiect al furiei radicalilor. De asemenea, știa că, dacă modul imperios al lui Seward putea fi deranjant, el îi prețuia abilitățile enorme și loialitatea fermă. Lincoln știa că, chiar dacă în cadrul caucusului erau implicați doar senatori, în spatele recriminărilor lor, secretarul Trezoreriei, Chase, arunca săgeți spre Seward și spre el însuși. Lincoln a decis să nu fie pus în defensivă, ci să iasă în față în această criză de conducere a cabinetului.

Pe 17 decembrie, senatorii republicani s-au reunit din nou, au adoptat o rezoluție ușor revizuită, au numit un comitet de nouă persoane și au cerut din nou o întâlnire cu președintele. Nevoit să facă să se înrăutățească rana din sânul cabinetului său, Lincoln nu a dorit amânare și le-a propus să se întâlnească cu el în seara următoare, la ora 19.00.

Cu puțin timp înainte de întâlnirea din 18 decembrie, senatorul Orville Browning, care nu era membru al comisiei, l-a chemat pe Lincoln la Casa Albă. "Am văzut într-o clipă că era în primejdie". Când Browning a spus că lucrurile ar fi putut fi mai rele, Lincoln a răspuns: "Ei doresc să scape de mine, iar eu sunt uneori pe jumătate dispus să le dau satisfacție".

Lincoln, păstrându-și suferința sub șalul său verde, a primit comisia la ora 19.00 "cu obișnuita sa urbanitate" și a ascultat litania lor de plângeri. Ben Wade, senator de Ohio, a acuzat că motivul recentelor înfrângeri ale republicanilor a fost că "președintele a pus conducerea afacerilor noastre militare în mâinile unor democrați înverșunați și răuvoitori", o referire la George McClellan. Dar adevărata țintă era Seward, pe care Comitetul celor Nouă îl impunea "nu era în acord cu majoritatea Cabinetului și exercita o influență dăunătoare asupra conducerii războiului". Senatorul Charles Sumner s-a plâns de modul în care Seward a gestionat afacerile externe, evidențiind o notă în care părea să pună pe același plan mentalitatea Congresului și a Confederației. Lincoln a ascultat în mare parte timp de trei ore și a spus comitetului că va răspunde la documentul pe care l-au pregătit și care detalia plângerile lor. Scopul lui Lincoln era să calmeze o parte din iritare, ceea ce a și făcut prin spiritul său deschis față de senatori.

Lincoln a trecut acum la acțiuni rapide. A trimis notificări fiecărui ofițer de cabinet, cu excepția lui Seward, pentru o ședință specială în dimineața următoare, 20 decembrie, la ora 10:30. El a spus cabinetului că mișcarea Senatului de reconfigurare a cabinetului său "l-a șocat și l-a întristat". I-a

informat despre demisia lui Seward. El a spus cabinetului: "În timp ce ei păreau să creadă în onestitatea mea, păreau să creadă, de asemenea, că atunci când aveam în mine vreun scop sau intenție bună, Seward se străduia să mi-o sugă fără să o perceapă". Lincoln a părut deosebit de supărat de acuzația, evident fomentată de Chase, că cabinetul nu lucra bine împreună. Lincoln și-a exprimat convingerea că "membrii au continuat în mod armonios, indiferent de sentimentele și asocierile lor anterioare". El le-a spus că, în mijlocul "problemelor copleșitoare ale țării, care l-au împovărat puternic, a fost susținut și consolat de bunele sentimente, de încrederea reciprocă și dezinteresată și de zelul care a cuprins cabinetul". Lincoln a încheiat ședința cerând Cabinetului să i se alăture pentru o întâlnire programată cu Comitetul celor Nouă chiar în acea seară. Toată lumea a fost de acord cu cererea sa, cu excepția lui Chase, care, spunându-le colegilor săi că "nu a avut nici un fel de mișcare a mișcării" împotriva lui Seward, s-a opus cu tărie întâlnirii comune, dar a acceptat cu reticență să participe.

Decizia lui Lincoln de a cere Comitetului celor Nouă și Cabinetului să se întâlnească față în față și de a "discuta neînțelegerile lor reciproce sub ochii săi" a demonstrat geniul său politic. Nu mai era posibil să se joace jocul "el a spus", nu "el a spus". Lincoln a început această întâlnire remarcabilă prin citirea rezoluțiilor Comitetului. Lincoln a recunoscut că poate ar fi trebuit să convoace mai multe reuniuni de cabinet, dar a respins acuzațiile Comitetului afirmând "unitatea cabinetului său". El a declarat că "deși nu se putea aștepta de la ei să gândească și să acționeze la fel pe toate subiectele, au aprobat măsurile atunci când au fost decise". Subtextul remarcilor lui Lincoln era că Seward nu lua nicio decizie fără acordul președintelui și al Cabinetului. În centrul atenției multor priviri s-a aflat Chase, nu cu mult timp înainte acuzatorul arogant al lui Seward, dar acum sub ochiul vigilent al lui Lincoln, brusc încolțit în tăcere și jenă. În cele din urmă, Lincoln a cerut un vot. "Domnilor, mai credeți că Seward ar trebui să fie scutit?". Doar patru senatori - Grimes, Trumbull, Sumner și Samuel Pomeroy din Kansas - au votat "da". Secretarul Marinei, Welles, a surprins conducerea lui Lincoln, mărturisind în jurnalul său că "președintele și-a gestionat singur cazul, vorbind liber, și a dat dovadă de mult tact, sagacitate și abilitate". După cinci ore de discuții care au durat până la ora 1 noaptea, Lincoln, după ce i-a confruntat pe senatori cu Cabinetul, a ieșit în evidență ca fiind puternicul conciliator al ambelor grupuri.

Dar cum urma să se descurce Lincoln cu Seward și Chase? Vestea demisiei lui Seward se răspândea în tot Washingtonul. Comportamentul duplicitar al lui Chase i-a înfuriat chiar și pe acei senatori care îi fuseseră aliați.

În dimineața următoare, 20 decembrie, Lincoln a trimis după Chase. Când a sosit secretarul Trezoreriei, Welles și Stanton îl chemau pe Lincoln din proprie inițiativă. Când Chase a intrat, Lincoln a spus: "Am trimis după dumneavoastră, pentru că această chestiune îmi dă mari bătăi de cap". Chase a răspuns că "a fost afectat dureros" de întâlnirea din seara precedentă și acum i-a spus președintelui că "și-a pregătit demisia". "Unde este?" a întrebat Lincoln, întinzând mâna pentru a pune mâna pe ea. Chase, luat prin surprindere de nerăbdarea lui Lincoln, a ținut pentru câteva clipe plicul sigilat. A predat demisia, iar Lincoln a deschis plicul cu o expresie de satisfacție pe față, în timp ce Chase, de obicei plin de încredere în sine, a părăsit biroul lui Lincoln profund perplex.

Mai târziu în acea dimineață, Lincoln s-a întâlnit cu cabinetul său, mai puțin Seward și Chase. După ce a luat act de demisia lui Seward, a ridicat demisia lui Chase. Apoi a anunțat: "Acum am cea mai mare jumătate de porc. Nu voi accepta niciuna dintre cele două demisii".

În aceeași zi, Lincoln a scris o scrisoare ambilor secretari de cabinet. Le-a spus că, de dragul "interesului public", a decis să nu le accepte demisiile și că "prin urmare, trebuie să vă rog să vă reluați atribuțiile din departamentele dumneavoastră".

Lincoln a ieșit din această criză gravă din interiorul guvernului său ca un învingător conciliant. Îi ascultase în ceea ce-i privește pe radicali, își afirmase cabinetul și își asigurase propria prerogativă prezidențială. Welles, a cărui apreciere față de Lincoln era în creștere, a spus-o bine. "Seward îl liniștește,-Chase îl consideră o necesitate". În cele din urmă a decis să continue cu serviciul a doi dintre cei mai talentați secretari ai cabinetului său.

Această cromolitografie din 1863 îl înfățișează pe Lincoln lucrând într-un birou aglomerat cu un bust al președintelui James Buchanan și cu texte ale teoriilor privind drepturile statelor de către John C. Calhoun și John Randolph. Lincoln își sprijină mâna stângă pe Biblie în timp ce ascultă îndemnul președintelui Andrew Jackson: "Uniunea trebuie și va fi păstrată".

CAPITOLUL 22

Ce va spune țara? Ianuarie 1863-mai 1863

TOATE PERSOANELE DEȚINUTE CA SCLAVI ... VOR FI ATUNCI, DE ATUNCI ÎNAINTE ȘI PENTRU TOTDEAUNA LIBERE.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Proclamația de emancipare, 1 ianuarie 1863

BRAHAM LINCOLN NU S-A CULCAT ÎN AJUNUL ANULUI NOU. AS

petrecăreții sărbătoreau pe străzile din apropiere, el se plimba înainte și înapoi la etajul al doilea al Casei Albe. Timp de săptămâni întregi fusese absorbit de finalizarea formulării Proclamației de emancipare.

În primele ore ale zilei de 1 ianuarie 1863, Lincoln a mers din dormitorul său din partea de vest a Casei Albe până la biroul său din partea de est. S-a așezat la masa lungă de stejar, aglomerată cu hărți rulate, ziare, scrisori și ordine militare, și a întins mâna spre proclamația care devenise subiectul atâtor dezbateri și controverse în ultimele luni.

Mai mult decât oricine, Lincoln a înțeles implicațiile semnării care urma să aibă loc în acea după-amiază. Războiul convulsiona acum națiunea de mai bine de doi ani și jumătate; unii începuseră să-l numească "războiul domnului Lincoln". În primăvara anului 1861, majoritatea oamenilor din Nord preziseră o victorie rapidă, dar întrebarea care se punea acum în mintea tuturor era: Cât va dura acest război?

În timp ce primele raze de soare intrau prin fereastra de est a biroului său, Lincoln a trecut în revistă trei bucăți lungi de hârtie, hotărât să mai revizuiască încă o dată proclamația înainte de a o semna. A studiat din nou paragraful central.

În virtutea puterii și în scopul menționat mai sus, ordon și declar că toate persoanele deținute ca sclavi în statele și părțile de state desemnate sunt și vor fi de acum înainte libere și că guvernul executiv al Statelor Unite, inclusiv autoritățile militare și navale, vor recunoaște și vor menține libertatea acestor persoane.

Cât de mult a meditat la decizia privind sclavia anunțată în aceste cuvinte.

ÎN ULTIMELE SĂPTĂMÂNI ALE LUNII DECEMBRIE

, criticii îl asediaseră pe Lincoln din toate părțile. Abia dacă a menționat proclamarea în mesajul său anual către Congres din 1 decembrie 1862, iar mulți se întrebau dacă Lincoln mai avea de gând să o mențină. Aboliționiștii aclamau inițiativa lui Lincoln, dar se plângeau că nu mergea suficient de departe. Liderul afro-american Frederick Douglass s-a întrebat cu voce tare: "Dacă președintele va eșua în această

oră de încercare, dacă va asculta acum de demonul sclaviei și va respinge rugămințile Îngerului Libertății?". Susținătorii republicani de modă veche erau îngrijorați de modul în care proclamația va afecta moralul trupelor, care, repetau ei, se înrolaseră pentru a salva Uniunea, nu pentru a elibera sclavi. Încurajate de câștigurile obținute de democrați în alegerile din 1862, ziarele democrate, cum ar fi Chicago Times, au prezis că Lincoln va retrage ultima proclamație.

Senatorii republicani Charles Sumner și Orville Browning i-au oferit recomandări opuse lui Lincoln. La 27 decembrie 1862, Sumner l-a chemat pe președinte la Casa Albă. El a adus cu el un memoriu semnat de miniștri care îi cereau să "își mențină" proclamarea. Senatorul din Massachusetts a vorbit cu Lincoln despre faptul că multe persoane erau "nerăbdătoare" ca actul să fie semnat. Lincoln a răspuns că "nu ar putea opri Proclamația dacă ar vrea, & nu ar face-o nici dacă ar putea".

Browning, care a avut întotdeauna acces personal la președinte, a sunat la Casa Albă pentru a-i transmite convingerea sa că proclamația "era plină de rău... și că va face mult rău". Un republican conservator, Browning îi spusese anterior președintelui că, în opinia sa, anunțul proclamării din septembrie a fost principalul motiv al rezultatelor dezamăgitoare ale alegerilor bienale. Resemnat de faptul că președintele intenționa să o semneze, Browning și-a încheiat jurnalul pentru 1862 cu cuvintele: "Nu există nicio speranță. Proclamația va veni - să dea Dumnezeu să nu producă răul de care mă tem". Lincoln și Browning se bucuraseră de o relație apropiată în ultimii ani, dar prietenia lor avea să înceapă să se răcească odată ce Lincoln a semnat proclamația.

Luni dimineața devreme, 29 decembrie 1862, Lincoln și-a adunat notițele și a scris un proiect de proclamație. I l-a dat lui John Nicolay și i-a cerut secretarului său să facă copii tipărite pentru membrii cabinetului. Lincoln a convocat ședința obișnuită a cabinetului la ora 10 a.m. El a citit cu voce tare proiectul final, cerând cabinetului să îi facă sugestii în scris. Secretarul de stat Seward și-a exprimat îngrijorarea că proclamația, pe care o susținea în principiu, va duce la o prăbușire totală a ordinii în Sud. El a recomandat o formulare care îi îndemna pe sclavii eliberați "să se abțină de la orice violență, cu excepția cazului în care este necesară autoapărarea". Secretarul Trezoreriei, Chase, a prezentat un nou preambul care era mai lung decât întreaga proclamație a lui Lincoln. Exemplarul original manuscris al lui Lincoln nu a supraviețuit, dar copiile înmânate lui Seward, Chase, Edward Bates și Montgomery Blair există, împreună cu comentariile acestora.

Miercuri, 31 decembrie 1862, Lincoln, după ce a citit răspunsurile scrise ale membrilor cabinetului, a convocat o ședință specială a cabinetului pentru a analiza o ultimă dată proclamația. Chase a propus adăugarea unei propoziții finale "fericite". El credea că este important ca Lincoln să ofere justificări pentru acest act îndrăzneț dincolo de necesitatea militară. El dorea ca Lincoln să invoce atât Constituția, cât și pe Dumnezeu. Lincoln le-a mulțumit pentru sugestiile lor și a spus cabinetului că "va completa documentul".

După încheierea ședinței, Lincoln a salutat un comitet de miniștri abolicioniști din New York, condus de George Cheever, pastor al Bisericii Puritanilor, care a scris "Dumnezeu împotriva sclaviei" în 1857, și William Goodell, care a contribuit la organizarea atât a Societății Americane Antiesclavagism, cât și a Partidului Libertății. Preoții doreau o confirmare că Lincoln avea într-adevăr de gând să semneze proclamația. Lincoln ar fi spus doar: "Mâine la prânz, veți ști - și țara va ști - decizia mea".

Acum, în dimineața zilei de 1 ianuarie 1863, în timp ce stătea singur la masa sa, a decis să ignore cea mai mare parte a recomandărilor cabinetului său. A lucrat însă cu sugestia lui Chase, care a devenit un nou paragraf final: "Și asupra acestui act, despre care cred sincer că este un act de dreptate, justificat de Constituție, pe baza necesităților militare, invoc judecata atentă a omenirii și favoarea binevoitoare a lui Dumnezeu Atotputernic."

În timp ce Lincoln era aplecat asupra mesei de revizuire, soția și fiul său cel mare au apărut în biroul său. Înainte de a se retrage în seara precedentă, Mary își întrebase soțul: "Ce intenționezi să faci?". Acum, Lincoln și-a ridicat privirea, cu chipul său uzat de riduri. Robert Lincoln avea să comenteze mai târziu că exista o "prezență" în felul de a fi al tatălui său care îi reducea la tăcere atât pe mama sa, cât și pe el însuși.

Lincoln și-a terminat editarea. Un funcționar a fost chemat și i s-a cerut să ducă documentul la Departamentul de Stat, unde urma să fie pregătită o copie finală pentru semnătura lui Lincoln.

La ora 10:45, William Seward și fiul său, Frederick, au urcat scările spre biroul președintelui, purtând proclamația proaspăt revizuită. În timp ce se pregătea să o semneze, președintele a observat o eroare în transcriere. A făcut modificările necesare și i-a cerut lui Seward să pună să fie transcrisă o nouă copie, completată cu un scris fin. Era deja aproape ora unsprezece și Lincoln trebuia să se pregătească pentru a se întâlni cu oaspeții săi de Anul Nou în Camera Albastră.

În afara Casei Albe, străzile Washingtonului erau înțesate de persoane dornice să întâmpine Anul Nou încă de la primele ore ale dimineții. Ziua se ivise luminoasă și senină. Oamenii se salutau unii pe alții cu "salutări călduroase". În ciuda tensiunii din capitală în urma înfrângerii demoralizatoare de la Fredericksburg din decembrie, festivitățile din ziua de Anul Nou păreau să ofere perspectiva unui viitor mai bun și plin de speranță.

Mulțimea, mai numeroasă decât de obicei, știa cât de specială va fi această recepție. Recepțiile de Anul Nou la Casa Albă erau o tradiție îndelungată, iar la 1 ianuarie 1863, persoane din toate categoriile sociale au dorit să fie prezente atunci când Lincoln a semnat Proclamația de emancipare. Oamenii s-au aliniat câte doi și trei pe rând de-a lungul Pennsylvania Avenue, întinzându-se până la Seventeenth Street.

Oaspeții oficiali au intrat în Casa Albă la ora 11.00, începând cu corpul diplomatic îmbrăcat în cele mai bune ținute din moda diferitelor țări. Au urmat cei nouă judecători ai Curții Supreme, conduși de bătrânul Roger Taney. Gideon Welles, secretarul Marinei, a participat, dar majoritatea membrilor cabinetului și-au organizat propriile recepții la reședințele lor. Un grup de ofițeri ai armatei, care se adunaseră la Departamentul de Război, au sosit împreună, conduși de generalul Henry Halleck.

La ora 12.00, porțile mari ale Casei Albe au fost deschise și mulțimea a intrat în forță. Delegații din Maine până în California așteptau la coadă de ore întregi. Civilii și necivilii se împingeau și se împingeau pe toată lungimea marelui portic spre intrarea principală. Un mic detașament de poliție, susținut de membri ai unui regiment din Pennsylvania, a încercat să mențină o oarecare ordine, dar nu prea a existat. Vizitatorii au fost admiși în grupuri la intervale de timp. De îndată ce un grup intra, altul era trecut. Odată intrat, a început "încăierarea" de la recepția anuală de Anul Nou. Covoarele de pluș fuseseră acoperite pentru a le proteja de noroi.

Abraham și Mary Lincoln se aflau în Camera Albastră în mijlocul învălmășelii. Aceasta era prima recepție publică a lui Mary de la moartea lui Willie, în luna februarie a anului precedent. Unii dintre soldații supraviețuitori ai Războiului din 1812, cunoscuți sub numele de "vechii apărători", se remarcau printre vizitatori. Lincoln era flancat în stânga sa de prietenul său de dimensiuni mari din Illinois, Ward Hill Lamon, care îndeplinea funcția de mareșal pentru această ocazie. Lamon a obținut numele fiecărui invitat și a anunțat persoana respectivă președintelui. Fiecare persoană era nerăbdătoare să strângă mâna "președintelui", așa cum era numit în mod familiar. Lincoln a strâns fiecare mână în schimb. După trei ore de strângere de mână, președintele era epuizat, iar mâna sa dreaptă era umflată. În cele din urmă, la puțin timp după ora 14.00, ultima parte a mulțimii a ieșit din Casa Albă.

Președintele s-a întors la etaj, în biroul său. Vizibil slăbit de oboseală, s-a pregătit să semneze proclamația. În timp ce își lua stiloul de aur și îl înmuia în cerneală, "mâna îi tremura, astfel încât ținea stiloul cu dificultate", a observat senatorul Charles Sumner. Congresmanul din Illinois, Isaac Arnold, a relatat că Lincoln i-a spus când a apucat stiloul: "Mâna și brațul îmi tremurau atât de violent, încât nu puteam să scriu". În mod neobișnuit, Lincoln și-a semnat numele complet cu o mână lentă și atentă. Și-a ridicat privirea și și-a permis un mic râs, exclamând: "Așa va fi bine". Când totul s-a terminat, Lincoln a suspinat: "Niciodată, în viața mea, nu m-am simțit mai sigur că fac ceea ce trebuie, decât atunci când am semnat această hârtie".

CHIAR ȘI ÎN ACEASTĂ ZI DE SĂRBĂTOARE

, lupta continuă a lui Lincoln de a găsi o conducere militară competentă a intervenit. După înfrângerea moralizatoare a armatei Uniunii de la Fredericksburg, generalul Ambrose Burnside, comandantul Armatei Potomac, a călătorit la Washington și a cerut o întâlnire cu președintele. S-au întâlnit pentru scurt timp

pe 31 decembrie, dar Lincoln a convocat o întâlnire mai amplă în dimineața zilei de 1 ianuarie, la care au participat generalul-șef Halleck și secretarul de război Stanton.

Lincoln dezvoltase o simpatie puternică pentru Burnside, un bărbat cu ochi albaștri mari și un zâmbet cuceritor. Considerația sa a fost întărită doar atunci când generalul și-a acceptat responsabilitatea pentru înfrângerea de la Fredericksburg, o atitudine atât de diferită de cea a comandantului anterior. Când Burnside a sosit, i-a dat președintelui o scrisoare pe care o scrisese cu o seară înainte la Willard's Hotel. "Burn", așa cum îi spuneau oamenii săi, părea puternic în exterior, dar în interior îndoiala de sine îi rodea capacitatea de a comanda. În scrisoarea sa, el îi spunea lui Lincoln: "Este extrem de important să fiți înconjurat și susținut de oameni care au încrederea poporului și a armatei". Pentru că Burnside credea că nu mai are această încredere, a cerut să fie eliberat din funcție pentru a se putea "retrage la viața privată". A continuat spunând că nici Stanton și nici Halleck nu aveau încrederea armatei și că și ei ar trebui să demisioneze. Lincoln a citit scrisoarea și, fără să scoată un cuvânt, i-a returnat-o lui Burnside.

Cei patru bărbați au vorbit despre planul lui Burnside de a traversa din nou Rappahannock. Burnside, cordial, dar agitat, nu și-a apărat planul, ci pur și simplu a extins motivele pentru acesta. Lincoln s-a întors către Halleck și i-a cerut părerea. Halleck a ezitat, cu o ezitare. Tensiunea dintre Burnside și Halleck era evidentă. Președintele, iritat, a continuat să-l preseze pe Halleck pentru recomandarea sa; generalul șef a răspuns că decizia era prerogativa comandantului de teren. Văzând că nu obținea niciun rezultat, Lincoln a încheiat întâlnirea.

După ce Burnside, Stanton și Halleck au plecat, Lincoln i-a scris o scrisoare lui Halleck în care îl instruia să meargă cu Burnside, să evalueze situația, să se consulte cu ceilalți ofițeri și apoi să aprobe sau să dezaprobe planul. "Dacă într-o dificultate ca aceasta nu mă ajuți", a scris Lincoln, "mă dezamăgești exact în punctul pentru care ți-am cerut ajutorul. Îndemânarea dumneavoastră militară îmi este inutilă, dacă nu faceți acest lucru". Lincoln i-a dat scrisoarea lui Stanton pentru a i-o înmâna lui Halleck.

Când Halleck a primit scrisoarea, a demisionat. Lincoln, găsindu-se prins într-o situație intolerabilă între un om care se purta mai mult ca un funcționar decât ca un comandant, dar neavând pe nimeni altcineva care să-i ia locul, și-a retras scrisoarea. A scris în partea de jos: "Retrasă, deoarece a fost considerată dură de către generalul Halleck".

LINCOLN NU A ACCEPTAT

demisia lui Burnside. El a dorit să-i ofere o nouă șansă de a reuși.

Ușurat de sprijinul lui Lincoln, Burnside și-a revigorat moralul. A muncit ore îndelungate, dormind puțin, în efortul de a se răscumpăra și a profitat de vremea neobișnuit de uscată a iernii din primele săptămâni ale lunii ianuarie pentru a se pregăti de luptă.

Burnside nu intenționa să își țină trupele închise în cartierele de iarnă. Era hotărât să obțină în ianuarie o victorie care îi fusese refuzată în decembrie. Într-o zi rece și senină de ianuarie, a încălecat calul său gri, Major, pentru "o plimbare frumoasă de 15 sau 18 mile", cu destinația de a face o recunoaștere personală a vadurilor superioare ale râului Rappahannock, căutând cel mai bun loc prin care uriașa sa armată ar putea trece deasupra orașului Fredericks-burg.

Luni dimineață, 19 ianuarie 1863, Burnside a dat ordin ca armata sa de 130.000 de oameni să înceapă marșul pe Rappahannock. Râul, care traversa 184 de mile prin nordul Virginiei, devenise o graniță neoficială între Nord și Sud. La început, trupele au mărșăluit rapid pe drumuri uscate. Serviciile de informații, care aveau să se dovedească mai târziu eronate, au adus vestea că trupele lui James Longstreet plecaseră spre Tennessee. Burnside a sperat că acesta ar putea fi începutul unei mari victorii a Uniunii.

Speranțele sale au fost repede spulberate. După trei săptămâni de vreme senină, a început să plouă torențial, transformând drumurile într-o mlaștină. Căruțele s-au împotmolit. Caii se chinuiau să tragă artileria grea. După două zile, Burnside a ordonat trupelor să se întoarcă în tabăra de iarnă. Ceea ce a fost supranumit în derizoriu "Marșul noroiului" a dus la un nou eșec pentru Armata Potomacului.

Burnside a aflat că Joseph Hooker și William B. Franklin, doi ofițeri superiori cheie, i-au criticat deschis planurile în fața trupelor lor. Era hotărât să fie tras la răspundere pentru discuțiile defetiste. S-a îndreptat spre Washington și, după dificultăți considerabile din cauza vremii care continua să fie îngrozitoare, a ajuns la 24 ianuarie 1863, puțin după ora 7 dimineața. S-a dus direct la Lincoln, purtând cu el Ordinul numărul opt, în care se sublinia hotărârea sa de a-i concedia sau transfera pe Hooker, William Franklin și alți plângăcioși care, în opinia sa, semănau disensiuni în rânduri, sau de a fi el însuși eliberat de la comandă.

A doua zi, 25 ianuarie 1863, Lincoln l-a primit pe Burnside în biroul său la ora 10. Președintele i-a mulțumit lui Burnside pentru serviciile sale și i-a spus că a decis să-l înlocuiască. Burnside a fost repartizat la Departamentul Ohio.

CINE URMA SĂ FIE ÎNLOCUITORUL LUI BURNSIDE?

Într-un moment de moral scăzut, atât în țară, cât și în întreaga Armată a Potomacului, Lincoln a înțeles cât de mult depindea de numirea potrivită. Oricine ar fi fost ales, ar fi fost al patrulea comandant al

Armatei Potomac în mai puțin de doi ani. Lincoln a hotărât să nu-l ia în considerare pe George McClellan sau pe vreunul dintre partizanii lui McClellan, dintre care unii dintre ei erau acum transferați de președinte din Armata Potomac. S-ar fi putut gândi la comandanții din Vest, precum Ulysses S. Grant sau William S. Rosecrans, dar aceștia se descurcau bine acolo unde se aflau. În plus, Lincoln nu dorea să-și antagonizeze soldații din Est cu un alt comandant occidental importat, așa cum se întâmplase cu șase luni înainte, odată cu numirea lui John Pope.

Lincoln a oferit o surpriză atunci când a decis să-l numească pe Joseph Hooker, chiar și după ce Hooker l-a atacat pe Burnside pe la spate. Lincoln nu s-a consultat cu Stanton, Halleck sau cu membrii cabinetului său. La o recepție la Casa Albă, în seara zilei de 24 ianuarie 1863, Henry J. Raymond, editor al New York Times, l-a avertizat pe Lincoln cu privire la discuțiile libere ale lui Hooker. Lincoln și-a pus mâna pe umărul lui Raymond și, vorbindu-i încet la ureche, fără să vrea să fie auzit, a spus: "Totul este adevărat. Hooker vorbește urât, dar problema este că astăzi este mai puternic în fața țării decât orice alt om". Prioritatea principală a lui Lincoln la începutul anului 1863 devenise publicul și soldații.

Născut în Hadley, Massachusetts, și absolvent al West Point, "Fighting Joe" Hooker era chipeș, cu păr șaten ondulat și ochi albaștri. Își câștigase porecla pentru curajul său de la Williamsburg, în bătălia din peninsula Virginia din primăvara anului 1862. Hooker părea să fie peste tot, conducându-și calm oamenii din punctul de vedere al "Colonelului", marele său cal alb. Lui Hooker nu-i plăcea porecla sa, deoarece credea că aceasta îi aducea "un prejudiciu incalculabil", determinând publicul să creadă că "sunt un tânăr cu capul înfierbântat și furios", care nu este predispus la o conducere militară calmă și chibzuită. În timpul asediului de la Yorktown, și-a câștigat reputația de a se îngriji de soldații săi. A comandat o divizie în cea de-a doua bătălie de la Bull Run și a fost rănit la picior la Antietam în septembrie 1862.

Dacă Lincoln poate că a trecut mai devreme cu vederea unele dintre defectele lui McClellan, Pope, Halleck și Burnside, a făcut numirea lui Hooker cu ochii larg deschiși. Lincoln știa că Hooker venea atât cu atuuri, cât și cu obligații. Principalele atuuri ale lui Hooker erau faptul că era un soldat independent și deschis. Principalele pasive ale lui Hooker erau aceleași două calități. În Războiul din Mexic, îl criticase pe generalul Winfield Scott, depunând mărturie împotriva acestuia într-o instanță de anchetă. Însărcinat să comande Marea Divizie Centrală sub comanda lui Burnside la Fredericksburg, a fost "revoltat" încă de la început de strategia mult prea lentă a lui Burn de a traversa Rappahannock. A încercat să îl convingă pe Burnside să nu continue atacul sinucigaș de pe Marye's Heights.

Abraham Lincoln a făcut o numire surpriză alegându-l pe "Fighting Joe" Hooker pentru a deveni cel de-al patrulea comandant al Armatei Potomacului în ianuarie 1863.

Când Lincoln a luat decizia de a-l numi pe Hooker, l-a chemat la Casa Albă. Președintele i-a spus,

Cred că este mai bine să știi că există unele lucruri în privința cărora nu sunt foarte mulțumit de tine. ... Cred că, în timpul comandamentului armatei generalului Burnside, v-ați sfătuit cu ambiția dumneavoastră și l-ați zădărnicit cât ați putut de mult, ceea ce a reprezentat un mare rău pentru țară și pentru un frate ofițer foarte merituos și onorabil.

Ne putem doar imagina expresia lui Hooker când Lincoln a spus apoi: "Desigur, nu pentru asta, ci în ciuda acestui lucru, v-am dat comanda". Lincoln auzise că, printre discuțiile dezlânate și încăpățânate ale lui Hooker, acesta făcuse sugestia că ceea ce ar putea avea nevoie țara în această criză ar fi un dictator. Lincoln i-a spus lui Hooker: "Numai acei generali care obțin succese, pot instaura dictatori. Ceea ce vă cer acum este un succes militar și voi risca dictatura".

Lincoln a scris mai târziu ceea ce a spus în scrisoarea de numire a lui Hooker. În remarcabila scrisoare, el a amestecat afirmațiile cu admonestările, totul pe un ton amabil, chiar plin de umor. Câteva luni mai târziu, Hooker i-a spus reporterului Noah Brooks: "Aceasta este exact o scrisoare pe care un tată ar putea să o scrie unui fiu. Este o scrisoare frumoasă și, deși cred că a fost mai dur cu mine decât aș fi meritat, voi spune că îl iubesc pe cel care a scris-o."

Ca parte a numirii sale, Hooker a cerut să raporteze direct președintelui, dorind să îl ocolească pe Henry Halleck. Hooker și Halleck studiaseră împreună la West Point, dar se creaseră neînțelegeri între ei pe vremea când se aflau în California, în anii 1850. Se pare că Hooker îi datora bani lui Halleck, iar Halleck dezaprobase în mod public consumul de alcool și petrecerile lui Hooker. Lincoln, uneori prea dornic să facă favoruri, a dat curs cererii lui Hooker. Decizia sa de a ocoli lanțul de comandă avea să pună probleme în viitor.

Cu un nou comandant în funcție și fără niciun plan de avansare imediată, Lincoln a putut în sfârșit să se retragă din regimul său zilnic de comandant suprem. Niciun președinte, înainte sau după aceea, nu a petrecut vreodată atât de mult timp la comanda zilnică, oră de oră, a forțelor armate ale națiunii. Munca neîntreruptă a lui Lincoln îl afecta enorm.

PE CINE A ELIBERAT PROCLAMAREA EMANCIPĂRII?

Criticii au creat rapid o maximă adesea repetată conform căreia singurii sclavi emancipați se aflau în afara razei de acțiune a armatei nordiste. Proclamația a scutit statele de frontieră, precum și Tennessee, plus zonele din Virginia și Louisiana ocupate de trupele Uniunii. Proclamația nu a fost atât un fapt împlinit, cât o promisiune care urma să fie realizată.

Dacă Proclamația de emancipare putea fi realizată, aceasta ar fi fost realizată de picioarele mărșăluitoare ale unei armate eliberatoare. Dar până acum acesta fusese "războiul unui alb". Până la mijlocul secolului al XIX-lea, majoritatea americanilor uitaseră că afro-americanii au luptat atât în Războiul Revoluționar, cât și în Războiul din 1812. Negrilor le fusese interzis accesul în milițiile de stat încă din 1792. Armata regulată, inclusiv West Point, nu a recrutat sau înrolat soldați de culoare.

Dacă criticii au evidențiat punctele slabe ale proclamației, aceasta conținea un potențial mare punct forte: "De asemenea, declar și fac cunoscut faptul că astfel de persoane cu o condiție adecvată vor fi primite în serviciul armat al Statelor Unite pentru a asigura garnizoana fortificațiilor, pozițiilor, stațiilor și a altor locuri și pentru a echipa nave de orice fel în serviciul respectiv." Dar promisiunea a fost însoțită de o întrebare. Intenționa Lincoln ca sclavii eliberați să se alăture armatei și marinei Uniunii? Dacă da, în ce roluri? Chiar și cei mai apropiați colegi ai lui Lincoln nu erau siguri de ceea ce intenționa la începutul anului 1863.

Cea de-a doua Lege a Confiscării din 17 iulie 1862 îi dădea lui Lincoln puterea de a-i angaja pe negri în orice fel dorea, dar el fusese reticent în a-i folosi ca soldați. Încă de la începutul războiului, sclavii s-au refugiat în taberele Uniunii. Soldații au aflat rapid că unii sclavi erau purtători de bunăvoie de informații despre trupele și mișcările Confederației.

Majoritatea covârșitoare a soldaților nordici nu s-au înrolat pentru a elibera sclavii negri sau pentru a lupta alături de aceștia în armata Uniunii. Atitudinea acestor soldați a combinat ura față de negri cu o ură și mai mare față de sistemul sclavagist pe care îl vedeau ca pe un fundament al statelor confederate.

Recrutarea de sclavi pentru armata Uniunii a avut loc pe bucăți în Carolina de Sud, Louisiana și Kansas în 1862, fără ca Lincoln să afirme sau să autorizeze acest lucru. În iulie 1862, cu câteva zile înainte de a-și împărtăși planurile pentru o Proclamație de emancipare cu cabinetul său, Lincoln îi spusese senatorului Orville Browning că înarmarea soldaților de culoare "ar produce o nemulțumire periculoasă și fatală în armata noastră și ar face mai mult rău decât bine". După ce și-a anunțat public planurile de emancipare în septembrie, sugestia de a înarma soldații de culoare a stârnit la fel de mult sau chiar mai mult antagonism din partea democraților și a unioniștilor din statele de frontieră decât ideea emancipării în sine.

DUPĂ LUNI DE PRESIMȚIRE

, Frederick Douglass a fost exaltat când a auzit că Lincoln a semnat Proclamația de emancipare. El încurajase înarmarea trupelor de negri încă de la începutul războiului. De la biroul său de redactor din Rochester și de pe platformele din nord, Douglass îl criticase pe președinte în 1861 și 1862 pentru că purta un război cu mâna lui albă, în timp ce mâna lui neagră era legată la spate.

Acum, la începutul anului 1863, Douglass își făcea planuri pentru a acționa în baza promisiunii militare din cadrul promisiunii civile a emancipării. În februarie, a călătorit două mii de mile pentru a încuraja înrolarea negrilor. Într-un discurs ținut la Institutul Cooper din New York, Douglass a declarat: "Omul de culoare așteaptă doar o admitere onorabilă în serviciul țării. Ei știu că, pentru a fi liberi, ei înșiși trebuie să dea lovitura și așteaptă cu nerăbdare ocazia de a da această lovitură". În timpul turneului său, Douglass a fost lovit de ciocnirea unor emoții gemene - descurajarea albilor din Nord față de efortul de război și nerăbdarea negrilor de a se înrola și de a servi.

În timp ce liderii de culoare, aboliționiștii și republicanii radicali promovau desfășurarea trupelor de negri, Lincoln se mișca, discret, în spatele scenei. În tot acest timp, era încurajat, dacă nu chiar împins, de secretarul de război Stanton, cu care își făurise o relație de colaborare puternică.

Când Stanton l-a înlocuit pe Simon Cameron în cabinetul lui Lincoln, în ianuarie 1862, a aflat rapid că secretarul Trezoreriei, Salmon Chase, era singurul din cabinet care susținea că nu are sens să se poarte un război în timp ce se refuză să se ocupe de cauza de bază a rebeliunii. Stanton se făcuse acceptabil în cabinetul Buchanan-Breckinridge prin faptul că își înăbușise propriile opinii și a făcut același lucru în primele luni în cabinetul Lincoln.

În prima sa colaborare cu Lincoln, Stanton a recunoscut la președinte o atitudine precaută, dacă nu chiar temătoare, în ceea ce privește înarmarea trupelor de negri. Totuși, în relațiile lui Stanton cu Congresul, s-a trezit că gravita spre ideile troicii Benjamin Wade-Zachariah Chandler-Thaddeus Stevens, care erau cu mult înaintea lui Lincoln în ceea ce privește necesitatea absolută a folosirii trupelor de culoare pentru a câștiga războiul.

După 1 ianuarie 1863, Lincoln a urmat exemplul lui Stanton în ceea ce privește înarmarea trupelor de culoare. Dar trecerea afro-americanilor de la rolul lor de muncitori de contrabandă în spate la cel de soldați antrenați pe front ar fi necesitat parcurgerea unui traseu cu obstacole dificil. Obstacolul inițial a fost reprezentat de mentalitatea albilor, conform căreia negrii, după ani de viață pe plantații, nu aveau curajul de a face un pas înainte și de a lupta, ci se vor topi la primul semn de luptă. Un al doilea obstacol a fost reprezentat de prejudecățile profunde ale majorității ofițerilor albi din Nord, care nu erau dispuși să vadă soldați de culoare luptând alături de cei albi. Confederații au fost al treilea obstacol, deoarece, atenți la problema sclavilor fugari, și-au mutat sclavii departe de coasta maritimă, departe de liniile Uniunii.

La 25 martie 1863, Stanton i-a ordonat generalului Lorenzo Thomas, un ofițer de carieră, să meargă în Valea Mississippi pentru a se ocupa de recrutarea afro-americanilor. Thomas, care în cea mai mare parte a carierei sale fusese un general de birou, și-a surprins colegii devenind un antreprenor militar care, cu o

energie neobosită, a regularizat recrutarea soldaților de culoare. În ziua în care și-a început misiunea, fuseseră organizate doar cinci regimente de negri. Până la sfârșitul anului 1863, vor fi organizate douăzeci de regimente. În ziua în care Thomas s-a îndreptat spre vest, Lincoln i-a scris lui Andrew Johnson, guvernatorul militar democrat al statului Tennessee: "Simpla vedere a cincizeci de mii de soldați negri înarmați și antrenați pe malurile Mississippi ar pune capăt imediat rebeliunii. Și cine se îndoiește că putem oferi această privelițe, dacă ne apucăm serios de treabă?".

Artistul James Fuller Queen a pictat aceste douăsprezece cărți ilustrate în 1863, care descriu călătoria unui sclav de la viața de pe plantație la libertate. Punctul culminant al călătoriei este serviciul în armata Uniunii, unde își dă de bunăvoie viața pentru cauza Uniunii și a libertății.

În aceste luni, Lincoln a trecut de la un consimțământ ezitant la o susținere entuziastă a soldaților de culoare. El i-a scris lui Stanton: "Doresc să se facă un efort reînnoit și viguros pentru a ridica forțe de culoare de-a lungul malurilor Mississippi-ului". Stanton l-a ținut pe Lincoln la curent cu succesul lui Thomas. Președintele a fost impresionat. "Cred că dovezile sunt aproape concludente că generalul Thomas este unul dintre cele mai bune, dacă nu chiar cel mai bun, instrument pentru acest serviciu."

LINCOLN PRIVEA NERĂBDĂTOR

cum Joseph Hooker a preluat conducerea Armatei Potomacului. Scepticii abundau. Charles Francis Adams, Jr. strănepot și nepot de președinți, i-a scris tatălui său, ministrul american în Anglia, că "Armata Potomacului este în prezent înfricoșător de demoralizată". El a adăugat: "Guvernul" l-a îndepărtat pe McClellan și l-a eliberat pe Burnside - "toate acestea pentru ca Hooker să fie pus la comandă, un om care nu are încrederea armatei și despre care se știe că, în particular, este cunoscut ca fiind - nu trebuie să spun ce".

O mare parte din resentimentele din primele zile ale comenzii lui Hooker se datorau stării descurajante a soldaților. Mii de oameni aveau o stare de sănătate precară, iar sute de oameni mureau din cauza lipsei de îngrijire medicală adecvată în cartierele lor de iarnă. Majoritatea se opunea Proclamației de emancipare a lui Lincoln. Dezertările se ridicau la două sute pe zi.

Cu toate acestea, rea voința s-a transformat în bunăvoință, deoarece Hooker a inițiat schimbări. Au fost construite spitale noi și cele mai vechi au fost renovate. Au apărut brusc rații îmbunătățite, în special legume. Hooker a declarat: "Oamenii mei vor fi hrăniți înainte ca eu să fiu hrănit și înainte ca oricare dintre ofițerii mei să fie hrănit". În martie, el a instituit insigne de culori diferite, de cinci centimetri pătrați, care au fost purtate cu mândrie pe șepcile oamenilor din fiecare corp de armată. A pus în aplicare ordinul lui Lincoln din 15 noiembrie 1862, prin care președintele, în calitate de comandant

suprem, a ordonat "respectarea ordonată a Sabatului", ca "o respectare corespunzătoare a celor mai bune sentimente ale unui popor creștin și o respectare corespunzătoare a voinței divine".

Hooker nu a fost totuși lipsit de detractorii săi. Femeile și whisky-ul i-au urmat întotdeauna pe soldați, dar cartierul general al lui Hooker a devenit un loc de adunare pentru femeile adepte ale taberei, care au căpătat un nume care a rămas mult timp după Războiul Civil - "prostituate". Stanton l-a avertizat pe Hooker să interzică femeile și băutura din taberele sale. Tânărul Adams a descris cartierul general al lui Hooker ca fiind "o combinație de bar și bordel".

Deși Hooker se dovedea a fi un bun administrator, Lincoln se întreba dacă era în stare să facă față provocării de a conduce o armată mare în luptă. În februarie și martie, Hooker a trimis detașamente în sus și în jos pe Rappahannock, dar Robert E. Lee și trupele sale, aflate în taberele lor de iarnă la sud de râu, au luat în derâdere aceste mișcări ca fiind menite doar să sperie. Pichetele sudiste i-au întâmpinat pe soldații Uniunii cu urale derizorii. Vremea de iarnă era mohorâtă, cu multă zăpadă și polei, dar Halleck și Stanton se întrebau dacă Hooker, în ciuda criticilor sale anterioare la adresa lui McClellan, era afectat de aceeași boală a inactivității. Lincoln a decis să se convingă singur.

La 4 aprilie 1863, Lincoln a părăsit Șantierul Naval pe vaporul Carrie Martin la ora 17.00, conducând un grup din care făceau parte Mary, Tad, procurorul general Bates și Noah Brooks, corespondent al Sacramento Daily Union, cu destinația tabăra lui Hooker de la Falmouth, în nordul Virginiei. Pe 6 aprilie, o zi cu vânt puternic, Lincoln a trecut în revistă cavaleria. Președintele, un călăreț excelent, a călărit folosind o șa primită recent de Hooker de la San Francisco, în timp ce micul Tad s-a agățat de șaua poneiului său, în timp ce tobele răsunau, trompetele răsunau și diferitele regimente își înmuiau culorile. În timp ce președintele și generalul Hooker se pregăteau să primească trupele în trecere în revistă, au asistat la un spectacol nemaiîntâlnit până atunci. În primii doi ani de război, cavaleria Uniunii a fost atașată unităților de infanterie și, în general, folosită în mod abuziv ca escortă sau ca serviciu de mesagerie. Acum, sub conducerea generalului-maior George Stoneman, care fusese coleg de cameră cu Stonewall Jackson la West Point, cavaleria fusese reunită sub o singură comandă. În această zi, șaptesprezece mii de cavaleri, cu caii cabrezind, cea mai mare paradă de cavalerie adunată vreodată, cu Stoneman, de 1,80 metri în frunte, a defilat în fața președintelui.

A doua zi, Lincoln a insistat să treacă prin toate corturile spitalelor și să vorbească cu nenumărați soldați. A ascultat cu o răbdare nesfârșită poveștile soldaților și le-a oferit în schimb bunătate și mângâiere. Când a ieșit din corturile spitalului, a fost întâmpinat de ovații furtunoase.

Pe 8 aprilie 1863, Lincoln a trecut în revistă șaizeci de mii de oameni din infanterie și artilerie. Și-a atins pălăria de stovepipe în semn de salut pentru ofițeri, dar și-a descoperit capul în fața soldaților din rânduri. Trecerea în revistă a continuat, fără întrerupere, timp de cinci ore și jumătate.

Dar Lincoln a venit mai ales pentru a discuta cu Hooker. Încă de la început, conversația lor a luat forma unui ciudat "call-and-response". Hooker își începea conversațiile cu: "Când ajung la Richmond", la care Lincoln răspundea: "Dacă ajungeți la Richmond, domnule general." Hooker îl întrerupea apoi: "Scuzați-mă, domnule președinte, dar nu există un "dacă" în acest caz. Mă duc direct la Richmond dacă trăiesc".

Lincoln, într-o ultimă conferință, bântuit de folosirea abuzivă a resurselor de către George McClellan la Antietam și Ambrose Burnside la Fredericks-burg, a vorbit atât cu Hooker, cât și cu Darius N. Couch, comandantul superior al corpului de armată. "Domnilor, în următoarea bătălie, puneți toți oamenii la bătaie".

Lincoln s-a întors la Washington impresionat de schimbările instituite de Hooker, care au avut ca rezultat o evidentă ridicare a moralului, dar deranjat de atitudinea ușoară, aproape nonșalantă, la care a asistat atunci când a încercat să-l angajeze pe Hooker într-o conversație despre zilele dificile care îl așteptau. Lincoln i-a mărturisit lui Brooks: "Acesta este cel mai deprimant lucru despre Hooker. Mi se pare că este prea încrezător".

TREI LUNI ȘI JUMĂTATE

după ce a semnat Proclamația de emancipare, Lincoln a continuat să se gândească la implicațiile acesteia, nu doar pentru Statele Unite, ci și pentru familia de națiuni. Într-o altă reflecție a sa, de data aceasta pe dosul unei hârtii de scris de la Conacul Executiv, Lincoln a scris o rezoluție privind sclavia. În primul rând, Lincoln a enunțat problema: "Întrucât, în timp ce până acum, statele și națiunile au tolerat sclavia, recent, pentru prima dată în lume, s-a încercat construirea unei noi națiuni, pe baza și cu scopul principal și fundamental de a menține, extinde și perpetua sclavia umană, de aceea..."

Apoi a enunțat rezoluția: "Se hotărăște că niciun astfel de stat embrionar nu ar trebui să fie vreodată recunoscut sau admis în familia națiunilor creștine și civilizate; și că toți oamenii creștini și civilizați de pretutindeni ar trebui, prin toate mijloacele legale, să se opună până la capăt unei astfel de recunoașteri sau admiteri."

La 17 aprilie 1863, Lincoln a arătat această rezoluție senatorului Charles Sumner. Au discutat despre utilizarea ei, inclusiv publicarea ei în presa engleză, pentru a susține și mai mult cauza Uniunii acolo. Rezoluția nu a fost publicată niciodată, poate că evenimentele de pe câmpul de luptă din următoarele trei luni au făcut-o inutilă. La 30 noiembrie, Sumner îi va scrie lui Lincoln, încurajându-l pe președinte să includă rezoluția în viitorul său mesaj anual către Congres. Lincoln nu a făcut acest lucru. Deși nu avea să vadă niciodată lumina publică, acest memoriu privat este o dovadă în plus că Proclamația de emancipare a lui Lincoln nu a fost o simplă strategie militară de urgență, ci, în mintea sa, concepția modelului unei noi națiuni.

ULYSSES S. GRANT

a fost unul dintre puținii generali de rang înalt pe care Lincoln nu i-a întâlnit niciodată. Președintelui i-a plăcut ceea ce a auzit pentru prima dată despre felul modest de a fi al ilinoisului. Ce contrast, după ce mai devreme avusese de-a face cu McClellan și acum cu Hooker. Lincoln a apreciat comunicările suple, dar concise ale lui Grant, lipsa sa de preocupare față de rang și, mai ales, faptul că nu a cerut niciodată întăriri și că era gata în fiecare zi să lupte.

Președintele auzise toate bârfele despre Grant - că generalul a fost surprins la Shiloh; că Grant revenise la vechile obiceiuri și că bea din nou bacșiș. A descoperit că ori de câte ori un politician sau un alt general dorea să-l submineze pe Grant pe teren, recurgea la reciclarea vechilor povești despre Grant și băutură. Președintele a aflat repede despre geloziile din armată. Putea să creadă că resentimentele împotriva lui Grant creșteau direct proporțional cu ascensiunea sa rapidă în grad.

În aprilie 1863, Lincoln, într-o reflecție privată, a continuat să se gândească la implicațiile mai largi ale emancipării pentru familia de națiuni.

Doar o singură dată Lincoln a pus la îndoială judecata lui Grant. În toamna anului 1862, frustrat de comerțul ilicit cu bumbac de-a lungul Mississippi care, în opinia sa, canaliza provizii și bani către Confederație, Grant a luat măsuri pentru a încerca să îl oprească. În noiembrie, a dat ordin conductorilor ca unii dintre comercianți, evrei, să nu mai poată călători spre sud pe calea ferată în departamentul său militar. La 17 decembrie 1862, când Grant a crezut că ordinul său era eludat, a emis Ordinul general numărul 11: "Evreii, ca și categorie, care încalcă toate reglementările comerciale stabilite de Departamentul Trezoreriei, precum și ordinele Departamentului, sunt expulzați din Departament." Unii au încercat la vremea respectivă să spună că ordinul lui Grant a fost emis de către personalul său sau că cuvântul "evreu" era o prescurtare pentru comercianții șmecheri, dar Grant a fost singurul responsabil pentru acest ordin antievreiesc de amploare.

Când a devenit public, ordinul a produs denunțuri pe scară largă împotriva lui Grant. Cesar J. Kaskel, din Paducah, Kentucky, a condus o delegație de lideri evrei care l-a chemat pe Lincoln la Casa Albă. Președintele, care cu șapte ani mai devreme își exprimase dezacordul ferm față de un nativism care viza imigranții, în special catolicii, a ascultat cu respect. Kaskel a relatat că Lincoln a dezamorsat tensiunea din încăpere cu un schimb de replici "înduioșător, semi-humoristic și biblic".

"Și astfel, copiii lui Israel au fost alungați din fericita țară Canaan?".

Kaskel a răspuns: "Da, și de aceea am venit la sânul părintelui Avraam, cerând protecție".

Lincoln a răspuns: "Și această protecție o vor avea imediat". Lincoln i-a spus lui Grant că revocă imediat ordinul.

ÎN 1863

, Lincoln a înțeles că controlul fluviului Mississippi, pe care îl navigase de două ori până la New Orleans în tinerețe și în tinerețe, putea tăia Confederația în două. Controlul depindea de orașul strategic Vicksburg, fortăreața din Mississippi.

Cum Lincoln nu putea să-l aducă pe Grant la Washington sau să-l viziteze pe teren și cum zvonurile circulau în aerul politic aburit din Washington, Stanton, cu aprobarea lui Lincoln, a decis să trimită un emisar personal care să fie ochii și urechile lor în cartierul general al lui Grant. Stanton l-a ales pe Charles A. Dana, care din 1847 fusese redactor-șef al New York Tribune, pentru a deveni secretarul său adjunct de război. El l-a desemnat pe Dana să se deplaseze la cartierul general al lui Grant, presupus a fi pentru a investiga serviciul de plată din armatele occidentale, dar în realitate pentru a spiona pentru Stanton.

Lincoln, deși nu-l întâlnise niciodată pe Ulysses S. Grant, l-a îndrăgit de la distanță pe acest general modest și luptător. Aprecierea lor crescândă unul față de celălalt avea să devină una dintre poveștile fascinante ale Războiului Civil.

Dana i-a luat măsura lui Grant și le-a transmis lui Stanton și Lincoln descoperirile sale, aproape zilnic, în cifre secrete. Scriind mai târziu, l-a descris pe Grant ca fiind "un tip ieșit din comun - cel mai modest, cel mai dezinteresat și cel mai cinstit om". Dana l-a găsit "nu un om original sau strălucit, dar sincer, gânditor, profund și înzestrat cu un curaj care nu s-a clintit niciodată". Lincoln era puternic înclinat să creadă în Grant înainte de vizita lui Dana, dar rapoartele ziaristului nu au făcut decât să-i confirme propria intuiție.

Chiar și așa, Lincoln a continuat să primească acuzații împotriva generalului-maior. La 1 aprilie 1863, Murat Halstead, editorul influentului ziar Cincinnati Commercial, l-a contactat pe John Nicolay în încercarea de "a ajunge la urechea președintelui prin intermediul dumneavoastră". Halstead a scris: "Întreprinderea lui Grant de deschidere a Mississippi este un eșec - un eșec total, complet". Trei zile mai târziu, Chase i-a scris lui Lincoln, transmițându-i scrisoarea pe care o primise de la Halstead. "Generalul Grant, căruia i s-a încredințat cea mai mare armată a noastră, este un măgar în pachetul original. Este un biet imbecil bețiv". Halstead a întrebat: "Acum, eroii noștri din Vest vor fi sacrificați cu zecile de mii de către acest biet diavol? Grant va eșua lamentabil, fără speranță, veșnic". Chase a adăugat, într-o notă de

însoțire, că, deși nu i-a plăcut tonul scrisorii lui Halstead, aceste comentarii "sunt prea comune pentru a fi ignorate în siguranță sau chiar cu prudență".

Lincoln mai parcursese acest drum înainte - cu Pope, McClellan și Burnside. Criticile se vor ridica din partea publicului. Plângeri ar fi fost înregistrate din interiorul rândurilor ofițerilor. Oare criticile lui Grant vor duce la același final nefericit? În luna mai, Lincoln a recunoscut: "Am avut o influență mai puternică adusă împotriva lui Grant, rugându-mă pentru înlăturarea lui... decât pentru orice alt obiect, venind și din partea unor oameni buni".

Grant avea nevoie de toată înțelepciunea și curajul său militar pentru un asediu împotriva Vicksburgului. Așezată în vârful unor faleze de două sute de metri, garnizoana confederată era comandată de John Pemberton, un bărbat de 48 de ani, originar din Philadelphia, care, căsătorit cu o virginiană, a fost unul dintre puținii ofițeri nordici care s-a alăturat Confederației. Grant și Pemberton au luptat unul alături de celălalt în Mexic. Acum, soldații lui Pemberton erau poziționați în vârful și pe laturile acestei fortărețe de pe râul Mississippi, gata să facă să plouă cu foc asupra trupelor inamice care se apropiau.

De-a lungul iernii și primăverii anului 1863, Grant a urmărit opțiune după opțiune. Și-a pus inginerii să încerce să refacă canalizarea râului Mississippi, săpând un canal vizavi de Vicksburg pentru a devia râul, astfel încât să poată da un asalt de pe uscat. Lincoln, cu fascinația sa de lungă durată pentru proiectele inginerești, a urmărit îndeaproape evoluția acestui proiect. Halleck i-a scris lui Grant: "Președintele acordă o mare importanță acestui lucru". Totuși, după luni de muncă grea, inginerii lui Grant au fost nevoiți să abandoneze canalul, deoarece natura și-a urmat cursul.

Într-o altă aventură, amiralul David D. Porter și-a trimis canonierele sale de fier prin Steele's Bayou, la douăzeci și cinci de mile la nord de Vicksburg, dar bărcile au fost aproape prinse în capcană de către confederați care au doborât copaci pentru a încerca să blocheze bărcile de la fiecare capăt. Au început să circule rapoarte despre scăderea moralului și despre răspândirea bolilor în rândul trupelor lui Grant - dizenterie, febră tifoidă și pneumonie. Încercările eșuate și zvonurile despre moralul trupelor au sporit criticile la adresa lui Grant și presiunile asupra lui Lincoln.

Lincoln avea propriile idei cu privire la ceea ce trebuia să facă Grant pentru a obține victoria la Vicksburg. Încă de la început, el credea că Grant ar trebui să-și unească forțele cu generalul Nathaniel Banks, care a devenit comandantul Departamentului Golfului, cu sediul la New Orleans, în decembrie 1862. Banks a fost unul dintre generalii politici, după ce a fost președinte al Camerei Reprezentanților și guvernator republican al statului Massachusetts. Lincoln a sugerat fie ca Grant să se deplaseze spre sud pentru a-l ajuta pe Banks în încercările sale de a cuceri Port Hudson, Louisiana, fie ca Banks să se deplaseze spre nord pentru a coopera cu Grant în atacarea Vicksburgului. Cu toate acestea, Grant știa că între Vicksburg și Port Hudson se aflau 300 de mile de râu înșelătoare și nu avea încredere în competența lui Banks. În ciuda marelui respect pentru Lincoln, Grant a respins ideea. La 2 aprilie 1863, Henry Halleck i-a

telegrafiat lui Grant că președintele devenise "nerăbdător" și că punea continuu "întrebări" cu privire la progresele lui Grant.

Lincoln a mai pus un obstacol în calea lui Grant spre Vicksburg când s-a lăsat convins de un alt general politic, John A. McClernand, care servise alături de Lincoln în legislativul din Illinois. Lincoln a apreciat faptul că McClernand, un democrat, a fost cel care a deschis calea în atenuarea opiniilor secesioniste din sudul statului Illinois. Fostul congresman a comandat o divizie la Forțele Henry și Donelson și, de asemenea, la Shiloh, toate sub comanda lui Grant.

McClernand a profitat de prietenia sa cu Lincoln pentru a ieși din canalele militare normale și a comunica direct cu acesta. Lincoln, care dorea întotdeauna să vadă cele mai bune calități ale oamenilor, a perceput cu greu latura obscură a lui McClernand. Nu și generalul Grant. "Predarea necondiționată" Grant a văzut ceea ce Lincoln nu a văzut: La Forturile Henry și Donelson, McClernand a acționat fără ordine și nu numai că a pretins pentru el și trupele sale mult mai mult decât rezultatele justificate, dar a minimalizat acțiunile colegilor ofițeri.

McClernand a venit la Washington la sfârșitul lunii septembrie 1862, pentru a face lobby pe lângă președinte și membrii cabinetului său pentru o comandă independentă a unei noi forțe de voluntari din Vestul Mijlociu, mulți dintre ei democrați, pentru a deschide râul Mississippi. El i-a făcut o impresie favorabilă lui Chase, dar când secretarul Trezoreriei l-a întrebat pe președinte ce părere are despre McClernand, Lincoln a răspuns că "îl considera curajos și capabil, dar prea dornic să fie independent de oricine altcineva". În pofida comentariului lui Lincoln, generozitatea președintelui față de prietenul său independent din Illinois avea să devină o bătaie de cap pentru Grant în ceea ce privește managementul pe Mississippi în lunile următoare.

La începutul lunii mai, Grant și-a făcut propriile planuri. În loc să mărșăluiască înapoi spre Port Hudson sau să se îndrepte direct spre Vicksburg, a pornit spre nord-est în zona rurală a Mississippi-ului. După patru luni plictisitoare de campare în noroi pe malul râului Mississippi, Armata din Tennessee, cu treizeci de mii de oameni, și-a lăsat în urmă linia de aprovizionare de pe râu și, hotărâtă să trăiască din pământ, a dispărut pur și simplu. Lincoln, nerăbdător să afle orice veste, a citit telegrama de rezervă a lui Grant către Halleck: "S-ar putea să nu ai vești de la mine timp de câteva zile". Grant a continuat să meargă înainte bazându-se pe o autoritate bazată pe propria experiență.

În zilele care au urmat, Grant și-a marșat oamenii 130 de mile, a capturat Jackson, capitala statului Mississippi, și a purtat cinci bătălii împotriva unor adversari surprinși. Forțele confederate, în total, erau de fapt la fel de mari ca armata lui Grant, dar acesta era hotărât să lupte separat cu diferitele lor divizii și să nu le lase niciodată să se combine.

Elihu Washburne, prietenul lui Lincoln și congresmanul pentru districtul lui Grant din nord-vestul statului Illinois, călătorea cu Grant și i-a scris președintelui. Washburne și Lincoln se bucuraseră de multe râsete împreună în Illinois. Congresmanul a încheiat cu comentarii care cu siguranță îi vor aduce un zâmbet președintelui. "Mă tem că Grant va trebui să fie mustrat pentru că nu vrea să aibă stil. În toată această deplasare de cinci zile nu a avut nici un cal, nici un ordonator sau servitor, nici o pătură, nici un pardesiu, nici o cămașă curată, nici măcar o sabie. Întregul său bagaj constă într-o periuță de dinți."

"PREȘEDINTELE MI-A SPUS

că acum se teme mai mult de "focul din spate" - adică de democrație, în special în nord-vest - decât de șansele noastre militare." Așa îi scria senatorul Charles Sumner lui Francis Lieber, profesor de drept de origine germană la Columbia College din New York, la 17 ianuarie 1863. Protestele împotriva războiului au luat amploare în iarna și primăvara anului 1863, nicăieri mai mult decât în Midwest-ul lui Lincoln. La doi ani după începerea războiului, "Democrații Păcii" sau "Copperheads" au atacat Proclamația de emancipare, care, spuneau ei, va produce "egalitatea negrilor". Republicanii au inventat numele de "Copperheads" în vara anului 1861, când un scriitor anonim de la Cincinnati Commercial a comparat facțiunea pacifistă a Partidului Democrat cu șarpele din Geneza 3:14: "Pe burta ta vei merge și țărână vei mânca în toate zilele vieții tale". Copperheads erau șerpi veninoși, dar, la fel ca multe etichete care încep ca termeni de batjocură, cei denigrați au purtat curând termenul ca pe o insignă de onoare. Au tăiat Zeița Libertății din capul bănuților - "Copperheads" - și le-au purtat la reverul hainelor lor. Eforturile lor nu au fost un mic spectacol secundar, așa cum s-a sugerat adesea, ci mai degrabă un impuls neîncetat al unor forțe bine organizate care a luat amploare în 1863. Acestea au căutat să obțină controlul asupra tuturor statelor din Midwest. Lincoln, care cunoștea bine sentimentele din care au izvorât Copperheads, a luat mișcarea în serios.

Această caricatură din numărul din 28 februarie 1863 al revistei Harper's Weekly înfățișează trei Copperheads care avansează spre Columbia, care poartă o sabie și un scut pe care scrie "Union".

Comentariul lui Lincoln către Sumner a fost cu siguranță un răspuns la un discurs ținut în Congres de către congresmanul Clement L. Vallandigham din Ohio cu trei zile mai devreme. Născut în New Lisbon, Ohio, fiul chipeș al unui pastor presbiterian, Vallandigham, plin de sine, a fost ales pentru prima dată în legislativul statului Ohio în 1845, la doar câteva luni după ce a împlinit 25 de ani. Ales în Congres în 1858, a devenit un apărător viguros al drepturilor statelor, în tradiția lui Andrew Jackson. Adesea caricaturizat ca fiind un nebun, Vallandigham, un democrat conservator, a fost de fapt un purtător de cuvânt eficient pentru interesele cetățenilor preocupați, în special ale fermierilor și imigranților, din Midwest.

După ce republicanii l-au scos pe Vallandigham, în vârstă de 42 de ani, din al patrulea mandat în Congres în toamna anului 1862, acesta s-a întors la Washington pentru ultima sesiune a celui de-al Treizeci și șaptelea Congres, hotărât să își facă auzită vocea înainte de a părăsi funcția. El își făcuse campanie

electorală cu sloganul "Constituția așa cum este, Uniunea așa cum a fost", subliniind că "guvernul arbitrar" al lui Lincoln, cu recordul său de arestări ilegale și Proclamația de emancipare, schimba Uniunea pentru totdeauna. Vallandigham credea că Confederația nu putea fi învinsă și că națiunea ar trebui să meargă înainte așa cum a făcut-o în trecut, cu un sistem politic mixt care permitea sclavia. Când a ascultat citirea mesajului anual al lui Lincoln la 1 decembrie 1862, cuvintele care l-au pișcat în mod special au fost: "Dogmele trecutului liniștit sunt inadecvate pentru prezentul furtunos. ... Întrucât cazul nostru este nou, trebuie să gândim din nou".

Pe 14 ianuarie 1863, când Vallandigham și-a părăsit locul și s-a deplasat în centrul băncilor opoziției pentru a vorbi, congresmenii au lăsat ziarele deoparte și și-au pus pixurile jos. El a început prin a le reproșa republicanilor, și nu mâncătorilor de foc din Sud, pentru criza care a izbucnit în război. El a argumentat că, în ciuda repudierii republicanilor în alegerile din toamnă, în special în Midwest, Lincoln nu și-a retras Proclamația de emancipare, ceea ce, a susținut el, a fost o strategie de a distrage atenția de la propriile eșecuri ale președintelui.

Vallandigham a întrebat: Care a fost rezultatul a douăzeci de luni de război? Răspunsul său: "Înfrângere, datorii, impozite, morminte, acestea sunt trofeele voastre". Pretinzând că vorbește în numele marelui Midwest, a tunat: "Oamenii din Vest cer pace și încep să suspecteze că Noua Anglie [și prin aceasta se referea la aboliționism] le stă în cale". Din moment ce războiul a eșuat, era timpul să dea o șansă păcii. El a propus retragerea trupelor nordice din sud și deschiderea negocierilor pentru un armistițiu. El a concluzionat: "Să lăsăm timpul să-și facă treaba - să usuce lacrimile, să risipească durerile, să înmoaie pasiunile și să facă să crească din nou iarba, iarba și copacii pe cele o sută de câmpuri de luptă ale acestui război teribil". Vallandigham, supranumit apostolul păcii, a vorbit timp de mai bine de o oră, în timp ce galeria arhiplină, printre care se aflau mulți soldați în uniformă, stătea hipnotizată.

Atât democrații pentru pace, cât și democrații pentru război împărtășeau o îngrijorare în legătură cu evoluțiile rapide din Midwest. John A. McClernand îi scria președintelui la 14 februarie 1863: "Partidul Păcii înseamnă, așa cum am prezis de mult timp, nu doar o separare de statele din Noua Anglie, ci și reunirea statelor din centrul și nord-vestul țării cu statele revoltate". Mulți democrați de război, care inițial susțineau războiul, deveneau din ce în ce mai critici față de Lincoln din cauza dezacordului lor cu Proclamația de emancipare și a prețului continuu al războiului. McClernand l-a pus pe Lincoln în gardă. "Cu excepția cazului în care războiul va fi încheiat înainte de expirarea administrației dumneavoastră, sau dacă nu se vor obține victorii decisive, acest plan, în întregime sau parțial, va găsi o sancțiune autorizată."

Clement L. Vallandigham, fost membru al Congresului din Ohio, a devenit simbolul focului din spate." Lincoln nu a subestimat puterea pe care mișcarea Copperhead, sau Democrații Păcii, o avea în Midwest.

În Illinois-ul lui Lincoln, fructele amare ale victoriilor democraților din 1862 s-au copt în agenda legislativă statală din 1863. Legislativul a adoptat rezoluții care criticau administrația federală și cereau un armistițiu pentru a pune capăt războiului. Un proiect de lege pentru a opri imigrația afro-americanilor a fost pus pe ordinea de zi pentru a fi votat. În cele din urmă, pentru a opri alte moțiuni, guvernatorul republican Richard Yates a încheiat în mod arbitrar sesiunea legislativului, fiind pentru prima dată când acest lucru s-a întâmplat vreodată în Illinois.

Pe măsură ce iarna făcea loc primăverii, Copperheads, incitați de adoptarea la 3 martie 1863 a Legii de recrutare, primul proiect militar federal, care stipula că fiecare cetățean de sex masculin cu vârsta cuprinsă între 20 și 45 de ani va fi obligat să servească timp de trei ani sau până la sfârșitul războiului, au trecut de la vorbe la fapte. Protestatarii au denunțat rapid recrutarea ca fiind neconstituțională. Ofițerii de recrutare au fost asasinați. Tinerii au fost încurajați să dezerteze. Uneori au izbucnit violențe atunci când ofițerii armatei Uniunii au încercat să adune dezertorii. Afro-americanii au fost atacați atunci când Copperheads a promovat teama că Proclamația de emancipare va produce un aflux nedorit de negri dinspre sud spre nord.

Când Congresul s-a suspendat în martie, Vallandigham s-a întors acasă, fiind primit ca un erou în Dayton, Ohio. În aceeași lună, noul comandant al Departamentului Ohio, generalul Ambrose Burnside, a sosit la cartierul său general din Cincinnati. Fiecare om suportase recent eșecuri; fiecare a venit în Ohio hotărât să își lase amprenta.

Vallandigham, care nu era genul care să stea pe margine, s-a apucat să țină discursuri și și-a anunțat planurile de a candida la funcția de guvernator. Burnside, incapabil să înțeleagă dezinteresul din Ohio și nerecunoscând punctul de vedere editorial partizan în atacurile lui Murat Halstead la adresa democraților pacifiști din Cincinnati Commercial, a decis să elimine tirania prin forță. La 13 aprilie 1863, Burnside a emis Ordinul general numărul 38, un edict militar care viza persoanele care "ar fi rostit un cuvânt împotriva guvernului Statelor Unite". Oricine se făcea vinovat de "acte în beneficiul dușmanilor țării noastre" putea fi pasibil de execuție. Burnside i-a asigurat pe republicanii din Ohio că avea puterea de a decide ce înseamnă trădare și care ar fi pedeapsa potrivită.

Vallandigham a văzut imediat că exagerarea lui Burnside oferea o oportunitate de a testa limitele disidenței. A devenit hotărât să îl momească pe Burnside. Comandantul Departamentului Ohio s-a dovedit mai mult decât dispus să muște la momeală.

La 1 mai 1863, când Vallandigham urma să vorbească la un miting democrat în Mount Vernon, Ohio, Burnside a trimis doi membri ai personalului pentru a observa și a lua notițe. Un prieten al lui Vallandigham i-a dat pontul despre intențiile lui Burnside. Vallandigham și-a început discursul arătând spre steagurile americane, cu cele treizeci și patru de stele, care înconjurau tribunele vorbitorilor. El a spus mulțimii că steagul cu toate statele ar fi fost încă unit dacă nu ar fi fost trădarea republicană.

Uitându-se drept la unul dintre agenții lui Burnside care luau notițe, a spus că dreptul său de a vorbi venea dintr-un document - Constituția - care era mai presus decât Ordinul general numărul treizeci și opt, pe care l-a ironizat ca fiind "o uzurpare blestemată a puterii arbitrare". "Valerul Val" a încheiat spunând că remediul pentru toate "relele" era urna de vot, prin care îl puteau arunca pe "regele Lincoln" de pe tronul său.

Burnside a auzit aplauzele pentru Vallandigham în Cincinnati și a decis să acționeze. L-a trimis pe căpitanul Charles G. Hutton și o poteră de șaizeci și șapte de oameni la Dayton. Au ajuns la 323 First Street la ora 2 dimineața. Când Vallandigham a refuzat să iasă din casă, oamenii lui Hutton au atacat ușa din față cu gratii și topoare.

Trupele Uniunii l-au transportat pe Vallandigham la cartierul general al lui Burnside din Cincinnati, unde a fost judecat de un tribunal militar. În timp ce se afla în custodie, Vallandigham a scris o adresă, "Către democrația din Ohio", care a fost scoasă pe ascuns din detenție și publicată în ziarele din întreaga țară. "Mă aflu aici, într-o bazilică militară, pentru nicio altă infracțiune decât pentru opiniile mele politice". Lui Vallandigham, căruia i s-a refuzat o cerere de habeas corpus, a fost condamnat la detenție într-o închisoare militară pentru tot restul războiului.

Cei doi actori principali din această melodramă din Ohio păreau, la prima vedere, a fi Vallandigham și Burnside, dar publicul național a înțeles că actorul principal era președintele Lincoln. Toți ochii erau ațintiți asupra lui pentru a vedea ce măsuri va lua.

Lincoln a recunoscut că ambii actori, Vallandigham și Burnside, își exageraseră rolul. El a adus problema în cadrul unei ședințe de cabinet din 19 mai 1863, unde Welles a remarcat că arestarea a fost "o eroare din partea lui Burnside". Burnside a aflat de deliberările cabinetului și i-a telegrafiat lui Lincoln că a înțeles că acțiunile sale au fost "o sursă de jenă" și s-a oferit să demisioneze de la comandă. Lincoln i-a răspuns în aceeași zi că "fiind făcută, toți erau pentru a vă vedea până la capăt".

Scrisoarea generoasă a lui Lincoln încă nu răspundea la întrebarea ce era de făcut. Președintele nu voia să facă din Vallandigham un martir, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi servit într-o închisoare militară până la sfârșitul războiului, dar nici nu voia să-l dojenească public pe Burnside. Președintele a venit cu propria sa rezoluție: Să-l elibereze pe Vallandigham, să-l scoată din Midwest, unde devenise un erou popular, și să-l alunge în Confederație. Burnside l-a transferat pe Vallandigham ca prizonier la Armata de Cumberland a lui William Rosecrans la Murfreesboro, Tennessee. În dimineața zilei de 25 mai 1863, un ofițer de cavalerie din Alabama care se afla pe Shelbyville Turnpike a fost cu siguranță surprins să fie întâmpinat de ofițerii Uniunii sub un steag de armistițiu care îl prezentau pe Clement L. Vallandigham.

PÂNĂ LA MIJLOCUL LUNII APRILIE

, Joseph Hooker și Armata Potomac erau în sfârșit pregătiți să acționeze. Armata lui Joe Luptător, de 133.868 de oameni, depășea numeric armata lui Lee, de 60.892 de oameni, cu mai mult de doi la unu. La 12 aprilie 1863, Hooker l-a trimis pe Daniel Butterfield, șeful său de stat major, la Casa Albă pentru a-i înmâna lui Lincoln planul său de luptă, cu tot cu hărți. Lincoln a dorit să fie inclus. Hooker, pe de altă parte, se temea teribil de mult că nimeni nu poate păstra un secret, așa că nu și-a informat comandanții superiori despre planurile sale finale decât în ultimul moment. La 13 aprilie, le-a spus comandanților săi de infanterie să își pregătească oamenii în două zile cu rații pentru opt zile și 140 de cartușe. Pe 14 aprilie, George Stoneman, cu peste 10.000 de cavaleriști, era pregătit să dea prima lovitură, intenționând să traverseze Rappahannock, să ocolească flancul stâng al lui Lee și să se îndrepte spre Culpeper Courthouse și Gordonsville, distrugând căile ferate și liniile de comunicații pe parcurs, cu scopul de a tăia linia de aprovizionare a lui Lee spre sud-est până la Richmond. Ordinele lui Joe Hooker au fost "luptă, luptă, luptă, luptă".

În timp ce bătălia era pe cale să înceapă, Lincoln era cuprins de neliniște. A petrecut ore îndelungate la biroul de telegraf din cadrul Departamentului de Război. La 14 aprilie 1863, i-a telegrafiat lui Hooker: "Aș dori să primesc o scrisoare de la tine cât mai curând posibil". Lincoln a devenit din ce în ce mai frustrat de informațiile incomplete pe care le primea.

Generalul Stoneman, atât de impresionant când a defilat cu cavaleria sa în fața lui Lincoln pe 6 aprilie 1863, se mișca acum inexplicabil de încet. Înainte de a putea traversa Rappahannock, au venit ploile. La ora 23.00, Hooker i-a scris lui Lincoln, dar nu era clar în legătură cu progresul cavaleriei sale. Lui Hooker nu-i plăcea să-i trimită președintelui vești proaste.

În dimineața zilei de 15 aprilie 1863, Hooker i-a telegrafiat lui Lincoln, asigurându-l că Stoneman va traversa Rappahannock și că "dacă nu va întâmpina întârzieri neobișnuite, va lovi calea ferată Aquia și Richmond în noaptea de a doua zi".

Lincoln nu a fost asigurat. El a răspuns că ultimele scrisori ale lui Hooker i-au dat "o neliniște considerabilă". Lincoln, de acum un comandant-șef veteran, înțelegea multe despre tactici și teren. El a scris: "A ieșit acum trei zile fără să fie împiedicat de inamic, și totuși nu este la nici 25 de mile de unde a pornit". Președintele nu s-a lăsat păcălit. "Pentru a ajunge la punctul său, mai are încă șaizeci de parcurs; un alt râu, Rapidan, de traversat, și va fi împiedicat de inamic." Lincoln a concluzionat: "Mă tem foarte mult că este deja un alt eșec". A încheiat: "Scrieți-mi des. Sunt foarte neliniștit".

Vremea a fost întotdeauna o carte sălbatică. Cele mai bune planuri militare, cu mult înainte de metodele științifice de predicție a vremii, puteau fi deraiate de apariția bruscă a unei ploi care putea continua cine știe cât timp.

Pentru că Războiul Civil a pus în lumină incapacitatea de a prezice vremea, mulți "experți" în meteorologie au început să apară la Washington. În dimineața zilei de 25 aprilie 1863, Lincoln a fost vizitat de Francis L. Capen, care se descria drept "Meteorolog practic certificat și expert în calcularea schimbărilor meteorologice". Acesta dorea ca Lincoln să-l recomande pentru un loc de muncă. Trei zile mai târziu, Lincoln a scris Departamentului de Război. "Mi se pare că domnul Capen nu știe nimic despre vreme, în avans. Mi-a spus acum trei zile că nu va ploua până pe 30 aprilie sau 1 mai. Acum plouă și plouă de zece ore. Nu mai pot să-i acord mai mult timp domnului Capen."

Vremea l-a obligat pe Hooker să-și modifice strategia. În continuare preocupat de păstrarea secretului, i-a trimis un mesaj lui Lincoln pe 27 aprilie 1863, în care spunea: "Apreciez pe deplin neliniștea care vă apasă și mă grăbesc să vă eliberez de ea atât cât îmi stă în putere". Hooker i-a spus lui Lincoln că intenționa să simuleze o trecere la Fredericksburg, în timp ce își trimitea forța principală la treizeci de mile spre nord pentru a se confrunta cu forțele lui Lee. Scopul său final era de a-l prinde pe Lee în retragere între două aripi ale infanteriei sale și cavaleria lui Stoneman. El ar fi păstrat peste douăzeci de mii de soldați în rezervă, capabili să se deplaseze către linia de luptă cea mai urgentă.

Lincoln, primind puține comunicări, a rămas neliniștit. La ora 15:30 în aceeași zi, la ora 15:30, i-a telegrafiat lui Hooker o singură frază: "Cum arată acum?" Hooker i-a răspuns la ora 17:00: "Nu sunt suficient de avansat pentru a da o opinie. Suntem ocupați. Vă voi spune totul cât de repede voi putea, și să fie satisfăcător".

Marele plan al lui Hooker a început cu o promisiune. Pe 29 aprilie 1863, două corpuri de infanterie au traversat Rappahannock în aval de Fredericksburg, în timp ce cinci corpuri de infanterie au mărșăluit în amonte, au traversat Rappahannock și s-au deplasat spre est, spre Fredericksburg și Robert E. Lee.

Inițial, Lee a fost nesigur cu privire la modul în care să răspundă la forțele mai mari ale Uniunii. El a decis să adopte o strategie riscantă de divizare a armatei sale depășite numeric și apoi să o divizeze din nou. În mod îndrăzneț, l-a trimis pe Stonewall Jackson pentru a bloca flancul stâng al lui Hooker. Deoarece cavaleria lui Stoneman se afla în spatele său, cavaleria confederată a lui Jeb Stuart "deținea" spațiile dintre armatele care se duelau, pe care Lee le folosea acum pentru recunoaștere între diferitele sale unități.

La 1 mai 1863, într-o dimineață luminoasă și însorită, cele șaptezeci de mii de soldați ai lui Hooker s-au întâlnit cu cele douăzeci și cinci de mii de soldați ai lui Lee de-a lungul Orange Turnpike și Orange Plank Road, chiar la est de cătunul Chancellorsville, puțin mai mult decât o fermă de cărămidă ocupată de cei zece membri ai familiei Chancellor. Dintr-o dată, din motive niciodată explicate pe deplin, Hooker s-a oprit, a ezitat și a ordonat trupelor sale să se retragă și să ocupe poziții defensive în jurul Chancellorsville.

Hooker a pierdut inițiativa. Mai târziu a sugerat că intenționa să ducă un război defensiv și să lase inamicul să îl atace. Și a atacat. Pe 2 mai 1863, Jackson a zdrobit flancul drept al Uniunii.

În dimineața târzie a zilei de 3 mai 1863, chiar în momentul în care Hooker, îngrijorat, s-a aplecat în față pentru a primi un raport, o lovitură de 12 livre trasă de artileria confederată a lovit un stâlp de pe partea de sud a verandei casei Chancellor, rupându-l în două. Una dintre grinzi l-a lovit pe Hooker în cap și în lateral. Pentru o perioadă de timp - avea să urmeze o dezbatere cu privire la cât de mult timp - comandantul Armatei Potomacului a fost scos din acțiune. Până la mijlocul zilei, centrul liniei lui Hooker a fost împins înapoi.

Lincoln, plimbându-se de la Casa Albă la Departamentul de Război, i-a telegrafiat lui Butterfield:

"Unde este generalul Hooker? Unde este Sedgwick? Unde este Stoneman?"

Pe 4 mai 1863, partea stângă a forțelor lui Hooker a fost forțată să se retragă peste râu. La începutul după-amiezii, secretarul Marinei, Gideon Welles, s-a întâlnit cu Lincoln la Departamentul de Război. Președintele i-a spus că "avea o nerăbdare febrilă de a obține niște fapte". La ora 15:10, Lincoln i-a telegrafiat lui Hooker: "Avem vești aici că inamicul a reocupat înălțimile de deasupra Fredericksburg. Chiar așa?" Hooker a răspuns: "Sunt informat că așa este, dar nu-i acord nicio importanță". Hooker era deja în negare aproape totală a ceea ce se întâmpla.

Pe 6 mai 1863, Hooker a ordonat trupelor rămase să traverseze din nou pe partea de nord a râului Rappahannock pe o ploaie torențială. Bătălia era pierdută. La Chancellorsville, armata Uniunii avusese toate avantajele de partea sa - număr de trupe, cai, arme, provizii, fire telegrafice, chiar și baloane. Uniunea era net superioară numeric, dar, încă o dată, chiar și după ce Lincoln îi dăduse cel mai puternic mandat, Hooker nu și-a trimis în luptă toți oamenii - și-a păstrat rezervele. Uniunea a suferit o pierdere teribilă la Chancellorsville - peste șaptesprezece mii de pierderi. Lee a obținut poate cea mai mare victorie a sa, dar aceasta a avut un cost uriaș: treisprezece mii de pierderi confederate, un procent mai mare de pierderi decât cel al forțelor Uniunii.

Când Lincoln a primit vestea la ora 15:00 că trupele lui Hooker se retrăgeau peste râul Rappahannock, a fost copleșit. Noah Brooks, care era cu președintele, a spus că tenul său, de obicei "sălbatic", a devenit "cenușiu". Corespondentul de la Sacramento Daily Union a declarat că nu l-a văzut niciodată pe președinte "atât de distrus, atât de abătut și atât de fantomatic". ... Ținându-și mâinile la spate, se plimba în sus și în jos prin cameră, spunând: "Doamne, Doamne! Ce va spune țara! Ce va spune țara!". "

Francezul Thomas Le Mere, care a lucrat pentru Mathew Brady, i-a spus lui Lincoln că a existat o "cerere considerabilă" pentru o fotografie în mărime naturală a președintelui. Lincoln a acceptat-o la studioul lui Brady din Washington, la 17 aprilie 1863.

23

Spuneți că nu veți lupta pentru eliberarea negrilor mai 1863-septembrie 1863

PACEA NU MAI PARE ATÂT DE ÎNDEPĂRTATĂ CA ALTĂDATĂ. SPER CĂ VA VENI CURÂND ȘI CĂ VA RĂMÂNE; ȘI CĂ VA VENI ÎN AȘA FEL ÎNCÂT SĂ MERITE SĂ FIE PĂSTRATĂ ÎN TOATE TIMPURILE VIITOARE.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discurs la mitingul din Springfield, 3 septembrie 1863

N PRIMII DOI ANI CA PREȘEDINTE, LINCOLN A REFUZAT

toate invitațiile de a vorbi în afara Washingtonului. El credea că nu se putea lipsi de timpul petrecut în afara țării; pe măsură ce își extindea rolul de comandant suprem, dorea să rămână aproape de Casa Albă și de Departamentul de Război pentru a comunica cu generalii săi și pentru a monitoriza fluxul și refluxul bătăliilor militare.

A rupt tăcerea în 1863 ca răspuns la o salvă asurzitoare de critici. Competiția pentru opinia publică s-a intensificat în luna mai, când au fost organizate mitinguri în Detroit, Indianapolis, New York și alte orașe din nord pentru a protesta împotriva modului în care Lincoln a gestionat arestarea și procesul lui Vallandigham. Copperheads au deschis calea, dar democrații conservatori, care nu aprobau acțiunile congresmanului din Ohio, au văzut în acest episod o oportunitate de a ataca o administrație slăbită de înfrângerile de la Fredericksburg și Chancellorsville. La 19 mai 1863, Erastus Corning, un bogat producător de fier, proprietar de căi ferate și politician conservator democrat, i-a transmis lui Lincoln "Rezoluțiile de la Albany", zece rezoluții rezultate în urma unei reuniuni publice zgomotoase care a avut

loc la Albany, New York, la 16 mai. Rezoluțiile îi cereau președintelui "să fie fidel Constituției" și "să mențină drepturile statelor și libertățile cetățenilor".

Lincoln ar fi putut fi cu ușurință în defensivă în fața tonului protestelor, dar, ca lider politic, și-a dat seama că acestea reprezentau o oportunitate pentru el de a-și expune punctul de vedere, nu doar în fața unui grup local de democrați din New York, ci și în fața unei audiențe naționale. El i-a răspuns lui Corning la 28 mai 1863 că intenționează să "dea un răspuns respectuos".

La începutul verii anului 1863, Lincoln a început să aibă o grijă considerabilă în redactarea "scrisorilor sale publice". Deși a lucrat din greu în ultimele zile ale lunii mai la răspunsul său către Erastus Corning, i-a spus congresmanului James F. Wilson din Iowa că atunci când a început să scrie scrisoarea, "aveam aproape totul acolo", arătând spre sertarul din biroul său, "dar era în gânduri deconectate, pe care le notasem din când în când pe bucăți de hârtie separate". Lincoln se referea la notițele pe care și le scria de zeci de ani. I-a spus lui Wilson că prin această metodă "mi-am păstrat cele mai bune gânduri pe această temă". El a adăugat: "Astfel de lucruri vin adesea într-un fel de intuiție, mai clar decât dacă cineva ar sta jos și le-ar raționa în mod deliberat".

O măsură a seriozității lui Lincoln a fost faptul că a făcut pasul neobișnuit de a aduce scrisoarea sa la o ședință de cabinet pe 5 iunie 1863. Lincoln a citit-o în întregime, ceea ce, cu peste 3.800 de cuvinte, ar fi durat cel puțin douăzeci și cinci de minute. Secretarul Marinei, Gideon Welles, a scris în jurnalul său: "Are vigoare și abilitate și, cu unele corecturi, va fi un document puternic". O săptămână mai târziu, pe 12 iunie, Lincoln a trimis scrisoarea prin poștă lui Corning, trimițând-o în același timp la New York Tribune al lui Horace Greeley, care a publicat-o pe 15 iunie.

Lincoln și-a început scrisoarea nu cu o confruntare, ci cu o laudă. El i-a lăudat pe cei care s-au întâlnit la Albany pentru că "și-au făcut partea lor pentru a menține guvernul și țara noastră comună". El a descris intenția lor ca fiind "eminamente patriotică". A căutat să le fie alături în angajamentul lor față de Uniune. "Propriul meu scop este același". Lincoln părea că s-a întors în Illinois, punând argumentele avocatului adversarului în propriile lor cuvinte. El a subliniat scopul lor comun chiar în momentul în care adversarii săi căutau să incite la dezbinare. Și-a coborât vocea chiar în timp ce adversarii săi o ridicau pe a lor. În cele din urmă, s-a alăturat luptei când a spus: "Întâlnirea și eu însumi avem un scop comun și nu putem avea nicio diferență, decât în ceea ce privește mijloacele sau măsurile de realizare a acestui scop."

"Cu excepția" a fost trecerea la scopul scrisorii. "Mijloacele" au devenit prilejul pentru disertația lui Lincoln cu privire la semnificația și interpretarea corectă a Constituției. Suplicanții "afirmă și susțin că anumite arestări militare și procedurile care le-au urmat, pentru care sunt responsabil în ultimă instanță, sunt neconstituționale. Eu cred că nu sunt".

Lincoln, în această scrisoare publică, nu a permis adversarilor săi să stabilească agenda. Deși abordase chestiunea libertăților civile în mesajul său către Congres din iulie 1861, Lincoln se folosea acum de plângerile lui Corning pentru a plasa problema într-un context mult mai larg. El a început cu ceea ce a declarat că erau adevăratele origini ale războiului. "Insurgenții se pregătiseră pentru el de mai bine de treizeci de ani, în timp ce guvernul nu luase nicio măsură pentru a le rezista". Sudul, a susținut el, a pornit "un efort fără restricții pentru a distruge Uniunea, constituția și legea", în timp ce guvernul era "împiedicat de aceeași constituție și lege să le oprească progresul".

Odată ce războiul a început, toată lumea, inclusiv Sudul, știa că trebuie să existe detenții pentru a contracara acțiunile "unui corp foarte eficient de spioni, informatori, furnizori, complici și complici". Ei au înțeles pe deplin, spunea Lincoln, că habeas corpus va fi suspendat, iar apoi oponenții săi vor declanșa un "clamore" de proteste. Singura scuză a lui Lincoln, în mod ironic, a fost aceea că "profund pătruns de respect pentru drepturile garantate ale indivizilor, am fost lent în adoptarea unor măsuri ferme".

În acest moment, Lincoln a făcut un comentariu revelator despre sistemul judiciar. El a susținut că instanțele funcționau bine pe timp de pace pentru cazurile care implicau indivizi, dar într-un "caz clar, flagrant și gigantic de Rebeliune", instanțele obișnuite erau adesea "incompetente" pentru a se ocupa de clase întregi sau grupuri de indivizi. Ca exemplu, a spus că în primele zile după învestirea sa era de notorietate faptul că mulți ofițeri de frunte, printre care Robert E. Lee, Joseph E. Johnston și John B. Magruder, erau pe cale să dezerteze de la obligațiile lor militare față de Uniune. Privind retrospectiv, a spus Lincoln, aceștia ar fi putut fi arestați ca trădători. Dacă s-ar fi procedat astfel, "cauza insurgenților ar fi fost mult mai slabă". Lincoln a declarat: "Cred că nu este puțin probabil să vină momentul în care voi fi învinuit că am făcut prea puține arestări, mai degrabă decât prea multe".

Când Lincoln s-a referit la cazul democratului pentru pace din Ohio, Clement Vallandigham, a susținut că rezoluțiile de la Albany au fost greșite. Fostul congresman din Ohio "nu a fost arestat pentru că dăuna perspectivelor politice ale administrației sau intereselor personale ale comandantului general, ci pentru că dăuna armatei, de a cărei existență și vigoare depinde viața națiunii". Atacul său la adresa armatei a fost cel care a dat armatei "jurisdicția constituțională de a pune mâna pe el". Lincoln s-a oferit chiar să revizuiască cazul dacă se va putea demonstra că Vallandigham "nu dăuna puterii militare a acestei țări". El știa că adversarii săi nu aveau o astfel de dovadă.

Scrisoarea lui Lincoln către Erastus Corning, prima dintr-o serie de scrisori publice publicate în ziarele din întreaga țară în 1863, i-a permis lui Lincoln să comunice opiniile sale cu privire la semnificația Războiului Civil unui public mai larg.

Pentru a-și întruchipa logica, Lincoln a oferit unul dintre dispozitivele sale literare preferate - un contrast dramatic: "Trebuie să împușc un băiat soldat cu mintea simplă care dezertează, în timp ce nu trebuie să ating nici măcar un fir de păr al unui agitator isteț care îl induce să dezerteze?". Una dintre marile chinuri ale lui Lincoln în timpul războiului a fost semnarea unui ordin de execuție ca pedeapsă pentru dezertare. Lincoln a pus în evidență nu doar imaginea simpatică a "soldatului băiat", ci și portretul unui Copperhead care încuraja astfel de dezertări. Termenul lui Lincoln de "agitator șmecher" a rămas în atenția publicului. "Cred că, într-un astfel de caz, reducerea la tăcere a agitatorului și salvarea băiatului este nu numai constituțională, ci și o mare milă." Adversarii lui Lincoln au pledat pentru dreptate pentru Vallandigham; el a inversat argumentul lor, punând accentul pe adevăratele victime, tinerii soldați, și făcând apel la virtutea creștină care era mai presus de justiție - milă. Această figură empatică a devenit imediat "sound bite" al scrisorii sale publice.

În acest moment, Lincoln a lipit o bucată de hârtie pe proiectul său, dorind să folosească un argument care probabil că stătea de ceva vreme ca o notă în sertarul biroului său. El l-a invocat pe președintele democrat Andrew Jackson pentru a-și susține cauza împotriva criticilor săi democrați. Lincoln a ajuns la maturitatea politică în opoziție fermă față de Jackson. Este posibil să fi chicotit când a adus în scrisoarea sa un episod care a urmat victoriei lui Jackson asupra britanicilor la New Orleans în 1815. Lincoln a povestit cum, după ce bătălia s-a încheiat, eroul din New Orleans "a menținut legea marțială, sau militară", făcând o serie de arestări cruciale.

Lincoln a înțeles că criticii săi au impus publicului ideea că președintele schimba înțelegerea Constituției și a statului de drept în societatea americană. El s-a străduit să îi dezmintă de ideea că "pe parcursul unui viitor pașnic și nedeterminat" poporul american va pierde libertățile fundamentale enumerate în Declarația Drepturilor. Lincoln nu ar fi admis acest pericol, deoarece nu putea să creadă "că un om ar putea contracta un apetit atât de puternic pentru emetice în timpul unei boli temporare, încât să persiste în a se hrăni cu ele pe tot restul vieții sale sănătoase". Unde erau tipograful guvernului, John D. Defrees, și editorul literar al National Intelligencer, James C. Welling, care încercaseră amândoi să-l convingă pe Lincoln să renunțe la limbajul indelicat în comunicările anterioare? Una dintre mărcile abilităților de comunicare ale lui Lincoln a fost capacitatea sa de a combina în același discurs sau scrisoare publică diverse stiluri de limbaj și analogii care l-au ajutat să se adreseze unui public larg.

Lincoln a scris scrisoarea către Corning într-un moment în care încrederea în sine și în administrația sa se diminua rapid. El știa că trebuie să calmeze temerile națiunii. Chiar dacă a considerat scrisoarea ca fiind unul dintre cele mai bune eforturi ale sale, trebuie să fi fost surprins de răspunsurile la ea. John W. Forney, editorul ziarului Washington Chronicle, a scris: "Dumnezeu să fie lăudat, cuvântul potrivit a fost în sfârșit rostit de omul potrivit, la momentul potrivit și din locul potrivit. Acesta va emoționa întreaga țară". A fost "oportun, înțelept, unul dintre cele mai bune documente de stat ale dumneavoastră", a fost răspunsul senatorului de New York Edwin D. Morgan. Roscoe Conkling, născut în Albany, unul dintre fondatorii Partidului Republican din New York, care fusese învins pentru realegerea în Congres în toamna anului 1862, i-a scris lui Lincoln pentru a-i mulțumi pentru o scrisoare care "a acoperit tot ce era esențial în puține cuvinte și într-un temperament cât se poate de fericit și oportun". Secretarii Nicolay și Hay și-au

amintit: "Sunt puține dintre documentele de stat ale președintelui care au produs o impresie mai puternică asupra minții publice".

Dorind ca această scrisoare să fie citită de o audiență cât mai largă, Lincoln l-a pus pe John Nicolay să o trimită unor republicani importanți. Francis Lieber, profesor de drept la Columbia și președinte al recent înființatei Loyal Publication Society din New York, i-a scris lui Lincoln spunându-i că intenționează să tipărească o primă tranșă de zece mii de exemplare. "Societatea de Publicații o va face cu mare plăcere". Cel puțin cinci sute de mii de exemplare ale scrisorii publice către Corning au fost citite de peste zece milioane de oameni. Scrisoarea a servit la atenuarea, pentru moment, a disperării și fricii omniprezente în tot Nordul. Cel mai important, i-a ridicat lui Lincoln poziția în rândul membrilor propriului său partid republican. Simțindu-se confortabil cu stiloul și cerneala și poate surprins de rezultatele scrisorii, Lincoln a învățat o lecție importantă despre comunicarea publică, pe care o va aplica din nou și din nou în lunile următoare.

Cu toate acestea, scrisoarea nu a pus capăt disidențelor. La 25 iunie 1863, Lincoln a primit o delegație din Ohio care a venit să protesteze față de tratamentul aplicat lui Vallandigham. Aceștia veneau proaspăt de la o convenție democrată de stat din 11 iunie, unde îl nominalizaseră pe Vallandigham, în absență, pentru funcția de guvernator. David Tod, actualul guvernator republican al statului Ohio, îi scrisese lui Lincoln pe 14 iunie: "Permiteți-mi să îmi exprim speranța că veți trata Comitetul Vallandigham care urmează să vă cheme cu dispreț pe care îl merită din plin". Tod nu-l cunoștea pe Lincoln.

Grupul de lobby a sosit cu avantajul de a fi citit scrisoarea lui Corning. Erau mai stridenți în criticile lor la adresa lui Lincoln decât cobeligeranții lor din New York. Secretarii de cabinet Chase și Stanton, ambii din Ohio, fiind martori ai reacțiilor pozitive la scrisoarea publică a lui Lincoln către Corning, l-au sfătuit pe președinte să nu răspundă personal comitetului, ci să le spună că va scrie o scrisoare publică.

Lincoln, încurajat de reacția la scrisoarea lui Corning, a fost mult mai energic în scrisoarea adresată lui Matthew Birchard și delegației din Ohio. Le-a contestat interpretările eronate ale comentariilor sale anterioare pe această temă. El a contestat "frazeologia lor calculată pentru a mă reprezenta ca luptând pentru o prerogativă personală arbitrară". În ceea ce privește Vallandigham, Lincoln a mers mai departe decât o făcuse în scrisoarea lui Corning, acuzând că actele împotriva armatei i se datorau "lui personal, într-o măsură mai mare decât oricărui alt om". În concluzia sa, Lincoln s-a oferit să îl returneze pe Vallandigham în Ohio, cu condiția ca fiecare membru al delegației să semneze un angajament "de a face tot ce poate pentru ca ofițerii, soldații și marinarii armatei și marinei, în timp ce sunt angajați în efortul de a suprima rebeliunea, să fie plătiți, hrăniți, îmbrăcați și, în rest, bine aprovizionați și susținuți".

Delegația nu a vrut să accepte această responsabilitate. Ei au răspuns la 1 iulie 1863 că, pentru a face acest lucru, ar fi cu "sacrificarea demnității și a respectului de sine". Ei au oferit un răspuns defensiv unui

președinte care era acum în ofensivă. În această a doua scrisoare publică, Lincoln și-a enunțat din nou cu forță principiile sale, care au început să câștige la unioniștii din tot nordul.

ÎN MAI 1863

, Lincoln a studiat hărțile înrămate și rulate din biroul său. În Est, Joseph Hooker fusese învins la Chancellorsville. În vest, Grant era blocat, și Lincoln nu știa unde, lângă Vicksburg. Președintele știa că următoarea miză cu miză mare a lui Lee nu fusese încă dezvăluită.

Până la jumătatea anului 1863, Lincoln se stabilise într-un model de conducere atât în calitate de comandant suprem, cât și, de fapt, de general șef. Poate că Halleck deținea acest titlu, dar Lincoln decisese să călărească ambii cai cu frâu strâns. Oricât de iritat ar fi fost Lincoln de pasivitatea lui "Old Brains", inacțiunea lui Halleck a creat spațiu pentru acțiunea lui Lincoln.

În următoarele două luni, două bătălii decisive aveau să se desfășoare în teatrele de război din est și vest. La Washington, bărbatul sfrijit de la Casa Albă lucra adesea optsprezece ore pe zi, mergând și întorcându-se la Departamentul de Război de mai multe ori pe zi.

În mod obișnuit, Lincoln și-a minimalizat contribuția. El a încheiat o scrisoare către Hooker amintind povestea despre lauda lui Iisus față de văduva care a dat de bunăvoie din sărăcia ei o monedă veche numită acaret, spunând că el, deși mai puțin calificat decât generalii săi, va continua să contribuie cu "bietul său acaret".

În fiecare moment crucial al războiului, Lincoln a căutat să comunice față în față cu generalii săi cheie. La 6 mai 1863, la numai o oră după ce a aflat de retragerea Armatei Potomac înapoi peste Rappahannock, Lincoln s-a deplasat la cartierul general al lui Hooker la Fal-mouth. Spre surprinderea lui Hooker și a ofițerilor săi superiori, Lincoln nu a venit să pună întrebări sau să critice. El a fost înțelegător față de faptul că Hooker fusese rănit și poate că nu era în măsură să fie la comanda deplină a trupelor sale. A fost mâhnit să audă criticile lui Hooker la adresa ofițerilor săi cheie - Stoneman, Leftwich, Reynolds - acuzându-i pentru pașii greșiți din planul său de luptă. În timpul vizitei lui Lincoln, precum și în întâlnirile și scrisorile ulterioare, a aflat că mulți dintre ofițerii superiori îl învinuiau pe Hooker pentru înfrângere. "Am unele indicii dureroase că unii dintre comandanții de corpuri de armată și divizii nu vă acordă întreaga lor încredere. Dacă ar fi adevărat, acest lucru ar fi ruinator". Lincoln își făcea propria recunoaștere.

Lincoln urmărea întotdeauna o conversație personală cu o scrisoare care, de obicei, combina atât laudele, cât și întrebările. La 7 mai 1863, președintele și-a exprimat încrederea în Hooker, dar l-a încurajat să planifice să meargă mai departe. "Aveți deja în minte un plan format în întregime sau

parțial?". Lincoln l-a lăsat pe Hooker să știe că vrea să rămână implicat, dar și-a exprimat dorința printr-o autoironie plină de viclenie. "Dacă ai, prossecută-l fără intervenția mea. Dacă nu ai, te rog să mă informezi, astfel încât eu, oricât de incompetent aș fi, să pot încerca [să] ajut la formarea unui plan pentru armată."

LINCOLN ERA NELINIȘTIT

să afle orice veste despre Grant și Vicksburg. Neavând nicio veste de la biroul de telegraf și neavând nicio știre de la corespondenții de război din ziarele nordice, la 11 mai 1863, i-a telegrafiat generalului John A. Dix de la Fortăreața Monroe, Virginia: "Au ziarele din Richmond ceva despre Grand Gulf sau Vicksburg?".

La 19 mai 1863, fără ca Lincoln să știe, Grant a atacat garnizoana generalului confederat John Pemberton de la Vicksburg. La ora 14:00, Pemberton a ordonat să se tragă trei salve de la fiecare piesă de artilerie aflată în vârful falezei. Forțele Uniunii au avansat, dar, întâmpinate de un baraj copleșitor de tunuri și gloanțe, s-au retras.

Trei zile mai târziu, la 22 mai 1863, oamenii lui Grant au organizat un al doilea atac, aplicând forța a două sute de piese de artilerie plus o sută de tunuri de pe escadrilele de fier ale amiralului Porter, dar au fost din nou respinse. Forțele Uniunii au suferit aproape patru mii de pierderi în aceste două zile de luptă. Grant, deși blocat, știa că nu va fi oprit. S-a pregătit să asedieze Vicksburgul. Grant i-a scris lui Halleck pe 24 mai: "Căderea Vicksburgului și capturarea celei mai mari părți a garnizoanei nu poate fi decât o chestiune de timp".

Între timp, timpul trecea încet pentru Lincoln la Washington. Mai apăsător decât debutul vremii calde și umede era sentimentul de disperare cu privire la armatele Uniunii din est și vest. În cele din urmă, veștile despre înaintarea lui Grant spre Vicksburg au început să se filtreze în capitală. Lincoln, care învățase să nu facă predicții, nu și-a putut stăpâni bucuria la auzul veștii că Grant investea acum Gibraltarul sudic. La 26 mai 1863, președintele a răspuns la o scrisoare din partea congresmanului din Chicago, Isaac Arnold: "Indiferent dacă generalul Grant va consuma sau nu capturarea Vicksburgului, campania sa de la începutul acestei luni și până în a douăzeci și doua zi este una dintre cele mai strălucite din lume". Lincoln, în ciuda numeroaselor sale îndoieli cu privire la strategia lui Grant, a fost dornic să-l salute pentru eforturile sale.

ÎN TIMP CE JOSEPH HOOKER SE ZBĂTEA

cu propriul său plan, Robert E. Lee era sigur de următoarea sa mișcare. El a stabilit că nu putea rămâne sub râul Rappahannock, în Virginia, și să aștepte ca Armata Potomacului să îl atace încă o a treia oară. Lee scruta cu regularitate ziarele din Nord. Înduioșat de victoriile de la Fredericksburg și Chancellorsville, el a devenit convins că soluția împotriva unui inamic mai mare și mai bine echipat era să se deplaseze din nou spre nord într-o altă mișcare militară îndrăzneață care ar putea convinge Nordul că nu poate învinge.

Lee ajunsese să creadă că, cu cât Confederația avea mai mult succes pe câmpul de luptă, cu atât mai mari erau șansele ca forțele anti-Lincoln să aibă succes la urnele de vot în alegerile din 1863 și 1864. La 19 aprilie 1863, Lee îi scria soției sale, Mary Anna: "Nu cred că dușmanii noștri sunt atât de încrezători în succesul lor cum erau înainte. ... Dacă vom avea succes în acest an, în toamna anului viitor va fi o mare schimbare în opinia publică din Nord. Republicanii vor fi distruși & cred că prietenii păcii vor deveni atât de puternici încât următoarea administrație va merge pe această bază". Lee, întotdeauna realist în ceea ce privește șansele cu care se confruntau armatele sale mai mici, credea că drumul spre o a treia victorie zdrobitoare pentru moral se afla într-o altă invazie a Nordului.

Cu toate acestea, întregul Sud auzise povestea celei mai mari pierderi suferite la Chancellorsville. În seara zilei de 2 mai 1863, cu puțin înainte de ora 21:30, Stonewall Jackson, împreună cu câțiva dintre ofițerii săi, a călărit dincolo de liniile confederate pentru a încerca să obțină informații despre pozițiile Uniunii. În timp ce el și grupul său se întorceau spre liniile lor, în întuneric au fost confundați cu cavaleria Uniunii și au fost atacați. Trei gloanțe l-au lovit pe Jackson. Inițial, a existat speranța că își va reveni, dar a murit duminică, 10 mai. Moartea sa i-a răpit mâna dreaptă a lui Lee și a pus la grea încercare convingerea sudistului că Dumnezeu era de partea lor.

Trei zile mai târziu, Lincoln a citit în Washington Chronicle un editorial apreciativ la adresa lui Jackson. În aceeași zi, Lincoln i-a scris editorului John W. Forney: "Doresc să nu pierd timpul pentru a vă mulțumi pentru articolul excelent și bărbătesc din Chronicle despre 'Stonewall Jackson'. " Respectul lui Lincoln pentru un gentleman și soldat creștin nu cunoștea granițe.

Lee și-a început următorul marș spre nord la 3 iunie 1863. Timp de câteva zile, serviciul de informații nordice, Biroul de Informații Militare, s-a străduit să îi discearnă intențiile. Care era obiectivul său? Baltimore? Philadelphia? Harrisburg? Mulțimi neliniștite s-au adunat la Hotelul Willard în speranța că vor primi informații credibile.

În dimineața zilei de 5 iunie 1863, Hooker i-a trimis o telegramă lui Lincoln în care îi propunea un răspuns. În timp ce Lee se deplasa spre nord, Hooker dorea "să se arunce în spatele lui". Lincoln, care vedea mai clar decât Hooker, credea că Lee îl "ispitea" pe Hooker și vedea în această ofensivă o deschidere. După ce și-a expus mai întâi obiecția în limbaj militar, Lincoln a folosit o analogie colorată pentru a-și expune punctul de vedere. "Nu mi-aș asuma niciun risc de a fi încurcat pe râu, ca un bou sărit pe jumătate peste un gard, riscând să fie sfâșiat de câini, în față și în spate, fără o șansă corectă de a fi înjunghiat într-o parte sau lovit în cealaltă".

Hooker, care nu era convins că Lee intenționa să-și ia întreaga armată într-un raid în Maryland sau Pennsylvania, le-a prezentat un plan lui Lincoln și Halleck pe 10 iunie 1863. El credea că ar putea da o lovitură mortală trecând Rappahannock la Fredericksburg și mărșăluind direct spre Richmond, despre care credea că era apărat de doar 1.500 de oameni.

Lincoln a răspuns în 90 de minute. "Nu voi merge la sud de Rappahannock dacă Lee se deplasează la nord de acesta". Mai mult, "Dacă ați fi investit Richmond chiar astăzi, nu ați fi putut să îl luați în douăzeci de zile; între timp, comunicațiile voastre și, odată cu ele, armata voastră, ar fi fost ruinate". Președintele i-a spus lui Hooker ceea ce le spusese lui McClellan și Burnside. "Cred că armata lui Lee, și nu Richmond, este adevăratul vostru punct obiectiv". Apoi i-a oferit un sfat militar. "Dacă vine spre Potomac superior, urmează-l pe flancul său și pe calea interioară, scurtându-ți liniile, în timp ce el le prelungește pe ale sale. Luptați cu el atunci când se ivește ocazia. Dacă rămâne unde este, agită-l și agită-l." Cu un simț tot mai dezvoltat al strategiei militare, Lincoln îl depășea în generalitate pe unul dintre principalii săi generali.

În timp ce diviziile lui Lee se îndreptau spre nord pe valea Shenandoah, cavaleria lui Jeb Stuart păzea trecătorile și golurile de pe Blue Ridge pentru a proteja aceste mișcări de ochii federalilor. Hooker primise instrucțiuni de la Lincoln și Halleck să mențină grosul armatei sale între Lee și Washington, pentru a proteja capitala de orice incursiune bruscă a Confederației. Lee i-a pus cu abilitate pe comandanții diviziilor sale să își miște trupele în momente diferite și în direcții diferite.

Lincoln, ascultând discuțiile de la biroul de telegraf, a înțeles că linia de marș a lui Lee trebuie să fie înșirată pe mai multe mile. În consecință, la 14 iunie 1863, i-a scris lui Hooker: "Dacă capul armatei lui Lee este la Martinsburg și coada ei pe drumul Plank Road între Fredericksburg și Chancellorsville, animalul trebuie să fie foarte subțire undeva. Nu ai putea să-l rupi?".

În aceeași duminică, Gideon Welles scria în jurnalul său: "Zvonuri înfricoșătoare în străinătate despre operațiuni ale armatei și o amenințare de mișcare a lui Lee asupra Pennsylvaniei". Seara, Welles i-a găsit pe Lincoln și Halleck la Departamentul de Război. Președintele i-a spus lui Welles că "se simțea foarte rău". Welles s-a oferit voluntar să spună că, dacă Lee se mișca, aceasta ar putea fi o oportunitate pentru Hooker de a "profita și de a-i secționa forțele". Lincoln a fost de acord, răspunzând că "oamenii noștri... nu au arătat nicio dovadă că s-au folosit vreodată de vreun avantaj".

A doua zi, pe 15 iunie 1863, Lincoln a aflat că garnizoana Uniunii de la Winchester, Virginia, a căzut în fața trupelor generalului confederat Richard Ewell. De asemenea, a primit rapoarte potrivit cărora unitățile înaintate ale armatei lui Lee începuseră să traverseze Potomacul în Maryland și Pennsylvania.

Din ce în ce mai supărat pe Hooker, la 16 iunie 1863, Lincoln i-a spus că strategia sa "pare doar defensivă și pare să abandoneze șansa corectă care se prezenta acum de a sparge linia lungă și neapărat subțire a inamicului". În cea de-a treia comunicare a lui Lincoln din acea zi către Hooker, președintele, exasperat, l-a pus pe Hooker sub comanda directă a lui Halleck.

Această ruptură a fost începutul sfârșitului pentru Hooker. Lincoln a făcut o greșeală de la început, permițându-i să îl ocolească pe Halleck și să raporteze direct președintelui. În următoarele zece zile, Hooker s-a certat cu Halleck, în special în legătură cu cererea lui Hooker de a transfera trupele care păzeau Harpers Ferry la comanda sa. Ruptura a fost dureroasă. La 26 iunie 1863, Welles a mărturisit în jurnalul său că "președintele, într-o singură remarcă de astăzi, a trădat îndoieli cu privire la Hooker, față de care este destul de părtinitor".

În seara următoare, Lincoln, Stanton și Halleck, fiind de acord că Hooker nu mai era omul potrivit pentru a-l înfrunta pe Lee, l-au ales pe generalul George Gordon Meade pentru a-l înlocui. Originar din Pennsylvania, Meade "ar fi luptat bine pe propriul său dunghill", a remarcat Lincoln. A doua zi, 28 iunie 1863, Lincoln a scos din buzunar o scrisoare de demisie a lui Hooker pe care o acceptase și a spus cabinetului său că "a observat la Hooker aceleași defecte care au fost observate la McClellan după bătălia de la Antietam - lipsa de promptitudine în a se supune și o cerere lacomă de mai multe trupe care nu puteau și nu trebuiau să fie luate din alte puncte". El a anunțat că noul comandant va fi Meade.

Chiar înainte de a informa cabinetul, Stanton și Lincoln l-au trimis pe colonelul James A. Hardie în Pennsylvania cu ordine pentru Meade. Îmbrăcat în haine civile, Hardie i-a convins pe membrii statului major al lui Meade să-l lase să intre în cortul generalului la ora trei dimineața. Trezindu-l pe Meade, primele cuvinte pe care Hardie i le-a adresat au fost că venise de la Departamentul de Război pentru a-i aduce necazuri. Scăpat din somn, auzind acest umor nepotrivit, Meade i-a scris mai târziu soției sale că primul său gând a fost că Hooker l-a trimis pe acest om pentru a-l aresta.

George Meade s-a născut în 1815 în Cadiz, Spania, unde tatăl său era agent al marinei. Tânărul George, înalt și zvelt, a absolvit West Point în 1835. La izbucnirea Războiului Civil, a fost numit general de brigadă al Rezervelor din Pennsylvania. A luptat sub comanda lui McClellan în campania din peninsula Virginia în 1862 și a fost grav rănit la Glendale, când o minge de muschetă l-a lovit deasupra șoldului și i-a ratat de puțin coloana vertebrală. Un alt glonț l-a lovit în braț, dar Meade a rămas pe cal și a insistat să își comande trupele până când pierderea de sânge l-a forțat să se retragă de pe câmpul de luptă.

După ce s-a recuperat într-un spital din Philadelphia, Meade și-a condus trupele din Pennsylvania la South Mountain și Antietam. În calitate de comandant de corp de armată la Chancellorsville, a fost consternat de tacticile defensive ale lui Hooker, dar și-a condus propriile trupe cu mare pricepere. În urma bătăliei, când generalii de frunte ai lui Hooker au crezut că liderul lor și-a pierdut curajul în luptă, în corturile ofițerilor se vorbea despre faptul că ar fi vrut ca Meade să-l înlocuiască pe Hooker în funcția de comandant al Armatei Potomac, dar acesta a refuzat să ia parte la orice revoltă.

Lincoln l-a numit pe George Meade ca succesor al lui Joseph Hooker în funcția de comandant al Armatei Potomac la sfârșitul lunii iunie 1863.

Lincoln a avut o atitudine diferită față de acest nou comandant. Poate învățând o lecție după ce a încercat să le ofere sfaturi părintești lui Burnside și Hooker, a lăsat ca intențiile sale să fie comunicate prin intermediul lui Halleck. Meade, la vârsta de 47 de ani, nu era în pericol de a fi confundat cu o primadonă. Competent, deși lipsit de culoare, a căpătat porecla "Bătrânul țestoasă care pocnește" pentru că era irascibil, mai ales cu civilii și ziariștii. Spre deosebire de Hooker la Chancellorsville, Meade a condus întotdeauna din față.

CA ROBERT E. LEE

a invadat Pennsylvania, Lincoln și-a intensificat monitorizarea traficului telegrafic. Dar el nu se mulțumea să primească informații, ci cerea în mod constant actualizări. La 24 iunie 1863, i-a trimis un mesaj prin telegramă generalului Darius N. Couch, care comanda Departamentul Susquehanna: "Aveți vreun raport despre inamicul care se deplasează în Pennsylvania?". În ziua în care Meade a preluat comanda, l-a întrebat pe Couch: "Ce noutăți mai sunt acum? La ce trage inamicul la patru mile de lucrările tale?".

Deși fluxul constant de telegrame al lui Lincoln ar putea părea că apăsase butonul de panică împreună cu toți ceilalți de la Washington, adevăratele sale convingeri au fost dezvăluite într-un schimb de scrisori cu guvernatorul Joel Parker din New Jersey. Parker a scris pe 29 iunie 1863: "Oamenii din New Jersey sunt îngrijorați". Guvernatorul a insistat să îi spună președintelui ce să facă. McClellan ar trebui să fie repus în funcția de comandant al Armatei Potomacului și "inamicul ar trebui alungat din Pennsylvania". Lincoln a răspuns cu o zi înainte de începerea bătăliei de la Gettysburg cu o opinie exact opusă. "Cred cu adevărat că atitudinea armatei inamice din Pennsylvania, ne oferă cea mai bună oportunitate pe care am avut-o de când a început războiul." Lincoln, aproape singur, a văzut invazia lui Lee nu ca pe o tragedie cumplită, ci ca pe o oportunitate. Președintele era, de asemenea, pe deplin conștient că îl punea pe Meade la comanda unei armate recent învinse de două ori, al cărei moral, după ce luptase atât de mult timp în Virginia, era fragil. Preocuparea sa de bază era că Armata Potomacului a lui Meade trebuia să îndeplinească două funcții în același timp: să protejeze Washington și Baltimore și să lovească pe Lee și Armata Virginiei de Nord când intrau în Pennsylvania.

LOVITURA A VENIT MAI DEVREME

decât se așteptau Meade, Lee sau chiar Lincoln. În dimineața zilei de 30 iunie 1863, John Buford, unul dintre cei mai buni oameni de informații din armata Uniunii, a intrat călare în Gettysburg, un oraș-piață și reședință de comitat cu 2.400 de locuitori, situat la 75 de mile nord de Washington, 115 mile vest de Philadelphia și la numai 8 mile de granița cu Maryland. Generalul de brigadă Buford a călătorit în fruntea a 2.950 de oameni din două divizii ale Escadrilei a 8-a de cavalerie din Illinois. La ora 12:20 p.m., i-a scris generalului Alfred Pleasanton: "Am intrat în acest loc astăzi la ora 11 a.m. Am găsit pe toată lumea într-o stare de agitație teribilă din cauza avansului inamicului asupra acestui loc". Buford, după ce a cercetat cu

atenție zona rurală, și-a desfășurat soldații călare în arcuri tot mai largi de pichete defensive pe o lungime de șapte mile în jurul orașului.

În dimineața zilei de 1 iulie 1863, cu un "răsărit de soare roșu ca sângele" în est, A. P. Hill, unul dintre comandanții superiori ai lui Lee, a trimis una dintre diviziile sale condusă de generalul-maior Henry Heth pe Chambersburg Pike spre Gettysburg, unde informațiile spuneau că exista o rezervă de încălțăminte. În timp ce oamenii săi se apropiau de acest oraș central, unde convergeau douăsprezece drumuri, cele două armate s-au spionat simultan. La ora 7:30 dimineața, locotenentul Marcellus E. Jones din al optulea cavalerie din Illinois a împrumutat carabina sergentului său, a fixat-o pe o bară de gard și a tras primul foc de armă din ceea ce avea să devină cea mai mare bătălie purtată vreodată în emisfera vestică.

Ambele tabere se împiedicaseră în ceea ce manualele militare numeau o "angajare de întâlnire". Niciuna dintre părți nu era pregătită să lupte în acel loc, în acel moment; bătălia care se apropia era "neintenționată"; niciuna dintre părți nu deținea un avantaj evident. Generalul Meade, aflat abia în a patra zi de la comanda sa, avea să descopere că 165.000 de soldați urmau să se îndrepte în curând spre un oraș cu 2.400 de locuitori.

Angajamentul, ca o piesă de teatru spontană în trei acte, a luat amploare pe măsură ce tot mai mulți actori convergeau spre Gettysburg. Meade, cocoțat pe "Old Baldy", cu pălăria trasă jos pe față, era prin natura sa un general prudent și, odată angajat, a luptat mai ales dintr-o poziție defensivă. Lee, care invadase nordul pentru a îndepărta trupele Uniunii de Washington și pentru a ușura presiunea asupra Virginiei, dorea să lupte în Pennsylvania, la momentul și în locul pe care le alegea el însuși. El nu a ales Gettysburg.

La șaptezeci și cinci de mile distanță, Washington a privit și a așteptat. Lincoln credea acum că se anunța o bătălie. Nu a participat la ședința de cabinet programată în mod regulat la 30 iunie 1863, ci a campat la Departamentul de Război cu Stanton și Halleck.

În dimineața zilei de 2 iulie 1863, devreme, Lincoln a citit dispeceratele primite de la generalul Meade. Atacurile confederate erau necoordonate și dezarticulate, în timp ce liderii Uniunii acționau cu inițiativă și siguranță de sine. Cu toate acestea, nu a existat un rezultat clar al bătăliilor din această a doua zi de lupte.

În timp ce Lincoln era ocupat la Departamentul de Război, a sosit vestea că Mary Lincoln, în timp ce era condusă în trăsura sa de la Casa Soldaților la Casa Albă, a fost implicată într-un accident. Scaunul șoferului s-a desprins de trăsură, speriind caii; Mary a fost aruncată din trăsură și s-a lovit la cap de o piatră. Deși rănită, Mary avea să se recupereze complet.

În dimineața zilei de 3 iulie 1863, în timp ce la Washington pregătirile pentru sărbătorirea Zilei Independenței erau în plină desfășurare, bătălia de la Gettysburg a luat o turnură. Lee, împotriva sfaturilor celor mai de încredere generali ai săi, a decis să atace centrul liniei Uniunii. Planul era să copleșească artileria Uniunii cu tunurile confederate, urmat de o încărcătură de 13.000 de soldați - cunoscută ulterior sub numele de "încărcătura lui Pickett". Înaintarea a dus la o înfrângere zdrobitoare, cu aproximativ 6.600 de pierderi confederate și încă jumătate din acest număr luat prizonier. Meade, cu avantajul mutat de partea sa, nu a contraatacat. O ploaie de seară a ajutat la încheierea a trei dintre cele mai mortale zile din război.

Pe 3 iulie 1863, la Gettysburg, Mathew Brady a fotografiat morții din Primul Minnesota lângă livada de piersici.

Pe 4 iulie 1863, cartierul general al lui Meade a emis o declarație de felicitare către armată. El nu a scris-o, dar trebuie să o fi aprobat. "Sarcina noastră nu este încă îndeplinită, iar generalul comandant așteaptă de la armată eforturi mai mari pentru a alunga de pe pământul nostru orice urmă a prezenței invadatorului." Lincoln a tresărit cu siguranță când a citit declarația lui Meade. Încă o dată, un comandant al Uniunii a dezvăluit că nu a înțeles că sarcina sa era să distrugă armata, nu să o alunge de pe teritoriul Uniunii, unde nu se putea reface decât din nou.

-

PÂNĂ LA SFÂRȘITUL LUNII MAI 1863

, Lincoln credea că căderea Vicksburgului era doar o chestiune de timp. Grant, după ce a suferit peste 3.000 de pierderi în atacurile sale inițiale și având un avantaj copleșitor în ceea ce privește efectivele, a decis să se instaleze în stare de asediu. Generalul confederat John Pemberton a pledat pentru ajutor, dar, cu Sherman păzind spatele Uniunii cu șase divizii, nu avea să primească ajutor.

Pe măsură ce zilele se transformau în săptămâni, cei 80.000 de oameni ai lui Grant, cu muniție nelimitată, i-au strivit încet pe cei 30.000 de apărători ai Vicksburgului până la supunere. În cele din urmă, la 3 iulie, Pemberton, care servise în aceeași divizie cu Grant în Războiul din Mexic, și-a trimis ajutorul de tabără pentru a discuta termenii capitulării cu Grant. Principalul general al lui Lincoln a oferit răspunsul său standard: capitulare necondiționată.

După un asediu de patruzeci și șapte de zile, în timp ce soldații confederați își stivuiau puștile în semn de înfrângere, nu au existat aplauze, ci un respect tăcut din partea învingătorilor. Concesiunea necondiționată, din respect pentru curajul apărătorilor, a acordat condiția pentru apărători nu a unei închisori a Uniunii, ci a unei eliberări condiționate. Pe 4 iulie, la ora 10 dimineața, la 12.000 de mile de Gettysburg, steaua și dunga au fost ridicate deasupra Vicksburgului.

TIMP DE TREI ZILE

, Washington a așteptat în timp ce rapoartele incomplete se scurgeau despre bătălia de la Gettysburg. În cele din urmă, pe 3 iulie, la ora 22:00, Washington Star a emis un buletin de știri despre victoria lui Meade. A doua zi, pe 4 iulie, printre petarde și rachete, fanfara pușcașilor marini americani a cântat la nesfârșit "The Star-Spangled Banner". La ora 10 a.m., președintele a făcut un anunț. El a dorit ca națiunea să știe că victoria de la Gettysburg "este de natură să acopere această armată cu cea mai mare onoare și să promită un succes pentru cauza Uniunii". Anunțul a concluzionat: "El dorește în mod special ca în această zi, Cel a cărui voință, nu a noastră, ar trebui să fie întotdeauna îndeplinită, să fie amintit peste tot și venerat cu cea mai profundă recunoștință."

Pe 7 iulie, secretarul Welles a primit de la amiralul Porter vestea că Vicksburg a căzut pe 4 iulie 1863. Sărbătoarea a reînceput. La ora 20.00, pe 7 iulie 1863, o mulțime uriașă s-a adunat la National Hotel și a mărșăluit pe Pennsylvania Avenue până la Executive Mansion. Ajungând la Casa Albă, mulțimea i-a cântat o serenadă președintelui până când Lincoln a apărut la o fereastră și a oferit un răspuns improvizat. După ce a mulțumit atât adunării, cât și lui "Dumnezeu Atotputernic", Lincoln a pus o întrebare. "Cât timp a trecut... - optzeci de ani ciudați - de când, pe 4 iulie, pentru prima dată în istoria lumii, o națiune, prin reprezentanții săi, s-a adunat și a declarat ca un adevăr evident că "toți oamenii sunt creați egali"?". Fraza era prea lungă și complexă, dar avea să păstreze ideea pentru a o folosi mai târziu.

FĂRĂ CA PUBLICUL SĂ ȘTIE

în acea seară festivă, dar cunoscut de membrii cabinetului său care se reuniseră mai devreme în acea zi, Lincoln era profund deranjat de faptul că Meade, îmbujorat de victorie și ocupându-se de treburile gospodărești ale trupelor sale lovite, nu reușise să meargă după Lee. Ploile care s-au abătut asupra orașului Gettysburg în seara zilei de 3 iulie 1863 au continuat să cadă, așa că Lee a rămas blocat în Pennsylvania, neputând să treacă râul Potomac învolburat. Infanteria lui Meade s-a încăierat cu unele dintre trupele de ariergardă ale lui Lee pe 11, 12 și 13 iulie, la mai bine de o săptămână după sărbătorirea victoriei la Washington. În cele din urmă, în dimineața zilei de 14 iulie, la ora 6 dimineața, forțele Uniunii au pornit ofensiva mult așteptată. Dar când s-au apropiat de râu, nu mai era nimeni cu care să lupte. Ultimele trupe ale lui Lee trecuseră în timpul nopții.

În acea zi, Halleck i-a scris lui Meade: "Inamicul trebuie urmărit și tranșat, oriunde s-ar fi dus". El a continuat: "Nu mai este nevoie să vă spun că scăparea armatei lui Lee fără o altă bătălie a creat o mare nemulțumire în mintea președintelui".

Meade nu a putut suporta această cenzură și s-a oferit imediat să demisioneze de la comanda sa. Lincoln și-a luat stiloul pentru a-i răspunde chiar în acea zi, deși este posibil ca redactarea scrisorii sale să fi durat câteva zile. După ce i-a mulțumit lui Meade pentru ceea ce a făcut la Gettysburg și a recapitulat puterea forțelor lui Meade și slăbiciunea forțelor lui Lee, a concluzionat:

Nu cred că apreciezi magnitudinea nenorocirii implicate în evadarea lui Lee - El era la îndemâna ta și dacă te-ai fi apropiat de el, în legătură cu alte succese recente ale noastre, ar fi pus capăt războiului - Așa cum este, războiul se va prelungi pe termen nelimitat. Dacă nu l-ați putut ataca în siguranță pe Lee lunea trecută, cum ați putea face acest lucru la sud de râu, când nu puteți lua cu voi mai mult de două treimi din forțele pe care le aveați atunci la dispoziție? Ar fi nerezonabil să vă așteptați, și nu mă aștept să puteți face prea multe acum. Șansa ta de aur a dispărut, iar eu sunt extrem de afectat din această cauză.

Aceasta a fost o scrisoare fermă din partea comandantului suprem către comandantul Armatei Potomac. Prea puternică. Lincoln nu a trimis-o niciodată, înțelegând că, dacă ar fi trimis-o, ar fi pierdut serviciile unui comandant harnic. Lincoln a împăturit scrisoarea și a pus-o într-un plic, pe care a scris: "Către generalul Meade, niciodată trimisă, nici semnată".

Lincoln a recunoscut, chiar dacă mulți nu au făcut-o, că victoria de la Vicksburg a fost cel puțin egală cu cea de la Gettysburg.

Cu o zi înainte de a-i scrie lui Meade, Lincoln și-a luat stiloul pentru a-i scrie o scrisoare foarte diferită lui Grant. La 13 iulie 1863, el a început: "Nu-mi amintesc ca noi doi să ne fi întâlnit vreodată personal". După ce a recunoscut "serviciul aproape inestimabil pe care l-ați făcut țării", Lincoln a spus că dorește "să mai spună un cuvânt".

Când ați ajuns pentru prima dată în apropierea Vicksburgului, am crezut că ar trebui să faceți ceea ce ați făcut în cele din urmă - să treceți trupele peste gât, să treceți bateriile cu transporturile și astfel să coborâți; și nu am avut niciodată încredere, cu excepția unei speranțe generale că știați mai bine decât mine, că expediția Yazoo-Pass și altele asemenea ar putea reuși. Când ați ajuns jos și ați cucerit Port Gibson, Grand Gulf și împrejurimile, am crezut că ar trebui să coborâți râul și să vă alăturați generalului Banks; iar când v-ați întors spre nord, la est de Big Black, m-am temut că era o greșeală.

Lincoln, după această enumerare detaliată a dezacordurilor sale cu strategia lui Grant, a concluzionat: "Acum doresc să recunosc personal că tu ai avut dreptate și eu am greșit."

În două zile, Lincoln a scris două scrisori complet diferite către comandanții care obținuseră victorii la Gettysburg și Vicksburg. Scrisorile reflectau opiniile sale destul de diferite despre cei doi generali. Meade luptase bine într-o poziție defensivă într-o bătălie pe care nu o căutase, dar nu reușise să dea curs acestei victorii. Grant a căutat în permanență inițiativa și, în fața multor eșecuri, împotriva fortificațiilor masive, nu a încercat să obțină nimic altceva decât capitularea necondiționată a inamicului.

Victoriile Uniunii de la Gettysburg și Vicksburg au marcat un punct de cotitură în război, dar Lincoln a înțeles că Sudul era departe de a fi învins și că vor urma multe lupte grele. Lincoln, confruntându-se cu un Nord obosit de război, avea multe de făcut pentru a-i convinge că lupta pentru păstrarea Uniunii merită sacrificiul.

-

ÎNTR-O DECLARAȚIE DIN 9 AUGUST 1863

, scrisoare către Ulysses S. Grant, Lincoln a adus în discuție posibilitatea înarmării trupelor de culoare. El a remarcat că generalul Lorenzo Thomas recruta trupe de negri. "Cred că este o resursă care, dacă va fi aplicată viguros acum, va încheia în curând lupta."

Cu toate acestea, Frederick Douglass a fost descurajat. Descoperise că armata Uniunii îi trata prost pe soldații de culoare și nu le oferea o plată egală. La începutul lunii iulie, în New York au izbucnit revolte de recrutare. Victimele, majoritatea de culoare, au fost bătute până la moarte, în timp ce casele și bisericile lor au fost incendiate. Lincoln a fost nevoit să trimită trupe federale pentru a restabili ordinea. Maiorul George Luther Stearns, un abolиționist bogat din Boston, îl numise pe Douglass ca agent de recrutare și acum îl încuraja să îi prezinte lui Lincoln preocupările sale.

La 10 august 1863, Douglass a ajuns la Casa Albă în speranța de a-l vedea pe Lincoln, dar când a intrat, a văzut un număr mare de oameni care așteptau cu aceeași intenție. Spre surprinderea sa, în câteva minute, o ușă s-a deschis și Douglass a fost condus în biroul lui Lincoln. Președintele s-a ridicat în picioare pentru a-l întâmpina. Douglass a insistat pe lângă Lincoln asupra necesității unei recunoașteri mai oficiale a trupelor de culoare. Au vorbit despre problema supărătoare a plății inegale a negrilor.

Douglass a fost luat prin surprindere de tonul și substanța conversației lor. Mai târziu, în Philadelphia, a vorbit despre întâlnirea sa cu Lincoln. "Nu am întâlnit niciodată un om care, la prima vedere, să mă

impresioneze mai mult decât sinceritatea sa, devotamentul său față de țara sa și hotărârea de a o salva cu orice risc."

La 23 august 1863, Grant i-a răspuns lui Lincoln: "Am susținut din toată inima subiectul înarmării negrilor. Aceasta, împreună cu emanciparea negrilor, este cea mai grea lovitură dată până acum Confederației". Schimbul de replici cu Grant și întâlnirea cu Douglass l-au determinat pe președinte să caute o ocazie publică pentru a apăra atât emanciparea, cât și curajul soldaților de culoare.

Așa că atunci când a fost invitat să vorbească la o "Mare Reuniune de masă" în Springfield, Illinois, la 3 septembrie 1863, inima lui trebuie să fi tresărit cu siguranță.

Vechiul vecin al lui Lincoln din Springfield, James C. Conkling, îi făcuse invitația. El a scris: "Ar fi mulțumitor pentru miile de oameni care vor fi prezenți cu această ocazie dacă v-ați întâlni și dumneavoastră cu ei". El a încheiat cu o rugăminte: "Nu ne puteți da un răspuns favorabil?".

Conkling i-a făcut lui Lincoln o ofertă tentantă. După victoriile de la Gettysburg și Vicksburg, Conkling credea că întâlnirea de la Springfield îi oferea lui Lincoln ocazia de a vorbi despre politicile sale într-un moment crucial. Lincoln se putea aștepta ca justificarea să fie tovarășul său de drum în călătoria cu trenul spre casă, la Springfield.

Frederick Douglass, editor și reformator aboliționist, a dezaprobat cu tărie Primul discurs inaugural al lui Lincoln. Întâlnirea lui Douglass cu Lincoln la Casa Albă în august 1863 a început o serie de conversații semnificative între cei doi lideri.

Șase zile mai târziu, Lincoln i-a răspuns: "Scrisoarea dumneavoastră din 14 a fost primită. Cred că voi merge, sau voi trimite o scrisoare - probabil ultima variantă".

Secretarii lui Lincoln, John Nicolay și John Hay, amândoi din Illinois, au apreciat tracul emoțional pe care l-au observat la șeful lor. "Pentru o clipă, președintele a nutrit speranța de a merge la Springfield și de a reînnoi încă o dată în viața sa senzația, atât de dragă politicienilor, de contact personal cu mase mari și entuziaste, și de a mai ține un discurs în fața a mii de concetățeni care strigau în gura mare."

Conkling a scris din nou la 21 august 1863. "Deși le-ar face o mare plăcere miilor de oameni loiali adunați cu această ocazie să audă de la dumneavoastră, prin Scrisoare... ar prefera infinit să vă vadă în persoană."

Cu puțin timp înainte de eveniment, Lincoln a trebuit să ia o decizie. La 26 august 1863, el a dat răspunsul său. "Mi-ar fi foarte plăcut să mă întâlnesc astfel cu vechii mei prieteni, la mine acasă; dar nu pot, în acest moment, să lipsesc de aici atât de mult timp cât ar necesita o vizită acolo."

A doua zi, Lincoln a scris pe hârtie de scris a Departamentului de Război: "Nu pot pleca de aici acum. În loc de aceasta, vă trimit o scrisoare. Am o singură sugestie - citiți-o foarte încet".

William O. Stoddard a asistat la redactarea scrisorii. În calitate de tânăr editor de ziar din Champaign, Illinois, a fost unul dintre primii care l-a susținut pe Lincoln pentru nominalizarea republicană în 1859. Acum a servit ca secretar suplimentar, ajutându-i pe Nicolay și Hay, din 1861 până în 1864. Stoddard a intrat în biroul lui Lincoln în jurul datei de 23 august 1863, iar președintele l-a întrebat dacă poate citi cu voce tare ceea ce scria, spunând: "Întotdeauna pot spune mai multe despre un lucru după ce îl aud citit cu voce tare și știu cum sună".

Întâlnirea din 3 septembrie 1863 a fost, în parte, un răspuns la o mare "întâlnire de pace" care avusese loc la Springfield pe 17 iunie. Într-o zi călduroasă de vară, o mulțime democrată antiadministrație de peste patruzeci de mii de persoane ascultase o oratorie aprinsă care îl critica pe Lincoln, Proclamația de emancipare și înarmarea trupelor de negri. Punctul culminant al evenimentelor din acea zi a fost adoptarea a douăzeci și patru de rezoluții, evidențiate de ceea ce a devenit cunoscută sub numele de faimoasa rezoluție a douăzeci și treia, în care se declara: "Continuarea ofensivă a acestui război tinde să submineze constituția și guvernul și să atragă asupra acestei națiuni toate consecințele dezastruoase ale proastei guvernări și ale anarhiei". În orașul natal al lui Lincoln, adunarea zgomotoasă a stârnit sentimente anti-Lincoln în timp ce ce cerea pacea.

Așteptându-se la o mulțime uriașă pentru întâlnirea din septembrie, organizatorii au aranjat ca discursurile să aibă loc în amurg la o jumătate de duzină de standuri. Conkling a scos scrisoarea lui Lincoln și a început să citească - încet.

De obicei, Lincoln nu răspundea criticilor, în special Democrației Păcii sau Copperheads, dar și-a început acest discurs adresându-se atât lor, cât și susținătorilor săi, nu doar din Springfield, ci din întreaga națiune. "Sunt unii care sunt nemulțumiți de mine. Acestora le-aș spune: Voi doriți pacea; și mă învinuiți pe mine că nu o avem."

Victoriile de la Gettysburg și Vicksburg, salutate de majoritatea republicanilor, au fost înțelese cu totul diferit de către democrații pentru pace, democrații pentru război și unii republicani conservatori. Aceștia au salutat aceste victorii ca pe o oportunitate de a negocia pacea și de a pune capăt războiului.

Lincoln, invitat să vorbească la Springfield la 3 septembrie 1863, a trimis o scrisoare citită de prietenul său James Conkling la cel mai mare miting al Uniunii din timpul războiului.

Dar, ca să fiu sincer, sunteți nemulțumit de mine în privința negrilor. Este foarte probabil să existe o diferență de opinie între noi doi în legătură cu acest subiect. Cu siguranță că eu îmi doresc ca toți oamenii să fie liberi, în timp ce presupun că dumneavoastră nu. ... Nu vă place proclamația de emancipare; și, probabil, ați dori să o retrageți. Spuneți că este neconstituțională - eu gândesc diferit, cred că Constituția îl investește pe comandantul-șef cu legea războiului, în timp de război.

Lincoln a recunoscut că conflictul dintre ei și el era legat de afro-americani și sclavie. El știa că în vest erau puțini abolioniști. Cei mai mulți dintre cei care s-au unit cu Partidul Republican în anii 1850 împărtășeau respingerea sa față de extinderea sclaviei, dar nu se angajaseră să o elimine.

Lincoln a folosit aici aproape aceleași cuvinte cu care își încheiase scrisoarea publică adresată lui Horace Greeley: "Îmi doresc cu siguranță ca toți oamenii să poată fi liberi". În răspunsul adresat lui Greeley, scris cu un an înainte, el făcuse o distincție între dorința sa personală și datoria pe care o avea conform Constituției. Un an mai târziu, această diviziune între opiniile personale și cele publice nu mai era prezentă.

Spuneți că nu veți lupta pentru eliberarea negrilor. Unii dintre ei par dispuși să lupte pentru dumneavoastră; dar nu contează. Luptați, atunci, exclusiv pentru a salva Uniunea. Am emis proclamația [de emancipare] cu scopul de a vă ajuta să salvați Uniunea. Oricând veți fi învins orice rezistență la Uniune, dacă vă voi îndemna să continuați să luptați, va fi un moment potrivit pentru a declara că nu veți lupta pentru a-i elibera pe negri.

Lincoln își încheiase scrisoarea către Greeley afirmând: "Voi adopta noi opinii atât de repede cât vor părea a fi opinii adevărate". Afirmația sa despre soldații negri demonstrează aici cât de departe a călătorit în cele opt luni de la 1 ianuarie 1863.

Aceste cuvinte înflăcărate au conferit scrisorii de la Springfield identitatea sa, dar nicăieri strategia politică și militară a lui Lincoln nu este exprimată într-un limbaj mai pitoresc. În loc să detalieze o listă de

bătălii și victorii militare, Lincoln și-a invitat publicul să stea alături de el pe puternicul Mississippi. Pentru oamenii din Vest ale căror vieți radiau în jurul râurilor, Lincoln nu ar fi putut alege o metaforă mai deschisă. El dorea ca acest public din Illinois să aprecieze toți partenerii care au contribuit la eliberarea din nou a Mississippi-ului.

Semnele arată mai bine. Tatăl apelor merge din nou nestingherit spre mare. Mulțumim marelui Nord-Vest pentru asta. Nu încă în întregime pentru ei. Trei sute de mile mai sus, au întâlnit New-England, Empire, Keystone și Jersey, croindu-și drum în dreapta și în stânga. Sunny South, în mai multe culori, a dat și el o mână de ajutor. La fața locului, partea lor de istorie a fost notată negru pe alb.

Retorica lui Lincoln s-a înălțat atunci când i-a dat frâu liber imaginației. Un semn semnifică ceva care indică dincolo de el însuși. Spre ce arătau aceste semne? Păstrarea Uniunii. Dacă Lincoln i-a spus lui Greeley că va salva Uniunea, i-a spus lui Conkling ce fel de Uniune merită salvată.

Lincoln a folosit imagini pentru a descrie acești aliați care lucrau împreună. De asemenea, și-a dat jos pălăria înaltă de stovepipe pentru "Sudul însorit". Până acum, toate imaginile fuseseră geografice, un fel de diversitate. Lincoln a schimbat acum metaforele diversității în imaginea sa de cuvinte: "în mai multe culori decât una." El le-a spus contestatarilor și îndoielnicilor din public că și Sudul a "dat o mână de ajutor" și că acest rol a fost jucat atât de "negri, cât și de albi".

Douglass îl acuzase odată pe Lincoln că a luptat cu mâna albă în timp ce mâna neagră era legată la spate. Lincoln folosea acum aceeași metaforă pentru a afirma mâna neagră și a sublinia acțiunile curajoase ale soldaților de culoare. Marea majoritate a soldaților de culoare care aveau să lupte pentru Uniune proveneau din sud.

Într-o frază de tranziție grandioasă, Lincoln a trecut de la imagini din spațiu la imagini din timp.

Pacea nu mai pare atât de îndepărtată ca înainte. Sper că va veni în curând și că va rămâne; și că va fi atât de importantă încât să merite să fie păstrată în toate timpurile viitoare. Atunci se va fi dovedit că, printre oamenii liberi, nu se poate face apel cu succes de la vot la glonț; și că cei care fac un astfel de apel sunt siguri că vor pierde și vor plăti prețul.

Lincoln și-a permis să se gândească la timpul viitor la forma păcii. El și-a exprimat sentimentul de speranță prin repetarea imaginii de "a veni" de trei ori: "să vină curând", "să vină pentru a rămâne"; "să vină ca să merite să fie păstrată în toate timpurile viitoare".

Această propoziție echilibrată a creat în ascultător un crescendo de așteptare față de viitor.

În cele din urmă, Lincoln a prezentat un contrast între curajul soldaților de culoare și răutatea unor albi. Lincoln lăudase anterior folosirea soldaților de culoare în scrisori private, iar acum a făcut acest lucru, în mod dramatic, într-o scrisoare și într-un discurs public.

Și atunci, vor fi unii negri care își vor putea aminti că, cu limba tăcută, cu dinții încleștați, cu ochi fermi și cu baioneta bine țintită, au ajutat omenirea să ajungă la această mare desăvârșire; în timp ce, mă tem, vor fi unii albi care nu vor putea uita că, cu inimă răuvoitoare și discursuri înșelătoare, s-au străduit să o împiedice.

Cuvintele sale au fost puternice pentru că nu s-a bazat pe analiză, ci pe descriere. "Negrii" pe care Lincoln îi elogiază sunt portretizați "cu limba tăcută, cu dinții încleștați", "și cu baioneta bine înfiptă". În timp ce oamenii albi sunt portretizați "cu inima malignă", "și cu discurs înșelător".

Lincoln a lucrat cu contraste pentru a-și accentua mesajul. Oamenii de culoare sunt "tăcuți", în timp ce "albii" sunt zgomotoși, cu "discursuri înșelătoare". Soldații de culoare, care au câștigat admirația lui Lincoln, au fost lăudați de acesta pentru că "au ajutat omenirea să meargă mai departe spre această mare desăvârșire", în timp ce unii bărbați albi "s-au străduit să o împiedice".

Lincoln nu a lăudat doar curajul negrilor, ci a făcut-o în contrast cu reticența albilor.

Deoarece Conkling a citit cuvintele lui Lincoln, se pare că nu putem ști cum ar fi rostit Lincoln aceste cuvinte în fața unui public real. Dar putem, prin intermediul amintirilor lui Stoddard despre Lincoln citind scrisoarea cu voce tare în biroul său.

Stoddard a descris metamorfoza din Lincoln atunci când a fost trezit din scriitor în orator. "Este mai mult un orator decât un scriitor și se încălzește rapid până în locul în care vocea i se ridică și brațul său lung și drept se întinde și îți vorbește oarecum ca și cum ai fi o sută de mii de oameni dintr-un public și ca și cum ar crede că cincizeci de mii dintre voi nu sunt deloc de acord cu el. El va convinge jumătate dintre voi, dacă poate, înainte de a termina cu el."

Stoddard "a remarcat accentul singular pe care l-a pus pe aceste cuvinte: "Și vor fi unii negri care își vor putea aminti cu limba tăcută, cu dinții strânși, cu ochiul ferm și cu baioneta bine așezată, că au ajutat omenirea să meargă mai departe spre această mare desăvârșire". "

El a fost martor la greutatea pe care Lincoln a dat-o acestor cuvinte - chiar dacă vorbea în fața unui singur auditoriu.

Întâlnirea în masă din Springfield a fost un succes uriaș. Conkling i-a scris lui Lincoln pe 4 septembrie 1863: "Scrisoarea a fost primită de Convenție cu cel mai mare entuziasm".

În zilele următoare, un cerc larg de oameni a lăudat scrisoarea. Greeley, un an mai târziu, a apreciat că Lincoln a folosit un miting pentru a apăra Proclamația de emancipare. "'Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Abraham Lincoln! Promisiunea trebuie respectată!"

Aboliționiștii au oferit o laudă entuziastă care nu fusese acordată discursurilor anterioare ale lui Lincoln. Senatorul Charles Sumner a scris din Boston: "Mulțumesc pentru scrisoarea ta adevărată și nobilă. Este un document istoric". Colegul lui Sumner din Massachusetts, senatorul Henry Wilson, a scris: "Dumnezeu Atotputernic să vă binecuvânteze pentru scrisoarea dumneavoastră nobilă, patriotică și creștină". Wilson a înțeles importanța scrisorii publice în cadrul curentelor încrucișate ale conversației. "Va fi pe buzele și în inimile a sute de mii de oameni în această zi". John Murray Forbes, un magnat al căilor ferate și abolиționist, care ajutase la organizarea trupelor afro-americane din Massachusetts, i-a scris lui Lincoln la 8 septembrie 1863. "Scrisoarea ta către Convenția de la Springfield... va rămâne în istorie alături de proclamarea [emancipării] ta". Forbes credea că scrisoarea lui Lincoln către Conkling se adresa unui public larg. "Răspunde temerilor celor timizi și îndoielilor reformatorilor".

Pe 10 septembrie 1863, George Opdyke, primarul New York-ului, s-a oprit la Casa Albă. Opdyke era un comerciant bogat care se alăturase Partidului Republican în mare măsură datorită poziției sale antisclavagiste. Cu doar trei săptămâni înainte, în seara zilei de 18 august, un grup de douăzeci și cinci de republicani radicali se întâlnise la Opdyke acasă la el pentru a explora posibilitatea de a convoca o convenție pentru a desemna un candidat la președinție în 1864, altul decât Lincoln. Opdyke a venit acum să-i mulțumească președintelui "pentru admirabila sa recentă scrisoare adresată Convenției de la Springfield".

ÎN SEPTEMBRIE 1863

, Lincoln a înțeles mai mult ca oricând că sarcina sa era să convingă mai mult de jumătate dintr-un public nordist obosit că acest război teribil merită să lupte. Cuvintele sale de la Springfield din 3 septembrie au fost promisiunea sa că intenționează să ducă până la capăt sensul deplin al promisiunii din Proclamația de emancipare. Surprins de reacția publicului la cuvintele sale, pe măsură ce vara se transforma în toamnă, Lincoln a fost mai vigilent ca niciodată pentru alte ocazii în care ar fi putut să-și transmită viziunea și să influențeze opinia publică cu privire la sensul și scopul războiului.

Această fotografie realizată de Alexander Gardner a fost făcută la 8 noiembrie 1863, cu zece zile înainte ca Lincoln să călătorească la Gettysburg pentru a-și rosti discursul.

CAPITOLUL 24

O nouă naștere a libertății septembrie 1863-martie 1864

ACUM SUNTEM IMPLICAȚI ÎNTR-UN MARE RĂZBOI CIVIL CARE TESTEAZĂ DACĂ ACEASTĂ NAȚIUNE, SAU ORICE NAȚIUNE CONCEPUTĂ ASTFEL ȘI DEDICATĂ ÎN ACEST FEL, POATE REZISTA MULT TIMP.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Discursul de la Gettysburg, 19 noiembrie 1863

SEMNELE LUI ARATĂ MAI BINE. AȘA CĂ ABRAHAM LINCOLN A DECLARAT ÎN

scrisoarea sa către reuniunea din Springfield din 3 septembrie 1863, dar nu toată lumea era de acord. Dacă perspectiva încrezătoare a președintelui era justificată sau nu avea să devină o chestiune de dezbatere viguroasă în toamna anului 1863. Politicieni, generali și predicatori, cu toții au devenit instantaneu experți, prognozând viitorul. Felul în care cineva vedea "semnele" depindea de locul în care se afla.

Având în vedere că în octombrie urmau alegeri cruciale în state cheie, republicanii au strâns rândurile - cel puțin la suprafață - pentru a-și exprima public sprijinul pentru președinte. Ei se temeau că câștigurile electorale ale democraților din 1862 ar putea fi extinse în alegerile statale din 1863. Între timp, Lincoln s-a trezit blestemat cu slabe laude de către liderii de la Washington. Președintele era o persoană onestă și

bună, așa spuneau conversațiile din coridoarele puterii din Congres, dar a rămas prea moale și prea lent. În barurile de dincolo de vestiare, republicanii radicali își exprimau liber denunțurile la adresa președintelui - nu era la înălțimea funcției.

În schimb, în țară, oamenii recunoșteau din ce în ce mai mult în Lincoln un lider blând, lipsit de egocentrismul asociat cu majoritatea liderilor politici; pe scurt, era un om în care puteau avea încredere. Scrisorile publice ale lui Lincoln din 1863 au generat o creștere a bunăvoinței. El a primit un impuls în toamnă, când The Letters of President Lincoln on Questions of National Policy (Scrisorile președintelui Lincoln despre chestiuni de politică națională) s-a bucurat de o vânzare rapidă la opt cenți pe exemplar. Broșura de douăzeci și două de pagini a reunit scrisori adresate generalului George McClellan, lui Horace Greeley, primarului din New York, Fernando Wood, Comitetului din Albany, guvernatorului Horatio Seymour și reuniunii de la Springfield. Oamenii obișnuiți, citind pamfletul, au început să recunoască atât geniul politic al lui Lincoln în abordarea unor probleme dificile, cât și măiestria sa în arta cuvintelor.

Henry Ward Beecher a vorbit în numele multor lideri religioși în estimarea sa despre Lincoln. Scriind în The Independent, un săptămânal influent fondat în 1848, cu rădăcini evanghelice și antisclavagiste, Beecher a declarat: "Ridicându-se la demnitatea vremii, președintele, în timpul celui de-al treilea an al său, a demonstrat o politică cuprinzătoare și o înțelepciune în executarea ei care promit să-i lărgească soarele la apus".

George Curtis, autorul celebrei rubrici "Lounger" din Harper's Weekly, a oferit cea mai avizată analiză în toamna anului 1863. "Republicanii conservatori îl consideră prea mult în mâinile radicalilor; în timp ce republicanii radicali îl consideră prea lent, cedent și fără inimă." Curtis ajunsese să creadă că Lincoln știa mai bine decât oricine cum să joace jocul politic. "Ambele facțiuni trebuiau să accepte conducerea [lui Lincoln] - pentru moment."

"PENTRU MOMENT.

" Într-adevăr, timpul a cântărit greu în mintea lui Lincoln. A spus-o într-o scrisoare privată către guvernatorul Andrew Johnson din Tennessee. "Este ceva în chestiunea timpului, să ne amintim că nu se poate ști cine va ocupa următoarea poziție pe care o dețin acum, nici ce va face el." Știa că radicalii din partid erau nemulțumiți de el și că unii din partidul său căutau un candidat alternativ pentru 1864. El credea că democrații credeau că șansele lor de victorie în 1864 se îmbunătățesc cu cât războiul se prelungea mai mult. Conștient că trecuseră mai bine de treizeci de ani de când un președinte nu mai fusese ales pentru un al doilea mandat, Lincoln s-a gândit cum să îmbunătățească șansele republicanilor.

Ar trebui să își asume mantia de lider al partidului partizan? Devenise lider de partid în Illinois învățând cum să aplice unsoare pe roțile mașinăriilor de partid, fie că erau roți whig sau republicane. La Washington, își asumase o poziție mai independentă în ceea ce privește organizarea partidului.

Sau ar trebui să își intensifice eforturile de a ajunge dincolo de baza sa republicană? De la prima sa campanie politică din Illinois și până la numirea rivalilor săi prezidențiali în cabinetul său, Lincoln a posedat instinctul politic rar întâlnit de a trece dincolo de partizanat și de a aduce împreună oameni cu puncte de vedere diferite.

Lincoln a luat o decizie. El va face apel la o loialitate mai largă. Fusese încântat când la reuniunea din Springfield din 3 septembrie 1863 a fost lansat apelul către "Bărbații Uniunii necondiționate din statul Illinois, fără a ține cont de fostele asociații de partid". Acum își imagina un nou Partid al Uniunii Naționale, care să candideze la celelalte alegeri de stat din 1863 și la alegerile naționale din 1864. I-a îndemnat pe republicani să candideze sub această siglă în speranța de a atrage voturile democraților.

LINCOLN A ÎNVĂȚAT RAPID

că rezultatele de pe câmpul de luptă au influențat rezultatele alegerilor. Bătălia pentru Vest s-a mutat acum de la Vicksburg la Chattanooga. Lincoln a înțeles că, în timp ce Vicksburg fusese cheia pentru a controla Mississippi, oricine controla Chattanooga, situat la joncțiunea dintre Tennessee, Alabama și Georgia, deținea cheile de la ușile din spate ale Virginiei la est și ale Georgiei la sud. Situat într-o vale între lanțurile muntoase Appalachian și Cumberland, Chattanooga era un nod pentru liniile de cale ferată care se îndreptau spre râurile Ohio și Mississippi, Golful Mexic și Oceanul Atlantic. În toamna anului 1863, a fost al doilea oraș după Richmond ca obiectiv al forțelor federale. Dacă forțele Uniunii reușeau să alunge forțele confederate din regiunea din jurul Chattanooga, ușa putea fi larg deschisă spre Georgia și, în cele din urmă, spre Oceanul Atlantic. Dacă forțele confederate puteau ține acest colț din estul Tennessee-ului, puteau păstra deschisă ușa pentru aprovizionarea Virginiei dinspre vest.

Lincoln știa că locuitorii din această regiune muntoasă, deși trăiau într-un stat secesionist, rămâneau loiali cu înverșunare Uniunii. Ei nu dețineau sclavi. Tăiați geografic atât de Tennessee mijlociu, la vest, cât și de Georgia, la sud, ei erau o insulă muntoasă izolată în mijlocul Confederației.

Lincoln a fost descurajat când generalul William Rosecrans s-a oprit la Murfreesboro, în mijlocul Tennessee-ului, după victoria sa de la Stones River din ianuarie 1863. Rosecrans, cu o reputație de acțiune îndrăzneață, părea în mod inexplicabil să cedeze prudenței. În cele din urmă, la 23 iunie, după aproape șase luni de pregătiri și presiuni neîncetate din partea lui Lincoln și a secretarului de război Stanton, Armata Cumberland a lui Rosecrans a împins forțele confederate sub comanda generalului Braxton Bragg 160 de kilometri peste munții Cumberland și peste râul Tennessee până la marginea Chattanooga, cu o pierdere de numai 560 de victime. Apoi Rosecrans s-a oprit din nou.

La 7 iulie 1863, Stanton, entuziasmat de vestea victoriilor de la Gettysburg și Vicksburg, i-a trimis un mesaj lui Rosecrans: "Tu și nobila ta armată aveți acum șansa de a da lovitura de grație rebeliunii. Vei neglija această șansă?".

Rosecrans, mai mult decât supărat că realizările armatei sale nu fuseseră recunoscute pe deplin, i-a răspuns prin telegramă: "Se pare că nu observați faptul că această nobilă armată i-a alungat pe rebeli din Middle Tennessee. ... Rog în numele acestei armate ca Departamentul de Război să nu treacă cu vederea un eveniment atât de mare pentru că nu este scris în ploi de sânge". Comentariul final al lui Old Rosy a fost o referire nu foarte subtilă la convingerea sa că Grant a sacrificat mult prea mulți oameni pentru a obține victoria la Vicksburg.

La îndemnul lui Lincoln, Henry Halleck i-a trimis un mesaj lui Rosecrans pe 24 iulie 1863. "Aici se simte o mare dezamăgire în legătură cu încetineala cu care ați înaintat." Mai târziu în aceeași zi, Halleck a scris din nou: "Răbdarea autorităților de aici a fost complet epuizată".

Rosecrans, ocolindu-l pe Halleck, a scris autorității principale la 1 august 1863. Într-o lungă scrisoare adresată lui Lincoln, el a enumerat nouă motive pentru întârzierea sa. I-a spus lui Lincoln că a fost întârziat din cauza unei căi ferate Louisville și Nashville distruse, din cauza lipsei unei "cavalerii adecvate", din cauza ploilor care au făcut "turnpikes aproape imposibile", că trebuia să tragă provizii la 260 de mile "expuse la raiduri ostile ale cavaleriei" și așa mai departe. Rosecrans a concluzionat: "Nu veți fi surprinși dacă, în fața acestor dificultăți, este nevoie de timp pentru a organiza mijloacele de succes".

Lincoln, având același sentiment de scufundare în legătură cu Rosecrans pe care îl avusese în trecut în legătură cu prea mulți comandanți anteriori, și-a început răspunsul cu obișnuita afirmație, exprimându-și "sentimentul de bunăvoință și încredere în dumneavoastră". Lincoln spera să-l calmeze pe agitat Rosecrans, să-l facă să nu-și mai facă griji și să înceapă să lupte. Președintele a concluzionat: "Nu înțelegeți greșit. ... Nu te privesc cu ochi răi".

Armata lui Rosecrans din Cumberland a înaintat în cele din urmă spre Chattanooga pe 16 august 1863. Armata Confederată din Tennessee, sub comanda generalului Braxton Bragg, a abandonat orașul pe 9 septembrie. Generalul Ambrose Burnside, aflat la comanda micii Armate a Ohio, a capturat Knoxville, Tennessee, într-o înaintare paralelă cu o săptămână mai devreme. Lincoln sperase să elibereze estul Tennessee-ului în toamna anului 1861, dar acest lucru părea în cele din urmă realizat în toamna anului 1863. Sau nu? Rosecrans, care se îndrepta spre sud în Georgia în trei coloane, credea că l-a învins pe Bragg, dar generalul confederat nu făcuse decât să pună la cale o retragere strategică, așteptând să lupte în altă zi, într-un moment și într-un loc la alegerea sa.

Generalul William Rosecrans, "Old Rosy", a comandat Armata Cumberland în timp ce se apropia de Chattanooga, ușa din spate a Virginiei și Georgiei.

Pe 19 și 20 septembrie 1863, Bragg și-a aruncat trupele asupra lui Rosecrans la Chickamauga Creek, la sud-est de Chattanooga. O mișcare greșită a lui Rosecrans în a doua zi a permis ca 15.000 de soldați confederați să pătrundă în dreapta sa. Generalul James Longstreet, colegul de cameră al lui Rose-crans din promoția 1842 de la West Point, a sosit pe 20 septembrie cu două divizii din Armata Virginiei de Nord și a ajutat la măturarea unei treimi din forțele Uniunii de pe câmp. Rosecrans și o parte din armata sa s-au retras înapoi în Chattanooga, dar generalul George H. Thomas a rămas pe câmp, și-a adunat oamenii pe Dealul Snodgrass și a blocat mișcarea ulterioară a forțelor confederate. Pentru eroismul său, Thomas a câștigat porecla "Stânca din Chickamauga".

La 20 septembrie 1863, Charles Dana, adjunctul secretarului de război, dar în realitate spionul lui Stanton, i-a trimis un mesaj șefului său: "Chickamauga este un nume la fel de fatal în istoria noastră ca Bull Run. ... [S]soldații noștri s-au întors și au fugit. A fost o panică totală".

Lincoln a rămas la biroul de telegraf până târziu în noapte, transmițându-i lui Burnside la ora 2 dimineața, 21 septembrie 1863: "Du-te la Rosecrans cu forțele tale, fără nici o clipă de întârziere". Aflând că Burnside trimisese trupe în direcția opusă, spre Jonesboro, în urmărirea unor mici forțe de gherilă, Lincoln s-a întors la biroul de telegraf. "La naiba cu Jonesboro!", a exclamat el.

"Ei bine, Rosecrans a fost biciuit, așa cum mă temeam". Lincoln a intrat în dormitorul lui John Hay de la Casa Albă în dimineața zilei de 21 septembrie, chiar înainte ca tânărul său secretar să se trezească. Așezându-se pe patul lui Hay, Lincoln a continuat: "Mă temeam de câteva zile. Cred că simt necazurile în aer înainte de a veni".

La ora 11 dimineața, Lincoln i-a scris din nou lui Burnside: "Dacă vreți să-i faceți vreun bine lui Rosecrans, nu va trebui să pierdeți timpul cu Jonesboro". Patru zile mai târziu, exasperat, Lincoln a scris spunând că primirea celei mai recente telegrame a lui Burnside "mă face să mă îndoiesc dacă sunt treaz sau visez". Lincoln a relatat protestele lui Burnside de-a lungul mai multor zile în care se pregătea să acționeze, dar nu părea să o facă niciodată. La un moment dat, Lincoln a numit acțiunile lui Burnside "de neînțeles". Lincoln a semnat scrisoarea, a șters cerneala, a avizat plicul, s-a străduit să-și controleze furia și a decis să nu o trimită.

În seara zilei de 23 septembrie 1863, la scurt timp după ce Lincoln s-a dus la culcare la Casa Soldaților, a fost trezit de secretarul său John Hay, care a ieșit la "lumina splendidă a lunii" pentru a-l invita pe președinte la o întâlnire de la miezul nopții convocată în grabă de Stan-ton. Un Lincoln "considerabil deranjat" s-a îmbrăcat și s-a întors cu Hay, unde i-a găsit pe Halleck, Seward și Chase care se alăturaseră

lui Stanton. Aceștia au discutat opțiunile pentru trimiterea de întăriri în sprijinul lui Rosecrans. Stanton l-a întrebat pe Halleck cât timp va dura ca trupele din Armata Potomacului să ajungă la Chattanooga. Generalul a presupus 60 de zile, poate chiar 40. Stanton a răspuns că, dacă negustorii puteau transporta douăzeci de mii de baloți de bumbac pe calea ferată până la Chattanooga în douăzeci de zile, Uniunea să trimită douăzeci de mii de soldați.

Lincoln a fost sceptic în legătură cu întreaga operațiune, subliniind că "nu poți duce un corp de armată la Washington în timpul stabilit pentru a ajunge la Nashville". Apoi a început să ilustreze cu umor această "imposibilitate", dar Stanton a intervenit spunând că "pericolul era prea iminent și ocazia prea serioasă pentru glume". Conversația a continuat până aproape de dimineață, președintele și Halleck, care inițial s-au opus, oferindu-și în cele din urmă sprijinul pentru plan.

Lincoln s-a înșelat. Trupele au început să se deplaseze către capetele de linie în douăsprezece ore și s-au îmbarcat în trenuri în dimineața zilei de 25 septembrie 1863. Într-un exemplu uluitor al revoluției transporturilor, Stanton a obținut cooperarea oamenilor de la căile ferate, astfel încât cinci trenuri, fiecare cu treizeci de vagoane, au plecat din Washington. În cele din urmă, cinci garnituri de cinci trenuri au călătorit pe un traseu de 1.233 de mile. Lincoln a avut îndoieli, dar douăzeci și trei de mii de oameni, peste douăzeci de mii de cai, plus artileria și echipamentul, s-au rostogolit spre Chattanooga. Au călătorit pe nouă căi ferate operate independent, cu șine cu ecartament diferit, peste Munții Apalași și peste râul Ohio, unde a fost nevoie să se improvizeze poduri de două ori, ajungând unsprezece zile mai târziu la un cap de linie în apropiere de Chattanooga.

Toate aceste întăriri, inclusiv cele patru divizii ale generalului William Sherman de la Vicksburg, nu păreau nici să îl liniștească, nici să îl întărească pe Rosecrans. Armata sa, întoarsă în Chattanooga, s-a trezit asediată, cu tunuri îndreptate spre ea dinspre Missionary Ridge, la nord, și Lookout Mountain, la sud. Lincoln i-a scris lui Rosecrans la începutul lunii octombrie pentru a sublinia miza. "Dacă putem ține Chattanooga și Tennessee de Est, cred că rebeliunea trebuie să se diminueze și să moară".

Nici măcar încurajările președintelui nu au funcționat. Charles Dana i-a raportat lui Lincoln că Old Rosy "a fost deocamdată complet distrus". Președintele, la primirea acestui raport, i-a spus lui John Hay că Rosecrans era "confuz și amețit ca o rață lovită în cap" încă de la dezastrul de la Chickamauga.

Lincoln știa acum că trebuie să-l înlocuiască pe Rosecrans. Dar sincronizarea era totul. Lincoln a decis să amâne orice acțiune până după alegerile din Ohio, știind că Rosecrans și șeful său de stat major, James Garfield, erau ambii nativi din Ohio și se bucurau de o popularitate imensă în statul lor natal.

PROBLEMELE CU CARE S-A CONFRUNTAT LINCOLN

în statul de graniță Missouri nu au dispărut, ci au devenit și mai controversate în vara și toamna anului 1863. Lincoln credea că are un prieten în Missouri în Hamilton R. Gamble, un fost whig conservator care fusese ales guvernator provizoriu în 1861 și care a rămas în funcție. Pe tot parcursul Războiului Civil, însă, statul a fost blocat în războaie interne și în facțiuni politice exacerbate de schimbările continue ale conducerii civile și militare. În 1863, președintele a fost prins între radicali și conservatori care se luptau pe tema emancipării, fiecare dintre ei atacându-l pentru că nu le lua partea.

Lincoln nu cunoștea bine Missouri, dar modul în care a abordat problemele complexe ale statului a dezvăluit dexteritatea sa politică. Atunci când la sfârșitul anului 1862 a apărut un conflict cu privire la cine va numi și organiza trupele Uniunii în Missouri, guvernatorul sau Departamentul de Război, Lincoln i-a spus procurorului general Edward Bates, el însuși din Missouri: "Prin urmare, cred că este mai sigur, atunci când apare o problemă practică, să decidem această problemă direct, și nu indirect, hotărând o abstracțiune generală care se presupune că o include". Această directivă a ridicat nucleul central al filozofiei politice a lui Lincoln. El a îmbrățișat o abordare pragmatică a politicii și devenise precaut față de politicienii a căror ideologie, fie ea conservatoare sau liberală, îi orbea față de considerentele practice inerente condițiilor locale.

În septembrie 1862, generalul John M. Schofield a fost înlocuit de generalul Samuel R. Curtis în funcția de comandant al Departamentului Missouri. Curtis își dobândise faima prin faptul că a condus forțele Uniunii, depășite numeric, la victoria de la Pea Ridge, Arkansas, la granița dintre Arkansas și Missouri, la 7-8 martie 1862. Curtis a trecut curând de partea forțelor antisclavagiste din Missouri, ceea ce a dus la un conflict cu guvernatorul Gamble. În decembrie, Curtis l-a arestat pe reverendul Samuel B. McPheeters, preotul Bisericii Prezbiteriene Pine Street din St. Louis, acuzându-l de simpatie pentru inamic și ordonându-i să nu mai predice în biserica sa și să părăsească statul. Lincoln, în urma unei anchete detaliate, i-a scris lui Curtis, informându-l că își suspendă ordinul. El i-a spus lui Curtis că, după ce a vorbit cu McPheeters, "vă spun sincer că eu cred că simpatizează cu rebelii", dar că era în discuție un aspect mai important. "Guvernul american nu trebuie... să se angajeze să conducă bisericile". Lincoln a declarat apoi o politică la care a aderat pe toată durata războiului: "Să lăsăm bisericile, ca atare, să aibă grijă de ele însele."

Până în mai 1863, sătul de faptul că Curtis continua să se plaseze de partea radicalilor, Lincoln a decis să îl numească din nou pe John Schofield, despre care credea că va fi mai imparțial. I-a spus lui Schofield că oamenii din Missouri au intrat într-o "ceartă pestriță între ei". Știa că îi înmânează "un rol dificil", așa că i-a oferit sfaturi: "Dacă ambele facțiuni, sau niciuna dintre ele, vor abuza de tine, probabil că vei avea dreptate".

Numirea de către Lincoln a lui Schofield i-a adus o scrisoare nervoasă din partea unui grup de "oameni ai Uniunii" care îi cereau lui Lincoln să "suspende această numire până când veți primi vești de la noi". Președintele a răspuns în aceeași zi. "Este foarte dureros pentru mine faptul că voi, cei din Missouri, nu puteți sau nu vreți să vă rezolvați între voi cearta dintre facțiuni. Am fost chinuit de luni de zile de ambele

părți, dincolo de orice suportabilitate." Ceea ce l-a supărat cel mai tare pe Lincoln: "Niciuna dintre părți nu acordă cel mai mic respect apelurilor mele la rațiunile voastre".

În vara și toamna anului 1863, ambele tabere și-au intensificat atacurile împotriva lui Lincoln. Deși erau în joc o serie de probleme, inclusiv patronajul, problema centrală era emanciparea. Radicalii, numiți "Charcoals", erau în favoarea emancipării imediate. Conservatorii, cunoscuți sub numele de "Fulgii de zăpadă", se împotriveau interferenței cu instituția sclaviei. "Claybanks", numiți astfel pentru că poziția lor era pretins incoloră, au ocupat o poziție de mijloc, cerând o emancipare treptată.

Lincoln a încercat să distingă pentru combatanți diferența dintre scopuri și mijloace. El era în favoarea emancipării, dar într-un stat îndelung legat de sclavie, el credea că emanciparea imediată ar fi produs prea multe reacții de respingere. El ar fi susținut un plan de emancipare treptată, dar Fulgii de zăpadă au propus un plan care prevedea ca sclavia să nu se încheie până în 1870, iar peonajul, un sistem în care negrii ar fi continuat să muncească în servitute până la plata datoriilor, putea continua de la unsprezece ani până la viață. Lincoln i-a spus lui John Hay că nu-i place această propunere, deoarece ajungea să "amâne beneficiile libertății pentru sclav, în loc să îi ofere un interes imediat în acest sens".

Când cei din Missouri nu au reușit să obțină ceea ce doreau, au călătorit la Washington pentru a protesta. Guvernatorul Gamble l-a chemat pe Lincoln la Casa Albă, dorind să obțină sprijinul lui Lincoln împotriva planului radicalilor de emancipare imediată. Când nu a primit acest sprijin, i-a scris supărat procurorului general Bates: "Vă exprim convingerea mea profundă că președintele este un simplu politician intrigant, meschin, neînsemnat".

La sfârșitul lunii septembrie 1863, Lincoln a primit o delegație de radicali proaspăt veniți de la o convenție de emancipare din Jefferson City. Charles D. Drake, liderul lor înflăcărat, fusese un whig, un Know-Nothing și un democrat; acum era un republican radical. Lincoln știa că rezoluțiile adoptate la convenția lor includeau înlăturarea lui Gamble și Schofield. Lincoln i-a ținut la răcoare timp de trei zile la Washington înainte de a-i întâlni pe 30 septembrie. Încrezători că pot face presiuni asupra președintelui pentru a-l demite pe Schofield și pentru a da curs cererilor lor, grupul a fost surprins când acesta nu a făcut acest lucru. În schimb, i-a spus lui Drake că se săturase de tacticile lor dure. Reținându-și furia, le-a spus că le va scrie deciziile sale.

La 5 octombrie 1863, el a scris că îl va păstra pe Schofield și că îl va instrui să plaseze Missouri din nou sub legea marțială. Având timp să-și adune gândurile, Lincoln le-a prezentat ce se întâmplă atunci când "toți sunt pentru Uniune". ... fiecare va prefera un mod diferit de a susține Uniunea". S-a dezvoltat un model: "Imediat, sinceritatea este pusă la îndoială, iar motivele sunt atacate. Vine războiul propriu-zis, sângele se încinge și se varsă sânge. Gândirea este forțată să iasă din vechile canale și să intre în confuzie. Înșelăciunea crește și prosperă. Încrederea moare, iar suspiciunea universală domnește." Niciun psiholog nu ar fi putut descrie mai bine situația.

Ambele tabere, fidelă analizei lui Lincoln, nu au putut auzi. Atât Gamble, cât și Drake au plecat acasă supărați. Lincoln, în toamna anului 1863, a decis că, în ciuda eforturilor sale, nu putea rezolva problemele din Missouri. La sfârșitul lunii octombrie, i-a spus lui Bates, din Missourian, că "nu avea prieteni în Missouri".

LINCOLN AVEA UN SINGUR OCHI PREGĂTIT

pe câmpul de luptă militar și altul pe cel electoral în toamna anului 1863. Deși alegerile din primăvară din Massachusetts și Connecticut decurseseră bine, el știa că alegerile din toamnă ofereau o oportunitate pentru democrați de a vota împotriva politicilor sale. Urmau să fie aleși guvernatori în Maine, Massachusetts, Pennsylvania, Ohio, Wisconsin, Minnesota, Iowa, Kentucky și California. Lincoln a înțeles că democrații, după ce obținuseră câștiguri în alegerile de la jumătatea mandatului din 1862, doreau să demonstreze că votul din 1863 putea da tonul pentru alegerile naționale din 1864.

Practica politică a zilei l-a împiedicat pe Lincoln să facă campanie. El și-a încurajat însă prietenii apropiați, atât la Washington, cât și în state, să facă o campanie viguroasă. Președintele a colaborat îndeaproape cu secretarul de război Stanton pentru a aranja permisii pentru soldați, astfel încât aceștia să se poată întoarce acasă și să voteze și, în unele cazuri, să voteze pe teren. Confinat la Washington, Lincoln a monitorizat îndeaproape alegerile de la biroul telegrafic al Departamentului de Război.

În Ohio, John Brough, un republican care vorbea dur, a candidat din partea Uniunii împotriva lui Clement Vallandigham, candidatul democrat pentru pace exilat în Canada. În Pennsylvania, guvernatorul Andrew G. Curtin s-a confruntat cu un contracandidat dur în persoana șefului justiției democrate din Pennsylvania, George W. Woodward, care ținea audieri cu privire la constituționalitatea controversatei legi a conscripției din martie a lui Lincoln.

Ohio și Pennsylvania au votat marți, 13 octombrie 1863. În timpul zilei, Lincoln i-a spus lui Welles că se simte "nervos" în legătură cu competițiile. Seara, un Lincoln neliniștit i-a telegrafiat lui Columbus. "Unde este John Brough?" Aflând că Brough se afla în biroul de telegraf, Lincoln a întrebat: "Brough, care este majoritatea ta acum?". El a răspuns: "Peste 30.000". Lincoln i-a cerut lui Brough să rămână în biroul de telegraf din Columbus în timpul nopții, așa cum ar fi făcut-o și el la Washington. Majoritatea a crescut la peste 50.000 la miezul nopții, iar la ora cinci dimineața următoare, la peste 100.000. Vallandigham fusese învins în mod decisiv. Chase, care își folosise influența considerabilă în campania electorală din statul său natal, i-a trimis un mesaj lui Lincoln: "Victoria este completă, dincolo de orice speranță". Lincoln, extaziat, i-a răspuns prin telegramă: "Glorie lui Dumnezeu în cel mai înalt grad. Ohio a salvat națiunea".

În noaptea alegerilor, Lincoln a primit, de asemenea, vești binevenite din statul Keystone. Chiar dacă Curtin a câștigat cu doar douăzeci de mii de voturi, un susținător exuberant i-a scris lui Lincoln:

"Pennsylvania este alături de tine, ținând pasul cu Maine și California pe muzica Uniunii". A doua zi, Welles l-a întâlnit pe președinte, "care este bine dispus și foarte ușurat de depresia de ieri". Lincoln i-a spus secretarului Marinei că "a avut mai multă neliniște în legătură cu rezultatele alegerilor de ieri decât a avut în 1860, când a fost ales".

James F. Moorhead, un congresman din Pennsylvania, i-a scris lui Lincoln pentru a-i sugera semnificația mai largă a victoriilor electorale. "Permiteți-mi să vă felicit pentru rezultatul glorios din Ohio & Penna, care acum se declară pentru A Lincoln în 1864."

LA TREI ZILE DUPĂ VICTORII

în alegerile cruciale din toamnă, Lincoln a acționat pentru a obține victoria pe câmpul de luptă militar. La 16 octombrie 1863, i-a ordonat lui Halleck să îl informeze pe Grant: "Veți primi prin prezenta ordinele președintelui Statelor Unite prin care vă pune la comanda departamentelor Ohio, Cumberland și Tennessee". Lincoln a decis să combine aceste trei comandamente separate sub comanda celui mai bun general al său. De asemenea, i-a dat lui Grant opțiunea de a schimba organizarea acestor departamente "după cum considerați că este cel mai practicabil". Lui Grant i s-a spus că are opțiunea de a-l păstra pe William Rosecrans sau de a-l pune pe George Thomas în locul său. Thomas a devenit comandant al Armatei Cumberland. Imediat după ce a primit noua sa comandă, Thomas i-a scris lui Grant din Chattanooga: "Voi ține orașul până când vom muri de foame".

Lincoln, primind corespondență din estul Tennessee, a răspuns la doi cetățeni îngrijorați din Knoxville: "Nu apreciați mai mult decât mine ținerea estului Tennessee".

LINCOLN ȘI-A SURPRINS CABINETUL

când a acceptat o invitație de a călători la Gettysburg, Pennsylvania, pentru a fi vorbitorul secundar la inaugurarea primului cimitir militar național al națiunii. Aceștia observaseră cum Lincoln a refuzat toate invitațiile de a vorbi în afara Washingtonului. Când președintele părăsise Washingtonul, o făcuse doar pentru a vizita Armata Potomac de pe front.

La sfârșitul lunii septembrie, senatorul de Massachusetts Charles Sumner i-a reamintit lui Lincoln scrisoarea lui John Murray Forbes, un industriaș din Boston care îi scrisese la 8 septembrie 1863 pentru a-l felicita pe președinte pentru scrisoarea sa la mitingul din Springfield. Forbes a scris: "Sugestia mea, atunci, este să profitați de o ocazie timpurie și de orice ocazie ulterioară pentru a învăța marele dvs. public". După o serie de scrisori publice de succes, Lincoln a devenit mai deschis la oportunitățile de a vorbi în afara Washingtonului.

La câteva zile după bătălia de la Gettysburg, au fost puse în mișcare planurile care urmau să ducă la crearea unui cimitir național al soldaților. În războaiele anterioare, soldații americani erau îngropați acolo unde cădeau în luptă. Acest model a rămas valabil și în primii doi ani ai Războiului Civil. Mormintele erau marcate în moduri improvizate care, de prea multe ori, nu erau permanente. Totul a început să se schimbe pe câmpurile de luptă în 1862 și a atins o nouă dimensiune la Gettysburg, în toamna anului 1863.

David Wills, un avocat de succes din Gettysburg, a condus planurile pentru cimitirul național. Wills și comitetul său au luat decizia că un cimitir național necesita o dedicație națională. Planificatorii au stabilit data de 23 octombrie 1863 pentru inaugurare, o zi de toamnă care să asigure totuși vreme bună. Cu exact o lună înainte, la 23 septembrie, Edward Everett, cel mai celebru orator din Statele Unite, a fost invitat să țină discursul central. Everett a răspuns imediat că o lună nu ar fi fost timp suficient pentru cercetarea și pregătirea unui discurs cu totul nou. El a răspuns că nu va fi pregătit să țină un discurs atât de important până la 19 noiembrie. Astfel, Everett a stabilit data pentru ceremoniile de inaugurare.

Wills a invitat, de asemenea, unii dintre cei mai importanți artiști literari ai vremii să participe. Henry Wadsworth Longfellow, John Greenleaf Whittier și William Cullen Bryant au fost rugați să pregătească un poem sau o odă pentru această ocazie. Fiecare dintre ei a refuzat.

Abraham Lincoln a fost ultimul vorbitor invitat. Wills i-a scris președintelui pe 2 noiembrie 1863, cu doar șaptesprezece zile înainte de eveniment. "Sunt autorizat de către guvernatorii diferitelor state să vă invit să fiți prezent și să participați la aceste ceremonii, care vor fi, fără îndoială, foarte impunătoare și solemn impresionante". Invitația lui Wills includea un scurt cuvânt despre natura remarcilor pe care președintele ar trebui să le facă. "Este dorința ca, după Orațiune, Dumneavoastră, în calitate de șef al executivului națiunii, să rezervați în mod oficial aceste terenuri pentru utilizarea lor sacră prin câteva remarci adecvate."

Miercuri, 18 noiembrie 1863, Lincoln a sosit la micul depozit de pe strada Carlisle din Gettysburg la apusul soarelui. Coborând din tren, a observat sute de sicrie aliniate pe peronul gării. A fost întâmpinat de Wills, Everett și Ward Hill Lamon, care fusese numit mareșal-șef pentru inaugurare.

Președintele a fost condus la reședința lui Wills, cea mai splendidă casă din piața orașului, sau "Diamantul", așa cum o numeau localnicii. Lincoln a fost condus pe scările abrupte din față până la dormitorul său de la etajul al doilea, unde intenționa să petreacă ceva timp pentru a-și finaliza discursul. Lincoln a apreciat ospitalitatea pe care a primit-o în acea seară, dar inima lui era din nou la Washington. Tânărul Tad se îmbolnăvise grav și știa că Mary, care nu uitase niciodată moartea lui Willie, ar fi fost la fel de profund temătoare ca și el.

La 19 noiembrie 1863, Ward Hill Lamon, în calitate de șerif, s-a străduit să adune demnitarii în fața casei Wills de pe Diamond. Lincoln a apărut la ora stabilită, 10 dimineața, îmbrăcat într-un costum negru cu redingotă. El purta obișnuita sa pălărie înaltă de mătase, la care adăugase o bandă largă de doliu în memoria lui Willie. Lui Lincoln i-a fost repartizat un cal de culoare dafin atât de mic încât picioarele lungi ale președintelui aproape că atingeau pământul.

Lincoln a participat la o paradă pe strada Baltimore din Gettysburg în dimineața zilei de 19 noiembrie 1863.

Steaguri americane puteau fi văzute peste tot de-a lungul traseului pe Baltimore Street. Clădirile erau împânzite de găuri de gloanțe, dovadă a bătăliei de mai puțin de cinci luni. Copiii vindeau prăjituri și limonadă, precum și gloanțe de suveniruri și chiar ghiulele de tun.

Cel puțin cincisprezece mii de oameni veniseră din mai multe părți ale țării pentru a fi prezenți la inaugurare. Lucrările au început cu o invocare și un imn. Edward Everett a făcut apoi un pas în față pentru a-și rosti alocuțiunea. Lincoln îl respecta pe Everett, protejatul lui Daniel Webster, deoarece oratorul din New England ținuse o prelegere despre George Washington de aproape 150 de ori în întreaga națiune, donând aproape 100.000 de dolari pentru restaurarea casei lui Washington de la Mount Vernon.

Lincoln a urmărit cu atenție discursul lui Everett. Președintele s-a agitat când Everett, pierzând echilibrul, a vorbit despre "generalul Lee"; Lincoln, întorcându-se către Seward, i-a șoptit o corecție - "generalul Meade". Everett, după ce a vorbit timp de două ore și opt minute, a încheiat în cele din urmă.

Lamon l-a prezentat pe Lincoln. Mulțimea devenise neliniștită după o oratorie atât de lungă. Un fotograf care își instalase echipamentul chiar în fața tribunei își ajusta cu sârg aparatul foto în timp ce se pregătea să facă o fotografie a președintelui care vorbea. Lincoln s-a ridicat, și-a ajustat ochelarii și a scos din buzunarul stâng de la pieptul hainei comentariile sale dedicaționale. Dincolo de mulțimea întinsă, Lincoln putea vedea rânduri peste rânduri de morminte de soldați. Și-a mutat textul discursului pe mâna stângă și a început: "În urmă cu patruzeci și șapte de ani, părinții noștri au adus pe acest continent o nouă națiune, concepută în libertate și dedicată propunerii că toți oamenii sunt creați egali."

Politicianul din Noua Anglie Edward Everett a fost invitat să fie vorbitorul principal la Gettysburg.

Lincoln, în această fotografie mărită, realizată înainte de discursul său, se află în centru, fără pălărie, cu o parte din față acoperită de pălăria unui soldat.

În cele patru luni și jumătate de la răspunsul lui Lincoln la victoriile de la Gettysburg și Vicksburg, cuvintele sale anterioare de la Casa Albă, "optzeci de ani ciudați", au devenit "Acum patruzeci și șapte de ani" la Gettysburg. Acesta nu era un mod simplu de a spune "optzeci și șapte". Lincoln a cerut audienței sale să calculeze înapoi pentru a descoperi că națiunea a început odată cu semnarea Declarației de Independență în 1776. Cuvintele de început ale lui Lincoln și-au găsit rădăcina în Psalmul 90: "Zilele anilor noștri sunt de șaizeci de ani și zece; Și dacă din cauza puterii sunt optzeci de ani." Lincoln nu a numit niciodată Biblia și nici nu a citat direct din ea în remarcile sale, dar întregul său discurs avea să fie impregnat de conținut și cadență biblică.

Lincoln a construit arhitectura discursului de la Gettysburg pe o structură de timp trecut, prezent și viitor. A început în trecut, plasând dedicarea câmpului de luptă în contextul mai larg al istoriei americane. Cuvintele sale de început au evidențiat continuitatea istorică. A început cu o aluzie biblică care accentua permanența și, în același timp, a remarcat că continuitatea națiunii depășise deja intervalul de timp biblic pentru viață și moarte. Vorbind despre "părinții noștri", Lincoln a invocat o moștenire comună a părinților fondatori și, în același timp, s-a identificat cu publicul său.

Prima propoziție a lui Lincoln și-a luat zborul cu adevărul american al Declarației de Independență, conform căruia "toți oamenii sunt creați egali". Lincoln a sunat această notă în scrisoarea sa recentă către reuniunea de la Springfield. Când Lincoln a reafirmat acest adevăr la Gettysburg, el a afirmat că războiul este atât despre libertate, cât și despre unire.

"Acum suntem implicați într-un mare război civil, testând dacă această națiune, sau orice națiune concepută astfel și dedicată în acest fel, poate rezista mult timp. Ne-am întâlnit pe un mare câmp de luptă al acestui război. Am venit să dedicăm o porțiune din acel câmp, ca loc de odihnă finală pentru cei care și-au dat viața aici, pentru ca această națiune să trăiască." După lunga sa frază introductivă, Lincoln a călătorit rapid înainte, de la Revoluție la Războiul Civil. Cu tușe rapide, el a recapitulat semnificația războiului. Ca orator, de obicei era cumpătat cu adjectivele, dar cu această ocazie a modificat atât Războiul Civil, cât și câmpul de luptă cu "mare". Spre deosebire de Everett, el nu a cheltuit niciun cuvânt pe detaliile bătăliei. Scopul său era să transfigureze dedicația cu o semnificație mai largă a scopului "națiunii", un cuvânt pe care avea să-l folosească de cinci ori în discursul său. Războiul Civil a fost o "testare" a idealurilor fondatoare ale națiunii pentru a vedea dacă acestea pot "rezista".

"Este cu totul potrivit și adecvat să facem acest lucru. Dar, într-un sens mai larg, nu putem dedica - nu putem consacra - nu putem sfinți - acest pământ. Oamenii curajoși, vii și morți, care au luptat aici, l-au

consacrat cu mult peste biata noastră putere de a adăuga sau de a diminua." Cuvintele sale "dar, într-un sens mai larg" au fost un indiciu pentru audiență că era pe cale să extindă parametrii intențiilor sale pentru această zi. Cu această tranziție, el și-a început apelul de la bătălia din trecut la consacrarea din prezent.

Dar înainte de a le ridica privirea dincolo de câmpul de luptă, Lincoln a spus audienței sale ce nu putea face: "nu putem dedica", "nu putem consacra", "nu putem sfinți". În acest punct, Lincoln a folosit o antiteză dramatică, punând în contrast "Oamenii curajoși" cu "puterea noastră săracă".

În ultimele trei propoziții ale discursului, Lincoln a mutat accentul o ultimă dată.

Lumea nu va lua prea mult în seamă și nici nu-și va aminti mult timp ce spunem noi aici, dar nu poate uita ce au făcut ei aici. Mai degrabă, noi, cei vii, trebuie să ne dedicăm aici lucrului neterminat pe care cei care au luptat aici l-au avansat atât de nobil până acum. Este mai degrabă pentru noi să ne dedicăm aici marii sarcini care ne stau în față - să luăm de la acești morți onorați un devotament sporit față de acea cauză pentru care ei au dat ultima măsură deplină de devotament - să luăm aici hotărârea fermă ca acești morți să nu fi murit în zadar - ca această națiune, sub Dumnezeu, să aibă o nouă naștere a libertății - și ca guvernul poporului, de către popor, pentru popor, să nu dispară de pe pământ.

Lincoln a deschis acum viitorul și a vorbit despre responsabilitatea ascultătorilor. El a îndreptat atenția de la cuvinte - au fost deja mai mult de două ore de cuvinte - la fapte. A pus în contrast "ceea ce spunem noi aici" cu "ceea ce au făcut ei aici".

Paragraful de încheiere al lui Lincoln, într-un discurs cunoscut pentru concizia sa, a fost o propoziție surprinzător de lungă și complexă de optzeci și două de cuvinte. În paragraful de încheiere, Lincoln a continuat să se folosească de repetiție: "a fi dedicat", "a fi dedicat aici", "luăm un devotament sporit", "ultima măsură completă de devotament". Repetiția a reiterat responsabilitatea publicului.

Lincoln, care întotdeauna își alegea cuvintele cu mult timp în urmă, a folosit aici cuvinte religioase - "dedicare" și "devotament" - care evocau chemarea la angajament prezentă în slujbele de renaștere din a doua Mare Trezire și în bisericile prezbiteriene și în alte biserici protestante pe care Lincoln le frecventa la Washington.

În acest moment, Lincoln a făcut singura adăugire la textul discursului său. El a adăugat cuvintele "sub Dumnezeu". Această adăugare era neobișnuită pentru un vorbitor care nu avea încredere în discursul extemporaneu. Nu se știe ce l-a împins pe Lincoln să adauge aceste două cuvinte, iar după discursul de la

Gettysburg nu a existat nicio scuză pentru această interjecție. Lincoln a inclus "sub Dumnezeu" în toate cele trei copii ale discursului pe care l-a pregătit la date ulterioare.

Lincoln, whig și republican, a insistat întotdeauna asupra faptului că națiunea americană își trăgea suflul atât din surse politice, cât și religioase. Cuvintele sale erau în concordanță cu invocările lui Dumnezeu din aproape toate discursurile sale prezidențiale majore. Lincoln, în calitate de președinte, a mers înainte și înapoi pe linia de demarcație dintre religie și politică.

Expresia "o nouă naștere a libertății" a fost stratificată cu semnificații atât politice, cât și religioase, de asemenea. El nu mai apăra, ca în discursul său inaugural, o Uniune veche, ci proclama o Uniune nouă. Vechea Uniune încercase să limiteze sclavia. Noua Uniune urma să îndeplinească promisiunea de libertate, pasul crucial spre viitor pe care fondatorii nu au vrut să-l facă.

"Noua naștere" a indicat, de asemenea, un paradox atât în politică, cât și în religie. Lincoln ajunsese să vadă Războiul Civil ca pe un ritual de purificare. Vechea Uniune trebuia să moară. Moartea a devenit o tranziție către o nouă Uniune și o nouă umanitate.

În timp ce Lincoln se apropia de punctul culminant neașteptat al discursului său, a rostit cuvintele care vor fi cel mai bine amintite din discursul său: "și că guvernarea poporului, de către popor, pentru popor, nu va dispărea de pe pământ."

Cercetările pentru a descoperi sursele discursului de la Gettysburg s-au axat pe cuvinte similare ale politicianului Daniel Webster și ale ministrului unitarian din Noua Anglie Theodore Parker. Nu există nicio îndoială că Lincoln cunoștea cuvintele lor anterioare. Dar aceste cercetări au umbrit faptul că Lincoln s-a bazat pe propriile sale cuvinte. În discursul său inaugural, el a declarat: "Principalul magistrat își trage toată autoritatea de la popor". În mesajul său adresat Congresului în sesiune extraordinară la 4 iulie 1861, el a pus întrebarea: "Dacă o republică constituțională sau o democrație - un guvern al poporului, de către același popor - poate sau nu poate să-și mențină integritatea teritorială împotriva propriilor dușmani interni". În calitate de președinte, Lincoln a lucrat cu o definiție a democrației pe care a continuat să o extindă și să o perfecționeze.

Lincoln nu a folosit niciun pronume la persoana întâi singular în întreaga sa alocuțiune. A fost ca și cum Lincoln ar fi dispărut pentru ca adevărurile transcendente să poată apărea.

Și-a încheiat discursul înainte ca fotograful să înceapă.

Ziarele din marile orașe își pregătiseră formele de pagină cu caracterele setate în avans cu textul lui Everett, pe care îl aveau de câteva zile. Prin urmare, au lipit cuvintele lui Lincoln sub discursul lui Everett fără comentarii. În zilele următoare, ziarele care îl susțineau în mod tradițional pe Lincoln au găsit multe lucruri de lăudat în remarcile sale de la Gettysburg. Chicago Tribune a declarat: "Peste o jumătate de secol, să fi trăit în această epocă va fi faimă. Să o fi servit la fel de bine ca Lincoln, va fi nemurire".

Unul dintre primii editori care a înțeles importanța discursului succint al lui Lincoln a fost Josiah Holland, editor asociat al Springfield (Massachusetts) Republican. La 20 noiembrie 1863, el a scris: "Oricât de surprinzător de bună a fost oratoria domnului Everett în cadrul consacrării de la Gettysburg, onorurile retorice ale ocaziei au fost câștigate de președintele Lincoln". El a continuat: "Micul său discurs este o bijuterie perfectă, profundă în sentimente, compactă în gândire și expresie și elegantă și de bun gust în fiecare cuvânt și virgulă."

Criticile din partea adversarilor politici ai lui Lincoln din presă au fost imediate. Chicago Times a reacționat: "Obrazul fiecărui american trebuie să se furnice de rușine când citește declarațiile ușuratice, plate și de apă de vase ale unui om care trebuie să fie indicat străinilor inteligenți ca fiind președintele Statelor Unite". La treizeci și șase de mile de Gettysburg, ziarul Harrisburg Patriot and Union s-a exprimat cu acribie: "Trecem peste remarcile prostești ale președintelui; pentru creditul națiunii, dorim ca vălul uitării să cadă peste ele și să nu se mai repete și să nu se mai gândească la ele."

Departe, Times of London, căruia nu-i plăceau multe lucruri americane, nu a apreciat nici elocvența americană a lui Lincoln. The Times a scris în editorial: "Ceremonia a fost făcută ridicolă de unele dintre ieșirile bietului președinte Lincoln".

Totuși, cel mai mare orator al Americii a apreciat cuvintele lui Lincoln. Edward Everett i-a scris lui Lincoln în ziua următoare. "Permiteți-mi... să-mi exprim marea mea admirație față de gândurile exprimate de dumneavoastră, cu atâta elocvență, simplitate și adecvare, la consacrarea Cimitirului." Everett, care cu trei ani mai devreme își mărturisea în jurnalul său criticile la adresa abilităților de vorbire ale lui Lincoln în timpul călătoriei cu trenul a președintelui ales de la Springfield la Washington, îi spunea acum lui Lincoln: "Aș fi bucuros dacă m-aș putea flata că m-am apropiat de ideea centrală a ocaziei în două ore, așa cum ai făcut-o tu în două minute".

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ CE S-A ÎNTORS DE LA GETTYSBURG

, Lincoln a zăcut bolnav la Casa Albă. Medicii i-au diagnosticat boala ca fiind varioloidă, o formă ușoară de variolă. Tad a rămas bolnav, dar a dat semne clare de însănătoșire. Lincoln a folosit internarea sa forțată pentru a lucra la cel de-al treilea mesaj către Congres, programat să se întrunească pe 8 decembrie 1863.

Edward Everett, care la începutul președinției lui Lincoln se îndoia de abilitățile sale de orator, a scris o scrisoare generoasă în care a lăudat discursul lui Lincoln de la Gettysburg.

Lincoln nu putea merge pe jos până la biroul de telegraf, dar dorea să afle tot ce putea despre intențiile lui Grant în Vest. În luna următoare preluării comenzii de către Grant, în octombrie, "Fighting Joe" Hooker a sosit cu douăzeci de mii de oameni din Armata Potomac, iar William Tecumseh Sherman, partenerul de încredere al lui Grant, a sosit cu șaptesprezece mii de soldați. În timp ce Grant s-a bucurat de încrederea ofițerilor și a oamenilor săi, efortul generalului confederat Braxton Bragg a suferit din cauza certurilor din cadrul comandamentului său, iar mandatul său a continuat prin votul singurului om care conta - Jefferson Davis - care a călătorit cu trenul până la cartierul general al lui Bragg pentru a încerca să țină lucrurile împreună. Davis, care acționa adesea cu precipitare în calitate de comandant șef al Confederației, l-a instruit pe Bragg să detașeze cei cincisprezece mii de oameni ai lui James Longstreet în încercarea de a recaptura Knoxville.

Oamenii lui Hooker au început campania de recucerire a Chattanooga la 24 noiembrie 1863, cu un atac îndrăzneț și curajos pe versantul nordic al muntelui Lookout, ridicând steagul american în momentul unei eclipse totale de lună. A doua zi, Sherman a atacat Missionary Ridge, dar a fost oprit de forțele confederate hotărâte. În acel moment, Armata de Cumberland a lui George Thomas, căreia Grant îi atribuise un rol secundar, deoarece credea că ar putea fi încă șocată de obuze după curajoasa lor rezistență de la Chickamauga Creek, a traversat o câmpie deschisă împotriva unui baraj ucigător și a luat cu asalt Missionary Ridge. Grant, rontăindu-și trabucul, a întrebat: "Thomas, cine le-a ordonat acelor oameni să urce pe creastă?".

"Nu știu", a răspuns Thomas. Amândoi au privit cu uimire cum oamenii lui Thomas își continuau atacul victorios, cu steagurile regimentului fluturând, strigând din toți plămânii: "Chickamauga, Chickamauga". În mai puțin de trei zile, armata lui Grant, formată din trei armate care nu mai luptaseră niciodată împreună, a împins armata confederată treizeci de mile spre sud, spre Atlanta. Ușa era deschisă pentru Georgia. Apoi, la 29 noiembrie 1863, Longstreet a fost alungat din Knoxville înapoi în Virginia.

"Luarea cu asalt a Ridge de către trupele noastre a fost unul dintre cele mai mari miracole din istoria militară", i-a scris Charles Dana secretarului de război Stanton la 26 noiembrie 1863. "Niciun om care urcă pe creastă, pe oricare dintre drumurile care șerpuiesc de-a lungul frontului ei, nu poate crede că optsprezece mii de oameni au fost mutați pe fața ei sfărâmată și prăbușită, dacă nu a avut norocul să fie martor la această faptă."

Un președinte recunoscător i-a scris generalului Grant pe 8 decembrie 1863. "Doresc să vă adresez dumneavoastră și tuturor celor aflați sub comanda dumneavoastră, mai mult decât mulțumirile mele -

cea mai profundă recunoștință - pentru îndemânarea, curajul și perseverența cu care dumneavoastră și ei, trecând peste dificultăți atât de mari, ați realizat acest obiectiv important. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. A. Lincoln."

ÎN ACEEAȘI ZI

, 8 decembrie 1863, Lincoln a oferit mesajul său anual către Congres. Bolnav și țintuit în dormitor în timpul pregătirii acestuia, el și-a arătat agilitatea politică, dacă nu și harul literar, în acest al treilea mesaj anual. A cerut sfatul secretarului de război Stanton și al secretarului Trezoreriei Chase, dar asistența lor a constat în informații, deoarece Lincoln știa că trebuie să-și afirme autoritatea într-un moment de tranziție crucial în război.

Victoriile de la Gettysburg și Vicksburg, iar acum la Chattanooga, au declanșat o conversație pe scară largă despre ceea ce politicienii începuseră să numească "Reconstrucția". Lincoln a fost încurajat în vară și în toamnă de ceea ce informatorii i-au spus că era o dezamăgire față de Confederație și un spirit al Uniunii care reînvia. Amistad Burwell, un important om de afaceri din Mississippi, i-a scris lui Lincoln că, dacă cineva s-ar plimba deghizat prin Vicksburg, unde a locuit cândva, l-ar auzi pe "Jeff Davis... blestemat din adâncul inimii și cu tot sufletul". Burwell dorea ca Lincoln să știe că "există mulți oameni îndrăzneți și talentați, cândva oameni cu avere și influență, care sunt dispuși, cu orice risc, să ridice vechiul standard și să-l urmeze până la moarte".

Evenimentele din Arkansas și Carolina de Nord au oferit o încurajare suplimentară. În septembrie, Lincoln a aflat, după ocuparea federală a Little Rock și Fort Smith, că o serie de întâlniri ale Uniunii au îndemnat la restaurarea unui guvern civil loial Uniunii. O mișcare pacifistă condusă de William Woods Holden, editorul ziarului Raleigh Standard, a deschis calea eforturilor de a deconecta Carolina de Nord de Confederație. Mulți republicani radicali au fost suspicioși față de aceste rapoarte, dar Lincoln nu a fost.

Congresul, care deja se supăra pe ceea ce mulți considerau a fi o extindere a puterii prezidențiale de către Lincoln, a hotărât să își afirme dreptul de a stabili liniile directoare ale Reconstrucției. Dar s-au trezit în dezacord tot mai mare cu privire la scopul și termenii politicilor care urmau să urmeze după încheierea războiului.

Conservatorii, inclusiv senatorul democrat Reverdy Johnson din Maryland, doreau ca Lincoln să retragă Proclamația de emancipare ca precursor al unei politici de amnistie care să invite statele sudiste să trimită din nou reprezentanți în Congres, în conformitate cu dictonul lor de lungă durată: "Uniunea așa cum a fost și Constituția așa cum a fost". Lincoln mai auzise toate acestea înainte.

Cu toate acestea, adevărata bătălie a fost o dispută de familie intramurală între republicani. Senatorul de Massachusetts Charles Sumner, un purtător de cuvânt al radicalilor, a publicat "Our Domestic Relations" în Atlantic Monthly în octombrie. Deși nu era semnată, toată lumea știa, după conținutul și tonul ei, că Sumner o scrisese pentru a obține primul cuvânt că prerogativa de a organiza Sudul după război aparținea exclusiv Congresului, și nu președintelui. Ideea mai amplă a lui Sumner era că "pentru a limita răzbunarea fără de lege și inumanitatea statelor rebele", Congresul ar trebui să împartă pământurile eliberate "între soldații patrioți, albii săraci și oamenii eliberați".

Șeful poștei, generalul Montgomery Blair, vorbind în numele familiei Blair, care avea un picior în toate cele trei mari state de graniță, Maryland, Kentucky și Missouri, s-a adresat lui Sumner și radicalilor într-un discurs strident din octombrie la Rockville, Maryland. Considerându-i de mult timp pe radicali ca fiind îndrăzneți și aroganți, Blair a afirmat că pacea iminentă era "amenințată de ambiția ultraaboliționiștilor, care este la fel de despotică în tendințele sale" ca și despotismul sudist care urma să fie răsturnat. Blair, dând glas temerilor conservatorilor republicani, a declarat că "partidul aboliționist, în timp ce pronunță filipice împotriva sclaviei, caută să creeze o castă de altă culoare prin amalgamarea elementului negru cu munca albă liberă din țara noastră". Sumner vorbise despre "sinuciderea statelor", susținând că statele sudiste și-au pierdut toate drepturile prin rebeliune. Blair a susținut că această noțiune era absurdă, deoarece trădarea se putea aplica doar indivizilor. Blair le-a cerut colegilor săi republicani să încredințeze cursul Reconstrucției "politicii sigure și vindecătoare a președintelui".

Cu acest fundal al mesajului său anual, Lincoln s-a hotărât să nu se lase atras în această luptă internă din partidul său și a încercat să rămână deasupra disputei. El a recunoscut "neliniștea dintre noi" atât de evidentă în 1863. Și-a exprimat realismul prezidențial atunci când a declarat: "Politica de emancipare și de angajare a soldaților negri a dat viitorului un aspect nou, în legătură cu care speranța, teama și îndoiala se luptau într-un conflict nesigur". El a salutat faptul că "dintre cei care erau sclavi la începutul rebeliunii, o sută de mii sunt acum în serviciul militar al Statelor Unite". Criticilor săi care doreau să se întoarcă la Uniunea așa cum era, Lincoln a răspuns: "Nu voi încerca să retractez sau să modific proclamarea emancipării; nici nu voi readuce în sclavie vreo persoană care este liberă prin termenii proclamării sau prin oricare dintre actele Congresului".

Cel de-al treilea mesaj anual al lui Lincoln a rezumat situația în care credea că se aflau evenimentele la sfârșitul anului 1863. Îi lipsea energia orientată spre viitor a mesajului său anual din 1862. Deși recunoștea serviciul negrilor, afirmația sa privind contribuțiile lor nu avea laudele la adresa vitejiei lor atât de evidente în mesajul său adresat reuniunii de la Springfield cu trei luni mai devreme.

Lincoln și-a însoțit cel de-al treilea mesaj anual cu o Proclamație de amnistie și reconstrucție, care arăta cât de mult se schimbase gândirea sa în cei doi ani și jumătate anteriori. La începutul războiului, el crezuse că în Sud exista un sentiment unionist puternic, deși în mare parte tăcut, care aștepta să fie încurajat. Și-a început președinția reiterându-și poziția conform căreia nu intenționa să se atingă de sclavie acolo unde aceasta exista deja în Sud; acum a declarat că aderarea la Proclamația de emancipare

va fi prețul de admitere la hotărârea sa de a "gândi din nou" cu privire la o Uniune nou constituită. Călătoria dureroasă a lui Lincoln spre realismul politic a însemnat că, dacă o minoritate mică, de 10 la sută, începea procesul spre Reconstrucție, el ar fi considerat acest lucru un început adecvat. Alternativa, deja exprimată în Sud, ar fi fost că confederații, realizând că războiul era o cauză pierdută, ar fi încercat pur și simplu să se întoarcă în Uniune fără să recunoască nimic și câștigând totul.

Primirea entuziastă a mesajului anual și a proclamației lui Lincoln a mărturisit dexteritatea președintelui de a face apel la toate părțile implicate în dezbaterea tot mai mare asupra Reconstrucției. John Hay, mereu atent la răspunsurile șefului său, a scris în jurnalul său: "Oamenii s-au comportat ca și cum ar fi venit Mileniul". El a scris că "Sumner radiază, în timp ce la celălalt pol politic Dixon & Reverdy Johnson au spus că a fost foarte satisfăcător". Culmea, senatorul de Massachusetts "Henry Wilson a venit la mine și, punându-și palmele largi pe umerii mei, mi-a spus: "Președintele a dat o altă mare lovitură. "

ÎN TIMP CE 1863 SE TRANSFORMA ÎN 1864

conversația despre următoarele alegeri prezidențiale a luat amploare. La sfârșitul anului, Chicago Tribune a vorbit în numele multora când a declarat: "Domnul Lincoln are avantajul. Are încrederea poporului și chiar respectul și afecțiunea maselor". Popularitatea președintelui s-a extins dincolo de republicani. Albert Smith, un fost membru democrat al Congresului, a scris: "Ați atins și ați cucerit inima populară - și v-ați asigurat realegerea".

Cu toate acestea, cu toată popularitatea crescândă a lui Lincoln în rândul poporului, politicienii au continuat să pună la îndoială oportunitatea, dacă nu chiar eligibilitatea lui Abraham Lincoln pentru un al doilea mandat. El nu fusese candidatul principal pentru nominalizarea republicană în 1860, iar un număr semnificativ de grupuri disparate de republicani nu erau siguri că el era cea mai bună alegere pentru 1864. Faptul că nimeni nu mai fusese învestit pentru un al doilea mandat de la președintele Andrew Jackson, în 1832, a adăugat o anumită greutate istorică atunci când balanța a început să fie cântărită la începutul anului.

Întrebarea în mintea detractorilor a devenit: cine ar fi cel mai bun contracandidat? În coridoarele puterii, republicanii vorbeau despre o listă deloc surprinzătoare de potențiali candidați, printre care William Seward și Edward Bates. Unii îl doreau din nou pe John C. Frémont, despre care se știa că nu-l simpatiza pe Lincoln și era popular printre radicali. Noul erou militar, Ulysses S. Grant, a adus în minte alegerea ca președinte a unor generali din trecut.

Un singur om a făcut un pas înainte. Talentat și experimentat ca guvernator, senator și secretar al Trezoreriei, Salmon P. Chase își dorea de mult timp cea mai înaltă funcție dintre toate. De asemenea, se simțea iritat în cabinetul lui Lincoln, mai ales după înfrângerea sa jenantă ca lider al revoltei împotriva secretarului de stat William Seward în decembrie 1862. Chase recunoștea că Lincoln îl trata cu respect,

însă simțea că munca sa ca secretar al Trezoreriei nu a fost apreciată. Principala sa plângere împotriva lui Lincoln a fost că era prea precaut. Chase, în calitate de președinte, ar fi acționat mai rapid în direcția emancipării și a folosirii trupelor de negri.

În septembrie 1863, Lincoln i-a citit cu voce tare lui Chase o scrisoare neterminată în care explica de ce a simțit nevoia să includă excepții în Proclamația de emancipare. Așa cum era stilul lui Lincoln, el i-a pus apoi lui Chase o serie de întrebări pentru a demonstra multiplele laturi ale problemei emancipării. O lună mai târziu, Chase a scris unui editor de ziar din Ohio: "Oh! dacă președintele ar putea fi determinat să își asume responsabilitatea pozitivă de a acționa prompt cu aceeași ușurință cu care își asumă responsabilitatea pasivă de a întârzia și de a lăsa lucrurile rele în pace".

Așa cum era obiceiul, Chase a făcut campanie pentru Lincoln în Ohio și Indiana în momentul alegerilor statale din octombrie. Cu toate acestea, discursurile sale în favoarea președintelui nu l-au păcălit pe procurorul general Edward Bates, care a mărturisit în jurnalul său: "Această vizită în vest este în general înțeleasă ca fiind campania de deschidere a domnului Ch[a]se pentru președinție".

Răspunsul lui Lincoln la ambiția lui Chase nu a fost niciodată să se alăture criticilor secretarului Trezoreriei exprimate de prietenii președintelui. Sentimentul de siguranță de sine al lui Lincoln a făcut ca acesta să nu devină defensiv față de criticile lui Chase. Până în 1863, John Hay, deși abia împlinise 25 de ani, devenise un confident al președintelui. Observatorul Hay s-a plâns președintelui de modul în care Chase submina conducerea lui Lincoln. Președintele i-a răspuns: "A fost de foarte prost gust, dar că a hotărât să închidă ochii la toate aceste performanțe: că Chase a fost un bun secretar și că îl va păstra acolo unde este". Lincoln a adăugat: "Dacă va deveni președinte, în regulă. Sper că nu vom avea niciodată un om mai rău. Am văzut tot timpul în mod clar planul lui de a se întări".

Până la jumătatea lunii decembrie, senatorul de Kansas Samuel Pomeroy a condus o campanie prezidențială ascunsă a lui Chase. Printre susținătorii proeminenți se numărau senatorii B. Gratz Brown din Missouri și John Sherman din Ohio.

Anthony Berger a realizat acest portret în poziție așezată pe 9 februarie 1864.

CAPITOLUL 25

Voința lui Dumnezeu prevalează martie 1864-noiembrie 1864

ÎN ACTUALUL RĂZBOI CIVIL ESTE FOARTE POSIBIL CA SCOPUL LUI DUMNEZEU SĂ FIE CEVA DIFERIT DE SCOPUL ORICĂREIA DINTRE PĂRȚI - ȘI TOTUȘI, INSTRUMENTELE UMANE, CARE LUCREAZĂ AȘA CUM O FAC, SUNT DE CEA MAI BUNĂ ADAPTARE PENTRU A REALIZA SCOPUL SĂU.

A

BRAHAM

L

INCOLN

Meditație asupra voinței divine [1864]

N MARTIE 1864, ABRAHAM LINCOLN AȘTEPTA CU NERĂBDARE SĂ AJUNGĂ LA

să-l întâlnească pentru prima dată pe generalul Ulysses S. Grant. Lincoln îl admira de mult timp pe micuțul om din Galena, Illinois, și abia aștepta să discute cu el despre ceea ce spera să devină campania decisivă a războiului din primăvara și vara anului 1864.

Grant a sosit la Washington în după-amiaza zilei de 8 martie 1864, însoțit de fiul său de 13 ani, Fred. Un comitet oficial de primire planificat pentru a-l întâmpina la gara Baltimore and Ohio nu s-a materializat niciodată, așa că Grant a luat o trăsură cu fiul său până la hotelul Willard. Îmbrăcat într-un șergar pătat de călătorie care îi ascundea uniforma, nu a fost recunoscut de recepționerul hotelului, care i-a repartizat o cameră mică la ultimul etaj. Când recepționerul a întors registrul și a văzut numele "U.S. Grant și fiul său, Galena, Illinois", comportamentul său s-a schimbat brusc. Recepționerul, acum atent, i-a repartizat lui Grant apartamentul Parlor Suite 6, cele mai bune camere din hotel - de fapt, aceleași în care au stat Abraham și Mary Lincoln atunci când au ajuns la Washington în februarie 1861.

Un mesaj din partea președintelui îl aștepta pe generalul Grant: Vrea să i se alăture în acea seară pentru recepția săptămânală de la Casa Albă?

După cina de la Willard, unde ceilalți oaspeți s-au holbat și l-au bârfit pe celebrul general, Grant a mers pe jos două străzi până la Executive Mansion. Îndrumat prin foaier, a mers pe marele coridor. Când a intrat în Sala de Est, decorată în mod strălucitor, oaspeții au tăcut. Grant l-a văzut pe bărbatul înalt din

cealaltă parte a încăperii și a mers spre el. Lincoln i-a întins mâna. "Iată-l pe generalul Grant! Ei bine, este o mare plăcere, vă asigur".

Cu doar nouă zile înainte, în ziua anului bisect, 29 februarie 1864, Senatul a confirmat ceea ce Camera adoptase deja: Gradul de general-locotenent, deținut ultima dată de generalul George Washington în 1798, îi va fi conferit lui Grant în semn de recunoștință pentru realizările sale militare.

Lincoln l-a predat pe Grant secretarului de stat Seward, care l-a prezentat tuturor. S-au auzit strigăte: "Grant, Grant, Grant, Grant", însoțite de urale după urale. A fost una dintre puținele ocazii în care președintele Statelor Unite nu a fost în centrul atenției, dar, zâmbind, Lincoln părea perfect încântat să cedeze lumina reflectoarelor. El spera că sosirea lui Grant ca nou comandant al tuturor armatelor Uniunii va însemna începutul sfârșitului războiului. Deși era destul de dispus să se supună noului său comandant militar, în calitate de comandant suprem, Lincoln a savurat, de asemenea, ocazia de a sta de vorbă cu Grant pentru a discuta împreună despre campaniile viitoare.

DOUĂ SĂPTĂMÂNI ȘI JUMĂTATE MAI TÂRZIU

, la 26 martie 1864, Lincoln a primit trei vizitatori care au călătorit tocmai din Kentucky pentru a-i da președintelui o lecție despre resentimentele crescânde din statul lor natal în legătură cu recenta recrutare a trupelor afro-americane. Guvernatorul statului Kentucky, Thomas E. Bramlette, fostul senator al Statelor Unite Archibald Dixon și Albert G. Hodges, editor al ziarului Frankfort Commonwealth, s-au întâlnit cu Lincoln pentru un interviu neobișnuit de lung sâmbătă dimineața. La încheiere, Lincoln a întrebat dacă ar putea ține "un mic discurs". El dorea ca ei să înțeleagă de ce a schimbat cursul de la promisiunea din discursul inaugural că nu va interveni în sclavia acolo unde aceasta exista deja, la decizia sa de a emite Proclamația de emancipare și de a desfășura ulterior trupe de negri.

"Micul discurs" al lui Lincoln l-a impresionat atât de mult pe Hodges, încât editorul s-a întors după-amiaza pentru a-l întreba dacă poate lua o copie a remarcilor președintelui în Kentucky. Lincoln i-a răspuns că ceea ce a spus a fost extemporal, dar i-a spus lui Hodges că îi va scrie o scrisoare în care îi va reda cuvintele.

Scrisoarea publică a lui Lincoln către editorul din Kentucky, Albert G. Hodges, vorbea despre atitudinea sa față de sclavie și despre propria sa "agenție" în Războiul Civil.

La 4 aprilie 1864, Lincoln a trimis scrisoarea promisă, care, în cele nouă zile care au trecut, a devenit o scrisoare publică destinată unui public dincolo de cei trei lideri din Kentucky. Conținutul și stilul s-au ridicat la nivelul celei mai bune retorici publice a președintelui. Scrisoarea sa începea cu forță: "Sunt în

mod natural anti-sclavie. Dacă sclavia nu este greșită, nimic nu este greșit. Nu-mi amintesc când nu gândeam și nu simțeam așa". Aceste cuvinte inițiale erau lipsite de ambiguitate. Președintele, care deseori acționa ca un moderator între extreme, își însușise acum fără echivoc poziția personală de "anti-sclavie".

Cuvintele capătă o rezonanță suplimentară atunci când ne amintim cui se adresa Lincoln. El nu vorbea cu aboliționiști puternici, precum senatorii Charles Sumner și Henry Wilson din Massachusetts, ci cu liderii unui stat de frontieră cheie. În continuare, a vorbit despre tensiunea pe care o simțea între dezgustul său față de sclavie și datoria pe care o avea conform Constituției.

Și totuși, nu am înțeles niciodată că Președinția mi-a conferit un drept nerestricționat de a acționa oficial în baza acestei judecăți și a acestui sentiment. În jurământul pe care l-am depus, am declarat că voi păstra, proteja și apăra, în măsura posibilităților mele, Constituția Statelor Unite. Nu puteam prelua funcția fără să depun jurământul. Nu am crezut nici că aș putea depune un jurământ pentru a obține puterea și că aș putea încălca jurământul prin folosirea puterii. Am înțeles, de asemenea, că, în administrația civilă obișnuită, acest jurământ îmi interzicea chiar și să îmi permit practic să îmi exprim judecata abstractă primară asupra chestiunii morale a sclaviei.

El a reamintit publicului său că a respins încercările de emancipare ale generalului John C. Frémont, ale fostului secretar de război Simon Cameron și ale generalului David Hunter în Carolina de Sud. Și-a amintit propriile sale trei apeluri pentru emancipare compensată în 1862, toate respinse de liderii statelor de frontieră.

Lincoln a reiterat această narațiune în câteva detalii, astfel încât Kentuck-iștii să poată aprecia că, în ultima parte a anului 1862, a fost "împins la alternativa de a renunța la Uniune și, odată cu ea, la Constituție" sau de a înarma sclavii din Sud. Dacă la începutul scrisorii sale, Lincoln a vorbit despre convingerile sale antisclavagiste în termeni morali, la mijlocul scrisorii a discutat despre înarmarea soldaților negri în termeni strategici.

Lincoln a fost remarcabil de sincer în a recunoaște incertitudinea din decizia sa. "Am sperat că voi avea mai mult de câștigat decât de pierdut; dar de acest lucru nu am fost pe deplin încrezător". Disponibilitatea lui Lincoln de a discuta deschis despre îndoielile sale este o caracteristică distinctivă a conducerii sale politice.

Când Hodges a ajuns la finalul "micului discurs", trebuie să fi fost surprins să vadă că scrisoarea continua dincolo de ceea ce președintele spusese în timpul întâlnirii lor. "Adaug un cuvânt care nu a fost în conversația verbală", a scris el.

În relatarea acestei povești nu încerc să completez cu nimic propria mea sagacitate. Nu pretind că am controlat evenimentele, ci mărturisesc în mod clar că evenimentele m-au controlat pe mine. Acum, la sfârșitul a trei ani de luptă, starea națiunii nu este cea pe care nici un partid, nici un om nu a conceput-o sau nu s-a așteptat. Numai Dumnezeu poate afirma acest lucru. Încotro tinde pare clar. Dacă Dumnezeu vrea acum să înlăture o mare nedreptate și vrea, de asemenea, ca noi, cei din Nord, ca și voi, cei din Sud, să plătim în mod corect pentru complicitatea noastră în această nedreptate, istoria imparțială va găsi în aceasta un nou motiv pentru a atesta și a venera dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu.

Unii observatori au folosit o propoziție din acest paragraf, "Nu pretind că am controlat evenimentele, dar mărturisesc în mod clar că evenimentele m-au controlat pe mine", pentru a sublinia pasivitatea generală a conducerii lui Lincoln. Aceștia au sugerat, cu această propoziție dată ca dovadă, că natura esențială a lui Lincoln era mai degrabă reactivă decât inițiatică.

Dar, dacă citim întregul paragraf, este clar că nu este vorba de pasivitate. Lincoln, ca și cum ar fi fost un avocat într-o sală de judecată, și-a început cazul cu trei afirmații negative:

- "nici o completare la propria mea sagacitate";

- "pretind că nu am controlat evenimentele";

- "starea națiunii nu este cea pe care niciuna dintre părți, nici vreun om nu a conceput-o sau așteptat-o".

Aceste afirmații negative, care au crescut în crescendo de la o negare singulară a lui Lincoln însuși, la o negare mai largă a "oricăruia dintre partide", până la o negare universală a "oricărui om", au fost menite să provoace întrebarea: Care a fost sursa "stării națiunii"?

Lincoln a răspuns prin patru afirmații pozitive care au mai mult decât echilibrat cele trei afirmații negative.

- "Numai Dumnezeu poate să o revendice";

- "Dacă Dumnezeu vrea acum înlăturarea unei mari nedreptăți";

- "vrea ca noi, cei din Nord, precum și voi, cei din Sud, să plătim în mod corect pentru complicitatea noastră în această greșeală";

- "să ateste și să venereze dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu."

Sensul central al paragrafului devine clar. Prin folosirea verbului "a conceput", Lincoln a vorbit despre agenția - politicienii și generalii - responsabilă pentru desfășurarea războiului. El nu s-a exceptat pe sine însuși. Traiectoria paragrafului a vrut să sublinieze "agenția" lui Dumnezeu. Elaborată cu o logică de avocat, scrisoarea arăta dincolo de Lincoln ca președinte, spre Dumnezeu ca actor principal. Lincoln a fost destul de dispus să își recunoască pasivitatea ca o modalitate de a sublinia adevărul mai larg al activității lui Dumnezeu.

Hodges a primit scrisoarea lui Lincoln cu încântare. Lincoln, în persoană și acum prin scrisoare, a făcut o impresie atât de puternică asupra influentului editor din Kentucky, încât acesta a început să corespondeze în mod regulat cu președintele, furnizându-i informații și opinii despre afacerile din Kentucky. Începând cu 22 aprilie, îi va scrie lui Lincoln douăsprezece scrisori în 1864 și încă două în 1865.

Ideile și limbajul din ultimul paragraf al scrisorii către Hodges nu au rămas pe loc. Unsprezece luni mai târziu, acel paragraf final avea să devină baza frazelor de început ale celui de-al treilea paragraf al celui mai frumos discurs al lui Lincoln.

LA UN MOMENT DAT

în ultima parte a președinției sale, Lincoln și-a pus creionul pe o bucată mică de hârtie liniată pentru a rumega la problema prezenței lui Dumnezeu în Războiul Civil.

Voința lui Dumnezeu prevalează. În marile competiții, fiecare parte pretinde că acționează în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Amândouă se pot înșela, și una dintre ele trebuie să se înșele. Dumnezeu nu poate fi pentru și împotriva aceluiași lucru în același timp. În războiul civil actual este foarte posibil ca scopul lui Dumnezeu să fie ceva diferit de scopul oricăreia dintre părți - și totuși, instrumentele umane, lucrând exact așa cum o fac, sunt de cea mai bună adaptare pentru a realiza scopul Său. Sunt aproape gata să spun că acest lucru este probabil adevărat - că Dumnezeu vrea această competiție și vrea ca ea să nu se termine încă. Prin simpla Sa mare putere, asupra minților celor care acum concurează, El ar fi putut fie să salveze, fie să distrugă Uniunea fără o competiție umană. Și totuși, concursul a început. Și, după ce a început, El ar putea da victoria finală oricăreia dintre părți în orice zi. Și totuși, competiția continuă.

Reflecția privată a lui Lincoln "Meditație asupra voinței divine", necunoscută în timpul vieții sale, este un indicator care dezvăluie convingerile sale în curs de dezvoltare despre activitatea lui Dumnezeu în Războiul Civil

Se pune adesea o întrebare cu privire la discursurile lui Lincoln: În calitate de politician iscusit, a folosit religia în discursurile sale pentru că știa că va avea succes la publicul american, în mare parte credincios? Această reflecție privată este esențială pentru a răspunde la această întrebare, deoarece ideile sale teologice nu au fost niciodată destinate consumului public.

La fel ca în scrisoarea sa către Hodges, a început cu o afirmație lipsită de ambiguitate. Lincoln a meditat aici nu la o problemă abstractă de filozofie sau teologie; impulsul pentru reflecțiile sale a apărut din forțele foarte reale ale războiului care îl presau în calitate de președinte. Primise în mod regulat cereri de la delegații care îi spuneau că "Dumnezeu este de partea noastră".

În această reflecție, Lincoln a cântărit validitatea acestor afirmații. Primul său răspuns: "Amândouă pot fi, iar una trebuie să fie greșită". Acest limbaj este tipic pentru Lincoln, deoarece se gândește la o problemă. La început, el este ezitant în judecățile sale. Tendința sa este de a analiza toate aspectele unei probleme. Raționalul Lincoln, ca și cum ar lucra prin logica unui silogism, ajunge la concluzia că ambii reclamanți pot fi greșiți și unul trebuie să fie greșit. De ce? "Dumnezeu nu poate fi pentru și împotriva aceluiași lucru în același timp." Răspunsul său presupunea ceva despre natura și scopurile lui Dumnezeu. Pentru Lincoln, acest Dumnezeu nu a fost prima cauză inițială a lui Jefferson. Meditația lui Lincoln se referă la un Dumnezeu care acționează în istorie.

O propoziție poate fi cel mai bun indiciu pentru înțelegerea lui Lincoln cu privire la scopurile lui Dumnezeu în Războiul Civil. "În războiul civil actual este foarte posibil ca scopul lui Dumnezeu să fie ceva diferit de scopul oricăreia dintre părți - și totuși, instrumentele umane, lucrând exact așa cum o fac, sunt de cea mai bună adaptare pentru a realiza scopul Său." Lincoln pare să caute un echilibru între acțiunea lui Dumnezeu și acțiunile umane. Forțat de război să gândească mai profund, Lincoln a ieșit mai larg decât contemporanii săi în a discerne căile lui Dumnezeu. În timp ce aproape toți ceilalți, din Nord și din Sud, declarau "Dumnezeu este de partea noastră", Lincoln a scris că "scopul lui Dumnezeu este ceva diferit de scopul oricăruia dintre partide". În timp ce războiul începea să se întoarcă în favoarea Uniunii, Lincoln a ajuns la o declarație remarcabilă despre scopurile lui Dumnezeu.

În timpul călătoriei de la Springfield la Washington în 1861, Lincoln se numise în mai multe rânduri unul dintre acele "instrumente umane". În această reflecție, el adaugă că "instrumentalitățile umane" sunt "cea mai bună adaptare" pentru a face lucrarea lui Dumnezeu în lume. Substantivul "adaptare"

sugerează actul sau procesul de ajustare la condițiile externe. Prin cuvântul "aproape", Lincoln a sugerat un punct de vedere la care abia acum ajungea. El a mai calificat această afirmație prin folosirea celui de-al doilea adverb, "probabil".

Și mai surprinzătoare a fost judecata sa că Dumnezeu "vrea ca aceasta să nu se termine încă". În public, Lincoln, în calitate de comandant suprem, lucra zi și noapte pentru a pune capăt războiului; în privat, el scria că Dumnezeu părea să decidă ca războiul să continue.

Cine este, deci, acest Dumnezeu despre care vorbește Lincoln? De patru ori, în cele 147 de cuvinte scurte ale reflecției, Lincoln l-a descris pe Dumnezeu ca fiind un Dumnezeu care "vrea". Folosirea repetată de către Lincoln a acestui verb activ a subliniat punctul principal al meditației sale: Dumnezeu este actorul principal, chiar dacă "tăcut", în război.

Conținutul acestei reflecții private luminează cât de departe a călătorit Lincoln în drumul său de la fatalism la providență. Sugestia modernă că fatalismul și providența fac parte dintr-un continuum i-ar fi surprins pe teologii protestanți din secolul al XIX-lea. Cele două constelații de idei au avut origini diferite și rezultate diferite. În fatalism, evenimentele se desfășurau în conformitate cu anumite legi ale naturii. În 1859, Francis Wharton, autorul cărții A Treatise on Theism and Modern Skeptical Theories, a descris fatalismul ca fiind "o schemă distinctă de necredință". Wharton, un preot episcopal, care după Războiul Civil avea să devină profesor la noul Seminar Teologic Episcopal din Cambridge, Massachusetts, a desemnat fatalismul ca fiind un adversar al creștinismului, deoarece nu recunoștea un Dumnezeu care să acționeze în istorie. Wharton a pus în contrast fatalismul cu Dumnezeul creștinismului, cunoscut prin "grija și dragostea Sa vigilentă".

Scurta contemplare a lui Lincoln avea să rămână necunoscută în timpul vieții sale. John Hay avea să o găsească după moartea lui Lincoln. În 1872, Hay i-a dat titlul "Meditație asupra voinței divine". Dar în 1865, această meditație privată, împreună cu scrisoarea către Hodges, va forma nucleul a ceea ce avea să devină cel mai bun discurs al lui Lincoln.

CARE AU FOST SURSELE

gândirii lui Lincoln despre scopurile lui Dumnezeu? Phineas Densmore Gurley, preotul bisericii prezbiteriene de pe New York Avenue, o persoană adesea trecută cu vederea în povestea lui Lincoln, este o resursă principală. Participarea lui Lincoln la New York Avenue Presbyte rian a coincis cu luptele sale tot mai profunde pentru a înțelege sensul activității lui Dumnezeu în război.

Începând din martie 1861, Abraham și Mary au stat în banca lor rezervată la opt rânduri de partea din față a sanctuarului bisericii. Procurorul general Edward Bates a notat prezența lor, la fel ca și senatorul de

Illinois Orville Browning. Noah Brooks, corespondent al Sacramento Daily Union, i-a observat pe soții Lincoln de la tribuna de pe New York Avenue "unde obișnuiau să participe". El a scris: "Evident printre ei toți, în timp ce mulțimea se revărsa din aulă, era forma înaltă a Părintelui Credinciosului, care se recunoaște imediat."

Ca tânăr adult, Lincoln a reacționat împotriva tradiției baptiste a tatălui său, cu toleranța scăzută față de întrebări și îndoieli. În calitate de președinte, a fost atras de predicile erudite ale lui Gurley, cu punctarea constantă a întrebărilor. Leonard Swett, prietenul lui Lincoln din Illinois, a spus despre Lincoln: "Pentru el, întreaga lume era o chestiune de cauză și efect".

Una dintre cerințele lui Lincoln în alegerea unui preot și a unei biserici era politica, sau lipsa ei. Când s-a consultat cu Montgomery Blair, care i-ar fi recomandat New York Avenue, Lincoln ar fi spus: "Doresc să găsesc o biserică al cărei preot să se țină departe de politică". Când a fost întrebat despre Gurley și predicile sale, se spune că Lincoln ar fi răspuns: "Îmi place Gurley. El nu predică despre politică. Am parte de destule în timpul săptămânii".

De multe ori Lincoln l-a auzit pe Gurley predicând predici care erau atât intelectuale, cât și teologice. În repetate rânduri, Gurley sublinia providența iubitoare a lui Dumnezeu în lume. Mentorul principal al lui Gurley la Seminarul Princeton, profesorul Charles Hodge, a învățat că recunoașterea personalității lui Dumnezeu era cheia distincției dintre providență și fatalism. În cele trei volume ale sale de Teologie sistematică, Hodge spunea despre providență că "un Dumnezeu infinit de înțelept, bun și puternic este prezent pretutindeni, controlând toate evenimentele mari și mici, necesare și libere, într-un mod perfect consecvent cu natura creaturilor Sale și cu propria Sa excelență infinită". În teologia creștină, potrivit lui Hodge, puterea divină a lui Dumnezeu este capabilă să îmbrățișeze libertatea și responsabilitatea umană.

Un coleg de slujbă a descris slujirea lui Gurley ca fiind "calvinismul prezentat în exemplele sale frumoase, în spiritul și predicarea sa". În accentul calvinist al lui Gurley asupra providenței, el a recunoscut, așa cum va face din ce în ce mai mult Lincoln, elemente de ambiguitate și mister. Pastorul prezbiterian a atras atenția asupra potențialei contradicții logice dintre liberul arbitru și guvernarea lui Dumnezeu. Prin utilizarea diferitelor metafore, el a accentuat, nu a diminuat, acest paradox. "Omul concepe; Domnul conduce". Sau "omul propune; Dumnezeu dispune". Și, "agenția omului și suveranitatea dominantă a lui Dumnezeu". Această temă a agendei umane și a suveranității lui Dumnezeu, spunea Gurley, era cea mai bună cale de a înțelege "roadele și consecințele probabile ale luptei teribile în care a fost angajată națiunea".

Președintele a fost prezent pe 6 august 1863, când Gurley a ținut o predică ca răspuns la apelul recent al lui Lincoln pentru o zi națională de umilință publică, rugăciune și post. Predica lui Gurley, "Omul proiectează și Dumnezeu rezultă", s-a bazat pe un text din Proverbe 16:9: "Inima omului își croiește calea, dar Domnul îi îndreaptă pașii".

"Omul este un agent rațional, liber și, prin urmare, un agent moral responsabil", a predicat Gurley, adăugând: "Deși acest lucru este adevărat, este de asemenea adevărat că Dumnezeu guvernează lumea". Gurley a continuat să afirme: "El își îndeplinește scopurile Sale fixe și veșnice prin intermediul agenților liberi, și responsabili, și chiar răi". Faptul că aceste teme din predicile lui Gurley au atins o coardă sensibilă în Lincoln avea să devină clar în lunile următoare.

ÎN DORINȚA NOU DESCOPERITĂ A LUI LINCOLN

de a vorbi în afara Washingtonului, el a primit cu bucurie invitația de a se adresa unui târg sanitar din Baltimore pe 18 aprilie 1864. Comisia sanitară devenise o organizație principală de ajutorare a soldaților, iar Lincoln a decis să dea mâna prezidențială pentru a strânge bani pentru aceasta. Amintirea trecerii deghizate prin Baltimore, în drum spre Washington, în februarie 1861, a rămas unul dintre cele mai josnice momente din viața sa. El a spus mulțimii că a acceptat invitația pentru că "lumea se mișcă" și a venit la Baltimore pentru a marca această mișcare. El a reamintit audienței sale că la începutul războiului, cu trei ani în urmă, "soldații Uniunii nu puteau nici măcar să treacă prin Baltimore".

În discursul său, Lincoln a oferit remarci convingătoare cu privire la semnificația libertății. "Lumea nu a avut niciodată o definiție bună a cuvântului libertate, iar poporul american, chiar acum, are nevoie de una". Lincoln credea în definiții clare. "Cu toții declarăm pentru Libertate; dar, folosind același cuvânt, nu toți vrem să spunem același lucru." a explicat Lincoln: "Pentru unii, cuvântul libertate poate însemna ca fiecare om să facă ce vrea cu el însuși și cu produsul muncii sale; în timp ce pentru alții, același cuvânt poate însemna ca unii oameni să facă ce vor cu alți oameni și cu produsul muncii altora." Lincoln a subliniat adevărul tragic că aceste două "lucruri incompatibile" erau denumite cu același nume - libertate."

Și-a expus punctul de vedere cu o metaforă a cărei semnificație nu putea fi ratată de nimeni. "Ciobanul alungă lupul de la gâtul oii, fapt pentru care oaia îi mulțumește ciobanului ca eliberator, în timp ce lupul îl denunță pentru același act ca distrugător al libertății, mai ales dacă oaia era neagră."

Când a ajuns la finalul discursului său, Lincoln și-a schimbat brusc tonul. "Un zvon dureros, mă tem că adevărat, a ajuns la noi despre masacrul, de către forțele rebele, de la Fort Pillow", un fort situat deasupra râului Mississippi, la patruzeci de mile nord de Memphis.

Toți cei din audiență aflaseră recent despre masacru. În dimineața devreme a zilei de 14 aprilie 1864, generalul confederat Nathan Bedford Forrest a atacat Fort Pillow. Forrest era un luptător de gherilă venerat în Sud. Neavând nicio educație militară, el disprețuia doctrina West Point, care prevedea păstrarea unei treimi din forțele proprii în rezervă. Și-a făcut o reputație de maestru al cavaleriei, folosind caii pentru atacuri fulger prin care trupele sale depășite numeric puteau obține brusc un avantaj. Pentru

generalul William Sherman, el era "diavolul Forrest", care ar trebui "vânat și ucis, chiar dacă asta ar costa 10.000 de vieți și ar falimenta trezoreria [națională]". Maiorul unionist Lionel F. Booth a apărat fortul cu 580 de soldați, dintre care 292 erau afro-americani.

Ceea ce a urmat a devenit subiect de controversă, nu doar timp de câteva săptămâni, ci ani de zile. Soldații Uniunii care au supraviețuit au relatat că, pe măsură ce apărătorii fortului erau copleșiți, soldații au ridicat mâinile pentru a se preda. Aceștia au acuzat că trupele confederate, ignorând semnele clare de capitulare, au procedat la masacrarea soldaților de culoare. În propriul raport al generalului Forrest către superiorul său, generalul Leonidas Polk, se spunea: "Râul a fost vopsit în roșu cu sângele celor măcelăriți pe o distanță de 200 de metri".

La Baltimore, Lincoln a anunțat planurile pentru o anchetă a Congresului. Și-a încheiat discursul în mod energic. "Va fi o chestiune de serioasă considerație în ceea ce privește modul exact în care se va aplica pedeapsa; dar în cazul susținut, aceasta trebuie să vină." Lincoln, care până în acest moment al războiului minimalizase toate strigătele de răzbunare, a fost în mod evident prins în discuția tot mai intensă despre răzbunare.

La 22 aprilie 1864, Comitetul mixt pentru conducerea războiului a început audierile publice. Într-o atmosferă extrem de tensionată, raportul lor a amestecat cercetarea faptelor și propaganda. Strigătele de a executa prizonierii confederați în cadrul represaliilor ochi pentru ochi au crescut.

La 3 mai 1864, Lincoln a cerut cabinetului său "să-mi dea în scris opinia dumneavoastră cu privire la cursul pe care guvernul ar trebui să-l urmeze în acest caz". A primit răspunsuri lungi și destul de diferite. Seward, Chase, Stan-ton și Welles au susținut că trupele confederate, egale ca număr cu trupele Uniunii masacrate, ar trebui să fie ținute ca ostatici și ucise dacă guvernul confederat recunoștea masacrul. Bate și John P. Usher, care îi succedase lui Caleb Smith în funcția de secretar de interne, au susținut să nu se ia nicio măsură de represalii împotriva ostaticilor nevinovați, dar au susținut executarea infractorilor, dacă erau prinși.

Nu există nicio înregistrare a opiniei lui Lincoln ca răspuns la recomandările membrilor cabinetului său. Rareori avea chef de răzbunare și este posibil să fi permis pur și simplu ca discuția despre represaliile pentru Fort Pillow să fie depășită de evenimente mai presante de pe câmpul de luptă care îi solicitau atenția în primăvara anului 1864.

ÎNTRE TIMP, NOUL COMANDANT AL LUI LINCOLN

Ulysses S. Grant, a continuat să avanseze. Grant îi spusese celui mai bun prieten al său, generalul William Sherman, că se temea că, dacă va veni la Washington, va rămâne blocat în spatele unui birou, așa că și-a

stabilit cartierul general pe teren, la Culpeper Court House, în Virginia. Ce contrast față de comanda lui George McClellan din opulenta sa casă închiriată din Washington. Lincoln s-a întâlnit cu Grant de trei ori la Casa Albă în martie și aprilie și a anticipat acceptarea invitației lui Grant pentru o a patra întâlnire la cartierul general al lui Grant din Virginia în aprilie, dar președintele nu a putut respecta această dată.

Planul lui Grant pentru ofensiva din primăvara anului 1864 îi îndruma pe comandanții săi superiori să acționeze simultan pe cinci fronturi. În trecut, generalii confederați, deși aproape întotdeauna în inferioritate numerică, își schimbaseră liniile interioare pentru a face față atacurilor adesea dezarticulate ale forțelor Uniunii. În est, Grant a ordonat Armatei de Potomac a generalului George Meade să traverseze râul Rapidan în nordul Virginiei și să atace fără încetare Armata de Nord a Virginiei a lui Robert E. Lee. Generalul Franz Sigel avea să-și conducă armata spre sud, în susul Văii Shenandoah, și să exercite presiune asupra Richmond-ului dinspre vest, în timp ce generalul Benjamin Butler, venind de la Fort Monroe, în vârful peninsulei Virginia, avea să împingă spre Richmond dinspre sud. În vest, Grant i-a ordonat lui William Tecumseh Sherman, succesorul său ca lider al armatelor din Cumberland, Ohio și Tennessee, acum în număr de o sută de mii de oameni, să taie spre sud-est prin Georgia pentru a captura Atlanta, un valoros centru feroviar. Într-o mișcare secundară, Nathaniel Banks urma să cucerească Mobile, Alabama, și să împingă spre nord pentru a se uni cu Sherman.

Grant i-a spus lui Meade: "Armata lui Lee va fi punctul tău obiectiv. ... Oriunde va merge Lee, acolo vei merge și tu". I-a ordonat lui Sherman "să se deplaseze împotriva armatei lui Johnston, pentru a o despărți". Lincoln a sprijinit planul lui Grant. În sfârșit, Lincoln găsise un comandant care credea ca și el că armatele adverse, nu Richmond sau Atlanta, trebuiau să fie adevăratul obiectiv al armatelor Uniunii.

La sfârșitul lunii aprilie, când campania militară era pe cale să înceapă, Lincoln i-a scris lui Grant: "Nu mă aștept să te mai văd înainte de începerea campaniei de primăvară". Președintele și-a exprimat "întreaga satisfacție față de ceea ce ați făcut până în acest moment". El a adăugat: "Sunteți vigilent și autonom; și mulțumit de acest lucru, nu doresc să vă impun nicio constrângere sau restricție". Lincoln așteptase mult timp pentru a putea declara o asemenea încredere în generalul său comandant. La începutul războiului, Lincoln își exprimase deferența față de generalii săi comandanți pentru că recunoștea ceea ce el nu știa. Acum, după trei ani în care a învățat singur foarte multe despre strategia militară, și-a exprimat cu plăcere un nou tip de deferență, nu pentru că nu știa sau nu avea o părere, ci datorită încrederii sale implicite în Grant.

ÎN PRIMELE ORE ALE DIMINEȚII

din 4 mai 1864, Armata Potomac și-a părăsit tabăra de iarnă și a traversat râul Rapidan la 17 mile vest de Fredericksburg, în nordul Virginiei. Politicienii și publicul credeau că, cu Grant acum la conducere, războiul se va încheia până în toamna anului 1864. Într-adevăr, Armata Potomac era încrezătoare, bine îmbrăcată și echipată cu muniție din belșug. Cu câteva zile înainte, Robert E. Lee își retrăsese armata de pe Rapidan, prost îmbrăcată, prost echipată, dar, de asemenea, încrezătoare în ea însăși și în capacitatea

ei de a lupta pe terenul lor de origine, precum și în conducătorul lor. Dacă tactica lui Grant și Meade a fost de a înainta în permanență, tactica lui Lee era acum de a se apăra și de a întârzia. El spera să învingă un inamic de cel puțin două ori mai mare decât el, provocând pierderi atât de mari încât publicul și politicienii nordici să ajungă în cele din urmă să creadă că victoria nu merita să fie plătită.

Lee și-a retras forțele de la râul Rapidan în "pustietate", cu o lățime de 12 mile și o adâncime de 6 mile, o parte din zona în care se dăduse bătălia de la Chancellorsville cu un an înainte. El a ales această pădure densă de stejar de a doua generație și de pini pitici, întretăiată de cursuri de apă, drumuri și poteci, astfel încât superioritatea numerică a Uniunii să poată fi neutralizată, iar artileria Uniunii să fie făcută practic inutilă. Pe 5 și 6 mai 1864, au izbucnit lupte cu focuri de armă în subpădurea deasă, de multe ori dându-i foc, deoarece ambele tabere nu au dat niciun sfert în acest peisaj interzis.

În timp ce Lincoln se întâlnea cu secretarul Stanton la Departamentul de Război, au sosit rapoarte din Wilderness despre două zile de lupte teribile și confuze. Forțele lui Lee, deși depășite numeric de două ori la unu, credeau că au obținut o victorie în Wilderness, dar Grant nu a considerat luptele o înfrângere. Nu s-a retras la nord de Rapidan, așa cum făcuse Joe Hooker cu un an înainte, după bătălia de la Chancellorsville. Ambele tabere au plătit scump în bătălia de la Wilderness, deoarece Uniunea a suferit 18.000 de pierderi, iar Confederații aproape 11.000.

În mijlocul bătăliei de la Wilderness, un tânăr reporter al New York Tribune a sosit la Casa Albă cu un mesaj de la generalul Grant pentru președinte: "Nu va fi nicio cale de întoarcere". Lincoln și-a pus brațul lung în jurul tânărului și "i-a apăsat un sărut pe obraz".

A doua zi, Schuyler Colfax, președintele Camerei Reprezentanților, l-a vizitat pe Lincoln. "L-am văzut pe [Lincoln] mergând în sus și în jos prin Camera Executivă, cu brațele lungi la spate, cu trăsăturile întunecate contractate și mai mult de tristețe". Când s-au întâlnit, "mi s-a părut că fața lui era cea mai tristă pe care o văzusem vreodată". Cu toate acestea, Lincoln "și-a revenit rapid" când conversația s-a îndreptat spre generalul Grant. "Speranța îi strălucea pe față".

Grant era acum hotărât să rămână în ofensivă. Și-a mutat armata în jurul flancului drept al lui Lee și a înaintat spre sud, spre Richmond. Lincoln i-a spus lui John Hay: "Cred că, dacă orice alt general ar fi fost în fruntea acelei armate, ar fi fost de această parte a Rapidanului". Lincoln a rezumat încrederea sa în Grant: "Perseverența tenace a lui Grant este cea care învinge".

La Spotsylvania Court House, la 12 mile la sud-est de Wilderness, forțele Uniunii au dat peste o apărare sudistă feroce: un sistem complex de baricade, tranșee și poziții de artilerie care le-a permis confederaților, depășiți numeric, să se angajeze într-o luptă defensivă puternică. În momentul în care bătălia era pe punctul de a începe, Elihu Washburne, congresmanul din districtul natal al lui Grant, care

călătorea uneori cu generalul, a decis să se întoarcă la Washington. Washburne l-a întrebat pe Grant dacă ar putea să le transmită un mesaj lui Lincoln și Stanton. Generalul, dându-și seama că se afla într-o luptă mult mai dură decât își imaginase, nu a vrut să prezinte o imagine prea pozitivă, care ar fi putut fi interpretată greșit de un public avid de vești despre victorii. Mestecându-și trabucul, a scris: "Propun să lupt pe această linie chiar dacă va dura toată vara".

Cu toate acestea, rapoartele inițiale despre succesele lui Grant la Spotsylvania, inclusiv capturarea a trei mii de prizonieri, au produs euforie în Nord. Cu toate acestea, știrile ulterioare din Spotsylvania au relatat despre douăzeci de ore consecutive de lupte în Unghiul însângerat, vârful U din formația defensivă a lui Lee, în care cadavrele se îngrămădeau la cinci metri adâncime. Lincoln a putut vedea costul bătăliei pe străzile din Washington, pe măsură ce răniții soseau pe parcursul zilei și al nopții. Procurorul general Edward Bates scria în jurnalul său la 15 mai 1864: "În ultimele 8 sau 10 zile, cele mai teribile bătălii ale războiului au avut loc în Virginia. Carnagiul a fost de neegalat". După atâta vărsare de sânge, au început să apară întrebări cu privire la prețul victoriei. Grant și Meade suferiseră șaizeci de mii de pierderi într-o lună de lupte, aproape cât întreaga armată a lui Lee.

Carnagiul a crescut în momentul în care Grant a atacat răscrucea numită Cold Harbor la începutul lunii iunie. Lee, pentru care Grant avea tot mai mult respect, transforma acest război într-un război de uzură, așa că Grant a decis să organizeze un asalt masiv. În dimineața zilei de 3 iunie 1864, sute de soldați și-au fixat numele și adresele pe uniformele lor, într-o premoniție a ceea ce îi aștepta. În orele următoare, soldații Uniunii au atacat înainte și au fost întâmpinați de o ploaie de gloanțe usturătoare. Grant a pierdut 7.000 de oameni, în timp ce Lee, care lupta din tranșee, a suferit 1.500 de pierderi. La sfârșitul zilei, Grant a oprit atacul, recunoscându-se învins. Armata Uniunii a învățat în acea zi ceea ce armatele europene aveau să învețe o jumătate de secol mai târziu, în Primul Război Mondial: ororile mortale ale războiului în tranșee. Generalul George Meade i-a scris soției sale: "Cred că lui Grant i s-au deschis ochii și este dispus să recunoască acum că armata Virginiei și a lui Lee nu este armata Tennessee și a lui Bragg".

Publicul a început să se întoarcă împotriva lui Grant, dar Lincoln nu a făcut acest lucru. Președintele i-a spus lui Noah Brooks: "Mi-aș dori ca atunci când scrii și vorbești cu oamenii să faci tot ce poți pentru a corecta impresia că războiul din Virginia se va încheia cu victorie". El a continuat: "Pentru mine, cel mai greu lucru din tot acest război este că oamenii sunt prea încrezători; se așteaptă la prea multe dintr-o dată". Lincoln, care nu voia să facă predicții, i-a spus lui Brooks: "Cum Dumnezeu este judecătorul meu, voi fi mulțumit dacă vom termina cu lupta din Virginia într-un an".

CHIAR ȘI CU RETRAGEREA LUI SALMON CHASE

din tabăra republicană pentru președinție în martie, sentimentul anti-Lincoln în rândul radicalilor republicani nu a dispărut. Pe 31 mai 1864, patru sute de radicali, în ceea ce Henry Raymond de la New York Times a numit "convenția bolterilor", s-au adunat în Chapin Hall din Cleveland pentru a desemna un

candidat alternativ la președinție. Discursuri pasionale au cerut suprimarea Sudului și confiscarea întregului teritoriu aflat sub autoritate federală. Unii vorbitori au cerut ca votul să fie extins la negri. Elizabeth Cady Stanton și alți susținători ai drepturilor femeilor au condus un contingent de femei la convenție. Generalul John C. Frémont, care avea o profundă animozitate personală față de Lincoln, a fost desemnat candidat la președinție din partea unei terțe părți.

Lincoln, aflat în biroul de telegraf, a primit anunțul privind nominalizarea lui Frémont. A cerut o Biblie și a răsfoit cu degetul Vechiul Testament până la 1 Samuel 22:2, povestea lui David stând în fața peșterii din Adullam. "Și toți cei nemulțumiți s-au adunat la el; și el a devenit căpitan peste ei; și erau cu el cam patru sute de oameni."

În prima săptămână a lunii iunie, binevoitori și solicitanți de funcții au trecut prin Washington pentru a strânge mâna președintelui în drum spre convenția Partidului Uniunii Naționale din Baltimore. Veștile dureroase de la Cold Harbor au stricat ceea ce ar fi trebuit să fie anticiparea nominalizării lui Lincoln, care era deja o concluzie de la sine înțeleasă, pentru un al doilea mandat. Lincoln, conform protocolului din secolul al XIX-lea, nu va fi prezent la Baltimore, dar asta nu însemna că nu a lucrat în culise pentru a ajuta la organizarea convenției. Pe 5 iunie 1864, John Nicolay și Simon Cameron au călătorit la convenție în numele președintelui. Leonard Swett, întotdeauna gata să ajute, a călătorit din Illinois. Henry J. Raymond, redactor la New York Times, care devenise principalul susținător al lui Lincoln printre editorii de ziare, scrisese o primă istorie a administrației Lincoln, 496 de pagini complete, care conținea o scurtă schiță biografică, dar erau compuse în principal din scrisorile, discursurile și proclamațiile lui Lincoln, pe care a publicat-o în ajunul convenției.

La ora 12.00, pe 7 iunie 1864, senatorul newyorkez Edwin G. Morgan, președintele național al Partidului Republican, a dat startul convenției la Front Street Theatre. Morgan fusese un om al lui Seward la Chicago în 1860, dar în ultimii patru ani admirația sa pentru Lincoln crescuse constant. Acum, după ce s-a sfătuit cu președintele la Washington înainte de convenție, le-a spus delegaților ceea ce aceștia doreau să audă. "Având în vedere realitățile îngrozitoare ale trecutului... și știind... că acestea au fost cauzate de sclavie", Morgan, cu aprobarea fermă a lui Lincoln, a propus ca punct principal al platformei convenției "un amendament al Constituției care să interzică în mod pozitiv sclavia africană în Statele Unite".

A doua zi, Raymond a prezentat punctele din platformă. Într-o convenție în care Lincoln spera că va reuni un Partid al Uniunii Naționale, cea de-a șasea rezoluție a îndreptat barca în altă direcție. Planul cerea o epurare a oricărui membru al cabinetului care nu "susținea cordial principiile proclamate în aceste rezoluții". Planul viza în mod clar pe Montgomery Blair, pe care radicalii ajunseseră să-l disprețuiască pentru atacurile sale la adresa lor. Sub limbajul formal, planul cerea președintelui să îl concedieze pe Blair.

Vicepreședintele Hamlin a așteptat să primească vești că și el va fi renominalizat, dar a așteptat în zadar. În ultimii patru ani, Hamlin se îndreptase în mod constant spre tabăra radicalilor. De luni de zile, se bârfea că Lincoln îl prefera pe Andrew Johnson, guvernatorul democrat de război al statului Tennessee. Când diverși emisari înainte și în timpul convenției au încercat să-l determine pe Lincoln să-și spună preferința, acesta a spus că va lăsa la latitudinea convenției. Hay i-a transmis lui Nicolay că președintele dorea "să nu intervină în nominalizare nici măcar printr-o sugestie confidențială".

Lincoln și Johnson au format un duo improbabil care a stârnit multe comentarii după convenție. Richmond Examiner a relatat că Partidul Uniunii i-a nominalizat pe "Illinois rail-splitter" și pe "croitorul din Tennessee". În schimb, Charles Sumner, care reprezenta sentimentul convenției, l-a numit pe Andrew Johnson "credinciosul dintre cei necredincioși" și "Abdiel al Sudului", făcând referire la personajul din Biblie și din Paradisul pierdut al lui John Milton care îl denunță pe Satana. Lincoln a apreciat curajul lui Johnson de a se opune statului său natal în sprijinul Uniunii. Dar, așa cum timpul și diferite circumstanțe aveau să arate mai târziu, Lincoln și Johnson erau destul de diferiți în ceea ce privește temperamentul și perspectiva asupra Sudului.

La 9 iunie 1864, un comitet format din câte un delegat din fiecare stat prezent la convenție l-a chemat pe președinte la Casa Albă pentru a-i oferi notificarea oficială a nominalizării sale. Lincoln a răspuns: "Nu-mi voi ascunde mulțumirea și nici nu-mi voi restrânge exprimarea recunoștinței că poporul Uniunii... în efortul său continuu de a salva și de a face să avanseze națiunea, nu m-a considerat nedemn de a rămâne în poziția mea actuală". Lincoln a făcut apoi pasul neobișnuit de a spune că nu putea "declara cu siguranță" că va accepta nominalizarea până când nu va citi platforma. A profitat de această ocazie pentru a spune comitetului că prima sa prioritate va fi "modificarea Constituției în sensul interzicerii sclaviei în întreaga națiune". Și-a încheiat acceptarea "În numele comun al Libertății și al Uniunii", reflectând modul în care scopul războiului s-a schimbat în decurs de patru ani.

ÎN URMA CONVENȚIEI

, Montgomery Blair i-a oferit demisia lui Lincoln. Președintele a refuzat să o accepte. Aprecia loialitatea lui Blair și nu era dispus să își lase consilierii să fie prescrisi de alții. Demisia lui Blair nu era datată și i-a spus președintelui să o folosească ori de câte ori va avea nevoie pentru a ușura presiunea exercitată de radicali.

Cea mai mare bubă sub șaua lui Lincoln a fost Salmon Chase. Deși Lincoln știa că Chase a profitat de multe ocazii pentru a-l critica pe la spate, până acum Lincoln nu a găsit nicio vină în modul în care Chase conducea Departamentul Trezoreriei. Capacitatea sa de a strânge și de a gestiona banii a stat la baza extinderii și mobilizării armatei Uniunii. Lincoln a simpatizat cu eforturile lui Chase, deseori în fața unui Congres care refuza să ridice taxele adecvate pentru a susține efortul de război. De două ori în trei ani, Chase și-a prezentat demisia, dar Lincoln nu a acceptat-o.

În iunie 1864, Lincoln s-a aflat între Chase, care avea o voință puternică, și dorințele senatorului newyorkez Edwin Morgan în legătură cu o numire cheie. Când Chase l-a nominalizat pe Maunsell B. Field ca trezorier adjunct la New York, Lincoln i-a scris: "Nu pot, fără să mă simt foarte stânjenit, să fac această numire, în principal din cauza opoziției ferme a senatorului Morgan". Lincoln a continuat apoi să-i ofere lui Chase trei opțiuni de persoane calificate din care putea alege. Aceste nume fuseseră sugerate de Morgan, iar Chase le-a recunoscut instantaneu ca fiind aliați ai rivalului său de lungă durată, Seward, și, din punctul său de vedere, având puțină experiență financiară.

Chase a obiectat. A doua zi, a cerut o întâlnire privată cu președintele. Lincoln, probabil dorind să evite o nouă dezbatere cu Chase, a răspuns imediat că nu se poate întâlni cu el "deoarece dificultatea nu se află, în cea mai mare parte, în raza unei conversații între mine și dumneavoastră". Lincoln spunea, cât se poate de politicos, că liderii din New York aveau dreptul să își ofere judecata lor cu privire la cel care urma să ocupe funcția de trezorier adjunct al statului lor.

Chase, acționând impulsiv și cu o furie crescândă, a demisionat. El i-a scris lui Lincoln la 29 iunie 1864: "Nu mă pot abține să nu simt că poziția mea aici nu este în totalitate plăcută pentru dumneavoastră; și cu siguranță este prea plină de jenă, dificultăți și responsabilități dureroase pentru a permite în mine cea mai mică dorință de a o păstra".

Lincoln, care de obicei nu acționa impulsiv, a acceptat demisia lui Chase. Lincoln a scris: "Din tot ceea ce am spus pentru a vă lăuda capacitatea și fidelitatea, nu am nimic de nespus; și totuși, noi doi am ajuns la un punct de jenă reciprocă în relația noastră oficială, care se pare că nu poate fi depășit sau susținut mai mult timp, în concordanță cu serviciul public".

După ce și-a redactat scurta scrisoare, Lincoln l-a chemat pe Hay. "Când se întrunește Senatul astăzi?".

"La ora unsprezece."

"Aș vrea să fiți acolo când se vor întruni. Este un pește mare. Domnul Chase a demisionat & i-am acceptat demisia. Am crezut că nu mai pot suporta."

PARTIDUL UNIUNII NAȚIONALE

convenția se încheiase într-o notă optimistă în iunie, dar la Washington totul părea să se deterioreze. Nemulțumirea față de Lincoln fierbea chiar sub suprafața entuziasmului exterior. Veștile descurajatoare de la ofensiva de primăvară a lui Grant și Meade au crescut rapid și au început să diminueze optimismul de mai devreme cu privire la șansele de realegere ale lui Lincoln. Sherman părea blocat în Georgia, cu

puține comunicări despre mișcările sale. Lincoln trecuse și prin alte anotimpuri de disperare - după prima bătălie de la Bull Run din vara anului 1861, după bătăliile descurajante din peninsula Virginia din primăvara și vara anului 1862, după Fredericksburg din decembrie 1862 și după înfrângerea de la Chancellorsville din mai 1863 -, dar moralul lui Lincoln și al Nordului a coborât în vara anului 1864 la cel mai scăzut nivel de până atunci. Detractorii din Nord, inclusiv unul de la Casa Albă, Mary Lincoln, au început să-l numească pe comandantul lui Lincoln "Grant Măcelarul". Publicul nordic a început să se întrebe dacă victoria a meritat costul enorm în vieți omenești.

Până la mijlocul lunii iunie, corpul de avansați al lui Grant a ajuns la Petersburg, la douăzeci de mile sud-est de Richmond. După obținerea unor succese timpurii, Meade și Grant se așteptau la o pătrundere, dar nu a fost să fie așa. După șapte săptămâni de înaintare, s-au pregătit pentru un lung asediu. Până când Grant a ajuns la Petersburg, pierduse atât de mulți ofițeri și trupe încât s-a trezit bazându-se pe veterani obosiți și pe noi voluntari fără experiență.

Lincoln a acceptat o altă invitație la un alt târg sanitar, acesta din Philadelphia, pentru că știa că avea nevoie de oportunități de a vorbi unui public descurajat.

La 16 iunie 1864, a trecut direct la subiect. "Războiul, în cel mai bun caz, este teribil, iar acest război al nostru, prin amploarea și durata sa, este unul dintre cele mai teribile". El a descris ceea ce trăiau cei din public. "A afectat afacerile. ... A distrus proprietăți și a ruinat case; a produs o datorie națională și o fiscalitate fără precedent." Mai presus de toate, "a adus doliu în aproape fiecare casă, până când aproape că se poate spune că "cerurile sunt atârnate în negru". " Lincoln le-a spus oamenilor din Philadelphia că "este o întrebare pertinentă" să se pună: "Când se va termina războiul?". El nu a vrut să facă nicio predicție, care ar putea duce doar la "dezamăgire" atunci când data proiectată nu va fi respectată. Pe un ton moderat, Lincoln a declarat: "Am acceptat acest război pentru un obiectiv, un obiectiv demn, iar războiul se va încheia atunci când acest obiectiv va fi atins".

La începutul lunii iulie, teroarea războiului a ajuns la ușa din față a Washingtonului. Generalul Jubal Early a condus cincisprezece mii de soldați confederați în valea Shenandoah și a traversat râul Potomac în Maryland la 6 iulie 1864. Îndepărtând o forță a Uniunii la est de Frederick pe 9 iulie, aceștia și-au îndreptat privirile spre Washington. Ironia acestei a patra veri de război nu a scăpat nimănui: Teama Uniunii pentru Washington a înlocuit brusc anxietatea confederată privind apărarea Richmond-ului. Lincoln, cu toată încrederea pe care o avea în Grant, și-a dat seama rapid că mai rămăseseră puțini oameni care să apere Washingtonul - trupe învechite și bătrâni din Garda Națională - deoarece Grant a rechiziționat trupele armatei regulate pentru atacul asupra Richmond. Pe 11 iulie, Jubal Early a ajuns la periferia Washingtonului, lângă Silver Spring, și a incendiat casa șefului de post Montgomery Blair. Pe 12 iulie, când trupele lui Early s-au apropiat la mai puțin de opt kilometri de Casa Albă, Lincoln, cu pălărie de top, s-a deplasat la Fort Stevens pentru a vedea personal lupta. În timp ce privea peste un parapet, glonțul unui trăgător de elită s-a apropiat periculos de mult. Potrivit legendei, un tânăr căpitan de

armată, Oliver Wendell Holmes, Jr. care mai târziu avea să facă parte din Curtea Supremă, a strigat: "Jos, prostule, înainte de a fi împușcat".

De-a lungul acestei veri de deznădejde, Lincoln a părut obosit, iar cadrul său înalt și subțire era vizibil slăbit. Pe măsură ce numărul victimelor creștea, efectul cumulativ a mai mult de trei ani de război a început să își pună amprenta asupra președintelui din punct de vedere fizic.

Pe lângă veștile proaste de pe câmpul de luptă, Lincoln a început să primească rapoarte pesimiste de la consilierii săi cu privire la perspectivele sale de realegere. Henry B. Raymond, editor al New York Times, i-a scris lui Lincoln de la Comitetul Național Republican de la Astor House din New York la 22 august 1864, cu vești îngrijorătoare, spunându-i lui Lincoln că New York "ar merge mâine cu 50.000 de oameni împotriva noastră". Raymond a relatat că Elihu Washburne, membru al Congresului din Illinois, credea că dacă alegerile "ar avea loc acum în Illinois, am fi învinși". Simon Cameron, fostul secretar de război al lui Lincoln, a prezis că "Pennsylvania este împotriva noastră".

De ce această întorsătură sumbră a evenimentelor? Raymond a scris cu sinceritate despre dificultățile lui Lincoln. "Lipsa succesului militar și impresia în unele minți, teama și suspiciunea în altele, că nu vom avea pace în niciun caz sub această administrație până când sclavia nu va fi abandonată." Lincoln, criticat de mult timp de aboliționiști și de republicanii radicali pentru că mergea prea încet în privința sclaviei, acum era acuzat că a rămas pe poziții în ceea ce privește imperativul moral de a scăpa de sclavie în noua Uniune. În concluzie, Raymond i-a spus lui Lincoln: "Valul se îndreaptă puternic împotriva noastră".

La începutul lunii august, Lincoln era convins că nu va putea fi reales. La 23 august 1864, cu șase zile înainte ca convenția democrată să-și aleagă adversarul, Lincoln a scris un memorandum privat în care își expunea sentimentele.

În această dimineață, ca și în zilele trecute, pare extrem de probabil că această administrație nu va fi reales. În acest caz, va fi de datoria mea să colaborez cu președintele ales astfel încât să salvez Uniunea între alegeri și inaugurare, deoarece el își va fi asigurat alegerea pe astfel de temeiuri încât nu o va putea salva după aceea.

Lincoln a adus mesajul său la ședința cabinetului din acea zi. L-a prezentat colegilor săi, împăturit astfel încât să nu se vadă nimic din text, și le-a cerut fiecăruia dintre ei să semneze pe verso. Lincoln nu a explicat niciodată de ce nu a citit sau nu le-a arătat membrilor cabinetului său conținutul memoriului său. Lincoln credea cu siguranță că, dacă un democrat ar fi fost ales președinte, acea persoană ar fi pus capăt războiului în termenii care garantau independența Confederației.

DEMOCRAȚII AU CONDUS

la Chicago la sfârșitul lunii august pentru a noua lor convenție națională. Unsprezece linii de cale ferată, fiecare dintre ele debordând de delegați, au convergeau spre noua capitală a Midwest-ului. Noah Brooks, trimis de Lincoln pentru a-i fi observator, a luat un tren de la Washington pe 25 august 1864, găsindu-se rapid "împovărat de Copperheads". Înainte ca scriitorul din Sacramento să plece, Lincoln i-a prezis lui Brooks: "Trebuie să nominalizeze un democrat de pace pe o platformă de război, sau un democrat de război pe o platformă de pace; și eu personal nu pot spune că îmi pasă prea mult ce vor face".

La 23 august 1864, Lincoln a scris un memoriu pentru cabinetul său în care își dezvăluia convingerea că nu va putea fi reales pentru un al doilea mandat de președinte.

Democrații au îndeplinit predicția lui Lincoln. Ei au căutat să găsească o cale de mijloc între cele două aripi ale partidului lor. Democrații de război au reușit să îl nominalizeze pe fostul comandant militar de top al lui Lincoln, generalul George B. McClellan, pentru funcția de președinte. Democrații pacifiști, în special Clement Vallandigham, au redactat o platformă care declara că "după patru ani de eșecuri în refacerea Uniunii prin experimentul războiului, ...justiția, umanitatea, libertatea și bunăstarea publică cer" încheierea războiului "pe baza Uniunii Federale a Statelor". August Belmont, care a convocat convenția la 29 august 1864, i-a avertizat pe colegii săi democrați că disensiunile din rândurile lor i-au costat alegerile din 1860. La finalul convenției, cele două ramuri ale Partidului Democrat au ajuns la un compromis. Dar va rezista acesta?

Democrații așteptaseră să organizeze convenția până la sfârșitul verii, în speranța că veștile proaste continue vor fi vești bune pentru candidatul lor. Acum au mai așteptat puțin. Timp de câteva zile, George McClellan, în casa sa din Orange, New Jersey, s-a chinuit să determine cum să candideze ca democrat de război pe o platformă de pace. A stat ascuns, în timp ce lucra la schiță după schiță la o scrisoare de acceptare. Sfaturile curgeau din toate părțile cu privire la modul în care generalul ar putea împăca ramurile de război și de pace ale partidului său și să treacă la ofensivă împotriva lui Lincoln.

Dar înainte ca McClellan să vorbească, a vorbit generalul William Tecumseh Sherman. Abia începuse campania politică de toamnă când, la 3 septembrie 1864, a sosit o telegramă de la generalul Sherman care anunța: "Atlanta este a noastră și a fost câștigată în mod echitabil". Victoria de la Atlanta, un important oraș feroviar și de producție, împotriva a două armate confederate, a fost una dintre cele mai importante realizări militare ale războiului. Sherman a cucerit Atlanta încercuind orașul cu o forță copleșitoare și convingându-i pe apărătorii săi să evacueze și să se retragă, în loc să lupte și să riște pierderi grele de vieți omenești, atât militare, cât și civile.

Victoria lui Sherman la Atlanta a schimbat totul peste noapte. "Vești glorioase în această dimineață- Atlanta a fost cucerită în sfârșit!!!", a scris George Templeton Strong în New York. El a înțeles impactul acestui eveniment. "Este cel mai mare eveniment al războiului". Atmosfera de pesimism s-a rupt imediat. O renaștere a fervoarei unioniste a început să cuprindă Nordul. Spiritele lui Lincoln au fost înviorate.

După această întorsătură a evenimentelor, McClellan a dat publicității o scrisoare la miezul nopții de 8 septembrie 1854. După ce a declarat că nu a căutat nominalizarea, a afirmat: "Păstrarea Uniunii noastre a fost singurul scop declarat pentru care a fost început războiul". Ceea ce nu a spus, cu voce tare, a fost că războiul nu ar fi trebuit să fie purtat niciodată pentru a răsturna sclavia. În mod evident, s-a luptat cu platforma de pace și a renunțat la ea când a spus: "Nu aș putea să mă uit în fața camarazilor mei galanți din armată și din marină, care au supraviețuit atâtor bătălii sângeroase, și să le spun că truda lor și sacrificiile atâtor frați ai noștri uciși și răniți au fost în zadar." McClellan spunea pentru toți cei care voiau să audă că nu era dispus să pună capăt războiului cu orice preț. Cu aceste cuvinte, el spera că va putea obține votul marilor soldați.

Scrisoarea publicată de McClellan i-a electrizat și dezamăgit în același timp pe democrați. Democrații de război au devenit convinși că aveau candidatul lor, un om care putea să adune voturile soldaților și să-l înlăture pe Lincoln de la putere. Dar primarul democrat din New York, Fernando Wood, nu era atât de sigur. Dându-și seama de poziția fără ieșire a lui McClellan, el a sugerat reconvocarea convenției democrate "fie pentru a remodela platforma pentru a se potrivi candidatului, fie pentru a nominaliza un candidat care să se potrivească platformei". Henry Raymond, descurajat de șansele lui Lincoln în august, a scris acum un editorial în septembrie: "Ei bine, vedem în sfârșit că generalul McClellan își practică strategia preferată - cu un front îndrăzneț luptă timid". Raymond l-a descris pe McClellan ca fiind "numai ambiție și fără curaj, numai dorință și fără decizie".

ÎN CONFORMITATE CU PROTOCOLUL DE CAMPANIE

, nici Lincoln și nici McClellan nu au făcut campanie în persoană, ci au lăsat pe seama unor surogate să își expună argumentele în fața publicului. Până în septembrie, caricaturiștii îl denigrau pe generalul McClellan în comparație cu Lincoln. Frank Bellew, în Harper's Weekly, a desenat un contrast vizual între un Lincoln mare și un McClellan mic. Legenda a accentuat contrastul. O caricatură politică îl prezenta pe McClellan ca fiind singurul om care îi împiedica pe Abraham Lincoln și Jefferson Davis să continue să se atace reciproc. O altă caricatură îl înfățișa pe McClellan ca pe un trădător al idealurilor de libertate, iar o alta îl arăta pe Lincoln ca pe un dictator. O caricatură populară printre democrați îl înfățișa pe Lincoln prezidând un bal la care bărbați albi dansau cu femei de culoare. Un nou cuvânt, "miscegenation", fusese inventat de doi reporteri pentru New York World în 1863, iar acum era folosit pentru a-l ataca pe Lincoln. Cele două rădăcini latine, miscere, a amesteca, și genus, rasă, au înlocuit vechiul cuvânt, amalgamare, și au produs instantaneu mai multă dezgust și ură. Un tratat numit "Catehismul lui Lincoln" susținea că scopul final al lui Lincoln era metisajul.

Ilustrația "Acest lucru îmi amintește de o mică glumă" a apărut în Harper's Weekly la 17 septembrie 1864.

Această satiră antirepublicană, "The Miscegenation Ball", a fost o caricatură de campanie menită să îl lege pe Lincoln de abolиționismul radical. Artistul înfățișează teama de amestecul rasial - bărbați albi dansează cu femei de culoare într-o sală mare. Deasupra scenei muzicienilor este atârnat un portret al lui Abraham Lincoln.

Lincoln și republicanii au făcut campanie pe tema "Nu există pace fără victorie". Afișe, panglici, ferotipuri, medalii și jetoane din campania prezidențială din 1864 au devenit vizibile peste tot. O panglică din campania din 1864 surprinde cele două obiective ale războiului, care acum sunt clar înțelese: "Uniunea și Libertatea". O altă medalie era inscripționată: "Libertate pentru toți oamenii / Războiul pentru Uniune". Tema drepturilor omului a fost surprinsă în jetoane. Pe o parte scria "Lincoln", în timp ce pe cealaltă parte era inscripționat: "Proclamă libertatea în toată țara". Pe o parte, pe o alta se putea citi: "Lincoln și Libertatea", iar pe cealaltă: "Libertate/Justiție/Veritate".

Această caricatură îl înfățișează pe generalul George McClellan ca fiind singura figură pașnică care îi poate ține despărțiți pe președintele Abraham Lincoln și pe președintele Jefferson Davis.

Schimbarea în soarta bătăliei a energizat campania de realegere a lui Lincoln. Ulysses S. Grant și William T. Sherman au captat imaginația publicului, iar ambii erau cunoscuți ca fiind admiratori ai lui Lincoln. Dar ceva mai mult a început să apară în Nord. În ciuda reticenței politicienilor față de Lincoln, oamenii nu erau suspicioși, ci entuziaști. Lincoln își comunicase dragostea pentru Uniune în scrisorile sale publice și la Gettysburg. Ei credeau în el. Comandantul suprem, mai bine cunoscut de trupele sale ca părintele Abraham, a găsit o admirație și o afecțiune în rândul trupelor care păreau gata să se traducă în voturi în prima zi de marți din noiembrie.

LA FEL CA TOAMNA

campaniei politice de toamnă, după o pauză de mai bine de un an, Lincoln și-a reluat corespondența cu doamna Eliza Gurney, liderul quaker care îl vizitase în biroul său în toamna anului 1862. Gurney i-a scris președintelui în august 1863, dar nu există nicio înregistrare a răspunsului acestuia. Lincoln a primit zeci de delegații de lideri religioși, dar, dintr-un motiv care nu a fost niciodată explicat, s-a simțit liber să își împărtășească cele mai profunde gânduri cu această femeie quaker. La 4 septembrie 1864, scriind imediat după ce Lincoln a aflat de capturarea orașului Atlanta, părea mai încrezător în scopurile lui

Dumnezeu decât fusese cu doi ani mai devreme în prima sa scrisoare către Gurney. "Scopurile Atotputernicului sunt perfecte", scria el acum. Președintele credea că aceste scopuri "trebuie să prevaleze, chiar dacă noi, muritorii rătăciți, nu reușim să le percepem cu exactitate în avans". El i-a exprimat doamnei Gurney atât speranțele sale, cât și resemnarea sa. "Am sperat la o încheiere fericită a acestui război teribil cu mult timp înainte de aceasta; dar Dumnezeu știe cel mai bine și a hotărât altfel."

Cu violențele teribile dezlănțuite de Grant și Sherman în această perioadă, Lincoln s-a străduit să înțeleagă cum ar putea ieși ceva bun dintr-un război teribil. "Între timp, trebuie să lucrăm cu seriozitate în cea mai bună lumină pe care El ne-o dă, având încredere că o astfel de lucrare încă duce la marile scopuri pe care El le rânduiește. Cu siguranță că El intenționează ca un mare bine să urmeze acestei puternice convulsii, pe care niciun muritor nu ar putea să o facă și niciun muritor nu ar putea să o oprească."

ZIUA ALEGERILOR

, 8 noiembrie 1864, a răsărit întunecată și ploioasă la Washington. McClellan se bazase pe votul soldaților, dar republicanii, care controlau toate legislaturile statelor, cu excepția New Jersey, Indiana și Illinois, au hotărât să ofere buletine de vot prin corespondență în speranța că soldații vor vota pentru comandantul suprem.

La ora șapte seara, Lincoln a mers la biroul de telegraf împreună cu John Hay și Noah Brooks pentru a urmări rezultatele. Primele rezultate din Philadelphia au înveselit spiritele tuturor. Lincoln a cerut ca rezultatele să fie duse la Mary, care, a recunoscut el, "este mai nerăbdătoare decât mine". Discuțiile de la telegraf au continuat să semnaleze vești bune. La o cină la miezul nopții, Lincoln, într-o dispoziție veselă, a împărțit stridii tuturor.

Rezultatele finale ale alegerilor au arătat că Lincoln obținuse o victorie zdrobitoare. A primit 2.203.831 de voturi față de 1.797.019 ale lui McClellan. A câștigat și mai decisiv votul electoral, 221 la 21, câștigând fiecare stat cu excepția New Jersey, Delaware și Kentucky. Lincoln a câștigat, dar chiar și republicanii au recunoscut că, pentru mulți, votul a fost împotriva lui McClellan la fel de mult ca și pentru Lincoln. Totuși, președintele a simțit un sentiment de ușurare și mândrie în legătură cu votul soldaților: 116.887 pentru el și doar 37.748 pentru generalul McClellan.

Lincoln se va apropia de cea de-a doua învestitură, justificat personal și așteptând victoria finală pe câmpul de luptă.

Alexander Gardner a realizat această fotografie la 5 februarie 1865, cu o lună înainte de cel de-al doilea discurs inaugural al lui Lincoln. Fotografia arată îmbătrânirea extraordinară care avusese loc în doar patru ani.

CAPITOLUL 26

Cu răutate față de nimeni, cu caritate pentru toți

Decembrie 1864-aprilie 1865

UN LEAC REGAL PENTRU TOATE RELELE.

ABRAHAM LINCOLN

Descriind cel de-al treisprezecelea amendament, 1 februarie 1865

BRAHAM LINCOLN S-A PUS LA PAT după miezul nopții în noaptea alegerilor, 8 noiembrie 1864. Vechiul său prieten, Ward Hill Lamon, care se îngrijorase întotdeauna de siguranța președintelui mai mult decât oricine altcineva, a adunat câteva pături și s-a întins în fața ușii dormitorului președintelui, înarmat cu o pereche de pistoale și un cuțit Bowie. Știind că Lincoln ar fi ignorat orice pericol, Lamon a plecat înainte ca președintele să se trezească dimineața.

Lamon îl avertizase pe președinte de pericol încă din momentul în care l-a însoțit pe Lincoln în călătoria cu trenul de la miezul nopții prin Baltimore până la Washington, după ce a fost descoperit un complot de asasinare în februarie 1861. Temerile sale au crescut atunci când Lincoln a început să călărească înainte și înapoi de la Casa Albă la Casa Soldaților în vara anului 1862. În acel moment, Lamon i-a cerut insistent "necesitatea unei escorte militare", dar președintele a respins sugestia și a insistat să călărească singur. Într-o seară, în jurul orei unsprezece, un foc de pușcă a răsunat în timp ce Lincoln călărea de la Casa Albă la Casa Soldaților. Calul lui Lincoln, Old Abe, a pornit "cu o viteză amețitoare". A doua zi dimineață, Lincoln, fără pălăria cu bujie de opt dolari, i-a povestit lui Lamon această întâmplare, dar, spre surprinderea lui, "într-un spirit de lejeritate", Lincoln a protestat că trebuie să fi fost un accident, dar a recunoscut: "Vă spun că nu există în palmares un timp egal cu cel făcut de cei doi Old Abe cu acea ocazie".

Amenințările la adresa lui Lincoln s-au înmulțit după realegerea sa, atunci când dușmanii, atât din Sud, cât și din Nord, au recunoscut că președintele va rămâne în funcție încă patru ani. În decembrie 1864, Lamon și-a pus în scris îngrijorările. "Regret că nu apreciați ceea ce v-am spus în repetate rânduri în ceea ce privește aranjamentele polițienești adecvate legate de gospodăria dumneavoastră și de siguranța dumneavoastră personală". El a adăugat: "Știți, sau ar trebui să știți, că viața dumneavoastră este căutată și va fi luată dacă dumneavoastră și prietenii dumneavoastră nu veți fi precauți; pentru că aveți mulți dușmani în interiorul liniilor noastre". Apelul său către președinte: "Sunteți în pericol. "

DOUĂ NOAPTE MAI TÂRZIU, Lincoln a salutat cântăreții de serenadă de la o fereastră de la etajul al doilea al Casei Albe. În remarcile pregătite, el le-a vorbit nu despre un triumf republican, ci despre faptul că "un guvern popular poate susține o alegere națională, în mijlocul unui mare război civil". Lincoln a spus că alegerile au afirmat că "cel care este cel mai devotat Uniunii și cel mai opus trădării poate primi cele mai multe voturi din partea poporului". Cu dezbaterea privind viitorul Reconstrucției după război pe buzele politicienilor, Lincoln și-a semnalat atitudinea. "În ceea ce mă privește, m-am străduit să evit să pun vreun obstacol în cale. Atât timp cât am fost aici, nu am plantat de bunăvoie un ghimpe în sânul nimănui." Mulți din propriul partid al lui Lincoln nu au apreciat oferta de reconciliere a președintelui.

În săptămânile care au urmat, Lincoln a privit spre un al doilea mandat care avea să dureze până în martie 1869. S-a ocupat cu gândul la personalul său, la cabinet și la o numire importantă în justiție. În primul său mandat, Lincoln se bucurase de sprijinul deplin al celor doi secretari loiali ai săi, John Nicolay și John Hay, dar știa că aceștia erau epuizați. Președintele intenționa să le răsplătească serviciul prin numirea lor în posturi diplomatice în Franța.

El știa deja cine le va lua locul. În ultimii doi ani ai primului său mandat, nimeni nu devenise mai apropiat de Lincoln decât Noah Brooks, corespondentul perspicace din punct de vedere politic al Sacramento Daily Union. Brooks devenise un prieten de încredere, precum și un agent de legătură cu presa. Născut în Castine, Maine, Brooks s-a mutat în Dixon, Illinois, în 1856, unde a făcut prima dată cunoștință cu Lincoln în timpul campaniei prezidențiale republicane a lui John C. Frémont. Brooks s-a mutat în California în 1859, dar când soția sa a murit la naștere în 1862, a acceptat o misiune de reporter pentru Sacramento Daily Union din Washington. S-a bucurat de un acces neobișnuit la președinte. Când atât de mulți din jurul lui Lincoln îl agasau în mod constant pentru o preferință, Brooks nu a cerut nimic pentru el.

Lincoln trebuia să facă noi numiri în cabinet. Procurorul general Edward Bates, în vârstă de 71 de ani, a decis să se retragă. Lincoln i-a cerut lui James Speed, fratele mai mare al lui Joshua Speed, să accepte acest post important. Spre deosebire de fratele său mai mic, James Speed a fost un adversar timpuriu și puternic al sclaviei. "Sunt un abolиționist constituționalist convins", declarase el în campania din toamna anului 1864.

Lincoln l-a numit pe William Dennison din Ohio, care prezidase Convenția Partidului Uniunii Naționale de la Baltimore din iunie 1864, pentru a-l înlocui pe Montgomery Blair, care demisionase. De asemenea, Lincoln avea să-l înlocuiască pe secretarul de interne, John P. Usher, în mare parte ineficient, cu senatorul James Harlan din Iowa, un susținător puternic al lui Lincoln. Secretarul Trezoreriei, William Fessenden, i-a spus lui Lincoln că vrea să se întoarcă în Senat, așa că președintele l-a ales pentru Trezorerie pe competentul, deși incolor, Hugh McCullough, controlor al monedei.

Luate împreună, aceste numiri semnalau perspectiva unui stil de conducere destul de diferit pentru cel de-al doilea mandat al lui Lincoln. În primul său mandat, acesta selectase lideri recunoscuți pentru cabinetul său, atât republicani, cât și democrați, argumentând că avea nevoie de cei mai capabili oameni în jurul său. Ceea ce Lincoln nu a spus, dar a lăsat să se înțeleagă, a fost o recunoaștere a propriei sale lipse de experiență. Pe de altă parte, selecțiile lui Lincoln pentru cel de-al doilea mandat reprezentau oameni capabili, dar niciunul dintre ei nu s-a ridicat la același nivel de proeminență ca liderii de partid precum Seward, Chase, Bates și Cameron. A continuat cu plăcere cu William Seward ca secretar de stat, un lider recunoscut, dar controversat, care devenise cel mai apropiat prieten politic al său. Numirile lui Speed și Dennison au întărit latura radicală a Partidului Republican în cabinetul său. Toți noii numiți, spre deosebire de unii dintre cei numiți în primul său mandat, și-au demonstrat loialitatea personală față de președinte.

CEA MAI IMPORTANTĂ NUMIRE a lui LINCOLN avea să fie un nou președinte al Curții Supreme de Justiție a Statelor Unite, care să îi succeadă lui Roger Taney, care murise la 12 octombrie 1864. Nu au lipsit candidații care au făcut un pas înainte în autopromovare sau au fost susținuți de prieteni. Procurorul general Edward Bates i-a scris lui Lincoln a doua zi după moartea lui Taney, solicitând să fie numit "ca o onoare încununată și retrasă a vieții mele". Fostul senator de Illinois Orville Browning l-a încurajat pe Lincoln să îl numească pe secretarul de război Edwin Stanton. Francis Blair, Sr., i-a scris lui Lincoln implorându-l să îl numească pe fiul său, Montgomery, până de curând șef de post, ceea ce ar fi "înlăturat norul pe care ostracizarea sa din cabinetul dumneavoastră" l-a adus prin demisia sa forțată. Charles Sumner l-a recomandat pe Salmon P. Chase, a cărui candidatură, într-o manieră tipic stângace, a fost susținută de o sumedenie de scrisori adresate președintelui. Sumner, care avea urechea lui Lincoln, a mers atât de departe încât i-a cerut lui Chase să îi scrie o scrisoare pe care apoi i-o va arăta președintelui. Chase trebuie să fi înghițit în sec când i-a scris lui Sumner înainte de alegerile din noiembrie: "Din fericire, acum este sigur că următoarea administrație va fi în mâinile domnului Lincoln, de la care lumea se va aștepta la lucruri mărețe".

Lincoln a decis să nu se grăbească cu această numire. Spre frustrarea numeroșilor candidați și a susținătorilor acestora, nu a luat nicio decizie înainte de alegeri. Lincoln numise deja patru judecători asociați - Noah Swayne, Samuel F. Miller, David Davis și Stephen J. Field - mai mulți decât orice președinte de la Andrew Jackson încoace.

Lincoln, avocatul de la Casa Albă, credea că validitatea Proclamației de emancipare și a altor acte ale Războiului Civil ar putea intra cu ușurință sub controlul Curții Supreme. Punând în balanță această circumstanță distinctă, Lincoln a considerat că ar trebui să meargă cu o persoană ale cărei opinii erau cunoscute. El i-a spus congresmanului George S. Boutwell din Massachusetts: "Nu putem întreba un om ce va face și, dacă am face-o, iar el ne-ar răspunde, l-am disprețui pentru asta. Prin urmare, trebuie să luăm un om ale cărui opinii sunt cunoscute".

Lincoln l-a ales pe Salmon P. Chase. Președintele a înțeles mai bine decât oricine că Chase era extrem de ambițios, că încercase să îl înlăture de la nominalizarea republicană din 1864 și că l-a criticat pe la spate încă de la începutul președinției sale. Dar Lincoln cunoștea și opiniile lui Chase. Știa că acesta va susține Proclamația de emancipare și un amendament sperat pentru a scoate sclavia în afara legii pentru totdeauna. Ar fi fost ultima dată când Lincoln ar fi apelat la unul dintre rivalii săi pentru a-și duce la îndeplinire politicile.

Când noul Congres s-a reunit la 5 decembrie 1864, alegerea lui Lincoln pentru Chase s-a dovedit a fi în general populară. Toată lumea recunoștea că instanța va rezista mult mai mult decât Lincoln în soluționarea problemelor care vor apărea cu siguranță în urma Războiului Civil. Ambiția politică uriașă a lui Chase, care aparent nu putea fi satisfăcută decât prin câștigarea președinției, urma să fie acum pusă deoparte pentru totdeauna prin numirea în cea mai înaltă funcție judiciară din țară. Generozitatea de spirit a lui Lincoln, combinată cu gândirea sa politică ascuțită, a strălucit în această alegere strategică.

-

LINCOLN ajunsese să-l aprecieze pe William Tecumseh Sherman pentru curajul și îndrăzneala sa, dar era și îngrijorat. După ce a capturat Atlanta, Sherman a cerut permisiunea pentru un plan îndrăzneț de a-și lăsa în urmă liniile de aprovizionare, de a mărșălui 285 de mile până la mare și apoi de a se întoarce spre nord pentru a i se alătura lui Grant, atacându-l pe Robert E. Lee din spate. Lincoln și Grant erau amândoi îngrijorați că generalul John Bell Hood, care îl înlocuise pe generalul confederat Joseph Johnston, se va desprinde de Sherman și va mărșălui spre nord și vest pentru a reinvada Tennessee. Sherman a răspuns acestor obiecții oferindu-se să îl trimită pe generalul George Thomas, "Stânca din Chickamauga", cu 60.000 de oameni pentru a-l bloca pe Hood. Sherman a argumentat că marșul prin Georgia ar impune nu doar o înfrângere militară, ci și o lovitură psihologică asupra moralului sudist. A câștigat argumentul și a primit permisiunea de a porni marșul.

La 15 noiembrie 1864, Sherman a părăsit o Atlanta în flăcări pentru a mărșălui spre est până la Oceanul Atlantic. Exact așa cum se temuseră Lincoln și Grant, Hood a pornit imediat spre Tennessee, sperând să atragă o parte din armata lui Sherman din Georgia.

În Georgia, Sherman, subțirel și cu barbă roșie, a înțeles că aventura care îl aștepta nu era pur și simplu ciocnirea a două armate, ci a două societăți. Sherman a condus un marș în care trupele sale, desfășurate pe o lățime de 80 de kilometri, au rupt șinele de cale ferată și au incendiat atât întreprinderile, cât și casele care le stăteau în cale. Cuvintele sale către oamenii săi, veterani din Shiloh, Vicksburg și Chattanooga: "Hrăniți liber țara". Sherman a oferit propria sa definiție a războiului: "Războiul este cruzime și nu îl poți rafina", i-a declarat primarului din Atlanta.

În următoarea lună, în noiembrie și decembrie 1864, fără nicio comunicare telegrafică din partea lui Sherman, rapoartele despre locul unde se afla acesta, majoritatea din relatările din ziarele confederate ostile, au fost fragmentare. Cu toate acestea, publicul nordic a fost prins în drama marșului lui Sherman. În New York, George Templeton Strong scria la 28 noiembrie 1864: "A trecut pe lângă Macon, a hărțuit Milledgeville și amenință Savannah. Editorii rebeli păstrează în mod judicios majoritatea informațiilor despre mișcările sale". Pe 8 decembrie, Strong a reflectat starea de spirit din Nord când a mărturisit în jurnalul său: "Multă îngrijorare în legătură cu Sherman. Eșecul său ar fi o calamitate înfricoșătoare".

Nimeni nu era mai îngrijorat de Sherman decât Lincoln. În cele din urmă, după mai bine de cinci săptămâni de așteptare, a primit o telegramă de la Sherman, care fusese transportată cu vaporul până în peninsula Virginia pentru a fi transmisă la Washington. "Vă rog să vă prezint ca dar de Crăciun orașul Savannah cu 150 de tunuri grele și o mulțime de muniție și, de asemenea, aproximativ 25.000 de baloți de bumbac." Cei zece mii de apărători confederați din Savannah au evacuat orașul înainte ca Sherman să poată lansa un atac.

Lincoln i-a răspuns imediat lui Sherman. Amintind de spiritul scrisorii sale de felicitare adresate lui Grant după victoria de la Vicksburg, el a scris: "Când erai pe cale să părăsești Atlanta... am fost neliniștit, dacă nu chiar temător; dar am simțit că tu ești cel mai bun judecător". Lincoln a adăugat: "Acum, întreprinderea fiind un succes, onoarea este numai a ta; căci cred că niciunul dintre noi nu a mers mai departe decât să consimtă". Lincoln, în această perioadă a Crăciunului din 1864, a folosit cuvinte din profetul Isaia pentru a-i spune lui Sherman că marșul său "îi aduce pe cei care stăteau în întuneric, să vadă o lumină mare".

PE TOT TIMPUL RĂZBOIULUI, una dintre poverile pe care Lincoln și le-a asumat a fost aceea de a scrie familiilor care pierduseră pe cineva drag în luptă. În noiembrie, Lincoln a aflat prin intermediul Departamentului de Război că doamna Lydia Bixby, o văduvă din Boston, a pierdut cinci fii în război. La 16 noiembrie 1864, Lincoln i-a scris o scrisoare sinceră în care îi spunea: "Simt cât de slabe și de nefolositoare trebuie să fie orice cuvânt al meu care ar încerca să vă alunge din durerea unei pierderi atât de copleșitoare". Lincoln a încheiat cu o rugăciune: "ca Tatăl nostru ceresc să poată atenua angoasa durerii tale și să-ți lase doar amintirea dragă a celor iubiți și pierduți și mândria solemnă care trebuie să fie a ta, de a fi depus un sacrificiu atât de costisitor pe altarul libertății".

O povară egală sau chiar mai mare pentru președinte a fost revizuirea sentințelor capitale ale soldaților în urma proceselor de la curtea marțială. El și-a rezervat timp în fiecare vineri pentru ceea ce a numit "ziua măcelarului". Nu-i plăcea deloc această sarcină, dar știa că trebuie să o facă. Lincoln a căutat motive pentru a-i grația pe soldații acuzați că au adormit în timpul serviciului de santinelă, că s-au întors acasă fără permisie, că au fugit de pe front și că au dezertat. Lincoln era cunoscut ca fiind deosebit de amabil cu mamele și soțiile care veneau la Casa Albă pentru a pleda pentru fii și soți. El știa că, prin acordarea atâtor grațieri, mergea împotriva opiniei ofițerilor comandanți, care se temeau că înclinația președintelui pentru clemență ar putea să contravină obligației lor de a stabili ordinea și disciplina. În aceeași zi în care i-a scris doamnei Bixby, Lincoln a scris o scrisoare tipică pentru sutele pe care le-a scris în timpul Războiului Civil. "După ce se va reîntoarce în regimentul său cât mai curând posibil și își va îndeplini cu credință mandatul, acest om este iertat pentru orice depășire a termenului de ședere sau dezertare comisă până acum."

Grija pe care Lincoln a acordat-o acestei sarcini s-a reflectat mai ales într-o scrisoare adresată lui James Madison Cutts, care a fost condamnat la destituire din armată după o serie de probleme, printre care faptul că a tras cu ochiul prin ușa unui hotel la o femeie care se dezbrăca, violență și abuzuri față de soldații aflați sub comanda sa și certuri cu alți ofițeri. Lincoln știa că Cutts era fratele lui Adele Cutts Douglas, văduva senatorului Stephen A. Douglas, iar acum i-a scris o scrisoare părintească. "Ai prea mult din viață în fața ta și ai arătat prea multe promisiuni ca ofițer pentru ca viitorul tău să fie cedat cu ușurință". După ce a citat din Hamlet al lui Shakespeare, "Ferește-te de intrarea într-o ceartă", Lincoln a oferit propriul sfat: "Nu vă certați deloc". De ce? "Niciun om hotărât să se pună în valoare nu-și poate face timp pentru dispute personale. Cu atât mai puțin își poate permite să suporte toate consecințele, inclusiv viciul temperamentului său și pierderea controlului de sine". Lincoln l-a trimis înapoi să servească în Armata Potomac. Cutts s-a distins în bătăliile de la Wilderness, Spotsylvania și Petersburg, câștigând singura triplă Medalie de Onoare din istoria armatei americane.

DUPĂ REALEGEREA sa, Lincoln, gândindu-se la viitor, a decis să adopte un amendament care să abolească sclavia pentru totdeauna. Una dintre problemele cu care se confrunta orice amendament era faptul că Constituția fusese modificată doar de două ori de la ratificarea Bill of Rights în 1791. Nu au existat noi amendamente timp de șaizeci de ani. Lincoln a rămas tăcut în timp ce dezbaterile asupra diferitelor amendamente propuse privind sclavia au continuat în iarna și primăvara anului 1864. La 15 iunie 1864, un al Treisprezecelea amendament propus nu a reușit să primească majoritatea necesară de două treimi, nefiind votat cu treisprezece voturi în Cameră.

În noiembrie 1864, republicanii au generat o majoritate puternică în Congres, dar Congresul al 39-lea nu avea să se reunească decât peste patru luni. Liderii republicani l-au sfătuit pe Lincoln să aibă răbdare și să se bazeze pe acțiunile viitoare ale noului Congres. O altă opțiune ar fi fost convocarea unei sesiuni speciale a Congresului, așa cum făcuse Lincoln în iulie 1861. El a decis să nu accepte ambele alternative.

Mai degrabă, în condițiile în care dezbaterea oficială în vechiul Congres urma să înceapă în mai puțin de două luni, în ianuarie 1865, Lincoln a trecut la acțiune. În primii patru ani de președinție, Lincoln nu se implicase prea des în procesele legislative de zi cu zi ale Congresului. Dar acum și-a îndreptat întreaga atenție către un efort reînnoit de a adopta al Treisprezecelea Amendament. Împreună cu secretarul de stat Seward a selectat diverși congresmeni democrați și a făcut lobby pe lângă aceștia pentru a-și schimba votul. Faptul că Lincoln nu a fost dispus să aștepte doar patru luni pentru a adopta acest amendament antisclavagism este cel mai bun indiciu al angajamentului său deplin de a pune capăt sclaviei.

Camera Reprezentanților a programat un vot final la 31 ianuarie 1865. Al treisprezecelea amendament avea următorul conținut:

Secțiunea 1. Nici sclavia, nici servitutea involuntară, cu excepția cazului în care aceasta este o pedeapsă pentru o infracțiune pentru care partea a fost condamnată în mod corespunzător, nu vor exista în Statele Unite sau în orice loc aflat sub jurisdicția acestora.

Secțiunea 2. Congresul va avea puterea de a pune în aplicare acest articol prin legislația corespunzătoare.

Spectatorii au umplut galeriile Capitoliului, inclusiv afro-americani de toate vârstele. Charles Douglass, fiul cel mai mare al lui Frederick Douglass, care servise în faimoasa Infanterie a 54-a din Massachusetts, a luat loc în galerie.

Grefierul a făcut apelul. Rezultatul final a fost de 119 voturi pentru, 56 împotrivă și opt membri absenți. Camera a izbucnit în strigăte și urale. Oamenii din galerii s-au îmbrățișat unii pe alții de bucurie. Atât negrii, cât și albii plângeau. Charles Douglass i-a scris tatălui său: "Mi-aș fi dorit să fi fost aici, nu am mai fost niciodată martor la o asemenea bucurie (mă refer la albi)".

Lincoln s-a alăturat sărbătorii a doua zi. Chiar dacă Constituția nu prevedea ca un președinte să semneze un amendament constituțional, el a avut o mare plăcere să semneze cel de-al Treisprezecelea Amendament și să întâmpine serenadele la Casa Albă. Imediat, Lincoln a fost criticat de dușmanii din Congres și din presă ca exercitând o putere prezidențială nepotrivită.

În acea seară, 1 februarie 1865, ca răspuns la o serenadă la Casa Albă, Lincoln a vorbit cu pasiune. O singură frază a surprins sentimentele lui Lincoln în această ocazie importantă: "Acest amendament este un leac al regelui pentru toate relele."

Această ilustrație din Harper's Weekly descrie scena de bucurie din Camera Reprezentanților la adoptarea celui de-al Treisprezecelea Amendament la 31 ianuarie 1865.

-

Strigătul pentru pace se întețea din toate părțile. Dezertările din Armata de Nord a Virginiei a lui Lee au atins cantități pandemice: 8 la sută în ianuarie și februarie. Moralul pe frontul intern al Uniunii nu era cu mult mai bun. Moartea și rănile îngrozitoare, soldate atât de des cu amputări, diminuau sprijinul pentru Grant și Armata Potomacului.

Lincoln era precaut față de aceste apeluri la pace, despre care credea că fie ar fi dus la eșecul dublului său obiectiv al Uniunii și al emancipării, fie ar fi prelungit războiul fără să vrea. În mesajul său anual adresat Congresului la 5 decembrie 1864, Lincoln declarase că Jefferson Davis "nu ar accepta nimic mai puțin decât destrămarea Uniunii - exact ceea ce noi nu vrem și nu putem oferi. Declarațiile sale în acest sens sunt explicite și deseori repetate. El nu încearcă să ne înșele. Nu ne oferă nicio scuză pentru a ne înșela pe noi înșine". Lincoln a spus Congresului: "Între el și noi, problema este distinctă, simplă și inflexibilă. Este o problemă care nu poate fi judecată decât prin război și decisă prin victorie".

La începutul lunii ianuarie 1865, sensibil la acuzațiile că nu făcea toate eforturile pentru a pune capăt războiului, Lincoln, împotriva bunului său simț, i-a permis prietenului său Francis P. Blair să întreprindă o misiune de pace la Richmond. Bătrânul Blair, cândva prieten al lui Jefferson Davis, a sosit la Richmond pe 11 ianuarie, hotărât să folosească multe chei pentru a deschide ușile păcii. Într-un scenariu, Blair și Davis au vorbit despre posibilitatea ca armatele Uniunii și Confederației să se unească pentru a-i alunga pe francezi din Mexic, pe care îl ocupau din 1862. În cele din urmă, președintele confederat i-a dat lui Blair o scrisoare pe care să i-o ducă lui Lincoln, în care spunea că va numi comisari "pentru a asigura pacea în cele două țări".

Scrisoarea lui Davis către Blair a confirmat îndoielile lui Lincoln cu privire la negocieri. Lincoln l-a trimis pe Blair într-o misiune de întoarcere la Richmond, înarmat cu propria sa scrisoare, în care scria clar că ar fi dispus să primească comisari pentru a asigura pacea, dar numai "pentru oamenii din singura noastră țară comună".

Dar Davis se afla, de asemenea, sub presiunea liderilor confederați; el a acceptat să numească trei comisari care erau, fiecare, avocați ai negocierii: Alexander Stephens, vicepreședinte al Confederației; John A. Campbell, secretar adjunct al războiului; și Robert M. T. Hunter, senator confederat din Virginia.

Cu toate acestea, Davis a redus orice posibilitate de succes insistând cu tenacitate asupra independenței Sudului.

Lincoln și Stanton au refuzat inițial să se întâlnească cu comisarii confederați din cauza limbajului lui Davis despre două țări. În cele din urmă, Lincoln a fost de acord că ar părea nepoliticos să nu se întâlnească cu cei trei comisari.

La 3 februarie 1865, Lincoln și secretarul de stat Seward s-au întâlnit cu Stephens, Campbell și Hunter pe vaporul lui Lincoln, River Queen, la Hampton Roads, în largul peninsulei Virginia. Lincoln își amintea cu drag de Alexander Stephens din timpul petrecut împreună în cel de-al Treizelea Congres, ceea ce a contribuit la crearea unui aer de cordialitate la bordul vasului. Participanții au fost de acord să nu țină niciun fel de notițe despre întâlnirea care a durat patru ore.

Stephens a preluat conducerea întrebându-l pe Lincoln: "Ei bine, domnule președinte, nu există nicio modalitate de a pune capăt problemelor actuale și de a restabili sentimentul general și armonia ... între diferitele state și secțiuni ale țării?". Stephens a evitat cu grijă limbajul lui Davis privind cele două țări. Lincoln a răspuns direct: "Nu exista decât o singură cale pe care o cunoștea, și anume ca cei care se împotriveau legilor Uniunii să înceteze această rezistență". Stephens, politicianul iscusit de care Lincoln își amintea, a încercat să schimbe traiectoria conversației vorbind despre "chestiunea continentală". El s-a referit la discuția lui Francis Blair 's din Richmond despre faptul că armatele Uniunii și ale Confederației s-ar fi unit pentru a-i forța pe francezi să părăsească Mexicul.

Campbell l-a întrebat pe Lincoln care ar putea fi termenii Reconstrucției în cazul în care statele din Sud ar fi de acord să se alăture din nou Uniunii. Lincoln a răspuns că, odată ce rezistența armată va înceta, statele din Sud "vor fi imediat repuse în relațiile lor practice cu Uniunea". Președintele le-a spus comisarilor că nu poate negocia atâta timp cât Sudul persistă în agresiunea armată împotriva Uniunii. Când Hunter a încercat să contracareze cu o lecție de istorie, conform căreia Carol I al Angliei a negociat cu forțele inamice, Lincoln a răspuns: "Nu pretind că sunt postat în istorie. Cu privire la toate aceste chestiuni îi voi da cuvântul lui Seward. Tot ce îmi amintesc cu precizie despre cazul lui Carol I este că și-a pierdut capul la sfârșit". Conferința de la Hampton Roads, după cum a declarat Lincoln în Congres o săptămână mai târziu, "s-a încheiat fără rezultat".

LA 1 FEBRUARIE 1865, generalul Sherman și-a condus cele 60.000 de trupe spre nord, ieșind din Savannah. Tăind prin Carolina de Sud, soldații săi veterani au lovit statul despre care știau că fusese sămânța secesiunii cu distrugeri și mai mari decât cele pe care le-au provocat Georgiei. Lincoln a înțeles că această distrugere militară agresivă era necesară pentru a pune capăt rezistenței Confederației. Pentru a sărbători victoriile lui Sherman în Charleston, Carolina de Sud, și Wilmington, Carolina de Nord, Lincoln, trei săptămâni mai târziu, a ordonat o iluminare nocturnă în capitală pe 22 februarie, ziua de naștere a lui George Washington.

Între timp, Armata Potomac a rămas în fața Petersburgului, la douăzeci și cinci de mile sud de Richmond. Petersburg, cu cele cinci căi ferate și importante drumuri de legătură, era cheia pentru susținerea capitalei confederate. În ceea ce avea să devină cel mai lung asediu din războiul american, Grant a tăiat încet calea ferată și drumurile spre Petersburg. Confederații, reduși la un război defensiv, au rezistat, în timp ce Lee, citind mereu ziarele nordice, încă mai spera că populația nordică se va plictisi de acest război fără sfârșit. Asediul începuse în iunie 1864 și, deși Grant și Meade au strâns încet lațul în mai mult de două sute de zile de război de tranșee, au rămas în continuare pe dinafară. Grant trăia cu teama că Robert E. Lee va dispărea într-o zi și va încerca să se lege cu generalul John Bell Hood mai la sud.

La sfârșitul lunii februarie, generalul Uniunii Edward Ord și generalul confederat James Longstreet au vorbit despre posibilitățile de pace într-o conversație purtată în timpul unui schimb de prizonieri. Longstreet i-a transmis această conversație lui Lee, care i-a scris lui Grant la 3 martie 1865, cu o zi înainte de cea de-a doua învestitură a lui Lincoln, propunându-i să se întâlnească și să facă "un schimb de opinii" care să vizeze "posibilitatea de a ajunge la o ajustare satisfăcătoare a actualelor dificultăți nefericite". Lincoln, prin intermediul lui Stanton, i-a scris imediat lui Grant. "Președintele îmi ordonă să vă spun că dorește să nu aveți nicio conferință cu generalul Lee, cu excepția cazului în care este vorba de capitularea armatei generalului Lee sau de o chestiune minoră, pur militară." Apoi a articulat poziția de lider politic a lui Lincoln. "El mă instruiește să vă spun că nu trebuie să decideți, să discutați sau să conferențiați asupra vreunei chestiuni politice. Astfel de chestiuni președintele le ține în mâinile sale; și nu le va supune niciunei conferințe sau convenții militare." În ciuda încrederii nemărginite pe care Lincoln o avea în Grant, el a reiterat prin Stanton ceea ce stabilise la începutul războiului - el singur va decide politica națională, care, deoarece era și comandant suprem, cuprindea și politica militară.

WASHINGTON NU VĂZUSE NICIODATĂ atât de mulți oameni, în timp ce călătorii convergeau spre capitală pentru a doua inaugurare a lui Lincoln. Odată cu apropierea datei de 4 martie 1865, aprehensiunea se amesteca cu speranța. Abundau zvonurile conform cărora confederații disperați, realizând acum că înfrângerea era iminentă, vor încerca să îl răpească sau să îl asasineze pe președinte. Stanton a luat măsuri de siguranță extraordinare. Drumurile care duceau la Washington erau puternic pichetate de soldații Uniunii de câteva zile. Trăgătorii de elită s-au poziționat pe clădirile care urmau să găzduiască ceremoniile inaugurale.

Președintele, asaltat de critici o mare parte din timpul războiului, primea în sfârșit recunoaștere pentru conducerea sa politică. Susținătorii se bucurau că evenimentele recente îi dădeau dreptate. Ziarul Illinois State Journal din Springfield a declarat în editorialul său din 4 martie 1864: "Toată onoarea lui Abraham Lincoln, prin a cărui onestitate, fidelitate și patriotism au fost obținute aceste rezultate glorioase". Chicago Tribune a scris un editorial: "Domnul Lincoln a crescut încet și constant în respectul, încrederea și admirația poporului". Washington Daily Morning Chronicle l-a îndemnat pe domnul Lincoln să se mândrească puțin. "Nu vom fi surprinși dacă președintele, în cuvintele pe care le va rosti în această

dimineață, nu va indica promisiunile pe care ni le-a făcut în discursul inaugural din 1861 și nu va susține că nu s-a îndepărtat de ele într-un singur caz substanțial."

Ziua inaugurării a răsărit cu o ploaie neîncetată. La primele ore ale dimineții, ceața a continuat să planeze asupra orașului în timp ce mulțimea a început să sosească la intrarea de est a Capitoliului. Străzile supurau de noroi moale, descris de localnici ca fiind "tencuială neagră". Vânturi de vijelie au bătut prin oraș, smulgând copaci. Estimările poliției au plasat mulțimea între treizeci și patruzeci de mii de oameni. Philadelphia Inquirer a relatat că mulțimea care a sosit era prezentă "cu o forță suficientă pentru a fi băgat teroarea în inima armatei lui Lee (dacă umbrelele ar fi fost muschete)".

Ceremoniile nu aveau să difere foarte mult de prima inaugurare a lui Lincoln. Cu toate acestea, au existat unele diferențe. În locul micilor grupuri de soldați prezenți în 1861, un număr mare de soldați erau prezenți în tot orașul. Era vizibil un număr tot mai mare de dezertori confederați. Numai în luna februarie, numai în capitală sosiseră 1239 de soldați confederați descurajați.

Prezența atâtor negri în mulțimea inaugurală l-a frapat în mod deosebit pe corespondentul ziarului Times din Londra. El a estimat că "cel puțin jumătate din mulțime era formată din oameni de culoare. Toată lumea, atât străinii, cât și localnicii, a remarcat că nu a mai existat niciodată o asemenea mulțime de negri în capitală".

La ora 11:40, ploaia a încetat brusc și spărturi în nori au dezvăluit un cer azuriu. Artistul fotograf din Washington Alexander Gardner era pregătit să înregistreze evenimentul pentru posteritate. Cel de-al doilea discurs inaugural avea să fie singura ocazie în care Lincoln a fost fotografiat în timp ce rostea un discurs. Supusă limitărilor unui meșteșug și ale unei tehnologii aflate încă la vârsta tinereții, fotografia arată chipul lui Lincoln, dar nu în mod clar.

Această fotografie, care a fost etichetată greșit ani de zile ca fiind marea trecere în revistă a armatei din mai 1865, este acum înțeleasă ca fiind o fotografie a mulțimii de la cel de-al doilea discurs inaugural al lui Lincoln. Observați prezența numeroasă a soldaților în mulțime.

De pe podium, președintele l-a recunoscut în mulțime pe Frederick Douglass. După întâlniri cu președintele în 1863 și 1864, Douglass venise pentru a auzi ce va spune Lincoln cu gândul la sfârșitul războiului.

În spatele lui Lincoln, la doar treizeci și cinci de metri distanță, se afla actorul John Wilkes Booth. Lincoln îl văzuse pe Booth jucând la Teatrul Ford în "Inima de marmură" pe 9 noiembrie 1864, cu o săptămână înainte de a se deplasa la Gettysburg. Frumosul Booth, în vârstă de 26 de ani, înalt de 1,70 metri, cu păr negru și mustață neagră, își câștigase mai întâi faima ca actor shakespearian în teatrele din sud, în special în Richmond. Booth, clocotind de ură, venise la cea de-a doua inaugurare cu propriile sale motive întunecate: Lucra la un plan pentru a-l răpi pe Lincoln și a-l duce la Richmond.

Când Lincoln a fost prezentat, mulțimea a explodat de nerăbdare. Președintele s-a ridicat de pe scaun și a ieșit de sub adăpostul Capitoliului. La cincizeci și șase de ani, părea mult mai bătrân decât vârsta sa. Exact când a început să vorbească, soarele a pătruns printre nori. Multe persoane, la momentul respectiv și ani la rând, au comentat acest fenomen ceresc. Michael Shiner, un mecanic afro-american de la șantierul naval din Washington, și-a consemnat uimirea în jurnalul său din 4 martie 1865. "De îndată ce domnul Lincoln a ieșit, vântul a încetat să mai sufle și ploaia a încetat să mai plouă, iar Soarele a ieșit și a devenit cât se poate de clar și calm."

În atmosfera extrem de încărcată a Washingtonului din timpul războiului, cu soldați peste tot, politicienii și editorii de ziare speculau cu privire la ceea ce va spune Lincoln despre ultimele sale planuri de reconstrucție. Își va folosi abilitățile sale retorice pentru a lovi dur în adversarii săi din Sud și din Nord? Ar trebui ca Statele Confederate ale Americii să fie tratate ca o națiune cucerită? Cum se făcea distincția între nevinovați și vinovați, între cetățeni și soldați? Cum rămâne cu sclavii? Aceștia fuseseră emancipați, dar cum rămâne cu problema votului?

Lincoln și-a început cel mai frumos discurs pe un ton moderat.

La această a doua înfățișare pentru a depune jurământul prezidențial există mai puține ocazii pentru un discurs extins decât la prima. Apoi, o declarație oarecum în detaliu a unui curs ce urma să fie urmat părea potrivită și adecvată. Acum, la expirarea a patru ani, timp în care declarațiile publice au fost în mod constant solicitate în fiecare punct și fază a marii competiții care încă absoarbe atenția și consumă energiile națiunii, puține lucruri noi ar putea fi prezentate. Progresul armelor noastre, de care depinde în principal tot restul, este la fel de bine cunoscut publicului ca și mie însumi și este, cred, rezonabil de satisfăcător și încurajator pentru toți. Cu mari speranțe pentru viitor, nu mă hazardez să fac nici o predicție cu privire la acesta.

În limbajul impersonal al primului paragraf, Lincoln a redus așteptările prin cuvintele "mai puțin", "puțin" și "nu". El a început mai mult ca un observator decât ca actor principal și a îndreptat atenția remarcilor sale departe de el însuși, vorbind cu o voce pasivă. După primul paragraf, nu va mai folosi pronumele personale.

Cu ocazia corespunzătoare de acum patru ani, toate gândurile erau îndreptate cu îngrijorare spre un război civil iminent. Toți se temeau de el, toți căutau să-l evite. În timp ce discursul inaugural era rostit din acest loc, dedicat în întregime salvării Uniunii fără război, agenți urgentiști se aflau în oraș căutând să o distrugă fără război - căutând să dizolve Uniunea și să împartă efectele prin negociere. Ambele părți au depreciat războiul, dar una dintre ele ar fi făcut război decât să lase națiunea să supraviețuiască, iar cealaltă ar fi acceptat războiul decât să o lase să piară, și războiul a venit.

În cel de-al doilea paragraf, auzim pentru prima dată viziunea politică a lui Lincoln. Principala sa strategie retorică a fost folosirea unui limbaj incluziv. De nenumărate ori în propozițiile celui de-al doilea paragraf, el a folosit adjectivele "toți" și "ambii". Cum ar fi aplaudat mulțimea dacă Lincoln ar fi ales să demonizeze Sudul. În schimb, Lincoln a imputat cele mai bune motive posibile presupusului inamic.

O optime din întreaga populație era formată din sclavi de culoare, care nu erau distribuiți în general pe teritoriul Uniunii, ci localizați în partea sudică a acesteia. Acești sclavi constituiau un interes deosebit și puternic. Toți știau că acest interes era cumva cauza războiului. Consolidarea, perpetuarea și extinderea acestui interes era scopul pentru care insurgenții ar fi rupt Uniunea chiar și prin război, în timp ce guvernul nu pretindea dreptul de a face mai mult decât să limiteze extinderea teritorială a acesteia. Niciuna dintre părți nu se aștepta ca războiul să aibă amploarea sau durata pe care a atins-o deja. Niciuna dintre ele nu a anticipat faptul că cauza conflictului ar putea să înceteze odată cu sau chiar înainte de încetarea conflictului însuși. Fiecare a așteptat un triumf mai ușor și un rezultat mai puțin fundamental și mai puțin uimitor. Amândoi citesc aceeași Biblie și se roagă aceluiași Dumnezeu și fiecare invocă ajutorul său împotriva celuilalt. Poate părea ciudat ca niște oameni să îndrăznească să ceară ajutorul unui Dumnezeu drept pentru a-și smulge pâinea din sudoarea fețelor altor oameni, dar să nu judecăm, ca să nu fim judecați. Rugăciunile celor doi nu au putut fi ascultate. Cea a niciuneia dintre ele nu a fost ascultată pe deplin. Cel Atotputernic are propriile Sale scopuri. "Vai de lume din cauza ofensei; căci trebuie să vină ofensele, dar vai de omul prin care vine ofensa". Dacă presupunem că sclavia americană este una dintre acele ofense care, în providența lui Dumnezeu, trebuie să apară, dar pe care, după ce a continuat în timpul stabilit de El, El dorește acum să o înlăture, și că El dă atât Nordului, cât și Sudului acest război teribil ca fiind vaiul datorat celor prin care a apărut ofensa, vom vedea în aceasta vreo abatere de la acele atribute divine pe care credincioșii într-un Dumnezeu viu i le atribuie întotdeauna? Sperăm cu tandrețe, ne rugăm cu fervoare, ca acest puternic flagel al războiului să treacă repede. Cu toate acestea, dacă Dumnezeu vrea ca el să continue până când toată averea acumulată de robia celor două sute cincizeci de ani de muncă neîmpărtășită a robului va fi scufundată și până când fiecare picătură de sânge trasă cu biciul va fi plătită cu o alta trasă cu sabia, așa cum s-a spus acum trei mii de ani, tot așa trebuie spus că "judecățile Domnului sunt adevărate și cu totul drepte".

Când Lincoln a introdus Biblia în al treilea paragraf: "Amândoi citim aceeași Biblie și ne rugăm aceluiași Dumnezeu", el și-a semnalat intenția de a vorbi atât teologic, cât și politic despre semnificația războiului. În cele 701 cuvinte ale celui de-al doilea discurs inaugural, Lincoln l-a menționat pe Dumnezeu de paisprezece ori, a citat Biblia de patru ori și a invocat rugăciunea de trei ori. Biblia fusese citată o singură

dată în cele optsprezece discursuri anterioare, de către John Quincy Adams, dar lipsa de precedent nu l-a descurajat pe Lincoln.

Această propoziție este plină de sensuri multiple. În primul rând, Lincoln afirma folosirea Bibliei și a rugăciunii atât de către soldații Uniunii, cât și de cei ai Confederației. De asemenea, el a sondat utilizarea adecvată a Bibliei. De-a lungul războiului, Lincoln a găzduit delegații de miniștri și politicieni, dintre care majoritatea erau destul de încrezători că Dumnezeu era de partea Uniunii. Lincoln sugera aici că Biblia și rugăciunea pot fi folosite ca arme pentru a atrage favoarea lui Dumnezeu pentru o parte sau alta. De o parte se aflau cei care citeau o Biblie despre care credeau cu tărie că sancționează sclavia. De cealaltă parte se aflau cei care înțelegeau că Biblia încuraja abolirea sclaviei.

Lincoln a întrebat cum a fost posibil ca o parte să caute ajutorul lui Dumnezeu împotriva celeilalte părți. El a invidiat un Dumnezeu tribal care lua partea unei secțiuni sau a unui partid. Dar Lincoln părea să echilibreze judecata din Vechiul Testament cu mila din Noul Testament: "Să nu judecăm ca să nu fim judecați". Aceste cuvinte provin din Predica de pe Munte, în care Iisus a pledat pentru o nouă etică înrădăcinată în umilință și compasiune.

Lincoln, pe parcursul discursului său, a echilibrat pretențiile cu posibilitatea. Pretenția folosirii greșite a religiei asigură tranziția către afirmația teologică majoră a discursului lui Lincoln: "Cel Atotputernic are propriile Sale scopuri". Devine clar aici că Lincoln se baza pe "Meditația despre voința divină", scrisă în 1864. El a început acea reflecție cu cuvinte similare: "Voința lui Dumnezeu prevalează". După ce a discutat despre diferiți actori, Lincoln se concentrează asupra lui Dumnezeu ca actor principal. El a descris acțiunile lui Dumnezeu: "El vrea acum să înlăture", "El dă atât Nordului, cât și Sudului, acest război teribil", "Totuși, dacă Dumnezeu vrea ca el să continue".

Alexander Gardner a realizat singura fotografie cu Lincoln vorbind, aici la cea de-a doua inaugurare, la 4 martie 1865, stând pe o platformă în fața porticului de est al Capitoliului.

Deși a lăudat intențiile insesizabile ale lui Dumnezeu, Lincoln nu s-a retras în agnosticism. El s-a concentrat asupra scopurilor lui Dumnezeu, invocând un citat biblic înflăcărat din Matei 18:7: "Vai de lume din cauza ofensei! Căci este necesar să se întâmple fărădelegile; dar vai de omul prin care se întâmplă fărădelegile!". Scopurile lui Dumnezeu pot aduce și judecata.

Înainte de alegerea sa ca președinte, Lincoln fusese dispus să limiteze sclavia din punct de vedere politic și geografic, dar de atunci a ajuns la concluzia că implicațiile sale morale nu puteau fi limitate. Când a spus: "Dacă vom presupune că sclavia americană este una dintre aceste infracțiuni", Lincoln a folosit

sancțiunea Scripturii pentru a iniția acuzația împotriva sclaviei și acuzația sa oficială împotriva poporului american. El nu a spus "sclavia din sud". Spunând "sclavia americană", Lincoln a folosit din nou un limbaj incluziv pentru a afirma că Nordul și Sudul trebuie să fie împreună vinovați de această infracțiune. El nu încerca pur și simplu să îndrepte situația istorică. El se gândea la viitor. Lincoln a înțeles, așa cum nu au înțeles radicalii din partidul său, că populația din Sud nu va putea niciodată să își ocupe pe deplin locul în Uniune dacă va simți că doar ei sunt singurii vinovați pentru infracțiunea națională a sclaviei.

Cine era acest Dumnezeu care "dăruiește atât Nordului, cât și Sudului acest război teribil"? Lincoln a răspuns la această întrebare observând că activitatea lui Dumnezeu nu este o "abatere de la acele atribute divine pe care credincioșii într-un Dumnezeu Viu i le atribuie întotdeauna". Lincoln l-a auzit pe Phineas Gurley vorbind despre "atributele divine" ale lui Dumnezeu la biserica prezbiteriană din New York Avenue. Gurley a învățat acest limbaj de la profesorul Charles Hodge de la Seminarul Princeton, care a intitulat capitolul 5 din Teologia sa sistematică "Natura și atributele lui Dumnezeu", petrecând aproape optzeci de pagini pentru a argumenta că atributele sunt "esențiale pentru natura unei Ființe divine" cu personalitate.

Pe măsură ce discursul se îndrepta spre paragraful final, Lincoln a făcut o mișcare politică și religioasă neașteptată. Vorbind în ajunul victoriei militare, când mulți se așteptau ca el să celebreze succesele Uniunii, el a făcut apel la audiența sa să recunoască un rău periculos în mijlocul lor. În loc de autofelicitare, el le-a cerut concetățenilor săi să se autoanalizeze.

Cea de-a doua cuvântare inaugurală a lui Lincoln a semănat cu o jeremiadă puritană, deoarece a combinat atât critica, cât și reafirmarea. Sarcina predicatorului era de a indica congregației cauza mâniei lui Dumnezeu. Din cauza răului "infracțiunii" sclaviei, națiunea merita pedeapsa lui Dumnezeu. La fel ca într-o jeremiadă, Lincoln și-a susținut cauza nu prin generalități, ci prin reprezentări concrete, vizuale. El a ajuns dincolo de nașterea națiunii în timp ce amintea "două sute cincizeci de ani de muncă neîmpărtășită". Lincoln a reamintit audienței sale că pata sclaviei a fost înțesată în țesătura istoriei americane încă de la începuturile sale. Imaginile sale au atins apogeul în "până când fiecare picătură de sânge trasă cu biciul, va fi plătită cu o alta trasă cu sabia". Sabia bătăliei militare a fost judecata lui Dumnezeu. Lincoln și-a extras încrederea în "judecățile Domnului" din Psalmul 19, al patrulea pasaj biblic pe care l-a citat.

Fără răutate față de nimeni, cu milă pentru toți, cu fermitate în dreptate, așa cum Dumnezeu ne dă să vedem ce este drept, să ne străduim să terminăm lucrarea în care ne aflăm, să pansăm rănile națiunii, să avem grijă de cel care a dus bătălia și de văduva și orfanul lui, să facem tot ceea ce poate realiza și prețui o pace dreaptă și durabilă între noi și cu toate națiunile.

Lincoln trecea acum rapid de la trecut la viitor, de la judecată la speranță. Într-un discurs plin de surprize, el s-a îndreptat rapid spre concluzia sa neașteptată: "Fără răutate față de nimeni, cu milă pentru toți".

Lincoln și-a început îndemnul final cerându-i audienței sale să intre într-o nouă eră, înarmată nu cu dușmănie, ci cu iertare. I-a chemat să depășească granița secționismului, a Nordului și Sudului, și să se unească în reconciliere.

În ultimul paragraf, Lincoln a oferit un imperativ etic, un răspuns la indicativul său politic și teologic declarat în primele trei paragrafe. În predicile prezbiteriene pe care le auzea Lincoln, predicatorul și-ar fi petrecut cea mai mare parte a predicii recitând un mare indicativ despre ceea ce a făcut Dumnezeu. Modelul indicativ al vieții, învățăturii și morții lui Hristos conducea la imperativul iubirii dezinteresate și al reconcilierii. Acesta a fost un motiv frecvent în predicile lui Phineas Gurley.

Imperativul lui Lincoln avea un conținut etic, deși avea un ton pastoral. Lincoln și-a încheiat cel de-al doilea discurs inaugural cu o coadă de vindecare: "pentru a lega", "pentru a îngriji", "pentru a face tot ceea ce poate realiza și prețui o pace dreaptă și durabilă". Portretele văduvelor și ale orfanilor echilibrau acum imaginile cu sânge și săbii.

Pentru a câștiga pacea trebuie să existe reconciliere. Lincoln a declarat că adevăratul test al scopurilor războiului este modul în care învingătorii îi tratează pe cei care au fost învinși. Dacă dușmănia continua după încetarea ostilităților, războiul ar fi fost în zadar. Acestea nu sunt cuvinte lacrimogene, create pentru un efect emoțional. Cuvintele sale descriu acțiunile de viață dure și practice care trebuie să înlocuiască răzbunarea cu "caritatea". Și-a stabilit acest mandat pentru el însuși, în timp ce privea spre cel de-al doilea mandat al său.

FREDERICK DOUGLASS, DUPĂ ce a ascultat cel de-al doilea discurs inaugural al lui Lincoln, a fost hotărât să participe la recepția inaugurală din acea seară de la Casa Albă. Mii de oameni se înghesuiau pe străzile din fața Casei Albe, așteptând ca porțile să se deschidă la ora 20:00. Imediat a început un dezmăț. William H. Crook, garda de corp a lui Lincoln, a observat: "Casa Albă arăta ca și cum un regiment de trupe rebele ar fi fost cazat acolo - cu permisiunea de a fura". Lincoln, aflat în Sala de Est, părând epuizat, se pregătea să strângă mâinile celor peste șase mii de persoane care urmau să se înghesuie la recepție.

Douglass s-a trezit barat la ușă de doi polițiști. Când a protestat, aceștia l-au informat că "instrucțiunile lor erau să nu admită pe nimeni de culoare". El a înțeles că vechile practici erau încă în vigoare. Douglass a intervenit că trebuie să existe o greșeală, deoarece "un astfel de ordin nu putea să emane de la președintele Lincoln". Pentru a pune capăt războiului de cuvinte care bloca ușa, un ofițer s-a oferit să-l escorteze pe Douglass înăuntru. Cu toate acestea, nu a trecut mult timp până când Douglass s-a trezit că este condus pe o fereastră care fusese amenajată ca o ieșire pe termen scurt. Douglass și-a dat seama de stratagemă și a rugat un oaspete să îl roage pe domnul Lincoln să îi spună domnului Lincoln că este reținut. Petiția a ajuns la președinte.

Toate strângerile de mână au încetat în momentul în care Frederick Douglass a intrat în Sala de Est. Când a intrat, Lincoln a strigat: "Iată-l pe prietenul meu Douglass". Salutul lui Lincoln a fost rostit cu o voce atât de puternică "încât toți cei din jur îl puteau auzi". Luându-l pe Douglass de mână, președintele a spus: "Mă bucur să vă văd. Te-am văzut în mulțime astăzi, ascultând discursul meu inaugural; cum ți-a plăcut?".

Douglass a răspuns: "Domnule Lincoln, nu trebuie să vă rețin cu părerea mea proastă, când sunt mii de oameni care așteaptă să vă strângă mâna".

"Nu, nu", a răspuns Lincoln, "trebuie să te oprești puțin Douglass; nu există niciun om în țară a cărui opinie să o prețuiesc mai mult decât a ta. Vreau să știu ce părere ai despre ea?".

"Domnule Lincoln, a fost un efort sacru".

LA PUȚIN TIMP DUP DE LA INAUGURAREA LUI LINCOLN, generalul Grant l-a invitat pe președinte să coboare la cartierul său general din City Point, Virginia. "Cred că odihna vă va face bine". Lincoln a sosit pe River Queen pe 24 martie 1865. Bucurându-se întotdeauna să viziteze trupele, Lincoln și-a petrecut timpul discutând cu soldații răniți în corturile spitalelor, făcând un efort special pentru a vorbi cu confederații răniți.

Deși Lincoln nu avea să facă predicții publice despre sfârșitul războiului, în privat știa că Robert E. Lee, cu tot renumele său meritat, nu mai putea rezista mult timp. Grant și Meade și Armata Potomac închideau încet atât căile de aprovizionare, cât și căile de scăpare ale Armatei de Nord a Virginiei a lui Lee.

Cu armata sa redusă la cincizeci de mii de oameni, dintre care treizeci și cinci de mii erau apți de luptă, cu dezertări care îi secătuiau forțele în fiecare zi, Lee a decis să mai facă un pariu disperat. Va încerca să străpungă cel mai slab punct al liniei Uniunii. A doua zi după sosirea lui Lincoln la City Point, Lee l-a trimis pe generalul John B. Gordon, care îi succedase lui Stonewall Jackson, să încerce o evadare împotriva Fort Sted-man. Gordon a deschis o gaură în linia Uniunii, dar aceasta a fost rapid închisă în timp ce Lincoln privea de la distanță. În luptele disperate, confederații au pierdut 5.000 de oameni, față de 1.500 de pierderi ale Uniunii.

La 28 martie 1865, Grant a aranjat o întâlnire cu președintele, amiralul David Porter și generalul Sherman, care venise cu barca din Carolina de Nord. În timpul conferinței, Sherman l-a întrebat pe Lincoln: "Ce se va face cu armatele rebele atunci când vor fi înfrânte?". Președintele a oferit un răspuns lung în care a subliniat dorința sa de reconciliere. Lincoln i-a spus lui Sherman că dorea "să îi aducă pe oamenii care compun armatele confederate înapoi la casele lor, la muncă la fermele și în magazinele lor".

Sherman a vrut să știe dacă această generozitate îi va include pe Jefferson Davis și pe liderii de vârf ai Confederației. Lincoln a răspuns cu o poveste despre un abstinent care, atunci când a fost întrebat dacă vrea limonada sa condimentată cu whisky, a răspuns că ar fi în regulă dacă nu ar ști despre asta. Grant, Sherman și Porter au înțeles că președintele a spus că, dacă Davis și principalii lideri confederați ar fi scăpat, ar fi fost în regulă pentru el.

Când întâlnirea era pe cale să se încheie, Lincoln s-a întors către Sherman. "Știi de ce m-am atașat de tine și de Grant?".

"Nu știu, domnule Lincoln. Ați fost extrem de amabil cu mine, mult mai mult decât merit."

"Ei bine", a răspuns Lincoln, "niciodată nu mi-ați găsit vreun defect".

Sherman a plecat imediat pentru a se întoarce la trupele sale și nu l-a mai văzut niciodată pe Lincoln. El a scris mai târziu: "Dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit, el părea să posede mai multe elemente de măreție, combinate cu bunătate, decât oricare altul".

Grant știa că acum îl avea încolțit pe Lee, după ce îi tăiase aproape toate căile de scăpare spre sud. Pe 2 aprilie 1865, Armata Potomacului a atacat toate liniile de la Petersburg. După un asediu de 293 de zile, confederații au abandonat în cele din urmă atât Petersburg cât și Richmond în aceeași seară.

Când Lincoln a aflat că forțele confederate au părăsit Richmond, a decis că vrea să viziteze capitala Confederației. Secretarul de război Edwin M. Stanton, îngrijorat de faptul că lunetiștii ar putea fi încă în Richmond, i-a trimis o telegramă lui Lincoln, îndemnându-l să nu se expună la un risc mare. Lincoln a răspuns: "Voi avea grijă de mine".

De ce a plecat? Sudistii au spus, atunci și mai târziu, că a venit cu o dorință macabră de a se bucura de un oraș care încă ardea. Adevăratul motiv pentru care s-a dus a fost dezvăluit în acțiunile și cuvintele sale de acolo.

În dimineața zilei de 4 aprilie 1865, Lincoln a pornit în sus pe râul James spre Richmond pe River Queen. Lincoln l-a luat cu el pe Tad, care își sărbătorea în acea zi a douăsprezecea aniversare. Amiralul Porter spera să ajungă cu o mare demonstrație de putere navală, dar confederații blocaseră și minaseră râul. În momentul în care flotila sa inițială de nave s-a apropiat de Richmond, Lincoln și anturajul său - Porter, doi ofițeri și o gardă de doisprezece marinari în jachete albastre și pălării albastre rotunde - au fost nevoiți să

călătorească în ceea ce însemna o barcă mare cu vâsle. În timp ce barca a acostat la Rocket's Landing din Richmond, președintele a putut vedea fumul care se ridica din orașul în flăcări. Generalul Godfrey Weitzel, noul comandant al Armatei James din partea Uniunii, fusese alertat de planurile lui Lincoln, dar, întrucât președintele nu era așteptat decât după-amiaza, nu a fost prezentă nicio gardă de onoare pentru a-l întâmpina.

Deși Lincoln a intrat în Richmond fără să fie anunțat, bărbatul înalt cu pălărie de mătase nu a mers prea departe până când locuitorii de culoare ai orașului l-au recunoscut. O femeie l-a salutat. "Știu că sunt liberă, pentru că l-am văzut pe părintele Abraham". Lincoln i-a spus unui bărbat de culoare care a căzut în genunchi: "Nu îngenunchea în fața mea. Nu este corect. Trebuie să îngenunchezi doar în fața lui Dumnezeu și să-i mulțumești pentru libertatea de care te vei bucura în continuare". Cu fiecare bloc, tot mai mulți locuitori de culoare se alăturau paradei, mulți dintre ei apropiindu-se de președinte pentru a-i strânge mâna sau pur și simplu pentru a-l atinge. Locuitorii albi au observat parada de pe treptele caselor lor sau au rămas în spatele ușilor încuiate.

Destinația lui Lincoln a fost cartierul generalului Weitzel, la casa lui Jefferson Davis, la trei străzi de Piața Capitoliului din Richmond. La sosirea președintelui, mulțimea a izbucnit în urale. Lincoln s-a întors și s-a înclinat în semn de răspuns. A intrat în casă și s-a așezat la biroul răposatului Davis. În timp ce soldații luau tot ce nu era zăvorât în Casa Albă a Confederației, Lincoln a luat doar un pahar cu apă.

După-amiază, Lincoln a vizitat cartierul incendiat al orașului și închisorile, ale căror condiții stârneau de mult timp furia Nordului. Acum închisorile erau pline de confederați, dar dovezile anilor de condiții inumane l-au determinat pe un ofițer al Uniunii să exclame: "Jefferson Davis ar trebui spânzurat". Lincoln a răspuns liniștit: "Nu judecați, ca să nu fiți judecați".

Lincoln a părăsit Richmond târziu în după-amiaza zilei. În timp ce pleca, generalul Weitzel i-a cerut sfatul pentru a se ocupa de oamenii mândri, dar speriați, din capitala Confederației, precum și de prizonieri. Lincoln a răspuns: "Dacă aș fi în locul dumneavoastră, i-aș lăsa să se ridice ușor, i-aș lăsa să se ridice ușor".

CÂND RICHMOND A CĂZUT, Lee și-a condus trupele epuizate spre ultima legătură feroviară spre Carolina de Nord și spre o întâlnire sperată cu trupele generalului Joseph Johnston. Cavaleria generalului Philip Sheridan a alergat să taie proviziile lui Lee la Amelia Court House. În noaptea de 7 aprilie 1865, Grant i-a transmis lui Lincoln un bilet de la Sheridan: "Dacă se insistă, cred că Lee se va preda". Lincoln a răspuns: "Să lăsăm lucrurile să fie presate".

La începutul Duminicii Floriilor, 9 aprilie 1865, Lee a cerut o întrevedere cu Grant în vederea predării. Un ajutor al lui Grant a fost trimis să găsească un loc de întâlnire potrivit și a obținut un salon de la primul

etaj al casei lui Wilmer McLean din orășelul Appomattox Court House, Virginia. McLean deținea o fermă la Manassas în 1861, dar când un obuz i-a intrat pe fereastră în prima bătălie de la Bull Run, a decis să se mute în acest orășel izolat din sudul Virginiei pentru a scăpa de război.

Lee a sosit primul, în uniformă de gală, cu sabia la brâu. Grant a sosit la ora 1:30, într-o uniformă de soldat plină de noroi. Grant a dorit să păstreze demnitatea lui Lee chiar dacă acesta a cerut capitularea armatei sale. Dacă Lincoln fusese ferm că dorea ca Grant să accepte doar o capitulare necondiționată, acum Grant, cu sprijinul deplin al lui Lincoln, oferea o pace generoasă. Fiecărui soldat confederat i se va permite să se întoarcă la casa sa și la o viață normală, putând să-și ia cu el calul și catârul. Lee a fost recunoscător. "Acest lucru va avea cel mai bun efect posibil asupra oamenilor. Va fi foarte mulțumitor și va contribui mult la concilierea poporului nostru".

LINCOLN A DECIS SĂ SE ÎNTOARCĂ din Virginia la Washington în dimineața zilei de 9 aprilie 1865, când a fost informat că William Seward fusese grav rănit într-un accident de trăsură. La întoarcerea sa pe River Queen, a fost informat de secretarul de război Stanton că Lee se predase lui Grant mai devreme în cursul zilei. Lincoln și-a croit drum printre mulțimile înghesuite pentru a-l vizita pe Seward, care suferise o fractură de mandibulă, un braț rupt și lacerații faciale.

În dimineața zilei de 10 aprilie 1865, tot Washingtonul a aflat că războiul s-a terminat când secretarul de război Stanton a ordonat tragerea a cinci sute de tunuri, care au spart geamurile din Piața Lafayette. După-amiază, trei mii de oameni au mărșăluit spre Casa Albă pentru a-i cânta o serenadă președintelui. Ei au cerut un discurs. Acesta le-a mulțumit că au venit, dar, nepregătit să vorbească spontan, le-a cerut să revină în seara următoare. A cerut orchestrei militare să cânte "Dixie", un cântec despre care a spus că acum aparține întregii țări.

Ziua de 11 aprilie 1865 a devenit o zi oficială de sărbătoare. Birourile guvernamentale au fost închise. De cealaltă parte a Potomacului, în Arlington, mii de afro-americani s-au adunat pe peluza fostei case a lui Robert E. Lee pentru a cânta "Anul Jubileului". Seara, clădirile publice și casele private au fost iluminate.

O mulțime și mai mare a mers pe jos până la Casa Albă pentru a-l auzi pe președinte vorbind. Noah Brooks a stat în spatele președintelui cu o lumânare pentru a ajuta la iluminarea paginilor din discursul pregătit de Lincoln. Tad, ghemuit sub fereastră, era încântat să culeagă paginile pe măsură ce acestea cădeau din mâinile tatălui său. Lincoln și-a concentrat remarcile nu asupra trecutului, ci asupra viitorului. Evitând dezbaterea controversată dacă statele secesioniste au fost sau nu în Uniune în ultimii patru ani, Lincoln a declarat: "Să ne unim cu toții în a face actele necesare pentru a restabili relațiile corecte între aceste state și Uniune". El și-a dedicat cea mai mare parte a discursului său pentru a vorbi despre Louisiana, recunoscând că a fost aspru criticat pentru planul său de reconstrucție pentru acest stat. Secretarul de război Stanton, președintele Curții Supreme de Justiție Chase și radicalii republicani din Senat s-au plâns că, dacă nu se acorda votul negrilor din Sud, aceștia vor rămâne sub controlul foștilor lor

stăpâni. Lincoln, care nu era încă sigur de ideile sale privind votul, a declarat că preferă ca "negrilor foarte inteligenți" și celor aproape două sute de mii care au servit în armată să li se acorde dreptul de vot.

Lincoln a făcut apel la toată lumea să dea dovadă de flexibilitate în navigarea pe întregul teritoriu nou al Reconstrucției. Și-a scos pălăria în fața Congresului, spunând că acesta are un rol corect de jucat, dar a declarat că "niciun plan exclusiv și inflexibil nu poate fi prescris în siguranță în ceea ce privește detaliile și colateralele" în acest moment. Lincoln a concluzionat: "În actuala "situație", după cum se spune, poate că este de datoria mea să fac un nou anunț către oamenii din Sud. Mă gândesc și nu voi eșua să acționez, atunci când voi fi convins că acțiunea va fi adecvată".

Răspunsul la discursul lui Lincoln a fost politicos, dar discret. Mulțimea a venit așteptând un discurs entuziast care să laude Uniunea și eforturile curajoase ale soldaților, nu o apărare mai degrabă tehnică a politicilor de reconstrucție ale lui Lincoln. Unii oameni, dezamăgiți, au plecat înainte ca Lincoln să-și termine remarcile. Președintele a simțit reacția rece a mulțimii.

Răspunsul unui singur om, însă, a fost departe de a fi tăcut. Când izbucnise Războiul Civil, John Wilkes Booth a continuat să lucreze în Nord, fără să facă niciun efort pentru a-și ascunde simpatiile sudiste, inclusiv sprijinul său pentru sclavie. Booth, care se mândrea cu el însuși ca actor cultivat, îl disprețuia pe Lincoln, pe care îl considera un om de o cultură joasă și cu glume grosolane.

Booth a devenit deznădăjduit atunci când Lincoln a fost reales în noiembrie, iar norocul Sudului s-a diminuat în iarna și la începutul primăverii anului 1865. Acum că războiul se încheiase, el a hotărât că erau necesare măsuri mai puternice. A intrat în contact cu serviciile secrete sudiste în timp ce căuta să facă ceva "eroic" pentru Sud. Când Lincoln a vorbit despre posibilitatea acordării dreptului de vot pentru unii afro-americani, Booth s-a întors către un prieten și a răbufnit: "Asta înseamnă cetățenie pentru negri. Acum, pentru Dumnezeu, îl voi trece. Acesta este ultimul discurs pe care îl va ține vreodată".

ÎN ZIUA DE VINERI BUNĂ, 14 aprilie 1865, Lincoln s-a trezit simțindu-se bine. Se bucurase de un somn bun după multe nopți de agitație. Avusese din nou un vis recurent. Se afla pe o corabie care călătorea spre un țărm îndepărtat și necunoscut. I-a povestit lui Mary visul, dar a spus că nu era îngrijorat, deoarece avusese un vis similar de mai multe ori înainte, întotdeauna înainte de o victorie semnificativă a Uniunii, la Antietam, Gettysburg și Vicksburg. A sperat că visul însemna vești favorabile în această zi. Poate că Johnston, în Carolina de Nord, se predase lui Sherman.

S-a bucurat de micul dejun cu Mary și Tad; Robert a sosit mai târziu. O invitase pe Mary la o plimbare cu trăsura după-amiaza. Seara abia aștepta să meargă la Teatrul Ford pentru a vedea "Our American

Cousin", o comedie engleză cu celebra actriță engleză Laura Keene. Lincoln i-a invitat pe Ulysses și Julia Grant să li se alăture.

La ora 11 dimineața, Grant, care sosise în oraș cu o seară înainte, s-a alăturat lui Lincoln pentru o ședință de cabinet. Grant a împărtășit știri despre ultima unitate din Virginia și despre capitularea lui Lee la Appomattox Court House. Lincoln a întrebat despre veștile de la Sherman din Carolina de Nord. El le-a spus tuturor că veștile vor fi cu siguranță că Johnston s-a predat, deoarece avusese un vis în noaptea precedentă, care preceda întotdeauna victoriile militare. Când discuția s-a îndreptat spre modul în care să se trateze cu Sudul învins, Lincoln a vorbit cu simpatie despre Lee. Președintele a vorbit apoi cu descurajare despre faptul că oamenii din propriul său partid "posedă sentimente de ură și răzbunare la care eu nu simpatizez și la care nu pot participa".

Grant a zăbovit după ședința cabinetului pentru a-i spune lui Lincoln că nu îl vor însoți în acea seară la Ford's Theatre. Soții Grant urmau să ia trenul de seară spre Philadelphia, deoarece erau nerăbdători să-și vadă fiii din Long Branch, New Jersey.

Lincoln a mâncat un măr la prânz și, întors în biroul său, a semnat o altă grațiere, de data aceasta pentru un bărbat acuzat ca spion al Confederației. "Ei bine, cred că băiatul ne poate face mai mult bine deasupra pământului decât sub pământ". După ce a tratat cu răbdare mai mulți interlocutori, Lincoln s-a dus să o ia pe Mary pentru plimbarea lor cu trăsura de la ora patru.

Lincoln a făcut tot posibilul să încerce să o calmeze pe Mary. La City Point, ea îl făcuse de rușine afirmând cu voce tare că flirta cu soția unui ofițer. O acostatese chiar și pe Julia Grant și îi reproșase că voia să-i succeadă la Casa Albă. Acum, în această după-amiază de Vinerea Mare, i-a spus lui Mary: "Trebuie să fim amândoi mai veseli în viitor". A recunoscut că "între război și pierderea dragului nostru Willie - amândoi am fost foarte nefericiți". Dar conversația a devenit mai veselă când au vorbit despre viitor. Lincoln a spus că vrea să viziteze Europa, poate chiar Ierusalimul. Într-o zi a vrut să călătorească în vest - în California.

Întorcându-se la Casa Albă, Lincoln a îndurat mai mulți apelanți. Mary, care se plângea de o durere de cap, a spus că ar prefera să rămână acasă. Lincoln știa că planul lor fusese anunțat în ziare și a spus că trebuie să participe, așa că s-au îmbrăcat pentru seară. Ea a purtat o rochie frumoasă din mătase gri, iar el un costum negru, palton, mănuși albe de copil și pălărie de top. Pe când se pregăteau să plece, congresmanul Isaac Arnold a venit să-l vadă pe Lincoln. Președintele i-a spus: "Mă duc la teatru. Treceți să mă vedeți dimineață".

În cele din urmă, după o plimbare rapidă până la Departamentul de Război, Abraham și Mary s-au pregătit să plece. William H. Crook, un gardian al Casei Albe, a vrut să îl însoțească pe președinte, dar

Lincoln i-a spus lui Crook că știa că avusese o zi lungă și că ar trebui să își ia noaptea liberă. În drum spre teatru, s-au oprit la casa senatorului Ira Harris pentru a-i lua pe maiorul Henry R. Rathbone și pe fiica lui Harris, Clara, pe care Lincoln i-a invitat atunci când Grant a refuzat. Într-o seară cețoasă de Washington, soții Lincoln au ajuns în cele din urmă la Ford's la ora opt și jumătate, târziu pentru piesă.

Când Lincoln a intrat în loja lor acoperită cu steaguri, piesa s-a oprit și publicul a aplaudat. Maiorul Rathbone și domnișoara Harris au ocupat locurile din față, în timp ce Abraham și Mary s-au așezat în spate. John F. Parker, un alt paznic al Casei Albe, care trebuia să stea în fața ușii de la loja lui Lincoln, a decis în schimb să își găsească un loc pentru a vedea piesa.

Pe măsură ce comedia farsescă se derula înainte, Mary a trebuit să-i arate soțului ei epuizat ce se întâmpla pe scenă. Lui Lincoln i-a fost greu să își ia gândul de la multitudinea de probleme legate de Reconstrucție. Mary și-a strecurat mâna în mâna lui.

În timpul celui de-al treilea act, John Wilkes Booth a intrat în loja nesupravegheată. A îndreptat un mic pistol derringer spre ceafa lui Lincoln și, de la o distanță de 15 centimetri, a tras un singur foc de armă. Lincoln s-a prăbușit înainte în scaunul său. Mary a țipat de groază. Rathbone s-a ridicat pentru a-l înfrunta pe intrus, dar Booth, cu pumnalul în mână, l-a tăiat pe tânărul maior înainte de a sări din lojă pe scenă. A strigat în semn de sfidare: "Sic semper tyrannis!". ("Așa pentru totdeauna tiranilor!").

Publicul a rămas uimit. A izbucnit un adevărat haos, iar oamenii s-au grăbit să iasă. Trupul neînsuflețit al lui Lincoln a fost transportat peste stradă până la casa modestă a lui William Peterson, un croitor. Medicul care l-a examinat pe președinte știa că acesta nu mai putea trăi. Glonțul îi intrase în cap pe partea stângă și se oprise lângă ochiul drept.

În timp ce Mary Lincoln plângea inconsolabil, secretarul de război Stanton a preluat conducerea. Welles a sosit și a observat: "Uriașul suferind zăcea întins în diagonală pe patul care nu era suficient de lung pentru el". Președintele Camerei, Colfax, senatorul Sumner și membri proeminenți ai cabinetului s-au adunat în mica cameră din spate a casei Peterson. A sosit și pastorul lui Lincoln, Phineas Gurley. Au circulat zvonuri că asasinii i-au atacat și pe vicepreședintele Johnson și pe generalul Grant. Un alt raport spunea că secretarul de stat Seward a fost atacat, dar a supraviețuit.

De-a lungul nopții lungi, oficiali de la Washington au venit și au plecat. Robert Lincoln a sosit și a cedat când și-a văzut tatăl. Mary a încercat să vorbească cu soțul ei, l-a sărutat pe față și i-a spus să vorbească cu copiii lor plecați. Și-a amintit visul pe care i l-a spus despre nava fantomă care călătorea spre țărmul îndepărtat.

În cele din urmă, pulsul lui Lincoln a slăbit și a murit la ora 7:22 a.m., sâmbătă, 15 aprilie 1865. Stanton l-a rugat pe pastorul Gurley să rostească o rugăciune. Apoi, secretarul de război, care ajunsese să îl aprecieze atât de profund pe Lincoln, a spus simplu: "Acum, el aparține veacurilor".

JALEA PENTRU PREȘEDINTELE DECEDAT s-a răspândit rapid în întreaga țară. Mulți oameni cunoscuți au luat cuvântul în cadrul unor întâlniri improvizate în orașe mari și mici. În Rochester, New York, primarul Daniel David Tompkins a convocat în grabă o întâlnire la primărie. El a invitat trei dintre cei mai importanți cetățeni din Rochester să vorbească despre aprecierea lor pentru Abraham Lincoln. Frederick Douglass a luat loc în spatele sălii. După ce vorbitorii programați și-au ținut discursurile elogioase, participanții l-au chemat pe Douglass să ia cuvântul. Acesta a urcat pe platformă pentru a-și rosti elogiul spontan, concentrându-și remarcile pe cuvinte din cel de-al doilea discurs inaugural al lui Lincoln. A citat două fraze din discurs.

Sperăm cu tandrețe, ne rugăm cu fervoare ca acest puternic flagel al războiului să treacă repede. Totuși, dacă Dumnezeu vrea ca el să continue până când toată bogăția acumulată de cei două sute cincizeci de ani de muncă neîmpărtășită a robului va fi scufundată și până când fiecare picătură de sânge vărsată cu biciul va fi plătită de o alta, vărsată cu sabia, așa cum s-a spus acum trei mii de ani, tot așa trebuie spus că judecățile Domnului sunt cu totul drepte.

Douglass a rostit aceste cuvinte din memorie, declarând că "aceste cuvinte memorabile - cuvinte care vor trăi nemuritoare în istorie", vor fi "citite cu o admirație crescândă din veac în veac".

A doua zi după moartea lui Lincoln, în Duminica Paștelui, sute de slujitori și predicatori au oferit o nouă definiție a lui Abraham Lincoln. În predicile din Nord, aceștia au interpretat moartea președintelui ca fiind un sacrificiu pentru păcatele națiunii. L-au declarat ultima victimă a Războiului Civil.

În zilele și săptămânile care au urmat, în magazinele generale, în școlile și bisericile din întreaga țară, alții au încercat să definească sensul vieții lui Lincoln. Primul lor instinct a fost să privească înapoi, din punctul de vedere al sfârșitului Războiului Civil, pentru a vedea cu o nouă apreciere ceea ce Lincoln a realizat prin menținerea unirii Uniunii și declararea libertății pentru sclavi. Unii s-au gândit la ceea ce ar fi putut fi în cel de-al doilea mandat al lui Lincoln, când națiunea s-a confruntat brusc cu incertitudinea reconcilierii și a reconstrucției. S-au întrebat ce rol ar fi putut juca Lincoln în vindecarea țării după atâția ani de violență. S-au întrebat ce denumire nouă ar fi putut câștiga.

În anii care au urmat, fiecare generație de americani, și chiar cetățeni din întreaga lume, a încercat să îl definească și să îl redefinească pe Lincoln din propriul punct de vedere istoric, punând noi întrebări relevante pentru zilele lor. Unul dintre motivele pentru care nu am ajuns niciodată la o singură definiție a lui Lincoln și, de fapt, nu vom ajunge niciodată, este că Lincoln nu a încetat niciodată să își pună întrebări

despre el însuși. Dureros de conștient de neajunsurile educației sale timpurii, Lincoln - fie că a fost elev, legislator din Illinois, avocat în preerie sau președinte - a continuat mereu să se auto-studieze, crescând în înțelepciune și autocunoaștere cu fiecare an care trecea. A citit, a discutat și a meditat la marile idei nu numai ale timpului său, ci și ale generațiilor dinaintea lui. De asemenea, s-a gândit la viitor, anticipând întrebările morale ale generațiilor următoare. Iar Lincoln a trecut printr-o odisee religioasă care s-a adâncit pe măsură ce a îmbătrânit, întrebându-se despre adevărurile veșnice până în ultima sa zi.

În zilele de după moartea lui Lincoln, au început pregătirile pentru un doliu public vast. S-au făcut aranjamente pentru lunga călătorie cu trenul spre casă, spre preeriile din Illinois. Sicriul lui Lincoln urma să refacă exact traseul pe care mulțimile de aplauze îl întâmpinaseră pe președintele ales în drumul său spre Washington cu patru ani înainte. Marți, 18 aprilie, se părea că tot Washingtonul stătea la coadă în fața Casei Albe pentru a-și prezenta omagiile președintelui mort. După ce au așteptat ore întregi, au intrat în Sala de Est pentru a trece pe lângă sicriul deschis al președintelui, găsindu-l îmbrăcat în costumul negru pe care îl purtase la cea de-a doua inaugurare. La trei zile după asasinat, unii dintre cei care au ținut doliu ar fi putut oferi cea mai exactă caracterizare a omului din spatele semnăturii "A. Lincoln". Așa cum era obiceiul în epocă, mulți oameni purtau insigne de doliu din mătase. O insignă, văzută peste tot în Washington în acele zile triste, spunea ceea ce era în inimile oamenilor: "Fără răutate față de nimeni; cu milă pentru toți".